UYUMSUZ VE ASİ

DANS EDEN VALELER 2

ROBIN JARVIS

DANS EDEN VALELER
ÜÇLEMESİNİN İKİNCİ KİTABI
***UYUMSUZ VE ASİ* İLE**
ROBIN JARVIS'İN YARATTIĞI
FANTASTİK MACERA DEVAM EDİYOR.

İngiltere'deki herkesi etkisi altına alan *Dans Eden Valeler* kitabının yayınlanmasının üzerinden tam beş ay geçti ama tüm ülke hâlâ bu kitabın etkisinde. Daha da önemlisi kitabın İngiltere'deki fanatikleri, *Dans Eden Valeler*'i tüm dünyaya yaymak için ellerinden geleni yapıyorlar. Fakat bu gizemli kitaptan etkilenmeyen bir grup ortaya çıkıyor. Yaşları yedi ve on beş arasında değişen kırk dokuz çocuktan oluşan bu grup, bir hafta sonu kampına davet ediliyorlar. Ancak bu süre uzatılıyor ve eğlenceli başlayan kamp, çocuklar için bir felakete dönüşüyor. *Dans Eden Valeler* kitabının etkileriyle baş etmeye çalışan bu çocuklar, savaştan sağ çıkabilecekler mi?

SERİNİN İLK KİTABI

Artemis Severler @artemiskitap artemisyayinlari
ISBN 978 605 304 510 6
ARTEMİS
9 786053 045106

A R T E M İ S Y A Y I N L A R I

YAYIN NO: 2066
UYUMSUZ VE ASİ - DANS EDEN VALELER 2
Robin Jarvis
Orijinal Adı: *Dancing Jax - Freax and Rejex*

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan
Editör: Damla Taşdemir
Kapak Tasarım: Asmın Ayşe Gündoğdu
Kapak ve kitap içerisinde kullanılan adaptasyon çizimler: Gökçen Ataman
Sayfa Tasarımı: Tülay Malkoç

1. Basım: Temmuz 2020
ISBN: 978 - 605 - 304 - 510 - 6
Sertifika No: 43949

ROBIN JARVIS © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

UYUMSUZ VE ASİ

DANS EDEN VALELER 2

ROBIN JARVIS

İngilizceden Çeviren: Barbaros BOSTAN

BAXTER BLOG

DÜNYAYA UYARI

Yine başka bir blog. Şimdiye kadar kaç tane siteden atıldım? İngiltere tabanlı onların elinde olmayan bir sunucu kalmadı. Bu yüzden bir Alman sunucu kullanmak zorundayım. Fakat bu orada olduğum anlamına gelmez, bu yüzden beni bulmaya çalışma, Bay Fellows. Bulamazsın.

Pekâlâ, son iğrenç kitap basılalı kaç ay oldu? Artık hesabını tutamıyorum ve tutmuyorum. Burada, "Size söylemiştim!" diyerek ne zamanımı ne de sayfalarımı boşa harcayacağım ama elimden geleni yaptığımı bilmenizi isterim. Sizi uyarmayı denedim, denedik. Bazıları dinledi ama tam olarak değil. Onlar için bile çok geç olmuştu ve artık akıntıya kapılmışlardı.

İngiltere'nin şimdiki haline bir bakın. Öfke, protestolar ve sokağa çıkma yasakları sona erdi çünkü dışarıda aklı başında insan kalmadı. Bir şekilde sizi ele geçirdiler; bir şekilde size o pisliği okuttular, dinlettiler veya yedirdiler ve şimdi beyni yıkanmış koyunlarla aynı saftasınız.

Hâlâ elinden geleni yaparak direnmeye çalışanlar (sayınızın az olduğunu biliyorum), bunu ya saf irade gücüyle yapıyorsunuz ya da benim deliliğime bağışıklık kazandınız, sizden buradan hemen

uzaklaşmanızı istiyorum. Ülkeyi terk edin; artık yapabileceğiniz bir şey yok. İngiltere bitti. Ama kötülüğün dünyaya yayılmasına engel olabilirsiniz. Kaçış yolunu bulun. İnternet üzerinde bağlantıları bulabilirsiniz. Ajanlarımızı memnun edebilirseniz size talimatlar verir, yön gösterir ve yardım ederler. İçinden geçmek zorunda kalacağınız halkalar için özür dilerim ama kendimizi korumak zorundayız. Bizi izliyorlar; bizi yakalama yolunda onları hiçbir şey durduramaz. Bol şanslar!

Martin Baxter

1

Reggie Tucker sırt çantasını omzuna vurdu. Parkı terk etme zamanı gelmişti. Karşı duvarın dibindeki orman güllerini gizlenmek için kullanarak bir patikaya çıktı ve adımlarını hızlandırdı. Şişman ve vızıldayan sinek bulutunun içinden geçerken ağzını sıkı sıkı kapattı. Bu kasvetli köşede ağır bir çürük kokusu vardı. Birkaç ay önce ortaya çıkan garip ve iğrenç bitkiler artık yerini sağlamlaştırmıştı. Güllükleri ele geçirmişlerdi ve dikenli uzantıları parmaklıkların arasından geçerek kendilerine taze toprak arıyordu.

Reggie adımlarını hızlandırırken bitkilerin üzerinden dikkatlice atladı. Çirkin, gri çiçeklerin kokusu boğazına takıldı. Mide bulandırıcı taç yapraklarının etrafında toplanan kurt sineklerine tiksinerek baktı.

Başını önüne eğdi, köpeğini gezdiren bir adam ve çimenlerin üzerine oturmuş küçük bir grupla göz temasından kaçındı. Bir araya toplanmış insanlar bir kitaptan sayfalar okuyor, bunu yaparken de ileri geri sallanıyordu. Kitabın ne olduğunu merak etmeye gerek yoktu. Artık sadece tek bir kitap vardı.

Reggie kimsenin onu fark etmemesini ümit etti. Gerçi fark etseler bile yakasına iğnelediği düşük rakamlı iskambil kartı meraklı gözleri tatmin etmeye yeterdi.

Çaresiz bir açlık içerisindeydi. Önceki gün telaşla çantasına

koyduğu erzağı bitirmişti. Cebinde para vardı ama yiyecek almak için bir dükkâna girmeye korkuyordu.

Ve çok yorgundu. Üç gecedir çok fazla uyumuyordu. Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti. Sıcak ve kuru bir nisan günüydü. Boş ara sokaklarda gezinen, terk edilmiş binalara girmeye veya yakın zamandaki isyanlardan arda kalan yakılmış bir minibüsün veya bir çöp konteynerinin içine gizlenmeye çalışan on iki yaşındaki çocuğu kimse fark etmiyordu.

Fakat Reggie yine de aç karnını veya uykusuzluğunu düşünmüyordu. Endişeliydi, korkuyordu ama kendisi için değil. Öğleden sonraydı. Jen teyze neredeydi? Gün ortasında buluşacaklardı ama henüz gelmemişti. Kadının izlendiğini biliyordu ama dışarı çıkmakla ilgili bir sorun yaşadıysa neden mesaj atmamıştı? Bir kez daha telefonuna baktı. Hâlâ birkaç çubuk şarjı vardı ve sinyal güçlüydü ama hiç yeni mesaj yoktu. En sonuncusu önceki günün sabahına aitti.

Gelen Mesaj: J teyze
Yarın 12'de. Nereye geleceğini biliyorsun.
Lütfen dikkatli ol.

Reggie gelen diğer mesajları umursamamaya çalıştı ama gözleri ister istemez mesajlara takıldı.

Gelen Mesaj: Annem
Çok uzağa gidemezsin

Gelen Mesaj: Babam
Pis anormal

Gelen Mesaj: Annem
Umarım seni öldürürler

Kız kardeşinden ve eskiden arkadaş olduğu insanlardan da mesajlar vardı. Hepsi aynıydı: Korkunç tehditler ve hakaretler. Reggie bu mesajların onu etkilememesine şaşırıyordu. Bütün bunlara gerçekten alışmış mıydı? Bu delilik başlamadan önce kimse ona *anormal* dememişti. Son bir ay içerisinde bu kelime nereye gitse, evde, okulda ve sokaklarda onu takip ediyordu. Yabancılar küfür ediyor ve yüzüne tükürüyordu. Bir hafta önce ilk taşı fırlatmışlardı. Bacağında hâlâ morluğu duruyordu. O günden beri vücuduna yeni morluklar da eklenmişti.

On iki yaşındaki çocuk telefonunu cebine koydu. Henüz kontrol altına alınmamış tanıdığı tek insan Jen teyzeydi. Bir şekilde, kendisi gibi, delilik onu etkilememişti. Jason amca ve çocuklar sırf bu sebepten ondan tiksiniyordu, bu yüzden gitmeye hazırdı. Reggie'yle birlikte gizlice kaçış planı yapmıştı. Bu haftanın sonunda şanslarını deneyeceklerdi ama Reggie artık evde daha fazla duramadığı için evden kaçmıştı. Planlarını altüst eden de bu olmuştu. Cuma günü aile arabasını çalacak, altmış kilometre yol kat edip onu alacaktı ve birlikte sahile gideceklerdi. Jen teyze internet üzerinden biriyle bağlantıya geçmişti. Dışarıda hâlâ kendilerine yardım edebilecek, kendileri gibi bu delilikten etkilenmemiş insanlar vardı. Deliren bu ülkeden, İngiltere'den, kendilerini çıkartabilirlerdi.

Arkasından biri, "Hey, sen!" dedi. "Prens seni kutsasın!"

Reggie kafasını kaldırdı. Küçük bir kız, yedi yaşından daha fazla olamazdı, çimenlerin üzerinde dans ediyordu. Üzerinde bir Disney prensesi kostümü vardı ama kıyafet değiştirilmişti. Elbisenin kolları şimdi omuzlarından aşağı sallanıyordu ve kolla-

rını altta açtığı deliklerden geçirmişti. Elbisenin ortaçağ görünümü kazanması için üst kısmına ve eteklerine kurdelelerle püsküllü perde ipleri dikilmişti.

"Çok küçük bir rakam!" diye haykırdı. Ona doğru gelirken yakasındaki karta baktı. "Sen sadece bir üçsün! Ben altıyım. Senden daha iyiyim."

Çocuk tedirgin gözlerle etrafına bakındı. Kızın ailesi neredeydi? Ama artık aileler yoktu. Kız gün boyu ortaya çıkmasa bile endişelenmez veya onu aramazlardı, eğer kitaptaki karakterlerden hangisini oynuyorsa onunla uyumluysa.

Kız, "Oku bana!" diye emretti.

Reggie, "Gitmem gerek," diye mırıldandı. Yoluna devam etti.

Kız sesini biraz daha yükselterek "Oku bana!" diye tekrarladı. "Sen sadece bir üçsün. Kaleye geri dönmem gerek ama büyük sözcükleri bilmiyorum. Şimdi bana oku!"

Reggie telaşla, "Kitap yanımda değil," diye açıkladı.

Kız şaşkın gözlerle baktı. Soluk ve güzel bir yüzü vardı, kahverengi saçları kalın bir urgan gibi örülüydü. Gri gözleri cam gibiydi ama sorgularcasına bakıyordu. Dudaklarında ve çenesinde yanından geçtiği diğer insanlardaki gibi meyvelerin suyu vardı.

"Herkesin bir kitabı vardır," dedi. "Benimki şurada. Anladım. Sen bana onu oku."

Kız korkunç kitabı bıraktığı yere doğru yöneldi ama Reggie arkasından seslendi.

"Bırak ben benimkini alayım," dedi. "Evimde. Yanımda getirmeyi unutmuşum. Şimdi oraya gidiyorum."

Kız başını yana yatırdı ve meraklı bir bakış attı. Bu çocukta bir terslik vardı. Ağzında meyve suyu lekeleri yoktu ve gözlerini çevreleyen siyah halkalar çok küçüktü. Geri çekilmeye başladı. Sonra yüzünü buruşturdu ve var gücüyle bağırdı.

"ANORMAL!" diye ciyakladı. Başını vahşice sağa sola sallarken parmağıyla işaret etti. "ANORMAL!"

Reggie uzanıp kızı susturmak istedi ama kız geriye sıçradı. Hâlâ çığlık atıyordu.

"ANORMAL!"

Reggie korkuyla etrafına bakındı. Kitabı okuyan grup yerinden kalktı. Biri iPad'ine bakıyordu. Reggie, İngiltere'deki anormaller listesine baktığını biliyordu. Günlük olarak yenilenen bir listeydi ve Reggie fotoğrafının orada olduğundan emindi. Annesi muhtemelen son okul fotoğrafını vermişti. Evet, iPad'li adamın başını birden kaldırdığını gördü. Hemen kaçmalıydı.

Adamlar koşmaya başladı. Köpeğini gezdiren adam da yoldan geri döndü. Kızın çığlıkları hâlâ kulaklarında yankılanan Reggie topukladı.

Jen teyzenin yaşadığı yer parktan çok uzakta değildi. Son birkaç günde buradan birkaç kez geçmişti. Ağır adımlarla ilerlemiş, gözlerden uzak kalmaya özen göstermişti ama kendi yeteneğine hem şaşırmış hem de memnun kalmıştı. Evin yakınına kadar girebiliyordu. Ama Jen teyze neden ortaya çıkmamıştı?

Reggie parktaki insanları geride bırakıp kimsenin onu takip etmediğinden emin olana kadar koştu. Yavaşladı ve nefeslenmeye çalıştı. Bir buçuk kilometre daha yürüdü, açlıktan midesi bulanıyordu. Bir bahçe çitine yaslanıp ihtiyatla etrafına bakındı.

Burası hoş ve ağaçlıklı bir mahalleydi. Evler hoş sayılabilecek müstakil binalardı, her biri komşusundan farklıydı. Önlerindeki çimenler bakımlıydı ve pencereler suni kurşundandı. Teyzesinin evi yakındı, sadece iki sokak ötedeydi. Reggie oraya gitmenin aptallık olduğunu biliyordu ama neler olduğunu öğrenmeliydi. Ayrıca, başka nereye gidebilirdi?

Yeniden yola koyulunca sokağın ne kadar sessiz olduğunu

fark etti. Trafik sesi yoktu. Evlerden müzik veya insan sesi gelmiyordu. Ortalıkta tek bir insan bile yoktu. Her yer o kadar sakin ve tenhaydı ki bir karga ağaçlardan birinden süzülüp yakınında bir yere konunca ödü koptu ve yana atlayarak yola çıktı.

Reggie bu sokakların bir acil durum yüzünden boşaltılıp boşaltılmadığını merak etti. Belki de bir gaz kaçağı veya benzeri bir sorun vardı. Eğer öyleyse bu, Jen teyzenin sessizliğini de açıklardı. Birden evi terk etmek zorunda kaldıysa telaştan telefonunu evde unutmuş olabilirdi.

"Öyle olmalı," diye mırıldandı. "Herkesle birlikte gitmek zorunda kalmış olmalı. Eğer öyleyse neden hâlâ evine gidiyorum? Neden arkamı dönüp buradan koşarak kaçmıyorum? Tehlikeli olabilir. Zehirli olabilir veya bir şey patlayabilir."

Kaşlarını çattı ve köşeyi dönüp teyzesinin yaşadığı sokağa adım attı. Kararlı bir ses tonuyla, "Ama şimdi her yer tehlikeli," diye söylendi.

Teyzesinin evini görebiliyordu. Reggie sırt çantasının kayışlarını tuttu ve yoluna devam ederken havayı kokladı. Gaz kokusu almıyordu, sadece o korkunç çiçeğin belli belirsiz duyulan iğrenç kokusu vardı. İnsanlar şimdi çiçeği bahçelerinde yetiştiriyordu.

Hayal gücü boş sokaklar için yeni açıklamalar icat etti.

"Radyasyon," diye mırıldandı. "Pis bir bomba patladı ve bütün mahalle kirlendi. Ya da... suya bir kimyasal mı karıştı? Heyelan riski? Yollardan birinde kocaman bir delik açıldıysa evler güvenli değildir. Salgın hastalık! Belki de evlerin hepsi cesetlerle doludur; insanları ânında öldüren ve yeşile çeviren bir hastalık olabilir. Cesetlerin her yeri irin kaplıdır. Hayvanat bahçesinden bir aslan kaçmıştır, gerçi buranın yakınında hayvanat bahçesi yok..."

Reggie yüzünü buruşturdu. Her ne olduysa o lanet olasıca kitap yüzündendi. Neredeyse kimyasal bir sızıntı veya nükleer

telegram: @kaktusunx

atık olmasını ya da eli baltalı çılgın bir katilin sokaklarda kol gezmesini arzulayacaktı. En azından bunlar anlayabildiği şeylerdi.

Bu sokakta çitler veya çalılar yoktu. Çimenler hafif bir eğim alarak evlere doğru uzanıyor ve ön kapıları güneş lambaları aydınlatıyordu. Bir süre sonra onu 24 numaralı evin önünde buldu. Büyük, müstakil ve isteksizce inşa edilmiş gibi duran bir evdi. Lamba direğine uzun renkli şeritler bağlanmıştı ve bahar bayramındaki çiçekli direklere benziyordu. Araba yolu boştu. Sonra ön kapıya baktı. Açıktı.

Evden kapıyı kapatmayı unutacak kadar büyük bir telaşla mı ayrılmışlardı? İçeride kimse var mıydı?

Reggie sağına ve soluna, sokağın yukarısına ve aşağısına baktı. Hâlâ hiç kimseyi görmüyordu. İçeri girmeli miydi? Buraya kadar gelmişti. Ayrıca, mutfakta yiyecek bir şeyler olabilirdi. Çok açtı.

Çimenlerin üzerinde yürüdü ve kapıyı ardına kadar açtı. Koridor derli topluydu. Ev telaşla terk edilmişe benzemiyordu. İçeri adım attı ve kalp atışları hızlandı. Koridorda sessiz adımlar attı ve oturma odasına göz gezdirdi. Her şey normal duruyordu: Koltuklar, plazma TV, kahve sehpası üzerinde mantar altlıklar, duvarlarda aile resimleri. Şöminenin üzerinde duran çerçeveli fotoğraf dikkatini çekti. Bu yeniydi. Beyaz bir kalenin resmiydi, kitaptaki kaleydi.

Reggie ürperdi ve tiksinerek bakışlarını kaçırdı. Hızlı adımlarla mutfağa girdi ve bir ekmek torbasını yırtıp yumuşak beyaz ekmeği ısırdı. Sonra buzdolabını açtı ve içindekileri görünce rahatlayarak iç geçirdi. Biraz peynir ve biraz salam aldı, iki dilim ekmeğin arasına koyup boğulmasına sebep olacak bir hızda mideye indirdi. Sonra bir kutu kola buldu ve yarısını tek dikişte mideye indirdi. Buzdolabını tekrar kontrol etti. Sosisli börekler vardı. Bir tanesini ağzına tıktı ve cebine de iki tane attı.

Hevesle çiğnerken çantasını yiyecekle doldurması gerektiğini düşündü. Çantayı sırtından indirip işe koyuldu. Dokunmaya cesaret edemediği şeyler vardı: Yoğurt, meyve suları ve meyveli pasta. Paketlerin üzerinde kitabın logosu vardı, içlerinde pis kokulu bitkinin suyu veya püresi olmalıydı.

Buzdolabında işi bitince dikkatini dolaplara odakladı. Taze yiyecekler uzun süre dayanmazdı. Yanına biraz da konserve almalıydı. İki fasulye, bir öküz kuyruğu çorbası ve bir peynirli makarna, çantasının alabildiği bu kadardı.

Kendi kendine, "Konserve açacağı," diye söylendi. Bir çekmeceyi açtı ve çatal bıçakları karıştırdı. Bir bıçakla bir kaşık yere düştü, ortamın sessizliğini bozdu.

Reggie dondu kaldı. Neden bu kadar dikkatsizdi?

Biri, "Kim var orada?" diye seslendi.

Reggie arkasına döndü.

Ses tekrar, "Kim var orada?" diye sordu.

Reggie'nin midesinde kelebekler uçuştu. Bu sesin sahibini tanıyordu! Yüzünde geniş bir gülümsemeyle koridora koştu ve tırabzanları tutup üst kata baktı.

"Jen teyze?" diye sordu. "Benim, Reggie."

Kadın zayıf bir ses tonuyla, "Ah, Reggie!" dedi. "Geleceğini biliyordum."

Reggie üst kata koştu. Teyzesinin sesi yorgun geliyordu. Amcası ona bir şey mi yapmıştı? Bir odaya mı kilitlemişti? Belki de bağlıydı.

Merdiven sahanlığına ulaştığında, "Parka neden gelmedin?" diye sordu. "Benimle neden buluşmadın? Burada neler oluyor?"

Hemen banyoya, kuzenlerinin odalarına baktı. Hepsi boştu.

Koridorun sonunda amcasıyla teyzesinin odasının kapısı aralıktı. İçerisi karanlıktı.

Teyzesi karanlığın içinden, "Gelemedim, Reggie," diye cevap verdi. Sesindeki rahatlama ve neşe kayboldu. Yerini korku aldı.

"Neden?" diye sordu.

Jen teyze, "İşe yaramaz, Reggie," dedi.

Çocuk biraz daha yakına girdi. "Neden bana mesaj atmadın?"

"Atamadım."

"Neden? Jason amca sana ne yaptı? Herkes nerede?"

Cevap gelmedi. Reggie başını içeri soktu. Perdeler kapalıydı ama nisan güneşi kenarlardan içeriye sızıyordu. Önce birinin yatağın üzerinde yattığını düşündü ama sonra üst üste atılmış bir kıyafet yığını olduğunu anladı. Çekmecelerin ve dolapların altı üstüne getirilmiş, içleri odaya saçılmıştı. Sonra gördü, perdelerin önünde, tuvalet masasının başında bir figür oturuyor ve aynadaki karanlık yansımasına bakıyordu.

"Jen teyze?" diye sordu. Figür kıpırdamadı.

Tekrar, "Jen?" dedi.

Reggie daha yakına girmek istemiyordu. Buraya hiç gelmemeliydi. Sadece kadının kafasının bir kısmının siyah dantellerle örtülü olduğunu görebiliyordu.

Kadın aynaya bakmaya devam ederek "Seni saatler önce bekliyordum," dedi.

Reggie geri adım attı. Figür kıpırdamadı.

Çocuk, "Sana bir şey oldu sandım," dedi. "Kötü bir şey."

Kadın yumuşak bir ses tonuyla, "Bir şey oldu, Reggie," dedi. "Ama iyi bir şeydi, kötü değil. Çok, çok iyiydi." Kadın sandalyeden kalktı ve arkasına döndü, yüzündeki peçeyi kaldırdı.

Reggie'nin ağzından hayal kırıklığıyla bir hıçkırık çıktı ve geri çekilirken tökezledi. Jen teyze üzerine yürüdü. Karanlığı geride bırakan kadın koridora adım attı. Reggie merdivenlere doğru geri çekildi.

Teyzesinin üzerinde siyah tül ve taftadan uzun bir elbise vardı ve hareket ettikçe etekleri ölü çimenler gibi hışırdıyordu. Uzun ipek eldivenler dirseklerine kadar çıkıyor ve boynunu jikle taşlı bir kolye süslüyordu. Eskiden sevecen bir görünümü olan suratı şimdi asıktı. Dudaklarına sürdüğü siyah ruj yüzünden ağzı kötü görünüyordu ve kaşları kömürle çizilmiş gibiydi. Kalçasına bir iskambil kartı iliştirmiş ve yanağına büyük siyah bir maça sembolü çizmişti.

Reggie, "Sen de mi?" diye haykırdı. "Sen de mi?"

Kadın, "Ben Maça Kraliçesi'yim," dedi. "Dün akşam oldu. En sonunda benim yolum da açıldı. Gümüş Deniz'in ötesine çekildim ve büyük Ay Büyücüsü kalesinde uyandım. Sonunda bu gri dünyanın boş bir rüya olduğunu anladım. Ben dört Ast Kraliçe'den biriyim. Gerçek hayatım bu."

Çocuk başını iki yana salladı. "Hayır, değil!" diye haykırdı. Ama tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Teyzesini kaybetmişti, tıpkı önce kız kardeşini sonra da ailesini kaybettiği gibi. Buradan çıkmalıydı.

Merdivenlere doğru hızlanan kadın, "Senin için artık çok geç, Reggie," dedi. "Jennifer denilen kadın seni severdi, onun yeğeni. Kutsal Büyücü'ye danışacağım. Yardım edebilir. Anormal kalamazsın. Bize katıl."

Reggie, "Mümkün değil!" diye bağırdı. Basamakları koşarak indi ve mutfaktan çantasını almaya gitti. "Sen ve diğerleri oyununuzu oynayabilirsiniz."

Salınarak merdivenlerden inen kadın, "Anormallere tolerans gösterilmez," dedi.

Reggie gözlerini sıkı sıkı kapattı ve derin bir nefes aldı. Kendini kontrol etmeliydi. Kadın için yas tutulacak zaman değildi. Bunu daha sonra, güvende olduğunda yapabilirdi, tabii

eğer güvenli bir yer bulabilirse. Şimdi kaçmalıydı.

Tekrar koridora çıktı. Jen teyze olarak bildiği kadın basamakların dibinde elinde siyah tüylü bir yelpazeyle dikiliyordu.

Kadın, "Gidemezsin," dedi. Yelpazeyi nazikçe eldivenli avucuna vurdu.

Reggie, "Bak bakalım," diye kükredi.

Reggie kendini dışarıya atar atmaz durdu. Çaresizlik ve yenilgi gözlerine vurdu, etrafına bakındı ve ölümcül bir soğuk bedenini ele geçirdi. Sokak insanlarla doluydu. Yüzlerce insan sessizce evin önünde toplanmıştı. Hepsi ortaçağ peri masallarından çıkmış gibi giyinmişti ve her birinin kostümü üzerinde bir iskambil kartı vardı. Evin çimenleri üzerinde amcası ve kuzenleri dikiliyordu.

Jason amca bir iş gömleği giymiş ve önlük takmıştı. Belinde kalay kupalar göze çarpıyordu. Bir hancı olması gerekti ama bu haliyle komik duruyordu. Oğulları Tim ve Ryan'ın da kostümü vardı. Biri uşak, diğeri mutfak hizmetkârıydı.

Reggie cesaretinin kaybolduğunu hissetti. Kapana kısılmıştı.

Kuzenleri, "Anormal," dedi.

Amcası, "Anormal," diye tekrarladı.

Arkasındaki kapının eşiğinde dikilen teyzesi, "Anormal," dedi.

Kelime toplanan kalabalığa da sıçradı ve şimdi herkes yüzünde öfkeli bir ifadeyle aynı sözcüğü tekrarlıyordu.

Jason amca, "Bir anormalin yaşamasına izin veremeyiz!" diye bağırdı.

Ryan, "Onu yakalım!" dedi.

Kalabalık, "Onu yakalım!" dedi.

Reggie korkuyla insanlara baktı. Evet, bunu yaparlardı. Onu diri diri yakarlardı. Bu delilik çığırından çıkmıştı.

Jason amca, "Onu kulübeye kilitleyin ve ateşe verin!" diye haykırdı.

Jen teyze, "Hayır," dedi. "Bunu uygun şekilde yapmalıyız, Kötü Çoban'ı Ay Büyücüsü'nde yakacağız. Büyük bir ateş yakılacak. Odun ve benzin getirin."

Kalabalık neşeyle onayladı. Bir kısmı yakmak için bir şeyler bulma ümidiyle evlerine koştu. Diğerleri Reggie'nin üzerine yürümeye başladı. Reggie'nin yapabileceği bir şey yoktu, kaçış yolu kalmamıştı. Güçlü ellerin onu kavradığını hissetti. Ayakları yerden kesildi ve yola taşındı.

Ateş için asfaltın üzerine tahtalar yığılıyordu. Sandalyeler, masalar, boş kitaplıklar, duvarlardan sökülen raflar, geri dönüşüm kutularından alınmış iple bağlı gazeteler; yakılabilecek her şey büyük bir hevesle bir araya getiriliyordu. Evlerden birinden elinde elektrikli testereyle bir adam çıktı ve işe koyuldu, mobilyaları üst üste koyulabilecek küçük parçalara ayırmaya başladı.

Reggie tahta parçalarından oluşan piramide bir geçit töreniyle götürüldü. Yaşlı bir adamın bastonunu neşeyle yığının ortasına attığını gördü. Bir kadın garajından kucağında parafin tenekesiyle çıktı. Reggie, kadın ona bakınca kadının yüzündeki hevesli beklentiyi gördü. Kadın tahta parçalarının etrafında dans ederek parafini dökmeye başladı.

Reggie çok sıkı tutulduğu için mücadele edemiyordu. Bundan çıkış olmadığını biliyordu. Bağırmak istedi, hepsine delirdiklerini söylemek istiyordu, kitap tarafından ele geçirildiklerini haykırmayı düşündü. Çünkü cinayet işlemek üzereydiler. Fakat kimse dinlemezdi ve kitabın şeytani sayfalarından öğrendikleri aptal şarkıyı neşeyle söylemeye başladılar. Bu kadardı. Diri diri yakılacaktı.

Ve sonra, bir siren sesi kalabalığın heyecanlı şarkısını bastırdı. Reggie iki polis arabası kükreyerek bulundukları yere gelip insanların önünde ani bir frenle durunca rahatlayarak iç geçirdi.

Reggie, "Ah, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye bağırdı.

Arabaların kapısını kapatan memurlar, "Dağılın, dağılın!" diye bağırdı.

Kalabalık sessizleşti. Bir memur öne çıktı, elini silahına attı. Birkaç ay önce başlayan protestolar ve sokak olaylarından beri İngiliz polisi silah taşıyordu.

Memur, "Çocuğu bırakın," diye emretti.

Bir anlık tereddütten sonra insanlar polisin ciddi olduğunu anladı. Reggie'yi taşıyan adamlar çocuğu yere bıraktı.

Memur, "Çocuktan uzaklaşın," dedi.

Kalabalık istemeden de olsa emre itaat etti ve Reggie, polis arabalarının yanına koştu.

"Buna inanamıyorum!" diye haykırdı. "Hepinizi ele geçirdiklerini sanıyordum! Kitabın hepinizi kontrol ettiğine inanıyordum! Bu deliler beni canlı canlı yakacaktı."

Polisler Reggie'yi umursamadı. Bir memur, "Buranın lideri kim?" diye sordu.

Jen teyze sesini yükselterek "Benim," dedi.

Kalabalık homurdanarak kenara çekildi ve kadına geçmesi için yol açtı. Yelpazesini sallamaya devam eden Jen asil adımlarla öne çıktı.

Reggie öfkeyle kadına bakarken aklından sayısız suçlama geçti. Hepsi zihninde onu yakacakları ateş gibi alev alev yanıyordu. Fakat Reggie ağzını açamadan memurlar öyle bir şey yaptı ki yeni canlanan ümidi hemen öldü.

Memur, "Majesteleri," dedi. "Kraliyet Karo Evi'nden Sör Gorvain."

Jen, "Eğlenceye katılmak için tam zamanında geldiniz," dedi. "Bugün Kutsal Büyücü'yü inkâr eden ve Kötü Çoban'la işbirliği yapan bu pis sahtekârı yakacağız."

"Bu şeytanı alevlere götürme onurunu bana verin."

Karo Kraliçesi kapattığı yelpazesiyle memurun omzu üzerinde bir yeri işaret etti. "Önce, Sör Şövalye, onu yakalamanız gerek."

Herkes geriye döndü. Reggie fırsatını bulunca sokakta koşmaya başlamıştı. Kalabalık yuhalamaya başladı. Çocuk ağır çantasını geride bırakmıştı ve öncekinden daha hızlı koşuyordu. Üst üste koyulan tahta parçalarının polis arabalarının önünü kapattığını biliyordu. Onu arabayla kovalayamazlardı. Belki de kaçabilirdi. Az da olsa şansı vardı!

İki el ateş edildi ama Reggie sadece ilkini duydu. Bir saniye sonra yerdeydi. Sonunda, kitabın kötülüğünün onu asla bulamayacağı bir yere gidiyordu.

Kalabalık neşeyle sesini yükseltti. Sör Govain silahını havalı bir biçimde salladı ve insanları selamladı. Sonra içlerinden biri şarkı söylemeye başladı, bir diğeri cep telefonundan eski telli çalgılarla çalınan bir şarkı açtı. Birisi tefini çaldı ve saray dansı başladı. Sokak lambalarındaki renkli ipler alındı ve insanlar ipleri savurarak dönmeye başladı. Bazıları kitaplarını çıkardı ve hep birlikte okumaya başladı. Ne görkemli bir nisan gecesiydi.

Eskiden Jen teyze olan kadın sokağın aşağısındaki çocuğun yattığı yere kayıtsız bir bakış attı. Sonra yelpazesini açtı ve dansa katıldı.

2

"Bir çoğunuz farkındasınızdır, eski güzel Blighty'de garip bir şeyler oluyor. Haber kanallarını izlemiş veya internette yazılanları okumuş olabilirsiniz ama Tanrı aşkına, İngilizlerin ne yapmaya çalıştığını anlayanınız var mı? Ben bu fenomeni takip etmeye çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse beni bile şaşırtıyor. Şimdi Jax Fax'ten Kate Kryzewski'ye, İngiltere, Londra'ya bağlanıyoruz."

İşaret verildi ve haber muhabiri sandalyesine yaslandı.

Başını ilgisizce iki yana sallarken, "Lanet olasıca küçük ülke," dedi. "Lanet kitapları onlara kalsın. Biz istemiyoruz, değil mi?"

Bir makyöz yandan koşarak geldi ve adamın parıldayan alnını sildi.

Adam, "Nasıl görünüyorum, Tanya?" diye sordu.

Profesyonel ve güzel Tanya, "Harika görünüyorsunuz, Bay Weber," dedi.

"O zaman, gözlerimin etrafındaki kırışıklıkları düzelttirmeme gerek yok mu? Hâlâ idare ediyor muyum?"

Tanya, adamın göz torbaları için daha önce iki kez operasyon geçirdiğini bildiğini söylemeye gerek duymadı. Güzel bir işti, Doğu Kıyısı'nda politikacıların ince işlerini yapmak, Kaliforniya'da bir pürmüzün altındaki muma dönenlerle uğraşmaktan daha iyiydi.

Adam, "Sonrasında suşi yer miyiz?" diye sordu. En havalı bakışını attı. "Rahatsız edilmeyeceğim harika bir yer biliyorum. Orada bizi rahat bırakırlar. Sadece sen, ben ve *wasabi*."

"Hayır, teşekkür ederim, efendim." Bu ay on altıncı kez adamı reddediyordu.

Armani takımının omzunu silken adam, "Hep hayır diyorsun," dedi. "Yakışıklı ve başarılı bir erkek senin yanında kendine güvenini yitirebilir. Boşanana kadar, eşim yanımdayken benim de hayırlarım vardı. Sonra evetlere dönüştü. Evet, dairemi istedi, evet, arabalarımı istedi, evet, nafaka çekleri istedi, evet, her şeyi istedi. Her iki... ehem... *wasabi*'m hâlâ benimle olduğu için şanslıyım."

Tanya, "Yine de hayır, Bay Weber," dedi. Kameranın açısından çıktı.

Kadının arkasından bakıp "Bir parça çiğ balık o kadar mı kötü?" diye sordu.

Tanya sessizce, "Balıktan bahsetmiyoruz, pislik," diye mırıldandı.

Harlon Webber biriyle nişanlanmak üzereydi, ama sette çalışanlar adamı tanıdıkları için onunla gerekmedikçe göz göze gelmezdi. Adam isteksizce dikkatini monitöre odakladı ve önceden çekilmiş filmi seyretti.

Görünüşe göre, İngiltere'nin tamamı delirmişti. Beş ay önce *Dans Eden Valeler* diye bir kitap basılmış ve şaşırtıcı bir biçimde altmış üç milyon satmıştı, şimdi dört kişiden birinde olmalıydı. Ülkedeki herkesin hayatını kontrol altına almış gibiydi.

Muhabir Kate Kryzewski farklı görüşteki grupların vahşice karşı karşıya geldiği Whitehall'dan görüntülerin üzerine konuşuyordu. Üzerinde yelekleri olan polis memurları her iki tarafta da vardı ve çoğunlukla birbiriyle savaşıyordu. Bir kitapçı neşeli çığlıklar eşliğinde ateşe verildi, petrol bombaları Downing

Sokağı'na doğru fırlatıldı ve bir ordu tankı Trafalgar Meydanı'na girip kalabalığı dağıttı. Charing Cross Yolu'nda tomalar ve gaz bombalarıyla protestoculara müdahale edildi.

Kate, "Bunlar birkaç hafta önceki endişe verici görüntülerdi," dedi. "İngiltere'nin dört bir yanında benzer çarpışmalar yaşanıyor. Balık ve cips ve Beatles'ın evinde topyekûn savaş hali hâkim. Sebep? İlk kez 1936'da basılan eski bir peri masalları kitabı. Kulağa inanılmaz geliyor olabilir ama bu ulus şimdi vahşice ikiye bölünmüş durumda: Kitabı okuyanlar ve kitabı okumayı reddedenler. İngiliz Adaları'nda öfkeli protestolar çoktan sona erdi. Neden mi? Çünkü herkes kitabı okudu. O halde, bu *Dans Eden Valeler* nasıl oldu da böylesine korkunç olaylara sebep oldu? Ben kitabı okumadım ve okuyana kadar bu soruyu cevaplayamam, bu yüzden şimdi sokaklarda bunu yapmaya gidiyorum..."

Görüntüler kadının Londra sokaklarında rastgele insanlarla yaptığı röportajlarla devam etti; arkada Buckingham Sarayı ve Big Ben gibi tanıdık turistik mekânlar göze çarptı. Herkes kitabı övüyor ve hayatlarına kattıklarından bahsediyordu.

Parlamento önünde koyu mavi takım elbiseli bir adam, "Kitap benim hayatım," dedi. "Bana nefes almak nasıl bir şey diye sorsanız aynı şeyi söylerdim. Kitabı hep yanımda taşıyorum çünkü Ay Büyücüsü'nden uzun süre uzak kalmaya katlanamıyorum. Aslında, acil durumlar için beş tane yedek kopyam var. Günlerden pazar ve politika oyunları oynayarak vaktimi boşa harcamamalıyım. Tezgâhım hazır ve satacak mallarım var..."

Kate, "Özür dilerim, bayım," dedi. "Ama bana bu tarz bir rol yapmaya uygun biri gibi gelmediniz."

Adam meydan okurcasına, "Rol yapmak mı?" diye sordu. "Oyunlara ayıracak vaktim yok, madam. Sadece oğlan valeler ve kız valeler böyle beyhude işlerle uğraşır."

Görüntüye Oxford Sokağı'ndaki Selfridges'in ana kapısı geldi. Aşırı makyaj yapmış bir kadın sayısız kolye ve her kulağına üçer tane küpe takmıştı. Şimdi de boş gözlerle muhabire bakıyordu. Afallayarak "Okumadın mı?" diye sordu. "Ah, okumalısın, tatlım. Şimdi bir tane almalısın. Hemen şimdi bir tane al. Başka hiçbir şey yapma. Git ve al!"

Kate, "Kitap sizin için neden bu kadar önemli?" diye sordu.

Kadın afallayarak "Önemli mi?" dedi. "Benim için her şey, tatlım, her şey demek. Önemli kelimesi yetersiz kalıyor. Bunca karmaşanın içinde beni evime götürüyor."

Siyahi bir taksi şoförü, "Bu korkunç dünyayı katlanılır hale getiriyor, değil mi?" diye araya girdi.

Kate, "Peki, siz kaç kez okudunuz?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok, tatlım, ama ne kadar okusam da yetmez. Oradaki gerçek hayatım çok tatlı. Şu lanet olasıca otobüse bak, kendini bu yolun sahibi sanıyor. Neden okumu ve yayımı bu rezil rüyaya getiremiyorum? Yakında işini bitireceğim."

•

Stüdyoda, Harlon Webber ilgi çekmek için ellerini havaya kaldırdı.

Kimin dinlediğini bilmeden, "Bu çatlakların hepsi neden iskambil kartı taşıyor?" diye sordu. "Bir tür Vegas tarikatı mı?"

Kimse cevap vermedi. İnsanlar, dünyanın geri kalanı gibi, İngiltere'de olanları şaşkınlık ve merakla takip ediyor, haberleri yakından takip ediyordu.

Harlon, "Hey, Johnny," dedi. Gözlerini kısıp kameraların arkasına baktı. "Senin küçük bir kız kardeşin yok muydu? Kısa süre önce onun için endişelenmiyor muydun?"

Kameraman Jimmy bu geri zekâlının adını yanlış söylemesine alışkındı. Eskiden bundan rahatsız olurdu ama artık umursamıyordu.

Duygusuz bir ses tonuyla, "Şimdi iyi, Bay Webber," dedi. "Sorun kalmadı."

"Bu Kate denilen kız güzel görünüyor, değil mi? Hey, burada ona çakan var mı? Normalde kızılların peşinden koşmam ama iki yıldır deniyorum. Belki de asker üniforması giymeliyim. Belki bu yüzden hep savaş olan yerlere gidiyordur. Denizci hödüklerden hoşlanıyor olabilir. Kendini herkesten üstün gören şu geniş omuzlulardan bahsediyorum."

Stüdyoda kimse cevap vermedi.

British Museum'un önünde genç Amerikalı bir öğrenci, "Hey, merhaba!" dedi. "Wisconsin'den Brandon. Yani buraya gelmeden oydum, değil mi? Şafak Prensi'nin Krallığı'nda bir çiftçiyim ve hey, Kötü Çoban'a dikkat edin. Bataklığın orada görülmüş ve orası buraya fazla yakın. Bu çok kötü haber. Onu keçilerimin yakınında görürsem elime baltamı alıp peşine düşerim ve çoban beynini etrafa saçarım. Geçen sonbahar Bayan Sarah'nın kazlarının kalbini sökmüştü, her birini..."

Kate, "Bizimle bir süreliğine Brandon olarak konuşabilir misiniz?" diye araya girdi.

"Tabii ki, güzel olur. Bunun için buradayım, değil mi? Brandon ve diğerleri olmak için, böylece orada daha güçlü olabilirim, harika."

"Amerika'daki aileniz bütün bunlara ne diyor?"

"Evet, geçen gün onlarla Skype'tan konuştum. Bu rüya âleminde akrabalarımızın olması gerçekten çok garip çünkü gerçek annem şimdi kulübemizde yün eğiriyor veya tarladan şalgam topluyor."

"Ama ailen Wisconsin'de, onlar ne düşünüyor?"

"Ah, onlar anlamıyor. Onlarda kutsal metnin bir kopyası yok, değil mi? Hepsi iyi insanlar. Bu onların hatası değil. Bence fazla tepki gösteriyorlar ve şaşkınlar."

"*Dans Eden Valeler*'e bağlılığınız yüzünden mi?"

"Sadece bilgisizlik, ahbap, hepsi bu. Yakında onlar da öğrenecek. Geçen gün FedEx'le onlara bir kopya gönderdim."

"Bu kitaplardan birini Amerika Birleşik Devletleri'ne mi gönderdin?"

"Tabii ki, orada olmamasına çok şaşırdım. Uyan, Amerika!"

"Teşekkürler, Brandon."

"Hey, Prens seni kutsasın, ahbap."

Afganistan ve Irak gibi yerlere gitmeye alışkın olduğundan palavralara inanmayan Kate Kryzewski, duyduklarından rahatsız olmuş gibiydi.

Kameraya döndü ve ciddi bir bakış attı.

"Uyan, Amerika," diye tekrarladı. "Genç adam böyle dedi ve ben de onunla aynı fikirdeyim. Londra'da karşımıza çıkan herkes bu sıradışı ve eski tarz çocuk kitabına kafayı takmış. Kafayı takmış derken, gerçek bir takıntıdan bahsediyorum. Bu, sıradan bir hayranlık değil. Neredeyse kitabın bu insanları ele geçirdiğini söyleyeceğim. Öyle ki hepsi kitaptan bir karaktere bürünüyor. Kitapla bağlantısı olmayan hiçbir şeyle ilgilenmiyorlar. Hikâyeleri defalarca okuyorlar ve İngiliz hükümeti insanların bir araya gelip kitabı okuyabilmesi için günde yedi kez on beşer dakikalık aralar verilmesini öngören yasayı kabul etti. Görünüşe göre, okuma deneyimi paylaşılınca daha güzel oluyor. Bunun Amerika'da olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Harlon, "Lanet olsun, bu çok ürkütücü," dedi. Sandalyesine yaslandı ve elini masaya vurdu. "Kaçıklar, hepsi. Sıcak bira ve

kötü restoranlar insanı böyle yapıyor. Oraya en son gittiğimde kahvaltıda bana fasulye yedirmeye çalıştılar. Ben de, *Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Şuradaki sulu hayvan yeminden de yiyin*, dedim. Geri zekâlı, Üçüncü Dünya ahmakları."

Kate, "...ve bütün bahçeler ile parklarda," diye devam etti. Kew'daki Palm House'un önündeydi. "Yeni ekilmiş bu ağaçlardan var ve bodur olanların meyvelerine minçet diyorlar." Kamera kadının yanına odaklandı, egzotik bitkilerin büyük bir kısmını boğan çirkin ve dikenli çalıları çekti.

"Bu bitki kitapta var ve neyse ki siz oradan kokusunu alamıyorsunuz çünkü bataklık, kötü kokan nefes ve rutubetli bodrum karışımı bir kokusu var. İngilizler yine de bu meyveleri çok seviyor ve meyve sularının, sodaların, kozmetiklerin, hatta şekerlerin içine koymaya başladılar. Bir MacMinchet burgeri veya bir Whooper alırsanız gizli tarifin içinde artık on iki tane daha bitki ve baharat var. Bunun içinde bağımlılık yapan bir madde olduğunu düşünebilirsiniz ve ben de sizinle aynı fikirdeyim ama tadına baktım ve böyle bir etki yaratabileceğine dair bir deneyimim olmadı."

Savoy Hotel'in dış cephesi ekrana geldi ve Kate en ciddi yüz ifadesini takındı.

"Bu garip fenomenin merkezinde *Dans Eden Valeler*'i yirmi birinci yüzyılla tanıştıran adam var. O da kitaptaki karakterlerden birinin rolüne büründü, Kutsal Büyücü Ismus olduğunu söylüyor. Bu peri masallarının karizmatik ana karakteri ve onunla bir görüşme ayarlamayı başardım. Bakalım burada neler olduğunu açıklayabilecek mi?.."

Bir otel süitinin lüks içi ekrana geldi. Zeki bir yüzü ve omuzlarına kadar inen kusursuz biçimde bağlanmış saçları olan zayıf bir adam Kate'in ilk sorusunu dudaklarında hafif bir gülümse-

meyle dinledi. Siyah kadifeler giyiyordu ve teni bu yüzden kamerada çok solgun çıkıyordu.

"Hayır, hayır," diye düzeltti. "*Dans Eden Valeler* bir tarikat değil. Tarikatlar, tanım olarak, marjinal ilgileri olan küçük ve gizli topluluklardır."

Kate, "O zaman milyonlarca Amerikalıya ve sizi dünyanın dört bir yanından izleyen diğer insanlara bu kitabın nesi olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye sordu. "Siz İngilizler buna neden kafayı taktınız?"

Adam lense dik dik baktı.

"*Dans Eden Valeler* uzak bir krallıkta geçen efsanevi hikâyeler koleksiyonudur," dedi. "Harika ve çok yetenekli bir vizyoner olan bir adam tarafından yıllar önce yazıldı ama ancak geçen sene keşfedildi..."

Kate, "Austerly Fellows," diye araya girdi. "Yirminci yüzyılın başında yaşayan bir tür okült. Satanist, hoş olmayan gizli tarikatların kurucusu ve lideri olduğuna dair kanıtlar bulunduğundan bahsediliyor. Bir sürü cadı meclisini kontrol ediyormuş."

Ismus, "Düşmanları tarafından yayılan kötü niyetli söylentiler," dedi. "Austerly Fellows'un eşi benzeri yoktu, kendi döneminin ötesinde biriydi, entelektüel bir dehaydı, ona bir sürü yetenek bahşedilmişti. Kıskançlık ve kin ne kadar verimsiz ve kısıtlayıcı güçler, değil mi?"

"Benim anlamadığım şey, Satanist olsun veya olmasın, böyle bir adamın neden çocuk kitabı yazdığı."

"Bilgeliğini paylaşmak için seçtiği bir formattan başka bir şey değil. *Dans Eden Valeler*'in barındırdığı gerçekler bizim ülkemizi hayal bile edemeyeceğimiz kadar zenginleştirdi. Kitap insanlarla çok basit ve temel bir seviyede konuşuyor."

"Öyleyse, bir din olduğunu söylüyorsunuz."

Adam, "Hayır," diyerek güldü. "Bir din değil. Hayatı daha iyi anlamaya açılan bir kapı, buradakinden daha renkli ve heyecan verici bir varoluşa uzanan köprü."

"Ama sizinle birlikte gezen ve soytarı kıyafetleri giyen iki rahip ve bir de kendine Yüce Rahibe diyen Labella isminde bir kadın yok mu?"

"Benim yanımda bir sürü karakter var."

"Ama şu bir araya gelip kitap okuma toplantıları... Bunlar bir tür organize tapınma ayini değil mi?"

"Sabah kahvaltısını mısır gevreğine tapınılan organize bir suç olarak görüyorsanız, evet."

"Ben sade kahveyi ve çörekleri tercih ederim. Okuyucuların taktıkları iskambil kartlarının anlamı nedir?"

Ismus'un yüzünde hoşgörülü bir gülümseme belirdi. "Kitabı okusaydınız bilirdiniz," dedi. "Ama size *Dans Eden Valeler*'in içinde dört Kraliyet Evi olan bir krallıkta geçtiğini söylersem sürprizi bozmamış olurum. Bu evlerin rozetleri Maça, Kupa, Karo ve Sinek'tir. Rakamlar okuyucunun onu eşleştirdiği karaktere karşılık gelir, bir sinek onlusu bir şövalyeye veya o evin asillerinden birine denk gelmektedir. Bir, iki veya üç ise sosyal skalada bir hizmetkâr veya seyis olabilir. Kusursuz derecede basit."

"Daha önce bahsettiğim rahipler ve şu rahibe, ayrıca sizin yanınızda dolaşan diğer karakterler, onların kart takmadıklarını gördüm. Neden?"

"Onlar as; onlar özel. Buna ihtiyaçları yok."

"Sizde de bir kart görmüyorum. Bu sizin de bir as olduğunuz anlamına mı geliyor?"

Adam hafifçe güldü. "Hayır," dedi. "Ben kartları dağıtanım."

Harlon Webber stüdyoda, "Evet!" diye haykırdı. "Öyle birine benziyorsun, dostum!"

Kate devam etti. "Ama Amerikalıların bu kitap ve İngiltere üzerindeki açıklanamayan gücüyle ilgili haklı korkularının ve endişelerinin yersiz olduğunu söyleyebilir misiniz? Dışarıdan neden bu kadar ürkütücü ve uğursuz göründüğünü açıklayabilir misiniz?"

"Tabii ki, dışarıdakiler için garip görünüyor ama ben korkularınızı ve endişelerinizi yatıştırayım. Korkacak bir şey yok. Toplumumuza kazandırdığı faydalar saymakla bitmez."

"Yine de, iki ay öncesine kadar, bütün büyük şehirlerde sivil ayaklanmalar oldu. İnsanlar bu kitabı protesto ediyordu ve görüntüler Ortadoğu'daki çarpışmalara benziyordu. Hepimiz CNN'de yayınlanan görüntüleri izledik ve internet ülkenin genelinde üç hafta boyunca kapatıldı. Bunlar için ne diyeceksiniz? Ölenler olmadı mı?"

Ismus, "Şimdi ayaklanma yok," dedi. "O yanlış yönlendirilmiş kitleler, kitabı okumayan ve neden bu kadar önemli olduğunu anlamayan provokatörlerdi. Ölümler üzücü birer kazaydı, daha fazlası değil. Bundan sonra öyle şeyler yaşanmayacak."

"Çünkü anti-Vale gruplar da şimdi kitabı okudu ve onun kontrolü altında mı?"

"Dediğim gibi, artık ayaklanma yok. Aslında, ülke geneline bakarsanız, suç oranı düşmekle kalmadı. Sıfıra indi."

"Buna inanmıyorum."

"Doğru. En son suç bir ay önce bildirildi, bütün suçlardan bahsediyorum. Artık hiçbiri yaşanmıyor."

"Bu inanılmaz."

Ismus sırıttı.

"Değil mi?" diye sordu. "Ayrıca, Prozac ve Valium gibi reçeteli ilaçların satışı da sıfıra düştü. İnsanların artık o saçmalıklara ihtiyacı yok. Yasal veya yasal olmayan ilaçlara da ihtiyacı yok. Alkol

ve uyuşturucu rehabilitasyonu tarih oldu; eskiden bağımlı olan herkes şimdi tamamen temiz."

"Buna inanmakta çok zorlanıyorum, Bay Ismus."

"Sadece Ismus."

"Klinik depresyonun bu ilaçla tedavi edildiğini mi söylüyorsunuz? Şiddet ve adi suçlar bir anda ortadan mı kalktı? Eroin gibi birinci sınıf uyuşturuculara olan bağımlılık bu kitap sayesinde mi yok oldu?"

"Maksimum güvenlikli hapishanelerimize bakmalısınız. Şimdi hepsinde dörder Morris Men takımı ve kendi ligleri var."

"Bu inanılmaz."

Ismus, "*Dans Eden Valeler*'in hayatımıza kazandırdığı renklerden biri," dedi. "Bu kopuk ülkeyi birleştirdi. Onu daha iyi bir yer yaptı."

"Bize bunun nasıl olduğunu açıklayabilir misiniz? Bu kitabı okuyanlar kitaptan tam olarak ne alıyor? Kitabın onların üzerindeki gücü ne?"

Ismus uzun süre Kate'in gözlerine bakınca Kate huzursuz oldu ama adamın ona kabadayılık taslamasına izin veremezdi. Daha önce de güçlü adamlarla röportaj yapmıştı. Ya da öyle olduğunu sanıyordu.

"Onlara düzen veriyor," dedi. "İnsanların istediği bu ama bunu itiraf etmeyecek şekilde koşullanmışlar. Seçim yükünün olmadığı daha basit bir dünyaya inanmak istiyorlar, kim olduklarını bildikleri ve kendi yapboz parçalarının büyük desenin neresine oturduğunun farkında oldukları bir yer. Bilmek ve ait olmak..."

Kate, "Seçim yükü?" diye sordu. "Özür dilerim ama seçim özgürlüğü, özgür irade, konuşma özgürlüğü bizi tanımlayan şeylerdir, özellikle de Amerikalıları; anayasamız bunun üzerine kuruludur. Siz bunu bir yük olarak mı görüyorsunuz?"

Adam soruyu geçiştirircesine bir elini havada salladı. Kate bunu bir hakaret ve düşmanlık işareti olarak algıladı. "Ne kadar ucuz bir illüzyon," dedi. "Sizin olduğunu düşündüğünüz seçimler hava cıvadan ibaret. Dünyadaki bütün mağazalar ve restoranlar aynıyken seçim bunun neresinde? İnterneti ele alalım; orada seçim nerede?"

"Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum. İnternet üzerinde sınırsız sayıda seçenek var."

Adamın yüzünde sabırlı ama acıyan bir ifade belirdi. "Milyonlarca insan çevrimiçi," dedi. "Onlar için sınırsız seçenek, sınırsız seçim şansı olduğunu düşünüyorsunuz. Ama istedikleri bu değil."

"Nedir?"

"Çok fazla seçenek kafa karıştırır. Dediğim gibi, düzen isterler; ne satın alacaklarını ve nereden satın alacaklarını bilmek isterler. İnsanların güdülmeye ihtiyacı vardır. İnternet kaosu onların koyun gibi tıkladıkları her şeyle şekillenir ve ehlileşir. Sonsuzluğun içinde sınır duvarları inşa ederler çünkü sınırsız ve keyfi olandan korkarlar."

"Size katıldığımı söyleyemem..."

"Bunu inkâr ederek nane kokan nefesinizi boşa harcarsınız. Müzik indirmek için tek bir yer, tek bir açık artırma sitesi, bir tane sosyal paylaşım ağı, bir tane arama motoru, videolarınızı paylaşmak için tek bir yer, kitap almak için tek bir site, tek bir ansiklopedi ve bunları ödemek için tek bir yol... ve siz seçim illüzyonuna inanmak mı istiyorsunuz? Yapmayın, çekici kadınlar erkeklerin dünyası olarak gördükleri yere uyum sağlamak için hâlâ olduklarından daha aptal mı görünmeye çalışıyor?"

Kate adamın ona daha fazla hakaret etmesine izin veremezdi, kitaba geri döndü.

"Ya *Dans Eden Valeler*'in baştan çıkarmadığı insanlar?" diye sordu.

"İlginç bir kelime seçimi. Evet, onlardan az sayıda da olsa var. *Dans Eden Valeler*'in güzelliğini ve gücünü anlayamayanlar nüfusun yüzde birinden daha az."

"Bu az sayıdaki insanın dışlandığı, zulüm gördüğü ve şiddete maruz kaldığı söylentileri doğru değil mi?"

"Benim kaynaklarıma göre hayır."

Yine Kate'in gözlerine odaklandı. Kate dünyanın en tehlikeli yerlerinden savaş haberleri sunmaya alışkın olmasına rağmen içinde daha önce hiç hissetmediği bir korkuyu hissetti.

"İnsan bu kaynakların kim olduğunu merak ediyor," dedi.

"Bunu açıklayamam."

"Açıklamanıza gerek yok. Bir tahmin edeyim. Söylesenize, kişisel garezleri olan paranoyak komplo teorisyenlerine hep böyle değer mi verirsiniz? Martin Baxter, Suffolk'ta yaşayan kıskanç ve hırçın bir matematik öğretmeniydi. Derdi *Dans Eden Valeler* değildi. Bendim. Eski eşi onu bırakıp benimle birlikte oldu. Oğlu da benimle; aslında dört Baş Vale'den biri oldu. Karo Valesi. Martin Baxter ne zaman pes edeceğini bilmeyen bir adam. Adama gerçekten acıyorum. Bence hayatına devam etmeli."

Kate, "Bu yüzden mi gizleniyor?" diye sordu. "Benimle buluşmak veya sadece e-postayla iletişim kurmaktan bile bu yüzden mi korkuyor? Sizin ve kitabınızın yaptıklarıyla ilgili oldukça açıksözlü ve eleştirel bir yaklaşımı var."

"Adam bir hayal dünyasında yaşıyor ve militan bir saldırgan. Daha önce bahsettiğiniz huzursuzluklara sebep olduğu için burada aranıyor. Bana ve *Dans Eden Valeler*'e karşı yaptığı suçlamalar tamamen yersiz. Ortaya çıkan belgelerde adamın kişisel yaşamıy-

la ilgili hiç hoş olmayan, utanç verici detaylar vardı. Böyle birini dinler misiniz?"

"Bayım, benim ilgilendiğim şey kitabınızı benimsemeyenlere nasıl davrandığınız. Onlara şimdi ne oluyor?"

Ismus yeniden lense odaklandı ve devam etti. "Bu insanlara yardım etmek istiyorum, bize katılmaları ve bu harika eserin inanılmaz ödüllerinden paylarına düşenleri almaları için elimden geleni yapacağım. Tıpkı kitabı diğer ülkelerle paylaşacağım gibi, buna sizinki de dâhil."

Kate'in sesinde saygıdan eser yoktu. "Bayım," dedi. "Dünyanın geri kalanı burada olanları yakından takip ediyor. Washington, buradaki gibi ateşli protestolara sebep olacaksa ve insanları buradaki hayatın gerçek yaşamları olmadığını düşünen zombilere dönüştürecekse, bu şüpheli kitabın Amerika'da basılmasına izin vermez. Kitabın burası hariç herhangi bir yerde basılacağını sanmıyorum."

Ismus sırıttı. "Yine de," dedi. "Geçen ay, Bologna Uluslararası Kitap Fuarı'nda, *Dans Eden Valeler* çok sayıda ülkeye satıldı. Şu anda dokuz dile çevriliyor. Yabancı baskılarını dört gözle bekliyorum. Austerly Fellows'un sözleri global bir anlam kazanacak."

Röportaj adamın çarpık gülümsemesiyle son buldu ve ekrana Savoy önünde dikilen Kate Kryzewski geldi.

"Ve işte bu kadar, İngiltere'deki son durumu aktardım. Hâlâ anlayamıyorum ama Wisconsin'den Brandon'ın sözlerini tekrarlamak zorundayım: 'Uyan, Amerika'."

Kamera kadının yüzüne yavaşça odaklandı.

"Bu kitabın ülkenizde tutunmasına izin vermeyin," diye uyardı. "Kök salmasına izin vermeyin; *Dans Eden Valeler*'in vatandaşların ve çok değerli çocuklarımızın beynini yıkamasına izin vermeyin. Özgürlükler Ülkesi bu uğursuz kitabın zulmüne boyun

eğmesin. Bir akrabanız veya dostunuz size bir kopyasını verirse hemen yok edin. Sayfalarına bakmayın. Sizi ele geçirmesine engel olun. Amerika, seni seviyorum. Tetikte ol. NBC Haber'den Kate Kryzewski İngiltere, Londra'dan bildirdi."

Ekranlara yeniden tanıdık stüdyo geldi. Kaşlarını havaya kaldıran Harlon Webber mümkün olduğunca sakin ve profesyonel görünmeye çalıştı. Bir sonraki haberi sunmayı bekliyordu.

Stüdyoda birden biri bağırdı ve kameraman Jimmy koşarak İkinci Kamera'nın karşısına geçti. Sağ kolunu havaya kaldırdı ve herkesin görmesi için *Dans Eden Valeler*'in bir kopyasını gösterdi.

"Ismus'u selamlayın!" diye kükredi. Ağzından saçılan tükürükler kamerada lekeler bıraktı. Gözleri fal taşı gibi açıktı ve gözbebekleri öylesine kısılmıştı ki irisleri görünmüyordu. Güvenlik tarafından götürülene kadar, "Ismus'u selamlayın!" diye bağırdı. "Ismus'u selamlayın! O bizimle!"

3

Sabahın erken saatleriydi ve hava kapalıydı, biraz soğuktu. Mayısın ilk cuma günü için ümit edilen güneşli bir gün değildi. Belki daha sonra biraz ısınırdı, yeni gelenlerle birlikte. Yine de, her şey kusursuz bir biçimde düzenliydi.

Jangler veya Çilingir olarak bilinen adam *Dans Eden Valeler*'deki gardiyan karakterinden ilham alıyordu, son bir kez yapılacaklar listesini kontrol etti ve çenesindeki taranmış gri sakalı sıvazladı. Titiz ve metodik olmak adam için hem bir alışkanlıktı, hem de bu şekilde eğitilmişti. Hiçbir şeyi gözden kaçırmadığını anlayınca ağzından mırıldanırcasına bir ses çıktı. Her şey organizeydi, düzenli ve yerindeydi. Arkasına döndü, önündeki dosyadan kafasını kaldırdı ve gözlükleri üzerinden tatil tesisine baktı.

Burası üç ay öncesine kadar seyahat eden gençlerin ve okul partilerinin gözdesiydi ve New Forest'ın kalbinde yer alıyordu. Ana binada mutfak, yemekhane ve konferans salonu vardı, diğer yedi küçük bina ise yatakhanelerdi. Kütük evleri andıracak şekilde tasarlanmışlardı ve bir yere kadar başarılı oldukları söylenebilirdi ama hepsi bir araya gelince ortaya çıkan manzara çekici değildi. Resimsi ve kırsal bir görünümü vardı, etrafı ağaçlarla çevriliydi. Sağda solda saksıların içindeki bahar çiçekleri, dalgalanan hanedan bayrakları ve flamaları göze çarpıyordu. Kamerada güzel görünüyordu ve bugün önemli olan da buydu.

Jangler listesindeki işlerden birini işaretledi. Bunu yapmayı seviyordu. İşaretler önemli bir işin bittiğini haber veriyordu. Ipswich'teki donuk ve içi dosyalarla dolu ofiste avukatlık yaptığı günlerden kalma bir alışkanlıktı. *Dans Eden Valeler*'in gücü kontrolü ele almadan önce eski ismi Hankinson'du ama o hayatı artık pek hatırlamıyordu. Önceki hayatını bunu bekleyerek boşa geçirmişti. Ailesi nesiller boyunca Austerly Fellows'un müritlerindendi, aileye bu mühim karakterin belgelerini ve sırlarını koruma görevi verilmişti.

Sakalını sıvazlamaya devam etti ve listeye bir kez daha göz gezdirdi.

Haberciler Ismus'un basın açıklaması için ana binada toplanmıştı. İki istisna dışında herkes *Dans Eden Valeler*'in etkisindeydi. Muhabirlerin üzerinde ortaçağ kıyafetleri vardı ve giysilerine bir iskambil kartı iliştirmişlerdi. İçeriye girdiğinde Kutsal Büyücü'ye inanılmaz saygı göstermişlerdi. Flaşlar ardı ardına patlayınca konferans salonu aydınlanmıştı. Ismus herkesin harika bir fotoğraf çekebilmesi için koridorda gidip gelmiş, bunu yaparken de kadife ceketinin kuyruğu yerleri süpürmüştü.

Önde, basının tam karşısında beş sandalye vardı. Bu sandalyelerde oğlan ve kız valeler vardı, Felixstove'dan gelen bu gençler kitabın önemli karakterleriydi. Şimdi İngiltere'nin en ünlü gençleriydiler. Yüzleri her yerdeydi, kraliyet ailesi kişiliklerine yakışacak şekilde kendi ürünleri vardı. Hiçbir gazete veya dergi onların fotoğrafını basmadan çıkmazdı, bu dünyada geçirdikleri hayatla ilgili sayısız makale yayınlanmıştı. Her birinin kendi televizyon şovu vardı.

Maça Valesi en yüksek izlenme oranlarına sahipti. Kız geçen bahardaki Felixstove Faciası'ndan sorumluydu ve kırk bir gencin ölümüne sebep olmuştu. İtiraflarını izlemek çok eğlenceliy-

di. Şimdi şartlı tahliyeyle dışarıdaydı ve davası iki ay sonraydı. Dava tam bir sirk olacağa benziyordu. İzleyici Memnuniyet Oranları'na göre programının eşi benzeri yoktu. Sinsi ve hilekâr halleri çok ilgi çekiyordu. İngilizler sadece *Dans Eden Valeler*'in değil, kızın çirkin komikliklerinin de bağımlısıydı.

Kate Kryzewski ve tıraşsız kameramanı Sam alkışların bitmesini bekledi. Ismus ortadaki sandalyede yerini aldı. Korumaları, kararmış yüzlü üç iri yarı adam, arkasında dikiliyordu. Onların da arkasında iki Soytarı Rahip vardı.

Ismus herkese, "Prens sizi kutsasın," dedi.

Diğerleri cevap verirken Kate ve Sam yine sessiz kaldı.

Ismus gülümsedi.

Ismus, "Sadık kullarım," diye başladı. "Sizi buraya çağırdığım için özür dilerim ama bu hafta sonu yapılacak organizasyonları açıklamak istedim. İlgimi çeken şey, bu krallıkta hâlâ Şafak Prensinin Diyarı'na giden yolu bulamamış çocuklar var. Kutsal sözler henüz onlara ulaşmamış."

Muhabirler mırıldanmaya başladı ve bazıları tepkilerini göstermek için yere tükürdü.

Ismus nazikçe, "Onları yargılamakta ve anormal ilan etmekte aceleci olmayın," dedi. "Bazı yollar dolambaçlıdır ve gerçek yolla birleşmeden önce gölgeli bir ormanın içinden geçer. Bu zavallı ruhlara karşı sabırlı ve nazik olmalıyız. Şu anda mutsuz hayatları ne kadar izole ve boş olmalı. Gerçek dünyada uyanma şansları olmadan bu kasvetli yerde dolaşıyorlar, kalplerini mutlulukla dolduracak Ay Büyücüsü'nün beyaz kulelerini göremiyorlar. Onlara müsamaha göstermeli ve onlara kılavuzluk etmeliyiz. Kutsal metnin onların bu cahilliğini zamanla iyileştireceğine inanın. Sebep oldukları üzüntüleri telafi etmeleri için onlara hafta sonuna kadar vakit vereceğiz. Görkemli Ay Büyücüsü temalı eğlence-

ler düzenlenecek. İçinde oyunlar ve kale aşçısı Demir Sahibe'ye yakışır ziyafetler olacak. Ayrıca, en iyi Shakespeare aktörlerimiz tarafından toplu okumalar yapılacak."

İnsanlar bu hayırsever organizasyonu duyunca alkışlamaya başladı. Kız ve oğlan valeler de buna katıldı. Maça Valesi bile bu iyilikten etkilenmiş gibi duruyordu.

Kate, "Özür dilerim," diye araya girdi.

Ismus, "Bayan Kryzewski!" diye selam verdi. "Yeniden karşılaştık. Davetimi kabul etmeniz ne güzel."

Kate, "Kolay olmadı," dedi. "Artık Amerika'dan İngiltere'ye direkt uçuş yok. Uçaklardan inen bütün yolcular ve mürettebat bu... siz her ne diyorsanız, o şeyin etkisinde olduğundan beri. Sam'le Fransa'ya uçtuk ve oradan Eurostar'a bindik."

Ismus, "Umarım iki ülke arasındaki talihsiz yanlış anlaşılmalar çözülür," dedi. "Bir sürü insanı zor durumda bırakıyor."

"Sizin *yanlış anlaşılma* dediğiniz şey, kitabınız bizim vatandaşlarımız için açık ve ciddi bir tehdit oluşturmaya devam ettiği sürece bitmeyecek. Son toplantımızdan sonra, Avrupa'nın dört bir yanında şiddet olayları yaşandı. *Dans Eden Valeler*'in çevirilerinin basıldığı şehirlerde şimdiye kadar iki cinayet işlendi, bir kişi intihar etti ve Almanya'daki basımevinde çalışanlar birbirine girdi. Hâlâ kitabınızın negatif ve yıkıcı bir gücü olmadığını mı iddia ediyorsunuz?"

Ismus, "İnsanlar değişime her zaman karşı koyar," dedi. "İnsanlığın her tür gelişmesine şüphe ve güvensizlikle yaklaşılmıştır. İnsanların ilk içgüdüsü anlamadığı ve korktuğu şeyi yok etmektir. Bu tarz delilikler çok çabuk yayılır ama ömürleri uzun değildir."

Kate bu kadar yolu aynı hikâyeleri tekrar dinlemek için gelmemişti. Son röportajdan sonra, bu sağlıksız olayların derinine

inmeye ve hepsinin ardındaki kötü niyetli diktatörü açığa çıkartmaya kararlıydı. Kutsal Büyücü'yü Amerika'nın en çok arananlar listesinin başında görmek istiyordu. Londra'daki Amerikan büyükelçisi ve elçilik çalışanları geri çağrılmıştı ama onlar da kitabın uğursuz büyüsünün etkisi altındaydı. Bu insanlar, bindikleri uçağın yolcuları ve mürettebatıyla birlikte, Kaliforniya'daki Vandenberg Hava Üssü'ne götürülmüştü ve psikolojik testlerden geçiyordu. Geçen hafta Illinois'te üç aile talihsiz bir biçimde kitabın ülkeye kaçak olarak sokulan bir kopyasına maruz kalmıştı. Diğer eyaletlerde de buna benzer beş vaka yaşanmıştı.

Başkan şimdiye kadar *İngiltere sorunu* konusunda kayıtsız kalıyor ve onun bu yetersizliği çok sayıda insanı öfkelendiriyordu. Cumhuriyetçiler kitaba *Kötülüğün Merkezi* diyordu. Kate vereceği raporla başkanın üzerindeki baskıyı artırmayı, daha güçlü ve hatta askeri önlemler almasını ümit ediyordu. *Dans Eden Valeler*'in bir tür kitlesel beyin yıkama silahı olduğuna dair reddedilemez kanıtlar sunacaktı.

Salondaki diğer muhabirlerin yerlerinde huzursuzca kıpırdandığının ve ona tehditkâr bakışlar attığının farkındaydı. Fakat bunları umursamadı ve Ismus'a saldırmaya devam etti. Adamın kusursuz maskesini biraz çatlatabilirse...

Kate, "Açıkça ifade edin," dedi. "Henüz beyni yıkanmamış bütün çocukları toplayıp buraya mı getireceksiniz? Bu doğru mu?"

Adamın yüzü mermer gibi duygusuzdu. "Sadece yediyle on altı yaş arasında olanlar," dedi. "Daha küçükler için böyle bir şey söz konusu değil. Biz barbar değiliz."

Kate, "Ve hafta sonu boyunca yapacağınız voodoo'yla zihinlerini ele geçirmeyi mi ümit ediyorsunuz?" diye sordu. "Bu sizce de kulağa kötü gelmiyor mu?"

Ismus bir kahkaha attı. "Sizin Rönesans fuarlarınızdan daha

kötü değil!" dedi. "Ama sizinkilerden yüz kat daha özgün ve neşeli. Ayrıca bir de amacı var."

"Bu mutlu hafta sonundan sonra ne olacak? Hâlâ sizin dar cennet kavramınızı kabullenmeyen çocuklara ne olacak? Onlara ne yapacaksınız? Onları bir yere mi kilitleyeceksiniz?"

Ismus güleryüzle, "Sevgili basın mensupları bunun için burada," dedi. "İzleyicilere bu çocuklara hoşgörüyle yaklaştığımızı göstermeleri için."

"Ama bu söylediklerin benim duyduklarımla uyuşmuyor..."

Ismus, "Siz hâlâ yersiz söylentilere inanmakta kararlısınız," diye araya girdi. "Sizi ve dünyanın geri kalanını temin ederim, benim tek istediğim bu çocuklara bir zarar gelmemesi. Onları yeni bir şefkat ve anlayış çağına taşımak istiyorum. Dışarıda kalmış olmaları onların hatası değil. Onlar hâlâ Şafak Prensi'nin sürüsünün çok değerli bir parçası, unutmayın. Onlar bizim geleceğimiz."

Kate kollarını göğsünde birleştirdi. Bu saçmalığa inanacak değildi.

"Bana hasarı en aza indirme amaçlı arsız bir PR çalışması gibi geliyor," dedi. "Her yerinde çaresizlik var."

Ismus'un gözleri parıldadı.

"Neden dışarıya çıkıp çocuklar gelmeden ne tür eğlenceler hazırladığıma bakmıyoruz? Eminim, okuyucularınız ve izleyicileriniz bundan çok keyif alacaktır. Dünyanın İngiltere'deki mutlu zamanlara şahitlik etmesi gerek. Korkulacak bir şey yok."

Ismus ve yanındakiler yerlerinden kalkıp kapılara doğru yürüdü. Basın da peşlerinden gitti.

Kate ve Sam geride kaldı.

Sam, "Bu sefer senin canına okuyacağını düşündüm," dedi. Kamerayı indirdi. "Üzerine çok fazla gitme, Kate."

"Deli bir sosyopat olabilir," diye cevap verdi. "Ama aptal değil. Şimdi bize iyi davranması gerek. Büyük planı beklediği kadar kusursuz gitmiyor. Dünyaya bu Mutlu Eski İngiltere imajını vermek için her zamankinden daha hevesli."

"O zaman seni buraya neden çağırdığını anlayamıyorum. Sen onun lehine konuşacak biri değilsin."

Kadın başıyla onayladı. "Sadece sana söylediğimi hatırla," dedi. "Sadece yanımızda getirdiklerimizi yiyip iç. Biri sana bir şey teklif ederse dokunma, ağzı kapalı bir kutu içecek olsa bile."

"Tabii ki! Hey, sence İngiltere Kraliçesi'nin bir değirmencinin kızı olduğunu düşündüğü ve Buckingham Sarayı'nda ekmek pişirdiği söylentisi doğru olabilir mi?"

"Artık beni hiçbir şey şaşırtmaz. Pekâlâ, işimizi yapalım."

Güneş sonunda neşesiz bulutların arasından yüzünü göstermeye çalışıyor ve bahar çiçekleri en koyu renklerini sergiliyordu. Ay Büyücüsü Kraliyet Evleri'nin geçit alayı şeklinde dört at yan yana sıralanmıştı ve kulübelerden birinin önünde sabırla bekliyordu. Bir grup maskeli aktör prova yapıyordu ve tesise doğru uzanan dar yol araçlarla doluydu. Müzisyenler ve Ay Büyücüsü kıyafetlerinin en iyi taklitlerini giymiş insanlar bu özel organizasyon için gelmişti.

Toplanan kalabalığın içinde şarkı söyleyenler vardı. Enstrümanlar üflenip çalınırken saray dansları prova ediliyordu. Atlardan biri başını öne eğip sarkan sepetlerden birinin içindeki çiçekleri yemeye başladı.

Arka planda bunlar varken Kate kamera önünde giriş konuşmasını yaptı, dünyanın şahit olması için sergilenen gülünç gösteriyi açıkladı.

Orman yolundan neşeli renklere boyanmış ilk araba kırk beş dakika sonra geldi. Ismus ve ehlileşmiş basın hafta sonu misafirlerini karşılamak için öne çıktı.

Ismus kollarını iki yana açıp "İşte geliyorlar!" dedi. "Kayıp ve yalnız kuzular. Ne güzel vakit geçireceğiz; bizi türlü zevkler ve maceralar bekliyor."

Sam'i kalabalığın içinden geçiren Kate Kryzewski öne adım attı ve kamera, yaklaşan arabaya odaklandı.

Düzinelerce genç yüz camlara dayalıydı.

Kate, "Tanrım," diye fısıldadı. "Zavallı çocuklar. Şoktalar."

Kimse bu çocukların görkemli bir hafta sonu için geldiğine inanmazdı. Küçük yüzler asıktı ve gözlerinde biraz korku vardı. Bazıları ağlıyordu. Yanlarına oturan yetişkinler gözyaşlarını silmeye gerek görmemişti. Kate geniş pencerelere göz gezdirdi. Yaşlar karışıktı. Bazıları yedi yaşında olabilirdi ama aralarda dışarıya bakmayı reddeden ve boş gözlerle önlerine bakan somurtkan gençler de vardı. Sadece arabadaki yetişkinler heyecanlıydı. Hepsi sırıtıyor ve işaret ediyor ve el sallıyor ve gülüyordu.

Arabanın kapısı açıldı.

Müzisyenler neşeli bir şarkıya başladı ve koro kitaptan bir şarkıyı seslendirdi.

Ismus, "Hoş geldiniz," dedi. "Hepiniz hoş geldiniz!"

Çocukların aileleri kendini dışarıya attı. Kutsal Büyücü'yle aynı havayı solumaya, şimdi atların tepesinde oturan ve başlarıyla selam veren kız ve erkek valeleri görmeye can atıyorlardı.

Kate, valelerden biriyle röportaj yapmaya gerek görmemişti. Bu deliliği tamamen benimsedikleri için hiçbir işe yaramazlardı. Canlı kuklalar gibiydiler, Ismus'un kölesi olmuş ve kimliklerini tamamen unutmuşlardı.

Ama şimdi valeleri düşünmüyordu. Şaşkın görünen bu çocuklardan biriyle konuşmak istiyordu. Sabırsızca, yetişkinlerin araçtan inmesini bekledi. Çocuklar inmeyince arabaya bindi ve Sam'i de yanında götürdü.

Burnuna hemen kötü bitkinin çirkin kokusu doldu. Koltuklarda ve zeminde saplarla bitkinin çiğnenmiş yumrularını gördü. Bu kaygan artıkların yetişkinlere ait olduğunu biliyordu. Minçet bu çocuklar üzerinde işe yaramıyordu. Bu yüzden buradaydılar.

On yedi çocuk hâlâ kendilerine ayrılmış koltuklardaydı, koltuklara birer boşluk bırakarak oturtulmuşlardı. Genç olanlar başlarını kaldırdı, kafaları karışıktı ve kendilerinden emin değildiler. Ellerindeki oyuncakları çaresizce sıkıyorlardı.

Çocuklar uzun bir yolculuk yapmıştı. Ülkenin güneyinden toplanmış ve yan yana oturmalarına izin verilmediği için birbirleriyle konuşamamışlardı. Kate, konuşmak isteseler bile buna izin verileceğini sanmıyordu. Kendisiyle göz teması kurmakta bile isteksizdiler.

Kate bu manzaradan Gazze, Bağdat veya Haiti'de gördüğü yas tutan ailelerden etkilendiği kadar etkilendi. Fakat bu gibi durumlara alışkındı. Yapılacak önemli bir işi vardı, Sam'in çocukların korkmuş yüzlerini çekmesi için kameramana biraz vakit verdi. Etkileyici bir kayıt olacaktı.

"Merhaba," diye başladı. "Adım Kate ve bir Amerikan televizyonunda muhabirim. Yanımdaki adam da kameramanım Sam. Bizden korkmanıza gerek yok. Biz dostunuzuz. Kitabı okumadık. O minçet denilen şeyin de tadına bakmadık. Sizin tarafınızdayız."

Arkada biri dişlerini sıkarak tısladı. Kate, Nike ayakkabıları gördü ama her kimse aitse koltuklara iyice çökmüştü ve ayakkabıların kime ait olduğunu göremiyordu.

Kate, "Sizinle birkaç kelime konuşabilirsem," diye devam etti. Çocuklarla yalnız geçireceği vaktin kısıtlı olduğunu biliyordu. Kimsenin çocukları dışarı çıkartmak için peşinden gelmemiş olmasına şaşırdı. Dışarıya bir bakış atınca Ismus'un etrafını ço-

cukların ailelerinin kuşattığını gördü. Korumaları da meşguldü. Güzel.

Öndeki yedi yaşındaki kız, "Lütfen, hanımefendi," diye fısıldadı. "Ben hastayım."

Kate kıza doğru eğildi. "Adın nedir, tatlım?" diye sordu.

Kız cevap veremeden on iki yaşındaki bir oğlan, "Kusmukarella!" dedi.

Kız yüzünü buruşturdu ama ağlamadı.

Kate, çocuğa öfkeli bir bakış attı. "Hey, kendini zeki zanneden, kapat çeneni," dedi.

Çocuk yüzünde minnettarlık ve çaresizlik karışımı bir ifadeyle Kate'e baktı. Sonra gözyaşlarına boğuldu. Kadından yediği fırça birkaç aydır girdiği ilk etkileşimdi. Kate dudağını ısırdı. *Tanrım, bu çok zor olacak. Bu zavallı çocuklar perişan durumda ve travma geçiriyor.*

Daha nazik bir ses tonuyla, "Sorun değil," dedi. "Hepiniz iyi olacaksınız. Ben Amerika'ya burada olan biten her şeyi göstereceğim. İyi olacaksınız. Söz veriyorum."

Nike ayakkabıların sahibi bir kez daha tısladı.

Kız, "Christina," dedi. "Adım Christina."

Elbisesinin önündeki lekeler hasta olduğunu gösteriyordu. Hava soğuktu ve Kate ailesinin kızın bu halde oturmasına nasıl izin verdiğini merak etti. Nasıl olur da bir şey yapmazlardı? Kitabın sayfaları hayatlarını mahvetmeden önce çocuklarını ne kadar çok sevdiklerini nasıl unuturlardı? Şimdi Ismus'un etrafına toplanan, valelerin peşinde koşan ve imzalı resimler almaya çalışan çiftlerden hangisi bu kızın anne ve babasıydı?

Kate, "Endişelenme, Christina," dedi. Kızın küçük elini nazikçe sıktı. "Sana temiz kıyafetler bulacağız ve yakında kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Yeni bir ses, "Eşyalarımız bagaj kısmında," dedi. Daha büyük, daha ciddi görünen bir kızın sesiydi. Kahverengi saçları vardı, üzerinde şekilsiz ve elma yeşili montla bol bir kot pantolon vardı. "Bunu yayınlamana gerçekten izin vereceklerini mi düşünüyorsun? Sen hayal dünyasında yaşıyorsun."

Kate bu yorumu şimdilik umursamadı. "Merhaba," dedi. "Ve sen kimsin? Şu hoş aksanın nereye ait?"

"Jody. Bristol'den. Bizi küçümsüyor gibisin."

"Merhaba, Jody. Bunu izleyen Amerikalılara ne söylemek istersin?"

Kız bakışlarını kaçırdı. "Çok fazla şey değil," dedi. "Bahse girerim yakında öğrenirler."

Kate, "Hikâyeni duymayı çok isterim, Jody," dedi. "Eminim harika bir hikâyedir."

Boşluğa bakmaya devam eden kız başını iki yana salladı. "Söyleyecek bir şeyim yok," dedi. "Bu araçta sekiz saattir yolculuk yapıyorum ve çok sık ihtiyaç molası verilmedi."

"Ya *Dans Eden Valeler*? Hayatını, aileni ve arkadaşlarını nasıl etkiledi?"

Jody omzunu silkti. Kitabı eleştirmeye korktuğu belliydi. "Sadece benim üzerimde işe yaramadı, hepsi bu," dedi. "Buradaki kimsenin üzerinde işe yaramadı. Biz, dışarıda kalanlarız."

Kate sert bir ses tonuyla, "Bu doğru değil!" dedi. "Siz kitlesel bir histerinin, bütün ulusu ele geçiren ve henüz anlayamadığımız bir hastalığın masum kurbanlarısınız. Ama kontrol altında. Hepinizin bu ülkeden çıkabilmesi için her şeyi rapor edeceğim, sizi onların dokunamayacağı güvenli yerlere götürecekler. Birleşmiş Milletler devreye girecek ve düzeni yeniden sağlayacak."

Daha büyük olan çocuklar başlarını yana çevirdi. Son birkaç

ayda o kadar çok kez ümitleri boşa çıkmıştı ki artık bunu bir daha yaşamak istemiyorlardı. Daha küçük olanlar ise heyecanlıydı. Bir tanesi yumruğunu havaya kaldırdı ve neşeli bir kahkaha attı.

Jody alaycı bir ses tonuyla, "Güllerin üzerindeki yağmur damlaları, kedilerin bıyıkları," dedi.

Kate, kızın ne demek istediğini biliyordu. Acıma ve vaatler bu çocukların ihtiyacı olan şey değildi. Ama önce işini yapmalıydı...

Çocuklara, "Şöyle olacak," dedi. "Sam ortada yürüyecek ve her birinizden kameraya bakıp adınızı, yaşınızı ve nereden geldiğinizi söylemenizi istiyorum. Anlaşılır ve yüksek bir ses tonuyla konuşun. Dünyanın dört bir yanında meşhur olacaksınız."

Yine arkadan bir tıslama geldi.

Kate bu çocuktan hoşlandı. En azından içlerinde hâlâ direnebilecek bir çocuk vardı. Nike ayakkabılı çocuğun da yanına gidecekti ama önce Sam'e başlamasını söyledi. Çocukların kaydını almanın hayati olduğunu biliyordu. Ismus'un gerçek niyetinin ne olduğunu ancak Tanrı bilebilirdi ama çocukların hoş bir hafta sonu geçirmeyeceği belliydi. Bunun için her tür bahse girerdi.

Sam çocukları çekerken arkadan başka bir aracın sesi geldi. Kate dışarı baktı ve orman yolundan gelen ikinci aracı gördü.

Jody, "Daha fazla dışarıda kalan," dedi.

Araç köşeyi döndü ve yakına bir yere park etti. Yine içinden önce hevesli ebeveynler çıktı. Kate koltuklardaki genç ve asık yüzleri görebiliyordu.

Sam işine odaklandı. Daha büyük olan çocuklar isteksiz de olsa adlarını söyledi; on ve on bir yaşlarında olanlar bunu utanarak yaptı. Daha küçüklerin büyük bir kısmıysa empatiyle başlarını sallayıp diğerlerine destek verdi. Bazılarına seslerini yükseltmesini söylemek zorunda kaldılar.

"Daniel Foster, dokuz buçuk, Weymouth."

"Beth McCormack, Marlborough, on iki."

"Patrick... Patrick Hunter, sekiz... Horsham. Yirmi üç Elm Tree Grove."

"Christina Carter, yedi buçuk yaşındayım ve... unuttum."

Kate, "Önemli değil, tatlım," dedi.

"Jody, on dört, Bristol ve vaktini boşa harcıyorsun."

"Ashford'dan Mason Stuart, on bir."

"Brenda Jenkins, on, Epsom."

"Rupesh Karim, Upton Park, dokuz."

Sonraki çocuk zayıf ve kül renginde yüzü olan bir oğlandı. Alnında büyük bir morluk vardı. Sam kamerayla çocuğun yüzüne odaklandı. Çocuk boş gözlerle lense baktı.

Sam, "Senin adın nedir, dostum?" diye sordu.

Çocuk anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra sesini yükseltti. "Yedi."

Sam, "Amerika'dakilere kim olduğunu söyle," dedi.

Çocuk derin bir nefes aldı ve kaşlarını çatınca alnı da kırıştı.

Şaşkın bir ses tonuyla, "Sanırım... bana Thomas Williams diyorlardı," dedi. "Ama şimdi... şimdi..."

"Şimdi? Annen ve baban sana ne diyor?"

"Kum torbası."

Sam'in boğazından bir hıçkırık çıktı. Kamerayı indirdi ve çocuğa sarıldı. Diğer çocuklar ne olduğunu görmek için başlarını çevirdi. Kate, çocukların kıskanç bakışlarından uzun süredir ilgiye hasret olduklarını ve sarılmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuklarını anladı.

Kate dişlerini sıktı ve öfkesini sonraya sakladı. Yeterince şey görmüş ve duymuştu. Ismus denilen ürkütücü adamın sergilemeyi düşündüğü gösteri elinde patlayacaktı. Bu terk edilmiş ve hor görülmüş çocuklarla basını nasıl etkileyecekti? Tek bir şey-

den emindi, bu uğursuz ülkede bir gün daha geçiremezdi. Bir şekilde, bu çocukların her birini kurtaracaktı.

"Şimdi gerçekten de Julie Andrews zamanı," dedi. Cep telefonunu çıkardı. "Harry'yi arıyorum. Kimin yüzüne gerçekleri haykırmamız veya kimin gırtlağını sıkmamız gerektiğini bilir. Burada işimiz bitti, Sam ve çocuklar da bizimle geliyor. Gerekirse, lanet olasıca donanmayı göndersinler."

New York'taki yapımcının numarasını buldu ve telefonu kulağına götürüp çalmasını bekledi. İçeriye tiz bir çığlık doldu ve yüzüne bir tokat yemişçesine sersemleyip telefonunu düşürdü. Ekran boştu, sinyal çekmiyordu.

"Sam," dedi. "Telefonunu çıkart. Harry'yi ara."

Kameraman hemen emre itaat etti. Adamın telefonundan da aynı tiz çığlık geldi.

Çocuklar, ikiliye bakıyordu. Jody bir şeyler mırıldandı. Sonra arka taraftan gelen tıslamanın yerini alaycı bir burnundan soluma aldı.

Kate, "Cep telefonu olan var mı?" diye sordu. "Sizi buradan, bu şeyden kurtarabilecek insanlarla konuşmam gerek."

Birkaç el havaya kalktı. Sonra Nike ayakkabılar aşağı indi ve koltukların arkasından siyahi bir yüz çıktı.

Muhabire, "Senin neyin var?" diye bağırdı. "Aptal mısın, nesin? Kimseyi aramana izin vermezler. Denediğin tüm telefonları devre dışı bırakırlar."

Sam, "Bu doğru," dedi. "Sinyal bozucu var. Dışarıyı arayamıyoruz, kimseye ulaşamayız."

Kate yumruklarını sıktı. Böyle bir şeyi beklemesi gerekirdi ama dünyanın en ücra köşelerinde bile Amerika'ya ulaşmayı başarmıştı. Aslında, çok endişeli değildi. Ama olması gerekirdi.

Çocuğa, "Teşekkürler," dedi. "Adın nedir?"

"Adıma ihtiyacınız yok, hanımefendi ve ben de sizin adınızla ilgilenmiyorum çünkü sen ve şu Spielberg hayatım boyunca gördüğüm en aptal insanlarsınız. Burada ne işiniz var? Noel olduğunu bilmeyen hindiler gibisiniz. Hiçbir şey bilmiyorsunuz!"

Koltuk başlığına yumruğunu indirdikten sonra yine koltukların ardında gözden kayboldu, kulaklıklarını taktı ve müziğin sesini sonuna kadar açtı.

Kate, "Dizüstü bilgisayarım kiraladığımız arabada," dedi. "Gidip Harry'ye e-posta gönder ve eşyalarını topla."

"Sence interneti kesmemişler midir?"

"Seni bu yüzden seviyorum, Sam, hep çok pozitifsin. Bunu da yaptıysalar buradan arabayla uzaklaşmam gerek."

"Ben seninle gelirim."

"Hayır, sen burada kal ve işi bitir. Sonra diğer otobüse binip aynısını yap. Bu çok önemli."

Kate ellerini çırptı. "Dinleyin, çocuklar," dedi. "Bir süreliğine gitmem gerek ama geri döneceğim. Sam burada kalacak ve sizden birbirinizle konuşup dost olmanızı istiyorum. Tamam mı? Bu işte birliktesiniz. Birbirinize göz kulak olmaya başlamalısınız. Anlaşıldı mı?"

Mırıldanarak verilen cevaplar cesaret verici değildi.

Jody, "Ah, Tanrım!" dedi. "Gözlerimi kanatan bu rezalet de neyin nesi?"

Pencereden ikinci otobüse bakıyordu, pembe ve beyaz deriler giymiş genç bir kızın beklentiyle sağa sola baktığını gördü. Kız, muhabirleri arıyor ve kameralara el sallıyordu.

Jody, "Şu çakma Barbie'ye bak," dedi. "Üzerindeki ölü hayvanlardan daha düşük bir IQ'ya sahip. Hangi plastik evrende yaşıyor?"

Kate Kryzewski acil göndermesi gereken e-postaya odaklanmıştı ve telaşla çıkış kapısına yöneldi. Sonra birden durdu ve nefesini tuttu.

Ismus karşısındaydı. Zayıf ve kadifeler giymiş vücudu otobüsün iki basamağını çıktı, yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Çocuklar koltuklarına sindi.

Ismus, "Hoş geldiniz, güzel kumrularım," dedi. "Bize katılma vaktiniz geldi, bakalım size nasıl zevkler ve harikalar hazırlamışız. Çok eğleneceksiniz."

Kate'in üzerine yürüdü ve yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Onlar için hazırladığım sürprizleri kaçırmak istemezsiniz, değil mi?" diye sordu. Pis kokulu nefesini kadının yüzüne üfledi.

4

Pembe ve beyaz deriler giymiş kız ilk otobüsteki Jody'nin tiksinerek ona baktığının farkında değildi. Sarı saç eklentilerini geriye atıp aracın camındaki yansımasına bakmakla meşguldü. Annesi de kız gibi Ismus ve valelerle tanışmaya çok hevesliydi ama kendine hâkim olup kızının yanında kalmıştı.

Annesi, "Yüzünü kameralara mümkün olduğunca göster," dedi. "Ortalık yatışınca harekete geçeceğiz. Hemen Lord'umuzun yanına git ve onun bacaklarına sarıl."

Kız başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi. "Bir Clooney veya Rooney'miş gibi. Ah, bundan bir şiir yazabilirim!"

"Ve unutma, buraya hem bir şeyler öğrenmeye hem de yüzünü gazetelerle dergilere göstermeye geldin. Kitabın senin üzerinde henüz neden işe yaramadığını bilmiyorum ama bir sebebi olmalı. Sadece diğerlerinden daha uzun sürüyor."

"Çünkü bende bir gariplik var, anne."

"Öyle olduğunu söylemedim. Ama bu senin şansın ve bu işi yüzüne gözüne bulaştırma. Annen her zaman ne der? *Her başarısızlıktan bir ders çıkarmalısın.*"

"Sen öyle bir şey söylemedin! Sen hep, *aptal ve sıradan görün çünkü kimse zeki olanı sevmez,* derdin."

"Pekâlâ, şimdi söylüyorum. Bu şansı bir daha asla bulamayız; mümkün değil. Bu şansa sıkı sıkı sarılmalı ve alabildiğini

almalısın. Bu hafta sonu bu acınası rüyadan uyanacak ve kraliyet ailesinde yerini bulacaksın. Bir vale veya daha fazlası olacaksın, benim gibi bir sinek üçlüsü olmayacaksın. Güzel yüzüne daha fazlası yakışır."

Kız, "Ben bir prensesim," dedi. "Frank amcam hep öyle derdi."

Annesi takdir ederek kızına baktı ve kızın göğsüne hafifçe vurdu. "Tavuk filetolarını yerleştirdin mi? Aslında devekuşu kullanmamız gerekirdi. Sırtını dikleştir ki iyice belli olsunlar."

Kız, "Ay Büyücüsü'nde böyle şeyler var mı?" diye sordu. "Çünkü orada uyandığımda tahta göğüslü olmak istemiyorum. Güzel göğüslerim olsun istiyorum."

"Sen bunun için endişelenme. Beyaz etlerimizi daha güzel göstermek için korselerimiz var. Orada makyaj malzemesi satan dükkânları ve buradaki rüyalarımda satılan cicili biçili giysileri özledim. Gözlerimin altındaki morluklar için çiğ et kullanmak veya zavallı ellerime kaz yağı sürmek konusunda kararsızım. Kupa Kraliçesi'nin karışımlarını alabilsem çok iyi olur ama çamaşırcılar o kadar çok kazanmıyor. Gümüş paralar bana göre değil. Şikâyet etmiyorum. Hayat orada öyle ve buradakinden çok daha iyi, seni temin ederim."

"Oraya gitmeye başladığından beri eskisi kadar komik değilsin. Delisin. Tarih olmuş filmlerdeki insanlar gibi konuşuyorsun, Shakespeare oyunları gibi. Kitabın benim üzerimde işe yaramamış olması hiç adil değil. Yaramalıydı. Ne kadar çok denediğimi biliyorsun. Ben *Cosmo* veya *Hello* veya katalog veya *Garfield* değilse bir şey okumayı sevmezdim, biliyorsun. Bu kitap hayatım boyunca okuduğum en uzun şey. Tamamını bitirmem bir ayımı aldı ve o günden beri kaç kez okudum bilmiyorum, ayrıca o minçet denilen şeyi bütün yemeklerime karıştırdın ve hâlâ kanamam var. Şimdi ne olacak?"

Annesi kızını susturdu. Kara Suratlı Damlar ilk otobüsten indi ve mutsuz çocukları dışarı çıkardı. Müzisyenler yenilenmiş bir hevesle çalmaya başladı ve dansçılar öne çıktı. Ismus da oradaydı, yanında bir kadın ve her şeyi kaydeden saman saçlı bir adam vardı. En arkadan gelen siyahi genç kamerayı bir kenara itti ve orta parmağını gösterdi.

Anne heyecanla, "İşte Majesteleri, Kutsal Büyücü!" dedi. "Ve bir de kamera var. Kusursuz bir an. Hemen oraya git!"

Kızın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Hemen pembe topuklularıyla çimenlerin üzerinden Ismus'a doğru koştu.

Kate Kryzewski, adamdan ve korumalarından nasıl kurtulacağını, fark edilmeden arabasına nasıl gidebileceğini düşünürken kızla annesi koşarak yanlarına geldi.

Anne, "Majesteleri!" diye haykırdı. Eğilerek selam verdi. "Çamaşır evinden Dul Tallowax. Sıradan bir kadın ama güçlü bir karakter, gerçi sizin ilginizi çekmeye uzak olduğunu biliyorum. Buharı tüten bakırlarda uzun bir günün ardından, ocağın başındaki rahat sallanır sandalyemi bırakıp buraya bu kızın annesi olarak geldim. Sıkıntımız bu kızın sizin şatonuza gidiş yolunu bulamaması, bu yüzden gerçekte kim olduğunu bilmiyoruz ama nadide bir güzelliği var ve kaliteli bir kişilik olduğu apaçık ortada. Ressam'ın resmini yapmak isteyeceği türden bir kız."

Ismus hoşuna gitmiş gibi dinliyordu.

Kıza dönerek "Senin adın nedir?" diye sordu.

Kız, "Charm," dedi. Başıyla onayladı ve sırtını dikleştirdi. "Charm Benedict ama son kısmı kısalttık. Modellik kariyerim için Charm Bracelet olacaktı ama Frank amca, menajerim olur, bunun abartılı olacağını söyledi. Benim hoşuma gitmişti ama markaların tek kelimeyle daha iyi olduğunu söyledi ve üzerin-

de düşününce haklıymış gibi geliyor. Bu yüzden şimdilik sadece Charm, güzel mi?"

Kız kolunu öne attı ve elini Ismus'un kolunda gezdirdi.

Hevesle, "Bu kadife çok yumuşakmış," dedi. "Çok zarif görünüyorsunuz. Ah, kulağa çok komik geldi! *Yumuzarif* diye bir kelime olmalı, siz ne dersiniz?"

"Teşekkür ederim, şimdi izin verirseniz..."

"After Eight gibi olduğunuza eminim!"

"Ne?"

"Bilirsiniz... Lüks partilerde verilen kare çikolatalar. Bilirsiniz, bence herkesin kendine has bir tadı vardır. Sizin klas bir görünümünüz var, evet. Bir After Eight gibi. İşte karşımda, zayıf ve ince, özel poşetine koyulmuş, içi naneli krema dolu siyah çikolata. Dışı pürüzsüz ve gösterişli, içi diş macunu gibi çarpıcı. Hidden Depps. Aktör gibi."

Annesi, "Her zaman insanlara bir tat ekler," diye araya girdi. Sam'e kamerayı yakınlaştırmasını işaret etti. "Kızın nadide özelliklerinden biridir. Görünüşe göre ben de kurabiye hamuruyum. Onlara ne olduğunu söyle, Charm, devam et."

Kız bir yandan saçlarını geriye atarken bir yandan da Ismus'u da kendisiyle birlikte döndürerek kameraya bakmayı başardı.

Kusursuz gülümsemesini göstererek "Ben bir gökkuşağı şerbetiyim," dedi. "Uzay tozuyla karışmış, dilinizin üzerinde köpük ve parıltı bırakacak cinsten."

Annesi, "Tatlı köpük," diye mırıldanarak düzeltti. "Sadece köpük dersen tıraş kremi gibi oluyor."

Ismus, kızdan kurtulmayı başardı ama kız bu kadar kolay pes edecek gibi durmuyordu.

"Bu hafta sonunu dört gözle bekledim!" diye açıkladı. Kararlılıkla Ismus'a tutundu. "Ayakkabılarımı ıslatacağım için

çok mutluyum. Hep bunu bekledim, kitap çıktığından ve ben yerimi bulamadığımdan beri. Ay Büyücüsü'ne benden daha çok gitmek isteyen yoktur. Annem de anlatıyor. Kulağa harika geliyor! Çok çalışacağım ve oraya gideceğim. Bunun için her şeyi yaparım. Bakın, buraya geleceğimi bildiğim için ne yaptım."

Ceketinin fermuarını açtı ve dar tişörtünü kaldırıp göbeğine iliştirdiği kalp şeklindeki pembe *piercing*'i gösterdi.

Sam'e, "Bunu çekiyor musun?" diye sordu. Taşın güneş ışığında parıldaması için hafifçe yana doğru döndü. "Dolce Gabbana'larıma da çok uyuyor. Kalede uyandığımda ne olacağımı henüz bilmesem de umarım bir Kupa olurum çünkü kalpleri çoook seviyorum; onlar çok güzel ama dürüst olmak gerekirse çok da fark etmez. Bunu herhangi bir şeyle değiştirebilirim. Karo da olur."

Sam, kıza odaklandı. Kız şimdiye kadar karşılaştıkları en garip şeylerden biriydi. Bir sosyete kızı gibi dur durak bilmeden konuşuyor ve hiç susmuyordu. Soruları kendi soruyor ve cevapları kendi veriyor, ne zaman nefes almak için mola verse annesi araya giriyordu. Bu gösteri ne kadar uzun devam ederse o kadar iyiydi çünkü Kate sessizce sıvışmıştı.

Kate Kryzewski hiç zorlukla karşılaşmadan arabaya ulaştı. Arabanın tam önüne üzerinde ortaçağ şölenlerine yakışır ürünler sergilenen market tezgâhları koyulmuştu. Fırından yeni çıkmış ürünler Kate için kusursuz bir perdeydi. Araba bu sayede hiç görünmüyordu.

Arabaya biner binmez Amerika ve BM'yi harekete geçirecek şok edici e-postayı yazdı.

Gönder tuşuna basarken kendi kendine, "İşte bu kadar," diye mırıldandı. Fakat kablosuz sinyal yoktu.

"Olmadı. Lanet olsun, Sam, bir kez de haklı çıkma."

Kaşlarını çattı ve düşünmeye çalıştı. Belki de bu ücra yerde hiç sinyal yoktu. Şoför koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. En yakındaki kasabaya veya şehre gidebilir, laptopundan sinyal almayı bekleyebilirdi.

Kate geri gitmeye hazırlanırken dikiz aynasına bakınca frene bastı. Mesajı yazarken içi saman balyalarıyla dolu dört tekerlekli bir yük arabası tam arkasına geçmiş, yolunu kapatmıştı.

Sabırsızca, "İnanılmaz!" diye söylendi.

Arabadan inip yük arabasını hareket ettirmekten başka çaresi yoktu. Ama yük arabasının yakınında kimseyi görmedi, bu araba buraya nasıl gelmişti?

Bir turta satıcısı, "Arabacı diğer herkes gibi bir bardak bira içecektir," dedi. "Şuradaki tezgâha bakabilirsin. Sıra çok uzun değil."

Kate, adamın işaret ettiği yere baktı ama orası pembeli kızın saldırısına uğrayan Ismus'a çok yakındı.

Yük arabasının yanına gidip itti ama bu şeyi yerinden oynatması mümkün değildi. Zaten buraya nasıl gelmişti? Bunu çeken bir at olması gerekti. Turta satıcısının yanına geri döndü. Kalın kolları olan ve bir öküz kadar güçlü görünen iri yarı bir adamdı.

En etkileyici gülümsemesini göstererek "Tekrar merhaba," dedi. "Acaba bana bir iyilik yapabilir misin? Bira içiyorsa arabacıyı rahatsız etmek istemem. Birlikte itersek bu yük arabasını aracımın arkasından çekebiliriz, böylece ben de çıkabilirim."

"Turtalarımı başıboş bırakamam," dedi adam. "Karo Valesi buralardayken olmaz. Sırtımı döner dönmez beni azarlar. Sizden özür dilerim hanımefendi, ama Karo Valesi ortalıkta gezinirken buradaki pazar yerinden kimse size yardım etmez."

Kate anladı. Kimse yardım etmeyecekti. Yük arabası kasıtlı olarak arkasına çekilmişti.

"Tamam," dedi. "Pekâlâ, lanet olsun."

Ama tamam değildi. Adını koyamadığı bir tehlike vardı. Daha önce zor durumlarda kalmıştı ama böyle değildi. Keşke yanına gevşek Kaliforniyalı bir kameraman yerine Amerikan ordusundan bir tim alsaydı. Neden her şeyi kendi başına halledebileceğini düşünüyordu? Teflon kaplı olmadığı kesindi.

Uzun zamandır ilk kez babasını düşündü. Hayatı boyunca orduya hizmet etmişti. Kate dokuz yaşına geldiğinde dünyanın dört bir yanındaki Amerikan üslerinin yarısında bulunmuştu. Babasıyla politik görüşleri çok farklıydı ve son karşılaşmaları tam bir felaketti. Ama babası burada olsaydı, siyahlar giymiş korumalara devreye giremeden Ismus'un çenesini kırardı. Bunu düşününce hafifçe gülümsedi ve tüm bunlar bittikten sonra gidip Yarbay Pete Kryzewski'yi aramaya karar verdi. "Merhaba, baba," diyecekti.

Ceketini çıkardı, dizüstü bilgisayarını aldı ve cekete sardı. Bilgisayarını kolunun altına koyup otobüslerin bulunduğu yeri inceledi ve hızlı ama ihtiyatlı adımlarla insanların arasından geçti. Kitabın etkisindeki insanların hepsi en mutlu gününü yaşıyor gibiydi. Neşeli ilahiler söyleyenlerle bahar güneşine hoş müzikler ekleyen ozanlar bir aradaydı. Kate kalabalığın kıyısında kalmaya özen gösterdi ve ana kapılara doğru yürüdü. İkinci otobüsün arkasına geçebilirse kimseye görünmeden orman yoluna ulaşabilirdi.

İçgüdüleri koşmasını söylüyordu ama kendine hâkim olup sıradan adımlar atmayı başardı. Şimdi ikinci otobüsten inen çocuklar aracın önünde dikiliyor ve şaşkın gözlerle etraflarına bakıyordu. Kate önceki araçtakiler gibi bunların da travma ge-

çirdiğini fark etti. Durmaya veya çocuklarla konuşmaya cesaret edemedi. Bu e-postayı göndermesi çok önemliydi.

Aracın arkasına dolandı ve adımlarını hızlandırdı. Sonra yavaşladı ve sessizce kampı terk etti.

Önünde dar orman yolu uzanıyordu. Kate yolun her iki yanına park etmiş araçlara baktı. Arabaları teker teker kontrol edemezdi. Biri bunu fark ederdi. Sol taraftakileri seçti ve yanından geçtiği araçların kapılarını denedi.

"Haydi," diye fısıldadı. "Bana anahtarlarınızı gösterin! Bu ülkede artık suç yok, değil mi? Dolayısıyla, oto hırsızlığı da yok. Siz İngilizler delirseniz bile bu kadar mantıklı insanlar mısınız? Sadece anahtarı üzerinde bırakan bir araç. Ne olduğu önemli değil, Porsche olması gerekmiyor."

İşe yaramadı. Araçların hepsi kilitliydi. Sonunda nedenini anladı. Arabaların sahipleri Karo Valesi'nin bugün burada olacağını biliyordu. Kitaptaki karakterin eli çabuktu. Kendine hâkim olamayıp her şeyi çalabilen biriydi. Sürücüler işini şansa bırakmak istememişti.

Kate sessizce küfretti. En yakın köye veya her nerede sinyal çekecekse oraya, yürüyerek gitmek zorundaydı.

Yarı koşarak yarı yürüyerek iki yanında ağaçlar olan yolda ilerledi ve sabahki seyahati hatırlamaya çalıştı. Arabayı Sam kullanıyor ve kendisi notlarına bakıyordu, bu yüzden geçtikleri yerlere çok fazla bakmamıştı. Sam bir ara kendisinin orman anlayışının böyle bir yer olmadığını söylemişti. Tabii ki bir sürü ağaç vardı ama farklı bölgelerde bir araya toplanmışlardı, aralarında ise fundalıklar ve çayırlar uzanıyordu. Sam'in İngiliz ormanı anlayışı Robin Hood ve Kral Arthur filmlerine, hatta çizgi filmlere dayanıyordu. Yine de yol boyunca birkaç ahırı, oteli ve restoranı işaret ettiğini hatırlıyordu. İnternet üzerin-

den müşteri bulmadan işlerini devam ettiremezlerdi, değil mi?

Dar yolun daha geniş olanla birleştiği kavşağa ulaşması on dakika sürdü. Kate buradan döndüklerini biliyordu. Ağaçlara yakın kalarak geldikleri yolu geri gitmeye başladı ve ceketin içinden diz üstü bilgisayarını çıkardı.

Hâlâ sinyal yoktu.

Sessizce küfretti ve adımlarını hızlandırdı.

Arkasından, kampın olduğu yerden, borular hep birlikte coştu ve tezahürat sesleri yükseldi. Bunun ne anlama geldiğini merak etti. Toplu kitap okuma seansı mıydı yoksa bedava turta duyurusu muydu? Kitap okunacaksa Sam'in arabaya girecek kadar akıllı olmasını ümit etti. Gelmeden önce defalarca kez bu konuda adamı bilgilendirmişti. Şeytani kitaptan bir cümleyi bile duymak tehlikeliydi.

Birden durdu ve arkasına baktı. Yolda dört nala koşturan atların sesini duydu, kalabalık da tezahürat yapıyordu.

"Ah, Tanrım," dedi. "Bunlar gerçekten delirmiş."

Şimdi boruların neden çaldığını biliyordu. Bir av başlamıştı ve onu avlıyorlardı.

Kate dizüstü bilgisayarını sıkı sıkı tuttu ve koşmaya başladı. Formdaydı. Kadın muhabirlerin öyle olması gerekiyordu yoksa televizyona çıkamazlardı. Haftada üç kez spor salonuna gidiyor ve kardiyo çalışıyordu; kürek, bisiklet, step, seansları koşu bandında yarım saat geçirerek tamamlar ve salona gidemiyorsa dışarıda koşardı.

Yoldan çıkmalıydı. Atlılar şimdilik ana yola çıkmamıştı ve çıktıklarında ortalıkta olmak istemiyordu. Diğer taraftaki ağaçlar seyrekti ve ağaçların ardındaki fundalığı gördü.

Kate koştu ve diğer taraftaki zayıf ormanlık araziye daldı. Uzaktan bu tarafa gelen bir araba vardı. Sürücünün onu görmemiş olmasını arzuladı ya da gördüyse bile yoldan çıkıp ağaçların

arasına dalan bir kadından şüphelenmese ne güzel olurdu. Saçma bir ümitti.

Arkasına bakmadan ağaçların arasından geçti ve yeşilliklerin üzerinden fundalığa yöneldi.

Ana yola ilk çıkan Sinek Valesi'nin atı oldu. Atı dizginledi ve sağına soluna bakarak kaçak muhabiri aradı. Diğer atlılar da yanına geldi.

Maça Valesi Kızı, "Nerede?" diye sordu. "Nereye gittiğini gördün mü?"

Vale başını iki yana salladı. "Ayrılmalıyız," dedi. "Sen benimle gel; biz sola gidelim. Diğerleri diğer tarafı alsın!"

Kupa Valesi Kızı, "Neden seninle ben gelmiyorum?" diye sordu. "Sol taraf daha güzel görünüyor."

Maça Valesi Kızı, "Gideceğin yere görünüşüne göre karar vereceğine emin misin?" diye sordu.

Kızlar birbirine zehirli bakışlar attı. Araba şimdi atlılara ulaşmak üzereydi. Araç durdu ve yakasında sinek beşlisi olan ellili yaşlarda bir kadın dışarı çıkıp dizleri üzerine çöktü.

"Lordlarım ve Leydilerim!" dedi. Aşırı saygılıydı. "Sizi burada, onca yer varken gri rüyamda bulmak, benim için çok büyük bir onur! Gerçekten de sizsiniz. Kız ve Erkek Valeler karşımda duruyor, bu ücra yerde! Ne kadar şanslıyım!"

Maça Valesi Kızı kadına bakıp sırıttı ve Karo Valesi eğilip Kupa Valesi Kızı'nın kulağına bir şey söyledi. Birlikte güldüler.

Sinek Valesi yüzünde etkileyici bir gülümsemeyle, "Hanımefendi," dedi. "Kutsal Büyücü'ye meydan okuyan birinin peşindeyiz. Onu gördünüz mü?"

Kadın hevesle başını salladı. "Birkaç saniye önce!" diye haykırdı. Yardım edebildiği için çok mutluydu ve yolun aşağısını işaret etti. "Şuradaki ağaçların arasından geçti!"

Sinek Valesi, kadına teşekkür etti ve atlarını mahmuzladılar.

Kadın arkalarından, "Prens sizi kutsasın!" diye bağırdı.

Kadın ayağa kalkarken orman yolundan siyah bir cip çıktı. Siyah film çekilmiş camların içi görünmüyordu. Aracın arkasındaki insanların yüz ifadeleri ciddiydi.

Kadın, "Bu rüyalar çok tuhaf," dedi. Mütevazı aracına geri döndü.

Kate Kryzewski fundalıkta yolu yarıladığında asfaltın üzerinden gelen nal seslerini duydu ve ardından atlar çimenlerin üzerinde koşmaya başladı.

Önünde ormanlık bir arazi daha vardı. Oraya ulaşabilirse atlılar kendisini takip edemezdi. Fakat yaklaştıkça ağaçların seyrek olduğunu gördü ve atlılar için çok büyük bir engel teşkil etmeyeceklerini anladı. Büyüleyici ve cennet gibi bir yerdi ama bunlar muhabirin umurunda değildi. Tek düşündüğü şey kaçmaktı.

Biraz ileride genç huş ağaçları vardı. Atlar onların arasından geçemezdi. Yenilenmiş bir ümitle çapraz bir koşuya başladı.

Dört atlı peşinden gelmeye devam etti.

Dans Eden Valeler tarafından ele geçirilmeden önce bu gençlerin hiçbiri ata binmemişti. Kitap şimdi onları eyerlerin efendisi yapmıştı. Şimdi, kovalamacanın heyecanıyla, erkek valeler üzengilere basarak ayağa kalktı ve atlarını hızlandırdı. Maça Valesi Kızı kamçısını şaklattı ve atlar dörtnala koşturmaya başladı.

Kate son gücüyle öne atıldı. Huş ağaçlarına neredeyse ulaşmıştı. Başarabilirdi.

Maça Valesi Kızı, "Köylüyü indirin!" diye bağırdı. Belinden bir hançer çıkardı ve tehditkâr bir biçimde salladı.

Kate yerin titrediğini hissetti. Atlar neredeyse ona ulaşmıştı. Ensesinde atların nefesini hissedebiliyordu. Bir çığlık atan Kate son bir enerjiyle kendini öne attı. Kate huş ağaçlarının arasında

yuvarlanırken atlar kişnedi ve şaha kalktı. Valeler öfke ve hayal kırıklığıyla bağırdı. Kate sırıttı ve yoluna devam etti.

Koşarken ceketi yere attı ve dizüstü bilgisayarını kontrol etti. Kablosuz sinyalin yanıp söndüğünü görünce hem çok şaşırdı hem de çok sevindi. Buna inanamıyordu, hemen durdu. Elleri yorgunluktan ve korkudan titriyordu. İkinci denemeden sonra e-postayı açmayı başardı.

Nefes nefese, "Haydi..." dedi. "Parti başlasın."

Fakat e-posta gitmedi. Tam tuşa basacağı anda omurgasına sert bir darbe aldı. Dizüstü bilgisayar elinden uçtu ve kendini yerde buldu. Yüzü çan çiçeklerinin içine gömüldü.

Hemen sırtüstü döndü ve yanına gelen Karo Valesi'ni gördü. Halinden memnun görünüyordu. Atından indi ve Kate'in üzerine yürüdü.

On iki yaşına basan çocuk, valelerin en küçüğüydü. Kate çocuk hakkında her şeyi biliyordu, kitap tarafından ele geçirilmeden önceki hayatını okumuştu.

Çaresizce, "Sen Paul'sün," dedi. "Paul Thornbury."

Çocuk, "Sessiz ol, köle!" dedi. "Bana öyle hitap edemezsin."

"Martin Baxter'la konuştum. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Sen ve annen Felixstove'da yaşıyordunuz."

Çocuk meydan okurcasına, "Ben Karo Valesi'yim!" dedi. "Bir Ast Kral'ın oğlu ve vârisiyim. Senin gibi bir hendek fahişesinin ağzından çıkan yalanlara karnım tok!"

Kate abartılı bir biçimde başını iki yana salladı. Bu çocuk kendini kitaba iyice kaptırmıştı. Bunun için vakit yoktu.

"Dans eder Eskici Vale," diyerek şarkısına başladı. Yüzü ifadesizdi ve boş gözlerle önüne bakıyordu, göz bebekleri karanlık ve camsıydı. "Böylece ihtiyacı olanı gizler. Avucu kaşınır ve büyüyü bozamaz. Değersiz süsler..."

Kate, "Ah, kes sesini, Kraliyet Valesi!" diye tersledi. Öfkeli bir çığlıkla bir ayağını kaldırdı ve çocuğu göğsünden tekmeledi.

Çocuk şaşkın bir haykırışla geriye savrulunca dengesini kaybetti.

Kate dizleri üzerine çöktü. Dizüstü bilgisayarı açıktı ve ters duruyordu, ulaşamayacağı bir yerdeydi. Kate bilgisayara doğru atıldı ama bir bot yan tarafını tekmeledi. Sonra boynuna dayanan çeliğin soğukluğunu hissetti.

Maça Valesi Kızı, "Kraliyet Karolar Evi'nin Prensi'ne vurmaya nasıl cüret edersin?" diye hırladı. "Bunun için öleceksin, köle!"

Kate geriye döndü ve kızın yüzündeki vahşi ifadeyi gördü. Bunun boş bir tehdit olmadığını anladı.

"Emma Taylor," dedi. "Adın Emma Taylor. Bunu bir düşün. Sen Emma Taylor'sın!"

Kız, "Rüyalarımda kim olduğumu biliyorum!" dedi. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Bu bir rüya değil! Bu gerçek dünya. Beyaz Şato diye bir yer yok. Ay Büyücüsü yok! Çılgın bir hayalin içindesin. Bıçağını kullanırsan cinayet işlersin."

Kız burnundan soludu.

"Emma adındaki kız zaten bir sürü suça karışmıştı," dedi. "Bir tane daha ne fark eder? Aslında televizyon programı için iyi bile olabilir."

Kızın arkasında Sinek Valesi ve Kupa Valesi Kızı atlarından iniyordu. Karo Valesi yerden kalktı ve üzerini silkeledi.

Kupa Valesi Kızı, "Kölelerin ve hırsızların bize böyle saldırması uygun mu?" diye sordu. "İşini hemen bitir de şenliklere geri dönelim."

Maça Valesi Kızı'nın yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. Bıçağı elinde çevirip güneşin keskin yüzeyi aydınlatışını seyretti.

Sinek Valesi, "Durun!" diye emretti. "Ismus ona zarar verilmesini istemiyor."

Kate, "Ismus hasta ruhlu bir psikopat!" dedi. "Siz çocuklar ne yaptığınızı bilmiyorsunuz!"

Çocuklar, Kate'i umursamadı. Herkes bir aracın yaklaştığını duydu. Döndüler ve ormanın kıyısında duran cipe baktılar. Üç Kara Suratlı Dam araçtan inip yanlarına geldi.

Korumalar Kate'i sert bir biçimde kavradı ve ayağa kaldırıp aracın yanına götürdü. Bunlara karşı mücadele etmenin bir anlamı yoktu.

Ismus hiçbir şey yokmuş gibi direksiyonun başındaydı ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Aracın arkasında Ay Büyücüsü diyarının en güzel kıyafetlerini giymiş kalabalık vardı ve sessizce bekliyordu. Muhabir yeni gelen çocukların ailelerinin büyük bir kısmının kalabalığın içinde olduğunu gördü. Çocuklara ne olduğunu merak etti. Ismus neyin peşindeydi? O zavallı çocuklara ne yapacaktı?

Ismus, "Bayan Kryzewski," dedi. "Festivali haber vermeden terk etmeniz ne büyük bir kabalık."

Kate alaycı bir ses tonuyla, "Ah, Tanrım," dedi. "Çantamı unutmuşum."

"Kitap okuma başlamadan gittin."

"Evet, o kısmı es geçebilirim. Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Harika vakit geçirdim. Şu izbandutlara söyle de beni bıraksınlar."

Ismus gülümsedi ve elini uzattı. Soytarı Rahiplerden biri kalabalığın içinden çıktı. Saygıyla selam verip *Dans Eden Valeler*'in bir kopyasını Ismus'a verdi.

"Planım kutsal metni en iyi Shakespeare aktörlerimizden birinden dinlemendi," dedi. "Buradan daha konforlu ve hoş bir

yerde. Ama sanırım senin seçimin daha iyi. Öyle olsun. Çok güzel bir gün."

Kalabalığa işaret etti ve her biri ceplerinden veya çantalarından kitaplarını çıkartıp hep birlikte ilk sayfayı açtı. Kate'in hayatı boyunca gördüğü en uğursuz ve ürkütücü manzaraydı.

"Bunu yapamazsın!" diye bağırdı. "Ben Amerika vatandaşıyım! Bu eyleminin ne kadar ciddi sonuçları olacağını tahmin bile edemezsin. Ülkem bu olayı etraflıca araştıracak ve senin kıçını tekmelemek için ne gerekiyorsa yapacak!"

Ismus kıkırdadı. "Burada geçirdiğin harika hafta sonuyla ilgili raporundan sonra mı?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum, Bayan Kryzewski."

"Bugün cehennemde kar topu mu oynuyorlar? Çünkü ancak o zaman senin istediğini yaparım."

Adamın kıkırdaması yerini içten bir kahkahaya bıraktı.

Ismus, "Bunun ne kadar komik olduğunu bir bilsen," dedi. "Ama hayır, dediğimi yapacaksın. Seni neden tekrar çağırdım sanıyorsun?"

Kate, korumalarla mücadele etmek istedi ama eller onu daha da sıkı tutuyordu.

Ismus, "Şimdi başlayabilir miyiz?" diye sordu. "Rahat mısın? Belki değilsin ama yakında olacaksın. Söz veriyorum."

Kate öfkeli bir bakış attı. "Beni o kadar kolay dönüştüremezsin," dedi. "Haydi, en iyi Shakespeare aktörün gelsin, bakalım ne kadar iyiymiş. Ben şahsen aktörlerinin abartıldığını düşünüyorum, ancak aptal filmlerde kötü adamları oynarlar. Ben bir Pacino kızıyım."

Ismus, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "İşte bu yüzden sana kitabı tanıdık birinin okumasının daha eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Parmaklarıyla cipin tavanına vurdu. Arka kapı yavaşça açıldı ve dışarı çıkanı görünce Kate'in gözlerinden birer damla yaş süzüldü. Yüzünü buruşturdu ve başını yana çevirdi.

Ismus, "Merhaba, Sam," dedi.

5

Genç kameramanın yüzünde utangaç bir gülümseme vardı, camsı gözlerini sürekli kırpıştırıyordu. Sonra elindeki gri ve kaygan meyveden bir ısırık aldı. Meyvenin suyu çenesinden aşağı aktı.

Ismus, "İşte kitap, Sam," dedi. "Bayan Kryzewski'nin Şafak Prensi'nin Diyarı'nda bize katılma vakti geldi."

Sam minçetin geri kalanını ağzına attı ve telaşla çiğnedi. Sonra ağzını elinin tersiyle silip *Dans Eden Valeler*'i eline aldı.

Kate, "Bunu yapma, Sam!" diye yalvardı. "Lütfen yapma."

Sarı saçlı adam ağzındaki lifli kitleyi yuttu ve sırıttı. "Sorun değil, Kate," dedi. "Dediği gibi. Biz çok yanıldık. Burası, bu saçma sapan yer gerçek değil. Biz Ay Büyücüsü'ne aitiz. Göreceksin."

Bakışlarını indirdi ve okumaya başladı.

"*Gümüş Deniz'in ötesinde, dört bir yanı kuşatan on üç yeşil tepenin içerisinde, Şafak Prensi'nin harikulade krallığı...*"

Kalabalık da Sam'le birlikte kelimeleri yüksek sesle tekrarlamaya başladı. Kız ve Erkek Valeler de insanlara eşlik etti. Herkes cümlelerle uyumlu bir biçimde başlarıyla onaylıyordu.

Kate Kryzewski etrafının karardığını hissetti. Güneş ışığı azaldı ve başının içinden hafif bir vızıltı geldi. Başka bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştı. Ne olduğu önemli değildi.

Bir şeyin yaklaştığını hissedince ensesindeki tüyler diken diken oldu ve kafa derisinde bir karıncalanma hissetti.

Sam'in sesini kapattı ve zihnini en canlı anılarla doldurdu: Haiti'de yıkıntıların arasında annesini arayan bir çocuk, Gazze'de bir intihar bombacısının patlattığı otobüsün dumanı tüten enkazı, Bağdat'ta geceyi gündüz gibi aydınlatan bir roket saldırısı, Emmy Ödülleri'nde ona sulanan Harlon Webber'in kafasından aşağıya döktüğü bir bardak şarap, Ismus'un çarpık gülümsemesi...

Son görüntüyü başını iki yana sallayarak zihninden uzaklaştırdı. Sam'in sesi kulaklarına doldu. Artık sesi kesemiyordu. Daha fazla mücadele edemezdi. Dinlemekten başka çaresi yoktu. Başka bir şey yoktu.

Karanlık üzerine çökmeden önce zihninden son bir şey geçti.

"Özür dilerim, baba!" diye haykırdı.

Ismus'un berrak ve beyaz yüzü zihninde açığa çıktı. Adamın zayıf ve aç yüzünde zafer kazanmış gibi bir mutluluk vardı. Kate ruhunun, sahip olduğu her şeyin, kendisinden çıktığını hissetti. Geriye hiçbir şey kalmadı. Mavi gökyüzüne doğru beyaz kuleleri yükselen görkemli bir şato gördü. Şaşkınlıkla nefesini tuttu. Sonra Kara Suratlı Damlar kollarını bıraktı ve kendini yerde buldu. Çimenler ellerinin altında birer tüy gibiydi.

Columbine bakışlarını kucağındaki kazdan kaldırıp alnını sildi, elinden alnına bir parça kan bulaştı. Parmakları ölü kuşa geri döndü ve kar gibi beyaz tüyleri mekânik bir biçimde yolmaya devam etti. Kazın kafası elleri hareket ettikçe boşlukta sallanıyordu.

Soğuk bir öğleden sonraydı ve mutfakta sıradışı bir sessizlik hâkimdi. Demir Sahibe avlunun diğer tarafındaki mezbahadaydı, kolları kanlı karışımla dolu bir teknenin içine dirseklerine kadar girmişti. Ezilmiş et parçaları, ekmek kırıntıları ve baharatlardan oluşan pembe ve yapış yapış karışım yakında bağırsakların içine

doldurulacaktı. Ay Büyücüsü aşçısı sosislerinin gizli tarifini kendisinden başka kimsenin öğrenmesini istemiyordu ve bu işi ne zaman yapsa mezbahanın kapısını kilitli tutuyordu.

Mutfak hizmetkârları Ned ve Beetle köydeydi. Değirmencinin karısından taze somunlar almaya gitmişlerdi. Columbine tek başınaydı.

Büyük bir mutfaktı, Kraliyet Evleri'nin yemeklerini hazırlayan diğer dört mutfaktan daha büyüktü. İki büyük ateşle sürekli yaz sıcaklığında tutuluyordu. Alevlerin parıltısı beyaz badanaya boyanmış duvarlarda asılı bütün bakır kaplardan yansıyordu ve ortaya çıkan tatlı ışıltı Demir Sahibe'nin hazırladığı bütün yemekler için gerekli bir malzemeydi.

Columbine alevlere artık alışmıştı ve üzerinde gevşek, yırtık pırtık kıyafetleri vardı. Üzerindeki yamaların sayısı bir battaniyenin karolarından daha fazlaydı. Genç ve kızıl saçlı bir kızdı, yüzü sadece güzel geçen günlerde veya şakalaşmayı seven mutfak hizmetkârları tarafından yalağa atıldığı zaman temizdi. Bütün işlerini çıplak ayakla yapardı çünkü pis ayak parmaklarını küllerin veya samanların içinden çıkartıp taşların soğukluğunu hissetmeyi seviyordu.

Aylaklık yaptığında Demir Sahibe'nin eline aldığı en büyük tahta kaşıkla onu dövmesinden şikâyetçi değildi. Kalede çalışmanın nasıl bir ayrıcalık olduğunu biliyor ve nadiren sahip olduğu boş vakitlerde mutfak merdivenlerini çıkıp Büyük Salon'da gezinen iyi giyimli asilleri izliyordu. Şatafatlı ve asil kıyafetler giyen bu insanlara bakmak gözler için tam bir ziyafetti. Şenlikler sırasında, müziğin sesi mutfağa kadar geldiğinde, gözlerini kapatır ve dansa dönerek eşlik eder, kendisini harika bir kıyafetin içinde ayaklarında altın ipekten terliklerle hayal ederdi.

Fakat ne zaman rüyalara dalsa Demir Sahibe'nin ayı gibi sesi onu uyandırır, ya soğanların doğranması ya ızgaraların temizlenmesi ya bezelyelerin ayıklanması ya da tereyağının karıştırılması gerekirdi.

Tepedeki surlardan trompetlerin sesi geldi. Columbine sesi mutfaktan duyunca Sinek Prensi'nin çıktığı avdan Ay Büyücüsü'ne geri döndüğünü anladı.

Kirli kızın yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi. Taburesinden indi ve Büyük Salon'a bağlanan geçidin merdivenlerini çıktı.

Geçidin sonunda oymalı ahşap bir panel girişi asillerden gizliyordu. Columbine panelin arkasında bekledi ve hevesle dışarı göz gezdirdi. Lordlar ve leydiler günlük maceralarından bahsederek salona girdi, Sinek Valesi dişi geyiğe iki kez nişan almış ama okunu fırlatmamıştı. Maça Valesi Kızı bu durumdan hoşnut değildi. Sinek Valesi'nin kuşları ve hayvanları çok sevdiğini herkes biliyor ama Maça Valesi Kızı bu gibi merhamet gösterilerinin aptalca olduğunu düşünüyordu.

Valelerin konuşmalarını duyan Columbine sırıttı ve dudaklarını yaladı. Sinek Valesi'nin içeriye girmesi hep çok uzun sürüyordu çünkü herhangi bir seyisin, harika atı Demirkalp'e dokunmasına izin vermezdi. Atıyla bizzat ilgilenir, onunla sevgilisiymiş gibi konuşur ve çoğunlukla atının yanında uyurdu çünkü Demirkalp ehlileşmemiş atların sonuncusuydu ve ülkede ondan daha iyi bir binek hayvanı bulmak mümkün değildi.

Columbine panelin yüzeyini kaba parmaklarıyla okşadı, yakışıklı genci görmek için can atıyordu. Sinek Valesi, Ay Büyücüsü'nün gururu ve birçok insanın kahramanıydı. Altın saçları ve kararlı sesi buradan ne zaman uzak kalsa rüyalarındaydı.

Saray dedikoduları birden kesildi ve Sinek Valesi ana kapılardan içeriye girdi. Öne çıkıp kendisini etkilemeye çalışan Kupa

Valesi Kızı'yla gülüyordu. Ve sonra babası Sinek Kralı'yla selamlaştı.

Columbine bütün detayları zihnine kazıdı; gün ışığında parıldayan koç boynuzlarına benzeyen bukleler, gülümsemesini daha da harika kılan uçları kıvrık yumuşak ve incecik bıyıklar. Gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmıştı ve Columbine kendi kendine sarılarak hayallere daldı. Gözlerini kapattı ve gizli bir zevkle ürperdi.

Sonra gerçek bir el kolunu sıkıca kavradı. Uzun boylu ve heybetli bir adam panelin arkasına girince bir çığlık attı.

Adam yumuşak bir ses tonuyla, "Ha ha ha," diye güldü.

Gelen Joker'di, Ay Büyücüsü'nde herkesin korktuğu tek saray mensubuydu. İnsanlara hoş olmayan şakalar yapar ve onlarla oyun oynar, her zaman dostlarla komşuların arasına nifak tohumları saçardı. Ismus bile adamın varlığını rahatsız edici buluyor ve adama güçlükle tahammül ediyordu.

İri yarı vücudunu kıza yaklaştırdı ve sıkı sıkı düğmelenmiş karamel rengindeki deri ceketi gerilip gıcırdadı. Columbine geri çekilmek istedi ama kolunu çok sıkı tutuyordu.

"Çok büyük bir ödüle göz koymuşsun," dedi. "Ama ne gözler, bir kurbağanın başındaki taş kadar yeşiller. Bana bakarken nasıl da parıldıyorlar. Bu kadar sıradan birinden beklenmeyecek bir öfke ve gururla."

Kız, "Kolum!" diye isyan etti. "Acıtıyorsunuz, Lordum."

Adam, "Ha ha ha," diye güldü. "Tenin o kadar kirli ki morluk bıraksam bile belli olmaz."

"Çığlık atarım."

"Atarsan at. Kimse yardımına koşmaz. Joker'i kimse sorgulayamaz."

Columbine, adamı itti ve kolundaki parmaklar gevşedi. Kız

arkasına döndü ve koşarak geldiği geçitten mutfağa döndü.

Joker'in kostümünün gıcırtıları kızı takip etti. Parmak uçlarında merdivenleri indi.

Kız yerini aldı ve kaz tüyleri etrafa saçıldı.

Joker biraz daha yakına girerek "Demir Sahibe nerede?" diye sordu. "Neden çömlekleriyle ilgilenmiyor?"

Korkudan tir tir titreyen kız, "Mezbahada," diye cevap verdi.

Joker güldü. "Ah, evet, bugün sosis günü. Punchinello Muhafızları onları ne kadar seviyor. Rüşvet olarak sosis verirsen nasıl da hemen kabul ediyorlar. Keşke sen de onlar kadar kolay olsaydın, benim kirli hizmetçim. Yine de burada oldukça yalnızsın ve bize sadece ölü kazlar şahitlik edebilir. Ayrıca, ölü kazlar sırlarımı kimseyle paylaşamaz."

Columbine, "Geri çekil," dedi. Bıçağına uzandı. "Yoksa bugün şişko bir domuz daha bıçaklanır."

Adam tereddüt etti. Evet, Columbine bunu yapmaya cesaret edebilirdi ve Joker bunu anlayınca daha da heveslendi.

Ağır adımlarla mutfakta volta atarken, "Bugün bakışlarım çoğunlukla senin gölgen gibiydi," dedi. "Ellerin de bir öküzün dili kadar kaba, ellerindeki pislikler ve lekelerle ancak bir çöplükte yaşayan adamın elleri yarışabilirdi. Benim için ne kadar kirliysen o kadar kraliçesin. Bize gönderilmiş, paçavralar içine gizlenmiş, gökten inmiş bir tanrıçasın. Lordum Ismus seni yatağına ancak bir kalkan gibi parıldayan kadar sabunlanır ve fırçalanırsan alır. Ama ben... ben seni olduğun gibi kabullenirim, tepeden tırnağa pisliğe batmış olsan bile, saçlarında samanlar ve koyun yağı olsa bile, her yerine is bulaşsa ve yeni kesilmiş soğanlarla taze baharatların kokusu üzerine sinse bile. Senin ateşte bronzlaşmış tenini dilimle temizler, seni ağzımın sularıyla besler ve o paçavraları omuzlarınla kalçalarından yırtarım,

tıpkı senin kazların tüylerini yolduğun gibi. Sen benim için bir ziyafetsin ve benim iştahım hiç bitmeyecek."

Bıçağı gösteren kız, "Yaklaşma," dedi.

"Kalbimi zaten deldin, benim güzel pasaklım. Soğuk çelik sadece acılarımı dindirebilir. Sapla, deş, filetomu çıkart. Pis güzelliğinin yaptığı gibi beni paramparça et."

Adam öne atıldı ve kız bıçağı savurdu. Bıçak uzanan avucu kesince adam öfkeyle çığlık attı. Büyük elinin tersiyle kızı tokatladı ve bıçağı kızın elinden düşürdü. Bıçak taşların üzerinde sekerek uzaklaştı.

Sonra güçlü parmaklar kızın boğazını kavradı ve vücudunu masaya yasladı. Joker eğildi ve kızın yanağından akan ter damlasını yaladı. Avucundaki kesik kızın derisinde parlak kırmızı bir iz bıraktı.

Mücadele eden kızın kulağına, "Joker saraydaki herkese eninde sonunda biner," dedi. "Öyle veya böyle. Ona hak ettiğini vermelisin."

Hevesle kızın üzerindeki kıyafetleri yırtmaya başladı. Kızın çıplak omuzları ateşin ışığında parıldadı ve kanlı elleri kızın üzerinde gezinirken kızarmış yüzünü kızın kirli boynuna gömdü.

Bir ses aniden, "Lordum Joker!" dedi.

Adam hırladı ve arkasına dönüp merdivenlere baktı. Tepelerinde kısa ve şişman Çilingir dikiliyordu.

Joker öfkeyle, "Burada ne işin var, Jangler?" diye sordu.

Jangler saygıyla selam verdi. "Majesteleri Lord Ismus sizinle konuşmak istiyor."

"Majesteleri beklesin."

"Çok acilmiş."

Joker dişlerini sıktı. Gözlerinde ızgaraların içindeki ateşler gibi vahşi bir parıltı vardı. Sonra isteksizce kızdan uzaklaştı.

"Burada işimin bittiğini düşünme," dedi. Parmaklarının arasından kanı akana kadar yumruğunu sıktı. "Geri geleceğim; Joker her zaman istediğini alır."

Columbine, Çilingir'in ardından giden iri yarı adama baktı. Sonra, titreyen ellerle yırtık elbisesini düzeltti ve tüylerle kaplı zemine oturup sessizce ağlamaya başladı. Ne yapacaktı? Joker'in isteklerinden ve fantezilerinden kaçış yoktu, şimdi adamın yeni oyunuydu. Kendisini koruması için kime gidecekti? Kimse Joker'in karşısına dikilmezdi. Şatodan kaçmayı denerse av köpeklerini salar ve kendisini bir hayvan gibi avlardı.

Yüzünü kaldırdı ve elinden fırlayan bıçağın parıltısı gözüne ilişti.

"Bir dahaki sefere başarısız olmayacağım," diye mırıldandı. "Açgözlü parmaklarıyla bir daha bana dokunursa vücudundaki bütün kanı dökeceğim. Damarlarında bir domuzunki kadar kan olmalı."

Sonra mutfak kapısı kararlı ama nazik bir biçimde çalınmaya başladı. Columbine cevap vermeden önce gözlerindeki yaşları sildi. Demir Sahibe, Ned veya Beetle'ın kendisini ağlarken görmesini istemiyordu.

Kalın meşe kapıyı açınca içeriye soğuk bir hava akımı girdi. Parıldayan buzların üzerinde sırtı kambur yaşlı bir kadın dikiliyordu. İnce şalı böylesine soğuk bir havada kadını ısıtmazdı. Kambur sırtında büyük bir hasır sepet vardı ve siyah hazır şapkası yüzünü gölgeliyordu. Soğuk ve buruşuk ellerinde bir başka sepet vardı.

Çatlak ve yorgun bir ses tonuyla, "Kestaneler," dedi. "Ve dallardan geçen bahar toplandıkların kadar tatlı ve sulu elmalar."

Columbine, kadını tanımadı ama ormanda bir sürü garip insan yaşardı. Kadının bugün ne kadar yürüdüğünü merak etti.

Sepeti taşımak bile kadın için çok zor olmalıydı. Bir an için kendi derdini unuttu ve kadına acıdı.

Özür dilercesine, "Mallarını satın alamam," dedi. "Kesem yok ve sahibem meşgul. Onu rahatsız edersem kulaklarımı kesip elime verir. Şatodaki diğer mutfakları denedin mi? Ya da aşağıdaki köyü?"

Kadının omuzları biraz daha çöktü.

Mutsuz bir ses tonuyla, "Büyükanne Oakwright bugün sadece yüzüne kapatılan kapılara ve acı sözlere maruz kaldı," dedi. "Perili Orman'daki kulübeme geri dönmem gerek, orada beni ne sıcak bir ateş ne bir ekmek kırıntısı ne de birileri bekliyor."

Gitmek için arkasına dönünce her bir adımda Columbine'ın gözüne daha zayıf ve kambur göründü. Buna dayanamazdı.

"Bekle!" dedi. "Param olmayabilir ama Ay Büyücüsü'nde buradakilerden daha sıcak bir ocak bulamazsın. Gel, teyze, biraz dinlen."

Kadın ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi ve mırıldanarak teşekkür etti. Columbine kadını ateşe en yakın tabureye oturttu. Kadın sırtındaki sepeti yere indirdi.

Büyükanne Oakwright, "Ah, yaşlı kemiklerim!" dedi. Buruşuk ellerini ateşe uzattı. "Parmaklarımın kendine geldiğini hissediyorum! Bükülmüş parmaklarım karıncalanıyor!"

Columbine gülümsedi ve erzak dolabına koşup kalın bir dilim etli çörekle bir parça peynir getirdi. Eğer bu iyiliğini öğrenirse Demir Sahibe'nin onu döveceğini biliyordu ama ne fark ederdi?

"Alın," dedi. "Bunlar aslında Lord Ismus'un masasına gidecek ve sen bunları bir bardak sıcak baharatlı birayla mideye indirebilirsin."

Kadın şaşkınlıkla nefesini tuttu ve kraliyet ailesine layık ödülüne bakarken ellerini çırptı.

"Sen ne kadar erdemli ve cömert bir kızsın!" dedi. Bunları söylerken ağzı doluydu. "Bütün diyarın en cömert kalbi ve o kalbe yakışır güzellikte bir yüz."

Columbine en iyi ekim birasından bir bardak koyup içine tarçın, karanfil ve hindistancevizi ekledi. Sonra biranın içine parıldayan sıcak bir demir sokup bira fokurdayıp etrafa hoş kokulu bir buhar saçana ve köpükleri yanlardan akana kadar içinde tuttu.

Sıcak içkiyi uzattığında kadın çörekle peyniri çoktan bitirmişti. Yırtık pırtık eteğindeki kırıntıları silkeliyordu.

"Eve götürmeniz için bir parça peyniri müsline sarabilirim," dedi. "Biraz daha ekmeğimiz olsaydı ondan da koyardım ama mutfak hizmetkârları şimdi değirmenciden ekmek getirmeye gitti."

Buharı tüten kupayı iki eliyle kavrayan yaşlı kadın, kıza bakarken içkisinden birkaç yudum aldı. Yaşlılıktan etrafı kırışmış iki küçük kara göz bağcıklı bonesinin gölgesinde parıldıyordu.

Kadın, "Değirmencinin karısı Gristabel Smallrynd'in en güzel masalar için pişirdiği ekmekten yemektense zehirli yılanların ciğerlerini yemeyi tercih ederim," dedi. "Bugün beni üzerime köpeğini salmakla tehdit etti ve sopasını kafama doğru savurdu. Ama buna pişman olacak."

Birayı mideye indirirken siğillerle dolu çenesi sağa sola sallandı. Sonra iç geçirdi ve devam etti. "Peynir istemiyorum ama teklif için teşekkür ederim. Bana karşı çok cömert davrandın ama daha fazlasını yaparsan farkına varırlar ve seni cezalandırırlar. Ay Büyücüsü'nde senden başka kimse benim gibi yaşlı bir bunağa böyle nazik davranmazdı."

"Böylesine soğuk bir günde sizi kapımızdan aç ve yorgun geri döndüremezdim."

"O zaman sana borcumu ödemeliyim, kızım. Bir orman cadısından isteyeceğin bir şey var mı? Bu büyükanne sana borçlandı ve borcunu ödemek istiyor."

"Hiçbir şey istemiyorum."

Kadın öne eğildi ve karanlık gözleri parıldadı.

"Fakat yüzün farklı bir hikâye anlatıyor," dedi. "İse ve küle bulanmış yüzünde gözyaşlarının bıraktığı izler duruyor. Üzerinde de şiddete maruz kaldığını gösteren kan lekeleri var. O lekeler nasıl oldu? Seni bu kadar endişelendiren şey nedir? Büyükanneye derdini anlat, bir çaresini bulmaya çalışsın."

Columbine neler olduğunu itiraf etti, Joker'in onu nasıl yakaladığını, Sinek Valesi'ne nasıl baktığını ve sonrasında Joker'in neler yaptığını anlattı.

"Daha sonra döneceğine yemin etti," dedi. "Ama ben ona boyun eğmeyeceğim. Ya o ölecek ya da ben öleceğim."

Columbine, yaşlı kadının kıkırdamaya başladığını görünce afalladı. Beklediği son tepki buydu.

Columbine, "Çok ciddiyim!" dedi. "Dar ağacında sallanmayı o şişko pisliğin bana sahip olmasına tercih ederim."

Büyükanne Oakwright elleriyle dizlerine vurmaya ve kahkaha atmaya başladı.

Kız öfkeyle, "Bunda komik bir şey göremiyorum!" dedi. "Ben çok çaresiz ve acınacak halde bir kızım. Sen nezaketime böyle mi karşılık veriyorsun? Sessiz ol, yaşlı kadın! Bu kadar zalimce nasıl gülebiliyorsun?"

Kadının neşesi azaldı ve bakışlarını kızın üzerine öyle bir odakladı ki Columbine nefesini tutup geri çekildi.

Büyükanne Oakwright, "Büyük bir kalbin olabilir, kızım,"

dedi. Sesi şimdi kabaydı. "Ama mantıklı düşünmekten çok uzaksın. Şu rol yapma işine bir son verelim. Artık minnettar yaşlı büyükanne rolüne bürünmek istemiyorum."

"Anlamıyorum..."

Kadının yüzü ekşidi ve ciddileşti. "Ormanda yaşayan yaşlı bir kadının bu ölümcül soğukta kapınıza kadar gelmek için onca yolu yürüyeceğine gerçekten inandın mı? Hestia cimriliğiyle meşhurdur. Tuzaklar kurmayı sevecek kadar zalimdir. Şuradaki tuz çuvalının yakınında bir fare olduğunu duyabiliyorum. Karnı aç kimse bu kapıyı çalmaz."

"O zaman?.."

Yabancı, "Ben köylü değilim!" dedi. "Vahşi ormanda sefalet içinde yaşayan bir kadın değilim. Ben adı korku ve saygıyla fısıldanan, Kutsal Büyücü'ye meydan okuyabilecek kadar güçlü bir kadınım."

Columbine nefesini tuttu. "Malinda!" dedi. "Malinda. Peri Büyükannesi!"

Yaşlı kadın öfkelenerek "Malinda mı?" diye sordu. "Kırpık kanatlı ve ezik asalı Malinda mı? Aptal kız! Malinda sıradan bir kadındır ve güçleri çoktan soldu! O allı pullu amatör kapı kapı gezip genç kızlara kalplerinden geçenleri yıllar önce veriyordu. Ben o değilim!"

"O zaman kimsin?"

Yaşlı kadın, "Ben Haxxentrot'um!" diye açıkladı. İsmini söyleyince yakındaki ocak kükredi ve mor bir renge bürünen alevler bacaya kadar yükseldi.

Columbine korkuyla, "Yasak Kule'nin cadısı mı?" diye sordu. "Neden buradasın? Ne istiyorsun?"

Cadı, "Ay Büyücüsü halkının ne âlemde olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim," dedi. "Bir sürü casusum olduğu

doğru ama zaman zaman insanların arasına inmek hoşuma gider, bu sayede neden onlardan nefret ettiğimi hatırlarım. Kutsal Büyücü'yü yenip Beyaz Şato'yu kafasına yıktığımda hayatını bağışlayacağım tek bir kişi bile yok."

Ayağını huzursuz bir biçimde yere vurmaya başladı.

"Bu yüzden kimseye borçlu kalamam!" dedi. Sepetinden iki kestane çıkardı ve ikisinin de üzerine tükürdü. "Bunları ateşe yaklaştırabildiğin kadar yaklaştır. Bunu kendin olarak düşün ve bunu da... Sinek Valesi olarak. Kavurucu sıcak bunları patlatır ve parçalarını etrafa saçarsa, o zaman gizli aşkın hiçbir zaman karşılık bulmayacak demektir. Ama tutuşur ve birlikte yanmaya başlarlarsa o zaman siz sevgili olacaksınız ve sonsuza kadar birlikte kalacaksınız demektir."

Columbine, kadının dediğini yaptı. Ismus ve Ay Büyücüsü halkından nefret eden korkunç yaşlı cadıyla ilgili hikâyeleri duymuştu. Haxxentrot her zaman kötülük yapmanın ve insanlara acı vermenin yollarını arardı. Kız kestaneleri ateşe yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı. Haxxentrot bir şeyler mırıldandı ve beklemeye başladılar.

İki kestane içten içe yanmaya başladı. Sonra ikisi birden çatladı ve üzerlerini pembe bir alev kapladı.

Cadı bu durumdan memnun olmuşçasına başıyla onaylayıp, "İşte!" dedi. "Geleceğin berrak. İkiniz büyük bir aşk yaşayacaksınız ve Sinek Valesi senin olacak."

Diğer sepeti kayışlarından tuttu ve bir kez daha sırtına vurmaya hazırlandı.

Kız, "Bekle!" dedi. "Bu mu? Bu kadar mı?"

Cadı, "Bu?" diye tekrarladı. "Daha ne olabilir? Geceleri uykusuz geçirip onun kollarında olmayı hayal etmedin mi? Şimdi bunun gerçek olacağını biliyorsun."

Columbine kendini öylesine kandırılmış hissediyordu ki konuşamadı. Sonra öfkesi ses buldu ve cadıya duyduğu korkuyu bir kenara bıraktı.

"Bu nasıl bir büyülü ödül?" diye sordu. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Eski hikâyelerde borçlar böyle ödenmez. Dileklere ne oldu? Büyülü hediyelere? Bir ceviz kabuğunun içine sığabilecek kadar kaliteli altın işlemeli elbiseler? Giyeni diyarın en iyi dansçısı yapacak büyülü ayakkabılar? İçinde yıkananın güzellikle parıldayacağı ay suyu? İçenin bana âşık olacağı bir iksir? İstediğim her şeyi gösterebilecek bir ayna?"

Kadın burnundan soluyarak "Siz modern kadınlar çok fazla şey bekliyorsunuz," dedi.

"İki rutubetli kestane ve boş vaatlerden daha fazlasını bekliyorum! Sen buna borcu ödemek mi diyorsun? Sen bir dolandırıcısın. Adın Sahtekârtrot olmalı!"

Cadı arkasına döndü.

"Bir parça sert peynir ve bir gündür bekleyen bir dilim çörek yüce büyülerin dengi olamaz!" dedi. "Hamuru karaağaç kabuğu gibiydi ve içine koyduğunuz minnacık etler sadece kemik ve yağdan ibaretti. Büyücülük sert bir koltukta gece boyu oturup sızlanan bir kızı dinlemek değildir."

Columbine sert bir cevap veremeden mutfak kapısı birden açıldı. Ani cereyanla kaz tüyleri etrafa saçıldı ve kızın gözünün önünde uçuştu. Ağzına giren birkaç tüyü tükürdü ve geriye kalanları eliyle savuşturdu. Sonra mutfak kapısında dikilenin Sinek Valesi olduğunu gördü.

Şaşkınlık, heyecan, hayranlık, ümit ve korku kızın beynini ele geçiren karmaşanın bir parçasıydı. Haxxentrot başını diğer tarafa çevirdi ve sessizce tabureye oturdu.

Vale öncekinden daha yakışıklı görünüyordu. Zayıf kış ışığın-

daki siluetiyle sıradan bir varlık gibi durmuyordu. Ete kemiğe bürünmüş efsanevi bir kahramana benziyordu.

Columbine, delikanlıya baktı. Ne kadar hoş, ne kadar asil ve ne kadar güçlüydü. Neden buradaydı? Kraliyet Evlerinin Prensleri mutfağı ziyaret etmezdi. Belki de görkemli atına yulaf istemek için Demir Sahibe'yi görmeye gelmişti. Muhteşem at yiyeceklerin en kalitelisine layıktı. Belki de Ned veya Bettle'dan seyislere yardım etmesini isteyecekti. Ya da belki?.. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Hayır, bu kadar yakınındayken bu hayallere dalamazdı. Bir elini göğsüne attı. Kalbinin atışını duyuyor olmalıydı. Demircinin ritmik ve düzenli demir dövme sesinden bile yüksekti, fakat burada örs kendisiydi ve Vale'nin bakışları da çekiçti. Bu rüya ânı nasıl bir şekil alacaktı?

Sinek Valesi bir şey söylemedi. Mavi gözleri Columbine'ın üzerindeydi. Sonra kararlı adımlarla içeriye girdi. Hizmetçi kız taş gibi hareketsizdi. Ay Büyücüsü'nün gururu karşısında dikildiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Prensin dudaklarının kenarı hafifçe büküldü, nazik gülümsemesiyle çok daha etkileyiciydi. Sonra bir ayağını öne atıp kusursuz bir saray selamı verdi.

Columbine selama karşılık verirken heyecandan bayılacağını düşündü. İşte en büyük arzusu tam karşısında duruyordu.

"L... Lordum!" diye kekeledi.

Prens uzandı ve bir parmağını kızın dudaklarına koydu. Bu, sözcüklere uygun bir an değildi. Kızın kirli ellerini alıp sıkı sıkı kavradı. Columbine bir yerden müzik sesi geldiğini duydu ama belki de hayal ediyordu. Birbirlerine kenetlenip, prens ve mutfak hizmetkârı, dans etmeye başladı. Columbine için ayakları altındaki soğuk taşlar sanki bulutlara dönüşmüştü. Döne döne dans ettiler. Gözleri gözlerine kilitlenmişti ve aralarında bir elektrik akımı vardı. Columbine bu ânı sonsuza kadar hatırlayacaktı.

Heyecanla atan kalbi tavanı delip kirişlerin ve taşların arasından gökyüzüne yükseldi.

Prensin sadık bakışlarında kendini kaybeden Columbine'ın gözüne bir şey ilişti. Haxxentrot taburesinin üzerinde alaycı bir biçimde kendine sarılıyordu. Yaşadıklarının şokunu ve mutluluğunu atlatamayan Columbine, cadıyı unutmuştu. Ve bir şey daha vardı...

Mutfağın diğer tarafına, Vale'nin atletik omuzlarının üzerinden duvarlara asılı bakır kaplara doğru baktı. Cilalanmış kapaklarda dalgalanan yansımayı görünce kaşlarını çattı. Prens'le ikisinin kusurlu ve kırık yansımaları eğilip bükülerek bir yüzeyden diğerine geçiyordu. Parçalanmış ve birbirinin içine geçen figürleri tanımak kolay değildi ama daha dikkatli bakıp neye benzediklerini anlamaya çalıştı. Evet, kendi formu oradaydı, kollarını öne uzatmıştı. Ama Vale'nin şeklinde bir gariplik vardı, kadife ceketinin rengi bile yanlıştı. Bakır yüzeylerde altın veya koyu kırmızı renkler görmüyordu. Nereye dönse onu takip eden dört beyaz küre de neyin nesiydi? Columbine önce bunların ne olduğunu anlayamadı ama sonra gerçeğin farkına vardı ve zihni gördüklerini yorumlamayı başardı.

Kız bir çığlık attı ve geriye sıçradı.

Birbirinin üzerine çıkmış dört Öcü Çocuk ona sırıtıyordu. İllüzyon bozuldu. Karşısında duran Sinek Valesi değildi, Haxxentrot'un çirkin yaratıklarıydı. Onun hizmetkârıydılar, büyük ve beyaz kafaları, bebek dişleriyle dolu ağızları vardı. Sarı gözlerini kızıl kirpikler çevreliyordu ve burunları kalkıktı. En tepedekinin kafasına bir yılan dolanmıştı. Altındaki canlı örümceklerden bir kolye takıyordu. Altındakinin fare kuyruklarından bir peruğu vardı. En alttaki en şişmanlarıydı ve yanaklarına yeşil bir toz sürüp dudaklarını siyaha boyamıştı.

Şekil 24

ÖCÜ ÇOCUKLAR

Şeytani cadı Haxxentrot'un dört hizmetkârı, isimleri: Jub, Hak, Rott ve Crik. Kuzey Kralı'nın kayıp dört oğlu oldukları söylenir, bebekken çalınıp cadı tarafından...

Korkunç görünümlerine alaycı kahkahaları da eklenince Columbine'ın midesi bulandı. Yaratıkları etkisiz hale getirmek için kafalarına indirebileceği bir kepçeyi eline aldı.

Haxxentrot, "Jub! Crik! Hak! Rott!" diye emretti. "Bu kadar yeter!"

Yaratıklar sırıtmayı bırakıp birbirlerinin omzundan indiler. Cadı en büyük sepetin ağzını açtı. Columbine'a sırıtan ve alaycı işaretler yapan dörtlü sepetin içine girdi. Haxxentrot kapağı kapattı ve üzerine hafifçe vurdu.

Duygusuz bir ses tonuyla, "Şimdi çörek ve peynir borcumu ödedim," dedi.

Columbine, "Ödedin mi?" diye sordu.

"En çok hayalini kurduğun şeyi deneyimledin! Bundan çok keyif aldığını inkâr edemezsin. Kendinden geçtin."

"Gerçek değildi! Sahte ve çirkindi."

Cadı konuyu geçiştirircesine, "Aşk çoğu zaman öyledir," dedi.

Columbine, "Bu kadarı yetmez!" dedi. "Sana yiyecek ve sıcak bir yer verdim, sen ise sadece hilelerine başvurup beni kandırıyorsun."

"Yiyecekler senin değildi ki veresin."

"Demir Sahibe'den yiyeceğim dayağı düşünebiliyor musun? Malinda olsa bana böyle davranmazdı..."

Cadı, "Ben Malinda değilim!" diye hatırlattı. "Âşıkların kalbi benim girdiğim bir bölge değildir! Benim özlemlerle ve sonu mutlu biten hikâyelerle işim olmaz. Kanatsız Peri Büyükannesi'nden prensin başını döndürecek bir iksir istiyorsan onu Avcının Takibi'ndeki kulübesinde bulabilirsin ama benden öyle bir şey isteme! Ben sadece zehirleri, lanetleri ve kötülükleri bilirim."

Kadın sepeti yeniden sırtına vurmaya hazırlanırken durdu ve yan gözle Columbine'a baktı.

"Yine de," diye mırıldandı. "Sana verebileceğim bir hediye daha var. Vale'nin kalbinden daha çok işe yarayabilir."

Kız şüpheyle, "Bana ne verebilirsin ki?" diye sordu.

Haxxentrot sepetin kapağını açtı. Kapak açıldı ve altındaki Öcü Çocuklar'ın yüzleri açığa çıktı.

Cadı, "Jub," diye emretti. "Bana zilli tefi ver."

Yüz kayboldu ve kapak bir kez daha kapandı. Bir saniye sonra bir el zilli tefi dışarı uzattı. Haxxentrot tefi aldı ve önünde tıngırdattı.

Columbine, "O ne işime yarar?" diye sordu.

Cadı, "Sabır her sorunun cevabıdır," dedi. Tefi masanın üzerine koydu ve parmaklarını belinde sallanan deri bir kesenin içine soktu.

"Al," dedi. Kadife bir kesenin içindekileri boşalttı.

Columbine tefin gergin yüzeyine düşeni görünce tiksinerek yüzünü buruşturdu. Bir insan kulağıydı, kurumuş ve kararmış ve kanla lekelenmişti.

Kız, "Bu korkunç şey de neyin nesi?" diye sordu.

Haxxentrot'un kabuk bağlamış dudaklarında ahlaksız bir gülümseme vardı. "Bu, Sör Lucius Pandemian'dan artakalan veya

kurtlar, etçil kurbağalar, bataklık yılanları ve savaş kargaları tarafından yenmeyen tek parçası, onun son kalıtı."

"İsmini hiç duymadım."

"Gerçekten mi? Ay Büyücüsü halkı ne kadar çabuk unutuyor. Onlara duyduğum nefret sürekli yenileniyor. Çok uzun yıllar önce, Şafak Prensi'nin sürgünü hâlâ akıllardayken, diyarı sayısız kötülük ele geçirdi. Bugün karanlık ormanda yaşayanlardan daha korkunç şeytanlar ortalıkta kol geziyordu. Bir tanesi de Lemia'ydı. Sürüleri kaçırır ve pençelerinde kaçırdığı bebekleri taşırdı. Benim kulemin yakınındaki Kara Kale'nin sarmaşıklarla boğulmuş yıkıntıları arasında onları yerdi."

Haxxentrot hoşnutsuzlukla burnundan nefes verdi ve yüzünü her zamankinden daha fazla ekşitti.

"Çok gürültücü bir komşuydu," dedi. "Gündüz uyuduğu mahzenine girmek için tepesindeki büyük bronz çanı çalmak gerekirdi. O çan da onun emri olmadan çalmazdı. Kulakları sağır eden üç çan sesinin ardından mermer kapak kenara çekilirdi. Sonra o perdeli kanatlarıyla uçardı. Diyarda o çanın sesinden daha çok gürültü çıkartan bir şey yoktu. Ölümçanı diyordu köylüler, her zamanki görgüsüz benzetmeleriyle. O korkunç ses gece bulutlarını titrettiğinde evlerine kaçar ve ses duyulup gecenin sona erdiği haber verilene kadar evlerinden çıkmazlardı."

Columbine boğazını temizledi ve araya girmek için bir elini havaya kaldırdı. "Bütün bunların şu korkunç nesneyle ne ilgisi var?" diye sordu. Kesik kulağı işaret etti.

Haxxentrot, "Sör Lucius yağmurlu bir gecede Lamia'yı ormana kadar takip etti," dedi. "Mızrağını yanına sapladı ve son bebek kurbanı pençelerinden yere düştü. Acı ve öfkeyle böğüren Lamia, şövalyenin üzerine çullanıp atını kafasından yakaladı ve binicisiyle birlikte havaya kaldırdı. Tarlaların ve ağaçların üzerin-

de uçtular ve şövalye bütün yol boyunca mücadele etmeye devam etti, kalkanı kırılana kadar yaratığın pençelerine ve dişlerine karşı koydu. Ve sonra kılıcını son bir kez saplamak için havaya kaldırdı ama Lamia atı bıraktı, at ve binicisi gökten düşmeye başladı. Kara Kale'nin girişi önüne düştüler. At orman zemininde parçalandı ama şövalye daha şanslıydı. Bir gözünü kaybetmiş olsa da vücudu dallara çarptığı için hâlâ hayattaydı. Lamia'nın uzuvlarını parçalamak ve asil atıyla beslenmek için inişe geçtiğini gördü ama şans hâlâ Sör Lucius'un yanındaydı. Ölümünün yakın olduğunu biliyordu ve güneşin doğu tepeleri üzerinden görünmeye başladı. Lamia bir çığlık attı ve karanlık mahzenine koştu. Büyük çan cesur şövalyenin tam tepesinde çaldı ve kulaklarını kanattı. Mermer yerine geri döndü ve mahzenin girişi kapandı. Sonra Sör Lucius ne yapması gerektiğini anladı."

Cadı duraksadı ve nazik gözlerle önünde duran kararmış deri parçasına baktı.

"Yaralıydı, kesikleri ve kırıkları vardı, kemikleri titreten çan sesiyle yarı delirmişti, yıkıntıların üzerine tırmandı. Korkunç çanın asılı olduğu sütunlara çıktı. Bu ses olmadan mahzen bir daha açılmazdı. Bu yüzden, Ölümçanı'nın ağzına uzandı ve dilini kesti. Ama o şey o kadar ağırdı ki ve şövalye o kadar kötü yaralanmıştı ki, ağırlığı taşıyamayıp aşağıya düştü."

Haxxentrot kulağı aldı ve yakından inceleyip okşadı.

"Onu ertesi gün orada buldum, bronz çan dilinin altında ezilmişti. Orman yaratıkları onu yemişti. Orman yaratıkları çok hevesli canlılardır. Bu, o cesur adamdan kalan tek şeydi, bu zehirli krallığın en iyisinin son kalıtıydı. Beni büyük bir rakipten kurtarmıştı ve ona minnettardım. Lamia'dan bir daha haber alınmadı. Mühürlü mahzen mezarı oldu."

Sesi titreyerek kısıldı ve bakışlarını kulağın üzerine dikti.

Columbine ürperdi. "Ve sence senden hediye olarak bunu mu istiyorum?" diye sordu. "Çirkin olduğun kadar deli misin?"

Cadı cevap vermedi ama korkunç nesneyi dudaklarına götürüp öptü. Columbine bir şey yapamadan cadı öne atıldı ve kulağı kızın omzuna bastırıp Joker'in parlak kanında yuvarladı. Garip sözcükler mırıldandı, zilli tefi eline alıp kulakla birbirine çarptı.

Ocaklar birden kükredi. Mutfakta, Haxxentrot ve Columbine'ın etrafında, yeşil ve mor alevler yükseldi. Ateşten yıldızlar odada zikzaklar çizip kaplardan ve tabaklardan sekti. Bir tanesi parlak bir sürahiye çarptı ve sürahi toza dönüştü. Bir diğeri tuz çuvalına isabet etti ve değerli tanecikler dışarı saçıldı. Havada bir çığlık vardı. Cadı bağırarak büyüsünü yaparken ekseni etrafında döndü. Columbine ölüm korkusuyla bir çığlık attı. Kancalardaki bakırlar titredi. Masalar altlarındaki taşlar titreyince yer değiştirdi ve Öcü Çocuklar vahşi kahkahalar atmaya başlayınca büyük sepet de sarsıldı.

Sonra her şey sona erdi. Ocaklardan hoş bir çatırtı geliyordu ve mutfakta her şey normaldi.

Sarsılan ve korkan Columbine cadıdan uzaklaştı.

"Git buradan, pis cadı!" dedi. "Git yoksa Punchinello Muhafızları'nı çağırırım."

Haxxentrot hafifçe kıkırdadı. "Burada işim bitti, benim güzel çörek verenim," dedi. "İstediğin gibi Haxxentrot'tan büyülü ödülünü aldın."

Yaşlı elleriyle tefi uzattı. Columbine tefe baktı.

Kız, "Bu olamaz!" diye haykırdı.

Cadı, "Ama kendi gözlerinle gördün," dedi. "Bu sefer gerçeği görüyorlar."

Tefin ortasında, birkaç saniye önce sadece gergin derinin olduğu yerde, şimdi bir insan kulağı vardı. İkisi birbirinin içine

geçmişti ve görünürde dikiş yoktu. Kulak artık büzüşmüş siyah bir parça değildi, artık içine geçtiği tefin derisiyle aynı renkteydi.

Columbine, "Sen ne yaptın?" diye sordu. "Ve neden?"

Haxxentrot, "Sör Lucius Pandemian Ölümçanı'nın sesini son duyan kişiydi," dedi. "Son görüntüler ölürken gözlerine nasıl kazındıysa, çanın sesi de kulaklarının içine hapsoldu."

Cadı tefi deneysel bir biçimde salladı ve ortaya çıkan eserden memnundu. "Bu, senin ve benim için, zararsız bir tef sesi," dedi. "Ama bu şeyi Joker senin için geldiğinde çalarsan Ölümçanı uyanacak ve sesi Joker'in kafasının içinde çalacak çünkü ona kanıyla bağlandı. Tek bir kez sallarsan sersemleyecek ve acıyla böğürecek. Bir kez daha sallarsan kulaklarından Kupa Kraliçesi'nin bahçesindeki fıskiyeler gibi kanlar fışkıracak. Bir kez daha sallarsan kafası bir yumurta gibi çatlayacak ve beyni dışarı akacak. İşte kızım, bu hediye bana verdiğin çörekle peynirin karşılığı olabilir mi? Ne diyorsun? Büyükanne Oakwright'a yaptığın iyiliğin bedelini layıkıyla ödemiş olur muyum?"

Columbine tefi hayranlıkla eline aldı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Cadı, "Çanı yanından hiç ayırmamalısın," diye uyardı. "Senden alınmasına izin verme yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Columbine nereye gitse çanı da yanında götüreceğine yemin etti.

"Toplanmana yardım edeyim," dedi.

Haxxentrot bu teklifi reddetti. "Daha fazla iyilik yok!" dedi. "Yoksa sana bir hediye daha vermem gerekir, açgözlü şey. Sen gerçekten..."

Sesi azalarak yok oldu. Uzak köşeye, tuzun yere döküldüğü yere bakıyordu.

"Demir Sahibe çılgına dönecek!" Columbine çuvalı görünce ağlamaya başladı. "Çok değerliydi! Hemen başka bir çuvala doldurmalıyım, umarım..."

Cadı, kızı kolundan tuttu. "Dur, kızım!" dedi. "Göremiyor musun? Şunlar ne izleri?"

Columbine dökülen tuzun üzerindeki izleri fark etti.

Şaşkınlıkla, "Ayak izleri," diye mırıldandı.

Haxxentrot, "Kesinlikle," dedi. "Ama ikimiz de o köşeye hiç gitmedik."

Kız korku dolu yüzünü cadıya döndü. "O zaman izleri kim bıraktı?"

"Görünüşe göre duyduğum şey fare değilmiş. Burada bizi dinleyen biri vardı. Mutfağa izinsiz giren ve kendini bizden gizleyen biri."

"Ama Ay Büyücüsü'nde kim böyle bir şey yapar ki? Bu, Kötü Çoban'ın yeni bir işkencesi mi? Şimdi burada mı? Bizi parçalayıp öldürecek mi?"

Cadı, "Ben de bunu öğrenmek istiyorum!" dedi. "Jub! Crik! Rott! Hak! Dışarı çıkın! Görünmez casusun peşine düşün!"

Sepetin kapağı açıldı ve Öcü Çocuklar dışarı fırladı.

Cadı, "Bıçaklar ve şişlerle silahlanın!" diye emretti. "Gölgelere bürünmüş olanın kokusunu alın. Onu indirin! Öldürün!"

Öcü Çocuklar heyecanlı çığlıklar atıp mutfakta koşturdu ve silahlandı. Sonra teker teker havayı koklamaya başladılar ve başları kilerin kapısına döndü.

Haxxentrot, "Sinsiyi sıkıştırdınız!" dedi. "Onu görünmez parçalara ayırın!"

Dört yaratık tiz çığlıklar atarak kiler kapısına koşarken satırlar, şişler, bıçaklar ve çatallar ellerindeydi.

Bir sandalye birden yerden kalktı ve Öcü Çocuklar'ın üzerine

fırlatıldı. Öcü Çocuklar bir çığlık atıp kenara çekildi. Bakır kaplar raflardaki yerlerinden çıktı ve üzerlerine atıldı. Bir tanesi Jub'ın alnına isabet etti. Jub acıyla inleyip geriye bir takla attı ve bunu yaparken fare kuyruğundan peruğunu kaybetti. Ayak sesleri mutfak kapısına doğru koştu. Crik, Hak ve Rott arkalarına dönüp peşinden gitti. Kapı açıldı ve ayak sesleri avluya doğru uzaklaştı.

Öcü Çocuklar hayal kırıklığıyla silahlarını arkasından fırlattı. Jub yerden kalkıp peruğunu beyaz kafasına geri takarken sessizce küfretti. Haxxentrot siğilli çenesini sıvazladı.

"Bak sen," dedi. Diş etlerini emdi. "Ay Büyücüsü'nün korkması gereken yeni bir kötülük var. Kutsal Büyücü'nün başını korkunç derecede ağrıtacak biri. Ve geriye kalanlarınkini de. Sonunda Krallık'a girmeyi başarmış."

Columbine hayal kırıklığıyla, "Bu korkunç yaratık nedir?" diye sordu.

Cadı gözlerini kıstı ve ciddi bir ses tonuyla cevap verdi. "Yakında öğrenirsiniz. Çok yakında..."

Kate Kryzewski suyun altından yüzeye çıkmış gibi derin bir nefes aldı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Coşkunluk ve renkler gitmişti. Güneş ışığı zayıf ve solgundu, göz bebekleri uyum sağlamak için kısıldı. Bu dünya ne kadar da boş ve griydi. Şimdiden Ay Büyücüsü'ne geri dönmeye can atıyordu.

"Ben Kupa İkilisi'yim," diyerek kendini çimenlere bıraktı. "Ben Columbine'ım! Yaşasın Kutsal Büyücü ve var olsun Ay Büyücüsü! Ben Columbine'ım! Bugün Prens sizi kutsasın!"

Cipin etrafındaki insanlar alkışladı ve Sam, arkadaşını yerden kaldırmak için öne çıktı. Muhabir yerden kalktı ve Sam'e sarıldı. Sonra Ismus'a döndü ve selam verirken bakışlarını saygıyla yere indirdi.

Tapınırcasına bir fısıltıyla, "Lordum," dedi. "Emirlerinizi yerine getirmek benim için büyük bir zevktir. Siz emredin, ben yaparım. Vereceğim rapor arzu ettiğiniz gibi olacak."

Ismus, kadının farkında değildi. Dalgın gözlerle herkesin elindeki *Dans Eden Valeler*'e bakıyordu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Kendi kendine, "Bir başka dışavurum," dedi. "Bir başka izinsiz giriş. Artık çok sık olmaya başladı."

Fundalıkların üzerinden arkasına şüpheci bir bakış attı. Yüzünde şüphe ve belirsizlik vardı. İnce dudaklarını birbirine yapıştırmıştı ve kaşlarının altındaki gölgeler derinleşti. Alnında karanlık bir leke belirdi.

Ismus'un müritleri yerlerinde huzursuzca kıpırdandı. Adamı daha önce hiç böyle görmemişlerdi. Soytarı Rahipler cübbelerindeki mavi yamaları işaret etti ve Kara Yüzlü Damlar ne yapacağını bilemedi. Kız ve Oğlan Valeler birbirine yanaştı. Kimse Lord'u neyin rahatsız ettiğini bilmiyordu.

Sonra Ismus birden başını geriye attı. Çarpık gülümsemesi geri döndü ve leke kayboldu.

"Burada neden vakit kaybediyoruz?" diye sordu. Kasvetli havayı dağıttı. "Değerli çocuklarımıza sıcak bir hoş geldin demeliyiz. Burada unutamayacakları bir hafta sonu geçirmeliler... Yaşadıkları sürece."

6

Jangler sinir bozucu muhabiri yakalamak için kamptan çıkan kalabalığın arkasından ilgisizce bakmıştı. Zaman çizelgesinde yapılması gereken bir sürü iş vardı ve bu, yeni gelen çocuklara kalacakları yerleri göstermek için kusursuz bir fırsattı.

Dosyasını kolunun altına koydu ve kemerindeki demir halkalara takılı büyük anahtarları şıkırdatarak misafir gruplarının yanına gitti. Botları 1950'lerin modasıydı ve üzerindeki ortaçağ gardiyan kıyafetine yakışsa da yeniydi ve henüz ayağına tam oturmuyordu. Parmaklarını sıkıştırıyor ve derisini kesiyordu. Günün neşesini alıp giden bir detaydı.

Her zamanki işgüzar ses tonuyla, "Pekâlâ, şimdi beni dinleyebilir misiniz?" diye sordu. "Majesteleri, Kutsal Büyücü, şimdi biraz meşgul ve ben size kalacağınız yerleri göstereceğim."

Çocuklar adam dışında her yere bakıyordu. Daha büyük olanlar otobüslerin bagaj kısmından çantalarını alıyor ama daha küçük olanlar tedirgin ve korku dolu gözlerle kampa bakıyordu. Utangaç bir biçimde birbirlerini de süzüyorlardı. Hasar görmüş ve yorgun çocuklardı ama kısa süre sonra tedirgin gülümsemeleri açığa çıktı.

Çocuklar için çok daha zordu.

Charm, "İşte benim çantam, pembe olan. Bir de şu!" diye bağırdı. "Dikkat edin, onlar hakiki Louis Vuitton."

Kum renginde saçları olan ve sırtına bir gitar vurmuş genç bir oğlan gülerek omzunu silkti. "Burada uzun süre kalmaya mı niyetlisin?" diye sordu. "Bir kız bir hafta sonunda kaç farklı elbise giyebilir ki?"

Charm, "Bunlar sadece zaruri ihtiyaçlarım," diye karşılık verdi. Bavulları tutup annesinin beklediği yere çekti.

Üzerinde yakası yukarı kalkık soluk mavi Hackett polo bir gömlek olan bir çocuk, kızın arkasından baktı; bunu yaparken başını yana eğdi.

Takdir edercesine, "Lezzetli görünüyor," dedi.

Bir diğer çocuk, "Plastik yerim daha iyi," dedi.

"Seçim şansın var mı, gerçekten mi? Şimdi bile mi? Ama yanılıyorsun, dostum. Bu, belki de her şey yok olmadan önceki son büyük ödüldür."

"Bahse var mısın? Otobüste yol boyunca annesiyle susmadılar, duymadın mı? Başımı daha fazla ağrıtamam."

"İşin hilesi onları dinlememek, amigo. Sadece sana baktıklarında başınla selam ver ve anneleriyle biraz flört et. Rüya gibi bir taktiktir."

"Bana amigo deme."

"Ne diyeyim? Adım Marcus. Gitar mı çalıyorsun?"

"Evet, tam bir Marcus'a benziyorsun. Ve hayır, lüks bir yattan denize düşersem bunu kürek olarak kullanmayı düşünüyorum."

"Terslemene gerek yok. Bu işte birlikteyiz."

İskoç çocuk bir süre düşündü. Marcus'un otobüse Manchester'dan bindiğini biliyordu. O da on beş yaşındaydı ama normalde okulda veya dışarıda sosyalleşeceği türden biri değildi. Çok ukalaydı ve sporcu gibi görünüyordu, üzerindeki sıradan kıyafetler muhtemelen kullanıldıktan sonra odasında yere hiç atılmamıştı. Herhalde katlayıp çamaşır sepetine koyuyor, çorap-

larını ve iç çamaşırlarını da ütülüyordu. Aynanın karşısında çok vakit geçirdiği belliydi ve bakımı için pahalı ürünler kullanıyor olmalıydı. Çok düzgün taranmış saçları, nemlendirilmiş teni ve nereye gitse kokusunu beraberinde götürdüğü tıraş losyonu vardı. Kitap kontrolü ele geçirip kuralları değiştirmeden önce kendi kuzeybatı havuzunda büyük bir balık olmalıydı. Fakat bu hoş olmayan özelliklerine rağmen muhtemelen haklıydı. Kendileri gibi anormaller dışarıda sürekli kavgalara karıştığı için birbirleriyle atışmalarına gerek yoktu.

İskoç çocuk, "Alasdair," diye mırıldandı. Elini uzattı. "Sadece bana Al veya Ally deme. Ayrıca bana Jock veya Jimmy dediğini duyarsam seni öldürürüm."

Marcus uzanan elini sıktı. Alasdair'e göre fazla samimiydi. Kullanılmış araç satan adamlara veya genç emlakçılara benziyordu.

Marcus, "Normal bir insanla konuşmayı özlemişim," dedi.

"Normal her neyse, evet."

"Bir Vale-kafa değilsen, bana göre normalsin."

"Artık bilemiyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Zihinsel bir şey. Hâlâ anlamıyorum. O aptal kitap çıkar çıkmaz, tanıdığım bütün kızlar -çok çekici kızlar olduğunu söylemeliyim- beni terk etti ve yakasında bir kupa onlusu var diye sıska serserilerin peşinden koşmaya başladı. Tepkim şuydu: Ne?"

Alasdair, Marcus'un gömleği üzerindeki markaya baktı ve kendi kendine gülümsedi. "Hacket" kelimesi İskoçya'da çirkin anlamına geliyordu.

"Evet, tabii ki," dedi. "Benim gibi kendi ailen seni kapı önüne koyduysa, artık hiçbir şeye şaşırmıyorsun."

Marcus'un neler olduğunu sormasını veya onunla empati kurmasını bekleseydi hayal kırıklığına uğrardı. Bu yüzden beklemedi.

Marcus, "Pekâlâ," dedi. En sevdiği konuya geri döndü. "Sen o ateşli kızla ilgilenmiyorsan boşa gitmesin. Ben şansımı deneyeceğim. İşler uzun süredir çok kesat. Bu hafta sonu beynim yıkanıp kafamın içi temizlenmeden önce son bir kez daha istiyorum."

Alasdair ciddi ciddi çocuğun beyninin, iç çamaşırlarında olup olmadığını merak etti.

Marcus, "Diğer otobüsü kontrol ettin mi?" diye sordu. "Orada ilgi çekici bir şey görmedim. Sadece çocuklar ve yeşil bir kaban giymiş 'sakın bulaşma' tipli bir kız. Burada kovalamaya değer tek kız o sarışın."

Alasdair, "Vaktini boşa harcıyorsun," dedi. "O plastik bebek seninle ilgilenmez. O kız kendine âşık."

Marcus gömleğinin kollarını biraz daha yukarı çekti ve çantasını aldı.

"Hiçbir aklı başında kız, Marcus karizmasına karşı koyamaz," dedi. Charm'ın peşinden gitti. "Ben beşinci vitese geçtiğimde karşımda hiç kimse duramaz."

Alasdair yüzünü buruşturdu.

"Çok havalı," diye mırıldandı.

Jangler asabiydi ve ayakları zonkluyordu. Kimse onunla ilgilenmemişti. Boğazını temizledi ve ellerini çırptı. Sonunda, ozanlardan birini yanına çağırdı ve davuluna sert bir darbe indirdi.

Çocuklar başlarını yana çevirdi. Gençler ellerini ceplerine soktu veya kollarını göğüslerinde birleştirdi. Charm dikkat kesildi ve nazikçe bekledi, bunu yaparken sağına ve soluna baktı. Ne kadar sevimli ve cilveli görünse de aslında kameraların nereye gittiğini merak ediyordu. Marcus, kızın arkasında yerini aldı ve manzaranın keyfini çıkardı. Jody çenesini göğsüne dayadı ve paltosuna sarındı. Alasdair gözlüklerinin üzerinden kendilerine bakan tumturaklı küçük adamı inceledi ve *Babamın Ordusu* şar-

kısını ıslıkla çalmaya başladı. Çilingir tüm ortaçağ kostümüne rağmen Alasdair'e Kaptan Mainwaring'i hatırlatıyordu. Çok ciddi bir ortamda olsa da İskoç çocuk kendine hâkim olamayıp gülmeye başladı. Arkada, Nike ayakkabıları olan çocuk dişleri arasından tısladı ve kulaklıklarını çıkartmadı.

Jangler, "Otuz bir kişisiniz," dedi. "On sekiz kız ve on üç erkek. Her bir gruba dâhil olan isimleri okuyacağım ve gruplara birer kabin verilecek. Kabininiz belli olunca gidin, eşyalarınızı bırakın ve dinlenin. Bir buçuk saat sonra hafta sonu şenliklerine katılmanız için burada tekrar toplanacağız, ne güzel, değil mi? Şimdi, önce kadınlar..."

Dosyasından isimleri okumaya başladı. Yaşı küçük olanlar şaşkındı. Aileleri Ismus'un peşinden gitmişti ama hizmetçi kıyafeti giymiş kadınlar çocukların yardımına koştu, çantalarını taşıdı ve nerede kalacaklarını gösterdi.

Kamp birkaç yıldır vardı ve yatakhaneler modern, konforlu ve ferahtı. Genelde her bir kabinde beş kişi uyurdu ama hafta sonu için içlerine fazladan yataklar ve döşekler koyulmuştu. Kızlar üç kabine paylaştırıldı. Erkekler ise iki taneye sıkıştı.

Islak ellerini sallayan Jody Barnes tuvaletten çıktı ve valizini üzerine koyduğu yatağın yanına geri döndü. Etrafına bakındı. Mekân basit olsa da temizdi. Duvarlara asılan Ay Büyücüsü manzaralarının kendileri için olduğunu tahmin etti ama içeride bir TV ve bir de oyun konsolu vardı.

Her bir kabinin tasarımı aynıydı. Zemin katta dört yatak vardı ve üst kattaki küçük, kısmen kapalı asma kata da iki tane yerleştirilmişti. Jody normalde üst kata koşup yataklardan birini kapmaya çalışırdı ama sidik torbası buna izin vermemişti. Diğer otobüsten inen iki küçük kız üst kattaki yatakları almıştı. Yine

de umurunda değildi, çok kötü görünmüyordu. Bristol'de *Dans Eden Valeler*'in dünyasından dışlanmış tek insan olarak geçirdiği aylardan sonra burayı diğer anormallerle paylaşmak, çoğunluğu çok küçük de olsa, eğlenceli olacaktı.

Hevesini bozan tek şey Charm'dı. O da bu kabindeydi. Annesi hâlâ etrafında dönüyordu ve Jody, kızı biraz kıskandı. Kendi ailesi dışarıda Ismus'la birlikteydi. Bugün sadece adamla tanışmak için gelmişlerdi. Yoksa artık kızlarıyla ilgilenmiyorlardı. Bu dünyadaki annelik ve babalığı sıkıcı buluyorlardı. Beş ay geçmesine rağmen reddedilmenin acısı hâlâ tazeydi ve uzun süre düşünürse gözlerine yaşlar doluyordu, bu yüzden düşünmedi. Jody döndü ve dikkatini yanındaki yatağın üzerinde tedirgin bir biçimde oturan çocuğa odakladı.

Christina Carter'dı. Üzerinde hâlâ kusmuk lekeleri vardı.

Yedi yaşındaki çocuk, Jody'nin baktığını görünce, "O hoş TV kadını nereye gitti?" diye sordu.

Jody, "Akıllı biriyse gidebildiği kadar uzağa gitmiştir ama bunun olacağını sanmıyorum," dedi.

Küçük kız, "Bizi de yanında götüreceğini söylemişti," dedi. Ayaklarına baktı. "Burayı sevmedim."

Jody, kıza acıdı. Bu yeni hayat yaşı küçük olanlar için çok daha zordu. Neler olduğunu anlayamadıkları için zorlanmaları normaldi.

"Çantanı aç," dedi. "Sana temiz kıyafetler çıkartalım. Sonra benimle banyoya gel ve temizlen. Kulağa nasıl geliyor?"

Christina'nın gülümsemesi Jody'nin uzun süredir gördüğü en içten gülümsemeydi. İçinde neler olduğuna bakarken çantayı karıştırmayı bir oyun haline getirdiler.

Charm, "Üst kattaki yatakları biz almalıydık," dedi. Elleri kalçasındaydı ve Jody'yle konuşuyordu. "Biz buradaki en büyük

çocuklarız, değil mi? Bence o çocukları oradan çıkartalım. Ne dersin?"

Christina, "Sen turuncusun," dedi.

Jody gülmemek için kendini zor tuttu. "Ben olduğum yerden memnunum," dedi. "Sadece iki geceliğine buradayız. Bırak kızlar bir değişiklik yaşasın. Evlerinde çok zor günler geçirmiş olmalılar."

Charm, "Ben yukarıda uyumak istiyorum," diye ısrar etti. "Ve öyle olacak. Çocuklar yer değiştirmek zorunda. Sen yardım etmeyeceksen ben kendim hallederim, fark etmez. Ama ben onları oradan çıkardıktan sonra yanıma gelemezsin."

Jody, kızın karşısına dikildi. Bu boyalı bebekten bir yaş küçük olsa da daha güçlüydü ve parlatılmış dudaklarını tokatlamaktan korkmuyordu.

"Kızları rahat bırak," dedi. "Buraya önce geldiler, bu yüzden de asma katı aldılar. Onları oradan çıkartmaya çalışırsan seni saçlarından tutup aşağıya sürüklerim, deri değiştiren bir yılan gibi boyalarından arınırsın. Anladın mı?"

Charm öfkeli bir bakış attı. Jody, kızın tantana çıkartmasını bekliyordu.

Bayan Benedict, "Gel, kızım," diye araya girdi. Jody'ye kınarcasına bir bakış attı ve kızını pembe bavulların olduğu yere geri götürdü. "Sıradan insanlarla sohbet etme. Bahse girerim en fazla bir ikidir, tabii eğer şatoya gidiş yolunu bulursa, ki bundan şüpheliyim. Ne ekşi bir yüzü var. Bazı ineklerin kıçları bile kızın yüzünden daha güzel. Onu Ay Büyücüsü'nde istemiyoruz. Tam bir anormal, buna şüphe yok."

Jody burnundan soludu. Aylardır bu kadar eğlenmemişti ve hafta sonunu Barbie avlayarak geçirmeye yemin etti.

Charm kasıtlı olarak yüksek bir ses tonuyla, "Ben kokusunun

neye benzediğini biliyorum," dedi. "Lahana ve Brüksel lahanası gibi."

Christina, kıza dil çıkardı. Sonra yedi yaşındaki kızın dikkatini duvara sabitlenmiş garip, daire şeklinde bir cisim çekti. İşaret edip Jody'ye, "O nedir?" diye sordu.

Erkeklerin kabinine yedi yatak koyulmuştu. Marcus da benzer bir cihaza bakıyor ve ne olduğunu merak ediyordu. 1930'lardan kalma bir radyoya benziyordu, kahverengi bakalitten yapılmıştı, ortasında bir kadran ve pirinçten bir ızgara vardı. Çok büyüktü ve kabinin geriye kalan dekoruna uymuyordu. TV köşesinden bir sandalye çekti ve üzerine çıkıp daha yakından inceledi.

Dinleyenlere, "Tam bir fiyasko," dedi. "Şu yanlardaki düğmeler hiçbir işe yaramıyor ve iğne kadranın etrafından geçmiyor. Sadece gösteriş için. Hurda."

Daha küçük bir çocuk, "Belki de bir hoparlördür," dedi. "Sabah bizi uyandırmak, kahvaltıyı nerede yapacağımızı söylemek ve diğer duyuruları yapmak için."

Marcus, çocuğa tepeden baktı. Çocuğun inek gözlükleri vardı ve ergenliğe yeni girmişe benziyordu. Yüzünde sivilceler vardı.

Vale öncesi günlerde Marcus böyle bir çocuğu asla fark etmezdi. Sadece havalı çocuklarla, besin zincirinin en tepesindekilerle konuşurdu. Alasdair'in onunla aynı kabinde olmaması kötüydü. Kötü birine benzemiyordu. Burada olsaydı, ikisi de böyle ucubelerle konuşmak zorunda kalmazdı.

"Buna bağlanan kablo yok," dedi. Sandalyeden indi. "Ve neden bir telefon kadranı?"

"Sadece bir fikirdi."

"Pekâlâ, sen kimsin?"

Çocuk tereddüt etti. Kitabın kontrolü altında olmayanlarla konuşmayı unutmuştu ve hep tetikteydi.

Beceriksizce, "Eee... Spencer," dedi.

Marcus, "Herr Spencer?" diye sordu. "Alman mısın?"

"Hayır, sadece Spencer."

Marcus çocuğun omzuna alaycı bir darbe indirdi.

"Peki, *Herr Spenzer*," dedi. "Güzel *Fräulein*'lar görürsen Marcus'a gönderir misin, *ja*?"

Spencer öfkelenerek "Ben Alman değilim," dedi. Omzunu ovaladı. "Southport'tanım."

"Sadece dalga geçiyordum!" dedi. Yüzünde yamuk durması için çocuğun gözlüklerini yana eğdi. "Şakalaşıyorum."

Spencer geri çekildi ve gözlüklerini düzeltti, ardından yatağının yanına gitti. Marcus'un gelip çantasını almasından korkuyormuş gibi çantasını koruyordu.

Marcus inledi. Ne kadar işe yaramaz tiplerle birlikteydi. Bunların hepsi çirkin bir kasabada kim daha zavallı yarışmasına katılabilirdi.

"Hey, neşelenin çocuklar!" diye bağırdı. "Burası geride bıraktığınız evden daha güzel olmalı, değil mi?"

Beş asık surat, Marcus'a döndü. Marcus gözlerini devirdi ve şakaklarına masaj yaptı.

"İşe yaramaz!" dedi. "Tamamen ümitsiz vakalar. Pekâlâ, ben bir duş alacağım. İçimden bir ses şanslı olduğumu söylüyor, gerçi siz bunun ne anlama geldiğini bilmezsiniz. Çişiniz geldiyse ben havlumu alana kadar gidin. Ama sadece çiş, işiniz uzunsa benim işimin bitmesini beklemek zorundasınız."

Asma kata çıktı. En azından yukarı ilk çıkıp yataklardan birini almayı akıl etmişti. Aşağıda, terli çorapların ve kötü nefeslerin

ve kaybedenlerin arasında uyuyamazdı. *Herr Spenzer*'ın iç çamaşırları muhtemelen karanlıkta parlıyordu.

Marcus merdivenleri çıkınca durdu. Üst kattaki diğer yatağı diğer otobüsteki zenci çocuk almıştı. Kulaklıklarını takmış yatağının üzerinde sigara tüttürüyordu. Gri duman tavanda bir buluta dönüşmek üzereydi.

Marcus kaşlarını çattı. "Hey, ahbap," dedi. "Dışarı çıkar mısın? Kokunun üzerime veya eşyalarıma sinmesini istemem."

Nike giyen çocuk gözlerini açtı ve Marcus'u tepeden tırnağa süzdü. Marcus kaslarını daha belirgin hale getirmek için kollarını göğsünde birleştirdi. Çocuk korkmamış gibiydi. Yapılıydı, spor salonuna giden tiplerden değildi ama doğal olarak sağlam bir vücudu vardı.

"Sen bana ahbap mı dedin?"

Marcus, "Kanser çubuğunu dışarıda iç," dedi.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, beyaz çocuk."

"Of, başlama."

Çocuk yataktan kalktı ve Marcus, çocuğun ondan biraz daha uzun olduğunu gördü. Çocuk yaklaşırken yerini terk etmedi, sigara hâlâ dudaklarındaydı.

Yakına girince, "Ben ne istediğimle başlayayım," dedi. "Sen kimsin ki kuralları koyuyorsun? Laboratuvar fareleri bir şey isteyemez. Sen de bizimle aynı deneydesin. Nikotinimi sevmediysen o zaman bu hafta sonu kalmak için kendine başka bir yer bulabilirsin çünkü bütün hafta sonu burada tüttürüyor olacağım. Hatta sen uyurken dumanı yüzüne üfleyeceğim ve eşofmanında küçük yanık delikleri açacağım. Bu kadarla kalmam için Tanrı'ya dua etsen iyi olur çünkü bir bıçağım var ve senin güzel yüzünde birkaç çizik fena durmaz diye düşünüyorum. Dediklerimi duydun mu?"

Marcus tedirgin bir biçimde gözlerini kırpıştırdı. Çocuk öne

eğildi ve dumanı üfledi. Marcus öksürüp geri çekildi, yumruklarını hazırladı.

Diğer çocuk birden gülmeye başladı.

"Sadece dalga geçiyordum!" diye kükredi.

Marcus öfkeli bir bakış attı. Sonra çocuğun yanından geçip tuvalet çantasıyla havlusunu aldı. Sessizce merdivenleri inip duşa yöneldi. Yolda Spencer'ın kıkırdadığını duydu. Bunu unutmayacaktı.

Asma katta, zenci çocuk sigarasına geri döndü ve gerindi. "Lee Jules Sherlon Charles," diyerek kendini tebrik etti. "Türünün son örneğisin."

Davulun tekrar çalması ve kabinlerdekilerin çağrılması uzun sürmedi.

Alasdair açtı ve kalabalığın içinden ellerinde içleri yiyecek dolu tepsilerle gelen hizmetkârları görünce mutlu oldu. Büyük bir parça salam ve biraz tavuklu çörek aldı, seramik kupalara koyulmuş biranın tadına baktı ve karnını doyurmaya başladı. En azından yiyecekler iyiydi ve *Dans Eden Valeler*'in tek takdir ettiği yönü içkilerinin kalitesiydi. Çay, kahve veya gazoz yerine bira içiyorlardı. Asiller ise şarabı tercih ediyordu. Eski günlerde hayat böyleyse gerçekten güzel vakit geçirmiş olmalıydılar.

Jody hizmetçilerden birine, "Vejetaryen seçenek var mı?" diye sordu. "Şu servis ettikleriniz cinayet kâğıtlarına sarılmış ölüm sebepleri."

Yanında dikilen, temizlenmiş ve yeni kıyafetler giymiş Christina, bunu duyunca hemen tepsilerden uzaklaştı.

Hizmetçi, "Burada peynir ve ekmek var, hanımım," dedi.

Christina neşeyle, "Peyniri severim," dedi. Boş karnı gurulduyordu.

Jody, "İçinde ufak parçalara ayrılmış bir inek midesi olabilir," diye uyardı.

Christina yüzünü ekşitti ve tiksinerek başını iki yana salladı.

Jody, "Ben sadece ekmek alacağım," dedi. "Bunun içinde de bir sürü katkı maddesi ve klorla beyazlatılmış un vardır."

Rüstik görünümlü ekmekten birkaç dilim aldı ve kokladı. "Bunların içine neler koyduklarına inanamazsın," diye homurdandı. "E-numaraların listesi kolum uzunluğundadır, trans yağlar, koruyucular, böcek ilaçlarının kalıntıları."

Christina ikinci dilimi mideye indirmekle meşgul olduğu için bir şey söylemedi.

Jody, hizmetçi kızın arkasından, "Sizde muz yoktur, değil mi?" diye sordu.

Arkasından bir kıkırdama geldi. Jody arkasına dönünce başını hayretle iki yana sallayan Marcus'u gördü.

Marcus, "Endişelenme," dedi. "Daha sonra siz vejetaryenler için tofu kızartacaklar."

Kıkırdayarak yoluna devam etti. Elinde iki kadeh vardı ve bir görevdeydi. Jody çocuğun öne geçişini seyretti. Bu tarz çocukları hemen tanırdı, konuşmaya bile değmezdi.

Ismus, Valelerle birlikte geri dönmüştü ve şimdi yükseltilmiş bir sahnenin üzerinde onur köşesindeydi. Kameralar resim çekiyordu ve Jody otobüste kendileriyle konuşan Amerikan muhabiri de gördü.

"Ancak bu kadar dayanabilmiş," diye mırıldandı. "İşini bitirmeleri uzun sürmemiş."

Charm ve annesi sahnenin tam yanında oturuyordu. Charm'ın üzerinde bir mini etek vardı ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Performansın bitmesini veya kameralardan birinin kendilerini çekmesini bekliyorlardı. Büyük Gucci gözlükler kızın gözlerini

öğleden sonra güneşinden koruyordu ama Jody gözlükleri hava nasıl olursa olsun taktığından emindi.

Marcus, "Burası yeni şöhretler köşesi olmalı!" dedi. Kızın yanına giderken yüzüne sahte bir şaşkınlık takındı. "Kimse bana Ay Büyücüsü'nün yeni top modelinin bugün burada olacağını söylemedi. Siz hanımlar bir şey içer misiniz? Çok kaliteli değil ama bulabildiğimin en iyisi bu. Bira içine bir ayyaş kusmuş gibi kokuyor, o yüzden şarapla idare etmek zorundayız. Şimdi keyfimize bakalım ve parti başlasın!"

Bayan Benedict dudaklarını büzdü ve kadehlerden birini alırken şüpheyle çocuğa baktı.

"Senin tavırlarından hoşlanmadım," dedi. "Çok küstahsın ve seni tanımıyoruz."

"Bana Marcus deyin!"

"Neden? Gerçek ismin ne?"

"Gerçek ismim bu. Sadece arkadaşlık kurmaya çalışıyorum. Siz iki güzel kadını burada yalnız otururken gördüm ve gidip merhaba demeliyim dedim."

Diğer içkiyi uzattı. Charm önce çocuğa sonra da içkiye baktı.

"O şeyin bir bardağında dört yüz kalori var," dedi.

Marcus şoktaydı. "Senin böyle şeyler düşünmene gerek yok!" dedi. "Senin gibi çekici bir kızın."

Annesi, "Dokuz yaşından beri bir tür yağ diyetinde," diye açıkladı. "Evde bir Jaffa kekinden daha fazlasına izin vermez. Şatoda çok daha mutlu olacak, buradaki aptallıkların hiçbiri orada yok. Önüne bir parça tahta bağlayıp o güçlü korselerin içine girdin mi kalorileri saymana gerek kalmaz."

Marcus, "Pekâlâ, onu güzel yapan her neyse, ona minnettarım," dedi. Kupasını kaldırdı. "Siz buradaki en güzel kadınlarsınız."

Bayan Benedict cık cıkladı ama kızının övülmesine her daim hazırdı.

Gururla, "Çok beyaz, değil mi?" diye sordu. "İki sene önce Lancashire Pickles'ın reklam yüzüydü. Kavanozun üzerinde onun gülümsemesini görmeden bir tane bile soğan yiyemezdin. Sloganda, *sadece sirkemiz ekşidir*, diyordu."

Marcus eliyle alnına vurdu. "Model olman gerektiğini biliyordum!" dedi. "Demiştim, değil mi?"

Kızın annesi başıyla onayladı. "Ah, evet, gerçek bir profesyoneldir. Bunu on yaşından beri yapıyor, öyle değil mi, tatlım? Bu sene onun için büyük bir sene olacak. Planımızı yaptık, değil mi? Yine de, sonunda gerçek dünyaya uyanması sanırım ödüllerin en büyüğü olacak."

Marcus ümitli bir ses tonuyla, "Belki orada birbirimizi tanırız!" dedi. "Bu çok havalı olur, sizi hem burada hem orada tanımak. Adın nedir, tatlım?"

Kız soğuk bir ses tonuyla, "Charm," dedi.

Marcus sırıtarak "Başka bir şey olamazdı," dedi. "Ben gerçekten de büyülendim."

Kız bir şey demedi ve güneş gözlükleri yüzünden Marcus yüz ifadesini okumakta zorlandı. En özel göz kırpmalarından birini denedi. Bunun başarı şansı yüksekti. Kız başını sahneye çevirdi ve Marcus, kızın can sıkıntısıyla iç geçirdiğini duydu.

Performans başlamak üzereydi. Önce saray dansları yapılacak, kız ve erkek Valeler de yerlerini alacaktı. Sonra kitaptan bir bölümün canlandırması vardı, Kupa Valesi Kızı'nın bir Punchinello Muhafızı tarafından kaçırılıp on üç tepeden birindeki mağaraya götürülmesi sahnelenecekti. Kısa boylu ve korkunç yaratığı üzerine geniş omuzlu bir kostüm giyen cüce bir aktör canlandıracaktı ve göğsünden kocaman, sahte bir kafa çıkıyordu. Kafa gerçekten

de mide bulandırıcıydı, fırıl fırıl dönen gözleri vardı. Kızı kaçırdığı sırada izleyiciler arasında yaşı küçük olanlar korkuyla gözlerini kapattı. Fakat Sinek Valesi son anda yardıma koştu. Kılıcını yaratığın boynuna doğru savurdu ve kafa sahnede yuvarlandı.

Charm annesine, "Ah, şu muhafız çok korkunç," dedi. "Onu karşımda görsem çığlık atarım."

Bayan Benedict, "Onları göreceksin," dedi. "Ama endişelenme, kızım. Punchinello Muhafızları, doğrudan Ismus'a rapor veren komutanları Yüzbaşı Swazzle'ın emirlerine itaat eder. Esas korkman gereken Beyaz Şato'nun dışındaki ormanlarda ve tarlalarda gezinen şeytanlardır ama onlar için endişelenmene gerek olmayacak çünkü sen asillerden biri olacaksın."

"Bilmiyorum... Yine de onları her gün görmek hoşuma gitmez. Pamuk Prenses hikâyesi beni hep korkutmuştur. Her uyandığında karşısında o kel kafalı ufak adamları görüyor. Bu çok iğrenç, ne dediğimi anlıyor musun?"

Marcus sessiz kaldı. Bayan Benedict'in Ay Büyücüsü'nden gerçekmiş gibi bahsettiğini duydu, tıpkı tanıdığı diğer insanlar gibi. İnsanların böylesine saçmalıklara neden ve nasıl inandığını bilmiyordu. Bu delilik ilk başladığında, bunun büyük bir düzmece olduğunu ve insanların aslında inanmasa da daha büyük bir gizem yaratmak için rol yaptığını düşünmüştü. Bundan ne faydaları vardı?

En karanlık zamanlarda, ki son aylarda bunların sayısı oldukça fazlaydı, kendini tamamen yalnız ve çaresiz hissettiğinde kendi mantığını sorgulamıştı. Ama egosu muazzamdı ve bu savaştan hep galip çıkmıştı. Bu hafta sonunun onu gerçek bir inanana dönüştürmesini neredeyse hoş karşılayacaktı ama bunun olacağını sanmıyordu. Bu nasıl olabilirdi? *Dans Eden Valeler* aptal bir kitaptı.

Kalabalığın diğer tarafında, Christina yanındaki Jody'ye döndü ve korku dolu bir ses tonuyla *Bay Büyük Burun* adındaki karakteri sevmediğini ve kafası kesildiği için mutlu olduğunu söyledi.

Jody kolunu kızın omzuna koydu. "Punchinello Muhafızları diye bir şey yok," diye temin etti. "Bunlar sadece bir hikâyedeki yaratıklar; gerçekte yoklar."

Christina, "Ama kız ve oğlan valeler de kitapta var," dedi. "Ve onlar gerçek."

"Sadece kostüm giymiş çocuklar. Gerçek dünyada cadılar veya peri büyükanneler, kapıları tutan Mauger yaratıkları, kurt adamlar veya büyülü şatolar yoktur."

Küçük kız mutsuz bir ses tonuyla, "Annem ve babam gerçek olduklarını söylüyor," dedi.

Jody, Christina'nın ailesinin dikildiği yere baktı. Bay ve Bayan Carter kendi çocuklarını unutup sahnedeki performansa odaklanmıştı. Jody tiksinerek başını diğer yana çevirdi. Kendi annesi ve babasının nerede olduğunu merak bile etmiyordu.

"Tek gerçek yaratık insanların kendisidir," dedi.

Şimdi okuma zamanıydı. Sayısız filmde oynamış ve bir sürü CGI karakterini seslendirmiş ünlü bir aktör alkışlar arasında sahneye çıktı. Hizmetkârlar bütün çocukların önünde *Dans Eden Valeler*'in birer kopyası olduğundan emin oldu. Aktörün sesi en iyi Shakespeare oyunlarınınki gibi asil ve yankılanan bir sesti.

"*Dora, demircinin zavallı kızı Dora, lümpen bir kızdı, tuğlalardan yapılmış gibi duran bir vücudu vardı. On yaşındayken babasının boyundaydı ve on altı yaşındayken babası kıza karşı koyamazdı. En iri yarı çiftçiyle bile güreşebilir ve bir atın çenesine yumruk atabilirdi. Mooncot köylüleri onun başarılarıyla gu-*

rur duyar ama hiçbiri onunla çıkmazdı. Dora, basit Dora, doğa kendini böyle yarattığı için çaresizdi. Bu yüzden bir gün yanına biraz salam ve peynir ve bir testi su alarak yola çıktı. Her genç kız büyücü Malinda'yı bilirdi, onu bulmaya gitti. Tek istediği şey güzel bir yüz ve gümüş bir sesti. Ama Dora, zavallı Dora, yolunu kaybetti ve babasının ona öğrettiklerini unuttu. Babası, etrafı ağaçlıklı küçük dereye doğru gitme, orada mantarlar çok daha büyüktür, derdi. Etrafı ağaçlıklı dere yolundan gitti ve garip sesler duydu. Yakında katliamın başlayacağı Nimbelsewskin Ormanı'na adım attı."

Jody alışkanlık olarak kitaptaki cümleleri takip etti. İstekli görünen anormallerin isyan edenlere göre daha hafif cezalarla kurtulduğunu biliyordu. Marcus da aynısını yaptı. Diğerleri gibi kitabı okuyor gibi yaptı ama bu arada gözleri hep sağında ve solundaydı.

Şafak Prensi'nin Diyarı'na geri dönen bütün yetişkinlerin yüzlerinde büyük bir mutluluk vardı, orada canlı hayatlarına geri dönüyorlardı. Kısa süre sonra ileri geri sallanamaya başladılar, gözleri yuvalarında ters döndü. Sadece yeni gelen çocuklar ve Ismus hareketsizdi.

Kutsal Büyücü sallanan kafaların arasından kalabalığı süzüyordu. Yüzünde sorgulayan bir ifade vardı ve bakışları yeni gelen çocukların arasında geziniyordu. Sanki kendi kendine hangisi diye soruyordu. *Hangisi?*

Charm'ın odaklandığını ve kitabın onu içine almasını gerçekten arzuladığını gördü. Arada başıyla onaylamayı da denedi ama bunu yapınca gözlüğü sahneye fırladı. Hayal kırıklığıyla ciyakladı ve Ismus daha ötedeki Lee Charles'a baktı. Lee başını sağa sola sallıyor ve kulaklarını patlayan müziğin ritmine eşlik ediyordu. Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu ve önünde kitabın bir kopyası

bile yoktu. Sonra Ismus başını Spencer'a çevirdi. Dikkat çekmemeye çalışırken yerinde huzursuzca kıpırdanıyordu.

Yanındaki on iki yaşındaki bir çocuk Ismus'un gözlerini kısmasına sebep oldu. Jim Parker'ın gömleğine dokunuşunda sıradışı ve garip bir şey vardı, belki de altında bir şey saklıyordu. Yanındaki Tommy Williams bebek bir kuş gibi etrafına bakınıyordu. O ve diğer küçük çocuklar Alasdair'le aynı kabine koyulmuştu ve şimdi hepsi Alasdair'in yanındaydı. Ismus İskoç çocuğa baktı ve onun da gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. Bu genç gözler nefretle yanıyordu. Alasdair olabilir miydi?

Okuma sona erince, huzurlu Ay Büyücüsü'nden çekilip alınan ve kendini yeniden bu anlamsız dünyada bulanlar hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve inledi.

Ailelerin arabalarla yola çıkma vakti gelmişti. Ismus çocukları getirdikleri için teşekkür etti. Bir sonraki karşılaşmalarında çocukların *Dans Eden Valeler*'de yerlerini almış olacağını vaat etti.

Kate Kryzewski ve Sam vedalaşan aileleri hevesle çekti. İhmal edilmelerine ve mutsuz bir hayatları olmasına rağmen, küçük çocuklardan bazıları ailelerinin kampı terk ettiğini görünce ağlamaya başladı. Rupesh Karim, babasının peşinden gitmek istedi ama buna izin verilmedi. Jody ailesi yola çıkmadan kabinine geri döndü.

Sadece tek bir üzgün veda vardı.

Bayan Benedict, kızına, "Sakın endişelenme," dedi. "Bu hafta sonu bittiğinde gerçek bir prenses olacaksın. Bunu biliyorum."

Charm başını yana yatırdı ve gözyaşlarına hâkim olmak için yüzünü yelpazeledi.

"Keşke gitmeseydin, anne," dedi. "Seni çok özleyeceğim."

Annesi, "Sadece iki gün," dedi. "Pazartesi sabahı ilk iş olarak seni almaya geleceğim. Sakın üzülme."

"Söz mü?"

"Yemin ediyorum, tabii eğer o gün benden çok daha asil biri değilsen. Ve unutma, sonunda şatoda uyandığında, gidip çamaşır evindeki Dul Tallowax'ı bul ve zavallı ellerine bir krem satın alabilmesi için ona birkaç kuruş ver."

Charm, "İlk yapacağım iş bu olacak!" diye yemin etti. "Sana Kupa Kraliçesi'nin bütün malzemelerini satın alacağım."

Annesi gülümsedi ve nazikçe kızın yüzünü okşadı.

"Sen iyi bir kızsın," dedi. "Gerçek annen seninle gurur duyacak. Prens seni kutsasın."

Charm, annesini onu ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyordu ama boğazına bir şey düğümlendi. Konuşmak yerine annesinin boynuna sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Marcus bu özel ânı değerlendirerek "Endişelenmeyin," dedi. "Ben onunla ilgilenirim."

İkisi de Marcus'u umursamadı. Bayan Benedict otobüse bindi ve Charm söyleyemediği sözleri mırıldandı. Annesi bir koltuğa oturdu ve el salladı.

Otobüsler orman yolunda gözden kaybolurken Charm gözlerini bir kez daha güneş gözlüklerinin ardına gizledi.

Marcus, "Ağlamak istiyorsan," dedi. Kollarını uzattı. "Omuzlarım su geçirmezdir ve sana sarılabilirim."

Charm atkuyruğunu savurarak arkasına döndü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Omzu üzerinden, "Sen bir hıyarsın," dedi.

Marcus bunun ne anlama geldiğini anlayamadı ama cevap verdi. "Renk dışında her şey tutuyor, tatlım!"

Charm, "Hıyardan nefret ederim," dedi. "Islak ve sıkıcıdır, anlamsızdır, tadı kötüdür, ağzında istenmeyen bir tat bırakır."

Marcus, kızın mini eteğine odaklandığı için ne üzerine alındı

ne de cesareti kırıldı. Cuma günü gecenin ilk saatleriydi, daha çok vakit vardı.

Jody otobüsler gittikten sonra dışarı çıktı. Kabin duvarına sırtını yasladı ve yol ayrımından dönüp ağaçların arasında kayboluşlarını seyretti.

"Demek tek başımayım," dedi. "Pek bir şey değişmedi."

Küçük bir el elini tuttu. Christina, "Hayır, değilsin," dedi. "Ben varım."

Beklenmedik temas ve sevgi dolu bakışlar Jody'yi hazırlıksız yakaladı. Yedi yaşındaki kıza baktı ama minnettar gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Burada ne işi vardı? Bu hafta sonu kardeş gibi olacaklarını ve onu koruyacağını söyleyebilirdi. Ama sonrasında ne olacaktı? Ya Christina hayatındaki diğer herkes gibi kitabın kontrolüne girerse, o zaman ne yapardı? Sevdiği bir insanı daha kaybetmeye dayanamazdı. İkisi de böyle bir şey yaşamamalıydı.

Jody elini geri çekti. "Git kendi yaşındaki çocuklarla takıl," dedi. "Sürekli yanımda olmanı istemiyorum. Burada kimseye bebek bakıcılığı yapamam."

Christina yüzüne bir tokat yemiş gibi irkildi. Sonra koşarak uzaklaştı.

Charm, kızın yanından geçerken, "Sen nefret dolu bir kısraksın," dedi. "Çok zalimsin."

Jody cevap vermedi ama haklı olduğu için Charm'dan nefret etti.

Sahnenin dibinde, Ismus geriye kalanlara bakıyordu. Seyyar satıcılar ve sanatçılar hâlâ ortalıkta geziniyor, diğer hayatlarından bahsediyordu. Küçük çocuklarsa ya ağlıyor ya da sessizce boş orman yoluna bakıyordu.

Jangler'ın hevesli sesi derin düşüncelere dalmış Ismus'u ken-

dine getirdi. "Şimdi hafta sonu gerçekten başlayabilir. Havanın kararmasına az kaldı, gece..."

Kutsal Büyücü yaşlı adama sert bir bakış attı. Bir karar vermişti.

"Benimle yürü," dedi.

Jangler, "Neredeyse akşam yemeği vakti geldi," diye hatırlattı. Saatine ve çizelgesine baktı. "Ana blokta bir ziyafet-"

Ismus, "Beklesinler!" diye araya girdi. Korumalarına geride kalmalarını işaret etti.

Jangler itaatkâr bir biçimde başıyla onayladı; ziyafet devam ederken ayaklarını dinlendirmeyi dört gözle bekliyordu. Zarif ve zıplayan adımlarla Kutsal Büyücü'yü takip etti. Majestelerinin aklında ne vardı? Son zamanlarda fazla düşünceliydi ve sanki bir derdi vardı. Sessizce kabinlerin arkasındaki çimenlikte yürüdüler ve ardındaki ağaçların arasına daldılar. Taze yapraklar tepelerinde rüzgârla kıpırdıyor ve hışırdıyordu.

"Ben mi yanlış bir şey yaptım, Lordum?" diye sordu. "Sizi kızdıracak bir şey mi yaptım? Her şey planladığınız gibi değil miydi?"

Ismus, "Her şey plana ancak bu kadar sadık kalabilirdi," dedi. "Bayan Kryzewski ülkesine hevesli bir rapor gönderecek ve hükümeti şaşkınlık içerisinde bunu yorumlamaya çalışırken bu süre içerisinde kitap orada da tutunacak. Cesurların yurdu dört ay içinde düşecek. Benim dâhiyane planım sayesinde."

"O zaman sizi rahatsız eden şey nedir? Bu harika, değil mi?"

Ismus binalara baktı. Üzerlerine yumuşak mor bir gölge düşüyordu. Güneş batıyordu. Kehribar renkli ışık sadece etraflarındaki ağaçların tepelerine düşüyordu. Bu ışık Ismus'un karanlık gözlerinden hiç yansımıyordu.

"Bu çocuklar beni rahatsız ediyor," diye fısıldadı.

Jangler şaşırarak "Anormaller mi?" diye sordu. "Hayır, hayır, hayır. Onlar sorun çıkartmaz. Daha fazla teslim olmuş ve vazgeçmiş bir grup görmedim. Sorun çıkartmazlar. Onlar yenilgiyi kabullenmiş, tıpkı olması gerektiği gibi. Hiçbir değerleri yok, önemsiz birer çöpler."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu biliyorum, Majesteleri. Daha önce de planlarımızı bozabilecek unsurlarla karşılaştım ve onlardan bu grupta yok. Bunlar itaatkâr ve zararsız. Emirleri yerine getiriyorlar ve günü kurtarmaya çalışıyorlar, hepsi bu. Zavallılar, burada sadece bir hafta sonu kalacaklarına inanıyorlar! Sizin gerçek niyetiniz veya aletlerin ne için olduğu konusunda hiçbir fikirleri yok, bundan eminim."

Ismus başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun, Jangler," diye mırıldandı. "Bu itaatkâr tavşanların arasında Ay Büyücüsü dünyasının hayal edebileceği en büyük tehdit var olabilir."

"Benimle dalga geçiyorsunuz! Sizin kutsal krallığınızı kimse tehdit edemez."

"Oradaki çocuklardan biri... Şato Hayaleti."

Yaşlı adam nefesini tuttu ve gözlüklerini yavaşça eline aldı. Şaşkınlıkla, "Emin misiniz?" diye fısıldadı.

"Ah, eminim."

"Ama Bay Fellows böyle bir varlıktan emin değildi. Teorik olarak mümkündü ama..."

"Evet, benim de şüphelerim vardı! Bir ihtimal vardı! Çok azdı ama yine de vardı."

"Ama bu ülkede bu kadar çabuk ortaya çıkması... Ve bir çocuk olarak?"

Ismus gözlerini kapattı. Gecenin gölgeleri zayıf yüzünde derinleşti. Ağaçların altında hava sıcaklığı düştü.

Titreyerek "Saldırıları hissederim," dedi. "İzinsiz girişleri te-

nimin üzerinde gezinen soğuk bir ustura gibi sezerim. Bu çocuklardan, bu zararsız ucubelerden biri, Şafak Prensi'nin Diyarı'na girme gücüne sahip. Benim harika evrenime adım atabilir, hem de onun bir parçası olmadan. Bir şekilde, öngörülmüş rollerden birine bürünmeden. Burada olduğu gibi Ay Büyücüsü'ne de adım atar, ama bir ayağı hep bu diyardadır. Her bir ziyaretinde daha da güçlenir."

Jangler duyduklarına inanamayarak "O zaman kamptaki bütün çocukları öldürmeliyiz!" dedi. "Onları katledelim! Bir sonraki düşen ülkede bir arabulucu merkezi kurabiliriz. Şato Hayaleti diyar için bir tehdit, ölümcül bir düşman!"

"Ancak bize karşı koyarsa bunu yapabiliriz. Onun neler yapabildiğini unuttun mu? Sana sadece onun yapabildiği şeyleri hatırlatmam mı gerek? Onu yaptıklarını, ben Majesteleri Şafak Prensi, bile yapamıyorum."

Jangler gözlerini kırpıştırdı ve kitaptan ilgili bölümü hatırlamaya çalıştı. Sonra heyecan ve şaşkınlıkla titreyen bir ses tonuyla kutsal metni okudu.

"Ve Kötü Çoban'ın vahşi, yıkıcı dansına kim karşı koyabilir? İsimsiz şekilden, geceleri sessizce şatoya girenden başkası değil."

Jangler nefesini tuttu. Gözleri parıldıyordu. "Hangisinin Şato Hayaleti olduğunu bulmalıyız!" dedi. "Gecikemeyiz!"

Ismus, "Çok erken," diye uyardı. "Bu inanılmaz şansı kaçırırız. Beklemeli, gözetlemeli, bu anormalleri gözaltında tutmalıyız. Hayalet, gücü ve hilesi artınca, kendi kendine ihanet edecektir. O zaman kim olduğunu anlarız."

"Majestelerinin emirleri nelerdir?"

Ismus yüzünde çirkin bir gülümsemeyle, "İsmine layık ol," dedi. "Bu yerin gardiyanı ol. Bu hafta sonu sona erdiğinde sen burada kalacaksın. Çocukları kilitli tut."

"Emrettiğiniz gibi olacak ve her gün size rapor vereceğim."

Ismus kıkırdayarak, "Buna gerek yok," dedi. "Her şeyi izliyor olacağım, her şeyden senden önce haberim olacak, Jangler."

"Lordum?"

Ismus üç adım geriledi ve kollarını yana açtı.

"*Dans Eden Valeler* dünyaya açılmalı ve harika işini sürdürmeli," dedi. "Yapılacak çok şey var ve ben, Austerly Fellows, her ülkenin ele geçirilişini organize etmeliyim. Ama bir kısmımı -varlığımın bir parçasını- burada bırakacağım. Gözlemlemesi ve yapılması gerekeni yapması için."

Ve konuşurken derisinde kara lekeler açığa çıktı. Sonunda yüzü siyah küflere benzeyen izlerle doluydu. Lekeler çiçek açtı ve yayıldı, sonunda kafası nabız gibi atan tek bir kitleye dönüştü. Sadece ağzı açıktaydı, zehirli bir bulutun içindeki bir mağaraya benziyordu. Miselyumlar saçlarına yayıldı, kıvranarak çoğaldı. Sonra sırtı bir yay çizdi, siyah uzantılar ve sporlar vücudundan dışarı, yapraklara doğru fırladı. Ortama çürümüşlüğün kokusu hâkimdi.

Jangler izlerken büyülenmiş gibiydi ve Austerly Fellows'un gerçek formu önünde diz çöktü.

Küfler tepelerinde yayılmaya devam etti ve çatırdayarak şişmeye başladı. Sonunda dalların arasında kalın ve yapış yapış bir ağ tabakası vardı. Ve sonra, küflerin karanlık kalbinden, uğursuz bir ses konuştu.

"Kalk, Jangler. Kalk, Edgar Hankinson'un oğlu. Ailen üç nesildir kendini ispatladı ve bana sadık kaldı."

Jangler ayağa kalktı ve karşısında duran gölgelerle iç içe geçmiş korkunç figüre hayranlıkla baktı.

Yaşlı adam, "Size hizmet etmek benim için bir şeref," dedi. Ellerini hürmetle havaya kaldırdı. "Siz Açılar Başrahibi, mum

inancının kurucusu, kutsal metnin yazarısınız. Ben küçük bir çocukken bütün varlığımı sizin görkeminize ve büyüklüğünüze adadım. Hayatım boyunca size taptım."

Ses, "Bu, senin en büyük vazifen olacak," dedi. "Kamptaki düzenin sağlanmasını sana bırakıyorum. Etrafını güçlendir. Burayı kimsenin kaçamayacağı bir kaleye dönüştür."

"Tek başıma mı? Bana kılavuzluk etmeyecek misiniz?"

"Sen yalnız olmayacaksın. Yardım gelecek, sıradışı bir yardım. Sana destek olacaklar."

"Ya sizin parçanız? Buraya gelip size danışamaz mıyım?"

Küf tabakası içten bir kahkaha atınca titredi. Ses tepelerdeki karanlığı da titretti ve Ismus'tan çıkıp dallara tutunan uzantılar vahşice sarsıldı. Sonra koptular. Kutsal Büyücü'nün yüzünü kaplayan korkunç tabaka kayboldu, soluk derisinin altına girdi. Kahkaha sesi kesildi ve yerini hemen Ismus'un sesi aldı. Kolunu yaşlı adamın omzuna attı ve tepelerindeki iğrenç, titreşen kitleyi işaret etti. Ağaçlara tırmanıyor ve dalların arasına gizleniyordu.

Jangler, "Anlamıyorum," dedi.

Ismus, "Benim bu parçama bir şey danışamazsın," dedi. "Çünkü nerede olduğunu bilemezsin. Bu hafta sonu bir gece, bu küçük parçam ava çıkacak."

"Av? Ne avlayacak?"

"Genç anormallerden birini. Bu parçam gözlerden uzakta bekleyecek ve sen, Çilingir, onları yarın akşam buraya getireceksin. Bunu bir oyun gibi göster. İstediğin hileye veya yönteme başvurabilirsin. Sadece karanlık çöktükten sonra bu ormanda dolaşsınlar. O zaman seçimimi yapacağım."

"Vay canına! Ne kadar eğlenceli bir görev. Ve o pis anormale ne yapacaksınız?"

Çarpık gülümsemesini gösteren Ismus, "Vücudunun içine gizleneceğim, Jezza denilen adama, bu vücudun eski sahibine yaptığım gibi onu ele geçireceğim."

"Ama ya seçtiğiniz kişi Şato Hayaleti ise? Çocuk ölür ve yetenekleri de onunla birlikte kaybolur."

Ismus, "Otuz bir hayattan bir tanesi," dedi. "Bu kumarı oynayabilirim. Riskten kaçtığımı hiç gördün mü?"

"Hayır, Lordum. Siz vücudu ele geçirdikten sonra hangisi olduğunu nasıl anlayacağım? Diğerlerini şüphelendirmeden bana kim olduğunuzu söylemelisiniz. Gençlere güven olmuyor."

"Kesinlikle olmaz! O çocuğa diğerlerinden farklı davranmanı istemiyorum. Sen selam verir ve saygı gösterirsen diğerleri o çocukta bir şey olduğunu anlar. Senin adanmışlığın beş dakika içinde kendini ele verir. Sadece burada olduğumu unut. Hayalet'in kim olduğu belli olunca öne çıkacağım ve yönetimi devralacağım."

"Nasıl isterseniz, Lordum."

"Ama unutma, sadece ufak bir parçamla etrafı gözlemleyip uzaktan vücudu kontrol edeceğim. Bu vücuda güç aktaramam. Vücudun şimdikinden daha güçlü olmayacak. Burada başarısız olursan ondan yardım isteyemezsin. Sadece benimle bir bağ kuracak, hepsi bu."

Adam kendine güvenerek "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi. "Ve hangisi olduğunuzu tahmin etmeye çalışmayacağım."

Ismus, adamın sırtına nazikçe vurdu. "O zaman küçük tavşanların yanına geri dönelim!" dedi. "Kara Suratlı Damlar endişelenmeye başladı. Böylesine iri yarı korumalar için fazla tedirginler."

Çilingir'le birlikte tesise geri döndü. Ormanın kıyısında duraksadı ve arkasına baktı. Dalların arasında bir yerde rüzgârla bir şey hışırdıyordu. İçindeki nefes alan karanlık beklentiyle titriyordu. Aç bekleyiş başlamıştı.

7

Ziyafet Ay Büyücüsü'nün abartılı ve gösterişli bir şöleniydi. Ana binadaki yemekhane Beyaz Şato'daki Büyük Salon'un küçük bir kopyasına benzeyecek şekilde yeniden düzenlenmişti. Hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Duvarlara sahte taş paneller döşenmişti ama ortaçağ duvar halıları gerçekti, evlerden ve müzelerden alınıp duvarlara asılmıştı. Dört uzun meşe masa bir dikdörtgen oluşturacak şekilde yerleştirilmiş ve üzerlerine dışarıdaki tezgâhlardakinden çok daha fazla yiyecek koyulmuştu. Bütün domuzlar, farklı büyüklüklerde ızgara etler, tüylerle süslenmiş ve etlerin bir kısmı da çöreklerin içine koyulmuştu.

Çocuklara oturacakları yerleri hizmetkârlar gösterdi ve ozanlar şarkılarını çalmaya başladı. Gençlerin hiçbiri yiyeceklere bakmıyordu, bütün gözler odanın ortasını kaplayan şeydeydi. Dikdörtgenin ortasında, kendine ait bir platformun üzerinde, Beyaz Şato'nun büyük bir modeli vardı.

Model özel yetenekleri olan zanaatkârlar tarafından tasarlanmış ve en küçük detaylara bile dikkat edilmişti. Ortada üç eş merkezli duvarın içinde beş katlı kale yükseliyordu. Kule pencerelerinde minik ışıklar bile vardı ve dört köşe kule Kraliyet Evleri'nin bayraklarını taşıyordu. Avlulara kaldırım taşları döşenmiş ve beyaz kurşundan muhafızlar surların üzerine yerleştirilmişti. Reçineden yapılmış bir hendek bile vardı. Bakır işi yaprak-

ları olan ağaçlar su kıyısındaki çimenlerin üzerinde bir aradaydı.

Alasdair modeli dikkatle inceledi. İşçiliğe hayranlık duymamak elde değildi ve kim bilir kaç saatte yapılmıştı, ama bu modelin temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu.

Ismus hafta sonu tadına bakacakları harika yemeklerden bahseden bir konuşma yaptı. Ortadaki modelin amacı zihinlerini neye odaklamaları gerektiğini göstermek ve bu dünyadan diğerine geçişi kolaylaştırmaktı.

"Şimdi yiyin, değerli misafirlerim," dedi. Gözleri odadaki sayısız demir şamdandan yayılan mum ışığıyla parıldadı.

Hizmetkârlar öne çıkarak bira sürahileri getirdi ve masadaki bardakları doldurdu. Küçük çocuklara biranın sulandırılmış bir versiyonu servis edildi ama tadına bakan çocuklar yüzlerini ekşitti.

Marcus'un üzerinde dikey çizgileri olan bir Paul Smith gömleği vardı ve Ismus'u bir kenara koyarsa odadaki en şık kişi olduğunun farkındaydı. Gerçi Ismus'un siyah kadife kıyafetinin modası biraz geçmişti. Marcus, Charm'ın yanında bir yere oturtulmadığı için rahatsızdı. Kız şimdi karşı çaprazındaydı ve ortadaki model görüntüyü kapatıyordu. Kız onu görmeyecekse bu kadar şık olmanın ne anlamı vardı? Bir üzüm tanesi veya bir parça ekmek atarak kızın dikkatini çekebileceğini düşünmüştü. Ama kalenin üzerinden kör bir atış yapmak istemiyordu.

"Yüzüne veya gözüne gelebilir," diye mırıldandı. "Buna gülecek türden bir kız değil. Muhtemelen ortalığı ayağa kaldırır. Komik bulduğu bir şey var mıdır acaba?" Tam göğüslerinin arasına bir üzüm tanesi fırlattığını düşününce dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme dans etti.

Önünde duran modeli incelemeye başladı. "Demek bu şato o yer," dedi. "Kitabı okuyunca herkesin gittiğini düşündüğü yer

burası mı? Disneyland'e veya Alton Kuleleri'ne gitseler olmaz mıydı?"

Marcus yanına oturtulan talihsiz Spencer'in böğrüne bir dirsek attı.

Marcus, "Pekâlâ, siz ne düşünüyorsunuz, *Herr Spenzer*?" diye sordu. "*Zat ist der Colditzcaster, ja*?"

Spencer, çocuğu umursamadı ve çörekten ısırdığı parçayı çiğnerken birasından bir yudum aldı.

Marcus tiksinerek "Bu kadar yağlı yersen sivilcelerin artar, evlat," dedi.

Jody, modelin görünümünden hoşlanmadı. Jody'ye göre şatonun ciddi ve uğursuz bir görüntüsü vardı. Ayrıcalıklı asillerin sıradan halka hükmettiği feodal bir kaleye benziyordu. Model yerine dikkatini yiyeceklere odakladı ve masadaki meyve kâsesini görünce rahatladı. Kâsenin içinde üzüm, armut, nar ve elma vardı ama üzerlerindeki acı tortuyu silmesi gerekti. Küçük bir kâsenin içindeki bademleri ve fındıkları gördü. Hevesle yemeye başladı.

Christina ve diğer çocuklar modelden büyülenmiş gibiydi. Bir kısmı şatoyla oynamak istiyor ama bunun kötü bir şey olduğunu biliyordu. Bu şato ailelerinin sevgisini alıp götüren şeydi. Hem büyüleyici hem de ürkütücü bir görünümü vardı, tıpkı küçükken ne olduğunu bilmedikleri ateş gibiydi.

Christina, Jody'ye bakarken yüzü acı ve pişmanlıkla asıldı. Sonra bir şişi alıp kalay kaplardan birine vurdu. Jody'nin dikkatini çekmeyi başarınca şişi önündeki lezzetli görünen et parçalarından birine geçirdi.

Jody bakakaldı. Christina domuzun yağlı kulaklarından birini tırnaklarını geçirerek koparttı. Jody bakışlarını kaçırdı, keşke daha önce çocuğa sert davranmasaydı. Christina'nın acı

çekmesini istemediği içindi ama belki de çocuk yeterince hasar görmüştü.

Jim Parker'ın yüzünde dalgın bir ifade vardı. Önünde detaylı bir modeli olunca bu şeyin gerçeğinin neye benzediğini ve üzerinde uçtuğunu hayal edebiliyordu. Jim çizgi romanları severdi ve *Dans Eden Valeler* dünyasını ele geçirdiğinden beri kendini onlara vermişti. *DC, Marvel,* hepsini severdi ama favori çizgi romanı *X-Men*'di. Uçma gücü olan bir mutant veya Superman olsa bütün binalara tepeden bakabilirdi. Gülümsemesini gizlemeye çalıştı ve kimsenin bakmadığından emin olunca bıçağın ucunu parmağına batırdı. Bir damla kan dışarı çıktı.

Hayal kırıklığıyla, "Demek hemen değil," dedi. "Daha ne kadar bekleyeceğim?"

Spencer yanına bir dirsek daha yedi.

Marcus, "Şimdi şu şatonun içinden üstsüz bir dansöz çıksa çok güzel olmaz mı?" diye sordu. "Bu çok hoşuma giderdi!"

Spencer çocuğu duymuyordu. Bir şey öğleden sonradan beri kafasını kurcalıyordu. Kabinler gösterildiğinden beri bir şeyin yolunda gitmediğini düşünüyordu. Herkes tedirgindi ve korkuyordu çünkü buraya beyinlerinin yıkanması için getirildiklerini biliyorlardı. Ama başka bir şey daha vardı, ne olduğunu anlayamadığı ivedi bir şeydi. Birden gerçeğin farkına vardı ve sırtını dikleştirdi. Etrafındaki çocuklara baktı ve bilmeceyi çözdüğü için kendisiyle gurur duydu.

Birine söylemeliydi ama Marcus'la konuşmak istemiyordu, bu yüzden sağına döndü.

Heyecanla, "Otuz bir!" dedi. "Otuz bir kişi olmamız gerekiyordu! Çilingir denilen adam öyle demedi mi?"

Tommy Williams çatalını bıraktı ve yüzünü gizledi. Kaçınılmaz yumruğu bekliyordu.

Oturduğu yere sinerek "Ben yanlış bir şey yapmadım," dedi.

Spencer, çocuğun bu kadar korkmasına çok şaşırdı. Kitap çıktığından beri çocuğun neler çektiğini bilmiyordu. Belki de daha öncesinde de şiddet görmüştü. Bunu sadece Tommy bilebilirdi. Spencer, çocuğu hemen ve elinden geldiğince sakinleştirmesi gerektiğini anladı. Daha önce Sam'in yaptığı gibi çocuğa sarılmak konusunda tedirgindi ve şüpheleri vardı, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi yaptı. Çocuğu gıdıkladı. Tommy Williams aylardır ilk kez gülmeye başladı.

"Tamam! Tamam!" dedi. "Altıma işeyeceğim!"

Şimdi oturduğu yere sinme ve telaşla yemek yeme sırası Spencer'daydı. Tommy kıkırdayarak, nefes nefese, sandalyesinden aşağı kaydı.

Marcus, "Ne dedin, *Herr Spenzer*?" diye sordu. "Otuz ne?"

Spencer gözlüklerini düzeltti ve omuzlarını titretti.

"Çilingir daha önce on sekiz kız ve on üç erkek olduğumuzu söyledi," dedi. "Ama herkes burada değil. Say, on yedi kız var."

"Yani? Yaşlı bunak saymayı bilmiyordur."

"Ya da bir kız henüz gelmedi."

Marcus bu konuyla hemen ilgilendi. "*Herr Spenzer!*" dedi. Çocuğun koluna bir yumruk attı. "Haklıysan ve kız güzelse, sana bir dondurma ısmarlarım!"

Lee Charles sessizce yemeğini yiyordu. Herkesi inceliyordu: Küçük gruplar yavaş yavaş birbirine ısınmaya başlamıştı, küçükler yanlarındakilerle sohbet ediyor ve ufak tefek sorularla yabancıları test ediyordu. Hintli çocuk Rupesh'in önündeki yiyeceklere mutsuz bir bakış attığını gördü. Yiyeceklere hiç dokunmamış ve sulandırılmış birasını bir kenara itmişti. Lee çocuğun evde nasıl bir hayatı olduğunu merak etti. İngiltere'deki bütün dinler *Dans Eden Valeler*'den etkilenmişti. İnananlar kiliselere, camilere,

tapınaklara ve sinagoglara hâlâ gidiyordu ama sadece bir alışkanlık olduğu içindi. Ayrıca, sözde gerçek hayatlarına devam ediyor rolü yapabilmeleri için buna ihtiyaçları vardı. Daha ne kadar devam edeceklerdi?

Lee'nin büyükannesi hayatı boyunca dindar bir Hıristiyan'dı. Evinin kusursuz ön odasına Lee'nin on yaşını bitirene kadar girmesi yasaktı ve içerisi kadının hazineleriyle doluydu. Eski bir gramofon, camdan kuğular, aile resimleri ve *Kalbinin Kapısında İsa* isimli çerçeveli bir resim bunlardan bazılarıydı. Her pazar ayinde ona verilen küçük hacı eve getirir ve resmin arkasına gizlerdi. Bu sene bunu yapmamış ve çok sevdiği resmi şimdi dükkânlarda satılan Ay Büyücüsü resimlerinden biriyle değiştirmişti. Lee, büyükannesini son ziyaret ettiğinde İsa tablosunun dolabın arkasına gizlendiğini görmüştü.

Kız ve oğlan valelerin yanında oturan Ismus'a baktı. Lee'nin yüzü adama duyduğu nefreti ve öfkeyi hiç belli etmedi. Masanın altındaki ellerini ise yumruk yapmıştı ve elinde bir silah olduğunu hayal etti. Zihninde filmlerdeki ve müzik videolarındaki gibi masanın altından nişan aldığını ve sıska hilebazı alnından vurduğunu hayal etti. Bu çok güzel olurdu. Yüzündeki gülümseme daha fazla genişlemeden başını diğer tarafa çevirdi ve mutfağa girip çıkan hizmetkârlara baktı. Kapı açıldıkça içeriyi görebiliyordu ve içeride değişiklik yapılmadığını fark etti. Elektrik lambaları, çelik yüzeyler ve manolya renginde duvarlar eskisi gibiydi.

Tahta tabağının üzerine bir çörek koydu ve yumruğunu tepesine geçirerek parçaladı. Parçaları bir ekmek diliminin üzerine koydu, ekmeği katladı ve yemeye başladı. Kafasında bir sürü şey vardı.

Masanın diğer tarafındaki Charm, şatonu modeline bakarken takdir edercesine sesler çıkartıyordu.

"Sıra bana gelince şu pencerelerden birine pembe perdeler takacağım," dedi. Kameralara geniş gülümsemesini gösterdi. "Kime dönüşürsem dönüşeyim her şeyimin pembe olacağını biliyorum. Ben böyleyim," dedi.

Kameralar için bir poz verdikten sonra kendine bir parça sülün eti aldı, hayvanın berbat görünümlü bir tavuğa benzediğinden yakındı ama geriye kalanlar da karbonhidrat deposuydu.

"Ekmek, çörek, bira ve börekler!" dedi. Ellerini sahte bir korkuyla havaya kaldırdı. "Hepsi kötü şeyler! Doğrudan kalçama eklenirler. Patates olmaması iyi yoksa burada bir domuza dönüşürüm. Patatesi severim. Ay Büyücüsü'nde patates yok, değil mi? Ya henüz icat edilmedi ya da ekilmedi, annem öyle dedi. Oradayken pazar günleri verilen et sulu püreyle ne yapacağımı bilemiyorum. Mor patatesleri denediniz mi? Harikalar ve köklerine kadar mor renkteler, yemin ederim! Onları ezerek pembeleştirmeyi denedim ama korkunç bir griye dönüşüyorlar. Mide bulandırıcı!"

Etin üzerindeki öldürücü yağlı deriyi özenle sıyırdı ve ağzına bir parça et atıp çiğnemeye başladı. Ağır tadı aldığı anda yüz ifadesi değişti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir saniye sonra ağzındakini tükürüp öğürmeye başladı. Birasını alıp 300 kaloriyi tek dikişte mideye indirdi.

Ziyafet saat dokuza kadar devam etti ama gece için son bir okuma daha vardı. Bu oyuna devam etmenin anlamı neydi? Şimdiye kadar kimsenin üzerinde işe yaramamıştı.

Etraflarındaki yetişkinler diğer yaşamlarına zevkle geçiş yaparken çocuklar sessizce dinledi. Marcus kollarını göğsünde birleştirdi ve bakışlarını modelin üzerine odakladı, ağzı açık yetişkinleri görmemeye çalıştı. Bundan sıkılmaya başlamıştı. Charm ellerini dua eder gibi önünde birleştirdi ve surların üzerinde gezindiğini veya kulelerden birinden dışarı baktığını hayal etti. Masalardan birinin

altında en genç ayaklar birbirini dürtüyordu. Neşeli tekmeler bütün masaya yayıldı. Masanın bir ucunda Christina diğer ucunda ise Alasdair vardı, sonunda Alasdair de oyuna katıldı. Yetişkinler, Ay Büyücüsü dünyasına daldığı için olan bitenin farkında değildi ve Ismus'un aklında başka şeyler vardı.

Okuma bitince çocuklara kabinlerine geri dönme izni verildi ve sabah erkenden kaldırılacakları söylendi.

Jody, "Ne şanslıyız," dedi. "Dört gözle bekliyorum."

Alasdair kendi grubunu topladı. Büyük bir kısmı uykuluydu. Herkes için uzun ve yorucu bir gündü, çocuklar ayaklarını yerde sürüyordu. Alasdair çocukları dışarı çıkardı ve Tommy Williams'ın sonunda gülümsediğini görünce mutlu oldu.

Marcus kameraların ilgisini kaybettiği için mutsuz olan Charm'ın yanına gitti.

"Ziyafet hoşuna gitti mi tatlım?" diye sordu.

Kız, "İdare ederdi," diyerek yanından geçti.

Marcus arkasından, "Pekâlâ," diye seslendi. "Şimdi ne yapacaksın? Saat erken! Belki de birlikte takılıp bir şeyler yaparız."

"Sen ağzından çıkanları duyuyor musun?" Lee uzaklaşırken başını iki yana salladı.

Marcus arkasına doğru bir işaret yaptı.

Yemekhanede çocuk kalmayınca Ismus ozanlara ve yeni takımlara teşekkür etti. İnsanlar selam verdi, kız ve oğlan valeleri takip ederek dışarı çıktı. Kate Kryzewski içeride kaldı ve Ismus'un yanına gitti.

Ismus, "Sanırım artık rapor verecek kadar çok şey gördün," dedi.

Kadın özür dilercesine bir bakış attı. "Özür dilerim, Lordum," dedi. "Burada, Büyük Salon'da olmak benim için çok garip çünkü benim mutfakta olmam gerekiyor. Demir Sahibe ne der? Kafama büyük bir kaşık geçireceğinden eminim!"

Ismus, "Rahat ol. Unutma, bu rüyada Bayan Kryzewski'sin; yazıp Amerika'ya göndermen gereken bir rapor var. Ancak şatoda uyandığında Columbine'sın. Burada Bayan Kryzewski olarak işini iyi yapmalısın ki gerçek dünyada daha güçlü olasın. Yoksa Joker'in tacizlerine nasıl karşı koyarsın?" dedi.

Kadın, "Evet," dedi. Kendini topladı ve Kate'den geriye kalanları bir araya getirdi. "Rapor, ihtiyacım olan -gerekli olan- sonrasını görmek. Bu aptal çocuklar öncesi. Bu şey çok fazla ilgi çekmez, insanların gözünü açmak için kutsal metin sonrasını çekmemiz gerek. Bu ilgi çeker, yayılır ve Amerikalılar doğrulup çıkardığınız harika işin faydalarını fark eder. Mutlu sonlara bayılırlar. Bu asık suratlı anormaller gerçek kimliklerini öğrenmiş neşeli çocuklara dönüşürse haber patlar."

Ismus dikkatle dinledi. Kadın haklıydı ve Amerika'yı oyalamalı, harekete geçmelerini geciktirmeliydi.

"Katılıyorum," dedi. "Sonrasını da çekeceğine söz veriyorum ama yarın. Sen günü Londra'da geçir. Hastanelerde, bakım evlerinde, sakatların tedavi gördüğü yerlerde çekimler yap. Mahkûmların nasıl dönüştüğünü görmen için bir hapishane ziyareti de ayarlayacağım. Pazar günü buraya dön, seni yeni dünyadaki güzelliklerden bahsetmeye hevesli neşeli çocuklar karşılayacak."

Kadın samimi bir biçimde teşekkür etti ve arabada Sam'e katıldı. Çilingir, efendisinin yanına gitti.

"Çocukları gerçekten dönüştürebilir misiniz?" diye sordu. "Bunun imkânsız olduğunu sanıyordum. Buraya getirilmelerinin sebebi ya da dünyanın diğer ülkelerinde merkezlerin kurulmasının sebebi başka bir şey mi?"

Ismus, "Ah, evet," dedi. "Dönüştürmek mümkün ama o kadar basit değil. 1936'daki gibi yardım çağırmam gerek. Ortadan kaybolduğum gece gibi."

Yaşlı adam, "Bu çok tehlikeli!" diye itiraz etti.

"Dediğim gibi, risklerden kaçınan biri değilim. Rahatsız edici olduğu kesin ama buna ihtiyaç var. Amacımıza yaklaşıyoruz. Artık geri dönemem. Kate Kryzewski ne isterse alacak. Onu bu yüzden davet ettim. Amerika'nın anahtarı onda. Raporu, kilidi açacak."

"Kaç çocuk vereceksiniz?"

"Bunu söylemek zor. Çağırdığım gücü... kontrol etmek zordur. Zihinlerine girmek için koç başı kullanmak gibi bir şey. Çok fazla hasar bırakmamalıyım. Yoksa patlamış kafaları ekranlarda güzel görünmez, özellikle de yüksek çözünürlüklü televizyonlarda."

Çilingir önce kıkırdadı sonra hemen ciddileşti.

"Siz kendinizi tehlikeye atmadığınız sürece, Lordum," dedi.

"Kendimi hiçbir zaman tehlikeye atmasaydım, Şafak Prensi'nin adımı fısıldadığını asla duyamazdım."

"Ben bir gün onun sesini duyduğumu veya Yüce Majesteleri'ni gördüğümü hayal bile edemiyorum."

Ismus sırıttı. "Burada yaptıklarımız, Çilingir," dedi. "O görkemli güne yaklaştıracak."

Yaşlı adam gururla göğsünü şişirdi. "Ya Leydi Labella?" diye sordu. "Sağlığının nasıl olduğunu sorabilir miyim?"

"Çok iyi, Çilingir, çok iyi."

"En gözde hanımefendi! Bu harika bir haber, Lordum."

Ismus bir elini havaya kaldırdı. "Ama kendimizi fazla kaptırmayalım!" dedi. "Bu akşam küçük anormal tavşanlarımız havuçlarını hak etmeli. Burada olmamızın esas sebebi bu."

Tesisin dışında araba kapıları açıldı ve motorlar çalıştı. Kız ve oğlan valelerin siyah veya kırmızı BMW'leri vardı, en yakındaki beş yıldızlı otele götürüldüler. Kampın dışındaki araçlar da orman yolunda peşlerinden gitti.

Jody kabinin merdivenlerine oturdu ve ağaçları aydınlatan, sonra da ortadan kaybolan farları seyretti. İçerideki çocuklar yatmadan önce dişlerini fırçalayacaktı ama Charm banyodan çıkmıyordu. Çocukların büyük bir kısmı, Christina dâhil, Charm çıkana kadar uykuya daldı. Uzun, yorucu ve stresli bir gündü.

Alasdair'in kabininde çocuklar lavabonun etrafına birlikte toplandı ve yepyeni kuş tüyü yorganların altında yerlerini aldılar. İskoç çocuk yarı karanlıkta bir süre gitar çaldı ve hoş bir melodiyle uyumalarına yardımcı oldu.

Lee ve Marcus'un kabinindeyse her şey daha farklı ve gürültülüydü. Çocuklar, yaşları daha büyük olsa da, yorgunluklarına rağmen uyumak istediklerini itiraf etmiyordu. Jim yatağının üzerinde en sevdiği *X-Men* çizgi romanlarından birini okuyor, çizimleri takdir ediyor ve hayallere dalıyordu.

Spencer taşınır medya oynatıcısında bir kovboy filmi seyrediyordu. Kovboy filmlerini çok severdi; filmler Ay Büyücüsü dünyasından ve kendi huzursuz yaşamından çok farklı bir yerde geçiyordu.

Southport'ta yaşarken uçsuz bucaksız plajlarda ve kum tepelerinde dolaşır, binlerce kilometre uzaktaki Nevada Çölü'nde olduğunu hayal ederdi. Kulaklıklarından klasik kovboy şarkıları gelirken patikalarda yürür, hayali kanun kaçaklarının veya çakalların izini sürer, iki parmağıyla yaptığı tabancasıyla ateş ederdi. Kır tavşanları mahmuzlarının şıngırtısından kaçardı ve zihnindeki dev kaktüsler kurşunlarla delik deşikti. Kendini yalnız ve sessiz bir kanun adamı olarak hayal ederdi. Etrafındaki dünya delirirken akıl sağlığını korumasını sağlayan şey buydu. İnternet üzerinden bir şapka bile satın almıştı, ortalıkta kimseler olmadığında yalnız yürüyüşlerinde giyerdi. Bunu seviyordu. Şapkasını onu rahatlatan bir tılsım olduğu için hafta sonu

da yanında getirmişti. Eşyalarını çantasından çıkartmayacaktı. Çantada, yanında olmaları yeterliydi.

Diğer üç çocuk, Mason, Drew ve Nicholas kabinin konsolunda oyun oynamaya başladı ama TV kumandası Marcus'taydı ve kanallara göz gezdirmeye başladı.

"Artık izleyecek bir şey kalmadı," diye homurdandı. Bir kanaldan diğerine geçti. "Her yerde Valeler var. *Rover's Return* eski bir hana dönüştürüldü ve sokaktakiler köydeymiş gibi davranıyor. Bütün evlerin çatılarına sazlar bile koyulmuş! Ken Barlow tayt giymiş bir vites kolu topuzuna benziyor. Artık *Friends* bile izleyemiyorsun. Sizce de Joey bana benzemiyor mu? Kızlar... Hey, haberler başladı! Burası televizyona çıktı. Görüntüler bugünden ve işte Charm denilen kız Ismus'un etrafında dolaşıyor. Yağcılıkta usta! Şuna bakın! Yine de peşinden koşacağım. Ismus yine bir şeyler saçmalıyor, başka ne var? Şuna ne dersiniz: *Ünlü Minçet Şefleri* mi? Kimse o kusmuğun tadını güzel bir şeye dönüştüremez, içine ne kadar tatlı şeyler koyarlarsa koysunlar. *Benim Büyük Vale Nikâhım*, hayır. Alışveriş kanalı; pelerin, deri yelek ve sivri uçlu ayakkabılar satın alın, *Sizin İçin Nasıl bir Vale Verebilirim?*... Ah, bakın, siyah ve beyaz Nazi kanalı. En azından bazı şeyler hiç değişmiyor. Tek gösterdikleri şey Hitler'le ilgili eski şeyler. Bunu kim izler?"

Yanından geçen Lee, "Sen izlemelisin, Kadın Düşkünü," dedi. "Burada neler olduğuyla ilgili hiçbir fikrin yok."

Marcus, "Senin neyin var?" diye sordu. Çocuğun tavırlarından rahatsızdı. "Buraya geldiğimizden beri benimle uğraşıyorsun. Senin sorunun ne?"

Lee, "Hepimizin sorunu aynı," dedi. "Ama bazılarımız bunu göremeyecek kadar kör veya duyamayacak kadar sağır. Sence bizi buraya zihnimizi yıkamak için mi getirdiler? Mümkün de-

ğil." Bir sigara aldı ve kapıyı itti. "Bunu dışarıda içeceğim," dedi. "Gece senin narin ciğerlerini boğmak istemem."

Marcus arkasından, "Geri zekâlı," diye mırıldandı.

Asma kata baktı, koşup üst kata çıktı ve küçük tavan penceresini açıp içeriye temiz havanın girmesini sağladı. Sonra dikkatle katladığı kıyafetlerini aldı, sigara kokup kokmadıklarına baktı ve yanık olup olmadığını kontrol etti. Aşağıda üç çocuk konsolun başına oturdu ve kısa süre sonra zombi avlamaya başladı. Ellerindeki yarı otomatiklerle kafaları ve bacakları patlatıyorlardı. *Dans Eden Valeler* dünyasını anlatan video oyunları henüz çıkmadığı için mutluydular. İstedikleri şey buydu.

Yakılmamış sigarası hâlâ dudaklarında olan Lee kabinin önünde dolaşmaya başladı.

Jody basamaklara bakıp "Merhaba," dedi. "Nasıl gidiyor?" Çocuk kızı umursamadı ve volta atmaya devam etti.

Jody kayıtsızca omzunu silkti ve çenesini dizlerine dayadı. Duvar kâğıdı gibi fark edilmemeye alışmıştı ve bu durum daha önce Christina konusunda verdiği kararın ne kadar doğru olduğunu gösteriyordu.

Kendi kendine, "Burada arkadaş edinmenin anlamı yok," dedi. "Diğer insanlar hep beni yüzüstü bırakıyor."

Lee köşeyi dönüp gözden kayboldu. Ana blok karşısındaydı. Ortalıkta kimsenin olmadığından emin olunca binaya doğru koştu ve seslerin geldiğini duyunca yan tarafa yönelip gölgelerin içine sindi.

Ismus dışarı çıktı, ardından korumaları ve Jangler geldi. Adamlar park halindeki cipin yanına gitti ve Jangler arkalarından el salladı.

Yaşlı vücudunun izin verdiği kadar eğilerek selam verdi. "Yarın görüşmek üzere, Lordum!" dedi.

Cip ana kapıdan dışarı çıkıp orman yoluna girdi. Jangler ana binaya geri döndü, belindeki anahtarlığı çıkardı ve kapıları kilitledi.

Karanlığın içine sinen Lee, yaşlı adamın işini bitirip kabinlere doğru yönelmesini bekledi.

Jody, yaşlı adam geldiğinde hâlâ basamaklardaydı. Adam şapkasının kenarına dokunarak bir selam verdi ve kıza iyi geceler diledi.

Jody şaşkınlıkla, "Sen burada mı kalıyorsun?" diye sordu.

Adam durdu ve dudaklarının kenarında garip, hoş olmayan bir gülümseme açığa çıktı.

"Çilingir başka nerede olabilir?" diye sordu. "Siz gençlere birinin göz kulak olması lazım."

"Sen böyle söyleyince kulağa tutsakmışız gibi geliyor."

Adam, "Tutsak?" diye tekrarladı. Öksürmeyle gülme arası garip bir ses çıkardı. "Burada, bu lüks tatil beldesinde, etrafınızda bu kadar güzel bir manzara ve taze hava varken mi?" Cık cıkladı. "Ne kadar geniş bir hayal gücün var."

"Hayal gücümü *Dans Eden Valeler*'le birleştiremediğim için çok yazık, değil mi?"

Adam, "Peki," dedi. Başıyla tekrar selam verdi ve şapkasına tekrar dokundu. "Tatlı rüyalar," dedi.

Jody başını yana çevirdi. "Hiç sanmıyorum," dedi. "Bu şey başladığından beri kâbuslar görüyorum."

Jangler kaşlarını çattı ve dudağının üzerindeki bıyığı titredi. "Ne kadar... kötü," diye mırıldandı. "Bu konuda elimizden geleni yapmalıyız, değil mi?"

Sonra topuklarını birbirine vurdu ama bunu yapar yapmaz pişman oldu çünkü ayakları acımıştı. Yoluna devam etti.

Adamın son cümleyi söyleyiş şekli Jody'nin tüylerini diken

diken etti. Diğer taraftaki kabinin yanına gidene kadar bakışlarını adamın üzerinden ayırmadı. Sonra diğer kabinde birinin kalıp kalmayacağını merak etti.

Jangler kabine girmeden önce tereddüt etti. Bakışlarını kampı çevreleyen karanlık ormana çevirdi ve kendi kendine kıkırdadı, orada ne olduğunu biliyordu. Herkes uyuduktan sonra neler olacağını da bildiği için bir kez daha kıkırdayıp kabine girdi.

Lee ana bloğun etrafında döndü ve karşısına çıkan pencereleri denedi. Sonunda açık bırakılan bir pencereye denk geldi. İçeri girdi ve cebinden bir fener çıkardı. Daha önce gün içerisinde basın konferansının yapıldığı yerdeydi. Burada, Ismus tarafından kandırılan kameraman Kara Suratlı Damlar tarafından sıkı sıkı tutulmuş ve adama zorla minçet yedirilmişti.

Lee feneri etrafına tuttu; burada hiçbir şey yoktu, işe yarayacak bir şey görmedi. Sessizce bir sonraki odaya geçti. Burası yemek salonuydu. Masalar temizlenmişti ama ortada şatonun modeli duruyordu.

Lee modele bakarken dudak büktü ve mutfağa yöneldi.

İçeride, fenerin ışığı yeni temizlenmiş çelik yüzeylerden yansıdı ve duvarlara asılı mutfak malzemelerini aydınlattı. Lee hiç vakit kaybetmedi. Bütün dolapları açtı, bütün çekmecelere baktı. Sonra diğer kapıya koştu ve kolu çevirdi. Kapının ardında içi dolu bir depo vardı, yerden tavana kadar tenekeler ve kuru yiyecek paketleriyle doluydu. Ay Büyücüsü yiyeceklerinden eser yoktu.

Feneri raflardaki hazineleri aydınlatınca, "Güzel!" dedi.

Çantasını getirmesi gerektiğini hatırlayınca kaşlarını çattı. Bu büyük tenekelerden ancak iki tanesini birden taşıyabilirdi. Etrafına bakındı ve rafların altındaki boş Tupperware kaplarını gördü.

Gülümseyerek "Yaşasın!" diye mırıldandı.

En büyük kabı alıp içine bir paket makarna ve iki paket de pirinç koydu. Sonra geriye kalan yeri kurutulmuş meyveler ve şekerlerle doldurdu. Kabın kapağını kapattı ve fenerini cebine koyup mutfağa geri döndü.

Karanlık depoya doğru, "Sizin için geri döneceğim tatlım," dedi.

Kısa süre sonra aynı pencereden dışarı çıktı. Dışarıda çömeldi ve etrafta kimsenin olmadığından emin oldu. Sonra, kabı kucaklayarak ana bloğun arkasındaki çimenlerin üzerinden ürkütücü ağaçların olduğu tarafa koştu.

Lee karanlıktan korkmazdı ama ormanın içine girdikten sonra aldığı pis koku yüzünden öğürdü. Yakınlarda bir yerde içi pisliklerle dolu bir çukur mu vardı? Güney Londra'da bir malikânede büyüdüğü için kırsal kesime alışkın değildi. Buralar hep böyle mi kokuyordu? Lağımların kokusundan bile güçlüydü.

Mümkün olduğunca sessiz hareket etmeye çalışsa da önceki sonbahardan kalan yaprakların ve ayağındaki eşofmanın hışırtısına engel olamadı. Ayakları altında kalan dalların çatırtısı çok gürültülüydü. Bir süre gittikten sonra durdu ve fenerini çıkardı. Belirgin bir yer, daha sonra tanıyacağı bir yer bulmalıydı. İleride şişko bir ağaç vardı. Türünün ne olduğunu bilmiyordu ama en alttaki dalları iki kol gibi yanlara uzanıyor ve büklüm büklüm gövdesi dudaklarını büzmüş yaşlı bir surata benziyordu. Kitaptan önceki günlerde tanıdığı bir kışı hatırladı. Evet, bu olurdu.

Kabı ağacın dibine koydu, etraftan kamuflaj olarak kullanmak için dallar ve çalılar topladı. Bunu yaparken izlendiğini hissetti ve çürümüş koku daha da güçlendi.

Tedirgin olan Lee etrafına bakındı. Orman çok karanlıktı; gölgeler her şeyi gizliyordu ve fenerini tekrar yakmaya cesaret edemezdi.

"Sen misin, hanım evladı?" diye mırıldandı. Marcus'un onu takip ettiğini düşündü. "Sakın bana numara falan yapma."

Tepesinde huzursuzca kıpırdanan yaprakların sesinden başka bir şey duymadı. Belli belirsiz bir ses daha vardı, banyo köpüklerinin yumuşak patlaması gibi bir şeydi. Lee garip sese doğru döndü ve bir gölgenin tepeden indiğini fark etti. Gözlerini kırpıştırdı. Karanlığın içinde ne olduğunu görmeye çalışmak gözlerini zorluyordu.

Feneri yaktı. Işık karşısında dikilen şaha kalkmış siyah ve baloncuklu küf kitlesini aydınlattı.

8

Alasdair basamaklara oturdu ve gitarıyla bir şarkı çalmaya başladı.

Bir kız, "Biraz acıklı," dedi. "Ama yine de fena değil."

Kafasını kaldıran Alasdair diğer kabinin basamaklarındaki Jody'yi gördü.

İskoç çocuk başıyla onayladı.

"Yapacak başka bir şeyin yoksa bol bol pratik yapabiliyorsun ama bunu birlikte yapabileceğim kimse yok," dedi. "Ve acıklı melodileri severim."

"Hangi grupları seversin?"

Alasdair başını iki yana salladı. "Ah, hayır," dedi. "Ben bu oyunu oynamam."

"Hangi oyun?"

"Gerçekten bağırmak zorunda mısın? Buraya gelsen ve medeni insanlar gibi konuşsak olmaz mı? İçi uyuyan çocuklarla dolu bir kulübenin önündeyim."

Yeşil montuna sarınan kız diğer kabine doğru yürüdü ve çocuğun yanına oturdu.

"Hangi oyun?" diye tekrarladı.

Soruyu geçiştirircesine, "Senin bilmediğin grupları biliyorum oyununu," dedi. "Böyle bir sidik yarışıyla ilgilenmiyorum."

Jody ayağa kalktı. "Unut gitsin," dedi. "Sadece sohbet etmeye çalışıyordum. Seni rahatsız etmemeliydim. Hiçbiriniz buna değmezsiniz. Kendi başıma daha iyi olduğumu söyleyip duruyorum ama bazen ben bile unutuyorum. Seni gitarın, ağıtların ve aksi tavırlarınla baş başa bırakıyorum."

Gitmek için arkasını döndü ama çocuk beklemesini söyledi.

"Özür dilerim," dedi. "Aylarca kendini korumaya çalışınca insanlara açılmak çok zor oluyor ve sosyalleşmek konusunda biraz paslandım. Çok kabaydım, kabul ediyorum. Otur... lütfen."

Sesi yumuşayan Jody, "Kolay değil, öyle değil mi?" diye sordu. "Ben normal biriyle konuşmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unuttum."

Çocuk, "Evet," dedi. "Şu halimize bir baksana; trajik."

"Yaşadığımız onca şeyden sonra şaşırtıcı değil: İsyanlar, kitapçıların bombalanması, eziyetler... Ve birçok kez içimizdeki güveni ve ümidi kaybettik. Arkadaş edinmeye korkacak hale geldik. Böyle olduğumu biliyorum ve bundan gerçekten korkuyorum."

Çocuk bir kahkaha attı.

Kız, "Evet!" diye ısrar etti. "Bugün küçük bir kıza kötü davrandım. Keşke... Ah, artık çok geç."

Alasdair, "Buradaki çocuklardan bir şeyler öğrenebiliriz," dedi. "Sonunun nasıl biteceğini umursamadan hâlâ dost edinmeye hevesliler. Benim kulübemdeki çocuklar pazartesi sabahı sıkı dost olacaklar."

Jody, "Yeni dostlarını geride bırakıp onları istemeyen ailelerine geri dönecekleri gün," dedi. "Tabii, eğer o güne dek zombiye dönüşmezlerse."

Alasdair gitarına baktı ve bir şarkının girişini çalmaya başladı.

Kız, "Bu önceki kadar acıklı değil," dedi.

"Simon ve Garfunkel'den *I am a Rock* şarkısı."

"Bilinmeyen gruplardan bahseden kimmiş?"

"Güzel melodiler ne kadar eski olursa olsun hâlâ güzeldir. Kulaklar için bir ziyafettir; evet, bence bu uygun bir tanım oldu."

Dikkatini bir kez daha gitarına odakladı ve sözleri mırıldandı.

Ben kimseye dokunmuyorum,
Kimse de bana dokunmuyor.
Ben bir taşım.
Bir adadayım.
Ve bir taş acı hissetmez;
Ve bir ada asla ağlamaz.

Kız soğuk bir ses tonuyla, "Her duruma uygun bir şarkın var mı?" diye sordu.

Çocuk sırıtarak "Empatik müzik kutusu, evet o benim," dedi. "Adım Alasdair ve hayır, seninle arkadaş olacağım ve bunu kabul etmek zorundasın. Hafta sonunda beynim yıkanmazsa sana cep telefonumu bile verebilirim. Birini aramak değişiklik olur. Artık çoğu zaman şarj etmeyi bile unutuyorum."

Jody neşeyle gülümsedi ve etrafında inşa ettiği duvarlar biraz ufalandı.

Jody, "Müzik hep hayatımın önemli bir parçasıydı," dedi. Gitara baktı. "Ben üç yaşındayken, annem ve babam beni Glastonbury'ye götürdü. Çamurların içinde, bir bataklık canavarına benzeyen resimlerim var. Orada dinlediğim gruplar..."

Jody birden duraksadı ve gözleri, karanlık ağaçlara daldı. Geçmişi düşünmek istemiyordu. Hepsi gitmişti.

"Annen ve baban havalı insanlarmış."

Jody sesinde kesin bir kararlılıkla, "Öyleydiler," dedi. "Ya seninkiler?"

Alasdair tırnağını tellerden birine sürterek vereceği cevabı vurguladı. Kaçamak bir biçimde, "Bir sonraki soru!" dedi.

Jody kurnazca önceki konuya geri döndü. "Acaba bu sene Glastonbury'de konserler olacak mı?" diye sordu. "Bu sefer onlar olmadan, yanıma sadece en iyi arkadaşımı alıp gidecektim, bütün bunlar olmadan önce. Ama artık bir organizasyon yapılsa bile herhalde topluca kitap okumalar ve ozanlar ve saray şarkıları olur."

"Orada ağaç seven hippilerden ve kınadan dövmeleri olan tiplerden yeterince yok muydu?"

Jody gülümsemesini gizlemek için öksürdü. Orada birçok kez ağaçlara sarılmış ve ellerine kınadan dövmeler yaptırmıştı.

"Çok fazla yoktu!" dedi. "O sahnelerde en iyi, en harika sanatçılar çalıyor. İnanılmaz! İnanılmazdı."

Alasdair devam edemeden Marcus diğer kabinden dışarı çıktı. Üzerine bir Man United forması geçirmişti ve koşarak yanlarına geldi.

Jody'yi umursamayıp İskoç çocuğa, "Yatmadan biraz egzersiz yapayım dedim," dedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Marcus, "O zaman antrenmana eşlik edecek bir şeyler çal!" dedi. Çimenlerin ortasına geçti ve gece jimnastiğine başladı.

Alasdair, Jody'ye dönüp "Cüzzama yakalanmayı tercih ederim," dedi.

"Bu çocuk sadece kendini önemsiyor."

"Evet, öyle, muhtemelen bu sayede hayatta. Benim içinse en büyük destekçim gitarımdı. Son birkaç ayda gitarım olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Kafa dağıtmama yardımcı oluyor. Sen nasıl başa çıkıyorsun?"

"Kitaplar ve gruplar. Demek istediğim, doğru düzgün kitap-

lar! İçinde valeler olmayanlar. İnsanlar neden Vale kelimesini v'nin üzerine basarak vurguluyor? Hiç mantıklı değil."

Alasdair'in bu soruya verecek cevabı yoktu. Birlikte, enerjik bir biçimde sporuna devam eden Marcus'u seyrettiler. Şınav çekti, mekik çekti, sonra diğer hareketlere geçti.

Jody, "Nasıl yürüdüğünü fark ettin mi?" diye sordu. "Sanki kollarının altında, görünmeyen iki halı taşıyor."

"O kadar yapılı bile değil. Olduğundan daha büyük olduğunu düşünüyor. Ve tıraş losyonuyla mı yıkanıyor? Koku ondan önce odaya giriyor ve o gitmeden odayı terk etmiyor. Sen eski Charlie Broon çizgi filmlerini seyrettin mi? Orada, nereye gitse yanında bir toz bulutu götüren Pig-Pen diye bir karakter vardı. Bu çocuk da aynı ama onun bulutunda çiçekler ve turunçgiller var. Ha, Charlie Broon'u çok severdim. Okuldaki masasına oturduğunda öğretmeni hiç görmezdin, sadece önden gelen sıkıcı ve monoton sesi duyardın. Kelimeler doğru düzgün anlaşılmazdı, sadece bir sesti. Ne zaman bu şeyle ilgili toplu okumalar yapılsa aklıma o geliyor."

Jody düşünceliydi. "Biliyor musun?" dedi. "İnsanlar o kadar çok parfüm, deodorant ve oda parfümü kullanıyor ki kimyasallar nefes aldığımız havada algılanabilir bir doyma noktasına ulaştı. Bunu anlayabiliyor musun? Bu gezegenin büyüklüğünü düşün, biz atmosferi zehirli bir karışıma dönüştürmeyi başardık. Yiyeceklerimize giren sentetik partiküller ve tehlikeli metaller vücutlarımızda birikiyor. Kimse bize ne yapacaklarını bilmiyor ama sonumuz hoş olmayacak. Yine de tuvalet gül kokuyorsa ve mutfak zemininde limonlu bir tazelik varsa, insanlar buna değdiğini düşünüyor."

Alasdair, "Sen tam bir neşe kaynağısın," dedi. "Ah, şu çocuğun haline baksana. Çok komik."

Jody de gülmeye başladı.

Sonra ani bir farkındalıkla, "Bunu neden yaptığını biliyorum!" dedi. "O Barbie kız onu görsün diye. Onu etkileyeceğini düşünüyor."

Alasdair, kızın haklı olduğunu biliyordu ve gülmeye başladı. Uzun süredir ikisi de bu kadar gülmemişti ve içlerinde biriktirdikleri korkularla endişeler bir baraj duvarı gibi yıkıldı. Kısa süre sonra gülmekten iki büklüm oldular. Ama Jody çok yüksek sesle, çok vahşice gülüyordu. Gözlerinden yaşlar akıyor; nefes alıp verirken ciğerleri adeta ıslık çalıyordu. Kısa süre sonra kontrolünü kaybetti. Duramıyordu ve paniğe kapılmaya başlayınca kahkahası acıtmaya başladı. Korku göğsünü sıkıştırdı. Elleri titriyordu ve basamaklardan destek aldı.

Alasdair alarma geçerek kıza baktı. Çimenlerin üzerinde, Marcus tek elle çektiği şınavı bıraktı ve kaşlarını çatıp hiç durmadan gülen kıza baktı.

"Kızı tokatla!" dedi.

Alasdair bunu umursamadı ve Jody'yi omuzlarından tutup kendine çevirdi.

Telaşla, "Beni dinle!" dedi. "Sakinleş! Derin nefes al. İşte bu. Derin derin nefes al. Bunu yapabilirsin, devam et, devam et, her şey yoluna girecek."

Kız titredi ve kahkahaları azalırken kendinden geçecek gibiydi. Nefes alıp verişi normale döndü ve titreyerek kendini geriye bıraktı.

Alasdair rahatlayarak "Kalp krizi geçireceğini düşünmeye başladım," dedi. "Senin solunum cihazın yok mu?"

Kız sulu gözlerle Alasdair'e baktı.

"Bende astım yok!" dedi. Kafası karışmış gibiydi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Benim bir ucube olduğumu düşünüyor olmalısın."

Alasdair kendine hâkim olamayıp sırıttı. "Evet," dedi. "Parlak ve mor bir yüzü olan bir ucube."

Jody verecek ters bir karşılık aradı ama bunun yerine tekrar gülmeye başladı. Bu seferki doğal ve sıradan bir gülmeydi, içini hafifleten ve kendisini iyi hissetmesini sağlayan türdendi.

Alasdair de kıkırdadı.

"Burada hepimiz ucubeyiz," dedi.

Jody, "Ucubeler ve reddedilmişler," diye ekledi.

Alasdair, "Sen de Vale derken v'yi vurguluyor musun?" diye dalga geçti.

Uzaktan korkunç bir çığlık geldi ve artık hiçbir şey komik değildi. Jody hemen ayağa kalktı.

"O da neyin nesiydi?" diye sordu.

Alasdair yerinden kalktı. "Mutlu bir ses olmadığı kesindi," diye mırıldandı.

Marcus, "Şuradan geldi!" dedi. Koşup kabinin yanına ulaştı ve ardındaki ormana baktı.

Jody, "Bir insanın sesiydi," dedi. "Biri çığlık attı. Ne yapmalıyız? Birini mi çağıralım?"

Marcus, "Kimi çağıracağız?" dedi. "Hiçliğin ortasındayız."

"O yaşlı adamı bulup ona söyleyebiliriz. Bir şeyler yapabilir."

Alasdair şüpheyle, "Kaptan Mainwaring mi?" diye sordu. "Bahse var mısın?"

"Denememiz gerekmez mi? Birinin başı belada."

İskoç çocuk, "Sen sorunu olduğundan küçük gösteriyor gibisin," diye mırıldandı. "Bana göre, ya birinin boğazını kestiler ya da birini kıtır kıtır kestiler. O çığlık tüyler ürperten cinstendi."

Marcus, "Kes sesini!" diye hırladı. "Şurada, bakın!"

Ağaçları işaret etti. Gölgeli açıklığın ortasında bir şey hareket ediyordu. Bir figür tökezleyerek ağaçların arasından çıktı ve çimenlerin üzerinde hızla koşmaya başladı.

Jody, "Kim o?" diye sordu.

Kim olduğunu söylemek için fazla karanlıktı. Figür bulundukları yere doğru geldi. Kısa süre sonra nefes nefese kaldığını duydular ve üç genç tedirgin gözlerle birbirine baktı. Marcus geri çekilmeye başladı. Sonra bilinmeyen şahıs tökezledi ve yere düştü. Küfürler ardı ardına sıralandı.

Marcus, "Bu o!" dedi. Sesi tanıyınca hem rahatladı hem de tiksindi.

Diğer ikisi kim olduğunu anlamadı ama figür ayağa kalkıp koşmaya devam etti. Kısa süre sonra birbirlerini tanıyabilecekleri mesafeye girdi.

Lee Charles kollarını panik içinde sallayarak koşuyordu. Koşmaya alışkın değildi ve kan ter içindeydi. Neredeyse diğerlerine çarpıyordu, sanki önünde ne olduğunu görmüyordu. Son anda durdu ve dönüp arkasında uzanan boş çimenlere baktı.

"Gördünüz mü?" diye sordu. "Gördünüz mü? Nereye gitti?"

Marcus kollarını göğsünde birleştirip "Neyi?" diye sordu.

Lee üç çocuğa baktı. Şaşkınlıkla, "Hiçbir şey görmediniz mi?" diye sordu.

Alasdair ve Jody başlarını iki yana salladı.

Marcus gözlerinde bir parıltıyla, "Sadece seni gördük," dedi. "Ve korkmuş bir kız gibi ciyaklıyordun."

Lee bunu duyduysa da önemsemedi ve dönüp karanlık ağaçlara doğru bir bakış daha attı. Oradaki şeyi hayal etmiş olamazdı. O köpükler saçan korkunç şey gerçekti, bunu biliyordu ve hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Neden peşinden gelmemişti? Nefeslenmek için

yere çömeldi, gördüklerine bir anlam vermeye çalıştı. Kaçmıştı, önemli olan yalnızca buydu.

Jody, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Cevap vermeden önce düşündü. Korkusu azalıyor ve soğuyor, yerini şüpheci düşünceler alıyor, yanılmış olabileceğini fısıldıyordu. Gördüğü şeyin var olması mümkün değildi. Karanlığın ve tanıdık olmadığı şeylerin bir oyunu olmalıydı. Duyuları kandırılmıştı, gece kırsal kesimin garipliğine kanmıştı.

Doğrulurken, "Bilmiyorum," dedi. "Bana gerçek gibi geldi."

Jody, "Orada ne gördün?" diye sordu. "Ne oldu?"

Lee boş gözlerle kıza baktı ve omzunu silkti, kaybettiği soğukkanlılığı geri kazanmaya çalıştı. "Sen yanlış duymuşsun, kızım," dedi. "Ben bir şey görmedim."

Alasdair, "Pek de *hiçbir şeymiş* gibi gelmedi," dedi. "Sanki orada tehlikeli, bilmemiz gereken bir şey var gibi."

Lee öfkeyle, "Beni rahat bırakın!" dedi. "Bir şey görmedim!"

Çocukların yanından geçip gitti, cebinden bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına soktu ama sigarayı yakmaya çalışırsa diğerlerinin titreyen ellerini göreceğini biliyordu. Bu yüzden sabırsızca burnundan soludu ve kabinine doğru yürüdü.

Jody, "Bu çok garipti," dedi. "Neden bahsediyordu?"

Alasdair, "Ayrıca, neden oradaydı?" diye sordu. "Neden kaçıyordu?"

Kız, "Morali çok bozuk," dedi. "Belki de bizden kaçmak istedi. Aslında onu suçlayamam. Karşısına çıkabilecek en hoş insanlar olduğumuzu sanmıyorum."

Marcus burnundan soludu ve sırıttı. "Bunun sorunu kendisini Samuel L. Jackson sanması," dedi. "Ha, bu kelimeden kaçamazsın... *Jack*. Her yerdeler. Fark etmediniz mi? İngilizcede içinde *jack* olan bir sürü kelime var, ayrıca bir sürü yerde özel

isim olarak da var, Jack Russell, Karın Deşen Jack, Dev Katili Jack, Kutudaki Jack, Jack'in Evi. Lanet olasıca bayrak bile aynı!"

Jody küçümsercesine, "Senin en çok sevdiğin hangisi?" diye sordu.

Cevap hemen geldi. "Delikanlı Jack, tıpkı benim gibi."

Jody bunu ne sıklıkla söylediğini merak etti. Dudaklarından çok çabuk çıkmıştı. Halbuki çocuğa uyabilecek bir sürü *Jack* vardı.

Alasdair, "Benimki sanırım Jack Daniels," dedi.

Marcus alaycı bir biçimde *Jock Daniels* deyip bir kahkaha atacaktı ama vazgeçti. Çocuğu daha iyi tanıdığında ve dalga geçerse tepki görmeyeceğinden emin olduğunda bu tarz espriler yapabilirdi.

Jody, "Pekâlâ, ama ben bir tür Jack değilim," dedi. "Hem de hiçbir şekilde. Hepimiz bunun için burada değil miyiz, onlardan birine dönüştürülmek için? Tabii, eğer böyle bir şey olursa, ki bence çok olası görünmüyor çünkü şimdiye kadar tam bir vakit kaybıydı ve ümitsiz bir vakaydı. Pekâlâ, ben yatağa gidiyorum. Yarın daha eğlenceli oyunlarda görüşmek üzere."

Alasdair, kızın arkasından, "İyi geceler," dedi.

Marcus kız içeriye girince, "Bence o Jack ve Beancurd," dedi. "Ya da taş gibi soğuk Jack."

"Hep böyle alaycı olmak zorunda mısın? Ben kızı sevdim."

Marcus konuyu değiştirircesine, "Ah, savunmaya değecek bir kız değil," dedi. "Bunu kendisi de yapabilir. Onun gibiler dikkatleri üzerine çok fazla çekmez ve bu yüzden büyüdükçe huysuzlaşırlar, her fırsatta insanlarla dalga geçer veya onları eleştirirler. Onun gibilerini çok gördüm. Uzak dur! Uzak dur! Uzak dur!"

"Şimdi gitsen olur mu? Çünkü senden ciddi ciddi rahatsız olmaya başladım."

Marcus afalladı. "Senin neyin var?" diye sordu.

"Senin varlığına alerjim olabilir. Dürüst olmak gerekirse mideme iyi gelmiyorsun."

"Midene iyi gelmek mi?"

"Midemi bulandırıyorsun, yediklerim ağzıma geliyor."

"Ah, yapma! Sen nesin? Bir tür aziz veya onun gibi bir şey mi? Biliyor musun, ben seninle arkadaş olmaya çalışıyordum. Ne halin varsa gör, Jimmy!"

Tiksinerek uzaklaştı ve kabinin kapısını arkasından çarptı.

Alasdair, "Zavallı," diye mırıldandı. "Dünyada böyle yaratıklar olduğunu unutmuşum."

Sonra Jody'nin çocuk hakkında söylediği bir şey aklına geldi ve az önce Marcus'a çok kötü davrandığını fark etti. Evet, çok iyi insanlar değildiler. Ama buradaydılar ve birbirlerine katlanmak zorundaydılar. Bu hafta sonu ne getirirse getirsin, ellerinden geleni yapmalıydılar.

"Sadece iki gün daha," diye kendi kendini sakinleştirdi. "Bunu başarabilirim."

Daha fazla yanılamazdı.

Yatmaya karar verdi ama dönüp kampın yakınındaki ağaçlara doğru son bir kez baktı.

"Samuel L. Jackson ne derse desin," diye mırıldandı. Hâlâ Lee'nin gerçek ismini kullanmıyordu. "Ormanda bir şey gördü ve gördüğü şey ödünü koparttı."

Bu rahatsız edici düşünceler içerisinde gitarını aldı ve genç çocukların horul horul uyuduğu kabine girdi. Yatağına girerken ziyafetten biraz bira aşırmış olmayı arzuladı. Jody'ye de gerçeği söylememişti. Son birkaç aydır en büyük destekçisi gitarı değildi.

Gece, tesisin üzerine çöktü.

Bütün kabinlerden uyuyan çocukların horultuları geliyordu. Lee bile huzursuz bir uykuya daldı, yakmadığı sigarası hâlâ elindeydi. Yanındaki yatakta yatan Marcus, gece yüzüne sigara dumanı üflenmesi tehdidini hatırlayarak diğer tarafa döndü.

Jody'nin kabininde Charm bir Mısır mumyası gibi hareketsizdi. Üzerinde pembe ve dantelli bir gecelik vardı, yüzü nemlendirici sürdüğü için parıldıyordu. Yanında sarılması için bir Garfield vardı. Reddedilmiş ve sorunlu çocukların rüyalarından farklı renkler ve anılar geçti. Kızlardan biri huzursuzca mırıldandı. Bir diğerinin zihninde yaşadıkları tekrarlanırken alnı endişeyle kırıştı. Christina yatağında kıvranıyor, içi palyaçolarla dolu bir labirentte yolunu bulmaya çalışırken yorganı tekmeliyordu. Ailesinin çarpık yüzleri sürekli gözünün önüne geliyordu ama her daim ulaşamayacağı kadar uzaktaydılar. Bir diğer yatakta, Jody'nin gözleri yaşlıydı. Uyanıkken dökemediği yaşları uykuda döküyor ve gözkapaklarının altında gözleri fıldır fıldır hareket ediyordu.

Yatakların üzerindeki hava boğucu ve ağırdı, yaklaşan fırtınanın habercisi gibiydi. Banyodaki aynanın üzerindeki ışık küçük çocuklar için açık bırakılmıştı çünkü geceyi garip bir yerde geçirdikleri için endişeliydiler ve korkuyorlardı. Kapı aralıktı ama şimdi sessizce kapandı ve karanlık uyuyan kızların üzerine çöktü.

Asma katta çocuklardan biri inliyor ve kıpırdanıyordu. Kimse sesini duymadı. Çocukların üzerine doğal olmayan ve hiçbir şeyin bozamayacağı bir uyku çökmüştü. Artık hiçbir şey onları uyandıramazdı. Karanlık etraflarına dolanıyor, onları içine alıyor, daha derinlere çekiyordu.

Bu karanlığın içinde turuncu bir ışık yanmaya başladı. Duvarda birden belirdi ve ışığa hafif bir vızıltı eşlik etti.

Önce parazit sesi geldi ve Bakalit cihaz sinyalleri ararken ciyakladı. Ortadaki kadran ışıldadı ve iğne titredi. Sonrasında

Austerly Fellows'un şeytani icadı çocukların rüyalarını kâbuslara ayarladı.

Dans Eden Valeler'in yere atılan, kıyafetlerin altında kalan veya yatakların altına tekmelenen kopyaları titremeye başladı. Sarsılarak gizlendikleri yerlerden çıktılar. Dolaplardan birinin kapağı açıldı ve kızlardan birinin içine koyduğu kopya aşağı düştü. Odadaki çekmecelerden biri açıldı ve içindeki kitap dışarı çıktı.

Vızıltı şiddetlendi. Cihazın pirinç ızgarasından 1930'lardan kalma bir melodi gelmeye başladı. Bütün kabinlerde durum aynıydı. Büyük Buhran döneminde çıkan bir çaresizlik şarkısı derin uykuya dalmış çocukların kulaklarından girdi. Yorgun ve mağdur bir kadının sesi duyuldu, ucuz bir dans salonundaki bir taksi şoföründen bahsediyordu.

Ben o kadın öğretmenlerden biriyim,
Güzel bir kadınım, biliyorsunuz
Saraylarda anlatılan,
Ve peşinde koşulacak türden...

Bütün kitapların cildi kırıştı ve kitaplar hep birlikte açıldı. Sayfalar kendiliğinden çevrilirken hışırdadı, kararlı bir biçimde kralların ve kraliçelerin, kız ve oğlan valelerin, lordların ve şövalyelerin, uşakların ve köylülerin hikâyelerini geçti. Sonunda tüm kitaplarda aynı sayfa açıktı.

Müzik devam etti. Çaresiz ve ucuz şarkı barakalarda çalıp kampa yayıldı.

Bir dans on sent,
Bana bunun için para ödüyorlar.

En sondaki kabinde Jangler uyanıktı, rahat sandalyesinde oturuyordu ve parmaklarını göbeğinin üzerinde birleştirmişti. Ayaklarını sıcak ve sabunlu suyun içine sokmuştu. Dışarıdan acı melodinin geldiğini duyunca parmaklarını oynattı ve bir havluya uzandı.

Dövüşçüler ve denizciler ve çarpık bacaklı terziler,
Bir bilet alıp beni kiralayabilirler!

Bütün çocukların kâbusları şiddetlendi. Jody rüyasında küçüldüğünü ve şato modelinin surlarında dolaştığını gördü. Kurşun askerler karşısına çıktı ve Ismus'un devasa yüzü kulelerin arasından sırıtıyor, sıska suratı gökyüzünü kaplıyordu. Odanın diğer tarafında Charm'ın ağzından mutsuz bir inilti çıktı ve kız parlak yüzünü diğer tarafa döndü. Tepelerinde, Bakalit cihazın kadranı gittikçe parıldıyor ve kasvetli melodi çalmaya devam ediyordu.

Alasdair'in kabininde pirinç ızgaradan mavi bir kıvılcım geldi, ardından bir elektrik akımı duvarlara atladı. Bütün ayakkabıların bağları titremeye başladı ve sonrasında hepsi birden havaya dikilerek tavana baktı. Ardından bütün kitaplar havaya kalkıp dönen bir çember oluşturdu.

Peşinden kıyafetler ve çantalar geldi. Sonunda çocuklar da yataklarından yükseldi. Kolları ve bacakları görünmez bir güç havada tutuyordu. Genç sırtlar yay çizdi ve vücutlar yükselirken başlar geriye düştü.

Kapanış saatine kadar buradayım.
Dans et ve mutlu ol, sadece on sent!

Şimdi şarkıda bir ses daha vardı. Her geçen saniye şiddetini artıran bir yaratık hırıltısıydı.

Havadaki çocuklar çaresizce dönmeye başladı. Kâbusları körüklendi ve Bakalit cihazın kadranı parlaklığını artırdı. Yataklar bile titreyip yerden kalktı. Izgaradan kıvılcımlar çıktı ve şarkının içindeki ürkütücü sesten tiz bir kahkaha geldi.

Tek ihtiyacın olan bir bilet,
Gel, büyük oğlan, bir dans on sent.

Kabinlerin her birinde, dönen kitapların ortasında, karanlık şekilleniyor, yoğunlaşıyor ve form alıyordu.

Terliklerini giyen Jangler kamptan kulakları sağır edecek çatırtıların geldiğini duydu. Robdöşambrının kemerini bağlayıp dışarı çıktı.

Sert rüzgârlar kulübeleri dövüyor ve kapıları çarpıyordu. Jangler en yakındaki kulübeye baktı. Buradaki çocuklar duvarlara yapışmıştı ve eşyaları bir fırtınaya kapılmış gibiydi. Sonra gözüne havada yoğunlaşan form ilişti ve takdir edercesine alkışladı.

"Bravo!" dedi. "Bravo!"

Çirkin ses radyoyu terk etti. Şimdi boyut değiştiren yaratığın gırtlağından geliyordu ve Jangler'ı boğuk bir sesle selamladı. Mavi bir alevin parıltısı açığa çıktı. Bakalit cihaz son bir kez cıyakladı ve otuzların kasvetli şarkısı kesildi. Kabinlerdeki doğal olmayan fırtına azalmaya başladı. Yataklar, çantalar, kitaplar, ayakkabılar, kıyafetler ve Alasdair'in gitarı yere düştü. Hâlâ uyuyan çocuklar duvarlardan aşağı kaydı. Kâbusları azalıyordu ama düştükleri yerde hareketsizdiler.

Jangler kabindeki yaratıklara el salladı. "Onları yataklarına geri koyun," dedi. "Ve ortalığı biraz toplayın. Burası çok dağınık."

Buharı tüten yaratığın büyük ayakları halının üzerinde alevlendi ve kırmızı kenarlı gözlerinde öfkeli bir bakış belirdi.

Jangler, "Hemen," diye emretti. Dikkatini diğer kabinlere odakladı.

Yaratık balgam çıkartıyormuş gibi bir ses tonuyla, "Myahmyahmyah," dedi.

Christina yüzünü buruşturdu. Sağ kolu üzerine düştüğü için acıyordu. Boğucu uyku üzerinden kalkıyordu; kızın başı dönüyordu. Midesi bulanıyor ve kendine gelmekte zorlanıyordu. Kaba eller vücudunu yerden alıp yatağa yatırdı. Üzerine bir yorgan örtüldü. Kabinin içinden gelen hoş olmayan ve genizden gelen bir mırıltı düşüncelerini dağıttı.

Birisi, "Acele edin," dedi.

Christina gözlerini bir anlığına açtı ve o komik, şişman, yaşlı adamın kapıda dikildiğini gördü. Adamın kiminle konuştuğunu merak etti.

Adam, "Çok fazla vakit kalmadı," dedi. "Yakında kendilerine gelirler. Sizi görmemeliler. Çabuk olun, acele edin."

Christina, adamın arkasından geçen garip figürler gördüğünü düşündü. Gözlerini bir kez daha kapadı ve başı yana devrildi.

Doğal olmayan boğuk bir ses, "Güzel," diye mırıldandı. "Pürüzsüz bir ten..."

Kız gözlerini tekrar açtı. Rüya mı görüyordu? Korkunç bir kâbusun içine mi sıkışmıştı? Sanki odada bir şey vardı, korkunç ve şekilsiz bir şeydi. Tam karşısında, Charm'ın yatağı üzerine eğiliyor, kocaman ve budaklı elleriyle kıza dokunuyordu.

"Ben istiyor," dedi. "Bu benim. Bezuel'in. Ah, evet."

Jangler, "Kızı rahat bırak," dedi. "Dokunmayı bırak. Az kaldı. Ayrıca, kız seni görürse aklını kaçırır."

Christina başını kaldırmaya çalıştı. Çok yorgundu. Uzuvları sanki taşlaşmıştı. Bütün gücünü kullanarak doğruldu.

Küçük ve sırtı kambur bir yaratık, Charm'ın geceliğini kaldırıp altındakilere bakıyordu. Kalın bir parmak kızın göbeğindeki pembe taşa dokundu.

Genizden gelen bir ses, "Pırıl pırıl," dedi. "Benim olmalı."

Christina çığlık atmak için ağzını açtı. Yaratık çıplaktı. İğrenç ve deforme olmuş vücudunda öfkeli kızarıklıklar, siğil öbekleri ve koyu kırmızı döküntüler göze çarpıyordu. Christina çığlık atmak istedi ama sesi çıkmadı. Başı yeniden yastığa düştü.

Jangler, "Şu kız uyanıyor!" diye uyardı. "Çabuk! Diğerlerine katıl."

Christina isyankâr bir hırlama duydu. Sonra yatağına bir ağırlığın çıktığını fark etti. Gittikçe yaklaşıyor, göğsüne doğru çıkıyordu.

Christina çok korkmasına rağmen gözlerini birden açtı. Yaratık tepesinde oturuyordu. Christina şimdi hayatı boyunca gördüğü en çirkin yüze bakıyordu.

Sıcak ve pis kokulu bir nefesi yüzünde hissetti. "Uyuuu! Uyanmak yok, uyanmak yok."

Karanlık yeniden üzerine çöktü ve yedi yaşındaki kız uykuya daldı.

Jangler, "Emrime itaat et!" dedi. "Hemen buradan çık!"

Yaratık dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Jody uyandığında dışarısı hâlâ karanlıktı. Eklemleri aşırı gerilmişçesine ağrıyordu. Uykulu ve boş gözlerle kabine göz gezdirdi. Karanlığın içinde bir kızın daha yatağında doğrulduğunu gördü. Kız omzunu ovalıyor ve sıktığı dişlerinin arasından havayı içine çekiyordu.

Kız, "Birisi bana yumruk atmış," diye şikâyet etti. "Bunu hanginiz yaptı?"

Bir diğeri, "Of!" diyerek yana döndü. "Kaburgalarım. Göğsüme bir darbe almışım."

Sonra Christina kendine geldi. Kızın çığlığı kulübedeki herkesi ve diğer kabindeki erkeklerin büyük bir kısmını uyandırdı.

Jody ayağa fırladı. Daha önce kıza söylediği acımasız sözleri unutarak küçük kıza sarıldı ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Sadece kötü bir rüyaydı," dedi. "Hepsi geçti, tamam."

Christina vahşice başını iki yana salladı ve Jody'yi itti.

"Bir yaratık!" diye ciyakladı. "Burada bir yaratık vardı!"

Charm, "Şu kızı susturabilir misiniz?" diye sordu. "Burada uyumaya çalışanlar da var. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Ama Christina susmuyordu. Kendini yatağın başına doğru attı, sırtını duvara dayadı ve üzerini yorganla örttü.

"Buradaydı!" diye haykırdı. "Buradaydı."

Kızlardan biri banyo kapısını açtı ve ışık dışarı saçıldı. Çocuklar kabinin ne halde olduğunu içerisi aydınlanınca gördü. Kıyafetler her yerdeydi ve TV karşısındaki sandalyeler ters dönmüştü, resimler yerlerinden sökülmüş ve çantaların içi dışına çıkmıştı.

Etrafa saçılan şişeleri ve fırçaları gören Charm, "Makyaj malzemelerim!" diye isyan etti. Ojeli bir parmağını suçlarcasına Jody'ye doğru salladı. "Bunu sen yaptın! Seni ekşi suratlı, kıskanç kaltak!"

Jody, "Ah, sen gerçekten kaz kafalısın," dedi. "Senin testleri hayvanlar üzerinde yapılmış savaş boyalarına dokunmam. Midemi bulandırıyorlar. Bu şeyleri yüzüne süren ilk köpek olmadığını bilmek nasıl bir duygu?"

Charm yerinden kalktı ve kabinin ışıklarını yaktı. Diğerleri inleyerek isyan etti ama Charm kimseyi umursamadı ve eşyalarını toplamaya başladı.

Sonra diğer kabinden gelen bağırışları ve haykırışları duydular. Marcus uykusundan alnında bir kesikle uyanmış ve kıyafetlerinin bir köşeye atıldığını görmüştü. Hemen Lee'yi suçlamış ve ikili arasında gün boyu artan gerginlik bir kavgaya dönüşmüştü. Aylardır içlerinde biriken bütün öfke açığa çıkmıştı. Dövüşerek merdivenlerden yuvarlanmış, yatakların arasında ve sonrasında da dışarıdaki çimenlerin üzerinde yumruklaşmışlardı. Diğer çocuklar da peşlerinden gitmiş, tezahürat yapmış ve kan görmek istediklerini haykırmıştı.

Lee doğal olarak daha güçlüydü. *Dans Eden Valeler*'den önceki dönemde, Marcus kızları tabak gibi çevirip kendi bakımıyla ilgilenirken Lee de Peckham'da yaşam mücadelesi veriyordu. Lee sokaklardaki bütün numaraları biliyordu. Diğer çocuğu kolundan tutup kendi etrafında döndürdükten sonra karnına dirseğini geçirdi. Marcus iki büklümdü ve Lee, çocuğun ağzına bir yumruk attı. Lee rakibine bir çelme taktı ve Marcus'u yere düşürdü. Lee ona doğru uzanmaya çalışan elin üzerine bastı ve sonra Marcus'un göğsüne oturup çocuğun yüzünü yeniden şekillendirmeye başladı.

Diğer çocukların tezahüratı kesildi. Bu kadarı çok vahşiydi. Kızlardan bazıları durması için haykırdı.

Genç bir ses, "Yeter!" diye haykırdı. Jim Parker'ın zayıf vücudu öne çıktı ve araya girmeye çalıştı. "Hiçbir şey yapmadan bunu izleyecek değilim! Geri çekil! Çocuğu bırak."

Lee söylenenleri duymuyordu, Jim bu yüzden çocuğu sağ kolundan kavradı. On iki yaşındaki çocuğun ayakları birden yerden kesildi ve Jim Parker kendini diğer taraftaki çimenlerin üzerinde buldu. Lee yumruğunu yeniden havaya kaldırdı ve Marcus'un çenesine bir yumruk daha indirmeye hazırlandı.

Alasdair, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. Öndeki çocukları kenara itti. "Onu öldüreceksin."

Kollarını Lee'nin boynuna doladı ve dördüncü denemede Lee'yi Marcus'tan uzaklaştırmayı başardı. Marcus'un dudağı patlamış ve bir gözü şişmeye başlamıştı.

Lee, "Bunu hak etti!" diye haykırdı. "Hiç kimseye saygısı yok!"

Alasdair, "Tamam!" dedi. "Geri çekil ve sakinleş!"

Marcus nefes nefeseydi ve perişan bir haldeydi. Diliyle nazikçe dudağına dokunmaya çalıştı. Sonra kafasını kaldırdı ve Lee'ye küfürler etmeye başladı.

Lee yeniden öne atılmak istedi ama Alasdair bir kez daha çocuğu kontrol altına almayı başardı.

Lee, "Seninle işim bittiğinde ağzındaki bütün dişleri dökeceğim!" diye söz verdi. "Bıçağım yanımda olmadığı için şanslısın, yoksa seni şişlerdim!"

Alasdair, "Haydi, kızlar!" diye azarladı. Çocukların öfkesini espriyle bastırmaya çalıştı. "Bu kadar yeter, küçükleri korkutuyorsunuz."

Marcus doğruldu ve yüzünü buruşturdu.

Açık gözüyle Lee'ye öfkeli bir bakış atıp "O başlattı," diye suçladı. "Uyurken beni kesti ve eşyalarımı ortalığa saçtı."

Lee bağırarak bir karşılık veremeden Alasdair araya girdi.

"Hepimizin eşyaları ortalığa saçılmış," dedi. "Ve bazılarımız morluklarla uyandı. Çılgın bir şeyler olmuş. Sadece sana olmadı!"

Kızlardan biri konuştu ve kendi kabinlerinin de aynı durumda olduğunu söyledi. Jody'nin kabininden bir kız da bunu tasdikledi.

Alasdair yüksek sesle, "Bu sirk daha ne kadar çılgınlaşabilir?" diye sordu. Lee ve Marcus'a döndü. "Siz iki büyük ahmak birbirinizden özür dileyin de hepimiz yataklarımıza geri dönelim. Sabah ne tür deliliklere maruz kalacağımızı kimse bilmiyor ve

güzel bir uyku çekmezsek sabah gözümüzü açamayız. Hayır, senin gözünle dalga geçmiyorum, Marcus. Git temizlen. Üzerine soğuk bir şeyler koy."

Marcus yerinden kalktı. Lee'ye son bir öfkeli bakış attıktan sonra yanından geçip gitti ve kabine girdi. Lee dişleri arasından tısladı.

Alasdair, "Züppenin teki olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sence de başımızda yeterince dert yok mu? Yaşlı Mainwaring yarın sabah çocuğun yüzünü yeniden şekillendirdiğini görünce sence ne diyecek? Ve bir de şu Ismus denilen adam var; hiç mutlu olmayacak. Adamların planladığı gibi hoş bir hafta sonu geçirmediğimiz kesin."

Lee kaşlarını çattı. İskoç çocuk doğru söylüyordu. "Evet," dedi.

Alasdair başıyla onayladı. "Sakinleş ve çocuğun üzerine daha fazla gitme," dedi. "Tamam mı?"

Alasdair ellerini havaya kaldırdı ve toplanan kalabalığa gösterinin sona erdiğini, herkesin kabinine dönmesi gerektiğini söyledi. Çocuklar dağılmaya başladı.

Lee, "Şu Jangler denilen adam kulaklarında tıkaçlarla uyuyor olmalı," dedi. "Nasıl oldu da şimdiye kadar dışarı çıkmadı?"

Alasdair de buna şaşırmıştı.

"Işığı hâlâ kapalı," dedi. Diğer uçtaki kabine baktı.

Lee kaşlarını çattı. "Ama bir sonraki kabine bir baksana," diye fısıldadı.

Alasdair başını iki yana salladı. "Ona ne olmuş? O da karanlık."

"Evet, ama perdeleri biz geldiğimizde açıktı. Şimdiyse kapalı."

Alasdair bunun üzerinde bir süre düşündü, sonra omzunu silkti. Bakışlarını yere indirdi.

Lee, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Ne için?"

"O ahmağın yüzünü tanınmayacak hale getirmeme engel olduğun için."

"O etek peşinde koşan kendini beğenmiş en büyük sorunumuz değil."

"Evet, ama o lanet olasıca kitabın canına nasıl okuyacağımı söylersen, bunu da yaparım."

"Keşke o kadar kolay olsaydı, ben kendim yapardım. Daha önce denemediğimi düşünme! Hep sokaklardaydım, Edinburgh'ta yürüyen Vale hayranlarıyla kapıştım, hem yürüyor hem de kitabı okuyor, insanları kitabın esiri yapıyorlardı. Yanımda dövüşen insanlar kitabı dinledikçe onların tarafına geçti ve bir süre sonra iki grup tarafından kovalandım. Bu yüzden şansı yaver gitmeyen tek kişi olduğunu sakın düşünme; sıkıntılar sadece Londra'da yaşanmadı."

Lee sırıttı ve kendini tanıtıp Alasdair'in elini sıktı. Gülerek "Sizin kabinde fazladan bir yatak var mı?" diye sordu. "Lynxstain'in yanında uyumaktan bıktım. Tıraş losyonu nikotin kokusunu bile bastırıyor ve gözlerimi sulandırıyor."

Alasdair, "Sadece iki gün daha," dedi. "Sonra bir daha ne onu göreceksin ne de kokusunu duyacaksın."

"Yaşasın!"

Lee parmaklarını şıklattı ve diğer çocuğun omzuna hafifçe vurdu. "Sonra görüşürüz," dedi. Kendi kabinine döndü.

Alasdair hafifçe gülümsedi. Bir tür kabul testini geçtiğini biliyordu ve bu durumdan hoşnuttu. Lee muhtemelen uzun süredir kimsenin elini sıkmamıştı.

Kendi kabinine geri dönmeye hazırlanırken çimenlerin üzerindeki Jim Parker'ı gördü. Çocuk sırtüstü yatmış yıldızlara bakıyordu. Hiçliğin ortasındaki bu yerde, şehirlerin ve kasabaların ışık kir-

liliği olmayınca, gökyüzündeki yıldızlar çok parlak görünüyordu.

Alasdair, "Hey!" dedi. "Az önce kavgayı ayırmayı deneyerek cesaretini gösterdin. Cesurca ama aptalcaydı; çocuk senden iriydi ve seni tek vuruşta bayıltabilirdi."

Jim ciddi yüzünü Alasdair'e döndü.

Ağırbaşlı bir biçimde, "Korkaklar adaletsizlikle dövüşemez," dedi.

İskoç çocuk neredeyse gülecekti ama Jim'in çok ciddi olduğunu fark etti.

"Pekâlâ, bir dahaki sefere bir kavgayı ayıracaksan daha akıllıca davran," dedi.

Jim, "Kahramanlar savaşlarını seçemez," dedi. "Savaşlar onu seçer."

"Eee... tabii..."

Jim gülümsedi. Gizemli bir biçimde, "Anlamıyorsun," dedi. "Fark etmez. Neden anlayasın?"

"Hayır... Sadece çok yorgunum. O yaşlı bunak bizi uyandırmadan önce birkaç saat daha uyumak istiyorum. Bence sen de uyumalısın."

Jim, çocuğun bileğini tuttu.

"Geride kalanlara bir şey olmasına asla izin vermem," diye söz verdi. Bir elini selam verircesine göğsüne koydu. "Endişelenme. Ben sizi korurum."

Alasdair'in yüzünde kararsız bir gülümseme açığa çıktı. Arkasını dönüp kabine doğru yürüdü.

"İki gün çok uzun geçecek," diye mırıldandı.

Jody kavga boyunca içeride Christina'nın yanında kalmıştı. Birbirini döven erkekler ilgisini çekmiyordu. Uyurlarken kabinde neler olduğuyla daha çok ilgileniyordu.

"Bu çok saçma," dedi. "Burada neler oluyor? Eşyalarımızı etrafa kim saçtı ve bizi kim hırpaladı ve bütün bunlar olurken biz neden uyanmadık?"

Charm, "Hayaletler olabilir mi?" diye sordu. Makyaj çantalarından birinin fermuarını kapattı ve banyoya gidip aynada kendisine baktı. "Televizyonda hayaletlerin eşyaları sağa sola fırlattığını görmüştüm. Bunu yapabiliyorlar, bu kanıtlanmış bir gerçek. Aslında bilimsel bir şey çünkü o özel kızılötesi kameralardan kullanıyorlar. Şu yüzleri yeşil gösterenlerden. Bence bu gerçek. Sahte veya oyun değil."

Jody, "Kes sesini," dedi. "Bu çocuk sen bunları söylemeden de yeterince korkmuş. Hayalet diye bir şey yok."

Christina hâlâ korkuyla titriyordu.

"Bunu kimin yaptığını biliyorum," diye fısıldadı. "Hayalet değildi. Onu gördüm. Sen yanılıyorsun. O gerçek. Buradaydı! Kitaptaki adam."

"Kim? Kimi gördün?"

"Bay Büyük Burun."

9

Sadece iki saat sonra, günün ilk gri ışıkları altında, uykuya geri dönmeyi başaranlar kamp yolundan gelen polis sirenleriyle uyandı. Araç kabinlerin önünde durdu ve Jangler tarafından karşılandı. Gardiyan kostümü üzerindeydi.

Jody uyumamıştı. Sabaha kadar Christina'nın yanında kalmış, küçük kız güçlükle uykuya daldıktan sonra bile yanından ayrılmamıştı. Sesleri duyan Jody kapıya gitti ve uykulu gözlerle dışarı baktı.

Araçtan iki memur indi ama Jody ne konuştuklarını duyamıyordu. Yaşlı adam başıyla onaylıyor ve bir kâğıda notlar alıyordu. Sonra kalemiyle aracı işaret edip "Margaret Blessing?" dedi.

Memurlardan biri arka kapıyı açtı ve Jody'nin daha önce fark etmediği yolcu arabadan indi.

Jody şaşkınlıkla, "Vay canına," dedi.

Kafasını bir havluya sarmış Charm, kızın omzu üzerinden dışarı baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi. "Ama umarım bizimle burada kalmaz. Bunun bizim tuvaletimizi kullanmasını istemem, anlıyor musun?"

"Maggie." Yeni gelen kadın yaşlı adamı düzeltti. "Sadece Maggie. 'Margaret' veya 'Mags' deyince birinci sınıf bir haber ajansı pisliğine benziyor. Ama sen bunları zaten biliyorsun, değil mi? Eski kafalı bir adama benziyorsun."

Adam, kadını umursamadan, "Bize güzel bir dans için rehberlik yaptınız, genç bayan," dedi. "Kıpırdayın, zaten bir gün kaçırdınız."

Diğer kabindeki Marcus siren seslerini duyduğunda banyoda yaralarıyla ilgileniyordu. Gözü berbat durumdaydı, şişmişti ve mosmordu, sürekli zonkluyordu. Dudağı da şişkindi. En azından burnu kırılmamıştı. Yüzüne her açıdan baktı. Şişlikler ve morluklar gidince güzel görünecekti, bundan emindi. Lee'den dayak yemek yaralarından çok daha kötüydü. Burada bununla yaşayamazdı. Hafta sonu onun için bitmişti.

Marcus aynadaki görüntüsüne tekrar baktı ve gömleğini çıkardı. Yumruklarını havaya kaldırdı ve bir sağa bir sola döndü. Sonra birkaç poz verdi, kendini *Raging Bull* filmindeki Robert de Niro gibi hissediyordu.

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye homurdandı. İki filmi birbirine karıştırdı. "Benimle mi konuşuyorsun?"

Sonra siren sesini duydu, ardından Jangler bir şeyler söyledi ve polis arabasından biri indi. Marcus, Spencer'ın önceki akşam söylediğini hatırladı. Kızlardan biri henüz gelmemişti. Bu o olmalıydı, sonunda gelmişti!

Üzerinde gömleği olmadan banyodan çıktı ve yatakların arasında koşup uykulu gözlerle etraflarına bakan çocukları geride bıraktı. Tek bir konuda haklıydı, aşağısı gerçekten de çorap ve ter kokuyordu.

"Lütfen, lütfen, lütfen bir bebek olsun," diye dua etti. "Sarışın olsun, kusursuz ve büyük göğüsleri olsun, tanga giymek için yaratılmış kalçaları olsun."

Kapıyı açtı, dışarı adım attı ve gerindi. Sanki doğanın temiz havasını ciğerlerine çekmek her gün yaptığı bir şeydi. Göğsünü şişirdi, kayıtsızca karın kaslarını okşadı ve bakışlarını gökyüzünden polis aracına doğru indirdi.

"Lanet olsun!" dedi.

Arabadan çıkan kız, gördüğü en şişman kızdı. Önce gözlerine inanamadı ve komedi sumo kıyafetlerinden birini giydiğini düşündü. Bu kızın kalçalarını Ronald Dahl hayal etmiş olmalıydı. Kafası ortasında bir yüz olan yuvarlak pembe bir topa benziyordu ve saçları şok edici bir fuşya rengiydi. Üzerinde ev yapımı ama kusursuz bir kopya olan bir Ay Büyücüsü elbisesi vardı, yakasındaysa bir Kupa Valesi Kızı taşıyordu.

Marcus'un yüzünden tiksinti ve hayal kırıklığı geçti. Diğer kabindeki Jody'nin ona bakarak sırıttığını gördü. İçeriye girmek üzereyken yeni gelenin de ona baktığını gördü.

Maggie, "Vay canına!" diye bağırdı. Marcus'u tepeden tırnağa süzdü. "Merhaba, seksi! İşte ben buna kusursuz derim. Harika bir vücut ve pepperoni pizzaya benzeyen bir yüz! Sen yenilmek istiyorsun, değil mi? Dışarısı biraz soğuk değil mi? İstersen ceketimi sırtına verebilirim!"

Marcus öylesine afalladı ki verecek bir karşılık bulamadı ama kız bir ıslık çalınca elleriyle çıplak göğsünü kapattı ve içeri kaçtı.

Maggie, "İçeriye pasta getirmeye girdiysen, seninle evlenebilirim!" dedi.

Gülerek hangi kabinde kalacağını söyleyen Jangler'a döndü.

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi. "İçeride sporcu erkekler var mı?"

Yaşlı adam meydan okurcasına, "Tabii ki yok!" dedi. "Kabinlerde kızlar ve erkekler bir arada kalmıyor."

"Pekâlâ, bebeğim, sen nasıl diyorsan. Eğlenceli bir hafta sonu istemek çok mu fazlaydı?"

Jangler üçüncü kabine doğru kıza eşlik etti.

"Burası," dedi. "Eşyalarını koymak ve hazırlanmak için yeterince vaktin var. Mutfak çalışanları henüz gelmedi. Kahvaltı ana

blokta verilecek ve sonra hizmetkârlar buraya gelip herkese güne uygun kıyafetler verecek."

Maggie, "Benim giydiğimin nesi var?" diye sordu. "Kitaptaki resimlerden kopyalandı ve kusursuz bir kopyadır! Tek fark benim eklediğim cepler. Yoksa eşyalarımı nereye koyacağım?"

Yaşlı adam burnundan soluyarak kostüme baktı. Sonra iskambil kartını kızın yakasından alıp yırttı.

"Sen bir Kupa Valesi Kızı değilsin!" dedi. "Çok uzun süredir asil prenses rolü yapıyorsun. Sana bu kadar havalı olmayan, statüne daha uygun bir şey verilecek, genç hanım. Kendinizden utanmalısınız... İnsanları kutsal metni kucakladığınıza inandırıyorsunuz. Kabul edilemez bir rezalet!"

"Evet, evet, bunu daha önce yüzlerce kez duydum, tanıdığım ve tanımadığım insanlardan. Pekâlâ, yeni kıyafet üzerime olacak, değil mi? Çünkü eğildiğimde bir yerler yırtılır ve kalçam ortaya çıkarsa bunun sorumlusu sen olursun, kirli yaşlı Çilingir. Eski kafalı olduğunu söylemiştim."

"Bütün ölçüler Kutsal Büyücü'nün kişisel terzisine iletildi ve yamaklar iki haftadır üzerlerinde çalışıyor. Herkes için bir kostümümüz var. Senin için bile."

Kız neşeyle, "Vay canına," dedi. Kabin kapısını açtı ve içeriye daldı.

"Merhaba, kızlar," dedi. İki elini hevesle havada salladı. "Ben Maggie ve evet, ben şişman bir kızım biliyorum, bu hafta sonu çok eğleneceğiz, değil mi? Müzik açabilecek olan var mı? Sesi sonuna kadar açın!"

Dışarıda, Jangler dosyasına notlar aldı. Memnuniyetle, "Sonunda bütün tavşanlar geldi," diye mırıldandı.

Bir süre sonra günün ilk toplu okuması gerçekleştirildi ve kahvaltı beklenenden daha canlıydı. Gerçi bunun sebebi Maggie'ydi.

Yemek salonunda içten ve gür sesi her yerdeydi. Şatonun büyük modelini görünce bir kahkaha attı, diğer gençlerin ciddi yüzlerine bakınca bir kahkaha attı, hizmetçiler mutfaktan içi yiyecek dolu tepsilerle çıkınca tezahürat yaptı. Herkesle teker teker konuştu, en küçük olanları bile ihmal etmedi, neden bu sabah geldiğini açıkladı.

"Kaçıyordum," dedi. Üzerine bal ve badem dökülmüş lapasını kaşıkladı. "Son birkaç aydır kutsanmış olanlardan biriymiş rolü yapıyordum, kitap bende işe yaramış gibi. Ama iki hafta önce yalanım açığa çıktı."

Susup önündeki kâseyi bir kenara itti ve tereyağlı keklere uzandı. Bu arada gözü kızartılmış mantarlarda ve çırpılıp yağda pişirilmiş yumurtalardaydı.

"Fransa'ya gitmeyi düşünüyordum," dedi. "Mümkün değilmiş. Bütün limanları kilitlemişler ve dün akşam Dover'da yakalandım. Dikkat çekmemek konusunda iyi değilim. Yine de, bu şeylerin tadı kruvasanlardan iyiymiş ve işiniz bitince şu harika pastırmalardan da istiyorum, çocuklar!"

Son cümlesini içi pişmiş etlerle dolu bir tepsi taşıyan hizmetçi kızaydı, Maggie'nin işi bitince tepsi kayda değer bir biçimde hafifledi.

Jody, kızın kendine güvenine hayran kaldı. Lee daha ihtiyatlıydı. Ya mırıldanarak cevap veriyor ya da omzunu silkiyordu. Alasdair, birinin nasıl olup da kitabın kontrolündeymiş gibi davranabildiğini ve bu numarayı diğer insanların nasıl yuttuğunu merak ediyordu. Gerçi son zamanlarda ortalıkta bu kadar atılgan ve neşeli birini bulmak zordu. Charm kameralar henüz gelmediği için rahattı. Bu coşkulu kız kesinlikle bir rakipti. Charm'ın bildiği bir şey varsa o da meşhur olma oyunu ve televizyonlarda işlerin nasıl döndüğüydü. Bunun gibi aşırı şişman ve aşırı sosyal

kızlar izleyicileri hemen etkilerdi. Temel stereotiplere uyan herkes durumu idare ederdi. Grostesk olanlar ise bir araba kazası gibi ilgi çekerdi. Charm bu kızla rekabet etmek istiyorsa oyununu güçlendirmesi gerektiğinin farkındaydı.

Marcus ise kızdan rahatsız oluyor gibiydi ve şato modelinin arkasına sinmeyi tercih etti. Lardzilla'nın, kıza bu ismi vermişti, onu unutmasını istiyordu. Fakat bu durum kızın onunla daha çok flört etmesine sebep oluyordu.

Kız minyatür surların üzerinden, "Sana mutfaktan biraz pastırma getirmemi ister misin, yakışıklı?" diye sordu. "Bir tanesini de gözünün üzerine koyarsın. Gerçekten parlamış. Hangi şanslı kız için dövüşüyordun? Beni kıskandıracaksın!"

Marcus başını iki yana salladı ve birasına uzandı.

Maggie, "Kahvaltıda bira!" dedi. "Burası gerçekten de harika bir yer! Bu kadar iyi olacağını bilseydim kaçmayı denemezdim."

Diğer masada, tam çaprazında oturan Charm'a döndü ve şişman parmaklarından birini havada salladı. "Bahse girerim sana yazıyordu, öyle değil mi?" diye sordu. Yuvarlak yüzü neşeyle aydınlandı. "Sen gerçekten güzelsin. Erkekler sürekli senin için kavga ediyor olmalı!"

Kızın iyi niyetli samimiyeti öylesine etkiliydi ki Charm'ın medyanın dikkatini üzerine toplama planı suya düştü ve kıza nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Christina önündeki yiyeceklere hiç dokunmamıştı, sessiz ve küskündü. Kimse bir Punchinello yaratığı gördüğüne inanmıyordu. Jody bunun kötü bir kâbus olduğunu söyleyip durmuştu. Öyle olmadığını biliyordu. Buradan gitmek istiyordu.

Kahvaltı sırasında üzerine dört Ay Büyücüsü Ast Kralı'nın resmi çizilmiş bir minibüs kampa girdi. Üzerindeki elektronik tabelada, "Meşgul İğneler: Sizin dikişleriniz için buradayız" ya-

zıyordu. Sarayın kadın terzileri gibi giyinmiş iki kadın araçtan indi ve üç askı dolusu yepyeni kostümleri konferans odasına taşıdı. Her bir kıyafetin üzerinde bir etiket vardı. Kahvaltı bitince Jangler çocukları kıyafetlerin yanına götürdü.

Maggie geride kalıp dokunulmamış tabaklardaki yiyecekleri mideye indirdi ve hizmetçiler masayı toplamaya başladı.

"Sizde plastik poşet var mı?" diye sordu. "Bu şeyleri çöpe atmayacaksınız, değil mi? Çok yazık olur!"

Hizmetçilerden biri saygıyla selam verdikten sonra, "Prens seni kutsasın, hanımım, ama hayır," dedi. "Buraya birkaç kilometre uzakta bir domuz çiftliği var. Artan yiyecekler oraya götürülecek."

Jody yeni kızla birlikte geride kalmıştı. Bunu duyunca, "İğrenç!" dedi. O domuzlar pastırma ve salam mı yiyecek? Buna engel olan kanunlar yok muydu? Defra'ya ne oldu? Artık hiçbir yerde kural yok mu?"

Kafası karışan hizmetçi, "Bunlar atılmayacak kadar iyi," dedi. "Bu hayal dünyasında bile bunları çöpe atmak israf olur."

Jody midesi bulanarak "Bunun yerine hayvanların yamyamlık yapması daha mı iyi?" diye sordu.

Maggie kolunun üzerine düşen bir dilim pastırmayı masaya geri koydu ve Jody'yi uzaklaştırdı. "Tartışmanın anlamı yok. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın. Bu yer onlar için gerçek değil, burayı neden umursasınlar ki? Haydi, gidip diğerleriyle birlikte giyinelim."

Konferans odasında Jangler isimleri okuyor ve kumaşçılar yeni kostümleri dağıtıyordu. Kadifeler, gösterişli altın işlemeler veya değerli taşların renginde ipekler yoktu. Kıyafetler sıradan Ay Büyücüsü halkının giyeceği türdendi: kahverengi deri yelekler, kadın pardösüleri ve Rönesans yelekleri, yün çoraplar, kaba

ve elde dikilmiş fistanlar, keten gömlekler. Pelerinler de vardı ve yaşı küçük olanlar hevesle bunları denemeye başladı.

Lee ona verilen kıyafeti tiksinerek inceledi.

"Ben tayt giymem, adamım," dedi. "Bunları veya sivri uçlu çingene botlarını hayatta giymem."

Jangler, "Giymelisin," diye emretti. "Yoksa herkesten farklı görünürken bu hafta sonunun ruhunu nasıl yaşar ve kutsal metnin bir parçası olma şansını nasıl kucaklarsın?"

Çocuk, "Evet, işte ben de onu diyorum," dedi. "Ve söylerken dudaklarımı takip et: Ben. Tayt. Giymem. Adım Billy Elliot değil. Beni duydun mu?"

Yaşlı adam cevap vermek için ağzını açtı ama kendine hâkim oldu ve yüzüne hoşgörülü bir gülümseme takındı.

"Pekâlâ," dedi. "Bütün bunlar, sonuçta, eğlenceli bir hafta sonu için. Kimseyi istemediği bir şeyi yapmaya zorlayamayız."

Lee, "Bunu yazılı olarak da alabilir miyim?" diye mırıldandı.

Marcus omzunu silkerek "Ben onları giyerim," dedi. "Uzun paçalı dona benziyorlar. Benim erkekliğimi tehlikeye atacak türden bir şey değil."

Lee başını iki yana salladı. Aptal çocuk onu sıkıştırmaya çalışıyordu. Kıyafeti yere attı ve dışarı çıktı.

Jangler çocuğun arkasından bakarken birkaç not aldı.

Diğerlerine, "Herkes acele etsin," dedi. "Kıyafetlerinizi alın ve hemen üstünüzü değişin. Heyecan verici bir gün olacak ve yapacak çok işimiz var. Büyük bir sürpriz sizleri bekliyor."

Jody, "Ben deriye dokunmam," dedi. "Bana verdiğiniz ayakkabıları giymem. Spor ayakkabılarımı tercih ederim."

Jangler birkaç not daha aldı.

Maggie gözlerini devirdi. "Kahverengi!" dedi. "Bana büyük kahverengi bir kadın giysisi ve büyük kahverengi bir pelerin

vermişler. Lanet olasıca bir Noel pudingine benzeyeceğim!"

Charm da kıyafetlerinden memnun değildi. Sıradan renkleri sevmezdi. Bunlar çamurlu kırmızı ve hardal rengiydi, kumaş da kaşındıracak gibi duruyordu. Ama her daim ışıltılı ve neşeli görünmeye kararlıydı. Belki de kendi eşyalarından birkaç pembe aksesuar eklerdi.

Hevesle, "Ismus ne zaman geliyor?" diye sordu.

Jangler, Kutsal Büyücü'nün bugün gelmeyeceğini söyleyince gülümsemesi yavaşça yüzünden silindi. Kız ve oğlan valeler de gelmeyecekti.

Charm, "Ya gazeteciler?" diye sordu.

Jangler, "Hayır, onlar da davet edilmedi," dedi. "Dikkatleri dağıtıyorlar. Biz bu işi basit tutacağız. Kamera veya muhabir olmayacak. Böylece, Austerly Fellows'un dünyasına çok daha iyi odaklanabiliriz."

Charm, "Ah, harika," dedi. Artık gülümsemiyordu.

Kısa süre sonra kabinlerden giyinen çocukların sesleri geldi. Terzi kadınlar kabinlere girerek kıyafetlerin hangisinin içe giyileceğini bilemeyen veya bağları bağlamakta zorlanan çocuklara yardım etti. On yaşın altındaki bütün kızlar külah denilen ve çenenin altından bağlanan beyaz bir şapka takmak zorundaydı. Kabarık etekler ve zarif deri ayakkabılar çocukların hoşuna gitti. Sadece Christina üzerini değiştirmeyi reddetti. Jody kızın başının belaya girmesini istemiyordu ve uzun süre dil döktükten sonra kızı yeni kıyafetleri giymeye ikna etti. Ama küçük kız da Jody gibi ayakkabılarını değiştirmek istemiyordu.

Christina, "Bunlar koşmak için daha iyi," dedi. "Koşarak kaçabiliriz. Burası güvenli değil."

Lee yatağına uzanmış günün ikinci sigarasını içiyordu. Müzik dinleyerek alt kattan çocuk gürültüsünü bastırmaya çalıştı. Ama

birlikte attıkları kahkahaları ve çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu. Telefonlarıyla resim çekerlerken flaşların ışığı duvarlara yansıyordu.

Spencer terzilerin ölçüsünü doğru alıp almadığını merak etti. Pantolonu aşırı bol ve şekilsizdi, rengi de gri olduğu için buruşuk fil bacaklarına benziyordu.

Jim üzerini değiştirmek için tuvalete gitti. Kimse bunu akıl etmemişti. Önceki akşam da aynısını yapmıştı ve diğer çocuklar yabancıların önünde soyunmaktan utandığını düşünmüştü. Sebebi bu değildi. Tuvaletten çıktığında ten rengi yeleğinin üzerine hafifçe vurdu ve yüzünde gizlemeye çalıştığı bir gülümseme vardı. Sonra koyu yeşil pelerinini taktı çünkü ona verilen kıyafetin bir parçasıydı. Ekseni etrafında dönüp pelerini inceledi.

"Bu da bir başlangıç," diye mırıldandı.

Marcus alt katta giyinmeyi tercih etti ve Lee'nin asma katı dumana boğan sigarasından uzaklaştı. Kıyafetin ağ kısmının çok dar olduğuyla ilgili yüksek sesli şikâyetlerinin ardından gömleğini üzerine geçirdi ve bağlarını açık bıraktı, uzun *şeker çuvalı* şapkasını da hafif eğik bir açıyla kafasına oturttu.

"Romeo eve geri döndü!" diye haykırdı. Kasıklarını tuttu ve yatakların arasında salına salına yürüdü. "Dikkat edin, kızlar."

Diğer çocuklar dışarıdan gelen sesleri duyunca Marcus'u umursamamak için bir bahane buldu ve dışarı fırladı.

İki kabin ötede, küçüklerin giyinmesine yardım ettikten sonra yeni botlarını giyen Alasdair de sesleri duydu. Önce uzaktan gelen ve çatıları döven bir yağmur sesi gibiydi. Sonra gittikçe şiddetlendi. Yerinden kalkan Alasdair dışarı çıktı.

Uzun yoldan yaklaşan şeyi görünce, "Ah, vay canına," dedi. "Bu harika."

Yoldan kısraklar, dorular ve midilliler getiriliyordu. Yaklaşık elli tane at kampa giriyordu. Hepsinin eyerleri vardı ve büyük bir kısmı binicisizdi. Yaklaşan sürünün kenarlarında kalan erkek ve kadın ahır çalışanları atları yolda tutuyor ve kapılardan içeri sokuyordu.

New Forest bölgesinde bir sürü atlı spor kulübü yeri vardı. Şimdi kampa girenler en yakındaki dört taneden getirilmişti. Uzun yolu arkalarında bırakınca başlarını arkaya attılar ve sıkı düzeni bozdular, çimenlerde otlamaya başlayıp kuyruklarını salladılar.

Ama şimdi bütün çocuklar atları görmek için dışarıdaydı. Lee bile kabinin kapısı önünde dikiliyor ve sigarasının dumanını üflerken hayvanlara bakıyordu.

Jangler görkemli bir biçimde, "İşte sürpriziniz!" diye açıkladı. "Bugün ormanda bir gezintiye çıkacağız, tıpkı Şafak Prensi'nin Diyarı'ndaymışız gibi. Batı Vahşi Ormanı'nda veya Avcının Takibi'nde olduğunuzu düşünün. Bu yolculuk sizi gerçek dünyaya daha çok yaklaştıracak."

Jody, "Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sordu.

Yaşlı adam, "Bunu tavsiye ediyorum," dedi. "Şiddetle."

Jody, Maggie'ye, "Bu senin kulağına da bir tehdit gibi mi geldi?" diye sordu.

"Bebeğim, yalanım ortaya çıktığından beri, her şey kulağıma bir tehdit gibi geliyor. Şimdi ne diyorlarsa yapmalı ve çenemi kapalı tutmalıyım... en azından çoğunlukla."

Charm üzerine aksesuarlar eklemişti. Beline pembe bir eşarp bağlamış ve basit keten baş örtüsünü beraberinde gelen yün kayışla değil ışıltılı bir Alice ipiyle bağlamıştı. Gucci güneş gözlükleri sıradışı görünümü tamamlıyordu. Kameralar olmasa bile dikkat çekmeye kararlıydı.

Tommy Williams şaşkındı, atlara hem büyük bir heyecanla hem de korkuyla bakıyordu. Hayvanlar gözüne devasa görünüyordu. Bir uşak kılığındaydı, soluk yüzünün bir kısmı koyu mavi başlığının içinde gizliydi ve başlığın sivri ucu bacaklarına kadar iniyordu. Bir ortaçağ köylüsünden çok Noel Baba'nın perilerinden birine benziyordu ama zor zamanlar geçiren bir periydi. Benzer ama koyu kırmızı bir kıyafet giyen Rupesh hemen yanındaydı. O da korkuyordu.

Çocuk, "Bunlara mı bineceğiz?" diye sordu.

Tommy, "Büyük bir eşek gibi düşün!" dedi.

Rupesh uysalca, "Upton Park'ta bunlardan yoktu," dedi.

Çocukların büyük bir kısmı daha önce ata binmemişti ama ahır çalışanları yardım için kamptaydı. Küçük olanlar sabırlı midillilerin üzerine bindirildi ve daha büyük olanların ayaklarını üzengilere geçirmesine yardım edildi. Hayvanlar acemi binicilere alışkındı ve çocuklar tepelerine binerken hareketsiz bekledi. Kızlar eyerlere yan binmeleri gerektiğini öğrenince çok korktu ve sergilenen örneği açık ağızlarla seyretti.

Jangler, "Aksini yapmak uygun olmaz," dedi. "Sadece erkekler eyerlere normal oturabilir."

Jody, "Kes şunu," dedi. "Ben bunu yapamam. Güvenli görünmüyor."

"Yapmak zorundasın, genç hanım. Sizin için eyerler özel olarak hazırlandı ve burada yalnız kalamazsın. Bugünkü işimiz ata binmek."

Adamın bunları söyleyiş şekli Jody'ye ve ata binmeyi reddetmeye hazırlanan diğer çocuklara bunun tartışmaya açık olmadığını belli etti.

Jody, "Şu sert siyah şapkalardan taksak olmaz mıydı?" diye sordu. "Ya düşersek? Çünkü biliyorsun, bu olabilir. Ben daha

önce biraz topuğu olan ayakkabıların üzerinden bile düştüm, bu yüzden..."

Ahır çalışanlarından biri, "Artık o sağlık ve güvenlik saçmalıklarına gerek yok," diye araya girdi. "Eğer olsaydı ayağınızda bu ayakkabılarla ata binmenize izin veremezdik. Bu yüzden, koruyucu şapkalara da gerek yok."

Maggie, "Ah, harika," dedi. "Öyleyse, rahat rahat düşüp beyin sarsıntısı geçirebiliriz."

Kadın önemli bir şey değilmiş gibi, "Sadece burada," dedi. "Ve belki de gerçek dünyada uyanmanıza sebep olur. Belki de düşerseniz gözleriniz açılır."

"Sen gösteri yapmalısın. Tam bir komedyensin, gerçekten."

Marcus atına yardım almadan bindi ve dizlerini kullanarak atı kucakladı. Sağlam gözüyle Charm'a anlamlı bir biçimde göz kırptı.

Spencer atına binmeden önce duraksadı. Aklına muhteşem bir fikir geldi ve koşarak kabine geri döndü. Alasdair, Lee'nin yanına gitti.

"Bunu yapacak mısın?" diye sordu.

Lee sigarasından son bir nefes çekti. "B seçeneği göremiyorum," dedi. "Yaşlı adam kararlı. Sen hiç televizyon programlarında dans eden köpekleri gördün mü? Bugün biz de öyleyiz. Performans sergilememiz lazım ama en azından bunu yaparken rezil kıyafetler içerisinde olmayacağım."

Alasdair'in giydiği yeşil yün başlığa baktı. "*Robin Hood* filminden fırlamış gibi duruyorsun," dedi.

İskoç çocuk, "Bunu tercih ederim," dedi. "En azından mutlu olurum."

Sonunda bütün çocuklar atlarına bindi. Jangler bile gri bir midillinin üzerinde yerini aldı. Ahır çalışanlarının yardımıyla kampı terk etmeye başladılar.

Yine sıcak ve güneşli bir gündü. Yün kıyafetler, saçma sapan şapkalar ve başlıklar için fazla sıcaktı. Lee siyah yeleği ve eşofman altıyla geldiği için mutluydu. Atlar orman yolunda ilerlerken Lee arkasına dönüp kampa baktı. Bugün kasıtlı olarak kamptan uzaklaştırıldıklarını düşünüyordu. Aklına bir sürü ihtimal geldi ama terzi kadınlardan birinin ana bloğu terk edip boş kabinlerden birine gördüğünü görünce diğer ihtimalleri eledi. Kadının elinde bir defter ve bir mezura vardı, kapıyı çaldı ve içeri alındı.

Lee kulaklıklarını takıp bunun ne anlama geldiğini düşündü.

Bu kadar çok sayıda acemi biniciyle yavaş ilerlemek zorunda kaldılar, zaten aceleleri yoktu ve trafikle karşılaşmadılar. Çocuklar kısa süre sonra tek yapmaları gereken şeyin tutunmak olduğunu anladı. Dizginler bile sadece gösteriş içindi. Çocuklar bunu anlayınca yanlarında cep telefonlarını getirenler birbirleriyle mesajlaşmaya başladı. Sabah ilk fark ettikleri şey telefonlarının çektiği olmuştu. Kimse nereye gittiklerini bilmiyordu. Alışkın olduklarından çok farklı bir deneyimdi ve kitap ilgilerini çekiyormuş gibi davranmaları gerekiyorsa, çok büyük bir sorun değildi. Bu, harikaydı.

Jangler cep telefonlarının sürekli ses çıkartmasından rahatsız ise bile bir şey söylemedi. Kendi *Dans Eden Valeler* kopyasını çıkardı ve ileri geri sallanmasına rağmen okumaya başladı.

Spencer biraz daha gittikten sonra pelerini altına gizlediği eşyayı çıkardı. Kafasına takarken tedirgin bir nefes aldı.

Marcus, "Ha! *Herr Spenzer!*" diye seslendi. "Kim olduğunu sanıyorsun? Clint Eastwood mu?"

Kovboy şapkasını gururla taşıyan ve sırıtan Spencer kulaklıklarını taktı ve *Muhteşem Yedili* filminin müziklerini açtı. Güneş tepedeydi ve bir atın üzerindeydi, gözlerini kapattığında herkes yok oluyor ve yeni bir hayata geçiş yapıyordu – Ay

Büyücüsü'nden ve beraberinde getirdiği sıkıntılardan binlerce kilometre uzaktaydı. Bu deneyimi kusursuzdan da öteye geçirebilecek tek şey beline bir tabanca takmaktı.

Marcus, Charm'ın yanında at bindiği için çok mutluydu ve sabahın büyük bir kısmını kızla sohbet etmeye çalışarak geçirdi. Gerçi güneş gözlüğü takmış bir buzdağıyla konuşuyor gibiydi.

Sonunda çaresizce, "Yaralarımı öpsen de geçse, olmaz mı?" diye sordu.

Diğer herkes için hoş bir yolculuktu. Ana yolu geride bıraktılar ve çalılıkların üzerinden, ormanın içinden geçtiler. Güzel manzarayı bozan tek şey yer yer toprağa tutunan minçet çalılarıydı, ağaçları boğuyor ve ortama çürümüş bir koku katıyorlardı.

Bir süre sonra gerçekten de *Dans Eden Valeler*'in kırsal kesimine ışınlanmış gibiydiler. Sadece vahşi midilliler ve yaklaşan kalabalıktan korkarak ağaçların arasına kaçan küçük bir geyik sürüsü gördüler.

Saatler geçti. Birkaç kez çalıların arasında ihtiyaç molası verdiler ve gün ortasını geride bıraktılar. Susadığını söyleyenlerin ve kalçalarının uyuşmasından şikâyetçi olanların sayısı her geçen saat arttı. Ve sonra, bir sonraki ağaç kümesinin ardından yükselen dumanları gördüler. Daha yakına girince bir flüt sesi kulaklarına ilişti ve patika güneşin aydınlattığı bir açıklığa çıktı. Açıklıkta kırmızı ve siyah çizgili çadırlar kuruluydu. Köylü kılığında bir sürü insan ortalıkta geziniyordu. İki büyük ateş yanıyor ve her birinin üzerinde kuzu çevriliyordu.

Jody, "İğrenç," diye mırıldandı.

Bir kadın, "Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" diye haykırdı. "Tanrım, asla gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştık. Her şey hazır ve sizi bekliyor."

Jangler atından inerken vücudu kaskatıydı.

"İşte pikniğimiz," diye açıkladı. "Acıktığınıza eminim. Bakalım Demir Sahibe bizler için neler hazırlamış."

Güçlükle adımlar atıp üzeri iştah açıcı yiyeceklerle dolu ilk üç masanın yanına gitti.

Maggie karşısındaki manzarayı takdir ederek inceledi. "Bunların tek yaptığı şey sürekli yemek yemek!" dedi. "Galiba öldüm ve cennete geldim. Beni bu şeyden indirin. Karnımdan Jurassic Park sesleri geliyor."

Herkes atından indiğine memnundu ve kızlar özellikle bacaklarını esnetmeye çalıştı. Sırtlar ve omuzlar uzun süredir yan oturdukları için ağrıyordu. Kimse ne kadar acıktığını fark etmemişti ve hemen masalara koştular. Kızarmış etler kusursuzdu ama aç hayvanlar gibi yiyeceklere saldırmadan önce bir başka toplu okumaya katlanmaları gerekiyordu.

Bir süre sonra, Lee ve Alasdair çadırlardan birinin yanında, çimenlerin üzerinde yemeklerini yiyordu.

Lee, "O şeyi gerçekten seviyorsun," dedi. İkinci kadeh şarabını içen İskoç çocuğa baktı.

"Ata binmek insanı susatır. Senin üzerindeki kıyafetler daha ince. Ben bunların içinde piştim."

"Ve koku için sadece hayvanları mı suçlayacaksın?"

"Şu kovboy şapkalı çocuğu gördün mü? Sanırım Mainwaring'in hoşuna gitmedi."

"Çocuğun kendine has bir tarzı var. Yaşlı adamı sinir eden her şey benim hoşuma gider."

Alasdair ağzını eliyle sildi ve diğerlerine baktı. "Ve yeni gelen için ne diyorsun?" diye sordu. "Sence de biraz sahte değil mi?"

Lee, "O lanet olasıca kitabı satın alan veya oradaymış gibi davranan kimseye güvenmem," dedi.

Üzerlerine bir gölge düştü ve kafalarını kaldırınca Charm'ın

yanlarına geldiğini gördüler. Charm bir eliyle eteğinin ucunu tutuyor, diğer elinde üzüm ve armut tutuyordu.

"Biraz sizinle oturabilir miyim?" diye sordu. "Şu Marcus beni delirtecek. Beni rahat bırakmıyor. İlgilenmiyorum. Salak mı? Frank amcamın bir Yorkie'si vardı. Bir köpekten bahsediyorum, çikolatadan değil. Sürekli yalanırdı ve ne zaman beni görse bacaklarımı becermeye çalışırdı. Bu çocuk da aynı. Sizin yanınızda olursam beş dakikalığına beni rahat bırakabilir. Sizin için sakıncası var mı?"

Çocuklar cevap vermeden yere oturdu ve her zamanki gibi kendini tanıttı.

Kusursuz beyaz dişlerini göstererek "... biraz da ışıltı, tıpkı peri tozu gibi," diye bitirdi.

Alasdair, şarabından bir yudum daha aldı.

Lee, "Londra'nın neresindensin?" diye sordu. "Essex mi?"

Kız neşeyle ciyakladı ve ellerini çırptı. "Öyle mi düşünüyorsun? Ah, bu çok harika. Sonuçta, güneyinden değilim. Hayır, Bolton, Lancashire'danım."

"Ne dedin?"

Alasdair, "Ama aksan?" diye sordu.

Kız gururla, "Dokuz buçuk yaşımdan beri diksiyon dersleri alıyorum!" diye açıkladı. "Benim değil Frank amcamın fikriydi. O benim menajerim, gerçek amcam değil ama annemin sevgilisi olduğu için böyle diyorum. Evet, aksan, medyaya uygunum. Gördünüz mü, küçük bir çocukken bile biliyordum. Amerikalılar, Tanrı onları kutsasın, kuzeyli aksanını anlamıyorlar. Ben herkesten farklı olacaktım, diğerleri gibi kaybeden olmayacaktım. Amerika'da kendi şovum ve eşyalarım olacaktı. Planım buydu, en azından Ay Büyücüsü çılgınlığı başlamadan önce."

"Sen gerçek misin?"

"Ah, evet, ne botoks ne de başka bir estetik yaptırdım. Sadece ten rengim sahte. İnsanlar benim spreyimi kullanmadan nasıl yaşıyor? Seninle daha çok konuşmalıyız. Senin gibi bir Londra serserisinden bir sürü şey öğrenebilirim. Ve ağzımdan çıkan cümleleri anlamazsanız, lütfen bana söyleyin, olur mu?"

Lee verecek bir cevap bulmaya çalışırken Alasdair başını yana çevirip sırıttı.

Kız, "Sen neden diğer herkes gibi giyinmedin?" diye sordu. "Görüntüyü bozuyorsun. Ya burada kameralar olsaydı? Çok sırıtırdın ve ortama hiç yakışmazdın."

"Öyle mi?"

Alasdair, çocuğun bunu söyleyiş şeklini duyunca yüzüne baktı. Bu iki kelimenin içinde ustaca gizlenen bir öfke vardı. İskoç çocuk bunun sebebini merak etti.

Kız, "En önemli şey görünüştür," dedi. "Hep markalarla ilgili, değil mi? Sen buradaki... nasıl diyebiliriz? Marka bütünlüğünü bozuyorsun."

Lee'nin alnı hafifçe kırıştı ve dudakları sıkı sıkı kapandı.

Birisi, "Sizin de poponuz ağrıdı mı?" diye sordu. "Aşağısı diş ağrısından beter bir hal aldı! Kaslarım bile ağrıyor, ki onları yıllar önce yağlara sardığımı sanıyordum."

Gelen Maggie'ydi. Jody'yle birlikteydi. Christina masaların yanında kaldı ve kahvaltı eksikliğinin acısını çıkardı. Jangler küçük çocukları yanına topladı ve köylülerin yaşamlarıyla ilgili bilgi vermeye başladı.

Maggie, "İşte kalçaların sorunu bu," diyerek yanında getirdiği tabureye oturdu. "Ondan vazgeçsen bile üzerine oturmak zorundasın." Geğirdi ve göğsüne hafifçe vurdu. "Yolda atıma acıdım. Bugün yediklerimden yeni bir hayvan yapılabilir. Gerçi etin tadı çok lezzetliydi."

Jody tiksinerek titredi. Kızarmış sıcak etin kokusu, yağların cızırtısı ve alevlerin dumanı midesini bulandırıyordu. Masaya getirilen meyveleri bile yiyememişti. Çok az uyumuş ve yolda çok yorulmuştu, bu yüzden tartışamaya müsait bir ruh halindeydi. Charm'ı görünce sevindi. Daha uygun bir hedef bulamazdı.

Maggie, "Küçükler birazdan oyunlar oynamaya başlayacak," dedi.

Alasdair çimenlerin üzerine uzanırken, "Ortalıkta koşturmak için fazla sıcak," dedi.

Charm, "Ne tür oyunlar?" diye sordu. Katılmalı mı bilemedi.

Maggie, "Bilemiyorum," dedi. "Kitaptan bir şeyler. Hizmetçilerden biri, türlü türlü Vale-tipi şeyleri hazırladıklarını söyledi. Benim değil de onların oynaması daha uygun, bu elbisenin içinde yanardım. Zaten ortalıkta koşturacak türden biri değilim. Bu şeyler sürekli tenime sürtünüyor."

Lee, "Onlar gerçek hizmetkâr değil," diye araya girdi. "Sadece aptal zombiler. Onlara hizmetçi veya uşak veya benzer şeyler demeyin! Beş ay önce muhtemelen Sainsbury'de tepsileri topluyor veya bir bankada ya da sıkıcı bir yerde çalışıyorlardı."

Kafası karışan Charm çocuğa baktı. "Sen şatoya gitmek istemiyor musun?"

Lee, "Kızım, ne zaman uyanıp neler olduğunu göreceksin?" diye sordu. "Bu kadar aptal olamazsın!"

Jody, "Yerinde olsam bu konuda bahse girmezdim," dedi.

Charm, "Ama bütün bunlar gerçek!" diye itiraz etti. "Bunu herkes biliyor!"

Jody, "Gerçek mi?" diye sordu. "Gerçekten de göründüğün kadar aptalsın! Kitlesel yanılgı ve histeri, yaşadığımız şey bu. Bu dünyanın ötesinde gerçekten başka bir dünya olduğuna inanıyor musun? Ve oraya gitmenin tek yolu kötü yazılmış bir kitabı

okumak olabilir mi? Seni tek işlemcili çenesi düşük dudak parlatıcısı!"

Charm, "Bir kütüphaneciye benzemen senin çok zeki olduğun anlamına gelmez," diye karşılık verdi. "Tabii ki gerçek. Ay Büyücüsü gerçek bir yer. Annem bana yalan söylemez. Sadece oraya gitmekte zorlanıyoruz, hepsi bu. Buna inanmıyorsanız burada ne işiniz var? Benim için gerçek olmasını dört gözle bekliyorum. Harika olacak!"

Lee dudaklarını biraz daha sıktı ve yerden çimenler koparmaya başladı. Öfkeleniyordu.

Maggie, "Ben gerçek olduğuna inanmıyorum," dedi. "O kadar salak değilim. Ama şunu söyleyebilirim ki, kitap başıma gelen en iyi şeydi."

Diğerleri ona baktı.

Jody, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Maggie'nin yüzünde suçlu bir gülümseme vardı. Uysalca, "Okulda bir çocuk vardı," dedi. "Çok yakışıklıydı. Bizimle aynı kefeye konmayacak türdeki oğlanlardan biriydi çünkü her şeyi harikaydı. Kitabı okudu, bir şövalye olduğunu ve Kupa Valesi Kızı'na âşık olduğunu düşünmeye başladı."

Alasdair, "Kupa Valesi Kızı rolüne bunun için büründüğünü söyleme sakın," dedi.

"Tabii ki büründüm! Önce inanmıyordum. Ama kartı yakama takar takmaz üzerime atladı."

"Pek dürüst bir taktik değilmiş."

Charm, "Evet, hile yapmışsın," dedi.

"Bence tam bir sapıklık."

Maggie'nin yüzü düştü. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Uzun süredir geçirdiğim en iyi aylardı. Sonuçta, *Dans Eden Valeler* o kadar da kötü değilmiş."

Jody, "Bunu söylediğine inanamıyorum!" dedi. "Nasıl olur da o şeytani kitaptan böyle bahsedebilirsin? Hepimize ne yaptığına bir baksana! Her şeyi yok etti!"

Charm, "Ama bütün bunlar sadece bir rüyaysa?" diye ısrar etti.

Jody hayal kırıklığıyla burnundan soludu. Charm'a neler olduğunu anlatmak mümkün değildi.

Maggie, "İnsanları mutlu ediyorsa," dedi. "Bunun nesi yanlış? Keşke ben de o insanlar gibi mutlu ve emin olsaydım."

"Ama sen mutlusun! Ve kendinden eminsin!"

Maggie başını iki yana salladı. "Bu kadar büyüksen kendinden çok daha büyük bir ağzın arkasına saklanmalısın," dedi. "Çünkü dikkat çekmeden duramazsın. Mutlaka birileri beyninin Yorkshire pudingi gibi olduğunu sanıp sana hakaret eder. Kendini savunmanın en iyi yolu şişman şakalarını kabullenmek ve onlarla birlikte gülmektir. Benim için güzel olan şey, *Dans Eden Valeler* bunu yok etti. Artık boyut, para veya komşuların ne düşündüğü önemli değil, sadece kitabı okuman önemli. Bence bu iyi bir şey olmalı."

Charm, "Tabii ki öyle," dedi. "Şatodaki hayat harikadır. Annem buradan çok daha güzel olduğunu söylüyor."

Bu kadarı Lee için fazlaydı. Yerinden kalktı ve patladı.

"Ah, evet, çok güzel!" diye bağırdı. "Size ne kadar güzel olduğunu söyleyeyim."

Elini havaya kaldırdı. "Bu deriyi görüyor musun?" diye sordu. "Buna dikkatli bak. Çünkü bu renk sizin peri masallarınızda yok, özellikle de beyaz bir adam tarafından yüz sene önce yazılanlarda. Sen hiç durup düşündün mü? Sayfalarda kaç tane siyah var? Hiç yok! Ama sence bir siyah kitabı okuyup o dünyaya çekilirse ne oluyor? Ben sana söyleyeyim çünkü tanıdığım herkese oldu. Aileme, kardeşlerime..."

Durup derin bir nefes aldı.

"Kitabı okudular ve beyaz olduklarını düşünmeye başladılar. Beyaz köylüler, beyaz lordlar ve leydiler, beyaz hizmetkârlar. Ama en kötüsü bu değildi, hayır. O dünyadan bu dünyaya geri döndüklerinde..." Dişlerini sıktı, artık konuşacak durumda değildi ve arkasındaki çadırı tekmeledi.

Diğerleri bir şey diyemeyecek kadar şoktaydı.

Sonunda Maggie, "Hiç aklıma gelmemişti," diye mırıldandı.

Lee arkasına döndü. "Tabii ki gelmez!" diye bağırdı. "Sen koca popolu prenses rolüne bürünüp zavallı bir çocuğu kandırmakla meşguldün! Kimse düşünmedi! Kimse bir şey yapmadı!"

Uzaklaşmak için arkasına döndü ama söyleyecek birkaç cümlesi daha vardı ve yüzünü tekrar çocuklara döndü.

"Annem," dedi. "Güçlü bir kadındı, güçlü ve cesur. Bizim oradaki herkes ona saygı duyardı. Üç çocuğu tek başına büyüttü, karnımızı doyurmak ve bizi giydirmek için elinden geleni yaptı, başımızın belaya girmemesi için uğraştı. Annem şimdi aynaya baktığında rüyalarında neden bu renk olduğunu anlayamıyor. Yansımasını görüyor ve... gülüyor. Kendi siyah yüzüne gülüyor. Bütün arkadaşlarım kendi siyah yüzlerine gülüyor. *Dans Eden Valeler* bunu yaptı ve ben o aptal kıyafetleri bu yüzden giymiyorum!"

10

Tatil tesisine geri döndüklerinde saat yediydi. Küçük çocuklar başlarıyla onaylıyordu. Bütün öğleden sonrayı eski tarz oyunlar oynayarak geçirmişlerdi: Koşu yarışları, nal fırlatma, tırmanma ve iplerde sallanma, hatta herkesin morluklarına yenilerini ekleyen Wumpenruff'un şamatalı Mooncot sporu. Marcus küçük çocuklar ona rakip olamayacak olsa da bütün yarışmalara katılmıştı. Jangler tarafından oyunlardan atılana kadar bütün oyunları kazanmıştı.

Eve geri dönüş yolunda, Christina daha da içine kapandı. Gece içinde yaratıkların gezindiği kabine geri dönmektense onunla ilgilenmeyen ailesiyle evde olmayı tercih ederdi. Uzun orman yolundan kampa dönerken, Spencer'ın kabinindeki çocuklar Xbox oynamak için can atıyordu. Çocuklardan biri harika bir gün geçirmiş ve eyerine iyice alışmıştı. Diğerleri de büyük ânın kendileri için gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Yakında olmalıydı, değil mi?

Lee herkesi azarladıktan sonra tek kelime konuşmamıştı ve olaya tanıklık edenler onun yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Zaten ne diyeceklerdi? Neyse ki Marcus, atının tepesinde geride kalmıştı ve yaptığı yorumları Lee'nin duyması mümkün değildi. Alasdair, Lee'yle baş başa konuşmayı ümit ediyordu. Marcus çocuğa anlayışlı davranacak kadar düşünceli miydi? Hiç sanmı-

yordu. Alasdair piknikten aşırdığı deri şişeyi eyerinden aldı ve bir yudum şarap içti.

Jody şaşkınlıkla, "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Kampa bakıyordu. Ahşap kapılar şimdi beş metre yüksekliğindeki direklerin arasına sıkışmıştı ve direkler telgraf direkleri kadar uzundu. Direklerin azametli görüntüsünü yumuşatmak için üzerlerine çiçeklerden çelenkler ve küçük fenerler asılmıştı. Çocuklar yaklaşınca yeni direkleri gördüler, on metre arayla yere sabitleniyorlardı. Ana binanın ve kabinlerin etrafında bir çember oluşturuyorlardı. Her birine çiçekler ve parıldayan fenerler asılmıştı.

Charm, "Ah, çok güzeller," dedi. "Peri diyarına benziyor."

Lee bütün gün kamptan neden uzak tutulduklarını anladı. Havayı sıktığı dişleri arasından içine çekti ve haklı çıkmaktan nefret etti.

Jangler, "Yarınki görkemli kapanış şenlikleri için!" diye açıkladı. Dekore edilmiş direkleri işaret etti. "Sizin için hazırlanan hafta sonunun görkemli bir sonu olacak. Gözlerinize inanamayacaksınız!"

Jody, "Ben geriye kalan lanet olasıca günü ileriye sarıp buradan gitmek istiyorum," diye homurdandı. Gerçi Bristol'e geri dönmek gibi bir niyeti yoktu. Şimdi tek istediği şey sıcak bir duş almaktı.

Çocuklar atlarından indiler; atlar ve midilliler tesisten götürüldü. Ana bloğun önünde hizmetçiler belirdi, ellerinde içi meyve suyuyla dolu tepsiler vardı, farklı meyvelerin karışımından oluşan bu içeceğe "Kupa Kraliçesi'nin Mayıs Suyu" diyorlardı. Çocukların ferahlaması için servis edildi. Alasdair kimsenin bakmadığından emin olunca meyve suyunu döktü ve bardağına şarap doldurdu. Lee meyve suyunu şüpheyle kokladı ve tiksinerek yere döktü. Şimdi tek istediği, bir bardak suydu ve banyodaki

musluktan bile olsa olurdu. Kabine doğru yürümeye başladı ama Jangler arkasından seslendi.

"Eğlence henüz sona ermedi."

Jody, "Ben hâlâ başlamasını bekliyorum," diye mırıldandı.

Yaşlı adam, "Dağılmadan," dedi, "ve sizi harika yemeklerin beklediği yemek salonuna geri dönmeden önce oynamamız gereken son bir oyun kaldı."

Alasdair, "Yarın oynasak olmaz mı?" diye sordu.

Jangler, "Ah, hayır," dedi. "Bu akşam oynanması gerek. Yarın vaktimiz olmayacak ve gerçekten karanlıkta oynanması gerekiyor."

"Çocuklar gün boyu koşturmaktan yeterince yoruldu. Artık bir oyun daha oynayabileceklerini sanmıyorum."

Jangler geniş gülümsemesini ve bir bebeğinkine benzeyen dişlerini gösterdi. "Oyunun ne olduğunu öğrenince oynamak isteyecekler," dedi. "Mooncot köylülerinin çocukları bu oyundan çok zevk alır. Onların en çok sevdiği oyundur. Buna *Kurtadam'ın Isırığı* derler."

Küçük çocuklar heyecanla kendi aralarında mırıldanmaya başladı ve birden kendine geldi.

Tommy, "Nasıl oynayacağız?" diye sordu. Gözleri fal taşı gibi açıktı.

Jangler gözlükleri üzerinden çocuklara baktı.

Ciddi bir ses tonuyla, "Burada sadece bir taneniz kurtadam olabilir," dedi. "Kim olacağını siz seçin. Geriye kalanlar koşup kabinlerin arkasındaki ormanda saklanacak. Kurtadam yüze kadar sayacak ve sonra ava çıkacak. Sizi yakalarsa ısıracak. Sonrasında siz de vahşileşecek ve hırlayacaksınız, o sizin içinizdeki yaratığı çıkartacak çünkü gökyüzünde dolunay var. İkiniz ava devam edeceksiniz. Ormana sinmiş, korkmuş insanların peşine düşeceksiniz. Onlar bu akşam sizin yiyeceğiniz ve içeceğiniz. Kurtadam

sürünüzün sayısını artırmaya çalışacaksınız. Ve böylece korkunç hastalık yayılacak. Geriye ısırılmadan kalan son çocuk oyunu kazanacak."

Tommy, "Harika," dedi.

Diğerleri de aynı şeyi düşünüyor ve başlamak için sabırsızlanıyordu. Alasdair günün yorgunluğunu bu kadar çabuk üzerlerinden atmalarına şaşırdı. Şimdi yeniden enerji doluydular.

Jody bir elini başına koydu. Kendini garip hissediyor, başı dönüyordu. Küçük çocukların heyecanlı beklentisi ensesindeki tüyleri diken diken ederek onu da ele geçiriyordu. İçinden ormanda koşmak ve hiç durmamak geliyordu.

"Benim neyim var?" diye mırıldandı. "Nefes alamıyorum."

Yanındaki Maggie kıkırdamaya başladı. "Ben de... Aptal gibiyim," dedi. "Gerçekten... ha ha ha!"

Christina ikiliye bakarken yüzünde endişe ve şaşkınlık vardı. O da garip hissediyordu. Birden tiz ve doğal olmayan bir kahkaha attı, arkasına dönüp koşmaya başladı.

Marcus'un da başı dönüyordu. Kurtadam olmayı çok istiyordu. Herkesin ilgi odağı olmalıydı. Bir kez olsun ciddiye alınmalıydı. Böylece Charm onu görmezden gelemezdi. Onu da avlayacak ve ona büyük bir aşk ısırığı verecekti. Başını geriye attı ve ulumaya başladı.

Charm bunu duymadı. Direklerin arasına asılmış fenerlere bakıyordu. Hayatında hiç bu kadar parlak ve güzel renkler görmemişti. Büyüleyiciydi. Işıklar sıradan yün kostümünün üzerinde dans ediyor ve kıyafetini pembe tülle şifondan görkemli bir elbiseye dönüştürüyordu.

"Ben bir prensesim!" diye haykırdı. Yavaşça vals yapmaya başladı.

Alasdair artan bir endişeyle etrafındakileri izledi. Duyuları

güneşin altında içmekten biraz körelmişti ama burada bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı.

Jangler'a, "Sen ne yaptın?" diye sordu. "Mayıs Suyu'nun içinde ne vardı?"

Yaşlı adam kıkırdadı ama cevap vermedi. İçeceğin etkilerinden memnundu. Beklediğinden daha çabuk etkisini göstermişti. Çocuklar şimdi enerji doluydu, heyecanlıydı, yeniliklere açıktı ve oyunu oynamaya hevesliydi.

Lee, Alasdair'e dönüp "Birisi bu kokteylleri özenle hazırlamış," dedi. "O şeyin içinde türlü kimyasallar olabilir. Burası karışacak. Umarım ne yaptığını biliyordur yoksa birileri zarar görecek."

İskoç çocuk şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordu. "Sen gerçek uyuşturucudan mı bahsediyorsun? İçeceğe mi kattılar? Ben bunun güçlü bir Red Bull veya benzeri bir şey olduğunu sanıyordum. Senin söylediğini yapamazlar!"

"Oğlum, artık akıllansan iyi olur. Şu çocuklara bir bak. Akıllarını kaçırmış gibiler. Delirdiler. Artık bu psikopatların yapmayacağı şey yok. Bu insanlar için sadece laboratuvar faresiyiz."

"Ama bu... şeytani bir şey!"

"Şaşırdın mı ki?"

"Buna engel olmalıyız."

"Ben artık karışmıyorum."

Alasdair öfkeli bir bakış attı. "Zaten karıştın!" diye bağırdı. "Buradasın, herkesle birliktesin. Daha önce yaşadığın şeyler sana burada sorumluluktan kaçınma hakkı vermez. Hepimiz acı çektik. Hepimizin kendine acıması için sebepleri var. Bu sadece seninle ilgi değil, bir yarış değil. İnsan olmakla ve birbirine değer vermekle ilgili, bu çocuklardan büyüğüz! Aksi halde, yakana bir iskambil kartı takıp zombilere katılsan daha iyi edersin."

Lee omzunu silkmek üzereyken bundan vazgeçti. İskoç çocuğun sözleri etkili olmuştu.

"Artık durdurmak için çok geç," dedi. "Çocuklar o şeyi çoktan içti. Ama yapabileceğimiz en iyi şey bir aptallık yapmalarına engel olmak."

"Ne gibi? Ne olacak?"

"Ah, ülkede aklı başında tek zenci ben kaldığım için, uyuşturucular konusunda uzman olduğumu mu düşünüyorsun? Bunu mu diyorsun?"

"Hayır! Sen Güney Londra'da zor bir yerde yaşıyordun. En azından bir ipucu verebilirsin."

"Pekâlâ, tamam. Belki bir şeyler biliyor olabilirim. Çocuklara ne tür bir şey verdiklerine ve bu şeyin onları nasıl etkileyeceğine bağlı. Çok etkili bir şeyse her şey olabilir. Kendi dişlerini sökebilir, kendi ellerini kemirebilir ya da uçacaklarını düşünerek bir çatıdan atlayabilirler. Hatta birbirlerini öldürmeyi bile deneyebilirler."

"Ciddi ol!"

"Ciddiyim."

Jangler, "Ve kurtadam..." diye seslendi.

Marcus, "Ben! Ben!" diye yalvardı. "Lütfen! Lütfen!"

Jangler umursamadı ve Spencer'ı işaret etti.

"Kovboy şapkası olan çocuk!" dedi.

Marcus sessizce küfretti ve Spencer yumruğunu havaya kaldırıp "Yaşasın!" diye haykırdı.

"Ama ben bir kurtadam olmayacağım!" dedi. "Ben bir çakaladam olacağım!"

Yakınındaki küçük çocuklara hırladı ve çocuklar sahte bir korkuyla ciyakladı.

Lee, "Halüsinasyon görmeye başladıklarında," dedi. "Bu aptal oyundan şimdiki kadar zevk almayacaklar."

Jangler ellerini çırptı. "Daha ne bekliyorsunuz?" diye sordu. "Ay yükseliyor ve kurtadamın derisi kaşınıyor. Birazdan insan formunu geride bırakıp tüyden ve sinirden formuna bürünecek, zayıfların kan kokusunun peşine düşecek. Kaçmalısınız, ağaçlara doğru gidin, hâlâ vaktiniz varken saklanın! Hayatlarınız için kaçın, acele edin! Acele edin!"

Spencer saymaya başladı. Çocuklar çığlık attı ve kabinlerin arkasındaki ormana koştu. Jody de yanlarındaydı. Mayıs Suyu'nun etkisinde oyunun heyecanına kapılmıştı. Şimdi en önemli olan şey bu oyundu. Kaçmalı ve saklanmalı ve ısırılmamalıydı.

Eteklerini elleriyle havaya kaldıran Charm gece yarısı bir saray balosundan kaçar gibi çimenlerin üzerinde koşmaya başladı. Marcus yanındaydı ve kıza cesaret veriyordu. Oflayıp puflayan Maggie peşlerinden gidiyordu.

Lee ve Alasdair uzaklaşıp ormanda gözden kaybolan çocukların arkasından baktı.

İskoç, "Bu bir kâbus!" dedi. "Bunların hepsine nasıl göz kulak olacağız?"

Lee, "En kötüsü bu değil," dedi. "Söylemeyecektim ama orada, ormanın içinde bir şey var. Yolunda gitmeyen bir şey, insanın ödünü kopartan bir şey. Dün akşam gördüm. Ne olduğunu anlayamadım, sadece bir şekildi ve o şeyden bir taneden fazla mı var bilmiyorum ama ağaçların arasında saklambaç oynamak boynuna hamburgerlerden bir kolye asıp aslanların arasında gezinmek gibi olacak."

Alasdair şaşkın gözlerle çocuğa baktı.

Lee, "Ve daha da kötüsü," dedi. "Benim sigaram bitti."

Alasdair ciyaklayan çocukların peşinden koşmaya başladı. Jangler'ın yanından geçerken adama öfkeli bir bakış attı. "Bu çocuklardan herhangi birinin başına bir şey gelirse sen öldün!" dedi.

Yaşlı adam sakalını sıvazladı ve gülümsedi. Lee adamın yanından geçerken gözünün üzerinde olduğu işareti yaptı.

Jangler çocukları neyin beklediğini düşününce, "Mutlu avlar, Lordum," diye mırıldandı.

Spencer, "Elli yedi, elli sekiz, elli dokuz..." diye devam etti.

Jangler döndü ve kendi kabininin yanındakine baktı. Pencerelerden birinin perdesi hafifçe açıldı ve Jangler başıyla onayladı.

Ormana çığlıklar ve kahkahalar atan çocukların sesi doldu, Saklanacak bir yer arıyorlardı ama bir yere gizlenip bekleyemeyecek kadar heyecanlı ve tedirgindiler. Ağaçların arasında koştular, alçak dalların altından geçtiler ve çalıların içinde süründüler. Birbirleriyle karşılaşınca bir çığlık atıyor ve geldikleri yöne geri gidiyorlardı. Ama içeceğin etkisi tamamen kontrolden çıkınca eğlence yerini korkuya bıraktı ve mutlu seslerin yerini panik ve terör aldı.

Ağaçların tepesindeki yapraklar hışırdadı. Bir karanlık bir ağaçtan diğerine geçiyordu. Austerly Fellows'un köpükler saçan küflü formu aç bir şekilde olan biteni seyrediyordu. Şimdiye kadar sabırlıydı ama artık vakti gelmişti.

Nefes nefese kalan ve endişelenmeye başlayan Jody sırtını bir meşe ağacına verdi ve kayarak yere uzandı. Dışarıda bir yerde Christina ona sesleniyordu. Jody ürperdi ve kendi vücuduna sarıldı. Korku dalga dalga üzerine çöküyor, yerinden çıkacakmış gibi atan kalbinin pompaladığı kanı donduruyordu. Ağaçların dibinde uzanan köklere baktı. Bunlar toprağın içinde kıvranıyor muydu?

"Hayır," dedi. "Bu gerçek değil."

Başını griye attı ve yaprakların arasından kararan gökyüzüne baktı. Alnında boncuk boncuk ter damlaları vardı. Dallar hare-

ket etmeye başladı. Dallar birer uzantıya benziyor ve sırtını dayadığı meşenin kabuklarının kıpırdadığını hissedebiliyordu.

Gözlerini sıkı sıkı kapattı ve başını dizlerinin arasına alıp kulaklarını da kapadı.

Marcus, Charm'la birlikte ormanın derinliklerindeydi.

"Bu kadarı yeter!" dedi. Kızın elini tuttu ve durdurdu. "Burada bizi kimse bulamaz, güzelim."

Charm, "Ben ısırılmak istemiyorum," dedi. "Ben asil bir aileden geliyorum. Kraliyet ailesinden olanlar ısırılmaz. Kitapta tek boynuzlu bir at Whatsit'ten gelen Vale Kızı'nı kurtadamdan kurtarıyordu. Kendime bir tek boynuzlu at bulmalıyım. İşte, bir tek, tek, tek..."

Marcus biraz daha yakına girdi. Charm sendeleyerek oğlana çarptı.

Marcus, "Boynuzlu bir hayvan arıyorsan," dedi.

Kız, "Öğk!" dedi. Gözlerini kırpıştırdı. "Yüzün. Berbat durumda, biliyor musun? Dövülmüş mor bir patatese benziyorsun!"

"Sen sert seviyorsun, değil mi? *Dans Eden Valeler*'den önce ben de öyle severdim ama artık değil, çünkü çok fazla zamanımız yok. İki günü boşa harcadık ve yarın son günümüz."

Charm, "Yarın güneş doğacak!" diye şarkı söylemeye başladı. "O filmi çok severim, gerçekten. Bir de, *Bu Nasıl Sarışın* filmi var! Ah, onu da çok severim. Sonunda oyunu kazandığında kimse üzerindeki şurubu fark etmedi. Ben ettim. Ben aptal değilim."

Marcus, "Tanrım, çok seksisin," dedi. "Biz birlikte olmayı hak ediyoruz. Gel!"

Kollarını kızın boynuna doladı ve öpmek için öne eğildi.

Charm, "Sen ne yapıyorsun?" diye haykırdı. Oğlanı itti. "Yanlış prensese geldin. Ben kurbağaları öpmem."

Marcus'u öyle sert itti ki oğlan dengesini kaybedip çalıların arasına düştü.

Charm, "Tek boynuzlu at," diye seslendi. Uzaklaşmaya başladı. "Tek, tek, tek boynuzlu at..."

Kampta, Spencer seksene gelmişti.

Alasdair ağaçların arasına daldı. Sesleri duyabiliyordu, ileride bir yerde çocuklar çalıların arasında gizleniyordu. Bir şey göremedi.

Lee koşarak yanına geldi. Nefes nefeseydi ama ne yapılacağı konusunda bir fikri vardı.

"Sen sola git, ben sağa gideyim," dedi. "Çocukları buradan çıkart. Gerekiyorsa kollarından tutup sürükle. Bu aptal oyuna bir son vermeliyiz."

Alasdair başıyla onayladı ve sola gitti. Lee karanlık ve gölgeli ağaçlara bakarken önceki akşamki korkutucu şeyi düşünmemeye çalıştı. Gizlediği yiyecekler az ötede bir yerdeydi, o korkunç formu da orada bir yerde görmüştü.

Kendi kendine, "Lee Jules Sherlon Charles," dedi. "Artık erkek olman gerek. Korkmuş kıçını kaldır ve şu işi bitir."

Gözlerinde vahşi bir bakışla ormana daldı.

Alasdair ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Ellerini kupa yapıp ağzına götürdü ve kulübesindeki çocukların isimlerini haykırdı, sonra Jody'ye, Maggie'ye, Charm'a ve Marcus'a seslendi.

Tepesinden bir yerden bir ses geldi.

"Koş!" diye uyardı. "Saklanmalısın. Kurtadam geliyor!"

Alasdair kafasını kaldırdı ve bir adım geriledi. "Kim o?"

En yakındaki ağacın dallarında bir hareketlilik gözüne ilişti. Pelerinli bir figür dalların arasındaydı.

"Aşağı in!" diye bağırdı. "Hemen aşağıya in!"

Genç ses, "Ben buradan ormanı gözetliyorum!" diye seslendi. "O vahşi yaratığı görünce onunla dövüşeceğim ve herkesi kurtaracağım."

"Artık bu oyunu oynamıyoruz. Aşağıya gel!"

Yapraklar hışırdadı ve kabuğa sürtünen botların sesi duyuldu. Bulanık bir vücut açığa çıktı. Sonra aşağıya atladı. Bir dizi üzerine indi, diğer elini yumruk yapıp yere koymuştu ve başı önüne eğikti. Alasdair bu pozu süper kahraman filmlerinde çok kez görmüştü. Aptalca bir poz olduğunu düşünüyordu ama burada daha da aptalcaydı. Çocuğun dizine zarar verip vermediğini merak etti.

Çocuk kafasını kaldırdı. Kararlı ve ciddiydi. Alasdair çocuğun Lee ve Marcus'u ayırmaya çalışan çocuk olduğunu gördü.

"Ah, sensin," dedi. "Hiçbir yere tırmanma. Sadece ağaçların başladığı yere git ve bekle. Ben oraya diğerlerini de göndereceğim, onları bulur bulmaz."

Jim Parker, "Ben sana aramanda yardımcı olabilirim," dedi. Kalktı ve ellerini yanlarına koydu.

"Hayır, teşekkürler. Ben başımın çaresine bakabilirim."

Jim, "Ha!" dedi. "Çocuk olduğum için işine yaramayacağımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Burada tartışmak istemiyorum. Sadece dediğimi yapsan olmaz mı?"

Jim kollarını göğsünde birleştirdi ve daha yakına girdi.

"Yanılıyorsun, biliyorsun," dedi. Sesi şimdi bir fısıltıdan ibaretti. "Ben sıradan bir insan değilim. Çok daha fazlasıyım."

Alasdair'in bu çılgın ve uyuşturucunun etkisine girmiş çocukla boşa harcayacak vakti yoktu. Başını iki yana salladı ve yoluna devam etti. Jim önüne atladı.

"Bu doğru!" dedi. "Benim bir sırrım var. Kimse bilmemeli. Kimseye söylememem gerekli ama sanırım sana güvenebilirim."

İskoç çocuk, "İlgilenmiyorum," dedi. "Buradan uzaklaş ve diğerlerini bekle."

Jim, Alasdair'in omuzlarını tuttu. "Ben herkes gibi değilim! Bir süredir bundan şüpheleniyordum ama artık biliyorum. Bu hafta sonu bana da olacak. Değişeceğim. Şimdiden daha güçlü hissediyorum. Sanırım değişim başladı."

Alasdair, "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı. Çocuktan kurtuldu. "Daha fazla Vale saçmalığı istemiyorum."

"Hayır, öyle değil! Kitap benim üzerimde işe yaramıyor, ben özelim."

"Sen ve ben aynıyız, evlat."

Jim, "Daha önce söyleseler de inanmazdım," diye devam etti. "Ama şimdi çok mantıklı geliyor. Anlamıyor musun? Kitabın böylesine bir gücü varsa başka şeylerin de olmalı. Başka harika şeyler de mümkün olabilir, gerçekleşebilir. Bak, sana göstereceğim ama kimseye söylemeyeceksin!"

Alasdair bir cevap veremeden çocuk gömleğini açtı ve göğsünü gösterdi.

Alasdair, "Ah, Tanrım!" dedi. "Bunu sana kim yaptı?"

Işık az olmasına rağmen çocuğun derisindeki çirkin ve soluk bir yara izinin büyük bir "J" çizdiğini görebiliyordu.

"Bunu sana ailen mi yaptı? Onlar mıydı? Çünkü kitap senin üzerinde işe yaramadı ve onlar da işe yaraması için 'J' harfini derine mi kazıdı? Seni damgalamışlar! Sadist manyaklar!"

Genç çocuk bir kahkaha attı.

"Bunu onlar yapmadı!" diye böbürlendi. "Ben yaptım. Babamın lehim demiriyle. Acıdı ama yapmam gerekiyordu. Değişimin bir parçasıydı. Geçmem gereken bir testti. Ve buradaki *J* harfi *Jack* değil *Jim* anlamına geliyor. Benim adım bu, Jim Parker. Güçlerimi alınca *Güvenilir Jim* olarak tanınacağım."

"Güçlerin?"

"Evet. X-Men'deki mutantlar gibi bir süper kahramana dönü-

şüyorum. Bu hafta sonu olacak. Bundan eminim. Tek ihtiyacım olan şey karanlık bir an ve birisinin öne çıkması gerekecek. Bu işler böyledir. Böylece herkesi koruyabilirim. Dün akşam bunu yapacağımı söylemiştim. Ismus'un karşısına dikilip yok ettiği şeyler için savaşacağım. İngiltere'nin kahramanı olacağım, bu ülkeyi büyük yapan diğer kahramanlar gibi: Kral Arthur, Nelson, Sekizinci Henry, Francis Drake, Stonehenge, futbol, cips, Shakespeare, Merlin... Nessie!"

Alasdair irkildi ama çocuğa acıyordu. Jim son beş ayda her ne yaşadıysa sınırı geçmişti. *Dans Eden Valeler*'le baş etmenin yolunu bu gerçeklikten uzaklaşmakta ve delirmekte bulmuştu. Bu çocuk gibi olanların sayısının çok daha fazla olması gerekirdi. Belki de sayıları gerçekten fazlaydı ve fark etmemişti.

İskoç çocuk nazikçe, "Pekâlâ," dedi. "Diğerlerini bulmama yardım edebilirsin, değil mi?"

Jim, "Unutma," dedi. Gömleğini kapattı. "Kimseye bir şey söyleme. Henüz güçlerimin ne olduğunu bile bilmiyorum."

Alasdair yumuşak bir ses tonuyla, "Söz veriyorum," dedi.

Ormanın derinliklerinde, Marcus ellerine üflüyordu. Elleri yanıyor, derisine sanki iğneler batıyordu. Şimdi kostümü uzun kollu ve yün çoraplı olduğu için minnettardı.

Charm'ı düşünerek "Onunla işim bitti," dedi. "Bu onun kaybı. Ben daha iyisini de bulabilirim."

Nereye gittiğine bakmadan öne adım attı. Sonunda bakışlarını ellerinden kaldırdığında bir meşe ağacının dibindeki figürü gördü.

"Merhaba," diye selam verdi. "*Scooby Doo*'dan Velma mı? Gerçi söz konusu sen olunca *Scooby Don't* daha uygun olabilir."

Jody kafasını kaldırdı. Titriyordu.

Marcus, "Ceketimi ister misin?" diye sordu. Ceketini çıkartıp kızın omuzlarına attı.

Jody vahşi gözlerle çocuğa bakıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama tek bir kelime edemedi.

Marcus etrafına bakındı. Yalnızdılar. Kızın yanına çömeldi.

"Seninle hiç anlaşamadığımızı biliyorum," dedi. "Yeni bir başlangıca ne dersin? Sen... Nasıl derler, çabuk bir birlikteliğe ne dersin? Hatta buradayken daha iyi olur. Teklifimi kabul etmemen aptallık olur. Başka şansımız olmayabilir ve pazartesi sabahı ilk iş olarak hepimizi geri gönderecekler."

Kız şaşkındı. Jody için Marcus parıldayan ve dalgalanan bir dünyadaki sallanan figürdü, sesi de sanki arkasındaki ağaçtan geliyor gibiydi.

Marcus kızı rahatlatmak için, "Kimseye söylemem," dedi.

Tam bu sırada, Spencer koşarak ormana girdi ve bir çakal gibi uludu.

Jody sesi duydu. Onun için, ses her yerden geliyordu. Etrafını çevreleyen ağaçlar çığlık atıyordu.

"Şu sesi sustur!" diye haykırdı. "Şu sesi sustur! Şu sesi sustur!"

Marcus geri çekildi ve sessizce küfretti. "Hevesim kursağımda kaldı!" dedi. "Sen bir anti-Viagra gibisin! Biliyor musun, sadece cömert davranmaya çalışıyordum. Sana benden başka kimse dokunmaz."

Sendeleyerek uzaklaştı.

Hâlâ çok korkan Jody başını yeniden ellerinin arasına aldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Spencer'ın ulumaları alacakaranlığa yayıldı.

Lee, "Çakal Çocuk'a susmasını söylemeliyim," diye mırıldandı. "Herkesi daha da korkutuyor."

Ormana girdiğinden beri sadece kaçan çocukların sırtlarını görmüştü ve onları yakalayacak kadar hızlı değildi.

Bir açıklığa ulaşınca çalıların arasında zikzak çizen izleri inceledi ve birden durdu. Çalıların arasından bir çift korkmuş göz ona bakıyordu. Rupesh ve Tommy birlikte saklanıyor, yanlarından geçip gitmesini ümit ediyordu.

"Hey, ormandaki bebekler," dedi. "Oradan çıkın."

Tommy, "Kurtadam!" diye fısıldadı. "Bizi yiyecek!"

Rupesh geri çekilmeye başladı.

Lee, "Buraya geri dön!" diye emretti. "Ben iyi adamım. Beni sizi zorla dışarı çıkartmak zorunda bırakmayın. O zaman gerçekten çok sinirlenirim."

Çocuklar kendi aralarında fısıldaşıp sonra utanarak dışarı çıktılar. Ormandan bir uluma daha geldi. Çocuklar sindi ve Lee tutmuyor olsaydı dönüp kaçacaklardı.

Lee, "Karşıma çıktığında şu kovboya bir çift sözüm olacak," diye homurdandı.

Maggie devrilmiş bir ağacın gövdesi üzerinde oturuyor, koluyla alnını siliyordu.

Nefes nefese, "O kurtadam beni ısırmalı," dedi. "Bu şase kovalanmak için yapılmamış."

Yok yere gülerken büyük vücudu sarsıldı. Sonra koşarken iki kez takıldığı ortaçağ eteklerini kaldırdı ve çizilmiş bacaklarına baktı. Ortamdaki ışık gittikçe azalıyor ama fuşya renginde saçları karanlıkta parıldıyordu. Çıplak bacaklarına baktıktan sonra kıkırdadı ve eteğini yana savurdu, kankan dansı mırıldanırken ayaklarıyla havayı dövdü. Sonra tökezledi ve geriye düştü, kendini devrilmiş ağacın diğer tarafında buldu.

Marcus, kızı bacaklarını çaresizce havada sallarken ve kahkahalar atarken buldu.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu.

Maggie kafasını yana çevirip tepetaklak formun kime ait olduğuna baktı.

"Merhaba, yakışıklı!" dedi. "Sıkıştım! Komik olan bu. Her şey çok komik. Ha ha ha ha! Sen de komiksin."

Marcus, "Sakın bana gülme!" diye tersledi. "Bana gülünmesinden bıktım. Herkes bana gülüyor halbuki burada salak olan sizlersiniz."

Maggie çocuğu rahatlatırcasına, "Ah, zavallı," dedi. "Bunu bir daha yapmam, Brownie'nin onuru adına yemin ederim... oooh! Şimdi de aklıma çikolatalı brownieler geldi, ha ha ha ha!"

"Kalkmak için yardım ister misin?"

"Yakınlarda bir forklift görüyor musun?" diye cevap verdi.

Marcus, "Vücudun iğrenç," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi? Nasıl olur da bir insan bu kadar büyük olabilir?"

Maggie, "Kararlılıkla," diye karşılık verdi. "Kolay değil, biliyor musun? Herkes zayıf olabilir ve ortalıkta dolaşabilir. Bunun için ciddi bir çalışma ve kararlılık gerekiyor."

"Neden her şeyi bir şaka olarak görüyorsun? Bu kadar obez olduğun için utanmıyor musun?"

"Hayır, ama bu konuda, çok da hoşnut olmayan üvey annem -ya da eskiden üvey annemdi- farklıydı. Her neyse, kendimi Ruben tablolarından çıkmış gibi ve balık etli düşünmeyi tercih ederim."

"Daha çok mide bulandırıcı."

Bir elini havaya kaldırıp döndürdü.

"O zaman bana bir el at," dedi.

Marcus uzandı ve kızın elini tuttu. Çekti ve direndi, topuklarını yere geçirdi. Maggie bir an için yerden kalkar gibi oldu ama sonra kendini tekrar yere bıraktı, Marcus'u da kendine çekti. Marcus üzerine düşünce kahkahayı bastı.

Kızın vücudu neşeyle titrerken Marcus aşağı kaydı. Ama hemen ayağa fırlamadı veya kızın titreşen yağlarıyla ilgili incitici yorumlar yapmadı. Kızın inip kalkan göğsüne baktı ve gömleğine rağmen kızın sıcaklığını hissetti. Uzun süredir kimseye bu kadar yakın olmadığını fark edince Marcus'un yüzünden bütün renk çekildi. Sürekli takındığı kendini beğenmiş maske kumdan bir kale gibi ufalandı ve kendini çok yalnız hissetti. Bunun şokuyla göğsünden boğuk bir hıçkırık yükseldi ve gözlerine yaşlar doldu.

Maggie'nin kahkahası yarıda kesildi. Dönüp Marcus'a baktı.

"Sorun nedir? Sadece şakalaşıyordum. Seninle dalga geçmiyordum."

Marcus yana yuvarlandı ve yüzünü gizledi.

Çaresizce, "Ben çok yalnızım," dedi. "Kimsem yok, dostum yok, ailem benimle ilgilenmiyor. Hiçbir şeyim yok. Buna katlanamıyorum."

Maggie nazikçe, "Ah, bebeğim," dedi. "Gel buraya."

Marcus'u kendine çekti, üzerine dikenler batmış elini yüzünden çekti ve çocuğu öptü. Marcus da karşılık verdi.

Christina ağaçların arasında korkuyla dolaşıyor, Jody'yi arıyordu. Sonunda kızı buldu, bir meşe ağacının dibine sinmişti ve hâlâ Mayıs Suyu'nun etkisi altındaydı. Yedi yaşındaki çocuk koşup kollarını kızın boynuna doladı.

Christina'ya, "Hepsi geçti," diye fısıldadı. "İyi olacağız. Sakın korkma."

Jody, kızı duymuyordu.

Spencer çalıların içinde zıplıyordu. Vahşi Batı'yla ilgili sayısız kitap okumuştu ve bildikleri uyuşturucunun etkisini artırıyordu. Şimdi Kızılderili mitolojisindeki çakal olduğuna inanıyor-

du. Akba Atatdia, Yaşlı Çakal Adam'dı, ailesi yoktu, İlk Cadaloz, Casus Ay, Samanyolu'nu yaratan hilekâr tanrıydı.

Spencer, o olduğuna gerçekten inanıyordu. Diğerlerini yakalayınca onları ısırmayacaktı. Gözlüklerini çıkardı. Akba Atatdia gösterişi gerçekten çok severdi, partilerdeki en havalı numarası kendi gözlerini havaya atıp tutmaktı. İşte yapacağı şey buydu.

Tepesindeki gerçek avcı ise ortalıkta korku, panik, heyecan, şehvet ve paranoyayla koşan çocukları seyrediyordu. Karanlık ve köpüklü küf yığını sonunda seçimini yaptı. Dalların arasında akmaya başladı ve seçtiği çocuğun başının üzerine aktı.

Ormanda çocukların daha önce duymadığı kadar korkunç ve tiz bir çığlık yankılandı. Bu kargaşanın ardından kimse bunun ne olduğunu hatırlamayacaktı. İşte bu sırada, çocuklardan biri öldü ve Austerly Fellows'un zihninin geride bıraktığı parçası çocuğun vücudunu kontrol altına aldı.

Jangler kabininde rahatsız edici ayakkabılarını çıkartmayı düşünürken telefonu çaldı.

"Alo?" dedi. Telefonu ağzına götürdü, bunu yaparken bıyığının bir ucunu havaya kaldırmak zorunda kaldı.

Ismus, "Çok sevgili Çilingir," dedi. "İş bitti."

Yüzü aydınlanan yaşlı adam boştaki eliyle masaya vurdu.

"Bu harika, Lordum!" diye haykırdı. "Hangisinin içinde olduğunuzu tahmin etmeye çalışmayacağıma dair söz veriyorum."

"Şimdi dışarı çıkıp kendilerine zarar vermeden çocukları sakinleştirsen iyi olur. Ümitsiz geri zekâlılar gibi ortalıkta koşturuyorlar. Onları yataklarına yatır. Sabaha kendilerinde olmaları gerek."

"Tabii ki. Bağlantı cihazlarını kapatayım mı?"

"Ne için? Beni düşünerek bir şey yapma, Jangler. O pis anormallerin buradaki fonksiyonunu unutma. Kupa Kraliçesi'nin Mayıs Suyu en karanlık kâbuslarını açığa çıkartmak için kusursuz bir araç."

"Tabii ki, Lordum. Yarın için her şey hazır mı?"

"Sen bunu kafaya takma. Bugün Felixstowe'daki evime döndüm ve bir anlaşma yaptım. Yarın... görkemli bir gün olacak."

"Ho ho! Eminim öyledir."

"Ya yeni dostlarımız? Yerleştiler mi?"

"Biraz huzursuzlanmaya başladılar. Kabinlerinde sıkışıp kalmaktan memnun değiller."

Ismus kıkırdadı. "Bir süre sonra ortalıkta rahatça gezinebilecekler," dedi. "Bir gün daha onlar için nedir ki?"

"Bu akşam gelenleri alması için sabah beşte bir araç göndereceğim."

"Ben ilgilenirim."

"Sadık Jangler."

"Mütevazı hizmetkârınız."

Ismus telefonu kapattı. Telefonun diğer ucundaki Jangler bıyığının ucunu aşağı indirdi, sonra bir fener yaktı, pirinç çanı yanına aldı ve dışarı çıktı. Yandaki kabinin önünde durdu ve hafifçe cama vurdu.

"Çok fazla kalmadı, Yüzbaşı," dedi.

İçeriden hırıltılar ve homurdanmalar geldi.

11

Jody korkunç bir susamışlıkla uyandı. Dili sanki tüylüydü ve damağına yapışmıştı. Bir süre nerede olduğunu merak etti.

Nerede olduğunu hatırlatan Charm'ın öfkeli sesi oldu.

"Eşyalarım yine dört bir yana saçılmış! Bu hiç komik değil."

Jody doğruldu. Kabinin içi önceki sabah olduğu kadar dağınıktı. Christina yatağında oturmuş ona bakıyordu.

Küçük kız, "Daha iyi misin?" diye sordu. "Dün akşam çok iyi değildin."

Jody boğuk bir ses tonuyla, "Neler oldu?" diye mırıldandı.

Kızlardan hiçbiri çok şey hatırlamıyordu. Ormana koştuklarını anımsıyorlardı ama sonrası yoktu. Yaşananlara dair hatırladıkları parçaları birleştirmeye çalıştılar. Akıllarına gelenlerin yarısı hayal gibiydi. Gerçekliğinden şüphe etmedikleri tek şey bir elinde feneri diğer elinde çanıyla ormanın içinde gezinen Jangler'dı. Kimse sonrasında neler olduğunu hatırlamıyordu. Herkes yattıktan birkaç saat sonra Bakalit cihaz yine 1930'lardan kalma bir şarkı çalmaya başlamıştı. Güneş doğmadan önce bu boyuta geçen yaratıkların bir kısmı bir araçla kamptan çıkartılmıştı.

Charm, "Yatağa nasıl yattığımı hatırlamıyorum," dedi. "Zihnim boş."

Jody kendisini daha iyi hissetse alaycı bir yorum yapardı ama kafasını kaşıyıp esnedi.

"Ben nasıl bu hale geldim?" diye mırıldandı. "Çok fazla içmedim. Aslında neredeyse hiçbir şey içmedim."

Charm öfkeyle, "Zil zurna sarhoş olduğuma ve ortalıkta beni çekecek paparazziler olmadığına inanamıyorum," dedi. "Böylesine bir haber *genç model utanılacak halde* başlığıyla pazar eklerine çıkardı, halka ilişkiler için harika bir malzeme olurdu. Sabah programlarından birinde benden bahsederler veya Bu Sabah'a çıkıp derdimi anlatırdım. Bu, annemin çok hoşuna giderdi."

Jody yüzünü buruşturdu. "Sen hiç durmaz mısın?" diye sordu. "Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna inanmıyorsan ve her şey bir rüyaysa insanların senin hakkında ne düşündüğünün ne önemi var?"

"Çünkü rüyanda ne kadar çok mücadele edersen Ay Büyücüsü'nde o kadar rahat edersin. Sen bunu bilmiyorsun, değil mi? Oraya gittiğimde herkesi büyüleyeceğim."

Jody, "Bunların hiçbirinin bir anlamı yok," dedi. "Ayrıca, oraya gideceğini kim söyledi? Bugün buradaki son günümüz ve işimiz bitti. Kimse henüz kitap diyarına geçmedi. İşe yarayacak gibi de durmuyor, değil mi? Sen de bizimle birlikte bu rüyada kapana kısıldın."

Charm'ın yüzünden endişeli bir ifade geçti ve arkasına dönüp banyoya gitti.

Jody, "Orada saatler geçirme!" diye bağırdı. "Burada sadece sen kalmıyorsun, unutma!"

Charm üzgün bir sesle, "Son günümüz," diye tekrarladı.

Alasdair yıkanıp giyinmişti. Dışarı çıktı ve Lee'yi kabini önünde dikilirken buldu. Lee yolda park yeri kalmadığı için kampın içine girmek zorunda kalan araçlara bakıyordu. Direklerin arasındaki çelenklere renkli bayraklar da eklenmişti, çimenlerin orta-

sına çevresinde dans edilecek bir direk dikiliyor, bir kamyondan salıncaklar indiriliyordu. Sahnenin soluna ise eski tarzda sarmal bir panayır kaydırağı inşa ediliyordu.

İskoç yüzünü ekşiterek "Yeni eğlenceler ve saçmalıklar," dedi. "Senin günün nasıldı?"

"Bilmek istemezsin. Moralim gerçekten çok bozuk. Sağ kolumda bir morlukla uyandım, sigaram yok ve bu saçmalığa bir gün daha katlanmak zorundayım."

"Diğerleri iyi mi? Benim çocuklar iyiydi, birkaçının başı ağrıyordu ve kabinimizin yine altı üstüne getirilmişti. Ama dün akşamdan sonra hâlâ tek parça oldukları için mutluyum."

"Kovboy çocuğu gördün mü? Onu buraya sürükleyerek getirmek zorunda kaldım. Tamamen gitmişti, yol boyunca uludu."

"Ya Jim, o iyi mi?"

"Ciddi ve sessiz çocuk mu? Evet, iyi ve çok fazla şey söylemiyor, neden?"

"Bugün gözün onun üzerinde olsun. Ben çok iyi olduğunu sanmıyorum."

"Sadece bugün mü?"

"Evet, yarın buradan gidiyoruz."

"Emin misin?"

Alasdair telefonunu cebinden çıkardı. "Dün akşam şarj ettim," dedi. "Sende telefonum var."

Lee başını iki yana salladı. "Bence ona gerek kalmayacak," dedi. Bakışlarını kaçırdı.

Alasdair hayal kırıklığını gizledi ve konuyu değiştirdi.

"Dün akşam, buraya geldikten sonra, birkaç e-posta gönderdim. Amerikan haber sitelerine bize uyuşturucu verdiklerini yazdım."

"Bir fark yaratmaz, artık herkes için çok geç."

"İşe yarayabilir!"

"Sana inansalar bile bu şeyi kimse durduramaz. Bu bir kanser gibi ve gittikçe büyüyor."

"Kanserin vücutta yayılmasına engel olan JAK adında bir protein olduğunu biliyor musun?"

"Hiç şaşırmadım."

Marcus sabah için ağır ağır hazırlanıyordu. Diğerlerinin aksine, önceki akşam neler olduğunu iyi hatırlıyor ve hatırladıkça da yüzünü buruşturuyordu. Karnı aç olmasaydı kahvaltıyı es geçerdi. Dar ağacına yürüyen bir adamın hevesiyle yemek salonuna doğru ağır adımlar attı.

"İşte burada!" Maggie, Marcus içeriye girince sesini yükseltti. "Günaydın bebeğim! Sana yanımda bir sandalye ayırdım."

Marcus, kıza soğuk bir bakış attı ve başıyla selamladı. Sonra yanından geçip gitti ve model şatonun diğer tarafındaki her zamanki yerine oturdu.

Maggie bakışlarını önüne indirdi ve tabağını itti. Neler olduğunu biliyordu.

Artık herkes içeceklerine bir şey karıştırıldığını biliyordu ve birayı içmekte tereddüt ediyordu. Jody çok öfkeliydi ve Jangler içeriye girince bağırıp çağırmaya başladı.

Jangler, "Bu neyin tepkisi?" diye haykırdı. Yüzüne masum bir gülümseme takındı. "Ne büyük suçlamalar! Tatlım, ben öyle korkunç bir şey yapacak bir insan mıyım? Sizi temin ederim içeceklerinize zehir veya uyuşturucu katılmadı. Sadece kendinizi günün heyecanına kaptırdınız. Hepsi bu. Neşeli genç ruhlar, bu yaşlarda böylesine enerji patlamaları normaldir. Ormanın vahşi gülleri bu oyundan mahrum kalamazdı."

Lee dişlerinin arasından tıslamaya başladı. Alasdair yumruğunu masaya geçirdi.

"Bu bir yalan!" diye haykırdı. "Dün akşam ben ve Lee hariç herkes sapıttı. Kimse zarar görmediği için şanslısın."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Jangler'ın bıyığının bir ucu titreşti. "Ne kadar geniş bir hayal gücün var," dedi. "Gerçi bugün için öylesi daha iyi. Birçoğunuzun, belki de hepinizin, Şafak Prensi'nin Diyarı'nda uyanacağını garanti ediyorum. Kutsal Büyücü böyle olacağını söyledi ve medya da bu harika olaya tanıklık etmek için burada olacak. Bu yüzden sizlerden dünkü kostümlerinizi giymenizi isteyebilir miyim?"

Bu isteği hevesle karşılayan tek kişi Charm oldu.

Jangler ciddi bir ses tonuyla, "Ama dışarıda dikkatli olun," diye uyardı. "Şımarık Joker sonunda hilekâr yüzünü burada da gösterdi, bu yüzden ihtiyatlı olun. Ne tür fesatlıklar ve hileler planladığını kim bilebilir?"

Günlük işlerini organize etmek için yemek salonunu terk eden Jangler durdu ve arkasına dönüp genç yüzlere baktı. İçlerinden biri Lord'unun bir parçasını içinde taşıyordu. Jangler kendine hâkim olamayıp hangisi olduğunu merak etti.

Sonra kendini kendini, "Hayır, bunu yapmamalısın," diye azarladı. "Hepsine eşit davranmalıyım, merakımı gömmeli ve bir süreliğine unutmalıyım. Uygun zaman geldiğince Kutsal Büyücü bana söyler, Şato Hayaleti'nin kim olduğunu öğrendikten sonra."

İki saat sonra, gün hareketli ve şatafatlı bir biçimde başladı. Panayır havası hâkimdi, şahin gösterileri, kılıç ustalarının şovları, jonglörler ve ateş yutanlar bir aradaydı. Cuma gününe göre tezgâhların ve gösteri yapanların sayısı iki katına çıkmıştı, kitaptaki karakterler gibi giyinen insanların da sayısı daha fazlaydı. Kız ve oğlan valeler yine gelmiş, platformun üzerindeki dört tahtta yerlerini almıştı. Soytarı Rahipler ve Kara Suratlı Damlar sessiz ve tep-

kisiz bir biçimde arkalarında dikiliyordu. Her yerde paparazziler ve haber kanallarının muhabirleri vardı.

Kate Kryzewski ve kameramanı Sam de gelmişti. Kadının belden yukarısında modern bir kıyafet vardı, koyu mavi bir ceket ve soluk mavi bir bluz giymişti. Ama belden aşağısında üzeri yamalı ve lekeli yırtık pırtık bir etek giyiyordu ve ayakları çıplaktı. Üzerine bir insan kulağı resmi çizilmiş bir zilli tef belinde sallanıyordu. Joker yine gelip onu rahatsız ederse tefi yüzüne doğru sallayacak ve adamı kaçıracaktı. Joker şimdilik yoluna çıkmıyor ve ara sıra kalabalığın içinde yüzünü görüyordu. İnsanlar ortadaki direğin etrafında dans ediyor, kurdelelere takıldıklarında ortalık karışıyordu. Bu tam Joker'e göre ucuz bir fesatlıktı.

Kate bugün anormallerle röportaj yapmak ve nasıl olduklarını sormak istiyordu. Fakat karşısına çıkanlar buna yanaşmadı ve söyledikleri birkaç kelime, raporunda işe yaramazdı.

Jody mikrofona, "Boşa vakit kaybediyoruz," diye mırıldandı. "Tıpkı senin gibi. Ele geçirilmeden önce onlara ne kadar karşı koydun? İlk gün bize otobüste verdiğin sözler buraya kadarmış. Epik bir başarısızlıktı, tebrik ediyorum. Bu elbise içerisinde tam bir geri zekâlı gibi görünüyorsun. Bu neyin nesi? Çırak'la karşılaşan Külkedisi kostümü mü?"

Lee kamerayı bir kenara iterek "Çek şunu yüzümden," dedi.

Alasdair, "Yaşlı adamın dün akşam içeceklerimize ne kattığını biliyor musunuz?" diye sordu. "Buradaki yiyeceklere bile güvenmiyorum. Tanrım, başka kim bilir neler yapıyor. Ayrıca, her sabah morluklarla uyanıyoruz. Bunlar sana ne ifade ediyor? Bununla ne yapacaksın?"

Marcus asık suratla, "Ben sadece bu delikten çıkmak istiyorum," dedi.

Kate ve Sam yollarına devam etti. Dansçıları ve maskeli aktörleri bir kenara ittiler, ayaklıklar üzerinde yürüyen adamları ve ejderha kostümü giyip herkesin başı üzerine alevler üfleyen üç kişiyi geride bıraktılar.

Jangler'ın isteğine rağmen bugün çocukların büyük bir kısmı kostümlerini giymemişti ve giyenler de modern kıyafetlerle karıştırarak giymişti. Spencer bol gri pantolonun yerine kot pantolonunu tercih etmiş ama yeleğini çıkartmamıştı. Kafasında da bir şapka vardı. Sıradışı bir kombinasyondu.

Spencer tedirgin bir ses tonuyla, "Eee... dün çok güzel vakit geçirdik," dedi. "Sonunda ata bindim. Bence sırf bunun için bile hafta sonunu burada geçirmeye değerdi. Bakalım bugün de biraz ata binebilecek miyiz? Amerika'ya gitmeyi çok isterim. Bu benim en büyük hayalim."

Tommy ve Rupesh sıradaki çocuklardı. İki çocuk son birkaç günde sıkı arkadaş olmuştu.

Rupesh, Tommy kulağına bir şeyler fısıldarken tedirgin bir biçimde, "Kurtadamdan çok korktuk," dedi. "Ama dün oynadığımız diğer oyunlar güzeldi. Şuradaki ejderhayı da hiç sevmedik."

Maggie morali bozuk olsa da neşeli görünmeye çalışıp, "Buradaki yiyecekler güzel," dedi. "Ve çok var. Bütün hayatımı burada geçirebilirim. Tabii, eğer belirli bir çocuk buralarda olmayacaksa."

Kate ve Sam sonunda Charm'a ulaştı. Bolton doğumlu model bugünkü görünümüne fazladan özen göstermişti. Makyajı kusursuzdu ve kostümüne eşlik eden pembe aksesuarlar kolundaki çantayla uyumluydu. Ne söyleyeceğini sabahtan beri planlıyordu, diğerlerini gölgede bırakmaya ve dikkatleri üzerine çekmeye kararlıydı. On beş yaşındaki kız kusursuz röportajı verdi. Kate'in raporunda ihtiyacı olan türdendi.

Kız bir yetenek şovuna katılmış gibi, "Ben bana bu şansı verenlere çok ama çok minnettarım," dedi. "Bu hafta sonu benim için büyülü bir seyahatti. Farklı duygulardan yapılmış bir lunapark treni gibiydi, gerçekten öyleydi, yalan söylemiyorum. Bu ormanın ne kadar yeni olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok ama bana şimdiden çok eski görünüyor. Keşke Ismus da burada olsaydı. Onunla bizzat konuşabilirdim. Çok havalı, değil mi? O yanımızdayken kendimi çok güvende hissediyorum çünkü bize göz kulak oluyor, değil mi? Tıpkı Frank amcam gibi, sadece... daha görkemli ve büyülü, büyücüler gibi ama çok daha iyisi. Zaten nereye gitti ki? Üç koruması burada ama o değil. Onlarsız bir yere gidiyor mu? Bu çok garip."

Konuşurken yukarıdan gelen vınlamayı duydu. Herkes gökyüzüne bakıyordu. Uzakta bir helikopter belirdi, doğrudan kampa yöneldi. Büyük çocuklar bu sesten nefret ediyor ve korkuyordu. *Dans Eden Valeler*'e direnen çocukların peşine düşen polisler helikopterleri sıklıkla kullanıyordu. Spot ışıkları sokakları tararken hoparlörlerden kitabı okuyorlardı. Onlardan kaçış yoktu.

Helikopter yakına girince altından uzanan kablo insanların dikkatini çekti. Kablonun ucunda siyahlar giymiş bir figür vardı.

Charm. "Aman... Tanrım!" diye ciyakladı. "Bu o!"

Güvenlik kayışlarıyla kabloya bağlanmıştı ve ormanın üzerinde kollarını iki yana açmıştı. Kutsal Büyücü adeta uçuyordu. Kısa ceketinin kuyruğu arkasında delice dalgalanıyor ve omuzlarına kadar inen saçları sağa sola savruluyordu. Pervanelerin rüzgârı yaklaşırken ağaçların tepelerini düzleştirdi. Sanki doğa adamın önünde saygıyla eğiliyordu.

Aşağıdaki kalabalık delirdi. Yüksek sesle bağırmaya başladılar. Şapkalar havaya fırlatıldı. Ejderha Yaşlı Yanık havaya bir alev üfledi ve Jangler elindeki dosyayı şaşkınlıktan yere düşürdü. Bu kadar dramatik ve görkemli bir giriş beklemiyordu.

Sam'in kamerası yukarı döndü. Bu, bir rock yıldızının stadyuma inmesinden iyiydi. Helikopter kampın üzerinde üç kez döndü. Sahnenin tam tepesinde yerini alınca da vinç kabloyu indirmeye başladı. Ismus aşağı inerken trompetler çaldı ve Ismus yüzünde hayırsever bir gülümsemeyle kullarına baktı. Ölümlülerin arasına inen bir tanrı gibiydi.

Lee, "Çılgın psikopat," diye mırıldandı.

Jody bu görkemli girişten etkilenmeyecek kadar kızgın ve inatçıydı. Sinirli bir ses tonuyla, "Poz vermeyi seven maço," dedi. "Egosu o kadar büyük ki gelgitleri bile etkiler."

Yanındaki Christina ipin ucunda zarif bir örümcek gibi sallanan adama ağzı açık bakakaldı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Küçük Bayan Muffet," dedi.

Maggie, "Bunu benimle asla yapamazlar!" dedi. "Öncelikle beni yerden kaldıramaz."

Kalabalığın içindeki Jim Parker'ın gözleri kıskançlıkla doluydu. Kendi süper gücünün çok büyük bir şey olacağından emindi ama uçabilmeyi ümit ediyor ve bekliyordu. Yoksa insanların ihtiyacı olduğunda onlara nasıl yetişirdi? Ancak uçarsa hayalleri gerçek olabilirdi. Ismus'un inişini profesyonel ve şüpheci bir rakip gibi inceledi. Sağ elini farkında olmadan göğsüne attı ve kendi kendinde bıraktığı yara izine dokundu, bu arada sol eliyle de bu sabah tişörtünün üzerine giydiği pelerinin rahatlatıcı kumaşını okşadı.

Ismus bütün aşağı iniş sürecinde çarmıha gerilmiş pozisyonundaydı. Aşırı havalı ve zihinlere kazınan bir duruştu. Adam sahneye bir balerin zarafetinde adım atınca Jim onun da yere hep böyle ineceğini düşündü. Artık tek diz üzerinde inişler olmayacaktı, hem canı çok yanıyordu hem de dizi hâlâ şişti. Belki de yenilmezlik gücü gelişmesi en çok zaman alandı.

Kalabalık delirmişti. Kara Suratlı Damlar olmasa öne atılıp sahneye çıkacaklardı ama korumalar buna engel oldu. Kız ve oğlan valeler hemen yerlerinden fırlayıp adamı karşılamak istedi ama Soytarı Rahipler başlarını iki yana sallayınca yerlerine geri oturdular. Helikopter kalktı. Pervanelerin gürültüsü azalınca Kutsal Büyücü de sürüsüne seslendi.

"On üç tepenin içinde yaşayan herkesi Prens kutsasın!" dedi.

Bu giriş insanların heyecanını daha da körükledi.

"Şafak Prensi'nin sürgünden dönüşünü inançla bekleyen herkes. Bugün burada toplanıp Austerly Fellows'un -bize Ay Büyücüsü yolunu açan vizyonerin- kutsal metniyle huzur bulan ve kutlamalara katılan herkes."

Tommy ve Rupesh kulaklarını kapattı. İnsanların gürültüsü helikopterden daha fazlaydı.

Ismus sessizlik için elini havaya kaldırdı ve herkes sustu. Şimdi sadece kamptaki kuşların sesi duyuluyordu. Beklentiyle ve hayranlıkla ona bakan yüzleri incelerken halinden memnun görünüyordu. Kampta altı yüze yakın insan vardı.

Beklentiyle dolu sessizlikte, Alasdair bir kadeh şarabı kafaya dikti ve içinde başka neler olabileceğine dair şüphelerini bir kenara bıraktı. Bu Russell Brand kopyasının sahnede neler yapacağını tahmin bile edemiyordu ve açıkçası bu gösterilerden sıkılmaya başlamıştı.

Ismus kendinden emin bir biçimde, "Ay Büyücüsü kapılarını bu zavallı ve dışlanmış çocuklara açmanın vakti geldi," dedi. "Bugün Beyaz Şato'nun salonlarına girmelerine izin verilecek ve Büyük Salon'daki Boş Taht'ı görecekler. Bu kutsal daveti, Şafak Prensi'nin bana bizzat verdiği bu daveti, size iletmek benim için kutsal bir vazife ve ayrıcalıktır!"

İnsanlar hep birlikte nefesini tuttu. Bu, beklenmedik bir açık-

lamaydı ve Soytarı Rahipler saygıyla diz çöktü. Jangler gözlüklerini çıkardı ve başını saygıyla öne eğdi.

Ismus, "Size onun Söz'ünü getirdim," dedi. "Ve onun Söz'ü: Girin!"

Sahnenin önündekilere yol açmalarını işaret etti ve insanlar Kızıl Deniz gibi ikiye ayrıldı.

"Acı çeken çocukları bana getirin," diye emretti.

Jody, Christina, Lee, Maggie ve diğerleri kararlı ama nazik ellerle sahneye doğru itildi. Otuz bir çocuk da bir araya gelince Ismus sevecen bir baba gibi çocuklara seslendi.

"Çok uzun süredir elemli yalnızlığa maruz kaldınız, bu gri rüyanın Araf'ında kapana kısıldınız. Şimdi arzuladığınız mutluluk ve kabul ediliş sizleri bekliyor. Gerçek dünyaya uyanın ve geri dönmesi gerekeni selamlayın! O, şimdi bile evinize dönmeniz için size uzanıyor. O'nun çağrısına kulak verin."

Öne uzattığı kollarını indirdi, gözlerini kapattı ve garip kelimeler mırıldanmaya başladı. Ellerini yumruk yaptı ve bütün vücudu titredi. Yüzü acıyla eğilip büküldü ve dişlerini sıktı.

Alasdair merak içinde adama baktı. Bu deli ne yapıyordu?

Kara Suratlı Damlar endişeliydi. Soytarı Rahipler ellerini birleştirip dua etmeye başladı. Kalabalık nefesini tuttu. Çok önemli bir şeye tanıklık etmek üzereydiler.

Ismus boğuk bir ses tonuyla, "Okumayı başlatın!" dedi.

Sahnenin arkasındaki sanatçılar *Dans Eden Valeler*'in kopyalarını çıkardı ve kendilerine söylenen bölümü okumaya başladı.

"Tüm Karanlıkların Gecesi'nde, Efsun Arifesi'nde, temiz olmayan güçler doruktayken ve şer, uyuyan kemikleri uyandırırken..."

Jody kalabalığa baktı. Başlarıyla onaylıyorlardı ve kitabın etkisindeydiler, şimdi müptelası oldukları fantezi dünyasındaydılar. Kafasını kaldırıp Ismus'a bakınca adamdaki değişime çok

şaşırdı. Yüzü ölü gibi solgundu ve kontrolsüz titremeler vücudunu ele geçirmişti. Gözleri çatılmış kaşlarının altında gizliydi ve alnından terler akıyordu. Tüm gücünü harcıyor, korkunç bir gücü kullanıyordu.

Jody kolunu Christina'nın omzu attı ve kızı kendine çekti. Bundan hoşlanmamıştı.

Sanatçılar ileri geri sallanırken, "Sınır taşlarında on üç fener yakılmalı," diye devam etti. "Yılın bu en dönek gecesinde yaban diyarlarda gezinen şeytanlar uzak tutulmalı. Fenerler sönmemeli. Köylerde sinsice dolaşan bilinmeyen şekilleri hapsedin. Dikkatli ol, Mooncot, dikkatli ol!"

Sıcak bahar güneşi solmaya başladı. Dünyadan renk ve parlaklık çekildi. Gökyüzünün mavisi yerini sıkıcı bir arduaz rengine bıraktı ve gölgeler yoğunlaştı. Kampa şimdi kış soğuğu hâkimdi.

Tommy ve Rupesh birbirlerine sarıldı. Marcus neler olduğunu anlayamıyordu. Bu normal değildi. Ürkütücüydü. Ürperdi, korkuyordu ama kısmen de ani ve doğal olmayan soğuk yüzündendi. Bir tanesi hariç bütün kalplere korku salındı.

Charm heyecanını daha fazla kontrol edemedi. Ensesindeki tüylerin havaya kalktığını ve kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu! Bu, o an olmalıydı. Beyaz Şato'da uyanacak ve bir prenses veya doğuştan asil bir kadın olacaktı. Gözlerini Ay Büyücüsü'nde açmak için kapatmaya hazırlanırken Ismus'un yakasından çıkan siyah dumanı gördü.

"Ah!" diye haykırdı. "Yanıyor! O yanıyor!"

Çocuklar şaşkın gözlerle bakarken adamın ceketinin arkasından da yağlı duman bulutları çıkmaya başladı. Alevler şimdi ensesini yalıyordu.

Charm, Kara Suratlı Damlara döndü. "Bir şeyler yapın!"

Charm'ı duymadılar. Bir şey yapmadılar. Etraflarında olan bitenin farkında değillerdi. Şimdi Ay Büyücüsü'ndeydiler.

Charm, "Biri bir şey yapsın!" diye bağırdı.

Ama Rahipler diz üstü çökmüş dua ediyordu. Kız ve oğlan valeler koltuklarında ileri geri sallanıyor, sanatçılar da okumalarına devam ediyordu.

Charm en yakındaki bira kupasına uzandı. Alevleri söndürmek için öne atıldı ama Lee kıza engel oldu.

"Bırak devam etsin," dedi. "Bu salaklar her ne yapıyorsa engel olma. Gösteri henüz başladı."

Ismus acıyla çığlık attı. Dizlerinin bağı çözüldü ama ayakta kalmayı başardı. Sonra bütün ceketi alevler içinde kaldı. Deri kâğıt gibi yandı ve birkaç saniyede küle dönüştü. Kollarını vahşice salladı ve ceketten kurtuldu, parıldayan korları sağa sola saçtı.

Ismus'un arkasında yükselen alevler küçülmeye başladı ve adamın acı dolu çığlığının yerini zafer kazanmış bir komutanın savaş narası aldı.

Gözlerini birden açtı ve karşısında dikilen korkmuş, aptallaşmış gençlere baktı. Topukları üzerinde dönerek kusursuz bir devrimi gösterdi ve çocuklar nefeslerini tuttu.

Adamın çıplak sırtı lav akıntılarına benzeyen öfkeli ve vahşi bir ışık deseniyle parıldıyordu. Omuzlarında mistik semboller ve kadim bir dilin kelimeleri vardı. Bunlar omurgası boyunca aşağıya iniyor ve kollarına da uzanıyordu. Birkaç ay önce Felixstowe'da Büyük Çile'ye maruz kaldıktan sonra yaptığı canlı kontrat buydu, o gün üzeri sıcak kömürlerle dolu demir bir tahta oturmuştu.

"Yol açıldı!" diye beyan etti.

Kollarını havaya kaldırdı ve kolları bir kez daha alevlendi. Sonra sahneden yükselmeye başlayınca çocuklar afalladı. Bu sefer teçhizat veya kablo, tepede bir helikopter yoktu. Ismus yardım

almadan göğe yükseldi. Korumalarının üzerine çıktı ve ona dönen yüzlerin üzerinden geçti.

Lee, "Yüce İsa," diye mırıldandı.

Marcus, "Bu imkânsız!" dedi. "Gerçek olamaz!"

Alasdair, "Olamaz," dedi. "Mümkün değil!"

Charm, "Size doğru olduğunu söylemiştim!" diye ciyakladı. Ellerini çırptı. "Benim annem yalan söylemez! Bu harika, tek kelimeyle muhteşem! Evet! Evet! Evet!"

Tommy, "Bu çok havalı," dedi.

Rupesh havada uçan adama hayran gözlerle bakarken, "Evet," dedi. "Ve çok ürkütücü."

Jim, "Vay canına!" diye mırıldandı. Şaşkınlığına kıskançlık eklendi.

Ismus çocukların tam tepesine uçtu. Sonra havada okumaya katıldı. Kitabın bir kopyasına ihtiyacı yoktu. Her kelimeyi biliyordu.

"Tüm Karanlıkların Gecesinde," diye okudu. "Köylü çocuklar şalgamdan fenerler yaptı ve onlarla sınır taşlarına doğru yürüyüşe geçti..."

Sesi şimdi farklıydı. Kaba ve yüksek bir sesti. Toprağın derinliklerinden bir yerden yükselir gibi gırtlağından bir yerden geliyordu. Kampın dört bir yanında sesi yankılanıyor ve gün daha da kararıyordu. Sonunda adamın ağzından çıkan sözcüklerden başka ses kalmadı.

Charm neşeyle hoplayıp zıplamayı bıraktı ve kulaklarını elleriyle kapattı. Jody, Christina'ya daha sıkı sarıldı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ses kafalarının içinde bir gök gürültüsü gibiydi. Çocukların zihinlerini çekiçliyordu. En küçük olanlar çığlık attı. Sonra büyükler de onlara katıldı.

Dört bir yandan acı dolu haykırışlar geldi. Atlar toynaklarını yere vurdu ve şaha kalktı. Kız ve oğlan valeler tahtlarında kendi-

lerinden geçti. Sanatçılar kitaplarını bıraktı ve başlarını tutmaya başladı. Kara Suratlı Damlar bayıldı ve Soytarı Rahipler sahnede acıyla kıvrandı. Kate Kryzewski bayıldı ve Sam kamerasının üzerine düştü. Jangler dizleri üzerinde tiz bir çığlık atıyordu.

Kendinden geçmek üzereyken, "Lordum!" diye haykırdı. "Çok fazla! Çok güçlü!"

Altı yüze yakın *Dans Eden Valeler* müridi kendinden geçip yere düştü. Geriye sadece otuz bir çocuk kaldı.

Ismus'un getirmeye çalıştığı güçler şiddetini artırdı. Sırtı yay gibi gerildi ve derisindeki desenler öncekinden daha vahşi bir parıltıyla yanmaya başladı. Etrafa alevler saçıldı ve beyaz ışığa mor bir ışık da katıldı. Nabız gibi atan ışık karışımı şaşkın çocukların üzerine aktı.

Kafasını elleri arasına alan Jim, "Acıtıyor!" diye bağırdı.

Marcus iki büklüm oldu. Lee şakaklarının patlayacağını düşündü. Rupesh, Tommy'ye sarıldı. Spencer yüzünü kovboy şapkasıyla kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Alasdair yüksek sesle Ismus'a küfürler yağdırıyordu. Maggie çığlık atıyor ve Jody çaresizce Christina'ya sarılıyordu.

Sonra Jody kızın saçlarında sıcak ve ıslak bir şey hissetti. Titreyen elini kaldırınca parmaklarındaki koyu kırmızı lekeyi gördü. Ardından boynundan aşağıya bir damla süzüldü.

Tüm çocukların başının arkasından kan fışkırıyordu. Tepelerinde beyaz ışığın parıltısı vardı ve bu kadarı hepsi için çok fazlaydı. Çocuklar yere fırlatıldı. Çığlıkları sona erdi ve kendilerinden geçtiler. Tommy'nin eli hâlâ Rupesh'in elindeydi.

Tommy'nin kafasının içinden gelen abartılı bir ses, "Kıpırda, Tully!" dedi. "Geç kalacağız!"

Atlar kişneyerek kamptan kaçtı.

12

Şafak Prensi'nin Diyarı'nda tüm karanlıkların gecesiydi.

Son etli kısmı da kafanın içinden kazımıştı.

Tully içini kazıdığı şalgamdan kafasını kaldırdı. Sonunda bitmişti! Zor bir işti. Kremsi turuncu etli kısmı kazımak donmuş toprağı kazmak kadar zordu ve bu süreçte annesinin çok değerli kaşıklarından birini berbat etmemiş olmayı diledi. Bu şalgamı yığının içinden özel olarak seçmişti. Neredeyse kendi kafası kadar büyüktü. Güzel ve şişman küresinin büyük bir kısmı kötün içinden geçen asillerde gördüğü mor renkteydi ve geriye kalanı yumuşak bir krem rengiydi, peynir kabuğuna benziyordu. Bu türün altında lifli köklerden bir öbek olurdu, bu kökler sakal için idealdi. Kendi küçük keskin bıçağını kullanarak ön taraf olmasına karar verdiği yüze korkunç bir surat çizdi.

Masanın diğer tarafındaki kardeşi Rufus sabırsızca bekliyordu. Kendi şalgamını uzun süre önce bitirmişti. Kardeşine, "Acele et!" dedi. "Kamp ateşini ve her şeyi kaçıracağız!"

Anneleri ateşi beslemek için getirdiği dallarla küçük mutfağa girerken, "Tıraşladığınız parçaları ve içinden çıkanları ortada bırakmayın," dedi. "Onları bu akşamki yahni için çömleğin içine koyun. Sonrasında da fenerlerinizden kalanları domuzlara verin. Sakın atmayın, hiçbir şeyi ziyan etmeyin."

Rufus söz verdi ama Tully bir şey söylemedi. Ağzı kesmek zor bir prosedürdü. Şalgama geniş bir sırıtış kazandırdı ve geri çekilip çıkardığı işi inceledi.

Rufus, "Burnu nerede?" diyerek güldü. "Burnu olmadan bir şalgam feneri yapamazsın."

Tully, "Ben buna burun istemiyorum," dedi.

Anneleri, "Gözler için iki üçgen yeterli," dedi. "Sonra ne var?"

Ateşin başındaki uykulu ses, "Bir burnu olmalı," dedi.

Rufus, "İşte bu kadar!" dedi. "Büyükbabam olması gerektiğini söyledi! Yetmiş yaşına geliyor ve Mooncot'un en yaşlılarından, bu yüzden o nasıl olması gerektiğini bilir. Senden ve benden daha çok şalgam feneri görmüştür."

Anneleri, "Ya da benden," diye ekledi.

Tully kararlı bir biçimde, "Pog burnu olmadan çok daha korkunç," dedi.

Ateşin başındaki yaşlı adam, "Adı Pog mu?" diye sordu. "Bu harika." Elini yeleğinin ceplerine soktu ve iki mum çıkardı. "Al, bu Pog için, bu da kardeşininkini adı neyse onun için."

Rufus kıkırdayarak "Yatak Islatan Wet," dedi.

Tully, "Pog teşekkür ediyor," dedi. Mumları dedesinden aldı.

Yaşlı adam, "Onları Malinda'dan aldım," dedi. Kızına göz kırptı. "Bence çok özel olmalılar."

Tully nefesini tuttu ve mumları hevesle aldı. Birini gün boyu hevesle hazırladığı hasır fitilli mumun üzerine tuttu ve sıcak balmumunu boş şalgamın içine akıtıp mumunu sapladı.

Kadın, "Sıkı giyinin," dedi. Çocukların başlıklı yün pelerinlerini bağladı ve kafasındaki bonenin üzerine bir fötr şapka taktı. "Gölcükten sis yükseliyor. Şimdi acele edin, biraz daha oyalanırsanız ateş dansını kaçıracaksınız."

Tully'nin işi neredeyse bitmişti. Pog'un kafasının yanlarından

bir ip geçirdi ve kapak görevi gören üstteki parçanın içinden geçirdi. Sonra demir şamdandan hasır fitilli mumunu aldı ve alevi üçgen gözlerden birinin içine itti.

"Gel, Pog," diye fısıldadı. Beklentiyle ilahisine başladı. "Gel uyan, gel canlan. Gece yol boyunca benim muhafızım ol. Yandığın sürece beni düşmanlarımdan ve cadılardan koru."

İçerideki mum cızırdadı ve parlak sarı bir ışıkla yanmaya başladı. Işık fenerin gözlerinden ve ağzından dışarı saçıldı, Tully'nin kapakta baca olarak açtığı delikten de çıktı. Şalgamın yüzeyinde yumuşak bir parıltı vardı.

"Pog'u selamlayın!" dedi. "Ocağımıza ve evimize hoş geldin. Bu annem. Bu kardeşim, dokuz yaşında. Şuradaki de dedem, altmış sekiz yaşında olduğu için onu daha önceki Efsun Arife'lerinde görmüşsündür. Benim adım Tully. Bir sonraki bahara sekiz olacağım."

Şalgamdan incecik bir duman yükseldi.

Ailesine, "Bakın!" dedi. "Bizimle tanıştığına memnun oldu."

Rufus, "Sen bir ay buzağısısın," dedi. Yatak Islatan Wet'i yaktı.

Annesi, "Aptal çocuk," diye kıkırdadı. "Büyüleri peri büyükannelerine, saray büyücülerine ve lanetli cadılara bırak. Biz onları küçük kulübemizde istemiyoruz. Şimdi gidin ve tepecikte babanıza katılın."

Çocuklar şalgam fenerlerini iplerinden tutarak havaya kaldırdı, büyükbabalarını öptükten sonra koşarak dışarı çıktı.

Kadın yaşlı adama, "Bu kapıyı sürgülemeyi unutma," dedi. "Köyün büyük bir kısmı ateşin yakıldığı yere gidecek, yol kesen eşkıyalar veya kötü adamlar burada kendilerini evlerinde hissedip akşam yemeğini burada yemeye karar verebilirler."

Yaşlı adam, "Bu akşam yapmazlar," diye cevap verdi. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Sınır taşlarının hepsinin kendi fe-

neri var. Hiçbir kötülük eşiğimizi geçmeye cesaret edemez. Ben sen yokken ateşin yakınında güzel bir uyku çekeceğim."

Kadın sırtına bir şal atıp geceye adım attı.

Dışarısı soğuktu. Yaklaşan kışın ilk parmakları kuzey tepelerini okşamaya başlamıştı. Gece gökyüzünü aydınlatan bir ay yoktu ve sonbahar yıldızları her zamankinden daha uzak, daha donuktu.

Mooncot küçük bir köydü. Mütevazı, sazdan damları olan evler Beyaz Şato'ya uzanan yolun her iki yanında sıralanıyordu. Yarısı kalaslardan yapılmış han, Gümüş Metelik, köyün bir ucundaydı. Diğer uçta ise gölcüğün yanındaki taş değirmen yükseliyordu.

Ellerinde fenerleri sallanan Tully ve Rufus boş sokakta zikzaklar çizerek koştu. Annelerini beklemediler. Burunlarını tutarak, Sahibe Sarah'ın yazın güzel kokulu çiçeklerle süslenen iki odalı kulübesiyle Nefesi Gübre Kokan Billy'nin pis kokulu, köhne kulübesinin arasındaki boşluktan geçtiler. Gübre kokusunu ve Sahibe Sarah'nın öfkeli kazlarını geride bıraktıktan sonra şalgam tarlalarına doğru uzanan bayırı çıkmaya başladılar. Tarlalar sabanla yeni sürülmüştü ve bir sonraki yılın hasadını bekliyordu.

Pog ve Yatak Islatan Wet dışarıya turuncu ışıklarını saçıyordu. Kardeşler ürkütücü sesler çıkartarak birbirlerine seslendi, ufukta bir ışık belirene kadar böğürdü. Gece gökyüzüne altın kıvılcımlar ve parıldayan közler yükseliyordu.

Rufus, "Kamp ateşini çoktan yakmışlar!" dedi. "Acele et!"

Tarlaların etrafında çit vazifesi gören çalılara doğru koştular ve alçak çitin üzerinden atladılar. Çimenli bir tepe hafifçe eğim alarak yükseliyordu ve tepesinde eski taşlardan bir çember vardı.

Her Arife günü köylüler bu çemberin ortasında bir ateş yakardı. Yıllar önce, bilge adamlar Krallığın tam merkezini hesaplamıştı ve ateşin orada yakılmasının sebebi buydu. Ateş erdem ve

koruma sembolü bitkilerle beslenirdi. Diyarın iyi ruhlarına şarkılar söylenir ve sonra insanlar taşlara cesaret edebildikleri kadar yaklaşarak etrafında saat yönünde dans ederdi. Çok yaklaşırlarsa şapkaları tutuşur, kaşları ve bıyıklarının uçları yanardı. Kadınlar biraz daha uzakta ters yöne dönerdi. En dıştaki üçüncü çemberde de çocuklar vardı.

Tully ve Rufus tepeye ulaştığında dans çoktan başlamıştı. Sabancı Aiken Woodside veya herkesin "Hızlı Parmaklı Aiken" dediği adam kemanıyla neşeli bir melodi çalıyordu.

Çocuklar şalgamdan fenerlerini yere, diğer korkunç görünümlü fenerlerin arasına bıraktı ve en dıştaki çemberde arkadaşlarına katıldı.

Görkemli ve mutlu bir geceydi. Işık, kahkaha, müzik ve alevlerle dolu bir geceydi. Çocukların anneleri tepenin üzerine ulaştığında kamp ateşi iyice yükselmiş ve insanların dans hevesi hâlâ geçmemişti. Uzakta, arkalarında, Ay Büyücüsü Şatosu'nun süt beyazı duvarları ve kuleleri yıldızlı gökyüzüne yükseliyordu. Ast Krallar ve asiller orada kendi kutlamalarını yapıyordu.

Tully'nin aklına bir fikir geldi. Pog'u alıp köyün sınırına gitmek ve ona on üç işaret taşıyla gecenin güvenli olmasını sağlayan büyülü fenerleri göstermek istiyordu. Rufus bunu şimdi yapmak istiyordu. Arkadaşları Clover Ditchy, Benwick, Neddy, Çamurlu Ayaklar Woodside, Peasy Meadow ve Linnet de aynı şeyi istiyordu.

Normalde hiçbiri gece tarlalardan geçmeye cesaret edemezdi ama bu akşam özeldi. Başlarına ne gelebilirdi?

Ailelerine heyecanla on üçüncü işaret taşını gördükten sonra geri döneceklerini söylediler ve sınırın ötesine geçmeyeceklerine yemin ettiler.

Clover'ın altı yaşındaki kız kardeşi Gunnhild, "Ben de gitmek istiyorum!" dedi.

Clover, "Çok küçüksün," dedi. "Belki seneye, büyüyünce."

Küçük kız surat astı ve dudak büktü.

Diğerleri de şalgam fenerlerini aldı ve birbirlerinin eserlerine hayranlıkla baktı. Şalgamların üzerine çizilmiş öfkeli suratlarla uyumlu yüz ifadeleri takındılar. Sonra koşarak tepeden aşağı indiler ve köye geri döndüler.

İlk işaret taşı değirmen gölcüğünün yanındaydı. Çamurlu Ayaklar oraya ilk ulaşandı çünkü ayaklarını kirletmekten çekinmezdi. Sınır taşı kabaca oyulmuş, elmas şeklinde, yıpranmış bir granit parçasıydı. Köye bakmayan yüzünde derin bir oyuk vardı ve içine koruyucu fenerlerin ilki yerleştirilmişti. Gümüşten yapılmış uzun bir silindirdi ve renkli camlarla süslenmişti. Bu ve diğer on ikisi Kutsal Büyücü'nün bir hediyesiydi, metalin üzerine güç sözcüklerini bizzat kendi elleriyle işlemişti. Fenerin içindeki mum güneş batarken yakılır ve tehlike sona erdikten sonra, gün ağarırken bile yanmaya devam ederdi.

Tully kendi şalgam fenerini havaya kaldırıp "Bak, Pog," dedi. "Bu şey kötü şeytanları bizden uzak tutuyor. Saray Büyücüsü Ramptana şatodan gelip her sene bu fenerleri bizzat yakıyor."

Diğer çocuklar şalgamıyla konuştuğu için onunla dalga geçti.

Yumuşak ve üzgün bir ses, "Sizin fenerlerinizi de göreyim!" dedi.

Çocuklar gölcüğe döndü ve sudan yükselen gri formu gördü, sislere bürünmüştü ve uzun siyah saçları yukarı kalkıyordu. Değirmencinin kızı Brynwin'in hayaletiydi, onuncu yaş gününde zambak toplamak için suya fazla girince boğulmuştu.

Suyun kenarında toplanıp "Merhaba, Brynwin!" diye bağırdılar. Hepsi boğulan kızı tanıyor ve korkmuyordu. Şeytani veya ürkütücü değildi, sadece üzgün ve kasvetliydi, bunun için de geçerli bir sebebi vardı. Gölcüğü terk edemiyor ve gece yarılarının büyük

bir kısmını sazların arasında gezinip kendine acıyarak geçiriyordu.

"Ne kadar çok yüz var!" dedi. Soğuk mavi dudaklarında bir gülümseme açığa çıktı. "Keşke benim de bir şalgam fenerim olsaydı. Buraya taşınan kurbağa ailesini korkuturdum. Çok gürültü yapıyorlar ve nezaket nedir bilmiyorlar."

Rufus, "Sana bizimkilerden verirdik," dedi. "Ama sınıra doğru yola çıkıyoruz ve sonrasında hemen eve döneceğiz."

Boğulmuş kız hayalet yüzünü köye doğru döndü.

"Şimdi gitmelisiniz," dedi. "Tüm Karanlıklar Gecesi oyun oynanacak bir gece değildir. Mooncot etrafında şeytani güçler geziniyor. Ormanda karanlık şekiller hareket ediyor ve hendeklerin içinde sürünüyor. Onları hissedebiliyorum. Ve başka tehlikeler de var..."

Tully kendine güvenerek, "Bu akşam olmaz!" dedi. "On üç fener bizi korur."

Kızla vedalaştılar ve yola çıktılar. Brynwin'in hayaleti suyun ortasına geri çekildi ve başını iki yana salladıktan sonra karanlık sulara gömüldü.

Keşke sözlerini dinleseydiler.

Sekiz çocuk bir sonraki tarlanın köşesine koştu, ikinci işaret taşı kocaman bir karaağacın dibindeydi. Yaydığı ışık yüksek dallara kadar çıkıyordu. Tully taşı görmesi için Pog'u havaya kaldırdı, diğerleri de aynısını yaptı – hatta Rufus bile. Tully'yle daha önce dalga geçen çocuklar şimdi kendi şalgamlarına isim veriyordu. Alevli Geğirti, Çamurlu Kökler, Filizlenen Kafa, Mum Beyinli ve Mor Şişko.

Gece macerasına çıkmaktan memnun çocuklar bir sonraki işaret taşına doğru yola çıktı. Eski şeflerin kemiklerinin gömülü olduğu bir tepe mezarlığın önünde durdular. Köy gittikçe geride kalıyordu.

Rufus, "Şu nedir?" diye sordu. Yolun kenarındaki karanlık şekli işaret etti, fenerlerin aydınlatmadığı bir yerdeydi.

Çocuklar duraksadı.

Çamurlu Ayaklar ümitle, "Bir ayı olabilir mi?" diye sordu.

Peasy, "O bir ayı olacak kadar büyük değil!" dedi. Burny'yi, kendi fenerini daha da yükseğe kaldırdı. "Ayrıca, Tarçın Ayı buralardaki tek ayıdır ve Avcının Takibi'ndeki inini asla terk etmez."

"Ölü bir at?"

Lynnet kaşlarını çattı. Kararlı bir ses tonuyla, "Muhtemelen buralarda dolaşan bir hırsızın geride bıraktığı eski çuvallardır," dedi.

Çamurlu Ayaklar, "Haram yolla edinilmiş mallar," diye tahmin etti. "Ganimetler ve benzeri şeyler. Hırsızların ve eşkıyaların zulası."

Rufus, "Zula olmak için iyi bir yer değil," dedi. "Yolun kenarında, çalıların arasında bile değil. Neden mezarlığın içine koymamışlar? Bir sonraki tarlanın ardında ve oraya kimse gitmez."

Benwick, "Çünkü orası çok ürkütücü, bu yüzden!" dedi.

Neddy, "Yakın zamanda geri döneceklerdir," dedi. "Muhtemelen tek seferde taşıyamayacakları kadar çok eşyaları vardı."

Çamurlu Ayaklar, "Ya da," dedi. "Parçalanmış cesetler olabilir. Birkaç kol ve kesik kafalar... Katiller bunu yapar."

Çocuklar bu fikirden hoşlanmadı. Bu gece kendilerine hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini bilmelerine rağmen çuvalların içinde nelerin olabileceğini düşünmek rahatsız ediciydi.

Fenerlerini önlerinde tutup yolda ilerlemeye devam ettiler, fakat tedirgindiler ve korkuyorlardı.

"Bunlar çuval değil! Bu bir insan!"

Kana susamış Çamurlu Ayaklar, "Ölü mü?" diye sordu. "Öldürülmüş mü? Parçalara mı ayrılmış? Kan var mı? Jöleye mi benziyor?"

Tully ve Rufus öne çıkıp yerdeki figürün yanına çömeldi. Yaşlı bir adamdı. Çamurlu Ayaklar adamın parçalanmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Adam hâlâ hayattaydı ama donmak üzereydi.

Rufus telaşla, "Çabuk, fenerler!" dedi. Çocuklar fenerleri yaklaştırdı ve yerde yatan adama baktı.

Lynnet, "Bir köylü değil," dedi. "Üzerindeki kadife."

Benwick, "Sırt üstü çevirin," dedi. "Kim olduğunu görelim."

Peasy takdir edercesine, "Elbisesindeki aylara ve yıldızlara bakın," dedi.

"Ve ne uzun bir sakalı var! Babamın kolundan bile uzun."

"Ve süt gibi beyaz!"

"Kafasında kötü bir şişlik var. Ben o şişlikten daha küçük ördek yumurtaları gördüm."

Tully topukları üzerinde yaylandı. Şaşkınlıkla, "Bunun kim olduğunu biliyorum!" dedi. "Bu, Saray Büyücüsü Ramptana!"

Çocuklar hep bir ağızdan, "Hayır!" dedi.

Neddy, "Neden olmasın?" diye sordu. "Burada ne işi var?"

"Ve onu kim bu hale getirdi?"

Çamurlu Ayaklar, "Katiller ve hırsızlar," diye fısıldadı.

Pratikliği seven Lynnet pelerinini çıkardı, rulo yaptı ve yaşlı adamın kafasının altına koydu. Adamı kendine getirmek için yüzüne dokundu ama adam baygındı.

"Yardım getirmeliyiz," dedi. "Saatlerdir burada olmalı. Soğuktan ölebilir. Pelerinlerinizi çıkartın ve üzerine örtün, bu adam donuyor."

Diğer çocuklar hemen emri yerine getirirken Rufus da Yatak Islatlan Wet'i yola tuttu ve toprağı inceledi. "Şuraya bakın," dedi. "Ayak izleri... hayır, bir hayvanın izleri."

Tully, "Bir köpek mi?" diye sordu. "Köpeklerden biri kaçıp ona mı saldırmış?"

Clover, "Bu köpek değil," dedi. Bu gibi şeyleri biliyordu çünkü köpek çocuk Bertolf yakın arkadaşıydı. "Bu..."

Yeni ve boğuk bir ses, "Bir tilki, sanırım onu bulabilirsiniz," dedi.

Çocuklar afalladı. Rufus ve Çamurlu Ayaklar havaya sıçradı. Herkes tedirgin gözlerle etrafına baktı.

Rufus, "Kim var orada?" diye sordu. Karanlığa göz gezdirdi.

Çamurlu Ayaklar meydan okurcasına, "Hepimizi kesemezsin," dedi. Gerçi sesi titriyordu.

Eğitimli ve nazik ses, "Benim sevgili pis dostum," dedi. "Sizi çocuk parçalarına ayırmaya hiç niyetim yok. Bu akşam birkaç seçilmiş piliçle randevum vardı ama görünüşe göre güzel bir ziyafeti sonraya bırakacağım. Ben çok iyi kalpliyim, benim sorunum bu. Uzun süredir burada oturmuş ne yapacağımı düşünüyordum. O yaşlı adam ahmağın teki, bunun için kendini suçlamalı."

Çocuklar konuşanın yakında olduğunu anladı, yolun diğer tarafındaki tarladaydı ama karanlıkta gizleniyordu. Fenerlerini

havaya kaldırdılar ve turuncu ışığı tarlaya yansıtınca iki altın renkli gözün parıltısını gördüler.

Büyük bir köpek-tilkiydi, yüzünde küstah bir gülümsemeyle çocuklara bakıyordu.

Hayvan, "Ne kadar değişik fenerler," dedi. "İçlerinde mumlar olan köklü sebzeler! Siz insanlar gerçekten sıradışı gariplikleri olan bir türsünüz. Sırada ne var, balıktan terlikler mi?"

Rufus, "İnsan gibi konuşan bir tilki!" dedi.

"Konuşan tilki!" Diğerleri de aynı fikirdeydi.

Tilki gözlerini devirdi. "Bir gün siz insanlardan biri bana *merhaba* diyerek beni şaşırtacak."

Benwick diğerlerine, "Onu dinlemeyin!" dedi. "Diyarın düşmanıdır! Ismus böyle söyledi. Ramptana'ya yaptığına baksanıza."

Tilki, "Karşınızda oturuyorum ve suçsuzum!" diye itiraz etti. "Kendi yoluma gidiyor ve bu akşam kümeste tüylü bir oyun oynamayı planlıyordum ama sonra bu yaşlı şarlatanın yoldan bana doğru geldiğini gördüm. Bana doğru bir taş attı ve ben de onunla konuşarak bazı gerçekleri dile getirdim. Söylediklerimden hoşlanmadı ve bana doğru koştu. Bu yaşta, bu kadar aptal bir büyücü olamaz! Her neyse, adamın ayakkabılarının bağı çözüldü. Bağlarına bastı ve başını bana fırlattığı taşa vurdu. Çok şiirsel bir tesadüf değil mi? Hayatta simetriyi severim, ya siz?"

Tully ve kardeşi yabani tilkiye hayranlıkla baktı. Tilkiyi eve götürmek ve dedeleriyle tanıştırmak istiyorlardı.

Benwick, "İnanmayın!" diye ısrar etti. "Bu şey bir yılan gibidir, beni dinleyin. Cadıyla birlikte çalışır ve bunu herkes bilir."

Tilki kuyruğunu salladı ve gerindi.

"Kaba ve beceriksiz klişelerle şöhretimi lekelemeye devam edecekseniz ve bu saçmalığa bir son vermeyecekseniz," dedi. "Size iyi geceler dilerim. Burada oyalanmamın sebebi köyünü-

zün etrafında toplanan kötülüklerdi. Bu sakallı bunak hiçbir işe yaramıyor olabilir ama burada dolaşan korkunç şeyler tarafından işkence edilmeyi hak etmiyor. Şimdi siz küçük çocuklar onunla ilgileneceğinize göre, ben gidebilirim. Belki bir ara ben de birilerine kötülük yaparım. Ho ho!"

Tully, "Bekle!" dedi. "Bu nedir?"

Ramptana'nın taşıdığı büyük çuvalı işaret etti ve içinden renkli camlarla süslenmiş gümüş bir silindiri çıkardı. Çuvalın içinde daha fazlası da vardı.

Rufus hayal kırıklığıyla, "Koruyucu fenerler!" dedi.

Peasy, "Hepsini yakmamış!" dedi. Çamurlu Ayaklar bir çığlık attı.

Tilki kulak kabarttı. "Sorun nedir?" diye sordu.

Çocuklar korkuyla, "Köy korunmuyor!" dedi. "Efsun Arifesi'nde!"

Clover, "Ailelerimiz!" diye haykırdı. "Küçük kardeşim! Hâlâ tepenin üzerinde. Bilmiyorlar."

Tilki, "Ve siz," dedi. "Siz küçük çocuklar burada yalnızsınız... Ormanın aç dehşetleri yaklaşırken."

Benwick paniğe kapılarak "Ne yapacağız?" diye sordu.

Lynnet, "En hızlı koşucumuz Çamurlu Ayaklar," dedi. "Tepeye koşup insanları uyarmalı. Biz de hemen köye dönelim."

Tully, "Ama Ramptana ne olacak?" diye sordu. "Onu burada hayvanlara yem olması veya başına daha kötü şeyler gelmesi için bırakamayız."

Benwick, "Bizi yavaşlatır," dedi.

Tilki, "Haklı," dedi. "Ben dört ayaklı bir hayvan olarak, sizden biraz daha zeki ve kendini korumak konusunda sizden çok daha iyi biri olarak, bir öneride bulunabilir miyim? Canınızı kurtarmak için kaçın. Arkanıza bile bakmayın, tanıdık olmayan göl-

gelere meydan okumak için durmayın ve ailenize seslenmek için boş tarlalardan geçmeyin. Yoksa tepeye asla canlı varamazsınız."

Benwick emin değildi. "Ben buna güvenmiyorum. Kalede yaşayan kimse bu hayvanı dinlemez. O, Haxxentrot'un dostu!"

Tilki alınmış gibiydi ama tartışacak zaman değildi. "Neden hâlâ Dul Tallowax'ın ipindeki çamaşırlar gibi karşımda dikiliyorsunuz?" diye sordu. "Kötü Çoban bu akşam buralarda bir yerde!"

Bu kadarı yeterliydi. Beti benzi atan çocuklar arkalarına dönüp koşmaya başladı, ellerindeki şalgam fenerler vahşice sallandı ve etraflarına soyut şekiller yansıttı.

Tilki karanlığın içinde kaybolan çocuklara bakarken derin bir nefes aldı ve bacaklarını esnetti. Ay Büyücüsü'ne kadar uzun bir yarış onu bekliyordu.

Ciddi bir ses tonuyla, "Şimdi," dedi. "Bir Ast Kral'ın oğlu bana bir iyilik borçlu ve borcunu ödeme zamanı geldi."

Kuyruğunun ucu yerdeki toprağı havaya saçarken krem renginde bir parlaklık açığa çıktı, sonra kayboldu.

Kamp ateşinin başında tiz bir çığlık eğlenceyi yarıda kesti. Korkunç, kötülük dolu bir sesti ve gökyüzünde yankılandı.

Hızlı Parmaklı Aiken çalmayı bıraktı ve köylüler şaşkınlıkla etrafına bakındı. Bu ses nereden gelmişti.

Geleni ilk gören küçük Gunnhild oldu. Dokuyucunun altı yaşındaki kızı bir çığlık attı ve tarlaların üzerini işaret etti.

"Cadı!" diye haykırdı. "Cadı!"

Anneler çocuklarını kucakladı ve koca yürekli erkeklerin yüzü soldu. Çünkü gece gökyüzündeki Haxxentrot'tu, uğursuz cadı dirgenine binmiş karanlığın içinde uçuyordu.

Yanında bir Öcü Çocuk oturuyordu. Bodur bacaklarıyla titrek kafası sağa sola sallanıyor ve tepenin üzerindeki korkmuş

köylülere bakarken sırıtıyordu. Haxxentrot gaklayarak bir emir verdi. Jub çuvalını açtı ve yüzünü hayaletimsi yeşil bir ışık aydınlattı. Uzun parmaklarını çuvalın içine soktu ve parıldayan cam bir şişeyi çıkardı. Haxxentrot yana eğildi ve dirgen tepenin üzerine doğru inişe geçti.

Köylüler, "Bu nasıl olabilir?" diye haykırdı. "Ya koruyucu fenerler? Başarısız mı oldular? Kaçın!"

Rufus ve Tully'nin annesi, "Oğullarım!" diye ağladı. "Dışarıda bir yerdeler!"

Taşlardan çemberi geride bırakan köylüler tepeden aşağıya koştu, Yasak Kule'nin cadısından kaçmaya çalışırken tökezleyip düşenler oldu.

Haxxentrot gökyüzüne yükselen kıvılcımlara odaklandı. Parıltılı küller etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Sonra bir daire çizdi ve Jub elindeki şişeyi fırlattı.

Şişe mide bulandırıcı bir kayan yıldız gibi gökyüzünde yeşil bir iz bıraktı. Yere çarptığında zeytin renginde alevler yükseldi ve sülfürlü bir bulut etrafa saçıldı. Jub şişeleri ardı ardına fırlattı. Sonunda tepenin yamacı kalın ve boğucu bir sarı dumanla kaplandı.

Köylüler duraksadı. Doğal olmayan dumanın içinden geçmeye korkuyorlardı. Duman dağılmıyordu. Yere sıkı sıkı tutunuyor ve havada daireler çiziyordu. Tepede kapana kısılmışlardı.

Taş ustası Wulfhand öne çıktı. Mooncot'un en iri adamıydı ve demircinin kızı Dora kaybolduğundan beri köyün en güçlüsüydü. Bir tarlayı iki öküzden daha hızlı sürebilir ve ağaçları sallayarak meşe palamutlarını düşürebilirdi.

"Duman beni korkutmaz," dedi.

Dal gibi zayıf olan karısı Rhoswen kollarını kocasının boynuna doladı. "Bu cadının işi!" diye haykırdı. "O lanetli şeyin içinden geçme. Burada kal, sana yalvarıyorum!"

Wulfhand eşinin gözleri yaşlı yüzünü elleri arasına aldı ve eğilip alnını öptü. Sonra görkemli sırtını dikleştirdi ve eğilip bükülen sis duvarına doğru yürüdü. Boğucu gazlar adamın etrafını kuşattı ve Wulfhand gözden kayboldu.

Köylüler endişeyle bekledi ve Rhoswen ellerini birleştirip dua etti. Ansızın, dumanın içinden bir adamın korku dolu çığlığı geldi ve Wulfhand koşarak sislerin içinden çıktı.

Tepelerindeki Haxxentrot tiz bir kahkaha attı.

Köylüler taş ustasının etrafını kuşattı. Adam titriyor ve terliyordu.

"Oraya gitmeyin!" dedi. "Oraya..."

Karısı, "Orada ne gördün?" diye sordu.

Wulfhand sise baktı ve ürperdi. "Orada... büyüyen ve hareket eden şeyler var," dedi. "Nefret dolu gözleri olan yaratıklar."

Aiken, "Bakın!" dedi. "Dumanın içinde şekiller var!"

Sülfürlü bulutun içinde gölgeli siluetler geziniyordu. Korkmuş köylüler dokuz şekil saydı. Birer boğa büyüklüğündeydiler. Her birinin iki uzun ve yılansı kuyruğu vardı, gözleri de fener gibi parıldıyordu. Dumanın içindeki şekiller tepenin etrafında dolaşmaya başladı, uluyup miyavladı.

Köylüler korkuyla tepeye çekilirken, "Bunlar ne?" diye sordu.

Haxxentrot tepelerinde uçtu. Dirgenin uçları dumanı sıyırdı ve yeni büyümüş yaratıklarına seslendi.

"Gidin, Tibbsler!" diye gakladı. "Fareler avlanmak için bekliyor. Onlara işkence edin ve mideye indirin! Hepsini öldürün!"

Sarı sisin içinden bir toynak büyüklüğünde bir pati çıktı. Sonra bir diğeri geldi. Ardından yaratıklardan birinin kafası göründü. Kaba ve koyu yeşil tüylerle kaplı korkunç ve devasa bir kediye benziyordu. Vahşice etrafa tükürüler saçıp çimenlerin

üzerine adım attı ve iki kuyruğunu arkasında salladı. Diğer kâbus yaratıklar da diğer yönlerden ortaya çıktı.

Köylüler çaresizce ağlamaya başladı. Kendilerini savunacak kılıçları veya mızrakları olmayan sıradan insanlardı. Uzun yaylarını evlerinde bırakmışlardı. Sadece kısa bıçaklar taşıyorlardı ama onlar da bu korkunç yaratıklarda işe yaramazdı.

Aiken, "Ateşe!" diye haykırdı. "Alevli dallar alın! Kendinizi ateşle savunun. Tek ümidimiz bu."

Çığlıklar atarak tepeye çıktılar.

Patileriyle yeri döven, tırnaklarını çıkartıp içeri sokan kediler lezzetli ve sulu etin beklentisiyle çimenleri dalgalandırdı. Yeşil kediler başlarını öne indirdi ve sürünmeye başladı. Omuzlarında kemiklerinin iki sivri ucu belirginleşti. Uğursuz ve aç mırıltıları çok korkuçtu. Avı daha eğlenceli hale getirmek için insanların kaçmasına izin veriyorlardı. Sonra kulaklarını başlarına yapıştırdılar ve peşlerinden gittiler.

Haxxentrot şeytani bir kahkaha attı. Gökyüzünden koşarak ateşin yanına giden korkmuş köylülere baktı. Arkasındaki Öcü Çocuk da neşeyle gülüyordu. Sonra Jub'un gözleri daha da büyüdü ve sazdan çatıları olan köyün ötesindeki şatonun yüksek beyaz duvarlarını işaret etti. Atlar dört nala asma köprünün üzerinde koşuyordu. Havaya kaldırılan kılıçların ve şövalyelerin zırhlarının parıltısını gördü. Sinek Valesi grubun başındaydı. Konuşan tilki başarmıştı!

Jub sahibesinin pelerinini çekiştirdi ve cadı hoş olmayan görüntüye bakarken ellerini yumruk yapıp etrafa tükürükler saçtı. Sonra Jub alarma geçerek ciyaklayınca öfkesinin yerini şaşkınlık aldı. Şövalyelerin üzerinde, bir elinde gümüş uçlu asası ve diğer elinde meşhur Ay Kalkanı'yla Ismus uçuyordu.

Tepenin üzerinde köylüler ateşin yanına ulaşmış ve alevli dallarla silahlanmıştı. Çocuklarını arkalarına alıp kedilerinin saldırı-

sını beklemeye başladılar. Dokuz yaratık öne atıldı ve korkunç bir savaş başladı. Pençeler savruldu, kıyafetler ve deriler yırtıldı, alevler havada parlak yaylar çizdi, tüyler yandı ve çocuklar çığlık attı.

Sonra tepenin üzerinde uçan Ismus'un ümit veren sesi duyuldu.

"Sıkı durun, benim nazik kuzularım! Çaresiz değilsiniz! Kurtuluşunuz yakın!"

Tepe titreşimlerle sarsılmaya başladı. Korkunç kediler durakladı ve badem rengindeki gözlerini tepenin aşağısına çevirdi. Bir savaş narası atan Sinek Valesi ehlileştirilemez atların sonuncusu Demirkalp'in üzerinde tepeyi kuşatan sülfürlü dumanın içine daldı. Peşinden bütün Kraliyet Evleri'nin şövalyeleri geliyordu. Atlar da savaşa katılınca tepenin üzerinden acı dolu ciyaklamalar geldi ve kediler Ay Büyücüsü çeliğinin tadına baktı. Demirkalp şaha kalktı ve kedilerden birinin kafasını çimenlerin üzerine geçirdi, olgun bir karpuz gibi ezdi. Kılıçlar sert yeşil kasları parçaladı. Çifte kuyruklar koptu ve öfkeli yılanlar gibi yerde kıvrandı. Kediler tıslad ı ve kükredi ama kaçamadı. Bir tanesi Sinek Valesi'nin gazabına uğramaktansa kendini ateşe atmayı tercih etti ve köylüler geriye kalanları meşaleleriyle keskin kılıçlara doğru sürdü.

Ismus gökyüzünden uzaktaki Haxxentrot'a baktı. Cadı kaçıyordu. Bir elinde asası diğer elinde kalkanı olan Kutsal Büyücü peşinden gitti.

Büyü çarpışması sırasında zümrüt renginde alevler ve mor şimşekler gökyüzünü aydınlatıp yıldızların arasından geçti.

Köyde, Tully ve diğerleri nefes nefese ve korku içinde sokaklarda koşturdu. Tarlalarda kendilerini türlü kötülüklerin kovaladığını hayal etmişlerdi.

Rufus, "Bizimkine gelin!" dedi. "Sizin kulübelerde kimse yok. Benim büyükbabam evde. Orası daha güvenli."

Gölgelerin içinden geçerken çocukları sadece Sahibe Sarah'ın kazları karşıladı. Dar sokakta yankılanan sesleri bile çocuklara garip ve tiz geldi. Köy gözlerine daha önce hiç bu kadar uğursuz ve tehditkâr gelmemişti. Gecenin saldırgan bir havası vardı ve her köşede dost olmayan gözler görüyorlardı. Çocuklar küçük pencerelerin neşeli ışıklarla aydınlanmış olmasını ve kalplerindeki sıkıntıyı dağıtmasını arzuladı ama bütün binalar terk edilmiş ve panjurlar kapanmıştı. Fenerleri yanlarında olduğu için ancak bu kadar mutlu olabilirlerdi.

Çok endişeli oldukları ve korktukları için Gübre Kokan Billy'nin kulübesi yanından geçerken burunları hiç koku almadı ama Sahibe Sarah'ın kulübesini geride bıraktıktan sonra kazların birden sustuğunu fark ettiler.

Çocuklar duraksadı. Kazlar muhafız köpeklerden daha faydalıydı. Ne zaman ayak sesi duysalar ortalığı ayağa kaldırırlardı. Şimdi neden sessizdiler?

Tully tedirgin gözlerle kardeşine baktı. Burada çok büyük bir terslik vardı.

Rufus, "Herkes, bizimkine, çabuk!" dedi. Çocukları kulübelerine yönlendirdi.

Tully, "Ama kazlar," dedi. "Gidip bakmalıyız!"

Rufus, "Hayır!" diye emretti. "Şimdi bu tarafa!"

Tully'nin merakı korkusunu yendi. "Hemen geri döneceğim," dedi. "Ayrıca, Pog beni korur."

Kardeşi onu durdurmadan kümesle kulübenin arasındaki dar sokağa daldı.

Sahibe Sarah'ın altı kazı arka taraftaki etrafı çitlerle dolu bahçede tutulurdu. Çitler dallardan örülmüş ve solmuş latin çiçekleriyle bağlanmıştı. Bu yüzden yoldan geçenlere tıslayamıyor ve onları gagalayamıyorlardı.

Tully çitin yanına koştu. Pog'u havaya kaldırdı ve bahçeye baktı. Şalgam fenerin ışığı bahçeyi aydınlattı. Gördüğü korkunç manzara karşısında nefesi kesildi.

Altı kaz ölmüştü. Beyaz cesetleri ortalığa saçılmıştı. Vahşi bir saldırıydı. Her birinin kar gibi göğsünde kanlı bir delik vardı.

Ve katil hâlâ bahçedeydi.

Uzun boylu bir figürün üzerinde yırtık pırtık bir cübbe ve toprağa bulanmış sandaletler vardı. Son kazın üzerine eğilmiş kalbini söküyordu. Pog'un ışığını görüp Tully'nin boğuk çığlığını duyunca sırtını dikleştirdi.

Bir adamdı ama vahşi ve insanlıktan uzak bir adamdı. Siyah saçları uzun, kirli ve karma karışıktı. Bezgin suratı kirliydi. Seyrek sakalı yağlıydı ve yer yer düğümlenmişti. Kırmızı ve kana bulanmış dudaklarını aralayarak iğrenç ve yabani bir ses çıkardı, lekeli ve kırık dişlerini gösterdi. Kalın kaşları, ince ve kancaya benzeyen bir burnu, kahverengi ve parıldayan pörtlek gözleri vardı.

Krallık'ta, Haxxentrot'tan bile daha çok korkulan, bir kâbustu. Kötü Çoban'dı.

Tully olduğu yerde dondu kaldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Ağzı açık, uzun boylu ve pejmürde adama baktı, yerinden kıpırdayamadı.

Kötü Çoban'ın iğrenç hırlaması yerini geniş bir sırıtmaya bıraktı ve gözlerindeki çılgın kötülük daha da alevlendi. Kazın kalbi elinden düştü. Deli bir adam gibi çığlık atarak öne atıldı.

Kanlı parmaklarıyla Tully'yi boğazından yakaladı ve dallardan örülmüş çiti tekmeledi. Çocuğu havada vahşice sallayıp gırtlağını sıkmaya devam etti. Sonra Tully'yi ara sokağa taşıdı. Pog yere düşerek sokakta yuvarlandı.

Kötü Çoban kana susamış bir savaşçı gibi sokağa adım attı ve diğer çocuklar çığlık attı. Rufus öne adım attı ama karşısındaki

şeytan Tully'yi bir elma çuvalı gibi başının üzerinde tutuyor ve en yakındaki duvara fırlatıp beynini akıtmayı planlıyordu.

Rufus geri çekilirken, "Lütfen!" dedi. "Ona zarar verme. Lütfen! Sana ne istiyorsan veririz. Sadece ona zarar verme!"

Kötü Çoban karşılık olarak bazı kelimeler mırıldandı.

Rufus, "B-bizim paramız yok," diye kekeledi. "Ama yiyeceğimiz var. Yiyecek ister misin? Lütfen kardeşimi bırak!"

Adam kükredi ve yüzünü acı çekiyormuş gibi buruşturduktan sonra ürkütücü bir çığlık attı. Sonra Tully'yi havada ters çevirdi ve ayak bileklerinden tutup duvara vurmaya hazırlandı.

Rufus, "Hayır!" diye haykırdı. "Yardım edin! Biri bize yardım etsin!"

Karanlık sokaktaki sayısız gölgeden bir tanesi ansızın öne atıldı. Kötü Çoban'ın yanına çarptı. Deli adam bu beklenmedik darbeyle sendeledi ve yere düştü. Tully'yi elinden düşürdü ve sırtı üstü yatarken kendine gelmeye çalıştı.

Rufus ve diğerleri bir an için tepki veremedi. Hâlâ Kötü Çoban'a bakıyorlardı. Dizleri üzerinde sürünüyordu ama çocuklar kadar şaşkındı. Tepesinde üç boyutlu karanlık bir kitle dikiliyordu ve kaba bir insan formuna sahipti fakat bulanık ve belli belirsizdi. Bir tekme attı ve şeytanın karnına ağır bir darbe indirdi.

Kötü Çoban ciyakladı ve ayağa kalkmak istedi. Bir başka tekmeyle yeniden yere serildi. Çevik ve canlı gölge yakındaki odun yığınının yanına gitti ve ağır bir odunu eline aldı. Elinde silahıyla hücuma geçti. Ama Ay Büyücüsü'nün kâbusu ayağa kalkmıştı ve hazırdı. Güçlü elleriyle odunu yakaladı, gölgeyi ekseni etrafında çevirip bir kapıya çarptı. Kapı darbenin etkisiyle çatırdadı ve gölge acıyla inledi. Kendini toplayan gölge odunu Kötü Çoban'ın kanlı parmaklarından aldı ve onu dövmeye başladı.

Çaresiz bir dövüştü. Kötü Çoban ardı ardına savrulan vuruşlar yüzünden geri çekilmek zorunda kaldı ve gizemli gölge sonunda rakibini köşeye sıkıştırdı.

Rufus kardeşinin yanına koştu ve iyi olduğundan emin olmak istedi. Tully afallamış ve korkmuştu. Gözlerinden yaşlar akıyor ve boynunda çirkin morluklar beliriyordu. Ama yaşıyordu. Rufus kardeşini kulübeye kadar taşıdı. Diğer çocuklar kapıyı dövüyordu.

"Bizi içeri alın! Bizi içeri alın!" diye bağırıyorlardı.

Rufus, "Büyükbabam sürgüyü çekmiş olmalı!" diye haykırdı. "Büyükbaba, uyan!"

Tully boğazını tuttu ve sokağa baktı, gölge odunu kafasının üzerine kaldırmış ölümcül bir darbe indirmeye hazırlanıyordu. Kötü Çoban köpürüyor ve etrafa tükürükler saçıyor, gölgeye son vuruşu yapması için meydan okuyordu.

Tully, "Yap şunu," dedi. "Çılgın köpeği öldür!"

Gölge irkildi ve silahı titredi. Sonra karanlık şekil rahatladı ve geri çekildi. Kolunu sallayarak Kötü Çoban'a gitmesini söyledi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Ama Kötü Çoban gitmedi. Öfkeli şeytan hemen odun yığınına koştu ve daha ölümcül bir parçayı eline aldı. Vahşi bir çığlık atıp gölgenin üzerine atladı ve elindeki baltayı savurdu.

Tully, "Dikkat et!" diye bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Evdeki büyükbabayı uyandırmaya çalışan çocukların bağırışları yüzünden sesini istese de duyuramazdı.

Balta havayı yardı ama gölge son saniyede tehlikenin farkına vardı ve yana çekildi. Balta taştan bir duvara çarptı ve etrafa kıvılcımlar saçtı. Kötü Çoban öfkeyle böğürdü ve ekseni etrafında dönüp gölgeye bir omuz attı. Baltayı tekrar havaya kaldırdı. Bu sefer gölge için kaçış yoktu.

Çocuklar bakamıyordu. Bu gölge her neyse veya her kimse böylesine kontrolsüz bir deliliğin ve zalimliğin karşısında duramazdı. Kötü Çoban'ın karanlık ve pörtlek gözlerinde hiç mantık ve merhamet yoktu, sadece doymak bilmeyen bir öldürme ve yok etme hevesi vardı.

Çamurlu Ayaklar, "Onu öldürecek," dedi. Kendinden geçmek üzereydi. "O gölge neye benziyor?"

Peasy ve Benwick gözlerini kapattı.

Ve sonra inanılmaz bir şey oldu. Sokağa turuncu alevler doldu. Alevler Sahibe Sarah'ın kulübesiyle kümesin arasındaki dar ara sokaktan geliyordu. Gece bir an için aydınlandı ve herkes yüzünde bir sıcaklık hissetti. Kötü Çoban tereddüt etti, yüzündeki çılgın ifadeye şüphe eklendi.

Alevler kükreyerek sokağa tekrar doldu. Bu yeni ve tehlikeli yaratık neydi?

Lynnet, "Bu bir ejderha mı?" diye mırıldandı. Artık her şeye inanmaya hazırdı.

Üçüncü bir alev dalgası daha geldi ve sonra alev üfleyen sokağa adım attı.

Tully gözlerine inanamıyordu. Gözlerini ovaladı ve tekrar baktı. Hayatı boyunca hiç bu kadar şaşırmamıştı ve büyük bir hayranlıkla ortaya çıkan şalgam fener Pog'a baktı. Çenesindeki lifli kökler uzayarak minik bacaklara dönüşmüştü ve şimdi gövdeyi bir örümcek gibi taşıyordu. Alevler ağzından ve üçgen gözlerinden dışarı fışkırıyordu. Fener sokağa girdi ve yüzünü Kötü Çoban'a döndü.

Yavaşça hoplayıp zıpladı ve tepesindeki kapaktan uyarı mahiyetinde siyah bir duman bulutu çıktı.

Adam baltasını indirmeye başladı. Sonra korkunç bir savaş narası atarak başını meydan okurcasına iki yana salladı. Çılgın

bir çığlık atarak baltayı havaya tekrar kaldırdı ve gölge figürü kesip parçalamaya hazırlandı.

Pog alev üfledi ve hücuma geçti. Çocukların yanından geçerken diğer fenerleri de canlandırdı ve sokağa düşen fenerler Pog'un peşinden gitti.

Sekiz büyülü şalgam feneri hoplayıp zıplayarak Kötü Çoban'ın üzerine öfkeli alevlerini üfledi. Kötü Çoban şimdi daha vahşi çığlıklar atıyordu, baltayı elinden bıraktı ve köyden koşarak kaçtı. Şalgam fenerleri de peşinden gitti.

Tully ve diğerleri gecenin karanlığında şalgam fenerleri tarafından kovalanan figürün arkasından baktı. Ama bu nasıl olmuştu?

Yeni bir ses, "O kötülük köyün sınırından içeriye adım atınca," dedi. "Sizin harika fenerleriniz koruyucu fenerlerin yerini aldı ve bu köyü kötülükten korudu. Bundan sonra Efsun Arifesi'nde, fenerler oyar ve onlara isimler verirseniz, o muhafızlar uyanıp sizi korur."

Çocuklar bakışlarını alevli şalgam fenerlerden sokağın ilerisinde dikilen kadına odakladı. Sevecen bir görünümü olan yaşlı bir kadındı, elma yanakları ve parlak mavi gözleri vardı, ağır adımlarla çocuklara doğru geliyordu. Üzerinde toz pembe bir elbise vardı ve elbisesi altın yıldızlarla süslenmişti. Omuzlarında altın dantelli bir şal vardı. Elinde uzun ve gümüş bir asa tutuyordu. Asanın bir ucunda kehribar renginde bir yıldız vardı ve asasından bir baston gibi destek alıyordu.

Çocuklar, "Malinda!" diye haykırdı.

Kadın sert bir ses tonuyla, "Bu kötülükten kurtulabilecek miyiz?" diye sordu. "Krallık'ın başdüşmanı. Onun vahşi ellerinden herkes acı çekti."

Kanatlarından arda kalan şekilsiz et parçaları hafifçe titredi. Emekliye ayrılan Peri Büyükannesi şalına biraz daha sarıldı ve çocuklara güzel gülümsemesini gösterdi.

"Gelebildiğim kadar hızlı geldim," dedi. "Neyse ki, alarm verildiğinde kaledeydim."

Bakışlarını önüne indirdi ve çocuklar konuşan tilkinin kadının yanında yürüdüğünü gördü. Ağzında ölü bir tavuk vardı, bu yüzden hiçbir şey söylemedi ve çocuklara göz kırptıktan sonra koşarak uzaklaştı.

Rufus, "O gölge-şekil olmasaydı hepimiz ölmüştük!" dedi. "Bizi kurtardı."

Malinda sokağa baktı.

Telaşla, "Şimdi nerede?" diye sordu.

Lynnet gölge-figürün düştüğü yeri işaret ederek "Şurada," dedi.

Benwick, "Gitmiş!" dedi.

Tully, Kötü Çoban'ın figürün tepesinde dikildiği yere koştu. Zemin boştu.

"Her kimsen!" Malinda'nın gümüş sesi boş gecenin içinde yankılandı. "Sana yardım edebilirim. Korkma! Kaçma."

Cevap gelmedi. Malinda üzüntüyle iç geçirdi.

Clover, "O neydi?" diye sordu. "Onun gibisini daha önce hiç duymadım."

Peri Büyükannesi'nin yüzünde üzgün bir gülümseme vardı.

"O Şato Hayaleti," dedi. "Zavallı şey çok korkmuştur. Burada neredeyse somut ve görünür bir forma sahip olmalı."

Çocuklar kadının ne dediğini anlamadı ama Tully heyecanla koşarak yanlarına geldi.

Sesi boğuk da çıksa, "Bir şey buldum! Bir şey buldum!" diye bağırdı. "Komik bir şerit, bir ucu ikiye ayrılmış ve uçlarında iki minik toynak var. Gölge dövüşürken düşürmüş olmalı."

Malinda elini uzattı ve garip cismi çocuktan aldı.

"Çok enteresan," dedi. Asasının kehribar renkli yıldızının ışığında cismi inceledi ve şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Bu ne olabilir?"

Ay Büyücüsü'nde daha önce kimse kulaklık görmemişti.

"Ismus'a göstermeliyiz," dedi. Cismi belinde sallanan küçük kesenin içine koydu. "O bilir."

Tam bu sırada kulübenin kapısı açıldı ve Tully'nin büyükbabası ortaya çıktı, esnedi ve uykulu gözlerle etrafına baktı.

"Burada neler oluyor?" diye sordu. "Güzel leydi Malinda neden burada ve kapımızın önünde yatan da kim?"

Çamurlu Ayaklar'dı. Kendinden geçmişti.

Tommy Williams yüzünde zayıf bir gülümsemeyle kendine geldi. Boğuk bir ses tonuyla, "Zavallı Çamurlu Ayaklar," diye mırıldandı.

Güneş bir kez daha tatil beldesinin üzerinde parıldıyor ve insanlar sızlanıp inleyerek kendine geliyordu. Yüzünü güneşe dönen Tommy elini boğazına attı ve oradaki yaraya dokununca yüzünü buruşturdu. Boğuk bir ses tonuyla, "Ben Tully'yim," dedi. "Sinek İkilisi."

Yanındaki Rupesh gözlerini açtı ve sırıttı. "Ben Rufus'um!" diye açıkladı. "Ben de Sinek İkilisi'yim ve sen... sen benim kardeşimsin!"

Tommy, "Prens seni kutsasın!" diye haykırdı.

Etraflarında altı genç daha, "Prens sizi kutsasın!" diye tekrarladı.

13

Üç Kara Suratlı Dam uyandı ve hemen sahneye koştu. Ismus yerde yatıyordu. Sırtındaki yaralar artık yanmıyordu ama kararmış ve kabuk bağlamıştı. Korumalar, onu nazikçe kaldırdığında Ismus gözlerini araladı.

Yorgundu ama ağzının kenarında hafif bir gülümsemeyle, "Bir daha asla bunu yapmama izin vermeyin," dedi.

Lord'u, Jangler'ın kabinine taşıdılar ve yatağa yatırdılar.

Kampın dört bir yanında insanlar kendine geliyor ve ayağa kalkıyordu. Marcus doğruldu ve başının arkasını tuttu. Görüşü bulanıktı ve etrafına bakındı.

Charm sendeleyerek ve alnını ovalayarak kalktı. Alasdair iki büklümdü, kalkmaya çalışmıyordu. Lee'nin gözleri kapalıydı ve derin derin nefes alıyordu. Jody, Christina'nın iyi olduğundan emin oldu. Jim'in elleri titriyordu. Spencer'ın suratı bembeyazdı. Maggie hâlâ yerdeydi, kalkamayacak kadar yorgundu.

"Kendimizden geçmişiz!" dedi. Etrafında yavaşça kendine gelen insanlara baktı. "Her birimiz. Bu çok ürkütücü!"

Spencer, "Ben hayal mi gördüm?" diye mırıldandı. "Yoksa tepemizde yanan bir adam mı uçtu?"

Alasdair, "Bu sefer içkilere ne kattılar?" diye sordu.

Jody öfkeyle, "Gerçekten oldu," dedi. "Hepsi gerçekti. Değilmiş gibi yapma!"

Marcus, "Bu delilik!" dedi. "Delilik!"

"Öğk! Öğk!" Charm saçlarından boynuna akmış kanı fark edince ciyakladı. "Neler oluyor?"

Herkes bir elini başının arkasına attı ve sonra parmaklarındaki kana baktı. Büyük bir kısmı şok oldu ve tiksindi. Ama sekiz çocuk güldü.

Sarsılmış ve yüzü solmuş Jangler üzerindeki tozları silkeledi ve dosyasını yerden aldı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Sahneye çıktı ve sessiz olunmasını istedi, ardından çocuklara sert bir bakış attı.

Ciddi bir iş yaparmış gibi, "Hangileriniz gerçek hayatlarına uyandı?" diye sordu. "Kimler kutsanmışlar arasına girdi?"

Tommy ve Rupesh hevesle hoplayıp zıpladı. Altı çocuk daha aynısını yaptı.

Jangler, "Patrick Hunter, Daniel Foster, Beth McCormack, Oliver Gaskin, Diane Haywood, Mason Stuart," dedi. İsimleri not etti. "Sadece sekiz tane mi? Büyük bir hayal kırıklığı. Bu kadar çabaya bu kadar az kişi. Gereksiz bir riskmiş."

Dans Eden Valeler'in dünyasına evrilen sekiz çocuk Soytarı Rahipler tarafından kampın güneşli ve sessiz bir köşesine götürüldü, kalabalıktan uzaklaştırıldı. Kate Kryzewski orada çocuklarla ropörtaj yaptı ve çaresizce çekmeyi planladığı görüntüleri büyük bir hevesle çekti.

Charm, Jangler'a dönüp "Bir saniye," dedi. "Bu kadar mı? Bana bir şey olmadı. Ben neden şatoda uyanmadım? Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bu nasıl olur?"

Adam gözlükleri üzerinden kıza baktı.

"Bunu sorabilirsin, genç hanım," dedi. "Ama sen ve geriye kalanlar neden Saray'da bize katılmaya layık değilsiniz bilemiyorum. Şimdi sizden günün geri kalanındaki şenliklere katılmanızı

istemek zorundayım. Yarın erken kalkılacak; araçlar ilk iş olarak buraya gelecek."

Dosyasında isimleri işaretlemeyi bitirdikten sonra sahneden indi.

Charm, "Olamaz!" diye haykırdı. "Bu her şeyin sonu değil, değil mi? Olamaz. Bu hiç adil değil! Sadece kanlı bir baş ağrısı. Oraya gitmeyi benden daha fazla isteyen yoktur! Lütfen, bana bir şans daha verin! Ne isterseniz yaparım!"

Ama Jangler dinlemiyordu. Kabine yöneldi ve başını saygıyla öne eğip içeri girdi.

Yatağındaki figürü, "Lordum?" diye selamladı. "Bitti."

"Kaç tane?"

"Korkarım, sekiz."

Ismus kafasını kaldırdı. "Bu kadar mı?" diye kükredi.

Jangler özür dilercesine, "Genç insanlar çok inatçı olabiliyor," dedi. "Ve bu grup göründüğünden daha inatçı. Ama onların inadını törpüleyeceğim, göreceksiniz. Ya da en azından, bu şekilde, köprüleme cihazlarını çalıştıracak kadar çocuğumuz kaldı."

Ismus başını yastığa koydu. "Evet," diyerek iç geçirdi. "Bu kesinlikle çok önemli; diğer ülkelerde yeni merkezler kurulana kadar transferler devam etmeli."

Jangler başıyla onayladı ve Kutsal Büyücü'nün neden güldüğünü merak etti.

"Lordum?" diye sordu.

Ismus, "Şato Hayeleti'nin ortaya çıkması artık an meselesi," dedi. "Haxxentrot'le savaşırken bile izinsiz diyara girdiğini hissettim."

"Kim olduğunu hemen öğrenmeliyiz!"

Ismus, "Bunu düşündüğünden daha çabuk öğrenebiliriz, sevgili Çilingir," dedi. Elini uzattı, hâlâ yumruk şeklinde duran parmaklarını araladı. Dışarıya bir çift kulaklık düştü.

"Ay Büyücüsü'nden," dedi. "Hayalet dikkatsizdi ve bunu geride bıraktı. "Titiz bir arama yapılmasını istiyorum. Geriye kalanlar anormallerden hangisinin kulaklığını kaybettiğini bulun."

Jangler ellerini ovaladı ve kıkırdadı.

"Hemen!" diye söz verdi. Kapıyı açtı ama iri yarı bir adamı karşısında görünce şaşırdı. Karamel renginde dar bir kostüm giyiyordu. Jangler geriye doğru tedirgin ama öfkeli bir adım attı.

Joker, "Ha ha ha!" diyerek sırıttı. Parmak uçlarında içeriye girdi. "Ne büyük bir oyun sergilediniz, En Kutsal Olan. Şatonun duvarlarının yıkılıyormuş gibi bütün kulaklar gürültüden patlayacaktı. Siz bunu yapmadan önce hizmetçilerden biriyle çok güzel vakit geçiriyordum! Joker'in eğlencesini bozmanız büyük bir düşüncesizlik."

Ismus şüpheyle, "Bugün neden buradasın?" diye sordu. "Gelmeni istemedim veya arzulamadım."

Joker şaşkın gibiydi. "Sizin yakınınızda olmazsam sorumluluklarımı yerine getiremem, sizin hayatınıza düzensizlik ve ciddiyetsizlik katmak için varım. Ayrıca, bu projenize beni dâhil etmemeniz gerçekten büyük bir saygısızlık. Ufak tefek şeyler bile söz konusu olsa dışarıda bırakılmayı sevmediğimi bilirsiniz. Ne kadar yaramazsınız!"

Jangler, adamın yanından geçmek istedi ama Joker onu ellerinden tutup dans ederek odanın içine taşıdı.

"Ayakların çok ağır!" diye dalga geçti. "Demir çoraplar mı giyiyorsun?"

Yaşlı adam kendini kurtardı ve Joker'i itti. Bu saçmalığa ayrıcak vakti yoktu.

"Lordumun işlerini yapmam gerek!" dedi.

Joker, "Pekâlâ, çirkin yüzünü gözümün önünden çekebilirsin," diyerek adamı kovdu. "Bu doğru, senin yüzün sütü bile ek-

şitir. Ama önce sevgili Ismus'a getirdiğim hediyeyi görmen gerek. Onu ve zavallı, yanık sırtını iyileştirecek bir şey."

Kıkırdayarak elini cebine soktu.

"Sizin şu köhne kulübelerinizde gezindim," diye böbürlendi. "Ve dışarıdaki kafasız çocukların arasında dolaştım, çevik ve hızlı parmaklarımı kullandım. Çok hoşunuza gideceğine eminim, ho ho ho!"

Havalı bir biçimde cebinden kabloları çıkardı. Kamptaki bütün kulaklıkları almıştı. Jangler hayal kırıklığıyla bir çığlık attı ve Ismus öfkeyle kulaklıklara baktı. Joker şimdi daha da neşeliydi.

"Bu kadar kolay olmaz," diyerek sırıttı. Kabinden çıkmaya hazırlanırken bir parmağını havada olumsuzca salladı. "Ha ha ha, sana köstek oldum, karşı geldim, planını bozdum ve seni şaşırttım. Dans etmeye devam et, parçalar yerine oturmaya devam etsin ve Lordumuz da tahmin etmeye çalışsın."

Jangler bakımlı sakalını sıvazladı. "Ne yapacağım, Lordum?" diye sordu.

Ismus öfkeyle, "Onları evlerine gönder!" dedi. "Herkes evine gitsin, aktörler, koroda şarkı söyleyenler, aşçılar, ayaklıklarla yürüyenler, kız ve oğlan valeler. Bu kampta sadece çocuklar kalsın. Hemen!"

Jangler dışarı çıktı ve Ismus korumalarından arabayı getirmelerini istedi. "Beni buradan götürün!" dedi. "İlgilenmem gereken daha önemli işler var. Ve bu Joker'i hiçbir araca almayın. Saray'da bizimle olabilir ama bugün bizimle seyahat etmeyecek. Bırakın Londra'ya kadar bu ucuz kostümün içinde yürüsün."

Kara Suratlı Damlar selam verdi ve koşarak dışarı çıktı. Ismus elindeki kabloları birbirine dolanmış kulaklığa baktı ve öfkeyle duvara çarptı.

Kamp bir saat içinde boşaltıldı. Jangler herkesi kovdu. Ortalık perişandı. Direklerdeki süslerin ve kurdelelerin hepsi yerlerde veya terk edilmiş tezgâhların üzerindeydi. Çimenlerin üzerinde kadehler, içi hâlâ kırıntılarla dolu tabaklar ve tavuk kemikleri vardı. Yer yer garip bir giysi parçası, bir ayakkabı, bir peruk veya unutulmuş bir pelerin de göze çarpıyordu. Mekânın üzerine ağır bir terk edilmişlik ve kusursuz bir hayal kırıklığı havası çökmüştü.

Jody ve Maggie terk edilmiş sahnenin üzerinde perişan haldeki kampa bakıyordu. Bütün çocuklar gün içinde yaşadıklarını yorumlamaya çalışıyordu. Gördükleri şeyler gerçek olamazdı, bu imkânsızdı.

Maggie her şey bitmiş gibi bir havayla, "Demek buraya kadar," dedi. "Vaktimizi boşa harcadık, değil mi?"

Diğer kız ellerini örgü ceketinin kollarının içine soktu ve başıyla onayladı.

"Zaten niçin buradaydık?" diye sordu. "Bunu neden yaptılar? Anlamakta zorlanıyorum. Bugün olanlar, adamın yanmaya başlaması ve yerden yükselmesi... Böyle bir şey mümkün değil ama oldu. Ve sonra herkes kendinden geçti. Bu hiç mantıklı değil, hiçbiri değil."

Maggie, "Ismus bunu kitapta da yapıyor," dedi. "Uçuyor."

"Ama o sadece bir kitap! İnsanlar, gerçek insanlar, uçamaz."

"Bu adam sıradan biri değil. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerek, bebeğim."

Jody başını iki yana salladı. *Dans Eden Valeler*'in herhangi bir şeyine inanırsa kapıların onun için de açılmasından korkuyordu. Hâlâ anlayabildiği gerçekliğe sıkı sıkı tutunmak zorundaydı. Derin bir nefes aldı ve kabinlere baktı. Christina ve diğerleri içeride yatıyor, hâlâ baş ağrısı çekiyorlardı. Mutsuz ve hayalleri

yıkılmış Charm ertesi sabahki eve geri dönüş yolculuğu için eşyalarını topluyordu.

Jody, Maggie'ye, "Sen evde ne yapacaksın?" diye sordu.

"Oraya artık ev demiyorum ama zaten üvey annem Janice cehennemden çıkıp gelmeden de iyi bir yer değildi. O geldiğinde on iki yaşındaydım. Orada beni seven kimse yok, bu olaydan önce de insanları kullanmayı seven bir öküzdü."

"Benim annem ve babam harika insanlardı."

"Benim babam da o kadına vurulana kadar öyleydi. Kadının babama davranma şeklinden nefret ediyordum ama babam neler olduğunu görmüyordu. Sadece sıkıldığı için tartışma çıkartır, istediğini almak için ağlayıp sızlanır, her yaptığım şeyi eleştirirdi. Sanki benimle babamın ilgisini çekmek için yarışıyordu."

"Kulağa... hoş gelmiyor."

"Değildi. Bu yüzden bu kadar şişmanım."

"Eh?"

"Kendini bir azize sanıyordu. Kibirli arkadaşlarını eve getirmeyi ve onlara benim yüzümden, babam yüzünden ne zorluklar çektiğini anlatırdı. Yeni yastık kılıfları alamamaktan veya o hafta yaşadığı diğer hayal kırıklıklarından bahsederdi. Janice'in düğmelerine basan şey herkesin önünde acı çekmekti. Herkesin sempatisini kazanmak onun için Olimpik bir yarılmaydı ve her defasında altın madalya kazandı, lanet olasıca cadı."

"Pekâlâ, sen neden bu kadar şişmanladın?"

"Kontrol manyağıydı. İşini ustaca yaptığını sanıyordu ama babam anlamasa da ben ne yapmaya çalıştığını biliyordum. İpuçları verirdi; televizyonda gördüğü bir kızın yüzü kocamanmış ve okul üniformamın üzerime dar gelmesi çok kötü değil miymiş? Etrafa diyet dergileri bırakır, yemek masasında kınarcasına bakışlar atar, yağlarımdan ne zaman kurtulacağımı sorardı. Bende bir komp-

leks yaratmak için çok çalıştı. Ah, yemekle sorunu olan bir üvey kızı olduğuna memnundu. Bize acıyarak bakacak insanların olması fikri onun memnun ediyordu çünkü bir trajedinin merkezinde olacaktı. 'İşte bu Bayan Blessing, zavallı kadın, onun kızında anoreksi var, biliyor musun? Bir deri bir kemik, bununla nasıl baş ediyor? Çok üzücü olmalı...'"

Maggie zafer kazanmış bir gülümsemeyle karnını okşadı.

"Ve ben de kendime bir yemek sorunu buldum," dedi. "Ama onun istediği gibi olmadı. Üç buçuk senede altmış beş kilo aldım. Ve bunu ondan intikam almak için yaptım. Obez bir kıza sahip olmak acınacak bir şey değil. Utanç, suçlanma ve aşağılanma onu bekliyordu. Çünkü komşularım, öğretmenlerim, doktorlar, zavallı babam, hepsi bunun onun hatası olduğuna inanıyordu. Ve her geçen gün bu durumdan daha da rahatsız olduğunu görmek ağzıma tıktığım bütün lokmalara, çektiğim bütün acılara, bana edilen bütün hakaretlere, hatta diyabet riskine bile değerdi."

Jody ne diyeceğini bilemedi. Kendi hayat deneyimleriyle böyle bir şeye yorum yapamazdı. Birinin kendine böyle bir şey yapması için ne acılar çekmiş olabileceğini hayal edemiyordu. Bir kez daha, kitap ortaya çıkana kadar ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

Maggie sessizliği bozarak "İşte bu benim," dedi. "Yarın bu hayata geri döneceğim, gerçi her şey çok değişti, o artık bir öküz, beyni yıkananlardan biri. Ya sen? Bristol, öyle mi?"

Jody basitçe, "Gidecek başka yerim yok," dedi.

"Hiçbirimizin yok, bebeğim."

Jim Parker sarmal panayır kaydırağının tepesinden kampa bakıyordu. Buradan her şeyi görebiliyordu. Öğleden sonra rüzgârı saçlarını dalgalandırıyor ve pelerini arkasında dans ediyordu. Kampı çevreleyen ağaçlara özlemle baktı ve kendini üstlerinde

uçarken hayal etti. Ismus böyle bir şeyin mümkün olduğunu ispatlamıştı, Jim bunu önceden de biliyordu. On iki yaşındaki çocuk öğleden sonra yaşananların ardından kendini farklı hissediyordu. Son birkaç aydır kendini test eder, yenilmezlik gücü kazanıp kazanmadığını anlamak için kendini çimdiklerdi. Sağ kolu gözleri kararıp kendinden geçtiğinden beri uyuşuktu. Bir çatal bile batırsa bir şey hissetmiyordu.

Çok yüksekte olduğu için Lee'nin aynı şeyden Alasdair'e dert yandığını duymadı. Lee ve Alasdair bunun başlarının kanamasına sebep olan şey her neyse onun sebep olduğu bir sinir hasarı olduğunu düşünüyor, geçici olmasını ümit ediyordu. Jim ise değişiminin başladığından emindi.

Kaydırağa atladı, aşağı indi ve neşeyle kaydırağın etrafında koşmaya başladı.

Maggie, "Bu, işini biliyor," dedi. Çocuğun kaydıraktan inip kollarını havada sallayarak koşuşunu seyretti. "Bu akşam son bir parti vermeliyiz, büyük bir şey olmalı."

Jody bir süre düşündü. "Biliyor musun?" diye mırıldandı. "Bence haklısın."

Maggie, "Bu akşam coşalım!" diye haykırdı.

Akşam Maggie'nin fikrini kabul ettirdiği ve buna hevesli çocuklar ana bloktaki konferans odasında buluştu. Drew ve Nicholas, Spencer'ın kabininden iki video oyuncusu, bir MP3 çaları AV cihaza nasıl bağlayacaklarını çözmeye çalıştı. Müzik kampın dört bir yanına yayıldı. Maggie dans etmeye başladı, Jody ve Christina'yı da yanına çekti.

Marcus uzakta kaldı. Kabininde sessizce oturuyordu. Saklanmak çok güçlü bir kelimeydi. Daha doğrusu *bir araya gelmekten kaçınıyor* olabilirdi. Yağzilla'yla utanç verici sahnelere

imza atmak istemiyordu. Son bir şarkı için çaresizce kucağına atlayabilirdi. Bunu düşününce ürperdi ve kıyafetlerini katlayıp çantasına koymaya devam etti.

Bir ses, "Sen gelmiyor musun?" dedi.

Marcus kafasını kaldırdı. Yalnız olduğunu düşünüyordu. Jim'in başı merdivenlerde belirdi.

Marcus, "Hayır," dedi. "Ben çocuklarla dans etmek için fazla büyüğüm. Ben daha çok barda dikilip kızları kesen bir adamım ve burada doğru düzgün bir parça yok."

Jim, "Yukarı gelebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki, sadece eşyalarımı topluyorum. Bu Hollister şortu hiç giyemedim. Bu Ralph Lauren gömlekler de güneş yüzü görmedi. Sen neden onlarla değilsin?"

Jim, "Benim tarzım değil," dedi. "Ben yarışmak istiyordum."

"Yarış?"

"Evet, diğer çocuklara sordum ama ilgilenmediler."

"Yarışmak için komik bir saat."

Jim yerinde koşmaya başladı. "Enerji doluyum!" dedi. "Patlamak üzereyim."

"O zaman neden kampın etrafında koşmuyorsun? Ama önce pelerinini çıkar, yoksa otobüsün peşinden koşan Batman gibi görüneceksin."

Jim gülümsedi ve tişörtünün ortasına dokundu. O kadar belli oluyor muydu? İnsanlar değiştiğini anlıyor muydu?

"Sen neden egzersiz yapmıyorsun?" diye sordu. "Seni geçen gece gördüm. Birlikte antrenman yapabiliriz."

Marcus başını iki yana salladı. "Hayır," dedi. "Dışarıda bu gürültü varken olmaz. Erken yatacağım ve yarın da ilk iş olarak o otobüslerden birine bineceğim. Bu delikten gideceğim için mutluyum. Zaten vakit kaybıydı; Manc'e geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"O zaman orada bir sürü dostun olmalı?"

Marcus bakışlarını kaçırdı. "Tabii ki var," dedi. "*Dans Eden Valeler* bile Marcus çekim gücünü durduramaz. Bir sürü arkadaşım var, benim. Sürüyle!"

Jim çocuğun yaralı ve morarmış yüzüne baktı.

"Onu durdurmaya çalıştım biliyorsun," dedi. "Kavgayı ayırmaya çalıştım."

Marcus son kıyafetlerini de katladı.

Jim, "O zaman bu kadar güçlü değildim," diye devam etti. "Özür dilerim. Şimdi daha güçlüyüm."

Marcus bir şey söylemedi. Daha önce bu çocuğa daha iyi davranmadığına pişmandı. Gerçi bir sürü pişmanlığı vardı.

"Biliyor musun?" dedi. "Yatağın yanındaki şu masayı çekersen bilek güreşi yapabiliriz."

Jim hemen emri yerine getirdi ve Marcus her defasında çocuğa bilerek yenildi. Yenilgileri yüksek sesli ve inandırıcıydı. İyilik yaptığını düşünüyordu ama aslında çocuğa en büyük kötülüğü yapmıştı. Jim'in ihtiyacı olan son kanıt buydu. Güçlerini sonunda kazandığına inandı.

Lee dışarıdaki basamaklardaydı, keşke yanında daha çok sigara getirseydi. Artık sıkıntı çekmeye başlamıştı ve bir kalemin ucunu kemiriyordu. Aptal partiye katılmak gibi bir niyeti yoktu, patlamak üzereydi. Ayrıca, kutlanacak bir şey yoktu. Düşüncelere dalıp kamp kapılarına baktı.

Yanına gelen Charm, "Havanda değil misin?" diye sordu. "Şu gürültüden kurtulmak için kendi müziklerimi bile dinleyemiyorum. Neden gelip kulaklıklarımızı çalmışlar? Ben pembe kulaklıklarımı çok seviyordum."

Lee bir şey söylemedi. Charm sırtını dikleştirdi, pozunu dü-

zeltti, her daim nasıl göründüğüne dikkat ederdi. Müzik hâlâ gürültülüydü.

"Yaşlı ahmağın hâlâ delirmemiş olmasına şaşırıyorum," diye devam etti. Lee'nin yanından diğer kabine baktı. "Adamı yemekten beri görmedim. Müziği açtıkları anda buraya gelir diyordum. Çok komik bir adam, değil mi? Gerçi bugün bana karşı çok kabaydı, ona bir şeyler sorduğumda beni tersledi."

Çocuğa cevap vermesi için zaman tanıdı. Lee vermedi. Charm dikkatini ana bloğa odakladı.

"Bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum," diye şikâyet etti. "Ben bittim, tükendim. Bu hafta sonu bu işin biteceğine emindim, annem de emindi. Bu hiç adil değil. Bunu herkesten daha fazla istiyordum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Oraya giden çocuklar çok şanslıydı, gösteriden beri tek yaptıkları şey kitabı okumak. Kameralar onlara odaklandı. Ben hiç çıkmadım. Bu durum midemi bulandırıyor."

Lee bir şey söylemedi ve kız devam etti.

"Her şey çok güzel gidiyordu," dedi. Ellerini bir dizinin üzerine koydu ve arkasına yaslandı. "Plan hazırdı. Ben çok meşhur olacaktım, kulüplerin önünde resimlerim çekilecekti, futbolcuların eşleri veya pop yıldızlarıyla takılacaktım. Gerçi bugünlerde pop yıldızlarının şöhreti uzun sürmüyor, sanırım sakatlanmadığı veya satılmadığı sürece futbolcuların eşleri daha iyi. Çok dikkatli olmak gerek çünkü halkın beğenisini her an kaybedebilirsin. Böyle bir şey olursa hemen tropik bir hastalığa yakalanacaktım, Lejyoner Hastalığı gibi, çünkü sıtma denendi, böylece insanları geri kazanacaktım. Sonra kendi ürünlerim çıkacaktı ve Amerika'ya gidecektim. Ardından..."

Üzgün bir biçimde iç geçirdi. "Çok çalıştım. Şimdi ne yapacağım? Bu ülkede kimse benimle ilgilenmiyor çünkü kitabın bir

parçası değilim. Dergi kapaklarında şövalyeler ve kraliçeler var ama onlar aslında hiç kimse, kötü saçları ve çirkin yüzleri olan sıradan hiç kimseler. Ülkede bunlar olurken benim geleceğim ne olacak? Evde annem ve Frank amcadan başka kimse yok."

Lee, "Biz geriye kalanlardan çok daha fazlasına sahipsin," diye homurdandı.

Charm bir süre düşündü. "Sanırım," dedi. "Ama hafta sonu boyunca anneme ulaşamadım. Aradım ama cevap veren olmadı, ona mesaj attım ama geri dönmedi. O böyle biri değildir. Belki de ondan bunu yapması istendi. Bizimle bağlantıya geçilmeyecekti, Büyük Bruvver'deki gibi. Bu çok mantıklı. Eskiden annemle o diziyi izlerdik."

Yüzü birden aydınlandı. "Evet," dedi. Gülümsemesi yüzüne geri döndü. "Böyle olmalı. Ayrıca, yarın veya sonraki gün şatoda uyanma ihtimalim her zaman var."

Lee başını iki yana salladı ve yere tükürdü. Kız dudağını ısırdı.

"Dün söylediklerinle ilgili," dedi. "Ailen ve arkadaşların ve diğer şeyler. Ben senin neler yaşadığını bilmiyordum. Özür dilerim. Yaptığım yanlıştı. Bazen düşünmeden konuşuyorum ama aslında iyi bir kalbim var. Orası baştan aşağıya beyazsa oraya gitmek istemiyorum. Bu çok fena ve iyi anlamda bir fena değil. O küçük Hintli çocuk... Pekâlâ, Hintli olduğunu sanıyorum ama olmayabilir de. Bilemiyorum, gözleri açılana kadar onunla konuşmamıştım ve şimdi bunun için çok geç. Onun ve diğer çocukların oraya geçtiğini gördüm, çay içerken kendi rengine gülüyordu. Bu çok fena bir şey, değil mi?"

Uzaklara bakan Lee başıyla onayladı.

Charm ne diyeceğini bulamadı. "Sana senin tadının neye benzediğini söylememi ister misin?" diye sordu. "Ben bunu hep yaparım, numaralarımdan biridir; televizyonda ilgi çekmek isti-

yorsan birkaç numaran olmalı. Benimki de bu, insanların tadının neye benzediğini söylerim. Mesela, sen..."

"Kızım, bana tadımın bitter çikolata gibi olduğunu söylersen gereksiz şiddeti önlemek için birimizin buradan kalkıp gitmesi gerek."

Charm, "Öyle demeyecektim!" diye haykırdı. "Senin Brezilya cevizi tadında olduğunu söyleyecektim, kırması zor ama içi yumuşak ve tatlı. Gerçi şimdi düşündüm de daha çok yuvarlak acı biberlere benziyorsun, görülecek çok fazla şey yok ama bir ısırık alırsan kafan patlayabilir."

Lee yerinden kalktı ve yürümeye başladı ama gülüyordu. Charm çocuğun boş bir çanta taşıdığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hayat sigortası olarak bir şeyler aşıracağım."

Alasdair dans edecek bir ruh halinde değildi ve hoşuna gidecek türden bir müzik çalmıyordu ama diğerlerinin son gece eğlendiğini görmek güzeldi. Konferans salonunu terk etti ve en son çay içtikleri yemek salonuna doğru yürüdü. Masalardaki yiyeceklere neredeyse hiç dokunulmamıştı çünkü yemek salonuna geldiklerine bir şey yiyemeyecek kadar sarsılmışlardı. Masaların temizlenmemiş olmasına sevindi ve kendine bir kadeh şarap koydu, iki dikişte bitirdi. Öğleden sonradan beri çocukların bir kısmı uzuvlarındaki uyuşmadan ve karıncalanmadan şikâyetçiydi. Yaşlı Kaptan Mainwaring çocuklar bunu söyleyince çok ilgilenmemiş ve böylesine ufak tefek şeyler için ona gelmemelerini söylemişti.

Kapı açıldı ve Maggie salona daldı, ellerini çırptı ve başını sağa sola salladı.

Gürültüyü bastırmak için, "Harika," diye bağırdı. "Dans etmek beni hep acıktırır. Kebap olsaydı iyi giderdi ama bunlarla

da idare edebilirim. Sen sabah İskoç diyarına geri mi dönüyorsun?"

Alasdair sesini yükselterek "Başka seçeneğim yok!" diye cevap verdi.

Maggie, "Ne yapmalıyız biliyor musun?" diye sordu. Yarısı yenmiş bir tavuk kanadını havada salladı. "O internet sitesine e-posta atıp, bu ülkeden tamamen kurtulabilir miyiz öğrenmeliyiz."

"Hangi internet sitesi?"

"O matematik öğretmenininki. Bütün bunlar olmadan önce herkes onun bir deli olduğunu düşünüyordu, gazeteler onunla röportaj yaptı. Adı neydi? Dover'a gitmeden önce ismini Google'da aramaya çalışmıştım ama bir şey bulamadım."

Alasdair, "Baxter," dedi. "Martin Baxter. Sitesini denedim. Paranoya dolu. Adam tam bir çatlak. Onu internetten uzak tutmaya çalışan ve peşine düşen insanlardan, büyük bir komplo teorisinden bahsediyordu."

"Burada olanlardan daha deli olabilir mi?"

Alasdair üçüncü kadehini devirdi. "Evet, belki de değildir."

Maggie, "Tek söylemeye çalıştığım şey birbirimizle iletişimizi kopartmayalım," dedi. Bir dilim salamı ve mantarlı bir çöreği mideye indirdi. "Ben York'ta Janice'le kapana kısılacağım ve babam beni delirtecektir. Birimiz bu Baxter denilen adamla bağlantıya geçebilirse adam belki bize yardım edebilir."

Alasdair onayladı ve ertesi sabah birbirlerinin numaralarını almaya karar verdiler. Maggie dokunulmamış *syllabub* içeceğine, meyveli tartlara ve içi yumuşak peynirlerle dolu iştah açıcılara baktı. Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı.

"Buradan gitmeden önce gerçekten ama gerçekten yapmamız gerekeni biliyor musun?"

"Nedir?"

"YİYECEK KAVGASI!" diye bağırdı. Bir iştah açıcıyı çocuğun yüzüne fırlattı, sonra elinde içi dolu bir tabakla konferans odasına koştu.

Bu kadardı. Sonraki yarım saat boyunca yüzleri ve vücutlarının her yeri yiyeceklere hedef oldu. Her yerde yiyecek ve bira vardı. Herkesin üstü tamamen kaplandı. Saçları, giysileri, kulakları, sahte taştan duvarlar ve zemin bile. Alasdair bir şarap sürahisini kurtarmaya çalıştı ama Jody sürahiyi önüne döktü ve Christina pantolonunun içine bir biftek dilimi soktu. Masaların üzeri boşaldı ama çocukların ortalığı berbat etme arzusu hâlâ canlıydı, bu yüzden paha biçilmez duvar halılarını söktüler ve pis suların içinde sürüklediler. Dargınlık ve öfkeleri hâlâ tazeydi, patlamaya hazırdılar. Bir şeyler kırmak, ne kadar çaresiz ve öfkeli olduklarını göstermek istiyorlardı.

Yavaşça gözlerini Beyaz Şato'nun büyük modeline çevirdiler. Bunu yapabilirler miydi? Buna cesaret edebilirler miydi?

Jody, "Ne bekliyoruz?" diye sordu.

Konferans odasında Arctic Monkeys'in eski bir şarkısı çalmaya başladı. En yakındaki masayı kenara çeken Jody elinde bir et şişiyle modele saldırdı. Saldırı da müzik kadar hızlı ve vahşiydi. *Dans Eden Valeler*'e duyduğu bütün öfkeyle şatoyu şişledi. Diğerleri bir süre korkuyla dikildi ama sonra ellerine bıçaklar, çatallar ve satırlar alarak Jody'ye katıldı. İğrenç kitabın bir suretine zarar verme ve onu yok etme arzuları korkularını yendi. Bu yıkıma *Brainstorm* şarkısının balistik gitarları eşlik etti.

Çantasını doldurmak için ormana giden Lee duraksadı. Ana bloktan gelen sesler öncekinden farklıydı. Şimdi müzikle birlikte vahşi çığlıklar da geliyordu. Hoşuna gitmeyen vahşi ve manyak seslerdi.

"Burası kontrolden çıkmaya başladı," diye mırıldandı. "Yaşlı adam neden bir şeyler yapmıyor?"

Charm kabinine geri dönmüştü. Lavabonun önündeydi ve kafasında bir havlu vardı, makyajını çıkartmadan önce gözeneklerini açıyordu. Arkasındaki kapının açıldığını duymadı. Kafasını kaldırıp aynaya bakınca hayatında gördüğü en korkunç manzaralardan biriyle karşılaştı ve bir çığlık attı. Jody ve Christina tam arkasındaydı. Önce ikiliyi tanımadı. Üzerleri yiyecek ve pislikle kaplıydı, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı. Bir korku filminden çıkmış lanetli yaratıklara benziyorlardı.

Charm bir şey söyleyemeden üzerine mutfaktan aşırdıkları yumurtaları atmaya başladılar. Saçına yumurtanın akını sürdüler ve kabukları yüzünde ezip derisini çizdiler.

Jody, "Nasılmış, Barbie?" diye sordu. "Senin gibi kızlar midemi bulandırıyor. Sizin yüzünüzden hayvanlar üzerinde yapılan testlerin önemi artıyor. Yüzünde onca boya yokken bir hiçsin. İsmin Charm olmamalı, aslında köpek maması gibi Chum olmalı!"

Christina bunun aşırı komik olduğunu düşündü ve küçük bir sırtlan gibi gülmeye başladı.

Charm şok olmuş hareketsiz dikiliyordu. Kızın görüntüsünden nefret eden ve Christina'nın gülmesinden cesaret alan Jody kızın saçını çekti ve karnına bir yumruk attı. Sonra iki güçlü el Jody'yi yakaladı ve uzaklaştırdı. Christina ciyaklayarak isyan etti ve Jody'nin peşinden gitti. Jody kendini kabinin dışında buldu.

Karşısında Lee vardı.

Lee, "Senin sorunun nedir?" diye sordu.

Jody, "İki yüzlü!" diye haykırdı. "Geçen akşam sen Marcus'la kavga ederken iyiydi!"

"O farklıydı ve sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Bu kız sana ne yaptı? O senin düşmanın değil! Bunu bilmiyor musun? Yoksa sadece kıskanıyor musun? Şu haline bak, perişan bir vaziyettesin. Mide bulandırıcı. Ama üzerini temizlemeden önce

gidip yemek salonundaki isyana bir son versen iyi olur. Evine geri döneceğini mi sanıyorsun? Gerçekten çok aptalsın!"

Jody öfkeli bir bakış attı ama soğuk havada öfkesi hemen söndü ve biraya bulanmış saçları yüzünden gerçekten çok kötü kokuyordu. Öfkesi tamamen kayboldu. Christina'ya baktı. Yedi yaşındaki kız da perişan haldeydi ve Jody yaptığına pişman oldu. Sonra ana bloktan gelen yıkım seslerinin devam ettiğini fark etti. Başka bir şey söylemeden kargaşayı durdurmak için binaya koştu.

Christina bir süre daha Lee'ye öfkeli bakışlar attı ama Lee dişleri arasından tıslayarak içeri girdi.

Şimdi yatağının üzerinde oturan Charm'a, "Sen iyi misin?" diye sordu. Bir havluyla yüzünü siliyordu.

Kız başıyla onayladı ama iyi değildi.

"Az önceki iki geri zekâlı nerede uyuyor?" diye sordu.

Charm işaret etti. Lee gidip Jody ve Christina'nın eşyalarını aldı, sonra geriye hiçbir şey kalmayana kadar hepsini dışarı fırlattı.

"Artık burada uyumuyorlar," dedi. "Burası dışında istedikleri yerde uyuyabilirler."

Charm teşekkür etmek istedi ama baştan aşağıya titriyordu ve ağlamak üzereydi. Annesini yanında istiyordu. Onu öylesine özlemişti ki acısı Jody'nin yumruğundan bile fazlaydı.

"Hey!" Lee ciddi bir bakış attı. "Buna bir son ver. Gözyaşların varsa da başka zamana sakla. Çünkü bundan çok daha kötüsü olacak, bu hiçbir şey. Güçlü olmak zorundasın. Şimdi gidip üzerini temizle ve Bayan Çokbilmiş'e buradan kovulduklarını söyle."

Charm'ın yüzünde titrek bir gülümseme açığa çıktı.

Lee kızı yalnız bıraktı ve dışarı çıktı.

"Brezilya cevizi," diye mırıldandı.

Müzik kapanmıştı. Kampa baktı ve sabahın neler getireceğini merak etti.

Alasdair'in kabininde, Tommy Williams, Rupesh ve diğer altı çocuk ileri geri sallanarak, camsı ve karanlık gözlerle *Dans Eden Valeler*'i okumaya devam ediyordu.

Gün doğmadan önce kamptan bir kamyon çıktı. İçinde yeni gelen beş kişi vardı, bu dünyaya Bakalit cihazlar tarafından getirilmişlerdi. Kabinlerde çocuklar düştükleri yerde uyuya kalmıştı. Bu sefer yataklarına taşınmamışlardı. Sekiz tanesi ise derin bir uykudaydı. Kamyon orman yolunda giderken diğer taraftan gelen bir minibüsle karşılaştı.

Meşgul İğneler aracı Jangler'ın kabini önüne park etti. Adam dışarıda yeni gelenleri bekliyordu. İki terzi araçtan indi ve yeni kostümleri Jangler'ınkinin yanındaki kabine taşıdı.

Jangler kamp yerinin haline baktı ve defterine yeni notlar aldı.

İlk uyanan Maggie'ydi. Karnı açtı ve dışarı bakınca kızaran sosislerin kokusunu aldı.

"Ah, fantastik!" dedi.

Jody ve Christina kızın kabininde yerde uyumuştu. Lee, Charm'dan uzak kalmalarında kararlıydı ve sinirliyken çocuğa itiraz etmeye kimse cesaret edememişti. Enerjilerini yemek salonunu dağıtmak için harcamışlardı ve Jody yaptıklarını düşündükçe kendinden utanıyordu. Neden bu kadar ileri gittiğini bilmiyordu. O zaman çok mantıklı olduğunu düşünmüştü ama şimdi... Hasarın parasını ödetip ödetmeyeceklerini merak etti. Hiç parası yoktu ve ailesinin de bir şey vereceğini sanmıyordu.

Charm'ı düşündü ve bu kadar kindar olduğuna inanamadı. Bu hiç ona göre değildi. Kıza isimler takmak önemsizdi ama fi-

ziksel şiddet? Jody ellerini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. Nasıl bir kafasız serseriye dönüşüyordu?

"Gidip ortalığı toplayalım," dedi. "En azından bunu yapabiliriz ve iyi niyetimizi gösterirsek belki ceza almayız."

Maggie kaşlarını havaya kaldırdı. "Böyle bir şey olmaz, değil mi?" diye sordu. "Sadece bir yiyecek savaşıydı."

"O şato modeli ve o duvar halıları çok eskiydi. Başımız ciddden belada olabilir."

Ana bloğa koştular ve yemek salonunda gördükleri manzara karşısında afalladılar. Gün ışığında her yer daha da kötü görünüyordu, sanki içeride bir fırtına kopmuştu. Kimse temizliğe başlamamıştı. Mutfaktan sesler geliyordu ve iki kız başlarını dışarı çıkardı.

Jody ortaçağ aşçıları gibi giyinmiş üç kadına, "Günaydın," dedi. "Temizliğe ve kahvaltıyı hazırlamanıza yardım edebilir miyiz?"

Kadınlar ciddi bakışlar attı. Parlak çelikten mutfağa hiç uymuyorlardı.

Biri kısa keserek "Kahvaltı yok," dedi.

Maggie üzeri sosislerle dolu tabağa ve daha fazla sosisin kızartıldığı büyük tavaya baktı.

Kadın ciddi bir ses tonuyla, "Onlar sizin gibiler için değil," dedi.

Jody, "Ben mısır gevreği de yerim," dedi. "Ölüm tüplerini sevmem."

Kadın, "Kahvaltı yok," diye tekrarladı.

Maggie, "O zaman sosisler kimin için?" diye sordu. "Ve bir de mantarlar var."

Cevap gelmedi. Kadınlar işlerine devam etti. Jody kadınlardan birinin her şeyi buzdolabından çıkardığını gördü. Bir diğeri de kileri boşaltıyordu.

"Bir kovanız ve fırçanız varsa," dedi. "Hemen başlayabiliriz."

Yine cevap gelmedi. Sanki Jody'yi duymuyorlardı.

İki kız şaşkın gözlerle birbirine baktı.

Maggie, "Benim karnım aç," dedi. "Ve koku beni delirtiyor. Ağzım sulanmaya başladı."

Şimdi dışarıda daha fazla çocuk vardı. Charm güneş gözlükleriyleydi, kafasına pembe bir BAPE beyzbol şapkası takmıştı. Sahte Louis Vuitton çantalarını kapıya taşıdı ve birinin üzerine oturdu. Diğerleriyle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sadece eve gitmek istiyordu. Orman yoluna bakıp beklemeye başladı.

Lee dışarı çıkınca kızı gördü. Önce kızın yanına gitmeyi düşündü, sonra duraksadı.

Alasdair, "Neden gitmiyorsun?" diye sordu.

"Ne için?"

İskoç çocuk güldü. "Kör değilim," dedi. "Git ve en azından telefon numaranı ver."

Lee başını iki yana salladı. "Bir anlamı yok," dedi. "Nasıl olsa bir yere gitmiyor."

Alasdair ne demek istediğini anlamadı ama dışarıya çıkan Jangler dünkü sekiz çocuğun isimlerini okumaya başladı. Tommy, Rupesh ve diğerleri kabinlerine gidip kitabın kopyalarını aldı, adamın kabinine girdi. Ardından aşçılar yiyecekleri kabine taşıdı.

Alasdair acı acı, "Seçilmiş olanlar için özel kahvaltı," dedi.

Lee çocuğu duymadı. Aşçılardan biri büyük bir sosis tabağını yaşlı adamınkinin yanındaki kabine taşıyordu.

Lee, "Orada kim kalıyor?" diye mırıldandı.

Kahvaltı kokusunu alan herkes bir şeyler mırıldanıyordu. Kendi kahvaltıları neredeydi? Yemek salonuna gittiler ama hayal

kırıklığı ve boş mideyle döndüler. Aşçılar gitmiş ve bütün yiyecekleri de yanında götürmüştü. Raflar boştu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bir saat geçti. Adresler ve telefon numaraları değiş tokuş edildi. Jody çok duygusaldı ve Christina'yı her gün arayacağına söz verdi, hatta belki kızı ziyarete bile giderdi. Maggie, Marcus dâhil herkese sarıldı. Saat dokuz buçukta bütün çantalar, bavullar ve torbalar çimenlerin üzerindeydi. Lee hâlâ asma kattaki yatağındaydı. Toplanmamıştı.

Yoldan gelen otobüsün sesi duyuldu. Charm annesini karşılamak için heyecanla ayağa kalktı. Lee'nin kabinin dışında oturduğu yere baktı ve gitmeden önce vedalaşmaya karar verdi. Otobüs kampa girdi ve Kate Kryzewski ile Sam dışarı çıktı. Mutlu yeniden bir araya gelişleri çekmek istiyordu.

Jangler kabininden çıktı, bıyıklarını düzeltti ve güzel bir kahvaltının ardından dudaklarını yaladı. Rupesh ve diğerleri de dışarı adım attı, şimdi hepsinin yakasında bir iskambil kartı vardı. Jangler çocukları otobüse götürdü.

Marcus adam yanından geçerken, "Bize kahvaltı verilmeyecek mi?" diye sordu.

Sorusu cevapsız kaldı. Tommy Williams'ın ailesi otobüsten indi ve çocuk ailesine koştu.

"Ben Tully'yim!" diye bağırdı. "Bir Sinek İkilisi!"

Ailenin yüzü aydınlandı ve Sam birbirlerine sarılışlarını çekti. Diğer yedi çocuk da benzer deneyimler yaşadı ve aileleri tarafından kucaklandı. Diğerleri otobüste ailelerinin olup olmadığına baktı ama araçta başka kimse yoktu.

Jody, "Gelmeye bile gerek görmemişler," dedi. "Tahmin etmeliydim."

Marcus onu dinleyen olup olmadığını bilmeden, "Ben zaten yalnız gelmiştim," dedi. "Bana uyar."

Alasdair, "Ailem kim olduğumu bilmiyor ve umurlarında değil," diye mırıldandı.

Charm, Jangler'ın yanına gitti ve diğer otobüsün ne zaman geleceğini sordu. Adam şaşkındı.

"Diğer otobüs?" dedi. "Başka otobüs yok. Bu kadar. Şimdi, Patrick, Beth, Oliver, Mason, Daniel, Tommy ve Rupesh, araca binin. Size iyi yolculuklar dilerim. Prens sizi kutsasın."

Bir araya gelen aileler adama içten teşekkürlerini sundu, Kate ve Sam röportajlarına araçta devam etmek için otobüse bindi. Başka kimsenin binmesine izin verilmedi. Kapılar kapatıldı.

Charm, "Başka otobüs yok da ne demek?" diye sordu. "Bu olamaz. Annem nerede? Frank amcayla birlikte arabayla mı gelecek? Size ne dedi?"

Diğer şaşkın çocukların da soruları vardı. Aileleri neredeydi? Otobüse neden binmemişlerdi? Araçları ne zaman gelecekti? Sabah neden kahvaltı etmemişlerdi?

Otobüsün motoru çalıştı ve çocuklar ezilmemek için kenara çekilmek zorunda kaldı. Araç kamptan çıktı.

Charm, "Neler oluyor?" diye haykırdı.

Lee kabinin merdivenlerinden tahmin ettiği manzarayı seyretti. Jangler'ın etrafını aç, sabırsız ve huysuz çocuklar çevrelemişti. Cevaplar istiyorlardı ama cevap gelmiyordu.

Lee, "İşte işin çirkinleştiği ana geliyoruz," dedi.

İkinci bir motorun sesi dikkatleri orman yoluna çekti. Bu ikinci otobüs olmalıydı.

Charm kendine güvenerek "Bu annem olmalı," dedi. Ama yüzündeki gülümseme silindi ve daha iyi görmek için güneş gözlüklerini çıkardı.

Kampa doğru kamyonlar geliyordu: Dört tane kamyon büyük balyalar halinde tel örgüler taşıyordu. En arkada bir minibüs var-

dı. Araçlar içeri girdi ve Jangler ustabaşıyla konuştu. Minibüsten on adam indi.

Maggie, "Neler oluyor?" diye sordu.

Adamlar hemen kamyonlardaki tel örgüleri indirmeye başladı.

Alasdair adamlardan birine, "Hey," dedi. "Neler oluyor?"

Adamın yüzünde tiksindiğini belli eden bir ifade açığa çıktı ve yüzünü anormallerden başka tarafa çevirdi. Merdivenler kapının yanındaki uzun direklere dayandı. Çiçekler ve fenerler söküldü, ilk dikenli tel örgü balyası yuvarlandı.

Jody, Christina'nın elini tuttu. Aletler çalıştı ve ardından tel örgüler çekiçlenmeye başladı. Çocuklar şaşkın gözlerle bakıyordu ve yaşı daha büyük olanların yüzlerinde korkunç bir şüphe vardı.

Jangler'ın yanına giden Alasdair, "Ciddi olamazsın," diye haykırdı.

Spencer tedirgin bir biçimde kovboy şapkasıyla oynarken, "Ben... ben anlamıyorum," diye mırıldandı.

Charm, "Neler oluyor?" diye sordu. "Annem neden gelmedi? Bu adamlar ne yapıyor? Tel örgüler ne için? Bir cevap istiyorum."

Dosyasını kolunun altına koyan Jangler kendi kabinine yürüdü. Çocuklar peşinden gitti, bazıları öfkesinden adamı rahat bırakmadı, diğerleri ise ne yapacağını ve bütün bunların ne anlama geldiğini bilemediği için adamı takip etti. Lee yerinden kalktı ve çocuklara katıldı. İşçiler çalışmaya devam ederken Jangler boğazını temizledi ve görünmez eldivenlerini çıkartıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Öncelikle," dedi. Her zamankinden daha kendini beğenmiş bir hali vardı. "Şunu açıkça beyan etmeliyim. Başka bir otobüs gelmeyecek. Ailelerinizin yanına geri dönmüyorsunuz. Dışarıda artık size tolerans gösterilmeyecek ve orada istenmiyorsunuz. Sizin gibi ucubeler için bu toplumda yer yok."

Çocuklar duyduklarına inanamayarak mırıldandı. Adamın sesindeki nefret gayet açıktı.

"Son birkaç günkü saçmalık sona erdi," diye devam etti. "Bundan sonra burada staj yapacaksınız. Kamp sizin eviniz olacak. On altı yaşına kadar, bir yetişkin kampına gönderilene kadar burada kalacaksınız. Şimdi çekilen sınır çizgisinin ötesine ben izin vermediğim sürece geçmeyeceksiniz ve muhafızlar benim emirlerimi uygulayacak. Dışarı adım atarsanız cezalandırılacaksınız."

Jody, "Sen neden bahsediyorsun?" diye haykırdı. "Bunu yapamazsınız. Bizi tutsak edemezsiniz."

Alasdair, "Evet, edemezsiniz!" diye destekledi.

Marcus, "Bu adam delirmiş," dedi.

Lee, "Hangi muhafızlar?" diye sordu.

Jangler, "Kararlarımız Ismus tarafından kutsandı," dedi. "Ben Çilingir'im, Ay Büyücüsü'nün gardiyanıyım. Benim sözüm burada kanundur. Bundan sonra bana itaat edeceksiniz yoksa sonuçlarına katlanırsınız. Burada, benim uygun gördüklerim dışında hiçbir hakkınız yok. Ve bu hafta sonu olduğu gibi aylak aylak dolaşacağınızı sanmayın. Çalışacaksınız, yatağınızı ve yemeğinizi hak edeceksiniz. Burası bir tatil köyü değil."

Maggie, "Beni kandırdınız!" diye haykırdı.

"Tekrar ediyorum. Burası bir tatil köyü değil. Çalışmazsanız yemek yiyemezsiniz. Bir liste çıkardım ve sizi gruplara böldüm; bunlar sizin iş arkadaşlarınız olacak. Çizelgeyi ve işleri yemek salonuna asacağım. Bunlara alışsanız iyi edersiniz çünkü ben bilmiyordum diyerek sorumluluklarınızdan kaçamazsınız. Çalışmaktan kaçınırsanız cezalandırılacaksınız."

Charm, "Aman, Tanrım. Adam ciddi. Hem de çok ciddi," dedi.

"Gerçekten de öyleyim. Bunu ne kadar erken fark ederseniz o kadar iyi."

Maggie, "Canın cehenneme!" dedi. Ağzına bir böğürtlen attı.

"Size sakinleşmenizi tavsiye ediyorum, böylece günlük işlere başlayabilirsiniz," dedi. "Yapılacak çok iş var. Öncelikle, enterne kampı gerçekten de utanç verici durumda. Bununla hemen ilgilenilmesi gerek. Sonra bir de Beyaz Şato'nun muhteşem modelinin kayıtsızca yok edilmesi sorunu var, bir de dün akşamki vandalizm ve diğer suçlarınız var. Bunlar cezasız kalmayacak. Elebaşınız örnek bir ceza alacak."

Maggie, "Ceza kelimesine iyice alışmaya başladı," dedi.

Alasdair, "Adamı neden dinliyoruz?" diye sordu. "Bizim dikkatimizi bile hak etmiyor. Hemen şimdi bu kampı terk ediyorum ve bu adam istiyorsa beni durdurmaya çalışabilir."

Lee, "Aptalca bir şey yapma," diye uyardı.

"Ah, ne yapacak? Beni dosyasıyla mı dövecek? Bunu denerse canına okurum."

İskoç çocuk diğerlerine döndü. "Ben gidiyorum," dedi. "Benimle misiniz?"

Herkes başlarıyla onayladı ve kapıya doğru yürümeye başladılar. Lee geride kaldı. Bu kadar kolay olmayacağını biliyordu. Tabii ki haklı çıktı.

Jangler, "Yüzbaşı!" diye seslendi. "Vakit geldi!"

Boş olması gereken kabinin kapısı açıldı. Dışarı korkunç ve sırtı kambur bir yaratık çıktı. Lee afallayarak havaya sıçradı. Bu kadarını beklemiyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye mırıldandı.

Charm bir çığlık attı, bu şeylerden birini görürse böyle olacağını biliyordu. Diğer çocuklar da aynısını yaptı. Kimse gördüklerine inanamıyordu. Jody başını inkâr ederek iki yana salladı ve Christina'nın elini sıktı.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı. "Olamaz."

Küçük kız duygusuz bir ses tonuyla, "Bay Büyük Burun," dedi. "Burada olduğunu söylemiştim."

Kitaptan bir Punchinello Muhafızı'ydı. Tam karşılarında duruyordu, gün ortasında apaçık ortadaydı ve gerçekti. Bu, kafasına özel efektler uygulanmış ve zeki bir kostüm giymiş bir cüce aktör değildi, gerçekti. Çirkin etler ve kıkırdaklardan yapılmış hırlayan bir yaratıktı. Kitaptaki muhafızların giydiği kıyafetlerin kusursuz bir kopyasını giyiyordu: Kırmızı ve mavi düğmeleri olan sarı fırfırlı bir ceketi vardı. Korkunç çenenin geniş göğüsten dışarı uzandığı yerde fırfırlı bir yaka vardı, kafasına ise Napolyon tarzı bir şapka takmıştı. Mantık dışı ve absürt görünmesi gerekirdi ama palyaçovari kostümüyle grotesk yüzü çok daha korkunçtu.

Şekil 13

PUNCHINELLO MUHAFIZLARI:

Beyaz Şato'nun korkunç koruyucuları. Yüzbaşı Swazzle'ın komutasında Ay Büyücüsü'nün surlarında...

Alasdair ve diğer çocuklar geri çekilmeye başladı. Punchinello bir emir verdi ve kabinden dört yaratık daha çıktı. Bunların ellerinde ortaçağdan kalmış gibi duran mızraklar vardı ve kavisli

şapkalar takıyorlardı. Çocuklar daha yüksek sesle çığlık attı ve yola doğru kaçtı. Gün tam bir kâbusa dönüşmüştü.

Garip ve boğuk sesler çıkartan muhafızlar çocukların peşinden koştu. Kısa ve bodur bacakları üzerinde çok hızlıydılar, korkmuş çocukların önüne geçip kapıda dikildiler. Mızraklarını öne uzattılar, alaycı sesler çıkararak gençleri kampa geri sürdüler. İçlerinden biri Charm'a sırıttı ve gri diliyle dudaklarını yaladı.

Marcus gördüklerine bir anlam veremiyordu. Bu delilikti. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki dünyası tepetaklak olmuştu. Sağduyulu ve sakin kalmaya çalıştı. Erkek olmaya.

Şüpheci bir ses tonuyla, "Bunlar her kimse," dedi. "Bize dokunmaya cesaret edemezler. Ayrıca, sadece beş taneler. Geriye kalanları kim durduracak? Ben gidiyorum."

Çantasını aldı ve meydan okurcasına öne adım attı.

En yakındaki muhafız çocuğa doğru koştu. Çocuğun yüzüne sert bir yumruk attı ve Marcus yere düştü. Yaratık bir ayağını çocuğun göğsüne koyup sırıttı ve mızrağının ucunu boğazına dayadı.

Muhafız, "Ah, evet, ah, evet," dedi. "Bırakın öldüreyim. Ben var öldürmek."

Marcus hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamıştı. Yaratığın zalim ve kısık gözlerine baktı, ölümle burun buruna geldiğini anladı.

"Hayır! Lütfen! Lütfen!" diye yalvardı.

Alasdair, "Çocuğu rahat bırak!" diye haykırdı.

Maggie çaresizce işçilere baktı ve yardım istedi ama adamlar sakin bir biçimde işlerini yapıyordu. Onlar için Punchinello Muhafızları'nı görmek sıradan bir şeydi ve bu anormaller başlarına ne geliyorsa hak ediyordu.

Maggie, "Size inanamıyorum," diye bağırdı. "Nasıl olur da hiçbir şey yapmadan dikilirsiniz?"

Jangler, "Pekâlâ, Yüzbaşı!" dedi. "Bu kadar yeter. Adamını geri çağır. Niyetimizi belli ettik."

Yüzbaşı Swazzle isteksizce emri yerine getirdi. Muhafız ayağını Marcus'un göğsünden çekti ve mızrağını çocuğun kulağının dibinde çimlere sapladı.

Tehditkâr bir ses tonuyla, "Bir dahakine," dedi. "Yikker emir beklemeyecek. Yikker kanını akıtacak. Yikker kokunu sevmedi. Yikker'i kızdırıyor. Çok pis kokuyorsun."

Marcus özür diledi ve muhafız koca burnunu silerek geri çekildi. Marcus'un yanına koşan Alasdair ve Lee çocuğu ayağa kaldırdı.

Lee, "Akıllı olun," dedi. "Bir daha böyle bir şey yapmayın. Bu şeyler şaka yapmıyor."

Jangler kıkırdayarak çocuklara döndü. "Yüzbaşı Swazzle ve onun beş muhafızı bu dünyaya sizin emirlere itaat etmeniz için getirildi," dedi. "Onları kızdırmayın sakın. Göründükleri kadar vahşidirler, emin olun. Onları sizi katletmekten daha çok memnun edecek bir şey yok. Reddedilenler olabilirsiniz ama kutsal metni bir çok kez okudunuz veya dinlediniz: Punchinello'ların neler yapabildiğini biliyorsunuz. Tüm diyarda onlardan daha agresif ve vahşi bir yaratık yoktur. Lord'umuzun hizmetindeki en kana susamış savaşçılar bunlar, bu yüzden dikkatli olun. Nerede kalmıştım? Ah, evet, şato modelinin umarsızca yok edilmesinde. Bu korkunç suçu işleyen kişi diğerlerine örnek olması için öne çıkmazsa günün geri kalanını yiyeceksiz geçireceksiniz."

Beklentiyle çocuklara baktı. "Pekâlâ, haydi. Kim yaptı?"

Çocuklar mutsuzca kıpırdandı. Hepsi açtı ama bir şey söylemediler. Jody'nin yanakları yanıyordu. Modele ilk saldıran kişi

olduğunu biliyordu ama bunu itiraf edecek değildi ve kimse onu suçlamadı.

Jangler, "Pekâlâ," dedi. "Sizden onur veya terbiye beklemenin anlamsız olacağını tahmin etmeliydim," dedi. "Sizde bunlar yok. Ama ben kim olduğunu gayet iyi biliyorum." Parmaklarını şıklatıp Jody'yi işaret etti. "Götürün şunu!"

Alasdair, "Durun!" diye bağırdı. Yaratık çocukları bir kenara iterek öne çıktı. "O değildi. Bendim! Lanet olasıca oyuncağınızı parçalara ayırdım! Bendim! O değildi! Onun bununla bir ilgisi yok! Ve yine olsa yine yaparım! Onu rahat bırakın!"

Lee, yaşlı adamı, "Bunu yapmak istemezsin," diye uyardı.

Adam kayıtsızca, "Yapmayı çok istiyorum," dedi.

İtiraz etmenin anlamı yoktu. Punchinello Muhafızı kızı saçlarından tuttu ve sürüklemeye başladı. Kız çığlık attı ve mücadele etti ama muhafız çok güçlüydü. Hâlâ çığlık ve tekmeler atarken çimenlere götürüldü.

Christina, "Jody!" diye haykırdı. Peşinden gitmek istedi ama bir muhafız önüne geçti.

Alasdair, "Onu bırakın!" dedi. "Sen manyaksın! Kim olduğunu sanıyorsun?"

Yaşlı adam, "Ben Jangler'ım!" diyerek güldü. "Ben gardiyanım."

Muhafız kızı direklerden birine yasladı ve örgü ceketini çıkardı. Ellerini bağladı ve kızı ayakları yere değmeyecek şekilde yukarı kaldırdı. Neşeyle sırıttı ve belinden kamçısını çıkardı.

Muhafız, "Jody Jody Jody Jody," diye dalga geçti. Kamçıyı deneme amaçlı salladı.

Maggie, "Hayır!" diye çığlık attı.

Charm, "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

Alasdair öne çıkmak istedi ama Yüzbaşı Swazzle mızrağını çocuğun bacaklarına doğru savurup çocuğu geriye fırlattı.

Jim Parker her şeyi artan bir farkındalıkla seyrediyordu. İçinde müthiş bir heyecan vardı. Nefesi kesiliyordu. Bu yeni güçlerini herkesin gözü önünde ilk kez kullanışı olacaktı. Okuduğu çizgi romanlarda kahramanların devreye girdiği türden bir olaydı. Punchinello Muhafızları, Güvenilir Jim için kayda değer düşmanlardı.

Sağ elini göğsüne koydu ve yüzüne kararlı bir ifade takındı. Buradayken diğer çocukları korumaya yemin etmişti ve bunu yapacaktı. Bu kadardı. Bu ilk savaşı olacaktı. Sorunlu hayal gücü yürürken beyninin içinde fantastik süper kahramanlar dünyasına katılacak yeni şampiyonu müjdeleyen bir John Williams teması çalmaya başladı.

On iki yaşındaki çocuk öne çıktı.

Kırbacını savurmaya hazırlanan yaratığa, "Onu çöz!" diye emretti. "Yoksa buna pişman olursun. Seni sadece bir kez uyaracağım."

Punchinello Muhafızları çocuğa baktı ve gülmeye başladı.

Alasdair başını kaldırdı. "Ah, Tanrım, hayır," diye mırıldandı. Çocuğun aklından geçeni biliyordu. "Hayır, Jim! Dur! Buraya geri dön!"

Çocuk cesurca, "Ben Güvenilir Jim'im," diye açıkladı. "Hâlâ vaktiniz varken burayı terk edin. Ben bu insanlara zarar vermenize izin vermem."

Marcus şaşkın ve korku dolu gözlerle çocuğa bakıyordu. Anlayamıyordu. Bu çocuk ne yapıyordu? "Hayır!" diye bağırdı. "Sen delirdin mi?" Koşup yardım etmek istedi ama korkuyordu.

Lee, "Neyin peşindesin?" diye sordu. "Bu bir oyun değil."

Ama Jim artık laftan anlayacak durumda değildi. Zihninde, göğsündeki J harfinin mavi parıltısı tişörtünün üzerine kadar çıkıyor ve insanüstü bir güç damarlarına pompalanarak vücudunu

şişiriyordu. Diğerlerinin korkmuş bağırışlarının ve seslenişlerinin gerçek halini görünce attıkları heyecan çığlıkları olduğunu düşündü. İşi bitince onlardan bunu bir sır olarak saklamalarını istemek zorundaydı. Gerçek kimliği gizli kalmalıydı.

Çocuk kamçılı yaratığa doğru koşmaya başladığında Muhafızlar hâlâ gülüyordu. Jim öne atıldı ve şaşkın yaratığı başından yakaladı. Birlikte yere düştüler. Jim zayıf yumruklarını Punchinello'nun şekilsiz yüzüne indirdi ama darbeleri beklediği gibi yaratığı havaya fırlatmadı. Bunun yerine, yaratık öfkeyle kükredi ve ayağa kalktı, yanındaki mızrağa uzandı. Jim rakibini karşılamak için doğruldu. Punchinello hırlayarak mızrağını çocuğun göğsüne doğru savurdu ve kendi derisine kazıdığı harfin tam ortasına sapladı.

Uzun bir sessizlik oldu. Diğerleri çocuğun tökezlediğini gördü. Jim yere düşerken gözlerinde şaşkınlık vardı.

Sonra Maggie bir çığlık attı. Charm yüzünü elleriyle kapattı ve Marcus dizleri üzerine çöktü.

Alasdair gözlerine inanamayarak "Siz ne yaptınız?" diye sordu. "Bir ambulans çağırın! Tanrım! Tanrım!"

Lee kolundan yakalayıp kendine çekmeseydi Jim'in yanına koşacaktı.

"Sen de böyle bir son mu istiyorsun? Çocuk gitti. Bir bak. Ne senin ne de benim yapabileceğimiz bir şey var. Çocuk öldü! Bu şeylere aynısını yapmaları için bir bahane verme."

Maggie, "Onu... ö-öldürdüler!" diye kekeledi. Geri çekildi. "Onu öldürdüler!" Yeniden işçilere döndü. Bir tanesi öğle yemeğini yiyordu. "Lanet olsun size!" diye küfretti.

Jangler, Jim'in halinden Austerly Fellows'un parçasının bu çocuğun içinde olmadığını anladı. Hafif bir öfkeyle aldığı notlara baktı. "Şimdi çalışma gruplarını yeniden ayarlamam gerekecek,"

dedi. "Bir bakalım, şimdi geriye yirmi iki kişi kalıyor. Hah, bir taşla iki kuş."

Muhafızlara döndü ve kamçılamanın devam etmesini işaret etti. Kamçı şaklamaya başladı ve beş Punchinello, kız çığlık atarken dans etti.

Genizden gelen iğrenç sesleriyle, "İşte bu iş böyle yapılır!" diye haykırdılar. "İşte bu iş böyle yapılır!"

Kate Kryzewski otobüste kameraya bakarak "Ve işte, kalpleri ısıtan ailelerin yeniden bir araya gelişi arkamda devam ediyor," dedi. "Yanıldığımı bildirdiğim için mutluyum. *Dans Eden Valeler*'e önyargıyla yaklaştım ve çok yanılmışım. Bu kitap kötülüğün yuvası değil. Dünyaya bakmanın farklı ve yeni bir yolu, gördüğünüz gibi, çocuklar ve aileler bu mutluluğun merkezinde, bu da bizim Amerika'da takdir edip alkışlayacağımız bir şey. Bu hafta sonu sadece kitabın İngiltere'deki insanlara kazandırdığı neşeyle karşılaştım. Hasta ve sakat olanları bile değiştirdi, ayrıca suçluların rehabilitasyonuna ilk elden tanıklık ettim. Size şunu söylüyorum, Amerika, bu harika eserden korkmayın. Bilgeliğini ve felsefesini kucaklayın. Toplumumuza faydaları tahmin edilemeyecek kadar çok. Ben Kate Kryzewski, NBC Gece Haberleri'nden bildirdim."

14

Marcus mezarın üzerine bir kürek toprak attı ve toprağın üzerine hafifçe vurdu. Hava kararıyordu. Bütün bunlar bir günde mi olmuştu? Nasıl olur da birkaç saat içerisinde zaten tepetaklak olmuş dünyaları böylesine parçalanabilirdi?

Jangler mezarı çocuklara kazdırmıştı. Cesedin dışarı çıkarılmasını reddetmişti. Ayrıca, "Dışarıda kimse artık size ne olduğunu merak etmiyor," demişti. Bunu ne kadar çabuk kabullenirlerse işleri o kadar kolay olurdu. En azından kürek verme cömertliğini göstermişti ama önce yapılacak işler vardı. Kampın temizlenmesi ve yemek salonunun yepyeni hale getirilmesi diğer bütün işlerden öncelikliydi.

Kimse itiraz etmeye cesaret edememişti. Gördüklerinden sonra şoktaydılar ve büyük bir travma yaşıyorlardı. Hayatlarındaki delilik biraz daha vites artırmıştı ve buna alışmakta güçlük çekiyorlardı. Jim'in cesedi gün boyu güneşte kalmıştı. Yakınında, Jody hâlâ direğe bağlıydı. Sırtı kanıyordu ve başı yana düşmüştü. Alasdair kızı hastaneye götürmek veya bir doktor çağırmak için yalvarsa da dinleyen olmamıştı.

Bir Punchinello kızın yanında dikiliyor, herkesi uzak tutuyordu.

Christina, Maggie'ye, "O da mı öldü?" diye sordu.

Maggie, "Hayır," dedi. Kızın iyiliği için iyimser bir ses tonuna

bürünmeye çalıştı. "İyileşecek, göreceksin. Bu işler bitince onu yanımıza alacağız ve daha iyi olacak."

İşler başlamadan önce Jangler, çocukları toplayıp alfabetik olarak üçer sıraya sokmuş, bundan sonra böyle toplanacaklarını söylemişti. Sonra muhafızlardan bütün cep telefonları, tabletler, müzik çalarlar ve şarj cihazlarına el koymalarını istemişti. Muhafızlar bavulları boşaltmış, her yere bakmış, içlerinde gizli bir bölme veya cep olur diye bavulları paramparça etmişti. Yaratıklardan bir tanesi yüzünde mide bulandırıcı bir gülümsemeyle Charm'ın kıyafetlerine dokunmuş, bunu yaparken de büyük burnu titreyip kokuyu içine çekmişti. Bulduklarını yaşlı adama götürmüşler ve Jangler çocukların üzerlerinin de aranmasını istemişti.

On dört tane daha cep telefonu bulunmuştu. Sırıtan muhafız büklüm büklüm elleriyle Charm'ın üzerini gereğinden uzun süre aramıştı.

Charm, "Telefonumu çantamda buldun!" diye sızlanmıştı. Yaratık dokundukça irkiliyordu. "Bende başka telefon yok."

Yaratık kızın kulağına, "Bezuel," diye fısıldadı. "Güzeli seviyor."

Kız gözlerini kapatmış ve hiçbir şey olmuyormuş rolüne bürünmüştü. Yaratığın parmakları üzerinde gezinirken içinden kusmak geliyordu. Bu kadar korkmasaydı kesinlikle yaratığın çirkin yüzüne bir tokat atardı.

İş bittiğinde Jangler'ın yüzünde memnun bir ifade vardı. "Artık biplemeler veya o iğrenç melodiler duyulmayacak," dedi. "Birbirinize aptalca mesajlar atıp sürekli birileriyle konuşmayacaksınız. Burada sadece huzur olacak ve kimse yabancı haber sitelerine giremeyecek."

Alasdair kafasını kaldırdı. Mainwaring dün attığı mesajları biliyor muydu? Yaşlı adam ona doğru bakmıyordu, belki de bir

tesadüftü. Direğe doğru baktı. Dünyanın geri kalanı bunu görse bu çılgın ve barbar ülkeye askeri bir operasyon için hazırlıklar başlardı.

Jangler, "Şimdi," dedi. "İşe başlamadan önce bir bölüm okuyalım –Lumpstick'le ilgili eğlenceli bir şey olsun, tuhaf fare yakalayan ve köstebek boğan. Kupa Kraliçesi'nin bahçesinde mavi kemirgenleri kovaladığı..."

Kimse kulaklarına inanamıyordu. Birkaç metre ötede Jim'in cesedi hâlâ yerdeydi ve Jody'nin sırtının tıbbi bakıma ihtiyacı vardı ama bu adam hiçbir şey olmamış gibi kitaptan bir bölüm okuyordu. Alasdair, yaşlı adamın *Dans Eden Valeler*'den de deli olduğunu düşündü. Punchinello Muhafızları'na baktı. Jangler'ın tumturaklı hikâyesini dinlemiyorlardı. Bunlar neydi? Nereden gelmişti? Buraya nasıl girmişlerdi?

Jangler okuma sona erince hayal dünyasına dalmışçasına iç geçirdi ve çocuklar sonunda işe başlama izni verildi. Hemen kararlı ve enerjik bir biçimde işe koyuldular. İş ne kadar çabuk biterse Jody'yi o kadar erken alabilirlerdi. Yerleri sildiler ve fırçaladılar, her yere paspas çektiler ve bütün pislikleri temizlediler, sonunda ana blok ilk geldiklerindeki gibi görünüyordu. Ardından çöp poşetleriyle kampı dolaştılar, yerlere düşen kurdeleleri ve çiçekleri topladılar, kampın bakımsız görünmesine sebep olan her şeyi aldılar. Jangler yapılan işten memnun kalıp Jody ve ölü çocukla ilgilenmelerine izin verdiğinde saat öğleden sonra ikiydi.

Acil yardıma ihtiyacı olan Jody'ydi. Jim için kimse bir şey yapamazdı ama Marcus üzerine bir pelerin örterken Alasdair de Jody'nin iplerini kesti. Kız yaraları tekrar açılınca inledi. Alasdair ve Maggie, kızı kabine taşıyıp en yakındaki yatağa yatırdı. Christina fal taşı gibi açılmış gözlerle kızın kanlı sırtına bakıyordu.

Maggie, "Bunu temizlememiz gerek," dedi. Pratik olmaya ve dışarıdaki ölü çocuğu düşünmemeye çalıştı. Hiçbir şey düşünmek istemiyordu. Keşke otomatik pilota bağlayabilse ve içinden çığlık atmak gelmeden birkaç dakika geçirebilseydi. Derin bir nefes aldı ve yarayı incelemeye başladı.

Christina'nın iyiliği için, "Kurumuş kan temizlenince çok kötü görünmeyecek," dedi.

Küçük kız, "Görünecek," dedi.

Biri, "İşte," dedi. "Bunu kullan."

Maggie'nin burnunun dibinde büyük bir doğal sünger vardı. Kafasını kaldırdı ve Charm'ı gördü. Aralarındaki husumet unutulmuştu.

Maggie, "Teşekkürler," dedi. "Ama işe yaramaz, bu steril değil. Çok dikkatli olmalıyız. Bu yara enfeksiyon kaparsa..."

Charm, "Ben su kaynatırım," dedi. "Bu işe yarar, değil mi?"

Maggie emin değildi. "Sanırım. Bilemiyorum. Ben doktor değilim! Biyolojiden nefret ederim."

Charm elini Christina'ya uzattı. "Neden benimle mutfağa gelmiyorsun?" diye sordu. "Yardım edebilirsin."

Yedi yaşındaki kız inatçı bir ses tonuyla, "Kalmak istiyorum," dedi.

Maggie, kızın saçlarını okşadı. "Endişelenme," dedi. "Jody hiçbir yere gitmiyor. Sen onun iyileşmesine yardım edeceksin."

Charm, "Evet," dedi. "Çünkü ben çaresizim, suyu neyle ısıtacağımı bile bilmiyorum, evde kendi kendime bir tost bile yapamazdım. Gel."

Christina'yı dışarı çıkardı ve Maggie sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra Marcus içeri girdi, elinde yeşil plastik bir çanta vardı.

"Bütün kantinlerde bir ilk yardım çantası vardır!" diye açıkladı. Çantayı açtı. "Bir tane olacağını biliyordum. Dolaplardan birinin arkasına saklanmıştı. Bu nasıl bir delilik?"

Maggie, "Sen harikasın!" diye haykırdı. Neredeyse kalkıp çocuğu öpecekti ama son anda kendine hâkim oldu çünkü Marcus yanlış anlayabilirdi. Sonra ne kadar aptal olduğunu fark etti. Yakın geçmişte yaşananların bir anlamı yoktu.

"İçinde ne var?" diye sordu.

"Sargı bezleri, ıslak mendiller, bir sürü mavi plaster, çok işe yaramazlar... Tonlarca işe yarar malzeme."

Sargı bezlerinden birine uzandı ama sonra duraksadı. "Önce ellerimi yıkasam daha iyi olur," dedi. Banyoya koştu.

Alasdair yakında bir yerde dikiliyordu. Öfkesini kontrol etmeye çalışarak "Bir telefonum olsaydı," dedi. "Dünyadaki bütün haber ajanslarına bunu gönderirdim. Bir de dışarıdaki Jim'i."

Marcus, "Onu gerçekten gömecek miyiz?" diye sordu.

Alasdair, "Bunu kelimelerle anlatmak çok zor," dedi. "Ama yaşlı deli bir konuda haklı. Bu ülkede kimse bize neler olduğuyla ilgilenmiyor. Polisin tamamı onların kontrolünde. Burada kendi başımızayız. Bu kadar. Bundan sonra normalimiz bu. İsterlerse bizi şişlerler ve kimse bir şey yapmaz."

"Birini nasıl gömersin?"

"Büyük bir çukur kazmakla başlayacağız."

İki çocuk dışarı çıkmak üzereyken Maggie banyodan çıktı.

"Bir cep telefonu istediğini mi duydum?" diye sordu.

Alasdair, "Evet," dedi. "Ama bunun–" Kız iPhone'unu uzatınca olduğu yerde dondu kaldı.

Marcus, "Bunu nasıl başardın?" diye sordu. "O yaratıklar her yeri aradı."

Maggie öksürdü ve tavana baktı. "Her yeri değil," dedi. "Bunun için hızlı düşünen bir beynin ve bir balina büyüklüğünde kalçaların olması gerek."

Alasdair her şeye rağmen gülümsedi. Telefonu alıp Jody'nin sırtının resimlerini çekti.

Marcus, "Bu bir şey kanıtlamaz," dedi. "Bunu hâlâ direğe bağlıyken çekmeliydik. Buna kim inanır?"

Alasdair, çocuğun haklı olduğunu biliyordu. Ancak Jim'in fotoğrafı işe yarardı. O kanıtı kimse göz ardı edemezdi. Ama etrafta muhafızlar gezinirken bunu nasıl yapacaklardı?

Alasdair, Lee, Marcus ve Jim'le aynı kabinde kalan diğer çocuklar cesedin başında toplandı. Bir tabut söz konusu değildi, Jangler bunu kayıtsızca ifade etmişti. Bu yüzden çocuğu yorganına sarıp, çok sevdiği çizgi romanları ve yanında getirdiği diğer değerli eşyalarıyla birlikte gömmeye karar verdiler. On iki yaşındaki birine uygun bir tören değildi. Ailesinin nasıl insanlar olduğunu veya kardeşi olup olmadığını bilmiyorlardı. Mayıs Suyu gecesine kadar kimseyle çok fazla konuşmamıştı.

Üzerini örten pelerine baktılar, bunu nasıl yapacaklarından emin değildiler. İki Punchinello mızraklarına dayanıyor, sırıtarak çocukları seyrediyordu. Sahne sökülürken kampa çatırtıların sesi doldu ve Jangler işçilere kaydırağı nasıl sökeceklerini anlatmaya başladı.

Lee nazikçe, "Birinin şu pelerini kaldırması gerek," dedi.

Marcus gönüllü oldu. Ölü çocuğa bu kadarını borçluydu. Daha önce o kadar korkak olmasa belki saldırıyı durdurabilirdi. Eğildi, nefesini tuttu ve pelerini kenara çekti.

Maggie'nin sesi yükseldi. "Bana şişko inek diyemezsin!"

"Haklısın!" Charm da bağırıyordu. "İnekler senin kadar büyük değil. Sen dev ve çirkin bir kadınsın! Sen varken bir gruba bile gerek yok, sen tek başına bir müzik festivalisin."

"Kes sesini, mandalina suratlı çırpı!"

"Evet, en azından ben her şeyi yemiyorum!"

"Gel buraya, sıska kaltak!"

İki kız dövüşmeye başladı. Birbirlerinin saçlarını çektiler ve Charm tiz bir çığlık attı.

Punchinello Muhafızları, kızlara bakıp kıkırdadı. Alasdair yanlarına koşup kızları ayırdı.

"Sizin neyiniz var?" diye bağırdı. Maggie'yi kabinine soktu ve Charm'ı da diğerine gönderdi. "Delirdin mi? Buna ihtiyacımız yok!"

İçeriye girdiklerinde, rahatlayarak iç geçirdi ve telefonu çıkardı. "Bir tane çektik," dedi. "Ama görmek istemezsin. Ben bile bakamıyorum."

Maggie başını iki yana salladı ve Jody'yle ilgilenmek için kızın yanına gitti.

Yaralı kız, "Çırpı mı?" diye sordu.

Maggie, "Bir şey söylemek zorundaydım," diyerek kıkırdadı. Jody'yi uyanık gördüğü için rahatladı. "O zavallı kız fazla iyi ve ona söyleyecek kötü bir söz bulamadım. Oysa ben hakaretlere çok alışkınım."

"İyi mi? Buna inanmıyorsun."

Alasdair telefonu sakladı.

Sinirlenerek "Ah, şarjı yüzde ondan daha az kalmış," dedi. "Daha uzun gitmesini nasıl sağlarız?"

Maggie, "Yatakta YouTube seyrediyordum," diye açıkladı. "Ve resim çekmek bataryayı hızlı tüketir."

Önceki akşam e-posta gönderdiği adrese hemen bir tane daha yazdı, kızlar dikkatleri üzerlerine çekerken çekmeyi başardığı şok edici kanlı resmi de ekledi. Sonra hızla haber sitelerini aradı ve onları da adres listesine yapıştırdı. Ekran birden kararardı.

Çaresizce, "Hayır!" dedi. "Göndermek üzereydim. Çabuk! Şarj cihazı nerede?"

Maggie'nin yüzü düştü. Özür dilercesine, "Onu aldılar," dedi. "Onu da saklayamazdım."

Alasdair bir süre kıza baktı, sonra yenilgiyi kabullenerek yüzünü elleriyle kapattı.

Kız kederli bir biçimde, "Bu işler böyledir," dedi.

Çocuk kafasını kaldırdı ve aklına yeni, tehlikeli bir fikir geldi. Dışarıya baktı. "O zaman yapılacak tek şey var," dedi. "Mainwaring'in kabininden bir şarj cihazı çalmalıyız."

*

Lee ve Marcus mezarı sırayla kazdı.

Kabinlerden uzakta bir yerde, yeni takılmış dikenli tellerin dibinde bir yer seçtiler. Punchinello'lardan biri tuvaletlerini yaparken bile başlarında dikiliyordu. Adı Yikker olandı ve Marcus mezarı doldurmaya çalışırken toprağı tekmeleyip mezardan dışarı fırlatıyordu.

Spencer sökülen sahneden bir tahta parçası buldu. Xbox oyuncularından biri olan Nicholas görünüşe göre çizimi iyi bir çocuktu ve üzerine bir kalemle Jim'in adıyla yaşını yazdı. Acınacak halde bir mezardı.

Jody dışında bütün çocuklar mezarın başına gelip saygı duruşunda bulundular, ardından yorgana sarılı ceset çukura indirildi.

Maggie, "Bir şeyler söylememiz gerekmez mi?" diye sordu. "Dini bir şeyler, toz ve o tarz şeylerden bahseden bir konuşma? Belki de bir dua?"

Lee, "Hristiyan olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi.

"Evet, ama onu böyle hiçbir şey söylemeden mezara indirmek doğru gelmiyor."

Charm da aynı fikirdeydi. "Bunu doğru düzgün yapmalıyız," dedi. "Biz hayvan değiliz."

Ama kimse ne diyeceğini bilmiyordu ve Google artık bir seçenek değildi.

Lee, "Lanet olsun," dedi. "Ben yaparım. Yeterince ilahi dinledim, belki aklımda bir şeyler kalmıştır."

Elinden gelenin en iyisini yaptı ve çocuklar konuşmayı sessizce dinledi. Lee kendini bir taklitçi gibi hissediyordu. Kitap kontrolü ele geçirmeden önce bile dindar biri değildi ve sonrasında olduğu da söylenemezdi. Büyükannesinin İsa'nın resmini duvardan kolaylıkla indirip yerine bir Ay Büyücüsü resmi koyması içinde kalanları da öldürmüştü. Hem ayrıca Tanrı, Jim'in ihtiyacı olduğunda neredeydi? Şimdi kendilerini izliyor muydu?

Maggie, Lee'nin konuşması bitince, "Bir şarkı da söylemeliyiz," dedi. "Sizin bildiğiniz bir tane var mı?"

Doğru düzgün bir şarkı bilen yoktu. Herkes pes etmek üzereyken Charm zayıf ve titrek bir sesle şarkısına başladı.

Sessiz gece, kutsal gece

Önce iğrenç bir şaka yaptığını veya aptalca bir Noel şarkısı söyleyeceğini düşündüler. Ama sonra kelimelerin anlamlı olduğunu fark edip teker teker kıza eşlik ettiler.

Kutsal sübyan savunmasız ve narindi.
Senin huzurlu cennetinde uyusun.
Senin huzurlu cennetinde uyusun.

Cümleleri bir kez dile getirmek yeterliydi. İkinciyi kimse başaramazdı. Avuçlarına biraz toprak alıp mezarın üzerine attılar ve hiç

tanımadıkları ama kendilerini korumaya çalışırken ölen çocukla vedalaştılar. Marcus ve Lee geride kalıp mezarı doldurmaya devam etti.

Jangler kampın sağına soluna asılan bütün *gösterişli ve renkli* sepetlerin ve saksıların kamptan çıkarılmasını emrettiği için ellerinde sadece küçük çocukların çimenlerin üzerinden topladığı bir avuç papatya vardı.

Marcus kürekle son toprağı attığında hava kararmaya başlamıştı. Hâlâ bu çirkin ve korkunç günü yorumlamaya çalışıyordu.

Şimdi her şey yerli yerindeydi. İşçiler birkaç saat önce kamyonlarla kampı terk etmişti. İşleri vaktinde bitirmek için sıkı çalışmışlardı. Kampın etrafı şimdi yüksek bir çitle çevriliydi ve çitlerin üzerinde dikenli teller vardı. Alçak ahşap kapılar yeni getirilen yüksek çelik bariyerlerle değiştirilmişti. Sahne ve kaydırak sökülmüş, neşeli panayır malzemeleriyle birlikte götürülmüştü.

Marcus geriye kalanlara baktı. Ürkütücü ve iskelete benzeyen bir kule gökyüzüne yükseliyordu. Tepesinde bir Punchinello, kurulan platformdan kampa bakıyor, gece nöbetini tutuyordu. İki tanesi de kampın etrafında devriye geziyordu.

Saat sekizden sonra kabinlerden çıkılmayacağı daha önce duyurulmuştu. Jangler küreği almaya gelince bunu tekrar hatırlattı.

"Herhangi birinizi saat sekizden sonra dışarıda yakalarsak," diye uyardı. "Yüzbaşı Swazzle ve adamlarına size merhamet etmemeleri söylendi, zaten edecek değillerdi. Bu yüzden acele etseniz iyi olur. Erken yatmak size iyi gelecektir. Yarın bütün gücünüze ihtiyacınız olacak. Bugün fazla müsamaha gösterdim. Lumpstick'in komik hikâyeleri her zaman kalbimi yumuşatır. Ah, size tatlı rüyalar dilerim, çocuklar."

Çocuklar kabinlerine doğru yürüdü. Marcus içeri girmeden önce duraksadı.

"Demek buraya kadar," dedi. Öfkelenemeyecek kadar aç ve yorgundu. "Bundan sonra hayatımız böyle olacak. Kilitli ve unutulmuş, başımızda da gardiyan olarak yaratıklarla."

Lee, "Buna alışsan iyi olur," dedi.

Marcus içeri baktı. Düz ekran televizyon duvardan sökülmüş ve Xbox da götürülmüştü. Gözleri yatakların üzerinde gezindi ve sonunda boş olanı buldu. Bir elini yaralı yüzüne attı.

"Mümkün değil," diye mırıldandı. "Beni burada tutamazlar. Ben o mızraklardan biriyle ölmeyeceğim. O Yikker denilen iğrenç yaratık beni ateşledi. Hayır, buradan kaçacağım ya da kaçmaya çalışırken öleceğim."

Kamptaki bütün çocuklar açlıktan kıvranıyordu. Guruldayan mideleri ağrıyor ve ertesi gün kendilerini ne gibi kötülüklerin beklediğini bilmedikleri için korkuyorlardı.

Alasdair kabininde yalnızdı. Altı çocuk günün erken saatindeki otobüsle kampı terk etmişti ve sonrasında o kadar çok şey olmuştu ki eşyalarını başka bir kabine taşımayı unutmuştu. Artık çok geçti. Gitarını çıkardı ve melankolik bir melodi çalmaya başladı. Lee'yle konuşmak istiyordu ama fırsatını bulamamıştı. Kimseye görünmeden Jangler'ın kabinine girme planından bahsetmek istiyordu. O şarj aletini almalıydı ve bunu en kısa sürede yapmalıydı.

Duvarlara şarkısını söyledi. "On altı yaşıma kadar burada kapana kısılamam!"

Kızlar daha organizeydi. Maggie'nin kabininden iki kız, Jody yatağından kaldırımasın ve Christina da yanına kalabilsin diye, Charm'ın kabinine gitmişti. Maggie yaraları elinden geldiğinde temizlemiş ve sarmıştı. Jody'nin sırtı alevlerin üzerinde kızartılmış gibi acıyordu. Fakat aklı Punchinello Muhafızları'ndaydı.

"Bu dünyada onlara benzeyen bir şey yok," diye yakındı. "Yok! Ama bunun tek bir anlamı olabilir... Ay Büyücüsü gerçek, gerçekten var olan bir yer ama başka bir boyutta, belki de bir paralel evrende veya onun gibi bir şeyde. Bu, kitaptaki diğer her şeyin bir yerde var olduğu anlamına mı geliyor?"

Christina asık suratla başıyla onayladı.

Maggie, "İnsanın beyni acıyor, değil mi?" dedi. "Ben artık düşünemiyorum. Dişlerimi fırçalayıp yatacağım."

Tuvalet çantasını yanına aldı ve kapıyı arkasından kapattı. Yuvarlak yüzünde suçlu, tedirgin bir ifade vardı. Çantasını açtı, iki Mars ve bir Twix çikolatayı çıkardı, kutsal emanetlermiş gibi okşadı. Bunları Fransa'ya kaçmaya çalışmadan önce almıştı ama kampta o kadar çok yiyecek vardı ki hiç dokunmamıştı. Şimdi, aşırı şişman kız Mars çikolatalardan birinin ambalajını açtı ve çikolatanın sıcak kokusunu burnuna çekti. Tüm gün hiçbir şey yememişti ve karnı kazınıyordu. Bunu diğerleriyle paylaşması gerektiğini biliyordu, en azından Jody ve Christina'ya da verebilirdi ama kendine hâkim olamadı ve birkaç saniyede mideye indirdi.

"Çikolatayı kim icat ettiyse," diye fısıldadı. "Umarım uzun ve mutlu bir hayatı olmuştur."

Davetkâr ikinci Mars'a baktı ve onu da kısa sürede yedi. Hemen rahatladı ve keyifle geçen birkaç saniye her şeyi unutturdu.

Ciddi bir ses tonuyla, "Twix'i saklamalıyım," dedi. "Birini Jody'ye diğer parçasını Christina'ya veririm."

İki kabin ötede, Charm yüzünü nemlendiriyordu. Açlıkla mücadele edebilirdi. Bunun detoks günlerinden biri olduğunu düşünebilirdi ama gerçi meyveli karışımı yoktu. Bugün çok inanılmaz ve çok korkunç şeyler yaşamıştı ama canını en çok yakan ve onu en çok üzen aklından çıkmıyordu. Annesi neden gelme-

mişti? Geleceğine söz vermişti. Charm'ın *Dans Eden Valeler*'e duyduğu nefret körüklendi.

Yandaki kabinde Lee tavana bakıyordu. Gün boyu içini kemiren bir şey vardı ve şimdi ne olduğunu anlamıştı. Jangler şato modeline saldıranın Jody olduğunu nereden biliyordu? Birisi kızı ispiyonlamış mıydı? Başka açıklaması yoktu. Ama kimdi? Olanları sadece diğer çocuklar görmüştü.

Tiksinerek "Burası düşündüğümden de pis bir yere dönüştü," dedi.

Marcus, "Ne oldu?" diye sordu. Duştan havlusuyla çıkmış merdivenleri çıkıyordu. "Seni duyamadım."

Lee farkındalığını kendine sakladı. Marcus'un önceki akşam yemek salonunda olmadığını biliyordu ama başka biri Jody'yi ele vermişti.

Son beş ay, Lee'ye kimseye güvenmemeyi öğretmişti. Alasdair bile şüpheliler arasındaydı.

"Sadece, zor ve beyin eriten bir gün olduğundan yakınıyordum," diye yalan söyledi. "Biraz uyumam gerek."

Marcus, "Ayakkabılarınla mı?" diye sordu.

"Bundan sonra her an her şey için hazırlıklı olmalıyım."

Lee bunları söylerken ışıklar söndü. Her kabinde aynısı oldu. Zifiri karanlıkta kaldılar. Küçük kızlardan bazıları çığlık attı ve sesleri kampa yayıldı.

Marcus, "Saat sekiz," dedi. "Işıklar söndü."

Lee, "Buna da alışmamız gerekecek," dedi. Yana döndü.

Marcus, "Ben değil," diye söz verdi.

"Bugün iyi iş çıkardın, Kız Delisi. O çocuğu gururlandırdın. Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değilsindir."

Marcus burnundan soludu. "Dost olmamız için bu mu gerekiyordu?" diye sordu. "Bir çocuğun mezarını birlikte kazmamız mı?"

Lee, "Dost olduğumuzu söylemedim," dedi. "İyi geceler, kedicik."

Marcus çocuğun ciddi olup olmadığını anlayamadı ama şimdilik umurunda değildi. Zihinsel, duygusal ve fiziksel olarak tükenmişti. Karanlıkta yatağını buldu ve içine girdi. Birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Lee uyanık kaldı. Yapması gereken bir şey vardı. Gözlerini kapattı ve odaklandı. Yumuşak ve duyulmayacak bir ses tonuyla *Dans Eden Valeler*'in girişini okumaya başladı. Daha öncekilerde olduğu gibi kalbinde bir kramp hissetti ve tüyleri diken diken oldu. Sonra üzerine her zamanki serinlik çöktü, kulaklarında bir ses kükredi, midesi bulandı ve gırtlağı yanmaya başladı.

Şafak Prensi'nin diyarında hafif sıcak bir ilkbahar günüydü. Çalıların üzerinde yağmur damlaları parıldıyor, dolgun ve sulu böğürtlenler ışıldıyordu. Krallık yağmurla yeni temizlenmişti ve tarlakuşları şarkılarını söylüyordu.

Lee kafasını kaldırdı. Önünde boş bir toprak yol uzanıyordu. Uzakta, sazlarla kaplı çalıların ve dumanı tüten Mooncot bacalarının ardında, Beyaz Şato'nun kuleleriyle surları güneşin altında parlıyordu. Geriye bir adım attı. Kendini ne zaman burada bulsa aynı tepkiyi veriyordu ama alışmaya başlamıştı.

Topuğu çamurlu suyun içine girdi ve Nike ayakkabısına baktı. Dudaklarında şaşkın bir çığlıkla altındaki eşofmana ve üzerindeki tişörte baktı. Kıyafetlerini görebiliyordu! Bu sefer görünürdü, bir gölge formunda değildi, ruhani bir varlık değildi. Gerçekten buradaydı! Zihni kendi zihniydi, o aptal peri masalındaki karakterler gibi giyinmiyor ve kim olduğunu biliyordu. Takdir ederek elini havaya kaldırdı. Sonra havaya sıçrayıp neşeli bir çığlık attı. Derisi siyahtı.

Arkasından gelen zayıf bir ses, "Kim var orada?" diye sordu.

Lee arkasına döndü. Ortaya çıkmak istemiyordu. Onunla kimin konuştuğunu görünce rahatladı ve güldü.

Yolun kenarında uzun bir darağacı vardı. Havada duran demir kafesin içinde pörsümüş ve bir cesede benzeyen biri duruyordu, adamın etten çok kemiği vardı. Yırtık pırtık ve grileşmiş kıyafetler hâlâ bir deri bir kemik cesedin üzerindeydi. Beyazlaşmış saçlar kafatasına tutunuyordu ama göz yuvalarının içi boştu. Haxxentrot'un gönderdiği kargalar gözleriyle ziyafet çekeli çok olmuştu.

Titreyen çene, "Nasıl olur da benimle dalga geçmeye cesaret edersin?" diye sordu. "Kimse Meşe-Göğüslü Jacky Samson'la dalga geçemez. Kaslı katil ve barondan dönme haydut, Kuzey Bataklıklarının Felaketi ve yaşayanların!"

İki iskelet el demirlere tutunup kafesi vahşice sarsmak istedi ama kemikleri zangırdadı.

Lee, "Ne kadar zamandır oradasın, adamım?" diye sordu. "Çünkü anlattığın gibi durmuyorsun."

Kafatası dişlerini sıktı ve dişlerinden biri aşağıya düştü. İskelet pes etti ve acınacak bir biçimde inledi.

"Dokuz kıştır beni bu paslı kafesin içinde tutuyorlar," dedi. "Atımın tekmeleyerek dereye attığı yaşlı kadının bir cadı olduğunu nereden bilebilirdim? Gençliğimde çok ünlüydüm. İri yarı Jacky Samson, asil hırsız ve kısa süreliğine korsan. Güvenlik güçleri beni Gümüş Metelik'te yakaladığında ne kelepçelerden ne de beni bekleyen sondan korktum. Jacky'nin kılıcı bir sürü başı bedeninden ayırmıştı, evlat ve hızlı yaşanan hayattan çok keyif almıştı. Bu yüzden cezamı çekmeye hazırdım. Beklemediğim şey ise Yasak Kule'nin cadısının şeri ve gücüydü. Bana büyülerinden birini yaptı ve zavallı Jacky doğru düzgün ölemedi, bu hayata

tutunmaya devam etti. Şimdi göğsünde bir ardıçkuşu yuvası var ve kafasının içinde örümcekler dolaşıyor. Kıyafetler bu kış tamamen çözülür ve sonunda Jacky'den geriye birbiriyle bağlantısı olmayan kemikler kalacak. Beklediğim türden bir ölümsüzlük değil. Ayrıca korkunç bir yalnızlık."

"Kulağa çok zormuş gibi geliyor, dostum."

Ceset, "Senin garip bir konuşma şeklin var," dedi. Sol kulağının olması gereken yerdeki deliği çocuğa döndü. "Bir şövalye veya bir köylü gibi konuşmuyorsun. Sen kimsin, yabancı?"

Lee sırıttı.

"Sanırım buralarda beni Şato Hayaleti olarak biliyorlar."

15

Sabah beşte her zamanki minibüs yine içi dolu bir şekilde kampı terk etti. Jangler aracın arkasından baktı ve sonra kabinlere göz gezdirdi. Tahmin ettiği gibi, bu akşamki kâbuslar çok canlı ve güçlüydü. Bu sefer yataklardan bazıları ters dönmüştü. Çocuklar hâlâ köprüleme cihazının uykusundaydı.

Saatine baktı ve bıyıkları hafifçe titredi. "Bir saatleri var," dedi.

Saat altıda çimenlerin üzerindeki çanı çaldı. Çocuklar inleyerek kendine geldi. Jody sırtüstü düşüp bir çığlık attı.

Maggie kıza yardım ederken öfkeyle, "Gece burada neler oluyor?" diye söylendi. "O sırtı kambur şeyler buraya gelip bizi tokatlamıyor, değil mi? Ama bunu bizi uyandırmadan nasıl yaparlar? Dün bize içecek bile verilmedi. Kulağa mantıklı gelmiyor."

Jody, "En son ne zaman mantıklı gelmişti?" diye sordu.

Maggie saate bakıp küfretti. Çizelgeye göre beş dakika sonra mutfakta olması gerekti ve geç kalmaya cesaret edemezdi. Kıyafetlerini giydi ve dışarı çıktı.

Onu bir Punchinello bekliyordu. Çelik yüzeylerden birinin üzerine tünemiş, mızrağını dizlerinin üzerine koymuştu. Diğer kabinden gelen on üç yaşındaki Esther isminde bir kız da mutfakta görevliydi. Maggie içeri girdiğinde çoktan oradaydı ve yaratıkla yalnız kalmaktan korkuyor gibiydi. Kızın elleri tedirgin bir biçimde titriyordu.

Maggie, "Herkes için kahvaltı mı hazırlayacağız?" diye sordu. "Bu yaptığınız cinsel ayrımcılık."

Punchinello dudaklarını yaladı. "Evet, sen pişir," dedi.

Maggie, "Ama depoda bir şey yok," dedi.

Muhafız mızrağıyla kapıyı işaret etti. "Yiyecek, evet, içeride."

Kızlar bakmaya gitti. Sekiz büyük plastik kap getirilmişti.

Yaratık, "Bir hafta için yeter," dedi.

Maggie, "Neden mutfağa verildiğimi anlamıyorum," diye homurdandı. "Yemek yemeyi seviyor olmam lanet olasıca Gordon Ramsay olduğum anlamına gelmez. Yumurta haşlayabilir ve mikrodalga kullanabilirim ama hepsi bu kadar."

Esther iyimser bir biçimde, "Yirmi iki kahvaltı hazırlayabiliriz," dedi. Yaratığın gözlerini kıstığının ve dudaklarının büküldüğünün farkındaydı. "Mısır gevreği ve tost için ekmek varsa çok daha kolay olur. Öğle ve akşam yemeklerini sonra düşünürüz. Yapabiliriz."

En yakındaki kabı açtılar.

Maggie, "Bir hata olmalı," dedi.

Sırayla hepsini açtılar. Maggie mutfağa geri döndü. Punchinello şimdi kahkaha atıyordu.

Maggie, "Neler oluyor?" diye sordu. "Yiyecekler nerede? Kutuların hepsinde artıklar, kabuklar ve lahana yaprakları var."

"Güzel, değil mi?"

"Biz onları yemeyiz!"

Muhafız, "Güzel yemek yerlerinden geldiler!" diye cevap verdi. "Güzel yiyecek, değil mi? Ham ham."

Maggie yaratığın söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı. "Sen bu kutuların restoranlardan geldiğini mi söylüyorsun? Onlardan artakalanları mı yememiz bekleniyor? Buradakiler onların çöp kutularından mı geldi? Bunları hayvanlar bile yemez."

Punchinello, "Domuz çiftliği bunları istemedi," dedi.

"Demek domuzlara göre bile değil."

Esther sessizce ağlamaya başladı. Karnı çok açtı. Maggie büyük buzdolabını açtı. İçindeki tepsilerde sosisler vardı. Ağzı sulandı ama bunların o veya diğer çocuklar için olmadığını biliyordu. Muhafız da bunun için buradaydı, sosislerin çalınmasına engel olmak içindi.

Yaratık, "Sosisler!" diye haykırdı. Ayaklarını çocuksu bir neşeyle dolap kapaklarına vurdu.

Maggie öfkeyle, "O Jangler denilen bunakla konuşacağım," dedi. "Bu çamuru yememizi ciddi ciddi bekliyor olamaz. Bu mümkün değil."

Ama mümkündü. Jangler bu hafta sadece gelen yiyecekleri yiyeceklerini ve hemen işe koyulmazsa işçilerin bugün boş mideyle çalışmak zorunda kalacağını söyledi.

Günün çimenlerin üzerinde yapılan ilk okumasının ardından diğerleri yemek salonunda toplandı ve herkes çok açtı; sosislerin kokusunu aldılar ve ümitlendiler. Maggie kötü haberi vermek zorunda kaldı ve etsiz bir çorba hazırladığını söyledi. Eldeki çöplerle aklına gelen tek şey buydu.

Marcus tiksinerek "Ben bunu yemem," dedi. "Bu iğrenç."

Maggie, "Biliyorum," dedi. "Ama hepsi bu. Olmayan bir şey pişiremem."

Alasdair, "Sen ciddi misin?" diye sordu. "Bundan sonra bunu mu yiyeceğiz?"

"Öyle görünüyor."

Çocuklar hayal kırıklığıyla tabaklarına baktı. Christina yüzünü buruşturdu. Maggie yedi yaşındaki kıza yemeğini hemen yemesini ve sonra hâlâ kabinde dinlenmek zorunda olan Jody'ye de bir tabak götürmesini söyledi.

Alasdair, "Bunu kabul ediyor musunuz?" diye sordu.

Marcus, "Tartışmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Bunu yaparsan Jim'e eşlik edersin, toprağın altında. Ama kendi mezarını kendin kazarsın; ben o işi bir daha yapmam."

Diğerleri Marcus'un haklı olduğunu biliyordu. İlk kaşıklayan Charm oldu.

"Vitamin dolu, değil mi?" diye sordu. Gülümsemeye çalıştı. "Gördünüz mü? Bunun içinde yeşillikler var ve karbonhidrat yok. Kızartılmış bir kahvaltıdan çok daha iyi. Teninize de iyi gelir."

Çocukları inandıramadı ama herkes o kadar açtı ki kaşıklar titreyen dudaklara yöneldi.

Charm ciddi bir ses tonuyla, "Bunu yemezseniz," dedi. "Başaramazsınız. Bu yüzden yutmaya çalışın."

Marcus, "En azından senin sivilcelerini temizler, *Herr Spenzer*," dedi. Çorbayı koklarken yüzünü buruşturdu.

Lee kâsenin içindeki iştah açmayan karışımı kaşığıyla karıştırdı. Pencereden ana bloğun arkasına baktı. Dışarıda, ormanda, gizlediği yiyecekler vardı. Bu noktaya geleceklerini tahmin etmişti. Hafta sonu bittikten sonra kampı terk edemeyeceklerini biliyordu. Tek yapması gereken dikenli telleri nasıl aşacağını ve yiyecekleri azar azar nasıl getireceğini çözmekti. Bunu nasıl yapacaktı? Ve bir şey daha vardı.

Yastığının altında, dün akşam Ay Büyücüsü'nden getirdiği bir elma vardı. Deneysel olarak oradaki bir ağaçtan kopartmıştı. Orada bir şey yemek istemiyordu, geri dönünce çamura dönüşeceğini veya hemen kurtlanacağını düşünmüştü. Geri döner dönmez incelediğinde yenilecek durumda olduğunu görmüştü. Oradan başka ne getirebilirdi?

"Konuşmamız gerek." Alasdair'in samimi fısıltısı düşüncelerini yarıda kesti. "Mainwaring'in kabinine girmenin bir yolunu bulmalıyım."

Lee cevap vermeden önce etrafına bakındı. "Sen delirmişsin," diye mırıldandı. "Ve burada çok fazla kulak var."

Tam bu sırada Yüzbaşı Swazzle içeriye girdi. Kahvaltı sona ermişti. On dokuz korkmuş çocuk çizelgedeki gibi iki gruba ayrıldı. Christina koşup Jody'ye yiyecek bir şey götürmek istedi ama Yikker denilen yaratık kızı yakalayıp sert bir biçimde diğerlerinin yanına itti. Marcus, kızı yakaladı ve tekrar kaçmaya çalışmasına engel oldu.

Kızı sakinleştirmeye çalışarak "Onları kızdırma," dedi. "Neler yapabildiklerini gördün."

Yikker, "Konuşmayın!" diye hırladı. Uzun ve kavisli burnu üzerinden Marcus'a baktı. "Çok kötü kokuyorsun!"

Dört muhafız herkesi dışarıya çıkardı ve kapılara doğru sürdü, nazik olmayan ellerle çocukları itip kaktı.

Maggie, Yüzbaşı'ya, "Nereye götürülüyorlar?" diye sordu.

Yaratık, "Yüzbaşı'yı selamla!" diye bağırdı. Bir ayağını yere vurdu. "Anormaller her zaman Yüzbaşı'yı selamlayacak! Sen iğrenç ve pis kokulu bir solucansın!"

Maggie hemen emre itaat etti. "Özür dilerim," dedi. "Selam vermem gerektiğini bilmiyordum. Eğer... eğer sormama izin verirseniz, arkadaşlarım nereye gidiyor?"

Punchinello uzun parmağıyla kalın kaşlarından birini büktü. Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Bugün," dedi. "İşe başlıyorlar."

"Kampın dışında mı? Orada ne işleri olabilir?"

Swazzle, kızın ayakları dibine balgam atıp dişlerini yaladı ve kasıla kasıla uzaklaştı.

Kız, "Sen kendi işine bak desen de olurdu," diye mırıldandı.

Aynı soruyu Alasdair de yanındaki muhafıza soruyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Muhafız, "Konuşmak yok," dedi. "Yoksa Anchu şişler!"

Jangler kapıları ardına kadar açtı.

Çocuklara ciddi bir ses tonuyla, "Unutmayın," dedi. "Yüzbaşı'nın adamları mızraklarını tekrar kana bulamak için bir bahane arıyor. Onları sinirlendirmeyin. Ne diyorlarsa yapın. Kampın dışına çıkıyor olabilirsiniz ama en ufak bir yanlışınızda ölürsünüz. Bu kadar kısa sürede iki ölüm sizin çok dikkatsiz olduğunuzu gösterir."

Punchinello'lar nahoş kahkahalarını attı ve genç tutsakları orman yoluna çıkardı. Jangler kapıları kapattı ve anahtarlarından biriyle kapıyı kilitledi.

Lee önce arkasındaki kampa sonra önündeki uzun yola baktı. Nereye gidiyorlardı?

Jody, Maggie'nin getirdiği çorbayı içmek için dişlerini sıkarak yataktan doğrulmaya çalıştı. Gece yaraları açılmıştı ve hareket bile edemiyordu. Jangler bile bunu görebiliyordu yoksa kızı da çalışmaya gönderirdi.

"Neden dışarısı?" diye sordu. "Dışarıda ne var?"

Maggie'nin buna verecek cevabı yoktu. "Belki de ahırlarda veya büyük bir evde ya da bir otelde çalışacaklardır."

"Artık bacaları çocuklara temizlettirmiyorlar."

"Eskiden yapmadıkları bir sürü şey var ama artık yapıyorlar!"

Jody düşünceli bir biçimde çorbasını içti. Tadının çok kötü olduğunu düşünmüyordu. Sonra aklına bir şey geldi.

"Ya," dedi. "Ya onları öldürmek için dışarı çıkarıyorlarsa? Bu hep olur. Bu yaratıklar şimdi kitlesel bir mezara ceset atıyor olabilir."

Maggie, "Öyle deme," dedi. "Bu korkunç bir şey!"

"Bunu beklemeliyiz. Bu kaçınılmaz bir şey. Bizden kurtulmak istedikleri anda bunu yapabilirler. Tanrı aşkına, burası bir esir kampı! Kitabın henüz beyin yıkamadığı diğer ülkelerde ya-

pılanlara bak; insanlar diğer insanlara korkunç şeyler yapıyor. Guantanamo'ya hoş geldiniz. Ve bu muhafızlar insan bile değil. Bizi sıradan bir yaşam formu olarak görüyorlar. Ben şahsen bizi neden hayatta tuttuklarını bilmiyorum. Amaçları ne? Bunun onlara ne faydası var?"

"Böyle konuşmamalısın, bu çok sinir bozucu."

"Hayır, sadece gerçekçiyim. Dürüst olmak gerekirse, burada çok fazla kalmayacağız ve zamanımız azalıyor."

Gün çok yavaş geçti ve diğerlerinden hâlâ eser yoktu. Maggie ve Esther yiyecek olarak getirilen şeyleri ayıkladı. Kullanılabilir durumda olanları yıkadı, sonra sınıflandırdı, ardından öğle yemeği için çok daha yoğun, daha doyurucu bir çorba hazırladı. Ama yemek için kimse geri dönmedi. Jangler buzdolabına bir kilit taktıktan sonra kabinine geri döndü ve Yüzbaşı Swazzle da kendi kabinine çekildi, bir saat sonra dışarı çıkıp tellerin etrafında devriye attı.

Saat altıya geliyordu. Maggie kabininin basamaklarındaydı, endişeli gözlerle kapılara bakıyordu, gidenleri en son orada görmüştü.

Esther'le koşarak kabine girerken, "Geldiler!" diye bağırdı.

Kapılara koştular ve yüzleri düştü. Diğer çocuklar tökezliyor ve yolda yürümekte zorlanıyordu. Pis ve tükenmiş bir haldeydiler; küçük olanlardan bazılarına büyükler yardım ediyordu. Kıyafetleri yırtılmıştı ve Maggie daha yakından bakınca elleriyle yüzlerinin kana bulandığını gördü. Ellerinde canlı sarı-yeşil bir renk vardı ve sonra koku burnuna vurdu.

Maggie ve Esther geri çekilip öksürdü. Geri dönen grup çürümüş bir kokuyla birlikte geliyordu. Koku dayanılmazdı. Tam bu sırada Jangler kapının kilidini açmak için kabininden çıktı.

Christina, Marcus'un omuzlarındaydı. Başı öne düşmüştü. Tükenmişti. Hepsi için çok zor bir gün olmalıydı.

Ağır adımlarla kampa girdiler ve bazıları hemen kendini çimenlerin üzerine bıraktı, bir adım daha atacak durumda değillerdi. Jangler kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

Maggie, "Neler oldu?" diye sordu.

Charm kızın yanından geçip giderken Alasdair dönüp Maggie'ye baktı. Jody daha önce olsa Charm'ı bu halde görmek için para bile verirdi. Genç model perişan haldeydi. Çıplak kollarında çizikler vardı ve günün sonunda hiçbir tırnağı sağlam çıkmamıştı. Saçları darmadağınıktı ve tellerin arasında yapraklarla kurumuş minçet parçaları göze çarpıyordu.

Alasdair, "Yola çıkar çıkmaz bizi iki gruba ayırdılar," diye açıkladı. "Sadece yarım saat önce yeniden bir araya geldik. Bizi kilometrelerce yürüttüler. Diğerlerini bilmiyorum ama bizi bitkinin tamamen ele geçirdiği bir yere götürdüler. Bitki çıldırmış, ağaçları boğmuş, her yeri ele geçirmişti. Bir kamyon bekliyordu. İçini o iğrenç meyveyle doldurmak zorundaydık. Kolay olmadı ve sinekler her yerdeydi. Ne nefes alabiliyorsun ne de bir düzine sinek yutmadan konuşabiliyorsun. Zaten gün boyu sadece sinekle beslendik. O minçet denilen şey yenmiyor. Tadı zaten çok kötü ama mideni doldurmuyor, hatta açlığını daha da körüklüyor ve sonrasında karnın ağrıyor."

Lee yüzündeki terleri sildi. Diğer çalışma grubundaydı. "Bizde de hikâye aynı," dedi. "Kilometrelerce yürüdük ve içini doldurmamız beklenen bir kamyon vardı."

Alasdair, "Bazı yerlerde orman çok sıktı," diye devam etti. "Sarmaşıkların arasından geçmek zordu ve iğneleriyle dikenleri her yerimize batıyordu. Hepimiz delik deşik olduk. Ufak tefek olanlar sürünerek çalıların içine girmek zorunda kaldı çünkü en

büyük meyveler gölgeli yerlerdeydi. Sonra, işimiz bitince, bu zalim yaratıklar bizi kampa kadar yürüttü. Konuşmamıza bile izin vermediler. Eğitim kampındaki denizciler gibiydik. Ayaklarımı hissetmiyorum. Sadece yatıp uyumak istiyorum."

Maggie nazikçe, "Biraz çorba yaptım," dedi. "Bu seferki daha iyi, içine daha fazla şey koyduk ve bir el mikseri kullandım, bu sayede yoğun ve hoş bir şeye dönüştü."

Alasdair tiksinerek "Önce üzerimdeki şu pisliği temizlemem lazım," dedi. "Hemen bir şey yemeye çalışırsam kusarım."

Herkes duş alıp karnını doyurduğunda saat yediydi. Çorbadan herkes memnundu ve kimse çöplerden çıkan yiyeceklerden yapılmasını dert etmedi. Birçoğu için hayatları boyunca yedikleri en harika yemekti.

Charm ellerini derisi soyulana kadar yıkadı ama meyvenin çirkin lekelerini çıkartamadı.

Umutsuzca, "Manikürüme bir servet harcamıştım," diye inledi. "Şimdi berbat oldular. Bir daha asla el modeli olamam. Buradan çıkarsam eldiven takmam gerekecek. Tabii, eğer çıkarsak... sanki böyle bir şey olacakmış gibi. Her gün böyle mi olacak? Çünkü ben bunu yapamam. Bir de şu gözlerini üzerimden ayırmayan çirkin yaratık var. Ah, boncuk gibi gözleri nereye gitsem üzerimde."

Lee, "Yapabilirsin," dedi. "Sen bundan daha güçlüsün."

Alasdair diğer oğlanların kabinine taşınmak istedi ama Jangler buna izin vermedi. Nicholas ve Drew'ün Alasdair'e katılmasını istedi. Köprüleme cihazlarından birinin zihinlerine odaklanacak çocuklar olmadan çalışması anlamsızdı.

İyice öfkelenen Alasdair gidip Lee'yle konuşmaya karar verdi. Marcus yandaki yatakta yatıyordu.

Alasdair fısıltıyla, "Bu sabah konuştuğumuz konuda," diye

başladı. "Ciddiydim. Yaşlı adamın kabininden bir şarj cihazı almamız gerek."

Lee başını iki yana sallayarak "Ben ilgilenmiyorum," dedi.

"Nasıl ilgilenmezsin? Bu plan bizi buradan çıkartacak."

Lee gözlerini ovaladı ve esnedi. "Kendini kandırıyorsun," dedi. "Buraya bizi kurtarmak için süvariler gelmeyecek. Burada kapana kısıldık. Sadece yaratıklardan birinin mızrağının tadına bakmış olursun."

"Ne yani, bu kadar mı? Hiçbir şey yapmayıp bu durumu kabullenecek misin? Çorba ve kölelik, sence buna ne kadar dayanabiliriz? Ben en fazla bir ay idare ederim. Bir günün sonundaki şu halimize bir bak!"

"Şu saçma sapan şarj aleti planın için hayatımı riske atmam."

"Yine kendini her şeyden soyutlayacak mısın? Geçen sefer bencil olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Buradan çıkamayacağımızı söyleyip duruyorsun. Çitler ve muhafızlar olacağını da biliyordun."

"Hayır, o muhafızlar benim için de sürpriz oldu."

"Ama çitleri biliyordun. Neden kimseye bir şey söylemedin? Bilseydik bir şeyler yapardık."

"Kendine sorman gereken gerçek soru şu, çitleri neden tahmin edemedin? Gerçekten mutlu bir hafta sonu geçirmek için geldiğine mi inandın? Bence her şey apaçık ortadaydı."

"Bilseydim kaçardım. Oturup bunun başımıza gelmesini beklemezdim. Sen bu seçim şansını benden ve diğer herkesten aldın."

"Hadi ama, gerçekçi ol. Sence kaçsan da ne kadar uzağa gidebilirdin? Seni yakalar ve buraya geri getirirlerdi. Ümidini ve enerjini boşa harcamana engel oldum."

Alasdair uzaklaştı.

"Bir an için senin korktuğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Senin sorunun pes etmiş olman. Ah, gerçek bir erkeksin, havalı sözler ediyor ve kasıla kasıla yürüyorsun ama aslında kendi içine çekilmiş bir zavallısın, değil mi?"

Lee saatine baktı. Duygusuz bir ses tonuyla, "Saat sekiz olmak üzere," dedi. "Işıklar sönmeden kendi kabinine dönsen iyi edersin."

Alasdair, "Şimdi gidiyorum," dedi. "Senin bu yenilgiyi kabullenmiş ve kendine acıyan kokuna daha fazla katlanamam. Bugün topladığımız meyvelerden bile kötü kokuyor."

Hızlı adımlarla basamakları indi ve kendi kabinine geri döndü. Lee bir kalemi ağzına götürdü ve sigara olmasını arzuladı. Yanındaki yatakta Marcus kıpırdandı.

Manchester'lı çocuk sırıtarak "Azarlanmak nasıl bir şeymiş?" diye sordu.

"Kes sesini."

Marcus, "Ama ikiniz de haklısınız," dedi. Yana döndü. "Ve ikiniz de yanılıyorsunuz. Jangler'ın kabininden bir şey çalma fikri çok saçma. Buradan çıkma fikri ise değil. Ben kaçacağım, hem de ilk fırsatta."

"O zaman öleceksin."

"Zekiysem ölmem."

"O zaman kesinlikle öleceksin."

Spencer ışıklar söndüğünde kabinin basamaklarındaydı. Ayağa kalkıp açık kapıya koştu, sonra ahşap gözetleme kulesine baktı. Punchinello'lardan biri kulenin tepesindeydi. Şimdi kendi kendine ıslık çalıyor ve çirkin yüzü titrek bir ışıkla aydınlanıyordu. Çocuk belli belirsiz ama tanıdık sesler duydu. Sonra yaratığın büyük ellerindekinin kendi medya çaları olduğunu fark etti. Yaratık kovboy filmlerinden birini izliyordu.

Muhafız müzikle uyumlu bir biçimde, "Cat Ballou..." diye şarkıyı söyledi. "Cat Ballooowooowooo."

Spencer filmi defalarca kez seyretmişti. En sevdiği Western komedilerinden biriydi, Lee Marvin iki karakteri birden canlandırarak harika bir iş çıkartmıştı. Bir karakter tepelerin üzerinde yaşayan sarhoş bir silahşördü, diğeri ise gümüşten takma bir burnu olan sinsi bir kiralık katildi. Spencer mide bulandırıcı yaratığın kendi koleksiyonunu karıştırmasından hoşnut değildi ve yaratığın bunu neden yaptığını anlayamıyordu. Belki de telefonlarını da kullanıyor, herkesin mesajlarını okuyor ve resimlerine bakıyorlardı.

Karanlığın içinden bir ses, "Sen!" diye bağırdı. "Hemen içeri!"

Muhafızlar ellerinde mızraklarla karanlığın içinden kabine doğru koştu. Spencer söyleneni yaptı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Karanlık kabinde, Maggie ve Jody fısıldaşarak konuşuyor, ortalarındaki yatakta yatan Christina'yı uyandırmamaya çalışıyordu.

Maggie, "Sen daha önce ne diyordun?" diye sordu. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Bize nasıl davrandıklarını gördün. Aksini nasıl iddia edersin?"

"Senin dediğine asla gelmeyecek."

"Bence diğerleri de ölmeden önce buna inanıyordu. Bırakalım keklerini yiyip keyiflerine baksınlar demeyeceklerine göre."

"O kelimeyi kullanma!"

"Ölmek?"

"Hayır, kek."

Kısa bir sessizlik oldu, içeride sadece uyuyan çocukların nefes alıp verişinin sesi vardı.

Jody sonunda, "Benim bilmek istediğim şey," diye mırıldandı. "Şu kamyonların ne için olduğu. Kim o pis meyveden kamyonlar dolusu ister ki?"

Maggie sessiz kaldı ve Jody uyuduğunu anladı. Jody birkaç saat daha uyanık kalıp düşündü.

Gece yarısı Bakalit cihazlar vızıldamaya ve yine 1930'lardan kalma bir şarkı çalmaya başladı.

Sabah kabinler yine darmadağınıktı. Jangler çanı çalınca çocuklar yerden kalktı, yine her yerleri acıyordu ve vücutlarında morluklar vardı.

Maggie ana bloğa gitti. Kapıların yanında plastik bir torba gördü. Merakla içine baktı. İçi elmalarla doluydu, neredeyse iki düzine elma vardı, gül renginde elmalardı, daha önce gördüklerinden çok daha yuvarlak ve parlaktılar. Güçlü, tatlı ve hoş bir kokuları vardı.

Maggie bir sevinç çığlığı attı, ardından etrafına bakındı. Kuledeki muhafız ona bakıyordu. Torbaya sıkı sıkı sarılan Maggie kapıları açtı ve mutfağa koştu, değerli elmaları yemek salonundaki bir sandalyenin altına sakladı. Elmaların nereden geldiklerini bilmiyordu ama yasak olduklarına emindi.

Dünkü Punchinello yine sabırsızca onu ve sosisleri bekliyordu.

Sabah çorbası için hazırlıklar başladığında Charm yine kabinindeki tuvaleti işgal etti. Aynada çizik ve yorgun yüzüne bakan Charm artık kendini tanıyamıyordu ve ağlamaya başladı.

Diğer kızlar kapının önünden, "Acele et!" diye haykırdı.

Charm, Lee'nin ona söylediği şeyi hatırladı ve çocuğun haklı olduğunu düşündü. Evet, güçlüydü. Güçlü olmadan modellik dünyasına adım atmak mümkün değildi. Ne kadar çok kez yıkılırsan yıkıl ayağa kalkmak gerekirdi. Hırs ve acımasızlık kol kola

gezerdi. Kendini zorlayarak bir sürü pozisyona sokmuş, kişiliği ve kararlılığı sayesinde işler almıştı. Annesi her zaman çelikten bir kalbi olduğunu söylerdi. Yüzü sertleşti ve kendini toplayıp cesaretini yeniledi. Evet, yeterince sertti.

"TV Ödülleri sırasında güvenliğin yanından geçecek ve bir bikini yarışmasında gözünü bile kırpmadan işini yapacak kadar güçlüysen bunlar senin için hiçbir şey kızım," dedi.

Duşa uzandı ve suyu açtı, sıcak akmaya başlayınca suyun altına girdi. Yüzünü suya çevirdi. Hareketsiz dikilirken kendini görkemli bir yerde hayal etti: tropik bir şelalenin altındaydı ya da kendi takvimi için mayo çekimindeydi. Bunlar ona ilham ve enerji veren hayallerdi.

"Unut bunları," dedi. Avucuna şampuan sıktı ve saçlarını yıkamaya başladı. "Kendine yeni bir plan yapmalısın."

Sabunlu su ayakları arasından akıp gidiyordu. Gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı ve diğerlerinin yine kapıyı çaldığını duydu.

"Bana biraz daha vakit verin!" diye seslendi.

Kapı çalmaya devam etti. Kulakları üzerinden su akarken sesler garip geliyordu ve sonunda kapının normal bir biçimde çalınmadığını anladı. Kemiklerin tahtaya vurma sesi değildi, daha çok bir penseyle bir tabağı sıkıştırmaya benziyordu.

"Biraz daha sabredin!" diye bağırdı.

Ses biraz daha hızlandı ve buna telaşlı bir kazıma sesi eklendi.

"Biraz daha tutun!" dedi. Öfkelenmeye başlamıştı. "İşim bitmek üzere."

Sonra ayağına bir şey sürtündü. Charm gözlerini sildi ve aşağıya baktı.

Duşta kenarları tırtıklı ve CD büyüklüğünde bir delik vardı, giderin hemen yanındaydı. Seramik güçlü dişler tarafından ısırılmış ve çiğnenmişti. Delikten dışarı bükülmüş ve kırık bir sopa

çıkıyordu. Ayağına dokunan buydu. Sonra sopa hareket etti. Titredi ve deliğin etrafında dolaştı. Charm sıcak suyun altında olsa da bunun ne olduğunu anlayınca ürperdi. Uzun ve segmentli bir bacaktı, bir böceğinkine benziyordu ama çok daha büyüktü.

Ucundaki eğri pençe yüzeyi yokluyor, kör kör bu ıslak dünyayı keşfediyordu. Sonra karanlığın içinden ikinci bir bacak daha çıktı, ardından bir tane daha ve bir tane daha geldi. Dört tane ince ve zayıf uzvun üzerinde de dikenlere benzeyen kaba kıllar vardı, duşun zeminine tutunmaya çalışıyorlardı. Etrafı sert ve siyah kıllarla çevrili iki siyah ve parlak göz delikten baktı. Ardından zorlanarak da olsa ustura gibi keskin dişlerle dolu bir ağız dışarı çıktı.

Charm bir çığlık attı ve şampuan şişesini fırlattı.

Şişe sekip yana düştü. Gözler üzerindeydi ve diliyle havanın tadına bakıyordu. Korkunç yüz onu ısırmak için öne atıldı ama açtığı delik çok küçüktü. Vücudunun geri kalanı delikten geçemedi. Hayal kırıklığıyla bir çığlık attı, sonra telaşla çalışmaya başladı ve dişleriyle başka seramikleri de kemirdi.

Çığlık atan Charm kendini yana attı. Bornozuna uzandı ve kapıyı yokladı ama sürgüyü çektiğini unuttu.

Korkuyla, "Beni çıkartın!" diye haykırdı.

Seramiklerin kırılma sesi birden kesildi. Charm titreyerek arkasına döndü ve bacakların yeniden ortaya çıktığını gördü. Peşinden vahşi yüz geldi ve gözler ona döndü. Bu sefer vücudun geri kalanı da delikten geçti ve dört böceksi bacağı üzerinde doğruldu.

Charm bunun ne olduğunu bilmiyordu. Bu tür daha önce bu dünyaya adım atmamıştı. Büyük bir teriyer büyüklüğündeydi. Kafası yoktu, sadece pörtlek gözleri ve korkunç ağzı vardı, aynı ağız şimdi vücudun önünü yokluyordu.

Bir an için duşta hareketsiz kaldı, sıcak suyun altında gerindi ve titredi. Sonra dişlerini açabildiği kadar açtı ve öne atıldı.

Charm çığlık atmayı hiç bırakmadı ama eline geçen her şeyi yaratığa fırlattı: Sabun, parfüm, diş macunu tüpü, tuvalet kâğıdı, cam su bardağı, saç fırçası ve saç spreyi. Fırlatılan nesnelerden kolaylıkla kaçan yaratık tereddüt etmedi ve kızın üzerine yürüdü. Havaya sıçrayınca Charm da bir havluyu savurdu. Şanslı bir atıştı. Havlu yaratığın üzerini tamamen örttü. Düşerken boğuk bir ses çıkardı ve ekseni etrafında dönüp havludan kurtulmaya çalıştı ama havluya daha da dolandı.

Çılgına dönen kitle kendini bir o yana bir bu yana attı. Lavabonun ayağına çarptı ve vahşice hırladı. Charm bu iğrenç şeyin tepesine geçirecek bir şey arıyordu, yaratığı ezecek bir şey bulamadı. Sonra korkusu ikiye katlandı. Duştaki delikten dört bacak daha çıkıyordu. Bu kâbus yaratıklardan biri daha banyoya çıkıyordu.

Kapıya döndü. Bu sefer sürgüyü hatırladı, dönüp makyaj çantasını kurtardı ve kendini dışarı attı.

Kuyruğun en önündeki on iki yaşındaki kız, "Sen içeride ne yapıyordun?" diye sordu. "Duşta death metal mi söylüyordun? İnanılmazsın."

Charm boş gözlerle kıza baktı. Bir cevap veremeden kapıya bir şeyin çarptığını duydu ve ardından bir şey tahtayı kemirmeye başladı.

Daha genç bir kız, "İçeride ne var?" diye sordu. "Bir köpek mi? Sevebilir miyim?"

İlk kız, "Önce ben," diye ısrar etti. "Patlamak üzereyim."

Charm kapı kolunu bırakmadı. "Yapamazsın!" diye haykırdı. "Herkes dışarı çıksın! Şu muhafızlardan birini çağırın! Yaşlı bunağı çağırın! Acele edin! Kıpırdayın!"

Kızlar önce anlamadı. Sonra biri çığlık attı. Kapının altından eklemli bir bacak çıkmıştı ve tahtaların kemirilme sesi hâlâ geliyordu.

Charm, "Çıkın!" diye bağırdı. "Hepiniz!"

Diş fırçaları hâlâ ellerinde olan kızlar kabini terk etti. Charm kapıya doğru son bir korku dolu bakış attı. Duşun seramiğini kemirebilen dişler bu tahta parçasının işini kısa sürede bitirirdi.

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve çimenlere koştu, paniğe kapılmış kızlar dört bir yanda çığlıklar atıyordu. Jangler gözetleme kulesinin dibinde Yüzbaşı Swazzle'le günlük planı konuşuyordu. Yüzlerinde bunu komik bulduklarını belli eden bir ifadeyle çığlık atan kızlara bakıyorlardı.

Yaşlı adam, "Histerik dişiler," dedi. "Yakacak bu kadar enerjileri olduğuna göre iyi besleniyorlar."

Christina, Jody'yi bırakıp sorunun ne olduğuna bakmaya gitti. Lee basamaklarda oturmuş yarısı çiğnenmiş bir kalemi parmakları arasında çeviriyordu ama Charm'ın koşarak dışarı çıktığını görünce yerinden kalktı ve kızın yanına gitti.

"Ne oldu?" diye sordu.

Kız durup cevap vermedi. Jangler ve Yüzbaşı'nın yanına gitti.

"İçeride bir şeyler var!" dedi. "Kabinde! İğrenç şeyler. Bir delikten geliyorlar. Sivri dişlerle dolu ağızları var, büyük ve tüylü örümceklere benziyorlar!"

Jangler gözlükleri üzerinden kaşlarını çatıp kıza baktı ama Yüzbaşı Swazzle havayı koklayıp mızrağını daha sıkı kavradı.

Yüzbaşı, "Ben cadı evcil hayvanlarının kokusunu alıyorum," dedi. "Uzun-Köpek-Bacaklılar."

Jangler'ın yüz ifadesi hemen değişti. "Gangle?" diye haykırdı. "Burada mı? Bunu nasıl... neredeler?"

Charm, "Banyomuzda!" diye haykırdı. "Ama orada uzun süre kalmazlar, her şeyi kemiriyorlar."

Jangler dinlemiyordu, hemen gözetleme kulesinin basamaklarını çıkmaya başladı. Yüzbaşı Swazzle emirler yağdırdı ve istila altındaki kabine doğru koştu.

Şimdi diğer çocuklar da sesleri duyup dışarı çıkmıştı.

Alasdair, Christina'ya, "Neler oluyor?" diye sordu.

Kız başını iki yana salladı. Marcus kollarını göğsünde birleştirdi ve Jangler'ın ilk verdiği tepkinin aynısını verdi. Spencer kafasında kovboy şapkasıyla dışarı adım attı.

Marcus, "Hâlâ John Wayne rolünde misin, *Herr Spenzer*?" diye sordu. "Ama böyle iki kat daha aptal görünüyorsun, biliyor musun? Şu kargaşaya bak, sanırım duşta büyük bir örümcek veya onun gibi bir şey varmış."

Yüzbaşı Swazzle kabinin önünde durdu. Punchinello elini kapı koluna uzattı ama tahtalar çatırdayarak kırıldı ve vahşi örümceklerin ilki yaratığın bacakları arasından kendini dışarı attı.

Çocuklar çimenlerin üzerinde zikzaklar çizen yaratığa korku dolu gözlerle baktı. Örümcek çocukları kovaladı ve ayaklarını dişlemeye çalıştı.

Marcus, Spencer'ın yanından geçerek kabine girdi. Christina bir çığlık attı ama yerinden kıpırdayamayacak çok korktu. Lee ve Charm kulenin etrafında yaratık tarafından kovalanıyordu. Sonra muhafızlardan biri koştu ve bir savaş narası attı. Punchinello'nun mızrağı aşağı defalarca kez indi ve her defasında sekiz bacaklı yaratığı ıskaladı.

Hayal kırıklığıyla böğüren muhafız öne atıldı. Mızrağını tüylü vücudun ortasına sapladı ve yaratığı yere çiviledi. Uzun bacaklar bir süre kıvrandı ve çok dişli ağzından lakırdılarla birlikte siyah bir kan çıktı. Sonra bacaklar hareketsizleşti.

Muhafız zafer kazanmışçasına, "Bezuel öldürdü!" diye haykırdı. Mızrağını çekti ama yaratık hâlâ ucundaydı. "Uzun-Köpek-Bacaklı öldü. Ah, evet, ah, evet..."

Jangler kulenin tepesinden alkışladı ve aşağı inmeye hazırlandı, bir mendille terli yüzünü siliyordu. Diğer Punchinello'lar da

Bezuel'i tebrik etti. Bezuel yaratığın cesedini havada döndürerek dans ediyordu.

Lee, "O da neyin nesiydi?" diye sordu.

Charm kendine sarıldı ve kollarını ovaladı. "Bilmiyorum," dedi. "Ama içeride bir taneden fazla vardı."

Tam bu sırada kabinin kapısı parçalandı ve bir sürü Uzun-Köpek-Bacaklı dışarı fırladı. Yüzbaşı Swazzle tiz bir çığlık attı ve önlerinden çekildi, örümcekler kampa dağıldı. Yüzlercesi serbest kalmıştı. Hâlâ dışarıda olan çocuklar şaşkın gözlerle manzaraya baktı. Sonra keskin dişlerden kendilerini kurtarmak için kaçmaya başladı.

Şekil 37

Jangler gözetleme kulesine yeniden çıktı ve aşağıdaki karanlık, tüylü akıntıya baktı.

Birkaç tanesi kuleye doğru yönelirken, "Bunun olmaması gerekiyordu!" diye itiraz etti. "Onları durdur! Yüzbaşı, bir şeyler yap!"

Yedi örümcek kulenin duvarlarına atladı ve tırmanmaya başladı. Geriye kalanlar en genç olanları, en kolay avları kovalıyordu. Örümcek akıntısının yana kaydığını ve bir kısmının üzerine geldiğini gören Christina paniğe kapıldı ve kabine dönmek yerine tam ters istikamete kaçmaya başladı.

Ana blok mutfağındaki Maggie ve Esther dışarıdan gelen çığlıkları ve doğal olmayan sesleri duydu. Başlarındaki Punchinello hemen komutanının emrini yerine getirmeye koştu. Birkaç saniye sonra, Lee ve Charm yemek salonuna girdi, peşlerinde kâbus yaratıklardan bir düzine vardı. Lee ağırlığını mutfak kapısına verdi ve kapıyı sıkı sıkı kapattı, az kalsın içeriye girmek üzere olan böcek bacaklarını ve vahşi yüzleri ezdi.

Maggie ve Esther kapının altında bacaklar ve dişler belirince çığlık attı, yaratıklar içeriye girmenin bir yolunu arıyordu.

Maggie, "Bunlar ne?" diye sordu.

Lee, "Açlar!" diye cevap verdi. "Tek bilmen gereken bu. Şimdi git bıçakları veya her ne varsa onları getir!"

Manyetik raftan büyük bıçakları aldılar ve kapının altından uzanan her şeye saldırdılar. Ama çıkış kapısını unuttular ve pencereyi kapatmadılar. Uzun-Köpek-Bacaklılar vahşice diğer kapıyı kemiriyor ve bir kısmı da sessizce pencereye tırmanıyordu.

Kampta beş Punchinello muhafızı öyle bir dövüşüyordu ki Marcus daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Güvenli kabinden dövüşü izlerken örümcek yaratıkların ortasına daldıklarını ve kan dökme arzusuyla yanıp tutuşarak saldırdıklarını gördü. Bu yaratıklar gerçekten de kan dökmek ve katliam yapmak için yaratılmıştı.

"Birinin yanından geçip gitme şansımız var mı ki?" diye mırıldandı. "Baksanıza, bundan zevk alıyorlar."

Muhafızlar sayısız sekiz bacaklı yaratığı şişledi. Bir kısmının da kemikleri kırılana ve gözleri dışarı fırlayana kadar üzerlerine bastılar. Bir tanesi Yüzbaşı Swazzle'ın gırtlağına doğru saldırıya geçince Punchinello yaratığı bir eliyle yakaladı ve sıkarak öldürdü. Bir diğer muhafız yaratıklar biri havaya sıçrayıp büyük bir kancaya benzeyen burnuna dişlerini geçirince acıyla çığlık attı.

Marcus kendi burnunu cama dayadı. Gördüklerine inanamıyordu. Örümceklerden biri birden cama atlayınca ödü koptu. Marcus geriye düştü. Uzun-Köpek-Bacaklı basamaklara düştü, sonra hemen kendine geldi ve kapıya saldırmaya başladı.

Spencer yataklardan uzaklaşarak "İçeriye giriyor!" diye bağırdı.

Marcus öfkeyle, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu. "Buna engel olmamız için bir şey getir."

Spencer banyoya koştu ve içeri girip çıktı, ardından asma kata yöneldi.

Marcus, "Orada hiçbir şey yok!" diye bağırdı.

Dişler yumruk büyüklüğünde bir delik açınca çiğnenmiş tahta parçaları içeriye düştü. Önce simsiyah gözler belirdi, ardından dört bacak içeriye girip dişleri de yanında getirdi. Marcus ayakkabılarından birini çıkardı ve yaratığı ayakkabısıyla dövmeye başladı. Dişler sağa sola savruldu ve yaratık sonunda dişlerini ayakkabının tabanına geçirmeyi başarıp Marcus'un silahını elinden aldı. Marcus yaratık üzerine atlarken bir sandalye alıp savurdu. Yaratığı karşıladı ve örümcek havada dönerek duvara çarptı, ardından yataklardan birinin arkasına indi.

Yere bakarak her an bir yatağın altından çıkmasını bekleyen Marcus, "Tanrı aşkına!" diye mırıldandı. "Haydi küçük şeytan, nereye girdiysen çık."

Bir yatağın altından hışırtı geldi. Ardından bir başka yatağın altına girdi. Sonra en uzaktakinin altına kaçtı. Marcus izini süremiyordu. Arkasına döndü ve sonra odanın diğer tarafındaki yatakların altında koşturduğunu duydu. Sonrası sessizlikti.

Marcus sağına ve soluna baktı. Yaratığın nereye saklandığı konusunda bir fikri yoktu. Koridorun ortasında durdu ve sağına soluna bakındı, eğilip yatakların altına baktı.

Gölgelerin içinden çıkan yaratık bir çığlık atarak üzerine atladı. Marcus'u refleksleri kurtardı. Kendini sola attı ve yaratık başının üzerinden geçip gitti. Arkasındaki yatağın üzerine düştü, sonra bir sonraki saldırısına hazırlandı. Yorganın üzerine çıkıp havaya sıçradı. Marcus uzandı, yaratığı üç bacağından yakaladı ve vücudunu yere vurmaya başladı. Diğer beş bacak vücudunu çizmeyi bırakana kadar da bırakmadı.

"İşte bu oyun böyle oynanır," diye bağırdı. "Söyle bakalım kim daha büyük?"

Spencer parmak uçlarında aşağı indi.

Marcus, "Gel ve yaratığa bir öpücük ver," dedi. "Sen iyi bir kovboysun, Şerif Sarıbotlar."

Spencer, Marcus'un arkasında bir yere, kapıdaki delikte beliren gözlere bakıyordu.

Dışarıda, Jangler kuleye tırmanan yaratıkları dosyasıyla vurarak savuşturuyor ve aşağı düşürüyordu.

Nefes nefese, "Kapılardaki kedi deliklerinin sorunu," dedi. "Sadece senin hayvanlarını değil başka hayvanları da içeri alır! Bay Fellows'un bunu düşünmesi gerekirdi. Sırada ne var? Al bakalım, Gangle!"

Çocukların büyük bir kısmı kabinlere kaçmıştı ama bazıları hâlâ korku içinde kaçıyordu. Christina bunlardan biriydi. Peşinde altı örümcek yaratık vardı, kızı dikenli tellere doğru sürüyordu. Daha fazla kaçamazdı. Sırtında bir ağırlık hissetti ve segmentli bir bacak boğazına dolandı. Dişler tenine yaklaştı ve Christina gözlerini kapattı.

"İşte bu!" Bir Punchinello muhafızı yaratığı mızraklayarak Christina'nın sırtından düşürdü. Ardından etrafındaki diğer yaratıklara saldırdı, korkunç çöplerden intikamını alan katil bir park çöpçüsü gibiydi, işini bitirip ana savaşa geri döndü.

Christina dikenli tellere elini attı ama tehlike henüz sona ermemişti. Kamp yerinde bu yaratıklardan hâlâ vardı.

Mutfakta, Charm, Lee, Maggie ve Esther sırtlarını ortadaki masaya vermiş, dört bir yandan saldıran yaratıkları savuşturmaya çalışıyordu. Bir et ezici ve kablosuz bir mikserle silahlanan Maggie korkunç bir düşmandı. Önünde tepetaklak olmuş örümcek cesetleri birikiyordu. En ölümcül olan Lee'ydi. Büyük bir bıçağı ustalıkla kullanıyor, daha zayıf bir savunma sunan Charm ve Esther'i de koruyordu.

Yaratıklar ihtiyatla etraflarında dönmeye başladı. Bir tanesi Esther'e fazla yaklaştı ve Maggie mikseri yaratığın kafasına indirdi. Bu kadarı yeterliydi. Diğerleri garip sesler çıkartıp yenilgiyi kabullendi ve pencerelerle yarısı yenmiş kapılardan dışarı çıktı.

Maggie şaşkınlıkla, "Onları yendik!" dedi. "Onlar... pes etti!"

Charm, "Hiç komik değil," dedi.

Lee elinde bıçağıyla çıkışa yöneldi.

"Bu henüz bitmedi," dedi. "Ya bu şeylerin hepsini öldürürüz ya da ne zaman nereden üzerimize atlayacaklarını asla bilemeyiz."

Esther, "Ben dışarı çıkmam," diye itiraz etti.

Dışarıda, Punchinello'lar savaşı kazanıyordu. Her birinin burunlarının yarısı yenmişti ama yine de cesurca savaşmaya devam ediyorlardı. Çimenlerin üzeri delinmiş cesetlerle doluydu. Christina bir rüyadaymış gibi ölü örümceklerin arasından geçti. Genç gözleri gerçek olamayacak şeylere bakıyor ve kulaklarına muhafızların savaş naraları doluyordu. Lee ve diğerlerinin ellerinde silahlarla ana bloktan çıktığını gördü. Onlar da savaşa katıldı ve örümcekler artık saldırmıyordu. Geri çekiliyorlardı.

Bir tanesi Christina'nın önünden geçip gitti, artık yaratıkların ilgisini çekmiyordu. Şimdi önemli olan şey kaçmaktı. Yaratık tellerin yanına gitti ve hızla tırmandı. En tepedeki dikenli telin

arasından geçti, sonra diğer tarafa düştü. Diğerleri de aynısını yapıyordu. Uzun-Köpek-Bacaklılar kampı terk ediyor ve ormanda gözden kayboluyordu.

Christina kabinine gidip Jody'nin yanına geri döndüğünde dışarıda bir tane bile örümcek yoktu.

Jody, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Elimden bir şey gelmiyor. Özür dilerim."

Küçük kız boş gözlerle dışarıya, ortadaki direğin etrafında dans ederek kutlama yapan Punchinello'lara baktı.

Duygusuz bir ses tonuyla, "Ben iyiyim," dedi. "Yaralanmadım."

Dışarıda, Lee yere tükürdü. "Lanet olsun," dedi. "Bir kısmı ormana kaçtı. İstedikleri zaman geri dönebilirler."

Charm ürperdi ve Lee kolunu kızın omzuna attı.

Jangler gözetleme kulesinden indi. Çimenlere adım attığında nefes nefeseydi ve bu dövüş sinirini bozmuştu. Lee'nin elindeki bıçağı gördü ve Yüzbaşı Swazzle'dan konuyla ilgilenmesini istedi. Punchinello mızrağını gösterince çocuklar silahlarını yere attı.

Jangler, "Buna izin veremem!" diye bağırdı. "Hiçbir zaman silahlanmayacaksınız. Bunlar mutfağı hiçbir zaman terk etmeyecek. Bu bir daha olursa ciddi bir cezası olur. Bundan sonra her vardiyadan ve her yemekten sonra mutfaktaki parçalar sayılacak."

Charm, "Hey!" diye itiraz etti. "Biz sadece o şeylerin bizi yemesine engel olmaya çalıştık!"

Maggie, "Bize teşekkür etmelisin!" diye ekledi.

Jangler gözlüklerini sildi, sonra iç geçirdi ve başıyla onayladı. "Yardımınız için teşekkürler," dedi. "Gerçi Yüzbaşı Swazzle ve adamları başlarının çaresine gayet iyi bakıyordu. Bu sabah bütün anormallere birer sosis verilecek. Gidip yiyebilirsiniz."

Adam fikrini değiştirmeden Maggie ve Esther mutfağa koştu.

Charm, "Bu şeyler neydi?" diye sordu.

Jangler, "Bunlar Gangle Köpekleri," dedi. "Haxxentrot'un tehlikeli evcil hayvanları, Yasak Kule'nin civarında yaşarlar. Onun yaratıkları içinde en kötülerinden biridir. Normalde o korkunç yeri asla terk etmezler."

"Benim duşumun altına nasıl girdiler?"

Yaşlı adam kıpırdandı ve bakışlarını kaçırdı. "Bilemiyorum," dedi. Ama Charm ve Lee yalan söylediğinin farkındaydı. "Belki de cadının bir numarasıdır. Kesinlikle o olmalı. En azından gittiler."

Lee, "Şimdilik," dedi. "Ya gece geri dönerlerse?"

Jangler, "Pek sanmıyorum," dedi. "Uzun-Köpek-Bacaklılar en çok minçet meyvesini sever, hatta Punchinello'lardan bile çok severler. Bu yüzden sizi kovalıyorlardı. Dünden ellerinizde kalan kokuyu alıyorlardı. Şimdi ormanın içinde koşturup meyvenin yetiştiği yerlere gidecek ve oralara yuva yapacaklar. Geri dönmezler, hayır."

Charm, "Ya o delikten daha fazlası gelirse?" diye sordu.

"Evet, bu çok büyük bir talihsizlik olur. O deliği hemen kapattırmalı ve banyoyu güvene almalıyım. Bütün hasar görmüş kapılarla ilgilenilmeli. Bu akşam işten döndüğünüzde hepsini halletmiş oluruz. Siz dişiler şimdilik tuvalet için başka bir yeri kullanmak zorundasınız."

Charm, "Ben asla başka bir tuvalete girmem!" diye isyan etti. "Yapmam."

Adam, "Yapacaksın," dedi. "Konu kapanmıştır."

"Ya ışıklar söndükten sonra karanlıkta kaldığımızda? O zaman ne yapacağız?"

"Sanırım mutfakta kovalar vardı. Onları kullanabilirsiniz."

"Öğk! İğrenç!"

Lee, "Bekle," dedi. "Sen az önce bizi yeniden o meyveleri toplamaya göndereceğini mi söyledin?"

"Tabii ki. Yoksa yemeğinizi nasıl hak edersiniz?"

"Meyvenin çalıları içinde o pirana örümcekler dolaşsa bile mi?"

Jangler gülümsedi. "Aşırı dikkatli olmalısınız," dedi. "Ellerinizi nereye soktuğunuza dikkat edin; yoksa parmaksız kalabilirsiniz."

Sonra dikkatini çimenlerin üzerindeki sayısız ölü örümceğe çevirdi, kampın ortasında farklı açılarla bükülen eklemli bacaklardan bir orman vardı. Kaşlarını çattı. Bu olmazdı, bu konuyla ilgilenilmesi gerekti. Yüzbaşı Swazzle'ı yanına çağırdı ve emirler verdi.

Lee ve Charm kabine geri döndü. Alasdair basamaklarda dikiliyor ve halinden memnun görünüyordu. Herkes bir şeyle uğraşırken aklını kullanmış ve beklenmedik karışıklıktan yararlanarak kimseye görünmeden Jangler'ın kabinine girmişti. Maggie'nin telefonunu şarj etmiş ve e-postayı göndermişti. Artık uzun sürmezdi. Dünya burada neler olduğunu görecekti.

Kampa göz gezdiren Alasdair tartışan Jangler ve Yüzbaşı Swazzle'a odaklandı.

Yüzbaşı Swazzle, "Mızrak çok yavaş," diye kükredi. "Yeterince hızlı değil."

Jangler, "Ama Ay Büyücüsü'nde onları kullanıyorsunuz," diye itiraz etti. "Neden şimdi değiştirelim? Mızrak, Punchinello silahıdır."

Yüzbaşı hafifçe gülümsedi. "Artık kalede değiliz," dedi. "Burada, rüya âlemindeyiz. Mızrak burada işe yaramaz."

"Ah, belki. Belki de haklısın. Bu gri yer kafa karıştırabiliyor. Bazen ben..." Hemen defterine notlar aldı. "Sen ve cesur adamların için yeni aletler isteyeceğim. Neyi tercih edersiniz? Kılıç? Balta? Arbalet? Birkaç gürze ne dersiniz?"

Punchinello çirkin başını iki yana salladı ve genizden gelen bir sesle, "Biz tabanca istiyoruz. Çok sayıda. Bam bam. Evet," dedi.

16

Çocuklar çalışmaya gönderildiğinde neredeyse gün ortasıydı. Punchinello'lar, mutfaktakiler de dahil olmak üzere Uzun-Köpek-Bacaklıları üst üste yığmış, Maggie ve Esther de bütün yüzeyleri temizlemişti. Herkes payına düşen sosisi hoş karşılamıştı. Jody hariç. Jody sosisini Christina'ya vermiş ve Maggie de Jody'ye gizemli elmalardan iki tane hediye etmişti. Jangler'ın veya muhafızların elmaları öğrenmemesi için dikkatliydiler ama bu lezzetli elmalar nereden gelmişti? Bu sorunun cevabını sadece Lee biliyor ama o da diğerleri gibi hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Akşam, gün boyu minçet toplanan bir başka yorucu günün ardından, çalıların arasında kendilerini neyin beklediğini bilmemenin korkusuyla geçen günden sonra, çalışma grupları kampa geri döndü. Çocukların yokluğunda işçiler kampa bir kez daha gelmiş, çiğnenmiş kapıları yenileriyle değiştirmişti. Charm'ın kabinindeki banyo kapısı çivilerle sabitlenmiş ve üzerine kalaslar çivilenmişti.

Charm, "O şeyler bu kapıyı benim dudak parlatıcımı sürdüğümden daha kısa sürede yiyebilir," demişti. "Burası artık güvenli değil. Artık gözüme uyku girmeyecek."

Bir banyo devre dışı kalınca diğer kabinlerdeki duş sıraları uzamıştı. Çocuklar üstlerini başlarını temizleyip akşam yemeği yemeye çalışırken Punchinello'lar da işçilerden kalan tahtalarla küçük bir ateş yakmıştı. Yaşı küçük olanlar bunun yaratıkla-

rı yakmak için olduğunu düşünmüştü ama yanılıyorlardı. Beş Punchinello, örümcek yaratıkları ateşte kızartıyordu.

Mızraklarını şiş olarak kullanıp cesetleri ateşin üzerinde çeviriyorlardı. İnce bacaklar cızırdayıp kararmış vücudun üzerine doğru bükülüyordu. Kampın dört bir yanına pis kokulu bir duman yayılıyordu. Etin yanında şarap içen muhafızlar pis şarkılar söylemeye başladı. Şato muhafızlarının bir savaştan sonra kutlama yapması ve şarkı söylemesi geleneksel bir şeydi, aynı geleneği bu dünyada da sürdürmeye niyetliydiler. Burnunun yarısı yenmiş olanın yüzünde bir sargı bezi vardı ve şimdi diğerlerinin yanında garip bir biçimde deforme duruyordu.

Duştan yeni çıkan Marcus, muhafızlara baktı.

"Bu akşam buradan kaçmak için en uygun zaman," dedi. "Muhafızlar kendinden geçmek üzere. Kolaylıkla kaçabiliriz."

Lee, "Sonrasında nereye gideceksin?" diye sordu.

"En yakındaki köye. Buradan birkaç kilometre ötededir. Oraya girince bir araba çalar lastiklerini yakabiliriz."

"Ve ülkedeki bütün polisler ve zombiler peşine düşer."

Ateşin başında, adı Yikker olan muhafız şarabını bıraktı ve havayı koklayıp sırıtarak ayağa kalktı. Önünde Marcus'un dikildiği kabine doğru yürüdü ve büyük ellerini yumruk yaptı.

Marcus, "Burada onlarla kapana kısılmaktan daha iyidir," dedi. Yikker ona doğru öfkeli bakışlar atınca içeri adım attı. "Bunun gibi bir akşam daha olacak. O zamana kadar daha iyi bir plan yapacağım. Sen benimle gelir misin?"

Lee başını iki yana salladı. "Bundan daha iyi bir plana ihtiyacın var!" dedi. "Çiti aşabilsen bile dışarıda üç saat dayanamazsın."

Marcus bir şey söylemedi. İçeri girdi, yatakların arasında yürüdü, sonra merdivenlerin altındaki açıklığı inceledi. Eğildi, bir halıyı kenarından tutup kendine çekti. Altında bir kontrplak var-

dı. Kabinler aslında ahşap kutulardı, beton blokların üzerinde duruyorlardı. Bu zeminin altında hiçbir şey yoktu, sadece boşluk ve toprak vardı. Marcus'un aklına bir fikir geldi.

Alasdair gitarını alıp Jody'nin kabinine gitmiş, *Altın Tarlalar* şarkısını çalıyor ve söylüyordu. Gerçekten çok yetenekliydi.

Başını yastığa koyan Jody gözleri yarı aralık bir biçimde özgür olduğunu ve arpa tarlalarında koşturduğunu hayal etti. Christina yanına uzanmış, büyülenmiş gibi şarkıyı dinliyordu. Sonunda diğer kızlar da sohbetlerini yarıda kesip şarkıyı dinlemeye başladı. Asma kattakiler merdivenlere indi. Kum saçlı İskoç herkesi büyülemişti. Hem şarkıda hem de çocuğun sesinde özlem ve hüzün vardı, şarkı çocukların ruhuna dokunuyor ve bir kitap her şeyi değiştirmeden önce hayatın nasıl olduğunu hatırlamalarına sebep oluyordu. Şimdi, tezatı çok daha derin yaşıyor ve kaybettiklerinin acısını içlerinde hissediyorlardı.

Punchinello'ları kapıdan izleyen Maggie kızarmış Uzun-Köpek-Bacaklıları nasıl yediklerini görünce öğürdü.

Tiksinerek "İnanamıyorum!" dedi. Ve şarkının büyüsü bozuldu. "O şeyleri yediklerine inanamıyorum! Aslında, sadece yemiyor, adeta ziyafet çekiyorlar."

Alasdair, "Öyle mi?" diye sordu. "İki gün önce mutfak artıklarıyla karnını doyuracağını söyleseler inanır mıydın?"

Kız, "O farklı," dedi.

Jody, "Hayır, değil," diyerek sohbete katıldı. Müziğin kesilmesine kızmıştı. "Sadece normal bildiğimiz şeyin değişmesi. Artık bu muhafızların ne olduğunu veya nereden geldiğini bile sorgulamıyoruz. Onları hayatımızın bir parçası olarak kabul ediyoruz. Belki de bir hafta veya birkaç hafta sonra kızarmış örümcek yaratıklardan yediğimizi sevineceğiz."

Maggie ürperdi. "Hiç sanmıyorum," dedi.

Jody çok ciddi bir ses tonuyla, "Bir sürü değişime şahit olacağız," dedi. "Ben üzerinde çok uzun süre düşündüm ama şimdilik yapabileceğim bir şey yok. Burada her şey daha da kötüye gidecek. En temel şeyleri düşün, sabunun veya diş macununun veya tuvalet kâğıdının bitmesini. Sonra ne olacak?"

Maggie, "Ben bunları düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Sence yaşlı adam yenilerini söylemez mi?"

Jody bir kahkaha attı. "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. "Bizimle ilgili ne düşündüğünü hatırlamak istiyorsan sırtıma bir daha bak. Ya doğru düzgün beslenmememiz? Sadece çorba veya yoktan var olan elmalarla beslenemeyiz. Yakında zayıf düşüp hastalanacağız. Senin yüzün şimdiden daha zayıf görünüyor."

"Ben hep açım. Delirmek üzereyim. Vücudum buna alışık değil."

"Alışacak. Şuna ne dersin, sence bu muhafızlar hangi yabancı mikropları veya hastalıkları taşıyordur? En az muhafızların kendisi kadar garip ve uzaylı şeyler olduğuna eminim. O örümcek şeylere gelince, üzerlerinde güve veya bit veya başka neler olduğunu ancak Tanrı bilebilir. Sence vücutlarımız bütün bunlara dayanabilir mi?"

Maggie, "Uzaylı mı?" diye sordu. "Yakında iyileşip ayağa kalksan iyi olur. Gün boyu yatınca delirmeye başladın. Ah, biraz peynir ve cips için birini öldürebilirim... Büyük bir parça cheddar harika giderdi. Neden her şey bana yiyecekleri hatırlatıyor?"

Alasdair kasvetli havayı dağıtmak için bir başka şarkıya başladı.

"Burada uzun süre kalmayacağız," diye söz verdi. "Bir sonraki hafta bu cehennem çukurundan çıkacağız, söz veriyorum."

Jody gözlerini devirerek "Sen hayal etmeye devam et!" dedi.

Alasdair cebinden telefonu çıkardı ve Maggie'ye uzattı.

"Bu sabah tamamen şarj edildi ve e-postalar gönderildi," dedi. "Şimdi tek yapmamız gereken şey beklemek. Bu akşam haberlere çıkar diyordum ama hayır. Muhtemelen askerleri gönderene kadar haber yapmak istemiyorlar."

Maggie, "Sen harikasın!" dedi. "Bunu nasıl başardın?"

Çocuk bir kaşını havaya kaldırarak "Adım Bond," dedi. "Alasdair Bond."

Christina, "Adının Alasdair Mackenzie olduğunu söylemiştin," diye itiraz etti.

"Şakaydı."

Maggie bu habere o kadar sevindi ki telefonu elinde salladı. Dikkati dağılmamış olsaydı Alasdair, kızın bunu yapmasına engel olurdu.

Maggie kabindekilere, "Kızlar!" dedi. "Buradan çıkıyoruz."

Hepsi şüpheyle Maggie'ye baktı.

Sally isimli kız, "Bunu daha önce de duymuştum," dedi.

Bir diğeri şüpheyle, "Ben eşyalarımı toplamadan önce otobüs buraya gelene kadar beklerim," dedi.

Maggie kollarını göğsünde birleştirdi ve kızların tepkisiyle hayal kırıklığına uğradı. "Bu doğru," dedi. "Alasdair bu konuda iyimser. Siz iflah olmazsınız. Ben herkese söyleyeceğim."

Kabini terk etmek için kapıya yöneldi ama Alasdair buna engel oldu.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Diğer kabine gidiyorum. Neden?"

"Bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi," dedi. "Az önce herkese yumurtladığına inanamıyorum. Yaşlı Mainwaring'in bundan bahsedildiğini duymasını istemem."

Maggie burnundan soludu. "Kimse o kadar aptal değildir," dedi. Çocuğun endişesini omzunu silkerek geçiştirdi.

Alasdair, kızın mantıklı davranmayacağını anladı. Haberi yaymaya can atıyordu. Keşke ağzını hiç açmasaydı.

Kararlı bir ses tonuyla, "Pekâlâ, en azından telefonu yanına alma," dedi.

Maggie haberi herkesle paylaşmak istiyordu ama çocuğun bu dediği mantıklıydı.

Jody, "Şimdilik çantana sakla," dedi.

Maggie, "Ah, tamam," dedi.

Maggie telefonu kıyafetlerinin arasına sakladı ve sonra mutlu haberi vermek için diğer kabinlere koştu.

Alasdair, "O bizim için önemli," dedi. "Gözün üzerinde olsun. Hava kardıktan sonra telefonu kullanmasına izin verme. Muhafızlar içeriden gelen ışığı görür. Sadece çok değerli şarjını YouTube veya Angry Birds gibi anlamsız bir şeyle harcamış olur. Aslında telefonu kendi kabinime götürsem daha iyi olur."

Christina, "O senin değil," dedi. "Bu hırsızlık."

"Umurumda değil. Dış dünyayla tek bağlantımız o telefon. Koca ağızlının telefonu kaybetme riskini göze alamayız."

Jody, "Ben yatağımın altına koyarım," dedi. "Böylece seni telefonu almakla suçlayamaz. Ben onunla konuşurum. Daha güvenli bir yerde saklanması gerektiğini söylerim. Nerede olduğunu bilmezse daha iyi. Nasıl olduğunu biliyorsun. En ufak bir baştan çıkartıcı olayda kontrolünü kaybediyor."

Alasdair, "O zaman ona mutfağın kontrolünü vermek yanlış bir karardı," dedi. Kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra telefonu kızın çantasından aldı ve Jody'nin yatağı altına gizledi.

Jody, "Kendi payından fazlasını yemez," dedi. "İyi bir kızdır."

Alasdair gitarını aldı. "Ben sadece biraz aksi bir günümdeyim," diyerek iç geçirdi. "Sanırım, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Siz hanımları yalnız bırakıyorum, sabah görüşmek üzere."

Kendi kabinine dönen İskoç çocuk, Punchinello'ların şarap içtiği yere doğru baktı. Dudaklarını yaladı. Bir içki içmeyi çok istiyordu. Sonra Maggie bir kabinden çıkıp diğerine koştu. Alasdair kıskanacağını hiç düşünmemişti. Aslında, yardımı olmadan planın işe yaradığını Lee'ye kendisi söylemek istiyordu.

"Bu kadar kindar olma," diyerek kendi kendini azarladı. Kabinine girdi ve yatağına yattı, kurtarılmalarının ne kadar süreceğini merak etti.

Gece oldu. Işıklar söndü ama muhafızlar hâlâ ateşin başındaydı, şarkılar söylüyor ve eğleniyor, pis sesler çıkartarak birbirleriyle dalga geçiyor, kendi dillerini konuşuyorlardı. Sonunda dört tanesi sendeleyerek kendi kabinlerine yöneldi ve bir tanesi gözetleme kulesine çıkmaya çalıştı ama merdivenlerde uykuya daldı.

Lee kabinin karanlığında yatağının tepesindeki tavana bakıyordu. Yanındaki Marcus uykuya dalmıştı. Lee'nin burnu kaşındı. Bu belirgin koku asma katın diğer tarafından geliyordu. Marcus neden bütün vücudu gibi ayakkabılarına da parfüm sıkmıyordu?

Lee gözlerini kapattı ve *Dans Eden Valeler*'in sözcüklerini mırıldanmaya başladı. Bu akşam elmalardan daha doyurucu ve güzel bir hediyeyle dönmek için güzel bir akşamdı. Sabah ilk iş olarak elmaları mutfağın önüne bırakarak büyük bir risk almıştı. Kuledeki muhafızın onu görmemesine şaşırmıştı. Yaratığın gözlerinin Spencer'ın medya oynatıcısında olduğunu ve bir gecede beş kovboy filmi izlediğini bilmiyordu.

Lee kalbinde her zamanki acıyı hissetti ve vücudu soğuktan ürperdi. Kulakları zonkluyor ve midesi yüksekten düşüyormuş gibi tepki veriyordu.

Soğuk bir kış gecesiydi. Ay hilal şeklindeydi ve soğuk havada buz taneciklerinden bir hale ayın tepesini süslüyordu.

Lee kafasını kaldırdı ve ürperdi. Böyle bir havaya uygun giyinmemişti. Nefesi ağzından buharlaşarak çıkıyordu ve tüyleri diken diken olan kollarını ovaladı. Buraya ilk adım attığındaki baş dönmesi hiçbir zaman uzun sürmezdi. Etrafına bakındı ve tanıdık bir yer görmeyi bekledi. Sanki bir çayırın ortasındaydı. Solunda bükülmüş ve çıplak ağaçların karanlık şekillerini gördü, sağında ise çıplak ve yalçın kayalıklar vardı. Beyaz Şato veya köy görünürde yoktu. Bu girişlerin nereye ve ne zaman olacağını nasıl kontrol edeceğini hâlâ öğrenememişti. Bunu etkilemenin bir yolu olmalıydı ama bu kontrolden şimdilik uzaktı.

Kendi kendine, "Tekniğini geliştirmelisin," dedi. "Bu işte hiç iyi değilsin."

Öne bir adım attı ve hemen geri çekildi. Ayakkabısı ince bir buz tabakasını deldi ve ayağı dondurucu suyun içine girdi.

"Lanet olasıca, hep aynısı oluyor!"

Etrafını kuşatan ölü çimenleri ve sazlıkları tekmeleyince süngere benzeyen dar bir toprak şeridinin üzerinde olduğunu fark etti. Diğer her yerde bataklık suları vardı. Lee'nin küfürleri havada titreyen ve buharlı formlar çizdi. *Dans Eden Valeler*'in neresinde olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği şey on üç tepeden birinde olduğuydu. Kitabın arkasındaki haritayı hatırlamaya çalıştı. Orada bu bataklığa benzeyen bir yer var mıydı? Hatırlayamadı.

Yana dönüp bir adım atmadan önce zemini test etti. Arkasındaki toprak sağlam gibiydi, bu yüzden o yöne devam etti, bataklığın içinde yavaşça ilerledi. Nereye gittiğini bilmiyordu ama bu ıslak ve buzlu zemin kuru ve sağlam toprağa doğru gittiği sürece sorun yoktu. Ağaçların ardına ulaşabilirse belki tanıdık

bir yer görürdü. Bu akşam köye ulaşıp fırından biraz ekmek çalmayı düşünüyordu. Maggie ekmekleri görünce gözleri yerinden fırlayacaktı.

Ay daha da yükseldi. O kadar parlaktı ki manzaraya hayaletimsi bir parlaklık kazandırıyordu. Lee'nin tek duyduğu ses ayakları altında ezilen kuru yaprakların hışırtısıydı. Arada bir de donmuş sudan yüzeye çıkan bir baloncuğun lıkırtısı geliyordu. Bu yüzden, Lee tepesinden gelen tiz çığlığı duyunca neredeyse tökezleyip yere düşüyordu. Kafasını kaldırınca karanlıkta kanat çırpan siyah şekilleri gördü.

"Yarasalar," dedi. "Sanki burası yeterince gotik değilmiş gibi."

Bir süre yarasaları takip etti, sonra nereye gittiklerini anlayınca soğuk havayı dişleri arasından içine çekti. Bunu daha önce fark etmemişti. Çamların iğneleri tarafından kısmen gizleniyordu. Ama oradaydı, biraz ötede, yalnız bir kule vardı.

Kış gökyüzünü arkasına alan kulenin tehditkâr ve kasvetli bir görünümü vardı. Buzlu ay ışığı kaba taştan yüzeyini ve mazgallı tacın ortasındaki yuvarlak, sivri tepeli zirveyi aydınlatıyordu. Tepeden yanlara doğru korkunç dikenler uzanıyor ve en tepedeki kemerli açık pencereden hafif yeşil bir ışık geliyordu.

Lee tedirgin olarak "Pekâlâ," dedi. "Sanırım bu Peri Büyükannesi'nin çatı katı değil."

Gitme zamanıydı. Fırıncının ekmekleri başka bir günü bekleyebilirdi. Burada bir dakika daha kalamazdı. Vıcık vıcık adımlarını geri takip etmek için arkasına dönünce duraksadı.

Çimenlerin ardında yumuşak pembe bir parıltı vardı. Suyun üzerinde parlak gül rengi bir alev göze çarpıyordu.

"Ah, lütfen *will-o'-the-wisp* olmasın!" diye tısladı. "Siz hep kötü haber anlamına gelirsiniz."

Ne yapacağını bilemeyen Lee bekledi ve parıltı yakınına gir-

dikten sonra doğru düzgün bir görünüm kazandı. Bir *will-o'-the-wisp* değildi.

Alevler küçük ve değerli bir taştan yapılmış gibi duran bir fenerden geliyordu. Fener bir çakmaktan büyük değildi ve minyatür bir botun ucundaki süslü kancanın ucundaydı. Botun pruvasında zarif ve telkâri yusufçuk kanatları olan bir figür vardı. Tekne parlak altındandı ama bir ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi. İpekten minderlerin üzerinde bir oyuncak bebek oturuyordu, güzel ve masum bir yüzü, omuzlarına kadar inen altın renginde saçları vardı. Buklelerine soğuktan uyuşmuş canlı kelebekler işlenmişti, üzerinde gümüş çiçekler ve minik kristallerle süslenmiş incecik bir elbise vardı. Lee gördüğü şeyin gerçek olduğunu anlayınca irkildi.

Tekne bataklığın ağır akıntısında ilerlemeye devam etti. Kız dönüp Lee'ye baktı ve solgun yüzünde şaşkınlık vardı.

"Güzel toprağın kanı adına!" dedi. "Sen bir ağaç kadar uzunsun, yüzün gece gibi karanlık. Kral'ın gönderdiği dev bir elçi misin?"

Lee şoku atlattı ve sırıttı. Bu mide bulandırıcı yer, sürprizlerle doluydu. "Hayır," dedi. "Mümkünse, şato işlerine karışmamaya çalışıyorum."

Kız gülerek "O krallardan bahsetmiyorum, aptal," dedi. "Bu diyarın üzerinde ve altında çok sayıda monarşi vardır. Adım Telein, taştan tepenin altındaki kralın kızıyım."

Beceriksizce selam veren Lee sırıtarak "Merhaba, prenses," dedi.

"Sen Bataklık Kralı'nın sarayından değil misin? Garip, burada birinin beni karşılaması gerekiyordu. Ne büyük kabalık."

Lee, "Ben sadece buradan geçiyordum," dedi. "Bataklık Kralı'nı tanımam."

Telein öne eğildi ve çenesini eline dayadı. "O zaman gerçekten çok şanslısın," dedi. "Söylentilere göre çok çirkinmiş."

Lee kıkırdadı. Bu narin prensesi sevmeye başlamıştı.

"Sana özel bir soru sorabilir miyim?" diye sordu.

Kız nazikçe, "Bundan nasıl kaçacağımı bilemiyorum," dedi. "Ama cevap vermemeyi seçebilirim."

"Saygısızlık etmek istemem, bu yüzden sakın beni yanlış anlama ama sen bir peri misin *gnome* musun yoksa bir *elf* misin?"

Telein minderlerin üzerinde sallandı ve bunu komik bulmuş gibi el çırptı.

"Gerçekten de çok eğitimsizsin!" diyerek güldü. "Ben Danu kabilesindenim. Aslında, bunu anlayamadın mı? Bu kadar unutulduk mu?"

"Ben buralarda yeniyim."

Kız parlak yeşil gözlerini gecenin karanlığına çevirdi. "Ay Büyücüsü'nün duvarları yükselmeden önce de buradaydık," dedi. "Ve Lamia gökyüzünü kirletmeden önce de. Ama biz yukarıdaki bu dünyayı çok uzun zaman önce terk ettik ve yerin altında, altın mağaralarda yaşamaya başladık."

Lee eğitimsiz olduğunu sanmıyordu ama buna bir cevap vermedi, kızın karşısında yere çömeldi. Gerçekten de çok tatlı ve şirin bir yüzü vardı. Fenerin yumuşak ışığı cilalanmış tahtaları aydınlatıyor ve ışığın yansıması kızın gözlerine vuruyordu. Prensesin gözleri parlak birer zümrüde benziyordu.

Keşke telefonu yanında olsaydı da bir resim çekseydi. Kızı tasvir edecek uygun kelimeleri bulamıyordu. Millais gibi Viktorya dönemi romantik ressamları yanaklarının pembeliğini, buklelerinin parlaklığını ve dudaklarının kenarında gezinen hafif gülümsemeyi herkesten daha iyi anlatabilirdi. Ve bir şair bu harikulade ve dünyevi olmayan güzelliği Lee'den çok daha kolay kelimelere dökebilirdi.

"Pekâlâ, neden bu küçük ve süslü tekneyle gecenin karanlığında dışarıdasın?"

Kız, "Bataklık Kralı'nı görmeye gidiyorum," diye açıkladı. "Kaya ağzından çıktım, zehirli akıntıyla boş ve uyuyan diyardan geçtim. Şimdi yolculuğum sona ermek üzere. Her kış ortasında, Danu kızlarından biri gelir ve bu krallığın hükümdarını onurlandırır. Bu sene o onur benim."

"Onurlandırmak? Şarkı söyleyip dans mı edeceksin? Adama ne kadar harika biri olduğundan mı bahsedeceksin?"

Kız kıkırdadı. "Ben bülbül değilim," dedi. "Benden şarkı söylememi isterse kralın kulakları bu durumdan hiç hoşnut kalmaz. Oynak şarkılar ve nakaratlar bana göre değil."

"Ha, sen de bendensin. Ben de melodileri aklımda tutamam! Gerçi bu beni durdurmaz."

Telein elbisesinin katlarını düzeltti. İç geçirerek "Keşke bu akşam tek vazifem şarkı söylemek olsaydı," dedi.

Lee nazikçe, "Sorun nedir?" diye sordu.

Kız ellerini titrememesi için çenesine dayadı. "Bu benim gelin olacağım gece," dedi. "Ve bu tekne de çeyizim."

"Olamaz! O çirkin kralla mı evleneceksin? Ne için?"

Kız ciddi bir ses tonuyla, "Bataklık Kralı her kış ortası yeni bir eş alır," dedi. "Bizim halkımızla yaptığı anlaşma böyle. Barış için ödenecek hafif bir bedel, yoksa altın mağaralarımızı istila etmesi için bir ordu gönderir. Biz bunu yıllardır yapıyoruz."

"Buna şantaj denir."

"Sen şaşırtıcı cümleler kuruyorsun, benim gece yüzlü devim!"

"Şu anda öfkeden çılgına dönmüş dilini konuşuyorum. Hiç görmediğin pespaye bir gangsterle evlenemezsin! Diğer eşlerine ne oldu? Daha kaç kişiyle evlenebilir?"

Telein başını iki yana salladı. Yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Kimse bilmiyor," dedi. "Akıntı bizim gelinlerimizi alıp götürdükten sonra onlardan bir daha haber alamayız."

"Kızım -Majesteleri- bu çılgın maceradan vazgeçmelisin! Hem de hemen!"

"Bunu yapamam. Bu benim vazifem. Anlaşma devam etmeli. Barış sürmeli."

Ani bir akıntı parlak tekneyi aldı ve bataklığın içlerine doğru götürmeye başladı. Lee hemen ayağa kalktı ve suyun kenarında koşmaya başladı. Yetişmeye çalışıyor ama tekne donmuş suyun ortasına gittikçe yaklaşıyordu.

"Tatlım!" diye bağırdı. "Güven bana, oradan çıkmalısın."

Kız, "Beni karşılamaya neden kimse gelmedi bilmiyorum," diye mırıldandı. Fenerin gül renkli ışığının aydınlattığı yerlerin ardındaki karanlığa göz gezdirdi. "Salonları ve malikâneleri nerede?"

Lee, "Prenses!" diye bağırdı. "Beni dinle! Buraya dön, hem de hemen!"

Kız kafası karışmış gibi etrafına bakındı. Böyle olmaması gerekiyordu. Müzik neredeydi? Ziyafet neredeydi? Gülen asiller neredeydi? Huzursuzluğu yerini korkuya bıraktı. Bu şeytani ve terk edilmiş yere ağır bir kötülük hâkimdi. Buradan kaçmalıydı.

Suyun kenarına doğru, "Devim!" diye bağırdı. "Beni kurtar. Sana yalvarırım. Ben yüzemem!"

Lee ayakkabılarını çıkartmış ve buzlu bataklık suyuna girmişti. Sadece iki adım ilerledikten sonra çamur vücudunu içine çekti ve beline kadar suya girdi. Kendin kıyıya atmak için mücadele etmek zorunda kaldı, şimdi nefese nefeseydi ve vücudundan buharlar çıkıyordu. Kıza ulaşamazdı. Yapabileceği bir şey yoktu. Çabuk düşünmeliydi.

Çaresizce, "Ellerini kürek olarak kullan!" dedi. "Tek yolu bu!"

Kız başıyla onayladı ve pruvadan eğilip ellerini suya soktu.

Sonra olan oldu. Altında büyük baloncuklar çıkarken tek-

ne rahatsız edici bir biçimde sallandı. Fener kancadan çıktı ve köpüklü suya düştü. Çamurun içine pembe bir yıldız gibi battı ve Telein hem korku hem de çaresizlikle bir çığlık attı. Suyun içindeki parıltı yüzeye çıkan dev ve karanlık bir formu açığa çıkartmıştı.

Devasa bir çamur ve tortu adası kızın arkasında yükseldi, kabuk bağlamış burun deliklerinden siyah çamur aktı. İki büyük gözünü kırpıştırarak açtı. Devasa ve kadim bir kurbağaydı, çok şişman ve çok büyüktü. Bataklık Kralı gelmişti.

Lee sudaki prensese bacaklarını da çırpmasını söyledi ve kendini köpüklü dalgalardan nasıl geçireceğini kollarıyla gösterdi.

"Sakın arkana bakma!" diye uyardı. Çirkin ve pis kokulu yaratığı görünce onun bile dizlerinin bağı çözülmüştü. "Bana bakmaya devam et; arkana dönme. Gel! Bana yüz! Bunu yapabilirsin! Haydi!"

Kız mücadele edip vahşi dalgaların içine batıp çıkarken Lee çaresizce bakakaldı.

Bataklık Kralı'nın sarımsı kahverengi gözleri sulak diyarının köpüklü yüzeyinde gezindi ve korkup kaçan Telein'e odaklandı. Parlak kafasını sessizce öne uzattı ve mağara gibi ağzını açınca sıra sıra keskin dişler açığa çıktı. Suyu ısırdı.

Lee geri çekildi ve yüzünü elleriyle kapattı. Prensesin çığlıkları uzun sürmedi. Bataklık Kralı çiğnedi ve yutkundu. Sonra dönüp aç gözlerini Lee'ye odakladı.

Korkmuş çocuk elleri ve dizleri üzerindeydi. Midesi bulanıyordu. Bu çılgın yerden hemen gitmeliydi. Daha fazlasına dayanamazdı.

Lee ayağa kalktı ama sonra tekrar düştü. Ayağı bir yere takılmıştı. Arkasına döndü ve bir çığlık attı. Soluk ve benekli bir dil bileğine dolanmıştı. Dilin geri kalanı bataklık boyunca uzanıyor

ve devasa kurbağanın ağzına giriyordu. Sonra dil Lee'yi kendine çekmeye başladı.

Lee dili diğer ayağıyla tekmeledi ama işe yaramadı. Dil demir gibi sertti. Yumruklarını kullandı ve parmaklarıyla dili açmak istedi ama ümitsiz bir çabaydı ve kendini suda buldu.

Paniğe kapılarak eşofmanının cebinden çakısını çıkardı. Sonra bıçağı delirmiş gibi saplamaya başladı. Siyah kanlar aktı ve Bataklık Kralı böğürdü. Dil çirkin ağıza geri döndü ve gözler nefretle parıldadı. Yaratık şaha kalkıp öne atılırken bataklık suları kaynadı.

Lee çamurun içinde doğruldu ve geldiği yoldan koşmaya başladı, yanından geçerken eğilip ayakkabılarını da aldı. Bataklık Kralı'nın devasa gövdesi arkasındaydı. Lee toprak zeminde perdeli ayakların çıkardığı sesleri duyuyor ve yaratığın korkunç bir hızla ilerlediğini biliyordu. Kurbağanın öfkeli nefesi ensesindeydi. Sonra korkularını bir kenara koydu ve geri dönmeye odaklandı. Diğer yere, gerçek dünya olarak bildiği yere dönmeliydi. Kabini hatırladı, altındaki tüylü yorganı düşündü, hatta Marcus'un duş jelinin ve tıraş losyonunun kokusunu bile hayal etti... Havaya sıçradı ve Bataklık Kralı üzerine atladı.

Lee havayı tekmeledi ve yumruklarını savurdu. Sonra yataktan düştü.

İçerisi karanlık ama sıcak ve kuruydu. Marcus horluyordu. Lee rahatlayarak iç geçirdi. Geri dönmüştü ve çamur içindeydi. Yorgundu ve gördüklerinden çok etkilenmişti, hemen aşağı kata inip giyinik bir biçimde duşa girdi.

"Çok yaklaştım," dedi. "Bu sondu, bir daha olmayacak."

On dakika sonra ıslak kıyafetlerini asma katın tırabzanlarına astı. Çamurlu yorganı bir kenara attı ve yatağın üzerine uzandı. Telein'in görüntüsünün zihninde canlanmamasını ümit ediyor-

du ama kızı asla unutamayacağını, yaratığın ağzında gözden kayboluşunu hep hatırlayacağını biliyordu.

Uykuya daldı.

Bakalit cihazlar gece yarısı vınlamaya başladı ve çocuklar kendinden geçti. Tepelerinde kadran parıldadı ve radyo paraziti duyuldu. Sonra pirinç ızgaradan yine 1930'lardan kalma bir şarkı gelmeye başladı.

Halıyı yuvarla,
Sandalyeleri çek,
Radyoda bir şarkı aç.

Kabinlerden birinden bir figür çıktı. Sessizce diğerlerinin önüne geçti. Ardından gardiyanın kabini önünde durdu.

Dans etmekten yorulunca,
Dinlenecek bir yer bul.
Rahat bir köşeye geç,
Ve karanlıktan faydalan.

Jangler yüzüne bir mendil kapatmış sandalyesinde uyukluyordu. Bu yüzden tüm yatakların başındaki çekmecelerde bulunan kampın kartpostallarından biri halının üzerine düşünce bunu fark etmedi. Arkasına, Austerly Fellow'un olduğu aşikâr bir el yazısıyla basit bir mesaj yazılıydı.

Sevgili Çilingir,
Bilmen gerekir diye düşündüm –bu kampa gizlenmiş bir cep telefonu var.

17

Kabinlerin dışındaki çan çaldığında hava tamamen aydınlanmamıştı. Jangler çanı kuvvetle çalıyordu. Kartpostal cebindeydi. Yeni gelenleri kamyonlarla kamptan çıkartmıştı ve kapıdan başka bir şeyin geçmediğinden emindi. Şimdi Bay Fellows'un verdiği bilgiyi değerlendirmenin vakti gelmişti.

Yüzbaşı Swazzle ve üç muhafız sallanarak kulübeden çıktı, ağrıyan başlarını tutuyorlardı. Boncuk gibi gözleri her zamankinden kırmızıydı.

Yaşlı adam sert bir ses tonuyla, "Anormalleri buraya getirin!" dedi. "Hem de hemen!"

Yüzbaşı Swazzle emir verdi ve muhafızlar kabinlere girdi, çocuklar her zamanki gibi vücutlarında morluklarla acılar içinde uyanmıştı.

Hâlâ gözlerini kırpıştıran ve doğru düzgün giyinmeyi beceremeyen çocuklar dışarıda sıraya dizildi. Yüzbaşı Swazzle çocuklara selam vermelerini söyledi. Jody bile dışarıda ve diğerlerinin yanındaydı. Kız dişlerini sıkıyordu. Sırtı yavaşça iyileşiyor ve hâlâ çok acıyordu. Yanındaki Christina elini tutuyordu.

Yedi yaşındaki kız, "Neden bu kadar endişelisin?" diye sordu.

Jody başını iki yana salladı. Kimse bilmiyordu. Yaşlı adamı böylesine soğuk bir öfkeyle delirmiş bir biçimde ilk kez görüyorlardı.

Maggie, "Her zamankinden erken kalktık," dedi. "Neler oluyor?" diye sordu.

Charm, "Henüz makyajımı bile yapmadım," dedi.

Lee yere bakıyordu. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordu. Bataklıkta yaşadığı korkunç deneyimden sonra hâlâ kendine gelememişti. Gelebilecek miydi onu bilmiyordu.

Jangler'ın suratı asık ve ciddiydi.

"Lordumun büyük planını bozmak için iğrenç bir plan yapıldı," dedi. "Bu kamptan Amerika Birleşik Devletleri'ndeki haber ajanslarına e-postalar gönderilmiş. Buradaki çalışma şartlarınızdan şikâyet edilmiş, bir de ölü bir çocuğun resmi gönderilmiş."

Alasdair'in yüreği ağzına geldi. Bunu nereden biliyordu? Diğer çocuklar huzursuzca kıpırdandı. Spencer elleriyle oynuyordu. Keşke şapkasını da yanına alsaydı. Ondan ne zaman ayrı kalsa endişesi artıyordu.

Yaşlı adam kınarcasına, "Aranızda daha iyi muameleyi hak ettiğini düşünenler var," dedi. "Kutsal Büyücü'nün bilgeliğini sorguluyorsunuz. Şunu son kez söylüyorum: siz bu hayal dünyasında gezinen en aşağılık parazitlersiniz ve burada istenmiyorsunuz. Size Lord'umun şefkati ve nezaketi sayesinde tolerans gösteriyoruz. Bana kalsaydı hepinizi katlederdim. Ama ben iyi ve sadık bir hizmetkârım, bu yüzden yaşamanız lazım. Ama bundan sonra, kurallara itaatsizlik olmayacak. Bunu yapmaya devam ederseniz sizi ananızın karnından doğduğunuza pişman ederim."

Alasdair'in çene kasları gerildi. Bu yaşlı bunak yakında insanlığa karşı işlediği suçlardan yargılanacaktı ve bunu görmeyi çok istiyordu.

Jangler yanında dikilen Yüzbaşı Swazzle'la yaratıkların dilinde bir şeyler konuştu. Swazzle emirler verdi ve gözetleme kulesin-

deki adamını da çağırdı. Muhafızlar kabinlere girdi ve aramaya başladı, yataklar ters çevrildi ve çantalar boşaltıldı.

Alasdair, "Ah, hayır," dedi. Neyi aradıkları belliydi.

Maggie, Marcus'un yanağının kenarını ısırdığını gördü. Çok endişeli görünüyordu. Ne gizliyordu? Tam bu sırada Yikker elinde cep telefonuyla Anchu da elinde bir şarj cihazıyla dışarı çıktı. Jangler eşyaların nerede bulunduğunu göstermelerini istedi.

Jangler, "Pekâlâ," dedi. "Bir kez daha size çok nazik davrandığımı ispatladınız. Kamçılama size ders olmamış. Çok nazik davranmışım. Bu seferki, hafızalardan kazınmayacak ve daha uzun süreli bir ceza olmalı. Götürün şunu!"

Yüzbaşı Swazzle çocuklara doğru yürüdü. Bir parmağını havada sallayarak "Jody Jody Jody..." dedi.

Kızın omuzları çöktü ve başını iki yana salladı. "Lütfen, hayır!" diye yalvardı. "Tekrar olmaz!"

Maggie, "Sırtındaki etleri sökeceksiniz!" diye itiraz etti.

Alasdair, "O değildi!" dedi. "Bendim. E-postaları ben gönderdim. Telefonu da yatağının altına gizledim. O bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Onu rahat bırakın. Ellerinizi üzerinden çekin!"

Kendi güvenliğini hiçe sayarak Yüzbaşı'ya doğru koştu. Swazzle, çocuğu bir tokatta yere serdi. Sonra Jody'yi tuttu ve direğin yanına sürükledi. Christina kızın elini hâlâ tutmaya çalışıyordu ama diğer muhafızlar küçük kızı uzaklaştırdı.

Swazzle, "Jody Jody Jody..." diye dalga geçti. Kızı uzaklaştırdı.

Alasdair yerden kalkmaya hazırlanıyordu ama Yikker elinde mızrağıyla hemen yanındaydı ve pervasızca bir şey yapmaya hazırdı. Diğer muhafızlar da silahlarını gösterdi.

Marcus, "Yerde kal!" dedi.

Genç tutsaklar Swazzle ve kızın arkasından çaresizce baktı. Nereye götürülüyordu? Yüzbaşı ne yapıyordu? Jody'nin korkusu ya-

ratıkların hoşuna gidiyordu. Jody yeniden direğe bağlanacağını düşünüyordu ama yanından geçip gidince daha da korkmaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Swazzle, "Özel bir yere," dedi. "Sadece Jody için. Şanslı Jody. Hoş, rahat."

Kızı kabinlerin önünde iteklemeye devam etti ve ana bloğun yanına dolaşıp gözden kayboldular. Diğerleri yere düşen metal nesnelerin çıkardığı gürültüyü duydu, ardından kızın boğuk çığlıkları ve çekiçleme sesleri geldi.

Maggie, "Neler oluyor?" diye haykırdı. Diğer muhafızlar sırıttı.

"Sen delirmişsin!" Alasdair, Jangler'a bağırıyordu. "Birleşmiş Milletler seni çarmıha gerecek!"

Jangler, "Birleşmiş Milletler?" diye sordu. Gizemli bir biçimde bir kaşını havaya kaldırdı. "Ah, attığın e-postaların bir işe yaradığını mı sanıyorsun?"

"Yakında öğrenirsin!"

Yaşlı adam ellerini çırptı ve yüzüne zalim bir gülümseme takındı. "Ne yazık ki Kate Kryzewski ve Sam çok meşguldü," dedi. "Onlara Amerika'ya döndükten sonra, bir aydır limanda bekleyen sandıkların içindekilerle istediklerini yaptılar. Özellikle de büyük haber ajanslarına karşı çok cömerttiler. Korkarım attığın e-postalar posta kutusuna düşer düşmez silindi."

Alasdair'in yüzü düştü. "Bu doğru değil!"

Adam tiksinerek "Anormaller yalan söylemeye değecek kadar değerli değildir," dedi.

Çocuğun ümitleri tükendi. Yıkılmıştı. Bir Punchinello mızrağı vücuduna saplansa ancak bu kadar acı çekebilirdi.

Ana bloktan yüksek sesli bir kahkaha geldi ve Yüzbaşı Swazzle açığa çıktı. Çekiçleme sesleri hâlâ geliyor ve Jody'nin boğuk çığlıklarına ekleniyordu.

Maggie, "O nerede?" diye sordu. "Ona ne yaptı?"

Jangler büyük bir zevkle açıkladı. "Binanın arkasındaki asma kilitli kapıyı fark etmemiş olmalısınız. Oradaki dolabın içinde alet edevat vardı. Ya da eskiden öyleydi. Sanırım cesur Yüzbaşı'mız dolabın içindeki gereksiz eşyaları dışarı döktü ve Jody Barnes'ı dolaba soktu. Ve orada kalacak, üç gün ve üç gece boyunca. Bu süre içinde ona yiyecek veya su verilmeyecek, umarım hatasını anlar. Bu süre içerisinde onunla iletişim kurmaya çalışan olursa, kız orada fazladan üç gün daha kalır ve sizi de kamçılayıp kızdan sonra oraya tıkarız. Anlaşıldı mı?"

Çocuklar tepki veremeyecek kadar şaşkındı.

Alasdair sonunda, "Üç gün mü?" diye sordu. "Bu insanca değil! Bu işkence!"

Yaşlı adam, "Ve şimdi," dedi. "Sana ne yapacağız? Senin bir sürü özelliğin var, kendini bir şey sanıyorsun, küstahsın ve beni aşırı yoruyorsun. Bu şarj aleti senin eşyaların arasında bulunmuş. Sana ne yapalım?"

Çocuk meydan okuyarak "Umurumda bile değil!" diye bağırdı.

Jangler bir süre düşündü sonra Yüzbaşı Swazzle'a bir şeyler mırıldandı. Yüzbaşı bir kahkaha attı ve İskoç çocuğun kabinine girdi. Punchinello geri döndüğünde elinde çocuğun gitarı vardı.

Jangler tiksinerek "Bunu çaldığını duydum," dedi. "Amatörlerin hüzünlü şarkılar çalarak diğerlerinin moralini bozması kadar kötü bir şey yoktur. Neyse ki, kutsal metin sayesinde o iğrenç yetenek yarışmaları tarihe karıştı. Bu yüzden az sonra yapılacak şeyin hepinizin iyiliği için olduğunu söyleyebilirim. Yüzbaşı, lütfen."

Swazzle sırıttı ve gitarı kabinin kenarına vurarak kırdı. Sonra parçalanmış gitarı yere atıp üzerinde zıplayarak daha küçük parçalara ayırdı.

Jangler, "Çok memnun edici," dedi. "O lanet enstrümanın burada çıkardığı seslerden çok daha güzeldi. Şimdi cezanın ikinci kısmına gelelim. Yüzbaşı, lütfen ellerinden birini kırar mısın?"

Gitarın sapını hâlâ elinde tutan ve kopmuş telleri havada sallayan Punchinello muhafızı Alasdair'in yanına gitti. Diğer çocuklar irkildi ve bakışlarını kaçırdı. Jangler parlak gökyüzüne bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Sanırım bugün yağmur yağacak," dedi.

Kimse Alasdair'in günün geri kalanını nasıl tamamladığını bilmiyordu. Swazzle ona verilen emri yerine getirdikten sonra yerde acı içinde kıvranıyordu. Jangler çocukla hiç ilgilenmedi ve diğer çocuklara da *Dans Eden Valeler* okunana kadar Alasdair'in yanına gitmeyi yasakladı. Okuma sona erince isyankâr havayı sonlandırdığından emin olmak için sonraki yirmi dört saat boyunca kimseye yiyecek verilmeyeceğini duyurdu.

Marcus izin verilir verilmez ana bloğa, mutfaktaki ilk yardım çantasının yanına gitti. Geri dönüş yolunda duraksadı. Jody alet dolabının kapağını yumruklamayı bırakmıştı ama hıçkırıklarını duyabiliyordu. Aletler çimenlerin üzerine saçılmıştı. Marcus etrafına bakındı. Ortalıkta hiç muhafız yoktu. Bir malayı alması birkaç saniye sürdü ve yeni silahını eşofmanının beline sokarak gizledi, üzerini de gömleğiyle örttü. Sonra diğerlerinin yanına koştu.

Charm, Alasdair'i ayağa kaldıran Lee'ye baktı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Lee, kıza baktı ama aklına altın teknedeki minik prenses geldi. Başını iki yana salladı ve kafasını diğer tarafa çevirdi.

Charm, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Bu durumda nasıl iyi olabilirim ki?"

Charm bir adım geriledi. Tereddüt ederek "Özür dilerim," dedi. "Sadece..."

"Gerek yok!"

Charm uzaklaşırken Lee'yi neden kızdırdığını anlayamadı. Yakındaki Bezuel yaşananları seyretti ve kızın yanına gitti.

Punchinello kızın kulağına, "Üzülme," dedi. "Sen güzel. Ben istiyor."

Charm yaratığın sesini duyunca havaya sıçradı ve çok yakınında olduğunu anlayınca huzursuz oldu. Bu yaratığın ona bakış şeklinden hiç hoşlanmıyor ve Bezuel'in nefesi çok kötü kokuyordu. Hemen bir bahane uydurdu ve yana adım atıp uzaklaştı.

Muhafız kızın arkasından, "Bezuel seni yemek istiyor," diye seslendi.

Kız bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Muhafızın ilgisi midesini bulandırıyordu ve sıcak bir duş alması lazımdı.

Lee, Alasdair'i kabine götürdü ve Maggie, çocuğun elini incelemeye başladı.

İskoç çocuk, "Sakın bana dokunma!" diye hırladı.

Maggie çocuğu rahatlatmak için, "Acıdığını biliyorum, bebeğim," dedi. "Ama bakmam lazım. Sarılması gerek."

"Pekâlâ! Ama sen yapma. Çık dışarı!"

Maggie şaşkınlıkla geri çekildi. "Neden? Ben ne yaptım?"

Alasdair nefretle, "Ne mi yaptın?" diye sordu. "Hepsi senin hatan. Sen ve düşük çenen! Dün akşam sana telefondan herkese bahsetmemeni istedim ama sen beni dinlemedin! Yaşlı bunak seni duymuş olmalı."

Kız hayal kırıklığıyla bir çığlık attı. "Bilmiyordum!" diyebildi. "Ben..."

Alasdair, "Asla düşünmüyorsun!" diye bağırdı. "Çık dışarı!"

Lee, "Gitsen iyi olur," dedi.

Maggie gözyaşları içinde kendini dışarı attı ve bunu yaparken sağlık çantasıyla içeri giren Marcus'a çarptı.

Marcus, "Senin neyin var?" diye sordu.

Kız, "Çekil önümden!" diyerek yanından geçip gitti. Kendi kabinine döndü. Christina, Jody'nin yatağını topluyordu.

Maggie, "Benim hatam olduğunu düşünüyorlar," diye sızlandı.

Yedi yaşındaki çocuk yastığı düzeltti, köşelerini dışarı çekti ve kusursuz bir şekil almasını sağladı. Sonra kendi yatağı üzerine oturdu.

Basit bir gerçeği dile getirircesine, "Öyle," dedi. "Sen sır tutamıyorsun. Sen olmasaydın Jody şimdi burada olurdu. Jody senin yüzünden cezalı ve onu göremiyorum."

Bu arada Marcus da Alasdair'in elini nasıl saracağını ve askıya alacağını düşünüyordu.

Marcus, "Bunu neden kızlardan biri yapmıyor?" diye sordu. "Maggie şimdiye kadar gayet iyi işler çıkardı, sargı bezlerini değiştirdi, kesikler ve ısırıklarla ilgilendi."

Lee, "Elinden geleni yap," dedi.

Marcus, "Ben ilk yardımdan anlamam," dedi. "Aslında, *Casualty* dizisinin hiçbir bölümünü kaçırmazdım. Ah, çok seksi hemşireler vardı!"

Alasdair dişlerini sıkarak "Senin libidon hiç düşmez mi?" diye sordu. Yüzü solgundu ve alnında ter damlaları birikmişti.

Marcus, "Özür dilerim dostum ama hiç ağrı kesici yok," dedi. "Sen de filmlerdeki gibi bir sopayı ısırmak zorundasın."

"Olsaydı ısırırdım!"

Lee kabine bakındı ve homurdandı. Alasdair'e yerdeki *Dans Eden Valeler* kopyasını uzattı; sabah kitabın kopyalarını etrafa saçılmış olarak bulmaları çok ilginçti.

"Kitabı ısır," dedi.

İskoç, "Beni zehirlemediği sürece," dedi. Sağlam eliyle kitabı aldı ve dişleri arasına sıkıştırdı.

Lee, "Neden senin üzerinde farklı bir etkisi olsun ki?" diye sordu.

Marcus kırık eli sarmaya başladı. Koşullar biraz garip de olsa sonunda bu ikili tarafından kabul edilmek güzeldi. Kampta cehennem hayatı yaşasalar da artık yalnız değildi. Mümkün olduğunca nazik olmaya çalıştı ve Alasdair'in kolunu diğer omuzdan askıya aldı.

"Yapılacak en iyi şey bu muydu bilmiyorum," dedi. "O elin berbat durumda. Sanırım bir süre banjo çalamayacaksın, amigo."

Alasdair yatak başına yaslandı. "Bana öyle deme, seni kız delisi geri zekâlı," dedi.

İkisi de şaka yapıyordu çünkü elin bir daha asla doğru düzgün bir şekil almayacağını biliyorlardı. Bir cerrah bile müdahale etse muhtemelen değişen bir şey olmazdı. Yüzbaşı Swazzle iyi iş çıkartmıştı.

Alasdair, "Ama beni endişelendiren elim değil," dedi. "Bir insan susuz üç gün geçirebilir mi?"

Marcus alt dudağını ısırdı. "Ben bir spor dergisinde okumuştum," dedi. "Susuz kalmakla ilgili bir makale vardı. İnsan vücudunun en fazla üç veya dört güne dayanabileceğini söylüyordu."

"Öyleyse, orada ölebilir mi?"

"Bu olmayacak; çünkü yaşlı adam fikir değiştirecek. Şimdi çok öfkeli."

"Ama ya değiştirmezse?"

"O zaman çıktığında çok kötü durumda olacak. Ama fikrini değiştirecektir."

Marcus çantayı kapattı. Tam kapatırken içindeki makasın parıltısı gözüne ilişti. Kafasının içinde bir ampul yandı. Bu inanılmaz faydalı olabilirdi. Üzerinde düşünmesi gerekti.

"Pekâlâ," dedi. Konuyu değiştirdi. "Büyük Mag'in sorunu ne?"

Alasdair sırıttı. "Bunun onun suçu olduğunu söyledim," dedi. "İşe yaramaz şişkonun teki."

"Vay canına, bu biraz fazla oldu. Bu konuda kaba olanın ben olduğumu sanıyordum."

İskoç öfkeyle, "Dışarıyla olan tek bağlantımızı kaybetti," dedi. "Buradan çıkmak için tek şansımızdı. Ona hiç acımıyorum, koca kafalı kız."

"Aşırı kilolu olabilir ama aptal değil. Kasıtlı yaptığını sanmıyorum."

Lee emin değildi. "Yaşlı adama ikinci kez haber veriliyor," dedi. "Önce şato modelini kimin yıktığı söylendi, şimdi de bu."

Alasdair, "Bunu hiç düşünmemiştim," dedi. Üzerinde bir süre düşündü. "Ona başından beri güvenmiyordum. Onda bir terslik olduğunu biliyordum. Asla bizden biri olmadı."

Marcus, "Bir saniye," dedi. "Ne dediğinin farkında mısın? Bu ciddi bir suçlama. O bir casus değil."

"Öyle mi? İlk geldiği günü hatırlıyor musun, herkesle şakalaşıyordu. Herkesle dost olmaya çalışıyor ve sorular soruyordu. Ve mutfakta çıkardığı işe bakar mısın? Bu kampın dışında kilometre karelerce bir alanda daha kötüsünü yapan yoktur. Biz burada açken onun orada gerçek yiyecekler yemediğini nereden biliyoruz? Bence bir yerlere gizlediği cipsleri ve çikolataları mideye indiriyordur."

Marcus, "Bu delilik," dedi. "Öncelikle, Esther gün boyu onun yanında; ayrıca... o böyle bir şey yapmaz. O pis biri değil. Ondan önce suçlayabileceğim çocuklar var."

"Neden onu savunuyorsun?"

Marcus omzunu silkti. "Sadece yanıldığını düşünüyorum."

Lee, "Marcus bir konuda haklı," diye araya girdi. "Onun casus olduğundan yüzde yüz emin olamayız. Şüpheli davranışlar kanıt değildir ve bu bir CSI dizisi değil, bu yüzden elimizden bir şey gelmez. Kimseye bir şey söylemeyin ve gözünüzü dört açın."

Alasdair, "Gözüm üzerinde olacak, size söz veriyorum," dedi.

Spencer kabinine döndüğünde burnunun yarısı yenmiş Punchinello'nun yatağının dibinde dikildiğini gördü. Yaratığın kafasında kovboy şapkası vardı. Muhafız, çocuk içeriye girince, bir silahşör gibi ekseni etrafında döndü ve kıkırdadı.

Spencer, "Benim şapkam," diyebildi. "Lütfen geri verir misin?"

Muhafız yüzünü buruşturup dişlerini sıktı.

"Benim şapkam," diye kükredi. "Garrugaska istiyor."

Spencer sakin kalmaya çalıştı. Tedirgin bir biçimde, "Onu alamazsın," dedi. "O benim ve onu istiyorum. Lütfen, benim için önemli."

Muhafız çocuğu taklit ederek "Benim için önemli!" dedi. "Benim şapkam! Garruska beğendi."

Çocuk, "Bak, senin... burnun için üzgünüm," dedi. "Ama bu eşyalarımı alabileceğin anlamına gelmez."

Öne adım atıp titreyen bir elle şapkaya uzandı. Punchinello öfkeli bir bakış attı.

"Sen onu yap, ben seni öldüreyim!" dedi. Garip bir John Wayne sesiyle konuşuyordu. "Vazgeç, yolcu."

Spencer afalladı ve elini geri çekti. Bunun önceki akşam medya çalarıyla oynayan muhafız olduğunu anladı. Kovboy filmlerinden kaç tanesini kaç kez izlemişti? Replikleri ezberlemeye başlamıştı.

"Ona ihtiyacım var," diyerek şansını denedi. "Lütfen, eee... bayım."

Punchinello, "Bana böyle hitap etmek istiyorsan, gülümse," dedi. Spencer bunun bir Gary Cooper klasiği olan *The Virginian* filminden olduğunu anımsadı.

Punchinello sırıttı ve mahmuzları varmış gibi kasıla kasıla yürüdü. Spencer'ın yanına gelince boğazını temizledi ve yere tükürdü. Sonra sargılı yüzünü çocuğun yüzüne yaklaştırdı. "Bir adamı öldürmek hiç kolay değildir. Öncesinde sahip olduğu her şeyi ve sonrasında sahip olacaklarını ondan alırsın." Kusursuz bir taklitti. Muhafız replikleri tekrarlamak konusunda İngilizce konuşmaktan daha iyiydi.

Spencer çaresizce, "Clint Eastwood," diye mırıldandı. Üzerine sıcak nefes üflenen gözlükleri yüzünden hiçbir şey göremiyordu. "Eee... *Affedilmeyen*, en sevdiklerimden biridir."

Muhafız hayali sigara dumanını çocuğun yüzüne üfledi ve sonra bir salonu terk eder gibi kabinden çıktı.

Spencer şaşkındı ve arkasından bakakaldı. Şimdi ne yapacaktı? O şapka onun için çok değerliydi. Kaçışının sembolüydü, korkuyu ve deliliği şapkayla bertaraf ediyordu. Bununla baş edebilir mi veya hayatta kalabilir mi bilmiyordu. Kovboy şapkası, varlığının vazgeçilmez bir parçasıydı ve şimdi onsuzdu.

İkinci bir çan sesi daldığı düşüncelerden uyanmasına sebep oldu. Jangler kahvaltı etmeyecekleri için çocukların hemen işe başlamasını istiyordu ve herkes dışarı çıkartıldı. Hazırlayacak yemeği olmayan Maggie ve Esther de çalışma gruplarına katıldı. Alasdair elinin kırık olmasını bahane edemezdi, Jangler işi tek eliyle de yapabileceğini söyledi. Bu yüzden İskoç çocuk da sıraya girdi.

Jangler kilidi açtı ve minçet çalılarına uzun yürüyüş başladı.

Marcus, "Hey, *Herr Spenzer*," dedi. Çocuğu sırtından dürttü. "Şapkan neden o yaratığın kafasında? Siz evlendiniz mi ya da öyle bir şey mi? Sen de onun eski şapkasını mı takacaksın?"

Spencer'ın içinden Marcus'u yumruklamak geldi. Bunun yerine diğerlerini itip öne çıktı ve Marcus'tan mümkün olduğunca uzaklaştı.

Marcus, "Spenzer ve bir muhafız, bir ağacın tepsinde..." diye başladı.

Yikker, "Çok konuşan," dedi. "Sen, Pis Kokulu. Daha hızlı yürü."

Orman yolunda koyun sürüsü gibi ilerlerken çocukların sesleri de bir süre sonra kesildi. Maggie böyle bir fiziksel egzersize alışkın değildi ve diğerlerine yetişmekte zorlanıyordu. Çocuklar gruplara ayrıldığında Alasdair'in grubundaydı. Sıkıntılı ve yorucu bir yolculuktu. Punchinello'lar molaya izin vermiyor ve ağır adım atarlarsa sesini yükseltiyordu. Minçet çalıları Maggie'nin de yüzünü gözünü çizdi, sinekler kanlı yaralarının üzerinde uçuştu. Alasdair küçümseyen sözleri, kınarcasına bakışları ve arkasından fısıldadıklarıyla Maggie'nin kendisini daha da kötü hissetmesine sebep oldu.

Maggie mutsuz bir sessizlik içinde sıkıntıya katlandı. Belki de bunu hak ediyordu; bilmiyordu. Jody'nin yaşadıkları ve Alasdair'in çektikleri yanında kendi sıkıntısı hiçbir şeydi. Mutfaktaki işinin ne kadar kolay olduğunu fark etti. Bunu her gün yapması gerekmediği için şanslıydı.

O akşam yatağına uzandığında her yeri ağrıyordu ve sonunda iş bittiği için rahatlamıştı. Günü nasıl tamamladığını bilmiyordu. Öğleden sonra, kızlardan biri açlıktan ve yorgunluktan kendinden geçmişti. Marcus bir kez daha binek atı rolüne bürünmüş ve diğerleri yanında zombi gibi yürürken kızı sırtında taşımıştı. Yikker gün boyu Marcus'un ensesindeydi. Punchinello çocuğun yanına gidiyor, öğürüyor ve yüzüne tükürüyor, tıraş losyonunun ve duş jelinin ne kadar kötü koktuğundan bahsediyordu.

"Yikker'i kızdır," diye kükredi. "Yikker kanını dökmek istiyor. Yikker bunu yakında yapar. Çilingir bir şey yapamaz. Çilingir başta değil. Swazzle başımızda. Evet, Yikker senin derini yüzüp vücudunu bir dereye atmak istiyor. Koku çıksın diye. Yikker'in planı bu."

Marcus tehditlerin ciddi olduğunu biliyordu. Bu muhafız ilk fırsatta onu öldürmeye çalışacaktı. Kendine ait bir planının olması Marcus'un içini çok fazla rahatlatmıyordu çünkü bu plan Yikker'i çıldırtacak bir plandı. Marcus işi bittiğinde Yikker'in saçlarını yolmasını izleyebilirdi.

Döndüklerinde, Alasdair hemen Jangler'ın yanına gitti ve Jody'nin serbest bırakılması için yalvardı. Yaşlı adam teklifi reddetti ve bunu tekrar isterse diğer elinin de kırılacağını söyledi.

Jody'nin boş yatağı kabindekiler için rahatsız ediciydi. Arada bir ağladığını ve dolabın kapağını tekmelediğini duyuyorlardı. Yine sıcak bir gündü ve dolabın havasız ortamının ne kadar bunaltıcı olduğunu merak ettiler. Orada su olmadan nasıl yaşayacaktı? Christina yatağında doğruldu ve kızın çaresiz seslerini dinledi. Sonunda ışıklar kapatıldı ve işi olmayan iki muhafız kabinlerinde TV seyretmeye gitti. Araba ve silah seslerinden anlaşıldığı kadarıyla bir gangster filmi izliyorlardı. Arada heyecanla tezahürat yapıyor ve bağırıyorlardı, sonunda Jangler kapılarını çalıp gürültüden şikâyet etti. Bu zalim ve iğrenç yaratıkların televizyondan bu kadar keyif alması garipti. Belki de sadece şiddeti seviyorlardı.

Maggie arkasını döndü. Jody'nin acı çektiğini ve bunun muhtemel sorumlusu olduğunu düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine düşüncelerini Marcus'a odakladı. Buraya gelmeden önce cebine iki büyük minçet meyvesi attığını görmüştü. Bunu neden yap-

mıştı? O çirkin şeyleri yemek mümkün değildi. Sonra sabah yüzünde beliren endişeli bakışı hatırladı. Bir şeyler çeviriyordu ama neydi? Mayıs Suyu tarafından sarhoş edildikleri akşamdan beri konuşmamışlardı ve bu sanki yıllar önceydi. Başka şeyler düşünmeye çalıştı ama aklına tek gelen şey yiyeceklerdi. İnleyerek yüzünü yastığa gömdü.

Üç kabin ötede Charm nemlendirici kreminden diğer kızlara veriyordu. Güneş yüzlerini ve enselerini yakmıştı. Bunun tek çaresi nemlendiriciydi. Yanıkların acısını azaltmıyor ama derinin daha fazla gerilmesine engel oluyordu. Bunun için herkes kıza minnettardı.

Charm gün boyunca birkaç kez daha Lee'yle konuşmayı denedi ama çocuk bugün ona karşı çok soğuktu. Lee'yi hayal kırıklığına uğratacak ne yaptığını bilmiyordu ama yarın yine deneyecekti. Işıklar sönmeden önce doğaçlama bir defile yapıp kızların açlığını unutmasını sağladı. Sahte Louis Vuitton'larından pahalı kıyafetlerini çıkardı, makyaj malzemeleriyle birlikte diğer kızlarla paylaştı, sonra herkese asma kata gidip üstünü değiştirmesini söyledi. Hazır olduklarında teker teker merdivenlerden inerek başlarını geriye attılar ve birer süper model gibi yürüdüler. Charm kızları alkışladı ve hepsine on üzerinden bir puan verdi, bazılarına da ipuçları vermeyi unutmadı. Kızlar güldü ve kısa süreliğine de olsa sıkıntılarını unuttu. Jody bir süre kimsenin aklından geçmedi. Sonra Jody'yi hatırladılar ve sessizleştiler, kıyafetleri çıkartıp Charm'a geri verdiler.

Hemen yandaki erkekler kabininde Marcus üst kata Lee ve Spencer'ı çağırdı.

Ciddi bir ses tonuyla, "Şimdi beni dinleyin, çocuklar," dedi. "Size bir şey söyleyeceğim ve bunu kimseye söylememelisiniz. Ortalıkta casuslar dolaşırken dikkatsiz davranamayız. Sakın bundan kimseye bahsetmeyin, anlaştık mı?"

Lee, "Sen hiç can sıkma yarışması falan kazandın mı?" diye sordu. "Çünkü bu işte çok iyisin."

Marcus bunu umursamadı ve devam etti. "Size söyleyeceklerimi başka hiç kimseyle paylaşmayacağınıza yemin edin."

Spencer başıyla onayladı.

Marcus, "Sesli söylemeniz gerek," dedi. "Bu işi doğru düzgün yapın."

"Kimseye söylemeyeceğime yemin ediyorum."

"Şimdi sen."

Lee gözlerini devirdi. "Her neyse," dedi. "Bu sıkıntının bitmesi için her şeyi yaparım."

Marcus heyecanla, "Kaçış," dedi. "Doğru kelime bu. Siz *Büyük Kaçış* filmini seyrettiniz mi?"

Lee, "Sadece Noel'lerde," diye cevap verdi. Konunun nereye gideceğini anladı ve Manchester'lı çocuğun düşündüğünden daha aptal olup olmadığını merak etti. "Büyük metal adam ve iskelet dövüşü olan filmden hemen sonra."

Spencer kendine hâkim olamayıp "Jason ve Argonotlar," dedi.

"Evet, o. Yılansı yaratığı olan."

Spencer, "Yedi kafalı hidra," diye düzeltti.

Lee acıyarak çocuğa baktı. "Evlat," dedi. "Senin hiç hayatın oldu mu?"

Marcus, "Hey!" diye araya girdi. "Bitirmeme izin verecek misiniz? Teşekkür ederim. Pekâlâ, *Büyük Kaçış* filminde tutsaklar esir kampından çıkmak için bir tünel kazar."

Lee, "Bana ciddi olmadığını söyle," dedi.

Marcus yerdeki rulo yapılmış gömleği açtı. Bir mala ve sağlık çantasından aldığı makas kumaşa sarılıydı.

Lee alaycı bir ses tonuyla, "Şimdi anladım," dedi. "Sen bu kazı işini yapacak adamlar için pencerelerinin önüne çiçeklikler

dikeceksin, sonra onların tırnaklarını kesecek veya saçlarını tıraş edeceksin. Sağlam bir plan, bence hiç kusuru yok."

Marcus kendini savunurcasına, "Ben kısa süreceğini söylemedim," dedi. "Ve kimse sizden gelmenizi istemiyor. Ben sadece kimsenin bilmemesini istiyorum. Bu sır bizimle kalacak, tamam mı?"

Halıyı kaldırdı ve altındaki kontrplağı makasla çizmeye başladı. Lee bir kahkaha attı.

"Bunu sonsuza kadar yapabilirsin!"

"Evet, ama ben kaçınca bunun komik olduğunu düşünmeyeceksin. Buranın Steve McQueen'i olacağım, bir motorla uzaklaşacağım."

Spencer da gülmeye başladı. "Sen o filmden gerçekten etkilenmişsin!"

Marcus, "Hey, kes sesini!" diye mırıldandı. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Spencer, "Tahtaları nereden bulacaksın?" diye sordu.

"Tahtalar?"

"Tünelin üzerimize çökmemesi için kullanacağın kalaslar."

Marcus makasla zemin üzerinde çalışmaya devam etti. O kadarını düşünmemişti.

"Üzerinde düşünüyorum," diye yalan söyledi.

Lee asma kata çıktı. "Seni mutlu eden neyse ve karşıma çıkmayacaksan onu yap, adamım," dedi. "Hey, burası çok kötü kokuyor... Bu senin eşofmanlarından veya başka bir şeyinden mi geliyor? Sanki buraya bir şey girmiş ve ölmüş. Şu pis kokanları dışarı as."

"İstediğin kadar şikâyet et! Sen önce dışarıdan getirdiğin çamurları temizle. Hem zaten nereye gittin? Bir çukura mı düştün?"

Lee cevap vermedi. Marcus gizli gizli gülümsedi. Eşofmanları kokmuyordu; bunun olmaması için bir sürü deodorant kullanmış-

tı. Pis kokunun sebebi başka bir şeydi ama sürprizi bozmak istemiyordu. Kontrplağı aşındırmaya devam etti.

Çocuklar ertesi sabah yine yara bere içinde uyandı. Büyük bir kısmı yine yerdeydi.

Charm, "Belki de uyurgezeriz?" diye sordu. "Amcam Frank bunu hep yapardı."

Maggie ve Esther'in mutfağa girmesine izin verildi. Maggie yolda Jody'nin zayıf sesini duydu. Delirmiş gibiydi. Hem şarkı söylüyor hem inliyordu. Maggie sesi duymamaya çalıştı.

"Honolulu Körfezi'nde, ay ışığının altında, güzel bir şey var."

Maggie şarkıyı bilmiyordu ama ıslıkla neşeli bir şarkı çalarsa Jody'nin unutulmadığını anlayacağını düşündü. Etrafına bakındı. Tek muhafız gözetleme kulesinin tepesindekiydi ve başka tarafa bakıyordu. Aklına gelen ilk melodi *Brian'ın Yaşamı* filminden "Hep Hayatın İyi Taraflarına Bak" şarkısıydı. Maggie dünyanın en iyi ıslık çalanı değildi ama elinden geleni yaptı ve Jody'nin duymuş olmasını ümit etti.

Muhafız, "Sen!" diye kükredi. "Ne yapıyorsun? Islık yok! Git sosisleri yap!"

Maggie itaatkâr bir biçimde selam verdi ve kapıyı açtı. Binanın arka tarafından hâlâ Jody'nin garip şarkısı geliyordu.

"Sen... Ukulele Hanım'ı sevdiysen, Ukulele Hanım da seni seviyor. Eğer... eğer sen gölgede kalmak istersen, Uku... Ukulele Hanım da kalır..."

Yürek burkan bir şarkıydı, ikinci günün sadece başlangıcıydı ve Jody halüsinasyonlar görmeye başlamıştı. Daha ne kadarına dayanabilirdi? Maggie mutfağa girdi, çaresiz olduğu için kendini çok kötü hissetti. Punchinello Anchu içerideydi ve Esther de geldi.

İki kız önceki günkü açlığı bastırmak için daha yoğun bir çorba hazırladı. Esther bu sabah alışık olunmadığı kadar sessizdi ama sebebini sormaya vakit yoktu. Mutfaktaki malzemeler azalıyor ve Mayıs sıcağında küfleniyordu. Bu yüzden büyük bir kısmını atmak zorunda kaldılar. Maggie haftayı çıkartabileceklerinden emin değildi ama şimdilik bugün karın doyurup diğer günleri sonra düşünmek daha mantıklıydı.

Son birkaç gün içinde, Esther'in tedirgin veya gergin olduğunda parmaklarını kütürdettiğini fark etmişti. Bu sabah bunu sıklıkla yapıyordu.

Muhafız Anchu sosis tabağını Punchinello kabinine götürmeye gidince Maggie hemen önceki akşam aklına gelen şeyi yaptı. Yabani havuç dilimlerini sosis yağında iyice kızarttı ve çorbanın üzerine serpiştirdi.

Gururla, "Güzel olmadı mı?" diye sordu. "Bir anda aklıma geldi. Çok lezzetli olacak."

Esther düşüncelere daldığı için cevap vermedi. Muhafızların yanında zaten konuşmamaya özen gösteriyordu. Ama yalnız kaldıklarında Maggie kızı güldürüyor ve sohbet ediyorlardı. Üç kardeşin en küçüğüydü, birbirine çok bağlı ve sevgi dolu bir aileden geliyordu. Maggie kampı kız için daha az korkulacak bir yere dönüştürdüğünü düşünmekten keyif alıyordu, kızdan tanıdık ve rahatlatıcı gelen şeyleri anlatmasını ve kitaptan önceki mutlu hayatından bahsetmesini istiyordu.

"Bugün neyin var?" diye sordu. "Kendini iyi hissetmiyor musun? Bu çorbayı içince kendine gelirsin."

Esther dönüp bakmadı bile.

Maggie, "Pekâlâ," dedi. "Odada bir fil var ve üzerinde büyük harflerle benim ismim yazıyor. Benimle bir sorunun varsa, dökül."

On üç yaşındaki kız tekrar parmaklarını kütürdetti. "Sadece herkesin söyledikleri yüzünden."

"Benim hakkımda?"

Esther başıyla onayladı. "Jody'yi yaşlı adama ispiyonladığını düşünüyorlar. Böylece o da sana fazladan yiyecek veriyormuş."

Maggie sırtını tezgâha dayadı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorlar?" diye sordu. "Bunu nasıl düşünebilirler? Ben hiç... ve sen bütün gün benimlesin. Bu fazladan yiyecekleri nasıl alacağım?"

Esther omzunu silkti. "Bazen sen de uzaklaşıp tek başına kalıyorsun."

"Onlar Jody'nin sırtına bakmak içindi! Bu saçmalığı ciddiye aldığına inanamıyorum!"

"Senin muhbir olduğunu söylüyorlar. Herkese çok fazla soru soruyormuşsun."

"Çünkü onlarla ilgileniyorum! Ah, Tanrı aşkına, buna daha fazla dayanamam!"

Diğer çocukların sabırsız ve aç bir biçimde kahvaltılarını beklediği yemek salonuna çıktı.

Maggie çocuklara baktı. Onunla göz göze gelebilenlerin sayısı azdı. Demek doğruydu, bir kısmı bu söylentiye inanıyordu. Yıkıldı ama bunu belli etmemeye çalıştı.

Çok ciddi ve öfkeli bir ses tonuyla, "Size söylemem gereken bir şey var," dedi. "Ve bu sabah bir şeyler yemek istiyorsanız beni dinlemek zorundasınız. Çünkü bunu yapmazsanız çorbayı lavaboya dökerim."

Sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandılar.

Açık açık, "Kim Jody'yi ispiyonladığımı düşünüyor?" diye sordu.

Alasdair sağlam elini havaya kaldırdı. Çocuğun kabininden Nicholas ve Drew de aynısını yaptı. Esther'in yatakhanesin-

den üç kız da destek verdi. Diğerleri sadece masaya bakıyordu. Sonunda Christina da elini havaya kaldırdı.

Maggie gözlerine inanamıyordu ve yüzü kızardı. Ama ağzını açıp bir şey söyleyemeden Marcus yerinden kalktı.

"Siz hepiniz kafayı yemeye başladınız!" diye bağırdı. "Valelerin casusu buysa ben de Kurbağa Kermit'im! Bu yer sizi delirtmeye başladı. Öfkenizi kızdan çıkartmayın."

Maggie, "Otur," dedi. "Kimsenin benim adıma konuşmasına gerek yok."

Marcus oturana kadar bekledi, sonra konuşmaya başladı. "Sizin ne kadar yanıldığınızı söyleyip suçlamaları reddedecektim ama... buna değmezsiniz. Siz buna değmezsiniz. Hakkımda böyle düşünüyorsanız canınız cehenneme. Yıllar boyunca insanlar benimle dalga geçti ve bana takma isimler taktı. Şimdi bana birtakım unvanlar yakıştırırsanız bundan etkileneceğimi mi düşünüyorsunuz? Nefret nefrettir ve cahillik adını ne koyarsanız koyun cahilliktir. Bana casus veya muhbir mi demek istiyorsunuz, hiç durmayın. İşbirlikçi nasıl? Bu daha iyi. Evet, bir dahaki sefere bağırarak söyleyin. Ama şunu unutmayın, son gülen ben olacağım. Siz dışarıdayken, güneşin veya yağmurun veya karın altında kölelik yaparken, kışı atlatsanız bile, burada olacağım ve benim hayatım daha kolay olacak, siz açlıktan hastalanacaksınız ama bana bir şey olmayacak, çünkü benim yağ depom hepinizden daha fazla. Siz ölünce ve mezara girince mezarınızın tepesinde -tabii eğer bir mezarınız varsa- salsa yapacağım!"

Ardından öfkeyle mutfağa girdi. Marcus tiksinerek elini havaya kaldıranlara baktı. Charm yerinden kalktı ve kızın peşinden gitti. Lee dişlerini emdi ve Alasdair'e bakıp başını iki yana salladı.

"Hiç havalı değil," diye mırıldandı.

Charm, Maggie'yi birlikte Uzun-Köpek-Bacaklılar'la dövüştükleri masanın başında buldu. Başı ellerinin arasındaydı. Esther yanında dikiliyor, ne yapacağını bilemezmiş gibi duruyor ve sanki biraz utanıyordu.

Charm on üç yaşındaki kıza, "Git şu toksik pislikleri besle," dedi. "En azından beş dakikalığına susarlar. Umarım dilleri yanar. Çorba içerken boğulmayacakları için üzgünüm."

Maggie'ye döndü ve kıza sarıldı.

Sesi ağlayacak gibi çıkan Maggie, "Yapma," dedi.

Charm, "Sakın ağlayayım deme," dedi. "Çünkü beni de tetiklersin ve maskaram akar. Yanımda getirdiğim makyaj malzemeleri sonsuza kadar dayanmaz ve boşa gitmesini istemem."

Maggie, "Bunu nasıl yaparlar?" diye sordu.

Charm kızın omzunu sıktı. "Çünkü sen farklısın," dedi. "Kolay bir hedefsin."

"Şişmansın demek istiyorsun."

"Hayır, öyle bir şey değil. Seninle bir sürü ortak yönümüz var."

"Sen ve ben? Ama sen çok güzelsin."

"Sanki burada bir anlamı varmış gibi!" Charm sahte bir mütevazılığe bürünemeyecek kadar dürüsttü. "Sana bir sır vereyim..."

"Bunu yapma. Ben kampın işbirlikçisiyim, unutma. Ve sakın bana içimin güzel olduğundan bahsetme çünkü öyle değilim. Masada on tane çörek olsa on tanesini de yerim."

"Kes sesini ve sana bir şeyler anlatmama izin ver. Buraya ilk geldiğinde ben seni aşırı kıskandım, çok şanssız olduğumu düşündüm."

"Öyle mi?"

"Tek rakibim sendin. Kameraların ilgisini üzerine çekeceğini düşündüm. Ah, o televizyon şovları seni çok sevecekti. Sen televizyon için yaratılmışsın. Parlıyorsun, komiksin, gerçek bir

lens odağısın. Daha da kötüsü, iyi birisin! Pençelerimle gözlerini oymak istiyordum!"

Sonra tırnaklarını inceleyip "Gerçi artık pençelerim yok," dedi.

Maggie, "Gerçekten böyle mi düşündün?" diye sordu.

"Kesinlikle! Burada kendim için her şeyi ayarlamıştım. Senin gelmen beni çok korkuttu."

"Ben sadece herkesle arkadaş olmak istedim."

Charm başını iki yana salladı. "Annem her zaman şöyle der... Bir saniye, nasıldı? Hayatında bir sürü hoş insan olabilir ama sadece bir avuç ahbabın vardır."

"Sanırım dost demek istiyorsun."

"Evet, onun gibi bir şey. Esas olan, herkesin seni sevmesi için uğraşmak zaman kaybıdır. Ben biliyorum, modellik işinde çok fazla dostun olmaz. Yüzüne gülümser ve seni sırtından bıçaklarlar. Dışarıda bir sürü sinsi kaltak var."

"Modellik gerçekten o kadar kötü müydü?"

"Kötü mü? Bence harikaydı."

İkisi birden gülmeye başladı. Sonra Maggie bir şeye güldüğü için kendini kötü hissetti.

"Bu, Jody'nin susuz ikinci günü olacak," dedi. "O boğucu dolapta ölecek. Yemin ederim, Jangler'a hiçbir şey söylemedim."

"Söylediğini düşünmüyorum."

"Ama muhafızlardan biri ben başka birine söylerken duymuş olabilir. Bu yüzden bu benim hatam. Bununla yaşayamam... Eğer benim yüzümden ölürse... İçimde büyük bir sıkıntı var. Düşündükçe nefes alamıyorum."

"Yapabileceğin bir şey yok."

Maggie kararını çoktan vermişti. Kararlı bir biçimde, "Evet, var," dedi. "Bu akşam, hava kararınca ve kamp sessizleşince, gizlice gidip ona su vereceğim."

Charm kızı kolundan tuttu. "Seni yakalarlar!" diye tısladı. "Sonra seni kamçılar ve oraya atarlar, tabii eğer seni hemen öldürmezlerse!"

Maggie, "Umurumda değil," dedi. "Bunu yapacağım ve kimse beni durduramaz."

Kapının eşiğinden gelen zayıf bir ses, "Lütfen, Bayan," dedi. "Biraz daha."

Gelen Marcus'tu, korkunç bir Oliver Twist taklidi yapıyor gibiydi, gerçi aslında Artful Dodger taklidi yaptığını düşünüyordu.

Maggie, "Tavada biraz daha var," dedi. "Daha fazlası yok."

"İzin verirsen burada seninle yemek istiyorum," dedi. "Kimle yemek yediğim konusunda biraz seçiciyimdir."

"Tabii ki. Bak, orada benim için söylediklerin için teşekkür ederim. Sana minnettarım, her ne kadar orada öyle görünmesem de."

"Endişelenme. İyice çığırından çıktılar. Bir dahaki sefere birinin bir yeri kırıldığında onlara yardım etmem. Muhafızlar onları saçından tutup sürüklese bile araya girmem."

Maggie hayal kırıklığıyla, "Beni şaşırtan Christina'ydı," dedi.

Marcus sesini alçalttı. "Siz ikinizin neler konuştuğunu duydum," diye fısıldadı. "Charm haklı, o yaratıklar seni öldürür. Mızraklarını kullanacak fırsat kolluyorlar."

Maggie, "Daha fazla konuşma!" diye uyardı. "Kimse beni vazgeçiremez."

"Öyle bir şey denemeyecektim. Ama senin ihtiyacın olan şey dikkatlerin dağılması, muhafızların bir şeyle meşgul olması, o dolaptan uzaklaşması."

"Ne gibi?"

Marcus kâsesini kaldırdı ve çorbadan kalanları kafaya dikti. Gizemli bir biçimde, "Sen de bitir de sana göstereyim," dedi.

Birkaç dakika sonra Maggie'yi kabininde üst kata çıkardı. Charm isteksizce dışarıda erketeye yattı.

"Şunu itiraf etmeliyim," dedi. "O akşam sana çok kötü davrandım, biliyorum. Bizi sarhoş ettikleri akşam. Sonrasında seninle hiç konuşmadım. Bu çok aşağılık bir şeydi."

"Unut gitsin."

"Olsun, şimdi üzgün olduğumu söylüyorum. Kimseye bir şey söylemediğin için teşekkürler, yaptıklarımızdan bahsediyorum. Senin muhbir olmadığını buradan biliyorum."

Maggie duraksadı.

"Sence bunu senin iyiliğin için mi yaptım?" diye sordu. "Bunu kendim için yaptım! Senin nasıl kendini beğenmiş biri olduğunu bildiğim için kimsenin ne kadar aptal olduğumu bilmesini istemedim. En son isteyeceğim şey herkesin öğrenmesiydi. Şişman olabilirim ama gururluyum. Sen salağın tekisin, Marcus! Kimse seni kendini sevdiğinden çok sevemez."

Marcus yüzünü buruşturdu.

Utanarak "Pekâlâ... o zaman ödeştik," diye mırıldandı.

"Şuranın haline bir bak, burası neden bu kadar pis?"

"Lee yüzünden, çünkü o bir domuz. Çamurlarda dolaşıp pis kıyafetlerini sağa sola atıyor. Üstünü başını temizlemeyecek kadar havalı, bunu onun için yapacak değilim."

"Pekâlâ, dikkatleri dağıtacak şey nerede?"

Kızı asma katın diğer ucuna götürdü.

Maggie burnunu kapatıp "Tanrım," dedi. "Bu korkunç koku da neyin nesi? Erkeklerin kabinleri böyle mi kokuyor?"

"Genelde bu kadar kötü olmaz," dedi. "Senin duyduğun koku dikkatleri dağıtacak şeyden geliyor."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Burada koku bombası falan mı yapıyorsun? Sen ciddi misin?"

Marcus, "Şşş," dedi. Çantasını yatağın yanındaki dolaptan aldı. "Uyuyor olabilir."

"Kim?"

Marcus küçük kapıyı yavaşça araladı. Maggie eğilip içine baktı ve sonra irkilerek geri çekildi.

İçeride, giysilerin arasında, gayet uyanık ve ürkütücü bir biçimde tetikte, gözleri dışarı fırlayacakmış gibi duran ve havayı dişleyen bir Uzun-Köpek-Bacaklı vardı.

18

Marcus, "Ben ona Gnasher diyorum," dedi. Yeni baba olmuş bir erkek gibi gururluydu. "Çünkü bana Beano'daki köpeği hatırlatıyor."

Maggie, "Kapat kapıyı!" diye ciyakladı.

Marcus, kızın paniğine kıkırdayarak tepki verdi. "Sakinleş. Güvendeyiz. Dışarı çıkamaz. Böyle bağlıyken bir şey yapamaz, sadece etrafa koku yayabilir. Henüz içeriyi temizleyecek vaktim olmadı."

"Bunu nasıl yakaladın?"

"Geçen gün yüzümü yemeye çalıştı, ha! Onu öldürdüğümü sandım ama sadece sersemlemiş. Ama üç bacağını kırmışım ve eskisi kadar zeki olduğunu sanmıyorum, bu yüzden fabrikadan yeni çıkmış gibi değil."

"Ah, zavallı şey... OLAMAZ! Sen o günden beri bu şeyi orada mı saklıyorsun? Demek bu yüzden telefonu ararlarken bu kadar endişeliydin. Minçetler de bunun içindi, onu besliyordun. Sen delirmişsin!"

"Hayır, ben bir dâhiyim, bak dinle."

Maggie planı duyunca günün hemen bitmesini arzuladı. Sabah sona erdi ve güneş öğlen tepeye çıktı. Öğleden sonraki boğucu sıcak akşama kadar sürdü. Jody gün ortasından beri hiç ses çıkartmamıştı. Ne kapıya vuruyor ne şarkı söylüyordu. Maggie

çok geç olmasından korkuyordu. İşçi grupları dönünce Marcus ve Charm'a katılarak planın ilk safhasını başlattı.

İkisi de ceplerinde minçet getirmişti. Bir tanesini Marcus'un kabini önünde yere attılar, sonra sırayla tekmeleyerek çimenlerin üzerinde hareket ettirdiler.

Kabinin kapısı önünde dikilen Lee neler olduğunu merak etti. Bu üçlü ne zamandan beri birlikte takılıyordu? Kampı dolaşırken ne konuşuyorlardı? Bakışlarını Charm'ın üzerinde gezdirdi ve kızla konuşabilmeyi arzuladı ama Ay Büyücüsü'ne yaptığı son ziyaret aklından çıkmıyordu. Belki yarın deneyebilirdi, gerçi kıza ona neden kötü davrandığını açıklamayı ertelemek zorunda kalacaktı.

Üçlüyü inceleyen herkes için durum aynıydı. Sohbet ediyor ve çimenlerin üzerinde amaçsızca yürüyor gibiydiler. Kimse minçetin suyunu etrafa saçarak meyveyi ana bloktan uzaklaştırdıklarını tahmin edemezdi. İlk sulu meyveden geriye birkaç kalmayınca yere bir tane daha attılar ve rastgele tekmelemeye devam ettiler. Punchinello'lar bile bir şeyden şüphelenmedi. Charm, Marcus ve diğer çocuklar zaten minçet kokuyordu. Muhafızların duyarlı burunları sıradışı bir koku almıyordu.

Jangler sandalyesini dışarı çıkardı ve gölgede oturmaya başladı. Pille çalışan bir vantilatör yüzüne bakıyordu. Yüzbaşı Swazzle bir kâğıt parçası getirdi ve Jangler kâğıdın üzerindeki el yazısını öfkeyle inceledi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Korkarım bunu hiç komik bulmadım."

Swazzle, "Komiklik yok," dedi. "Garrugaska mutsuz. Burnunu yediklerinden beri. İstiyor."

"Gün boyu taktığın o aptal kovboy şapkası beynini sulandırmış. Bu istekler anlamsız. Bunları yerine getirmem. Zaten bir istekte bulundum. Bir tane daha yapmam."

Yüzbaşı, "Mecbursun!" diye kükredi.

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et, Swazzle! Kimle konuştuğunu unutuyorsun. Ben tutsaklardan biri değilim."

Yüzbaşı saygıyla selam verdi. "Garrugaska ihtiyacı var," dedi. "Bunu almazsa iyi muhafız olamaz."

Jangler sinirlenerek sakalını sıvazladı. "Ama Beyaz Şato'daki Punchinello'ların kıyafetleri yüzlerce yıldır hiç değişmedi," dedi. "Devam ettirmemiz ve saygı duymamız gereken gelenekler var."

Yüzbaşı ikinci kez, "Burası Şato değil," diye hatırlattı. "Burası rüya. Farklı."

Jangler öne eğildi ve kâğıdı iç geçirerek katladı. "Ah, tamam," dedi. "Terzilerle konuşurum ama bunun için değil. Bunu reddediyorum. Bu kadarı çok fazla."

Swazzle, "Garrugaska hepsini istiyor," dedi.

Jangler, Yüzbaşı'nın vazgeçmeyeceğini anladı. Vantilatörü yüzüne biraz daha yaklaştırdı. Korkunç bir sıcak vardı ve çok rahatsız ediciydi. Tartışacak enerjisi yoktu ve Yüzbaşı'yla daha fazla uğraşmak istemiyordu.

"Elimden geleni yapacağım," dedi.

Yüzbaşı tekrar selam verdi, sonra kasıla kasıla yürüyerek uzaklaştı.

Jangler yalan yanlış yazılmış malzeme listesine baktı ve bir telefon etmek için kabine girdi. "Saçmalık," dedi. "Şatoda olsak buna asla izin vermezdim."

Bu sırada, Marcus ve iki kız kampın sol sınırına ulaşmıştı. Ceplerinde minçetten arda kalanları dikenli tellerin arasına boşalttılar.

Maggie, "Bu işe yarasa iyi olur," dedi.

Marcus güvenle, "Tabii ki yarayacak," dedi. "O örümcekler bu şeye doyamıyor. Gnasher nasıl öne atılıyor bir görsen."

"Ok, sen öyle diyorsan. Benim mutfağa geri dönüp akşam yemeğini servis etmem gerek. Esther muhtemelen bir yerde cips veya kek yediğimi düşünmeye başlamıştır. Sen ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Marcus, "Benim planımdı!" diye hatırlattı.

"Evet, tabii ki. O zaman on buçukta görüşürüz."

"Bak, korkuyorsan yapmayabilirsin."

Charm, "Ya da ben yapabilirim," dedi.

Maggie başını iki yana salladı. "Hayır, ben yapacağım. Tutsak edilmesi benim hatamdı. Ah, Tanrım, şimdiye kadar çoktan ölmüş olabilir. Ben bugün sıcağın altında bardak bardak su içtim. O dolabın içinde kim bilir ne haldedir?"

Charm, "Bunları düşünme," dedi. "Sadece söylediğimize odaklan, tamam mı?"

Maggie endişeyle başını salladı ve ana bloğa doğru yürüdü. Kız uzaklaşınca Charm da Marcus'a döndü.

"Sence bunun gerçekten işe yarama şansı var mı?" diye sordu. "Yoksa saçmalıyor musun?"

Marcus gerçekten de bilmiyordu. "Kimse denemezse," dedi. "Asla öğrenemeyiz."

"Ve Maggie yakalanırsa ona da aynısını yapacaklar."

"Birkaç saat içinde öğreniriz. Şimdi şu pis kokudan kurtulmam lazım, tıraş losyonu ve deodoranta bulanacağım, o Yikker denilen salağı çıldırtacağım. Burnunun direğini kırmam lazım."

Gece üçü için de çok yavaş geçiyordu. Charm'ın olanlardaki rolü sona ermişti ama ışıklar söndükten sonra kabinde dolaşıp tırnaklarını yemeye başladı.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Maggie vaktini çamaşır yıkayarak ve tırabzanlara asarak geçirdi. Ama içi su dolu kovayı yatağının yanından hiç ayırmadı.

Kampa karanlık çöktü. Saat on olunca Marcus da Spencer ve Lee'ye neler olduğunu anlattı. Artık onlardan gizlemesi mümkün değildi.

Lee, çocuğa bir yastık fırlatarak "Sen delisin!" dedi. "İkisi de öldürülecek! Buna hemen bir son ver, başlamadan!"

Marcus öneriyi reddetti. "O kızı orada hayatta tutmanın bir yolu olabilir!" diye tısladı. "Bu yüzden sesini yükseltme! Muhafızların bu tarafa bakmasını istemeyiz."

Lee, "Sen tehlikeli bir delisin!" diye köpürdü. "Ben bunun parçası olmam."

"Asla olmadın. Sen sadece kendin için varsın, değil mi? Asla dâhil olmazsın, asla kimseye yardım etmezsin. Alasdair bir konuda haklıydı, sen çoktan pes etmişsin."

"Canın cehenneme."

"Cehenneme uygun bir tişört ve onunla uyumlu paçalı donum üzerimde, teşekkürler."

Spencer yatağındaydı ama aklı binlerce kilometre ötedeki bir Western kasabasındaydı. Şapkasına el koyulduğundan beri kimseyle konuşmuyordu. Marcus'un planı üzerinde düşünürken kafasını kaşıdı.

"Bence bu dâhice!" dedi.

Marcus, "*Herr Spenzer!*" diye fısıldadı. Çocuğun koluna dostça bir yumruk attı. "Bunu duyduğuma sevindim. Gel bana Gnasher konusunda yardım et."

Genç çocuk önce tereddüt etti, sonra asma kata çıktı.

Marcus, "Isırmaz," diye söz verdi. Sonra ekledi. "Ellerini ağzından uzak tuttuğun sürece!"

Küçük bir fener yaktı ve yatağının yanındaki dolabın kapağını açtı. Uzun-Köpek-Bacaklı kükredi.

Marcus, "Sessiz ol!" dedi. "Seni buradan çıkartıyoruz, şanslı

köpek. Ama önce seni biraz süslememiz gerek, bakımlı görünmelisin."

Dikkatlice uzandı ve sekiz bacaklı hayvanı havaya kaldırıp Spencer'a verdi. Spencer hem şaşkındı hem de dehşete düştü.

"Bir dakika tut," dedi.

Spencer, "Neden?" diye ciyakladı. Yaratığı tiksinerek ve korkuyla kendinden uzakta tuttu.

"Çünkü ellerimin yaratıcı olması gerek. Bu iş için bir usta gerek."

Banyo çantasını karıştırdı, duş jelini, tıraş losyonunu, şampuanını, atlet ayak tozunu, nemlendiricisini, vücut spreyini, pudrasını ve deodorantlarını çıkardı. Sonra bir sanatçı edasıyla bunları yaratığın siyah tüylerinin üzerine sıkmaya ve serpiştirmeye başladı.

Uzun-Köpek-Bacaklı kıvrandı ve çırpındı ama kurtulamadı. Pis kokulu dumanları ısırdı, sonra öksürdü ve öğürdü.

Lee burnunu kapattı. "Bu, kendi kokusundan da beter," dedi.

Marcus ortaya çıkan karışımdan memnun olunca yaratığı Spencer'dan aldı, feneri kapattı ve aşağı kata indi. Bekledi ve kampa göz gezdirdi. Her yer sessiz ve karanlıktı. Böylesi daha iyiydi. Saat tam on buçuktu.

Marcus muhafızları incelemişti. Sadece bir Punchinello çitlerin yanında volta atar ve bir diğeri de kuleden kampa bakardı. Diğerleri kabinlerinde kalır, televizyon seyreder veya kendi kabadillerinde yüksek sesle konuşurdu. Devriye hep saat yönünde atılırdı ve bir turun tamamlanması hep aynıydı.

Marcus bir bacak ortaya çıkana kadar bekledi. İşte, oradaydı, kapının önünden geçip sağ köşeye doğru yürüyordu. Yikker olduğunu fark edince sırıttı.

"Kusursuz!"

Marcus gözetleme kulesine baktı. Burnu sargılı Punchinello

hâlâ kuledeydi. Spencer'ın kovboy şapkasını takıyordu. Garrugaska medya oynatıcıyla meşguldü, yine Western filmleri izliyordu.

Marcus neşeyle, "İşte," dedi. "Böylesi işimizi çok daha kolaylaştırır."

Bakışlarını tekrar aşağı indirdi ve Yikker'in doksan derecelik dönüşü yaptığını gördü. Şimdi kampın arkasına dolaşıyordu. Yaratık ana bloğun arkasında gözden kaybolana kadar bekledi.

İşte buydu.

Büyük bir figür elinde bir kovayla kabinin önünden geçti. Maggie yola çıkmıştı.

Marcus, "Bol şanslar," diye mırıldandı. "Yedi dakikan var ve şimdi başladı."

Spencer, kızı takdir ederek "Cesur," dedi. "Ben asla yapamazdım."

Marcus yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle, "Evet," dedi. "Şişko bir kuş için fena değil."

Maggie yüreği ağzında ana binaya koştu. Neyse ki herkes, Christina dâhil, kabinlerdeydi. Çocuklar uykuya daldığı için dışarıya rahatlıkla çıkabilmişti.

Sırtını duvara verdi ve yan yan adım atmaya başladı, şimdi uzaktaki çitleri rahatlıkla görüyordu. Muhafızı görünce tedirgin bir biçimde yutkundu. Sonra bloğun köşesine doğru biraz daha ilerledi. Köşeye ulaşınca bekledi ve dikkatle başını uzattı. Yikker'in sol taraftaki çitlerin yanında olduğunu hayal meyal seçebiliyordu. Üzerinde sarı kostümü olmasaydı muhafızı karanlığın içinde fark etmek mümkün olmazdı. Nefesini tuttu ve Yikker'in ön tarafa doğru döndüğünü gördü. Ardından Jangler'ın kabini arkasında gözden kayboldu.

Maggie hemen binanın arkasına koştu, dolabın kapısına ulaşınca kulağını kapağa dayadı.

Telaşla, "Jody!" diye fısıldadı. "Jody! Benim, Maggie. Beni duyabiliyor musun? Uyanık mısın?"

Ortama uzun bir ölüm sessizliği hâkim oldu. Maggie kapağı cesaret edebildiği kadar sert bir biçimde çaldı.

"Jody?" diye şansını denedi. "Jody?"

İçeriden gelen hafif iniltiyi duyunca rahatladı.

Kurumuş bir gırtlaktan çıkan zavallı ve boğuk bir ses, "Nerede?" diye sordu. "Kim?"

"Maggie," dedi. "Ben..."

Kız, "Beni çıkart!" diye yalvardı. "Beni çıkart!"

Maggie, "Şşş!" diye tısladı. "Buraya onun için gelmedim. Sana biraz su getirdim. Bak."

Maggie gün boyunca kapalı bir kapağın ardına suyu nasıl ulaştıracağını düşünmüştü. Öğleden sonra düşüncelere dalıp kampın etrafında dolaşırken daha önce fark etmediği bir şeyi fark etmişti. Kapak üstten tam oturmuyordu. Bir boşluk vardı; çok fazla değildi ama yeterliydi.

Kovanın içinde suyla birlikte Charm'ın dört küçük parçaya bölünmüş doğal süngeri de vardı. Maggie uzandı ve süngerlerin tamamen ıslandığından emin oldu. Sonra birini delikten içeri attı.

"Geliyor!" dedi. Sünger içeriye düştü. Jody içeride el yordamıyla süngeri aradı ve dudaklarına bastırıp suyunu içti. Maggie iki süngere daha aynısını yaptı.

Jody diğer taraftan minnetle, "Tanrı seni kutsasın!" dedi. "Tanrı seni kutsasın. Sen bir meleksin."

Maggie, "Bir tane daha," dedi. "Sonra gitmem gerek."

Jody, "Hayır," dedi. "Bunları geri atayım. Biraz daha, biraz daha!"

Maggie omzu üzerinden baktı. Yikker bir kez daha kapılara yaklaşıyordu. Daha yakına girerse kokusunu alırdı. Şimdi

kabine sağ salim dönebilmesi için Marcus'un dikkat dağıtması gerekti.

Son süngeri içeri atarken özür dilercesine, "Kalamam," diye fısıldadı. "Geri dönmeliyim."

Üç kuru sünger dışarı düştü.

Jody, "Lütfen!" diye yalvardı. "Lütfen! Ölüyorum, susuzluk beni öldürüyor... Çok susadım."

Maggie gözlerini kapattı ve başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi. Süngerleri kovanın içine soktu.

Tam bu sırada Yikker'in ciyaklaması gecenin sessizliğini bozdu. Plan işe yarıyordu.

Marcus, kıza yedi dakika vermişti. Muhafızların kampın etrafında çeyrek tur atması yaklaşık yedi dakika sürüyordu. Bu süre dolunca kabinin kapısını yavaşça açtı ve Gnasher'ı basamaklara bıraktı.

"İşte gidiyorsun, evlat," dedi. Makası cebinden çıkardı. "Güzel minçetin kokusunu alıyor musun? Gün boyu bir şey yemedin, açlıktan ölüyor olmalısın."

Uzun-Köpek-Bacaklı'nın titreyen burnu gün içinde üçlünün bıraktığı kokuyu alana kadar bekledi. Yaratık hemen heyecanlandı ve titremeye başladı.

"Evet, sevdin, değil mi? Şimdi burnunun söylediği yere git ve o çirkin yüzünü pis meyvenin sularına göm."

Ayakkabı bağlarını keser kesmez geriye sıçradı ve kapıyı kapattı.

Gnasher'ın üç kırık bacağı işe yaramaz bir biçimde yanında sallanıyordu ama diğer beş bacağı sağlandı ve tüylü vücudunu taşımaya yeterdi. Bu kadar uzun süre bağlandığı için birkaç tedirgin adım attı. Sonra sendeleyerek arkasına döndü ve kapıya hırladı. Marcus'un içerideki gölgeli figürüne havlıyordu.

Marcus, "Kes sesini!" diye mırıldandı. "Git, kaybol, yemeğin seni bekliyor."

Uzun-Köpek-Bacaklı yüzünü kapıya çarptı, önceki gün açılan deliğin üzerine çivilenmiş kalasa kafa attı.

Spencer alarma geçerek "İçeriye girmeye çalışıyor!" dedi.

Marcus endişeli gibiydi ama Gnasher sonunda vazgeçti. Tahta göründüğü kadar zayıf değildi. Tökezleyerek geri çekildi, ağzını açtı, neredeyse sarhoş gibiydi.

Spencer, "Bence düşündüğünden daha fazla zarar vermişsin," dedi.

Marcus, "Bekle," diye fısıldadı.

Uzun-Köpek-Bacaklı ıslak burnuyla havayı kokladı. Bu sefer kokuyu aldı. Pençeleriyle basamağı kazıdı ve çimenlerin üzerine sıçradı. Yüzünü yerdeki kokuya gömdü ve uzaklaştı, kırık bacakları yanında sallandı.

Marcus hevesle, "Git oğlum!" dedi. "Güzel şey."

Spencer'la görünmez ve zikzaklar çizen bir yolda ilerlediğini gördüler. Sonra Yikker'in sesi yükseldi.

Punchinello bir tam turu tamamlamak üzereyken kocaman burnu titredi ve öldürmeyi çok istediği çocuğun parfümü olduğundan emin olduğu kokuyu aldı.

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Çocuk dışarı çıkma yasağından sonra kabini terk etmişti. Bunun tek bir anlamı vardı. Artık Yikker'in merhametine kalmıştı ve Yikker öyle bir zayıflık göstermezdi. Muhafız mızrağını karanlığın içine uzattı.

"Orada kal!" diye kükredi.

Keskin ve çiçekli koku güçlendi. Yikker karanlığın içine baktı. Nefret ettiği çocuk neredeydi? Ortalıkta yoktu.

Daha vahşi bir ses tonuyla, "Kıpırdama!" diye emretti.

Şimdi koku yön değiştirdi. İnsan hızlı hareket ediyordu. Yikker arkasına döndü ve kokuyu takip etti.

"Saklanma!" diye bağırdı. "Kaçamazsın. Yikker öldürür!"

Muhafız yere yakın bir yerde birinin burnunu çektiğini duydu. Kana susamış bir çığlık attı ve mızrağını salladı. Silah zararsızca toprağa saplandı ve Yikker hayal kırıklığıyla köpürdü.

"Sen?" diye kükredi. "Neredesin? Yakalarsam, öldürürüm!"

Kabindeki iki çocuk gülme seslerinin duyulmaması için ağızlarını elleriyle kapatıyordu. Deli gibi sağa sola atılan Punchinello çimenlerin üzerinde dolaşan Uzun-Köpek-Bacaklı'yı yakalamaya çalışıyordu. Uzun süredir seyrettikleri en komik şeydi.

Lee arkalarındaki merdivenleri indi.

"Aptal planın işe yaradığını söylemeyin," dedi.

Marcus gözlerinden yaşlar gelerek gülüyordu. Başıyla onayladı, hoplayıp zıpladı.

Dışarıda, Yikker kampın uzak sol köşesine doğru gidiyordu ve bir süre sonra Jangler'ın kabininin arkasında kalacaktı.

Lee, "Maggie'nin şimdiye kadar dönmesi gerekmez miydi?" diye sordu. "Senin oyuncak örümceğin muhafızı sonsuza kadar meşgul edemez."

Marcus henüz endişeli değildi. Daha vakit vardı. Yikker neyin peşine düştüğünü anlayınca kesinlikle kendinden geçecekti. Yaratığı yakalarsa bütün öfkesini ondan çıkartacaktı. Ama Gnasher çitlerin ardına geçmeyi başarırsa Yikker öfkeden deliye dönecek ve çocuğun kaçtığını düşünecekti.

Marcus'un gülmesi yavaş yavaş kesildi. Gözleri hâlâ suluydu ve derin derin nefes aldı.

"Bence sorun yok," dedi. "Henüz..."

Üç yüksek sesli patlama duyuldu. Marcus önce bunların ha-

vai fişeklerin sesi olduğunu düşündü. Lee ise ne olduklarını biliyordu. Kapıya koştu ve camdan dışarı baktı.

"Tanrı aşkına!" dedi. "Silahları var!"

Spencer geri çekilerek "Ne?" diye sordu.

Marcus, "Saçmalama," dedi.

İki el daha ateş edildi ve artık şüphe yoktu. Kuledeki Garrugaska diğer muhafızın hayal kırıklığıyla attığı çığlıkları duydu ve sonunda medya oynatıcıyı bıraktı. Sonra ceketinin içinden bir Colt 1873 Single Action Army tabancası çıkardı. Vahşi Batı'nın en favori silahlarından biriydi. Kampın diğer tarafına gelişigüzel ateş etti, elinde ölümcül bir gücü tuttuğu için çok neşeliydi. Namludan beyaz alevler çıktı ve Punchinello heyecanla hoplayıp zıpladı.

Garrugaska ateş etmeye başlayınca Jangler'ın kabininin arkasında Yikker mızrağını tiksinerek yere attı. Ceketinin içine uzandı ve bir yarı otomatik tabanca çıkardı. Her muhafıza seçtiği silah verilmişti. Yikker hiç vakit kaybetmeden karanlığın içine ateş etti, pis kokulu parfümünü sürmüş görünmeyen çocuğa nişan almaya çalıştı. Boş kovanlar yere düşerken Yikker neşeyle dans etti. Bu, gerçekten de çok eğlenceliydi.

Silah sesleri diğer üç Punchinello'yu kabinden çıkardı. Silahlarını aldılar ve havaya ateş ederek seslerin geldiği tarafa koştular.

Marcus silah sesleri kampta yankılanırken, "Tanrım," dedi. "Maggie hâlâ dışarıda."

Yikker bağırmaya başlayınca Maggie üç süngeri daha içeriye atmıştı.

Jody'ye kararlı bir ses tonuyla, "Bu kadar!" dedi. "Daha fazla zamanım yok."

İçerideki tutsak kız, "Gitme!" dedi.

"Gitmem gerek, özür dilerim."

"Yarın geri gel! Lütfen, lütfen!"

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yalvarıyorum!"

Maggie elinde kovayla ana bloğun yanında koşmaya başladı, duvarın yakınında ve karanlıkta kaldı. Sonra silah sesleri geldi.

Maggie şok içinde dondu kaldı. Silahları olduğuna inanamıyordu. Bu imkânsızdı. Gölgelerin içerisinde hızla nefes alıp veriyordu, olduğu yere çakılıp kalmıştı. Ne yapacağını bilemedi ve ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunun farkına varınca ensesindeki tüyler diken diken oldu. Silah sesleri diğer muhafızların da kabinden çıkmasına sebep oldu. Şimdi görünmeden ve öldürülmeden kabinine nasıl geri dönecekti?

Yüzbaşı Swazzle, Anchu ve Bezuel koşup çitlere ateş eden Yikker'in yanına gitti. Hiçbir şey sormadan silahlarını doğrulttular ve dikenli tellerin ardındaki ağaçlara ateş açtılar. Punchinello'lar bunu seviyordu. Bu harika yeni silahların ölümcül gücünden keyif alıyorlardı. Yüzbaşı rütbesine uygun olarak hafif makineli tüfek kullanıyordu. Vahşi atışların parıltısı çirkin yüzlerini aydınlatıyor, küçük patlamalar kenarları kırmızı gözlerinden yansıyordu. Mermileri bitince hemen silahlarını hevesle yeniden doldurdular ve silahların geri tepmesiyle coştular.

Jangler elinde bir fenerle kabininden çıktı. Üzerinde pijaması ve terlikleri vardı. Silah sesleriyle çok hoş bir uykudan uyanmıştı. Önce, düşmanın tüm gücüyle kampa saldırdığını düşünmüştü. Korumaların karanlık ormana ateş ettiğini görünce kaşlarını çattı ve sesini duyurmak için bağırmak zorunda kaldı.

"Yüzbaşı!" dedi. "Yüzbaşı! Neler oluyor?"

Punchinello'lar ateşi kesti ve adama dönüp sırıttı. Yüzleri kıpkırmızıydı ve yeni ölümcül oyuncaklarının heyecanıyla nefessiz kalmışlardı.

Yüzbaşı Swazzle, "İyi silahlar," dedi. "Biz çok sevdik. Bam Bam! Bam bam!"

"Görebiliyorum ama bunun anlamı nedir? Kime ateş ediyorsunuz?"

Yüzbaşı önce Jangler'a baktı, sonra Yikker'e döndü.

"Orada ne var?" diye sordu.

Yikker, "Anormal pislik!" dedi. "Pis kokan çocuk. Çitin öbür tarafına geçti, ormana kaçtı."

Yaşlı adam, "Mahkûmlardan biri kaçtı mı?" diye sordu. "Bu nasıl oldu? Ama dikenli telleri nasıl aştı? Sen nöbette uyuyor muydun?"

Yikker, "Pis kokan çocuk büyü yaptı!" dedi. "Yikker onu göremedi. Ama kokusunu aldı."

Jangler kulaklarına inanamayarak "Büyü mü?" diye sordu. "Sen yine şarap mı içtin?"

"İçki yok! Yikker çocuğun pis kokusunu aldı. Yikker yalan yok. Çocuk kaçtı. Ormana. Çabuk!"

Jangler, "Yüzbaşı," dedi. Tasdik için komutana döndü. "Dışarıda olmaması gereken bir şey algılıyor musun?"

Swazzle havayı kokladı ve diğerleri de aynısını yaptı. Fakat şimdi barut kokusu her şeyi bastırıyor ve burunlarındaki hassas kılları gıdıklıyordu. Sülfürlü koku çok güzeldi ve bunun keyfini çıkardılar.

Jangler sinirlenerek homurdandı. "Pekâlâ," dedi. "O zaman bir sayım yapalım. Anormalleri buraya getirin. Kimin kayıp olduğunu anlayalım ve ne yapacağımıza karar verelim."

Bütün çocuklar uyanıktı. Kabin kapılarından dışarı bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Silahların sesinden korkmuşlardı ve Punchinello'lar gelip çocukları dışarı çıkartmaya başlayınca kurşuna dizileceklerini düşündüler.

Yikker hemen Marcus'un kabinine koştu, çocuğun yatağının boş olduğundan emin olmak istedi. Marcus'u Lee ve Spencer'la birlikte kapının eşiğinde dikilirken görünce ağzı açık kaldı.

Öfkeyle, "Pis kokan çocuk!" dedi. "Burada ne işin var?"

Marcus, Maggie için hâlâ korkuyordu ama normal davranmaya çalıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Silah sesleri gelene kadar uyuyordum ben. Dolgun kavunlarla ilgili fantastik bir rüya görüyordum..."

Muhafız, "Yalan!" diye haykırdı. Silahını çıkardı "Yalan, yalan, yalan."

Çocuklar hemen ellerini kaldırdı.

Lee, "Sakinleş!" dedi. "Yanlışlıkla tetiğe basmak istemezsin. Biz sorun çıkartmadık."

Yikker dişlerini gösterdi ve silahını tehditkâr bir biçimde Marcus'un önünde salladı. Sonra namluyu Marcus'un alnına dayadı. Önceki çatışmadan sonra namlu hâlâ sıcaktı. Yikker namluyu bir kaşının üzerinde gezdirip yaralı yanağına doğru indirirken Marcus yüzünü buruşturdu.

"Sen Yikker'la oyun oynadın," dedi. "Büyük hata, pis kokulu. Yikker aptal değil. Yikker yüzüne mermi sıkmak istiyor."

Marcus, "Ben... ben neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevap verdi. "Yatağımdaydım."

Punchinello'nun parmağı tetikteydi. Çocuğun alnından terler dökülüyordu.

Jangler sabırsızca, "Acele et!" dedi. "Onları buraya getir!"

Yikker hırladı, yere tükürdü ve kenara çekildi.

"Gidin!" diye bağırdı.

Üç çocuk koşarak uzaklaştı.

Lee, Marcus'un kulağına, "Dost edinmek senin özel gücün olmalı," diye fısıldadı.

Diğer çocuklar çoktan toplanmıştı; büyük bir kısmı olacaklardan korktuğu için titriyordu. Alasdair ne olduğunu soruyor ama Jangler kafaları sayıyordu. Christina gözlerini ovuşturuyor ve Maggie'nin nerede olduğunu merak ediyordu, etrafına bakındı ama kızı göremedi. Charm, dışarı çıkar çıkmaz, endişeyle Marcus'un koşarak yanına gelmesini bekledi.

Marcus, kız bir şey soramadan, "Bilmiyorum!" dedi. "Dışarıda bir yerde olmalı."

Charm, "O zaman işi bitti!" dedi. "Burada olmadığını görüp onu aramaya başlayacaklar."

Yüzbaşı Swazzle, Yikker'in geldiğini gördü ve kendi dilinde bağırarak bir şeyler söyledi. Kambur sırtlı Yikker omzunu silkti ve bakışlarını yere indirip bir şey mırıldandı. Swazzle bağırarak bir şey söyledi, tercümeye gerek yoktu. Yikker irkildi ve Marcus'a tazelenmiş bir öfkeyle bakmaya başladı.

Jangler kaşlarını çattı. Gerçekten de bir kişi kayıptı. Yeniden saymaya hazırlanırken Swazzle yanına geldi.

Yüzbaşı, "Yikker yanılmış," dedi. "Çocuk gitmemiş, burada."

"Ne? O zaman bu kargaşa yok yere miydi? Seninle biraz konuşmamız gerek, Yüzbaşı. Ama biraz bekle. Burada yirmi bir tane mahkûm olduğundan emin olmalıyım. Sıraya girsinler. Böyle karmakarışık durduklarında saymak çok zor oluyor."

Swazzle bağırdı ve çocuklar her zamanki gibi sıraya girdi. Charm endişeyle Marcus'a baktı. Bu kadardı. Maggie'nin yokluğu fark edilecekti. Charm çaresizce etrafına bakındı. Sonra tiz bir çığlık attı.

"Örümcek şeyler!" diye haykırdı. Çitleri işaret etti. "İki tane! Aaa!"

Ortalık karıştı. Çocuklar sırayı bozdu ve Punchinello'lar silahlarını ateşledi, ortama yeniden panik hâkim oldu. Charm ana blok dışında her yerde Uzun-Köpek-Bacaklılar görerek bağırmaya devam etti. Kuledeki Garrugaska bir savaş narası atarak merdivenleri indi ve burnunu yiyen pisliklere ateş açtı.

Fırsatı değerlendiren Marcus ana binaya koştu ve Maggie'yi sırtını duvara dayamış bir biçimde buldu. Konuşacak vakit yoktu. Kovayı elinden alıp bir kenara fırlattı ve sonra kızın elini tutup kargaşa hâlâ devam ederken kızı çimenlere çıkardı. Gecenin karanlığına kör kör ateş ediyorlardı. Punchinello'lar hiç yaratık görmüyor ama silahlarını yeniden kullandıkları için aşırı zevk alıyordu.

Jangler ilk alarm sona erince, "Yeter!" dedi. "Yeter dedim!"

Muhafızlar ateşi kesti ve karanlığın içine öfkeli bakışlar attı.

Yaşlı adam öfkeyle, "Orada hiçbir şey yok!" dedi. "Gölgelere ateş ediyorsunuz. Sen ne gördün?"

Charm masum rolünü iyi oynuyordu. "Orada o korkunç şeylerden gördüğüme yemin edebilirim!" diye haykırdı. "Belki de silahlar beni tedirgin ettiği için hayal görüyorumdur. Bu akşam korkunç kâbuslar göreceğim."

Jangler sessizce homurdandı ama kıza inanıyordu. Kızın ne kadar aptal olduğunu biliyordu. Çocuklar tekrar sıraya sokuldu. Bu sefer sayı tamamdı. Yaşlı adam çocukları kabinlerine gönderip Yüzbaşı Swazzle'le hararetli bir tartışmaya girdi. Böyle bir şey daha olursa ateşli silahlarını almakla tehdit etti.

Lee kabine geri dönerken Charm'a, "Hey," dedi.

Kız sorgularcasına bir bakış attı. "Şimdi benimle konuşuyor musun?"

"Az önce yaptığın... uzun süredir gördüğüm en zekice şeydi."

Kız saçını yana savurarak "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. "Herkes benim aptal olduğumu bilir."

Yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle kabinine girdi. Lee dışarıda sırıtıyordu.

Maggie'nin Marcus'a teşekkür edecek vakti olmadı. Kabinine döndü ve hemen yatağa girdi. Çok zor kurtulmuştu ve yorganı üzerine çekip hıçkırık seslerini bastırmaya çalıştı.

İki yatak uzaktaki Christina oturuyor ve kıza bakıyordu. "Sen neredeydin?" diye sordu. "Önce yoktun, sonra vardın."

Maggie hemen, "Dışarıdaydım," dedi. "Şimdi uyu."

Christina kıza bakmaya devam etti, Maggie gülüyor muydu yoksa ağlıyor muydu emin değildi.

Marcus kabinine girince zaferini kutladı. "Evet!" diye bağırdı. "Evet! Evet!"

Lee, "Kes sesini!" dedi. "Muhafızların neden bu kadar mutlu olduğunu sormasını ister misin?"

Marcus gerindi ve hayali hayranlarının övgüleriyle teşekkürlerini kabul etti.

"Bu seferkini kazandık!" dedi. Spencer'ın yanına koştu ve çocuğun koluna hafif bir yumruk attı. "Lanet olsun, yeniden kazanan olmak güzel şey. Umarım Gnasher yaşıyordur, bunu hak etti. İşini çok iyi yaptı."

Spencer kolunu ovaladı. "O Yikker sana iyice taktı," diye uyardı. "Gerçekten taktı. Eskisinden de kötü."

Marcus, "Ha," diye cevap verdi. Endişeli değildi. "Bu akşam onları alt ettik. Tünel bitene kadar bekleyin. Ben ortadan kaybolunca yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterim."

Lee belki onuncu kez, "Öleceksin," dedi.

Marcus dinlemiyordu. Dünyanın tepesindeydi. Bu akşam, ilk kez, bir şey başarmışlardı. *Dans Eden Valeler*'in durdurulamaz ve uğursuz kötülüğüne karşı küçük bir zaferdi. Belki de gelecekteki iyi şeylerin habercisiydi. Bu akşam kalbinde ümitle uyuyacaktı.

Spencer gözlüklerini çıkardı ve yatağın yanındaki sehpanın üzerine koydu. Bulanık karanlığa baktı. Zihninde düşünceler filizlenirken kabin çok karanlık değildi. Buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Her yeni gün yeni bir tehlike, yeni bir tehdit getiriyordu. Bunun bitmesini istiyordu ama tek bir yolu vardı. Belki de Jody'ye su vermemek daha iyi olurdu. Sadece çekeceği çileyi uzatmışlardı. Spencer kendi hayatına son verecek kadar cesur olmayı arzuladı. Çaresizliğiyle baş etme yeteneği artık kırılma noktasındaydı.

Ana bloğun arkasındaki Jody silah seslerinin ne anlama geldiğini merak etti. Havasız dolabın içinde iki büklümdü, sürekli uykuya dalıp uyanıyordu.

Birkaç saat sonra eski bir şarkının çalındığını duydu. Bunun Paul Whiteman ve orkestrasının çaldığı "Sabahın Üçü" olduğunu bilmiyordu. Jody için silah seslerinden çok daha uğursuz bir şeydi çünkü garip ve anlaşılamayan bir havası vardı. Jody hayal gördüğünü düşündü çünkü melodi kesildikten sonra yerini garip yaratıkların doğal olmayan sesleri aldı. Başı göğsüne düştü ve gece sona erdi.

30 NİSAN 1936, PERŞEMBE

Muhteşem bir geceydi. Estelle Winyard, sevgilisi Simon Beauvoir'in Morris 8 Tourer'ini sürmekten o kadar keyif alıyordu ki artık partilere katılmak istemiyordu.

Gevşekçe, "Sürekli arabayla bir yerlere gidelim," dedi. "Bahar aylarında kırsal kesim çok güzeldir. Londra'nın boğucu havasından uzaklaşmak harika bir şey. O çirkin partiye gitmek istemiyorum. Orada tek bir kişiyi bile tanımıyorum. Bu çok daha güzel. Onları ekelim ve yarın bir bahane uyduralım. Benim çocuk felci, raşitizm veya difteri veya dramatik bir hastalığa yakalandığımı söylersin. Umurumda olmaz. Benzinimiz bitene kadar arabayı sürer ve geceyi bir samanlıkta geçiririz."

Simon cemiyette iyi bilinen, kişnercesine kahkahasını attı.

"Bu son zamanlarda duyduğum en rezil saçmalıktı!" dedi.

Bakışlarını yoldan kaçırdı ve kıza baktı. Kuğu gibi beyaz kolunu camdan dışarı sallandırıyordu. Güzel başında fildişi renginde

şifon bir eşarp vardı, parlak kahverengi saçlarının buklelerinin ve dalgalarının rüzgârda bozulmasına engel oluyordu. Bu soluk bulutla çevriliyken yüzü bir meleğinkine her zamankinden daha çok benziyordu.

"Artık bu işten kaçamazsın," diye azarladı. "Ve konuyu burada kapatalım. Bu hafta sonu birlikte bir yerlere giderek babanın gazabına uğradık, bence bu kadarı yeterliydi... Bir de otel müdürünün bize attığı bakış vardı!"

Kız, "Felixstowe sofistike olmayan bir çıkmaz yol," dedi. "Lobide çan şeklinde şapkası olan bir kadın gördüm ve bir diğerinin saçları da Mary Pickford'unkine benziyordu! Düşünsene, bu zamanda! İngiltere'nin En Şeytani Adamı'nın neden böyle bir yerde yaşadığını anlayamıyorum. Sonuçta, burası ona uygun bir cehennem çukuru sayılmaz."

"Sana söyledim, burası onun ailesinin yeri."

"Ona şüphem yok! Hiç böyle bir saçmalık görmedim."

"Onu burada kimlerin ziyaret ettiğini bilsen şaşırırsın! Kasabada görünmeye cesaret edemeyen ünlüler: Başpiskoposlar, parlamento üyeleri, lordlar, düşesler, sanatçılar, o Simpson kadını. Bir süredir burada olduğu için Kral Çocuk da gelecektir. Kadın nereye gitse peşinde dolaşıyor."

"Simon, sen Cemiyet kâhinisin. Pater'ın zevksiz gazetesinde saçma sapan yazılar yazıyorsun: Kasvetli akşam yemeğinde kimler vardı, operanın ilk gecesine kimler katıldı, kasabada kimler var ve bunun gibi şeyler. Bu yüzden bana karşı dürüst olmanı istiyorum, AF söyledikleri kadar tehlikeli mi? Onu sadece bir kez uzaktan gördüm. Mitford'ların cadılar bayramı balosunda."

"Sevgili Estelle, sen tanıdığım en kendini beğenmiş kadınlardan birisin, bu yüzden rol yapma. Diğer havalı kadınlar teyzele-

rini delirtmek için faşistlerle veya sosyalizmle flört edebilir ama sen aynısını deneyince kulağa çok anlamsız geliyor. Sıradan halk veya işsizler umurunda bile değil. Sen günlük şampanya, frak ve şehvet dozunu almazsan yaşayamazsın."

Kız dudak bükerek "Sen bir yaratıksın," dedi. "Ve soruma cevap vermedin."

Adam, "Evet, ben bir yaratığım," diye onayladı. "Ama benden çok daha büyük ve vahşi bir yaratıkla tanışmak üzeresin. Geldik."

Tavuskuşu mavisi araba sağa dönüp hafifçe eğim alan uzun bir yola girdi. Yolun iki yanında ağaçlar ve yanan meşaleler vardı.

Estelle öne eğildi, hakkında çok şey duyduğu evi görmek istiyordu. Son birkaç yıldır, Fellows End çok ünlüydü. Söylentilerin yarısı bile doğru olsa birkaç günlüğüne de olsa buraya gelmeye değerdi. Yolda ilerlerken karşıdan dev bir Rolls Royce'un geldiğini gördüler. Simon arabanın geçmesi için kenara çekti.

"İçinde kimin olduğunu gördün mü?" diye sordu. "O Nazi dostu Ribbentrop."

"Kasabada dolaşıp herkese Bay Hitler'in ne kadar muhteşem olduğunu anlatan Alman mı? Pater onun saldırgan bir zıpçıktı olduğunu söylüyor, modası geçince büyük davetler de bitecekmiş. Burada olmasına sevindim!"

"AF'nin herkesi tanıdığını söylemiştim. Çay partilerine neden gelmediğini bilmiyorum. Naziler ayaklarını sallayıp keyif yapmaz mı? Yoksa sürekli kaskatı durmak zorundalar mı?"

Yanındaki on dokuz yaşındaki kız dinlemiyordu. Ağzı açık önüne bakıyordu. Austerly Fellows'un aile evi görünmüştü.

Büyük bir hayranlıkla, "Ah, kusursuz bir yaratık!" dedi.

"Evet, bence biraz fazla Poe'vari ama her yer Savoy modernliğiyle övünemez. Bence kendine has bir... büyüsü var."

"Cadılar Bayramı'nda harika olduğuna eminim."

Büyük ve çirkin binaya doğru yollarına devam ettiler. Araç binanın gölgesine girince Estelle ürperdi. Binanın önünde bir sürü parlak araba vardı. Simon bir park yeri buldu ve mütevazı Tourer'ini bir Bentley'nin yanına park etti. Araçtan inince yan yana sıralanmış arabalara bakıp bir ıslık çaldı. Bu akşam çok prestijli bir toplantı olacaktı.

Estelle koltuğunda kaldı. Ürkütücü binaya baktı. Verandadaki ve yanlardaki kâğıt fenerlerle neşeli bir görünüme bürünmeye çalışsa da kasvetli binanın geri kalanı sıkıcı ve korkutucuydu.

"Sevmedim," dedi. "Geri dönelim."

Simon boğazındaki beyaz kravatı düzeltti. "Sen, sevgilim, çatlak kız," dedi. "Kaprisin sözlükteki karşılığısın. Senin gibi oturma odasında heyecan arayanlar, hepiniz aynısınız. Heyecanın gelip kapınızı çalmasını beklersiniz ama dar görüşlü olduğunuz için bunun için gerçekten bir şey yapmaya cesaret edemezsiniz. Seni Bayan İffetli olarak isimlendiriyorum. İstersen burada kalabilirsin ama ben burayı AF'nin içkilerinin tadına bakmadan terk etmem. Boğazım kurudu ve bir veya dört kokteylle ıslatılması gerekiyor. Ayrıca, yazmam gereken bir köşe yazısı var. Bu akşam burada kimlerin olduğunu öğrenmeliyim."

Kız, "Sen tam bir pisliksin!" dedi.

Adam saygıyla selam verdi, kız adamın jöleli saçları ve takım elbisesiyle ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünmeden yapamadı.

"O zaman benim için kapımı aç."

Simon aracın diğer tarafına geçti ve emri yerine getirdi. Estelle yolcu koltuğundan dışarı aktı. Gümüş saten elbisesi zayıf vücudunu sarıyor ve parıldıyordu. Kafasındaki şifonu açmak için bir süre uğraştı ve sonrasında çıplak omuzlarına attı. Ardından birbirlerine muzip bakışlar attılar. İkisi de bu partinin cazibe katsayısının şimdiden ikiye katlandığının farkındaydı.

"Sakın Manhattan'lıları görünce donup kalma!" dedi. Boncuklu çantasıyla adama vurdu.

Genç adam, kıza kolunu uzattığında kız koluna girdi.

"Gidip büyük ve kötülerle tanışalım," dedi. "Kırılması bundan daha zor bir sosyal topluluk olamaz. Burada merdivenin doruğundakilerden bahsediyoruz. Prensesler ve başbakanlar bile Austerly tarafından küçük görülüp reddedildi. Kime hakaret ettiğini hiç umursamıyor."

Kız, "Merdivenlerin doruğu yoktur, şekerim," dedi. "Ve sen bir davetiye almayı nasıl başardın? Bana hiç söylemedin."

Cevap olarak sadece burnunun yanına dokundu, şimdi kapının önünde dikildikleri için kız daha fazla üstelemedi.

Başında fes olan iri yarı bir Arap kaşlarını çatıp gelenleri selamlıyor ve sessizce içeri girmelerini işaret ediyordu. Estelle bir kaşını havaya kaldırdı. Bay Fellows egzotik şeyleri sevmesiyle biliniyordu ve giriş salonu onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Sadece hayvanat bahçelerinde gördüğü hayvanların derileri ve başları panelli duvarları süslüyordu, tırabzanlara bir piton dolanmıştı. Yılan birden kafasını kaldırıp canlı olduğunu gösterince Estelle de memnuniyetini tiz bir çığlık atarak gösterdi.

Havada yoğun bir tütsü kokusu vardı, ortadaki büyük pirinç bir buhurdandan geliyordu. Yüzlerce renkli cam parçasıyla süslenmiş ve şimdi elektriğe bağlanmış bir Fas feneri tavanda sallanıyor, etrafına parlak taşların renklerini saçıyordu. İki küçük Hintli çocuk gümüş tepsilerle kokteyl ve şampanya dağıtmak için bir köşeden öne çıktı. Birbirlerine o kadar benziyorlardı ki ikiz olmalıydılar. Estelle çocukları dikkatle inceledi ve bir kadeh alırken kıkırdadı.

Simon salonun iç kısmına doğru ilerledi, caz müziğin ve neşeli sohbetlerin olduğu yere gidiyordu.

Kız, "Gerçekten de çok etkileyici," dedi. "Tarikatların başı ve cadıların kralı olduğu doğru mu? Umarım öyledir, onun Gotikliğini yüceltir. Bütün bunlar sahte ise hayal kırıklığına uğrarım. Bakışlarının insanın içine işlediğini söylüyorlar. Tek bir bakışta üç Rashton kızını kendine âşık etmiş ve sonra aynı gece anneleriyle de birlikte olmuş. Ne kadar zarif bir yozlaşmışlık. Tabii ki, kimse onlarla bir daha konuşmayı hayal etmemiş. Yıkılmışlar ve İtalya'ya taşınmışlar. Sadece Mussolini onları yanına alır!"

İçteki kapıya ulaştılar, burada üzeri kırmızı ejderhalarla süslü dar siyah ipekten bir elbise giymiş dolgun bir Çinli kadın misafirleri karşılıyordu. Kadının yüzünde donuk bir gülümseme vardı. Estelle kadının kapı tokmağını bir tavuğun boynunu kırarcasına çevirdiğini düşündü ve telaşla yanından geçip içeri adım attı.

Bu büyük ve dört bir yanında kitaplarla dolu raflar olan salon çok aydınlıktı. İki büyük kristal avize tepeden ışık saçıyor ve saçılan ışık sayısız aynadan yansıyordu. Kül tablalarındaki sigaralar ve purolar misafirlerin başları üzerinde bulanık bir atmosfer oluşturuyordu. Estelle bir süre durup etrafındaki insanları inceledi. Simon da aynısını yaptı ama insanlara profesyonel bir gözle bakıyordu.

Seçilmiş bir topluluktu. İçeride elli kadar insan vardı ama insanların kalitesi sayının azlığını bastırıyordu. Estelle birkaç kontu ve bir kontesi tanıdı, birkaç saygıdeğer ve bir kodaman da tanıdık duruyordu. Gösterişli büfe kısmında Londra sahnelerinin tanınmış bir sanatçısı istiridyelerin tadına bakıyor ve yanındaki kırmızı suratlı bir yabancı büyükelçi somon balığına bakıyordu. Kadınların gösterişli kıyafetleri Estelle'in kendi zarif elbisesini yetersiz bulmasına sebep oldu. Tüm kadınların boynunu elmaslar veya zümrütler süslüyor, kulak memelerinde dolgun

birer meyve büyüklüğünde taşlar sallanıyor, bilekleri ve parmakları ışıldıyordu.

Simon, "Bence," diye mırıldandı. Başını zarifçe geriye atıp kokteylini kafaya dikti. "Buranın fakirleri bizleriz. Bunlar gerçekten de kaymak tabaka. Sadece isimlerini yazarak köşemi bir hafta doldurabilirim. Biraz gezinelim, bakalım şeytani ev sahibini görebilecek miyiz."

Simon kızı elinden tutup kalabalığın içine çekti. Estelle mistik sohbetleri, gelecekle ilgili kehanetleri, pagan ayinlerini ve ormandaki grup partilerini duymayı ümit ediyordu. Fakat duyduğu şeyler çok ümit verici değildi, herhangi bir Londra partisinde duyabileceği şeylerdi. Birisi Hindenburg Zeplini'yle ilk transatlantik uçuşunu yapacaktı, bir diğeri ilk yolculuğuna çıkacak Kraliçe Mary'ye binecekti. Birisi iki gün önce Mısır Kralı Fuad'ın ölümüne çok üzülmüştü. Bir diğeri yazın yapılacak Berlin Olimpiyatları'na katılmayı planlıyordu. Bir başkası Filistin isyanının ne zaman çıkacağını merak ediyordu.

Bu konuşmaları marine eden cızırtılı müzik bir gramofondan geliyordu. Estelle neden canlı müzik yapılmadığını merak etti. Sonra dans düşüncesini zihninden silen bir şey gördü ve Simon'u kimseye belli etmeden dirsekledi.

Kalabalığın içinde birkaç kişi hayvan maskeleri takıyordu. Bir tilki, bir keçi, bir geyik ve bir köpek gördü. Resmi kıyafetleriyle birlikte tuhaf, hatta uğursuz bir görünümleri vardı.

"Bunun gösterişli olduğunu mu düşünüyorlar?" diye sordu. "Neden o aptal maskeleri çıkartmıyorlar?"

Simon saygıyla, "Onlar Esas Çember'in üyeleri," diye fısıldadı. "Kendi başlarına çok güçlü insanlar ama söz konusu olan okült ise çok daha nüfuz sahibiler. Yüzlerini asla göstermezler.

Bence sen bile kim olduklarını öğrensen şaşırırsın. Aralarında asil kan taşıyanlar varsa hiç şaşırmam."

"Ev ödevini iyi yapmışsın!"

Simon gülümsedi ve yanından geçen hizmetkârın tepsisinden bir kadeh daha aldı. Bu hizmetçi kızın üzerinde kaplan derisinden parçalar vardı ve vücudunun büyük bir kısmı açıktaydı.

Estelle, "AF nerede?" diye sordu. "Onu görüyor musun?"

"Henüz değil ama kız kardeşi burada."

"Kardeşi?"

"Aslında, üvey kardeşi demek daha doğru olur. Augusta ismini hiç duydun mu? Londra'ya sık gitmez ve partilerde dansa kalkmayıp duvar dibinde kalan tiplerdendir. Gidip yağ çekelim, ben çok iyi yağ çekerim."

Gramofonun yanında dikilen soluk tenli ve çekingen görünen orta yaşlı kadının yanına gitti. Sarkık saçları ve gözlerinin üzerine düşen gözkapakları olan bir kadındı. Kayıtları gözden geçiriyordu.

Simon cesurca, "Bayan Augusta?" dedi. "Adım Simon Beauvoir. Sizi Bayan Estelle Winyard'la tanıştırabilir miyim?"

Kadın nemli elini sessizce uzattı ve başıyla hafifçe onayladı. Estelle daha önce hiç bu kadar ıslak bir marul görmemişti. Londra'dan uzak durmasına şaşırmamak gerekti. Orada kadını kimse fark etmezdi. Tek yeteneği arka plana uyum sağlamak olan tuhaf sürüngenlere benziyordu. Ülkenin en çok konuşulan ve kötülenen adamı için ne kadar sıradan bir kardeşti.

Augusta, "Wineyard?" diye sordu. Estelle'e bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Yakın zamanda kardeşime iftiralar eden gazeteciyle aynı soy isim değil mi?"

Estelle neşeli bir kahkaha atıp "O Pater," diye itiraf etti. "Korkarım Viktorya döneminden henüz çıkamadı, tam bir fo-

sildir. Özür dilerim. Umarım bunu bana karşı kullanmazsınız."

Augusta, "Kullanmam," diye cevap verdi. Donuk bakışlarını elinde tuttuğu plağa çevirdi.

Kadın, "Al Bowlly'yi sever misiniz, Bayan Winyard?" dedi.

"Benim için fazla durgun ve hayalci. Ben Lil Armstrong gibi daha vahşi–"

Augusta, "Ben Al Bowlly'ye taparım," diye araya girdi. "Büyüleyici bir sesi vardır. Keşke otuz dört yaşında Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınmasaydı. Artık burada kimse onu takdir etmiyor. Bazen onun son hayranı olduğumu düşünüyorum. Paul Whiteman ve Ray Noble da severim. Onları radyoda dinlerdim ama kayıtları kendim seçmeyi daha çok severim. Böylece ne istiyorsam ne zaman istiyorsam çalabilirim. Austerly izin verse her odaya bir gramofon koyarım. Bu modern cihazlar sence de harika değil mi? Kardeşimin dostlarından biri BBC'de üst düzey bir yönetici. Görünüşe göre, bu sene yüksek çözünürlüklü bir televizyon hizmeti başlatacaklarmış. Dört yüz beş çizgi diyorlar, bir düşünsene."

Estelle yüzüne bir gülümseme sabitleyerek "Bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. Kendini bu ürkütücü kadından uzaklaştırması için Simon'a hafif bir tekme attı.

Augusta, "Bir televizyon setim olacak anlamına geliyor," dedi. "Çok hoş müzikler yayınlayacaklarına eminim. Belki Bay Bowlly de yeniden sahneye çıkar? Umarım."

Estelle mağrur bir ses tonuyla, "Benim tanıdığım insanlar televizyon setlerini aşçılarını eğlendirmek ve ortalıkta dolaşmalarına engel olmak için satın alıyor," dedi. "Açıkçası, en bayağı icat olduğunu düşünüyorum. Televizyonun ömrü uzun değil. İki sene içerisinde unutulur, şu herkesin dilinden düşmeyen yeni kutu oyunu Monopoli gibi."

Simon, Estelle daha fazla hakaret etmeden, "Bayan Fellows bir bilim kadınıdır," diye araya girdi. "Duyduğuma göre, eski bilim konusunda inanılmaz yetenekliymiş."

Augusta, "Kardeşimin işlerine elimden geldiğinde yardım ediyorum," dedi. "İşlerinin bazılarına, en azından teknik gerektirenlere. Ve şahsen termiyonik valflar ile cam yalıtkanların çok güzel olduğunu düşünüyorum."

Estelle kadının çöküк yanaklarının hafifçe kızardığını görünce bunu komik buldu. Ama bu sıkıcı sohbetten bıkmıştı ve şampanyada teselli aradı. Baloncuklardan cesaret bularak, "Ağabeyiniz nerede? Onunla tanışmak isterim," dedi.

Augusta plağı ters çevirdikten sonra cevap verdi.

"Burada değilse bir yerde işi vardır."

"Nasıl bir iş? Pater bile ne olduğunu bilmiyor."

Augusta verecek uygun bir cevap ararken yüzü düştü. Sonra aklına Dickens'tan bir replik gelince gaklayarak bir kahkaha attı.

Bir kahkahadan çok bronşlarını üşütmüş bir kedi gibi sesler çıkartarak "Onun işi insanlık," dedi.

Estelle bunun üzerinde düşünürken Augusta odaya göz gezdirdi.

"İşte Irene," dedi. "Ondan çok uzakta değildir."

Estelle ve Simon arkalarına dönünce üzerinde sarımtırak açık yeşil bir elbiseyle salına salına misafirlerin arasında ilerleyen çok güzel bir kadın gördü.

Irene Purbright'ın heykelimsi bir güzelliği vardı. Büyük ela renkli gözlere ve parlak, kestane renginde saçlara sahipti. Gururlu yüzü bir defasında bütün gazetelere çıkmıştı. Bir Roma Tanrıçası'nın dünyada vücut bulmuş hali gibiydi. Büyük ailelerden talipleri vardı ama kadın onların ağlarına düşmeyecek kadar güzel ve ele avuca sığmayan bir balıktı. Londra mevsimlerinden de

nefret ediyordu. Austerly Fellows'un Beş Şeytani İlham Perisi'nden biri olduğu düşünülüyordu. İlişkileri insanları şok ediyordu. Soylu toplulukların kapıları artık kadına kapalıydı ve yüzü artık Vogue dergisine çıkmıyordu. Fakat burada kendine çok daha görkemli bir hayat kurmuştu. Damarlarında kadim ateş dolaşıyor ve hayal bile etmediği zevkleri tadıyordu.

Estelle bu kadın hakkında çok şey duymuştu. Uyum sağlamayı reddeden biriydi ve dünyanın ondan beklediklerini umursamıyordu. Estelle buna ve kadının inatçı bağımsızlığına saygı duyuyordu. Estelle kadın yanından geçerken çıplak kollarının bembeyaz derisi üzerindeki kırmızı izleri ve canlı morlukları fark etti. Başka kadınlar bunları utançla kapatırdı ama Irene bunu yapmıyordu. Birer madalyaymış gibi yaralarını gururla sergiliyordu.

Augusta'yı plaklarıyla baş başa bırakan Estelle sevgilisini de yanına alıp salonda Irene'i takip etmek istedi. Fakat kadın ortalıkta yoktu. Nereye gitmişti? Merdivenleri bu kadar çabuk çıkmış olamazdı ve kimseye görünmeden ön kapıdan binayı terk etmesi için Jesse Owens kadar hızlı koşmalıydı.

Şaşkınlıkla etraflarına baktılar ve Simon Hintli çocuklardan bir kokteyl daha aldı. Cevap tam karşılarındaydı. Irene salonun diğer tarafına gitmiş ve merdivenlerin altındaki kapıda gözden kaybolmuştu.

Irene çıplak bir ampulle aydınlanan taştan basamaklardan kilere indi. Aşağı ulaşınca terk edilmiş ve kubbeli odaların içinden geçti, önüne üç eşmerkezli çember çizilmiş bir odanın önünde durdu. Beş siyah mum dışarıda belirli noktalara yerleştirilmişti. Ortada, altı büyük ahşap sandığın önünde, Austerly Fellows dikiliyordu.

Adamın sırtı dönüktü. Ne Irene'e döndü ne de varlığından haberdar olduğunu belli etti, elini en yakındaki sandığın üzerine koydu ve başını dua eder gibi öne eğdi. Irene adamın ne yaptığını biliyordu.

"Burada gizli gizli ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adamın ipeksi sesi, "Hankinson'la belirli konuları tartışıyordum," dedi. "Bu akşam yaşanabilecek talihsizliklere karşı sigorta yaptırmanın akıllıca olacağını düşündüm. Ona ilk kez Jangler ismini verdim. Çilingir rolüne çok uygun."

"Hankinson yukarıda Brunhilde karısıyla uğraşıyor ve yarım saattir orada. Sen burada kara kara düşünerek misafirlerini ihmal ediyorsun. Joachim öfkeden çılgına dönerek dışarı çıktı. Ona on beş dakikanı ayırabilirdin."

Açıların Başrahibi sırtını dikleştirdi ve mum ışığı yeni tıraşlanmış pürüzsüz başını aydınlattı. Uzun boylu bir adamdı, üzerinde siyah ketenden uzun bir keşiş cübbesi vardı, cübbenin kenarları altın renginde ipek desenlerle süslenmişti.

"Bu akşam Ribbentrop'un saçmalıklarına ayıracak vaktim yok," dedi. Arkasına döndü. "Bunu biliyorsun."

Irene bu karanlık gözler ne zaman ona baksa yaptığı gibi nefesini tuttu. "Düşündüm de..."

Adam, "Düşünme," diye emretti. Kadının yanına gitti ve beyaz boğazını okşadı, parmaklarını sonunda taze izlerin tam üzerine oturttu. "Senin kuş beyninden çıkan fikirler beni hiç ilgilendirmiyor. Seni bu yüzden yanımda tutmuyorum."

Irene bakışlarını indirdi. Kimse bu adamın gözlerine uzun süre bakamazdı. Adam eğilip kalın diliyle Irene'in yüzünü yaladı. Dilini bir gözünün üzerinde gezdirdikten sonra geri çekildi.

"Ribbentrop istediğini yapabilir," dedi. "Onun o susmak bilmeyen Avusturyalıya bağlılığı beni çok sıkıyor."

Kadın, "Bu bir yarışma değil," dedi. Islak yanağını ve gözünü sildi. "Neden Hitler'den bu kadar nefret ediyorsun? Geçen ay kurşun askerleriyle Rhineland'a girdiğinden beri somurtuyorsun. Bunlar için üzülmeye değer mi?"

Adam, "Anlamıyorsun," dedi. "Biz rakibiz. İkimiz de aynı efendiye hizmet ediyoruz. Bunu bilmiyor muydun? Bu bir yarışma, hangimiz onun dikkatini üzerine çekerse ödüllendirilecek. Şimdilik, Nazicilik önde gidiyor. Ah, evet, çekici, görkemli ve heyecan verici. Erken gelen kazanımlar ve başarılar çok etkileyici olacak ama sadece savaşa sebep olabilir ve savaşlar işe yaramaz. Çalışmaların beni farklı bir yola soktu, bu yol çok daha kalıcı ve daha memnun edici bir sonu var. Gel, şu harika manzaraya bir bak."

Kadını çemberlerin içine, sandıkların yanına götürdü.

Dizginleyemediği bir heyecanla, "Burada," dedi. "Bu sandıkların içinde gerçek cevap var, Barış denilen illetin nihai çözümü var."

Kadın, "Kitabın?" diye sordu. "Onca uğraştan sonra *Dans Eden Valeler* bitti mi?"

Güçlü ve etli yüzdeki ince dudaklar bükülerek iğrenç bir gülümsemeyi ortaya çıkardı.

"Bu büyük vazife için dokuz sene uğraştım. Bu sayfalara bütün bilgimi, her şeyi riske atarak edindiğim tüm kadim bilgelikleri ve öğretileri aktardım. Şimdi, sonunda, hazır. İşini yapmayı bekliyor. Bu kitaplar dünyanın gördüğü en güçlü kalıtlar olacak. Bu akşam, seremoniden sonra, misafirlerimize yirmişer kopya verilecek. Dağıtım hemen başlayacak. Bir sene sonra, bu aptal ülke benim kontrolümde olacak ve sonra..."

"Görebilir miyim? Birini elimde tutabilir miyim?"

Austerly Fellows yerden bir levye aldı ve kapaklardan birini açtı. Sonra fikrini değiştirdi ve kapağı yerine geri koydu.

"Seremoniden sonra," dedi.

"Ama ben de içinde miyim? Öyle olacağını söylemiştin."

Adam soğuk bir ses tonuyla, "Hâlâ ölümsüzlüğün peşinde misin?" diye sordu. "Portreler ve Beaton resimleri, skandallar ve gazete haberleri senin için yeterli olmadı mı? Hatırlanmak ve çok uzun süre yaşamak konusunda doymak bilmeyen bir açlığın var."

"Ben içinde miyim?" diye tekrarladı.

Adam konuyu geçiştirircesine kıkırdadı. "Herkes içinde olacak. Hatta dışarıda kalan anormaller bile işe yarayacak. Hiçbir şeyi şansa bırakmadım. Bütün ihtimaller hesaplandı ve üzerinde çalışıldı. Senin için, benim bal dudaklı tavşan kalçalı sevgilim, evet, orada senin için de bir yer var."

"Eşin Yüce Rahibe Labella olarak mı? Bana söylediğin gibi mi?"

"Hayır, o rol sana uymuyor. Senin için çok daha farklı bir karakter seçtim, şimdi artık sende olmayan parçalarının hepsini onun içine akıttım. Benim gibi bir şeytan için bile karşı koyulmaz olan sevecen ve nazik kişiliğin, iflas etmiş ruhunu sıkarak içinden çıkardığım özündeki iyilik, oraya bu karaktere koydum."

"Labella değilse o zaman... kim? Bir kraliçe?"

Adamın karanlık gözleri parıldadı.

"Seni bir peri büyükannesi yaptım, gerçi trajik bir kusuru var."

Irene adamın onunla dalga geçip geçmediğini hiçbir zaman anlayamıyordu.

"Peri büyükannesi mi?"

"Çok eski ve lekelenmiş bir karakter," diye dalga geçti. "Buruşuk bir elmaya benzeyen yüzü var, içinde hiç su kalmamış, boşa harcanmış bir yanılgı, kimseye bir faydası yok. Saray'dan çekilmiş, vahşi bir ormanda tek başına ve ilgi görmeden yaşıyor."

Adamın sözcükleri canını acıttı. Irene bir süredir adamın ondan bıktığını biliyordu. Ama onsuz bir hayata katlanamazdı. Tamamen adamın büyüsü ve etkisi altındaydı.

Adam kadını son bir kez okşadıktan sonra geri çekildi. "Seremoni hemen başlamalı," dedi. "Herkes geldi mi?"

"Evet, geldiler."

"O zaman Esas Çember'e haber ver. Vakit geldi."

Kadın son bir kez özlemle sandıklara baktı.

"Bu akşam her şey yolunda gidecek, değil mi?" diye sordu. "Tören güvenli mi?"

Adam ciddi bir ses tonuyla, "Daha önce yaptığım şeylerin hiçbiri bu kadar tehlikeli değildi," diye cevap verdi.

Estelle, Simon'la partiye dönmek üzereyken içine nefes kesen bir korku doldu. Ateşli bir hastalığın açığa çıkışı gibi Austerly Fellows'un gelişini hissetti. O ve Irene kilerden çıkmadan uğursuz varlığı dışarı aktı ve salona doldu. Adam göründüğünde Irene yanındaki Simon'a sarıldı. Kafası tıraşlanmış keşiş cübbeli adam dönüp Estelle'e baktı.

Adamın acımasız ve dipsiz birer kuyuya benzeyen gözlerine bakarken Estelle için zaman ve evren durdu. Bu karanlığı hiçbir Fas fenerinin aydınlatması mümkün değildi. Küçük bir çocukken, Estelle'in en sevdiği hikâye Orman Kitabı'ydı ve şimdi yılan Kaa'nın hipnotize edici bakışlarına maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu daha iyi anlıyordu.

Avcı yaklaşmaya başladı.

Adam, "Çok tatlı," dedi. "Nasıl bir masumiyet böylesine kırılgan ve hoş bir kabuğun içine koyulabilir? Şaşkın bir su perisi gibi, Grek mezarından yeni çıkmış, sert bir sözcükle sinmeye hazır."

Estelle sesini bulmayı başarınca, "O kadar masum değilim, Bay Fellows," dedi. Adamın ilgisini üzerine çektiği için mutluydu. "Yoksa size AF mi demeliyim? Zaten öyle diyorum ve yanınızda da aynı şekilde hitap etsem bir şey değişmez."

Adamın zalim ağzının kenarları büküldü. Neşeyle, "Benden üstün çıktın, Peri Kızı," dedi. "Çok nadir görülen bir şeydir. Sen kimin rahminden çıktın?"

Simon, "Bu Bayan Estelle Winyard, Efendim," dedi.

Austerly Fellows adamı umursamadı ve bakışlarını Estelle'in bütün kıvrımları üzerinde gezdirdi. Arkasında, Irene'in tüyleri diken diken oldu.

Irene sert bir ses tonuyla, "Seremoni," dedi.

Adam, "Sana ne yapman gerektiğini söyledim," dedi. Bakışlarını Estelle'den ayırmadı. "İstediğim kişileri üst kata getir."

Kadının yüzü öfkeyle kızardı ve Estelle'e tiksindiğini belli eden bir bakış attıktan sonra arkasına dönüp iri yarı Çinli hizmetkârın yanından geçti ve uzaklaştı.

Estelle, "Üst katta ne var?" diye sordu. Bakışlarını yukarı kaldırdı, bunun genç boynunu nasıl açığa çıkartacağını biliyordu. Günaha bulanmaktan ve hangi numaraların erkekler üzerinde etkili olduğunu bilmekten keyif alıyordu. Ama tehlikeli ve ölümcül bir oyun oynuyordu. Kancanın dibinde gümüş kuyruğunu sallayan bir golyan balığı gibiydi.

Austerly Fellows merdivenlere yöneldi ve onu karşılamak için şaha kalkan yılanı okşadı.

Estelle'e, "Bize katılır mısın?" diye sordu. "Bu akşam Esas Çember toplanacak. Bunu... etkileyici bulabilirsin."

Estelle parmaklarını nazikçe yılanın pulları üzerinde gezdirdi. "Beni daha fazla memnun edecek bir şey olamaz," dedi.

Austerly Fellows merdivenleri çıkmaya başladı ve Estelle pe-

şinden gitti. Aşağıda kalan Simon, Estelle'in verdiği şampanyayı da elinde tutuyordu.

Estelle hevesle, "Evde bir leoparınızın olduğu doğru mu?" diye sordu.

"Vardı ama hayvanı serbest bıraktım. Zavallı yaratığın sinirleri burada yaşarken çok yıprandı. Zevklerin sınırlarda dolaşıyor. Bu hoşuma gitti."

Kız, "Ben hep vahşi bir çocuktum," diye övündü. "On yedi yaşımda bir piyade erine kaçtım, üç gün sonra onu terk ettim ve Singapur'a giden bir gemiye bindim. Ne salak bir adamdı! Pater benimle ne yapacağını bilmiyor. Aslında çok çaresiz."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Kız havalı bir biçimde, "Kimsenin ne düşündüğü umurumda değil," dedi. "Bu benim hayatım ve sıradan bir yaşam sürmeyeceğim. Bana meydan okunmasını severim, yeni fikirlere ve deneyimlere açığımdır, heyecanı severim. Bir sürü sevgilim olsun istiyorsam öyle olur. Uyuşturucu kullanmak istiyorsam kullanırım, kime ne? Bence tabular yıkılmak içindir, ne dersiniz? Hep denizde çıplak yıkanırım, nerede olursam olayım. Ve beni hiçbir şey şok edemez. Estelle Winyard, özgür ve bohem bir ruh."

Adam, "Ve hepsi babanın serveti sayesinde," dedi. "Liberalliğinin bedelini ödeyebildiğin için şanslısın."

"Paranın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bir tavan arasında donuyor da olsam damarlarımda aynı çingene tutkusu dolaşır, muhtemelen daha vahşice. Pater'in parası bazen gerçekliğin keskin kenarını köreltiyor. Bazen fakir numarası yapar, restoranlarda bulaşık yıkar veya kenar mahallelerde iş bulurum, sırf heyecan olsun diye."

Geniş bir sahanlığa adım attılar, yere serili büyük Hint halısı ayak seslerini emiyordu. Yarı panelli duvarlar portrelerle süslen-

mişti. Estelle resimlerdekilerin adamın ailesi olduğunu düşündü: Parlak ve süslü Viktorya dönemi yüzleri, cilalanmış kahverengi çerçevelerden ona bakıyordu. Fakat ilerledikçe resimlerin yenileşmeye başladığını fark etti. Bazılarında havalı kostümler içerisinde Austerly Fellows vardı, Doğu mistiği veya ortaçağ hekimi rolündeydi. Adamı Mephistopheles olarak resmeden tablo çok ilgisini çekti, boynuzları ve arkasında uzanan bir kuyruğu vardı. Resme bakarken ev sahibinin bir kapının eşiğinde durup onu beklediğini fark etmedi.

"Tiyatral görüntüleri seviyorsun," dedi.

"Özel ilgi alanımdır," dedi. "Şimdi lütfen, Bayan Winyard, bakalım herhangi bir şey sizi şok edebiliyor mu?"

Estelle'in şimdiye kadar ilgi göstermediği kapıya uzandı. Kız şaşkın gözlerle kapıya baktı. Evin geri kalanına hiç benzemiyordu. Bu kapı panelli değildi ama ceviz ağacından parlak bir kaplamaydı, üzerinden diyagonal olarak vişne ağacından üç şerit geçiyordu ve kapı kolu parlak kromdan bir çubuktu. Kapı bu boğucu mozoleye hiç uygun olmadığı için ilgisini çekti. Sonrasında kapının ardındaki odaya baktı.

"Ah, AF!" dedi. Afalladı. "Görmeyi beklediğim son şeydi."

Büyük, sekizgen, penceresiz bir odaya girdi. Kendi etrafında dönüp her yeri inceledi. Aşırı modern kapıya çok uygundu. Duvarlar parlak ahşap yüzeylerden oluşuyordu ve modern tarzda dekore edilmişti. Yıllar sonra buna art deco ismi verilecekti. Dört bir yanda aplikler parıldıyordu. Tavana işlenen ışınlı yıldız tasarım şimşek gibi parlayıp sönüyordu ve aynısından yere de yapılmıştı. Bir duvarda yan yana kancalar vardı ve tepelerindeki süsler farklı hayvan kafaları şeklindeydi. Tek bir mor cübbe dışında kancalar boştu. Ama kızın en çok ilgisini çeken şey bu sıradışı odanın ortasındakilerdi.

Büyük birer radyoya benzeyen on iki adet göğüs yüksekliğinde Bakalit konsol bir daire oluşturacak şekilde dizilmişti. Kontrolleri ve kadranları dışa bakıyordu. Daha yüksek bir on üçüncü konsol ise diğer uçtaydı.

Estelle'in bakışları konsolların üzerinde dolaştı ama gözünü odanın ortasındaki her şeye baskın gelen cisimden alamıyordu. Dökme demirden bir tahttı ve buna ancak bir dev oturabilirdi.

Austerly Fellows, kızı ilgiyle seyretti.

"Bunların anlamı nedir?" diye sordu. "Şu kocaman sandalye ne için? Kendimi yanında bir oyuncak gibi hissettim. Ve bu radyolar... Kardeşin BBC'yle ilgili bir şeyden bahsetmişti. Ulusa kendi radyo kanalından mı sesleneceksin? Yoksa sen bir düşman ajanı mısın? Hayati sırları yabancı ülkelere mi satacaksın? Ne kadar abartılı ve göz kamaştırıcı."

"Zaman ve gelgit hiçbir insanı veya büyücüyü beklemez, Bayan Winyard. Milyonlarca yıl önce seremonilerimiz dikilitaşlardan çemberlerde yapılıyordu. Bu, benim süperheterodin taş yapıtım."

"Bu alet edevatların karanlık sanatlarının bir parçası olduğunu mu söylüyorsun? Ne kadar sıradışı! İnsan doğaüstü olanla elektriğin asla yan yana gelmeyeceğini düşünüyor."

"Sizce kaçıncı yüzyıldayız, Bayan Winyard? Gelişmeler hepimizi etkiler. Esas Çember'in Yüce Dük'ü sizce hâlâ cam küre ve keçi bağırsakları kullanıyor olabilir mi? Her tür enerji değerlendirilmeli. Tüm kuvvetlerin pozitif ve negatif yanları vardır. Umarım hayal kırıklığına uğramamışsınızdır."

"Umarım bu gösterinin bir yerinde gece yarısı ateşin etrafında çıplak dans etmek de vardır. Ya da en azından garip bir kurban ayini."

"Ah, son söylediğinizi hâlâ yapıyoruz. Biz ikon düşmanı değ-

liz, en azından sözlük anlamında. Eski gelenekler ve görenekler hayati değer taşır. Sunular her zaman yapılmalı; sadece büyümüzün yöntemleri değişebilir."

Estelle bir elini kahverengi Bakalit cihazın parlak yüzeyinde gezdirdi, cam kadrana dokundu ve tuşlardan birini kurcaladı.

Adam, "Neden sandalyeme oturmuyorsun?" diye sordu. "Ben orada olmanı isterim."

"Beni kaldırman gerek, oraya yetişemem."

Austerly Fellows konsolların arasına girdi ve kıza yol gösterdi. Buranın zemini ışınlı yıldızın tam ortasındaydı ve kocaman bir bakır levhadan yapılmıştı. Estelle görkemli tahtın hemen altında pirinçten geniş bir ızgara olduğunu gördü.

"Hoparlör için garip bir yer," dedi. "Bu büyüklükte bir hoparlör inanılmaz güçlü ses veriyor olmalı. Augusta buraya gelip Al Bowlly'yle kulak zarlarını patlatıyor mu?"

Ellerini kızın beline atan Austerly kızı demir tahtın üzerine kaldırdı.

Kız, "Ne kadar güçlü ellerin var," diye kıkırdadı. "Ah! Burada olmak harika. Büyükannemle çay partisi yapmak gibi. Kocaman bir kadındı. Ne kadar yaramazlık yapsam da ne beni döver ne de Pater'a ispiyonlardı. Ve ben her gün çok yaramazdım, hâlâ da öyleyim."

Bacaklarını sallayan Estelle uzanıp ellerini sandalyenin kollarına koydu. Bu tahtın demir işçiliği aşırı garipti. Bazı yerlerde kadim bir alfabenin harflerine benzeyen semboller vardı. Harika göründüğünü bildiği için parmaklarını bir süre sembollerin üzerinde gezdirdi ve adamın onu süzmesine izin verdi. Sonra adama döndü ve en havalı şekilde gözlerini kırpıştırdı.

Boğuk bir ses tonuyla, "Aslında beni alabilirsin," dedi. "Senin altıncı Şeytani İlham Peri'n olabilirim. Aslında bu işte iyiyimdir.

Demek istediğim, yatakta. Bazı yerlerde beni Korsan olarak bilirler çünkü işimde ustayımdır."

Austerly Fellows, Bakalit cihazların yanına döndü.

Estelle, "Tanrım," dedi. "Sanırım İngiltere'nin en şeytani adamını şaşırttım."

Adam, "Pek sayılmaz, Bayan Winyard," dedi. En yüksek konsolda bir düğmeyi çevirdi ve bir kolu dikkatlice aşağı indirdi. "Asıl ben sizi şok etmek üzereyim."

Cihazdan bir vınlama gelmeye başladı ve ortama garip, keskin bir koku yayıldı.

Kız sabırsızca, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Abartılı kristal setinle değil benimle oynayacağını sanıyordum."

Adam soğuk bir ses tonuyla, "Diğer hayvanların yediği ve kirlettiği bir yalaktan su içmem," dedi.

Kızın yanakları kızardı. "Seni küstah domuz!" dedi. "O zaman beni buraya neden davet ettin?"

Kapıda beliren bir kadın, "Senin buraya kendi isteğinle gelmeni istiyordu, aptal kız," dedi. Irene Purbright'tı, şimdi üzerinde mor bir cübbe vardı. "Böylesi çok daha olaysız ve gürültüsüz ve oyun oynamayı çok sever."

Irene içeri girdi ve konsollardan birinin başında yerini aldı. Arkasından diğer misafirler içeri girdi. Onların da üzerinde mor cübbeler vardı ama yüzleri hayvan maskelerinin ardına gizlenmişti. Augusta aralarındaydı. Kadın başka bir konsolun yanına gitti ve bir kulaklığı alıp kulaklarını kapattı. Bir düğmeyi çevirdi ve yüzünde mutlu bir ifade belirdi.

Estelle daha fazlasına katlanamazdı. Şimdi odayı terk edecekti, sandalyeden inmeye başladı.

Austerly Fellows, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi. "Altındaki bakır tabaka şimdi canlı. İçinden üç yüz volt geçiyor.

Yapacağın numara çok eğlenceli olur, hatta tozu dumana katar ama çok uzun süren bir dans olmaz."

Kız sandalyenin altındaki bakıra baktı. Adama inanıyordu. Nefesini tuttu ve sandalyeye geri döndü, arkasına yaslanabildiği kadar yaslandı.

Öfkeyle, "Bunu yapamazsın!" dedi. "Beni bırak yoksa çığlıklarım bütün evi inletir!"

Irene, "Bunu yapan ilk kadın olmazsın," dedi. "Ama şimdi Belgravia'dasın. Burada bir ses duyup da kaşlarını havaya kaldıracak kimse yok ve en yakındaki köy bizim garip seslerimize alışkın. Sen aslında buraya hiç gelmemeliydin. Senin gibi şımarık zengin kızlar hep çok özel olduklarını düşünür ama aslında her hareketleri önceden tahmin edilebilir ve en kolay avdırlar."

Austerly Fellows, "Keşke dünyada sizden daha çok olsa," dedi. "*Dans Eden Valeler* çok daha hızlı yayılırdı. Boş ve sığ, kendini bir şey zanneden zayıf iradeli bir sürü. Benim kutsal sözcüklerimin aç ateşi için çıra vazifesi görür."

Kız çaresizliğe kapıldı. Sonra kapıda tanıdık bir yüz belirdi.

"Simon!" diye bağırdı. "Ah, Tanrı'ya şükür!"

Simon, "Merhaba," dedi. İçeri girdi. "Şu haline bak, tepeye oturmuşsun."

Kız, "Bu insanlar delirmiş!" diye çığlık attı. "İnemiyorum. Zemine elektrik vermişler. Bana yardım et! Düğmeyi kapat!"

Simon Beavoir biraz utandı. "Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum," dedi. Kancaların yanına gidip orada asılı mor cübbeyi aldı. "Yoksa seni buraya neden getireyim? Yanında olmaktan keyif aldığım için olamaz. Sen gerçekten bencil ve idare edilmesi çok zor bir cadısın. Ah, kimse üzerine alınmasın, baylar ve bayanlar."

Estelle'in yüzü düştü. Simon cübbeyi giydi, sonra boş konsolun başına geçti. Elini cebine attı ve bir kurt maskesi çıkartıp yüzüne taktı.

Sandalyedeki kız çaresizce etrafındaki cübbeli figürlere baktı. Bazıları Augusta gibi kulaklık takıyordu. Hepsi önlerindeki kadranlara ve düğmelere odaklanmıştı.

"Babam beni aramaya gelecek!" diye uyardı. "Beni bulana kadar durmayacak!"

Ev sahibi kontrollerden kafasını kaldırdı.

"İki hafta önce," dedi. "Baban ucuz gazetesinde bana iftiralar attı. Ben reklam peşinde olan biri değilim ama saklı kalması gereken sırları ortaya dökmekle tehdit etti. Seni ona geri göndererek ona teşekkür edeceğim, Bayan Winyard. Aklımda başka bir şey daha var, birkaç dakika önceki hoş itirafından sonra, senin kafatasını ve kalça kemiklerini ona göndermeye karar verdim. Siyah bir bezin içinde."

Estelle çığlık atamayacak kadar korkuyordu.

Boynuz şeklinde bir mikrofonu eline alan Austerly Fellows son toplantısını yapmak üzere olan Esas Çember'e, "Hoş geldiniz," dedi. Sesi evin dört bir yanına, müritlerinin de duyması için yayın yapıldı.

Aşağıda kokteyller kenara kondu ve herkes -korkulan ve tapınılan liderleri- Açılar Başrahibi'ne odaklanırken sohbetler kesildi. Ipswich'ten gelmiş bir avukat gibi görünmek için daha fazlasını yapması mümkün olmayan bıyıklı ve şişman bir adam gece boyunca taşıdığı siyah Gladstone çantayı yere koydu. Austerly Fellows'un sözleri salonda yankılanırken yanındaki aşırı kilolu eşi nefesini tuttu.

Austerly, "Bu kutsal günde," dedi. "Bu görkemli toplantıda, uzun süredir üzerinde çalıştığım eserimin tamamlandığını du-

yururken gururluyum. Planladığımız ve dört gözle beklediğimiz gün geldi. *Dans Eden Valeler* dünyaya yayılmaya hazır."

Misafirler şaşkınlık ve hayranlıkla bir şeyler mırıldandı.

"Bu akşam ilk kopyaları alacaksınız. Onlarla ne yapacağınızı biliyorsunuz, nerede kullanacağınızı. Sizden şimdi etrafınıza bakmanızı ve bu ânı hafızanıza kazımanızı istiyorum. Bu akşam dünya düzeninin değiştiği ve benim düzenimin başladığı akşam. Geçmişin riyakârlıkları yok olacak ve sürgündeki Lordumuz geri dönecek."

Alkışların sesi geldi. Sadık kulların büyük bir kısmı saygıyla eğildi.

Austerly, "Hiçbir kitap birine adanmadıysa tamamlanmaz," diye devam etti. "Bu yüzden ben, Austerly Fellows, bu kutsal metni ona adıyorum. *Dans Eden Valeler* bize geri dönüşünün yolunu açacak. Hayal ettiğimiz her şey, istediğimiz her şey bizim olacak. Şafak Prensi'ni, Işık Taşıyan'ı selamlayın."

Neşeli bağırışların sesi üst kata kadar çıktı. Esas Çember'in Yüce Dük'ü sesleri duydu ve mikrofonu yerine geri koydu.

Estelle'e döndü. "Ve şimdi, Bayan Winyard, babanın yapamadığını yapacaksın: Benim ne iş yaptığımı öğreneceksin."

Kız vahşice başını iki yana salladı. Bilmek istemiyordu. Kaçmak istiyordu.

"Kimseye söylemem," diye yemin etti.

"Bunun farkındayım. Bu abartılı kristal setlerimden kaç tanesinin çalıştığını ve mesajımı kime ilettiğimi görmeyi çok istiyorum."

Kız, "Ben istemiyorum!" diye haykırdı. "Lütfen!"

"Ah, ama buna mecbursun. Aslında, sensiz yapamayız. Çok nadide bir frekansta çalışır."

Kız ağlamaya başladı.

Adam, "İşte bu," dedi. Hassas kadranlardan birini çevirmeye başladı.

Odadan bir çatırtı geldi ve havaya statik elektrik yayıldı. Apliklerin ışığı soldu ve sonunda maskeli yüzleri sadece önlerindeki aletlerin kehribar rengindeki ışığı aydınlatmaya başladı. Estelle'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Cihazlar belirli bir frekansa ayarlandı. Sonra parlak mavi bir ışık çatırdadı. Yüksek konsoldan demir sandalyeye bir elektrik akımı atladı. Irene'in konsoluna da aynısı oldu. Kısa süre sonra bütün cihazlar elektriğini saçtı ve dökme demirden taht aydınlandı.

Estelle ulumaya başladı. Mavi alevin uzantıları incecik kollarına dolanıyor ve vücudunda akıyordu. Duman çıkmaya başlayan kafasındaki bukleler havaya dikildi ve elbisesi kararmaya başladı.

Çığlıkları dinlemek için kulaklıkların birini çıkartan Augusta genizden gelen bir sesle güldü. Sonra kendi için ayarladığı dans müziğine geri döndü ve gözlerini hayal kurarcasına kapattı.

Austerly Fellows bir kolu ayarladı ve aydınlanmış ekranın iğnesi ölçekte yükselmeye başladı. Yol açılmıştı ve köprü oluşturuluyordu. Bu akşam, ilk kez, efendisinin sesi dünyaya iletilecekti. Demir taht elektrik akımıyla parlıyor ve tepesinde oturan kız artık görünmüyordu. Sonrasında kızdan geriye ne kadarının kalacağını merak etti.

Büyük tahtın altındaki pirinç ızgara titremeye başladı ve hava yoğunlaştı. Güç dalgalandı. Odaya gür bir kükreme doldu. Esas Çember üyeleri konsollarını sıkı sıkı tuttu ve lalik aplikler patlayarak beyaz toza dönüştü.

Zemin katta, avizeler titremeye ve tıngırdamaya başladı. Misafirler bakışlarını tavana kaldırdı. Tavanın sıvası boydan boya çatladı ve tepelerine düşmeye başladı. Bir kokteyl bardağı çatladı. Sonra aynalar teker teker patlayarak etrafa parçalarını saçtı.

Korkunç ve kulakları sağır eden kükreme bütün binaya doldu. Kitaplar raflardan düştü. Hizmetkârlar dizleri üzerine çöküp hayatlarını bağışlaması için dua etti. Sonra bir avize yere düşüp iki kişiyi öldürdü. Tavan mor bir alevle yırtıldı. Aşağıya akan alevlerden biri bir adamı duvarlardan birine çarptı. Diğerleri iskeletin acı içinde kıvrandığını ve göğüs kafesinde bir cep saatinin takırdadığını gördü. Sonra geriye sadece panellerin üzerindeki tebeşirimsi ana hatları vardı. Aşağı yeni alevler düşüyordu.

Bu kadarı beklenenden de fazlaydı. Herkes çığlık atarak canını kurtarmak için kaçmaya başladı.

Sekizgen odada, konsolların kolları kendi kendine hareket ediyor, sisteme daha fazla güç veriyordu. Bütün iğneler kırmızı bölgeye çıkmıştı ve havalandırma deliklerinden dumanlar yükseliyordu. Austerly Fellows kontrollerle boğuşuyor ama onları aşağı çekemiyordu. Demir tahtın parlaklığı artık bakılamayacak kadar fazlaydı. Nabız gibi atıyor ve rengârenk alevler saçarak duvarları kavuruyordu. X-ışınları, ultraviyole ışınlar, gama ışınları ve kızılötesi ışınlar dört bir yana saçılıyor, insanları ve nesnelerin, duvarların ve kabloların içinden geçiyor, kilere ve temellere ve daha derinlere kadar iniyordu.

Birkaç kilometre ötedeki köylüler bile toprağın zangırdadığını duydu ve pencereleri takırdamaya başladı. Ampuller patladı ve köpekler havladı. Hayvanlar susmadı. Ahırdaki hayvanlar başlarını Fellows'un evine en uzak olan duvara geçirmeye başladı. Atlar şaha kalktı ve ahırlarından kaçmaya çalıştı, kurtulanlar tarlalarda koşturup çitlerin ve çalıların üzerinden atladı. Kalpleri patlayana veya bacakları kırılana kadar koştular.

Dışarı çıkan meraklı köylüler uzaktan, Fellows End tarafından gelen, garip ve ürkütücü ışıkları gördü. İstavroz çıkardılar ve içeri geri kaçtılar, kurtulmaları ve korunmaları için dua ettiler.

Sonra, en sonunda, sekizgen odada, köprü tamamlandı. *Dans Eden Valeler*'in adandığı varlık konuştu.

Sesi duyar duymaz tarikatın bütün üyeleri kulaklarını elleriyle kapattı ve kaçmaya çalışırken etrafta seken X-ışınlarının içinden geçti. Geriye sadece Austerly Fellows kaldı. Gözlerinin beyazı görünüyordu ve Şafak Prensi onunla konuşurken Bakalit konsolu sıkı sıkı tutuyor, bir yandan da kulakları kanıyordu.

Serin nisan gecesine korku dolu çığlıklar doldu. Misafirler Fellows' End'ten koşarak kaçtı. Bazıları otomobillerine bindi ama büyük bir kısmı deli gibi koşarak ağaçların arasına daldı. Bu korkunç güçten uzaklaşmak tek içgüdüleriydi. 1930'ların kaymak tabakası ormanın içinde avlanan hayvanlar gibi koşturdu. İpek ve saten elbiseler dallarla çalılara takıldı. Karanlıkta tökezlediklerinde elmasları etrafa saçtılar.

Kulaklıklarını hâlâ takan Augusta, bağlantısı kesilmiş kablo arkasında kamçı gibi şaklarken yolda koşuyordu. Ağzı açıktı ve tiz bir çığlık atıyordu. Şafak Prensi'nin sesi kafasının içini dövüyordu. Bundan asla kurtulamayacaktı. Sonra, gürültünün ve kargaşanın ortasında, üvey kardeşinin sesini duydu. Durdu, arkasına döndü ve aile evine baktı.

Çirkin ev değişiyor, farklı dalga boylarının ve frekansların içinden geçiyordu. Tuğla duvarların bazı yerleri birkaç saniyeliğine ortadan kayboluyor ve geri dönüyor, bunu yaparken arkalarındaki odalar açığa çıkıyordu. Yukarıda, sekizgen odada, nabız gibi atan parıltının karşısında, bir insan kollarını havada sallayarak çırpınıyor ve gücenmiş bir öfkeyle çığlık atıyordu.

Son bir parıltı evden dışarı doğru yayıldı ve Augusta'yla kaçan diğer misafirlerin ayakları yerden kesildi. Zemin titredi ve büküldü, ağaçlar çatırdayarak parçalandı. Meşeler ve karaağaçlar domino taşı gibi yıkıldı. Her yerde acı, kaos ve sonrasında karanlık vardı.

Çakıl taşlarının üzerinde yatan Hankinson nefes almaya çalıştı. Gözlüklerinin camlarından biri çatlamıştı ve başı dönüyordu. Avizenin altında ezilen eşinin görüntüsü aklından çıkmıyordu ama bunu şimdilik boş verdi. Halledilmesi gereken daha önemli işler vardı.

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Gece şimdi sessizdi. Çığlıklar ve haykırışlar yerini iniltilere bırakmıştı. Eve baktı. Ölü ve karanlıktı, zaten böyle kalacaktı.

Sonra yakınlardan bir yerden dalgın ve kısa aralıklarla bölünen bir sesin ıslık çalıp şarkı söylediğini duydu.

"Bayan Augusta!" dedi. Yardımına koştu. "Yaralandınız mı?"

Kadın ne onu görüyor ne de duyuyordu.

Tekrar, "Bayan Augusta!" dedi. "Size yardım edeyim."

Kadını ayağa kaldırdı ama başı bir yana düştü. "Teşekkürler, Bay Bowlly," diye mırıldandı. "Ne kadar centilmensiniz... böyle olduğunuzu hep biliyordum..."

Kadını sarsıp "Bayan Fellows!" dedi. "Kardeşimiz. Efendimiz nerede? Yüce Dük nerede?"

Augusta'nın gözleri sağa sola baktı ve delirmiş gibi bir kahkaha attı.

"Austerly evde!" dedi. Eve son bir kez baktı. "Evin kendisi! Onu tamamen içine çekti. Kardeşim artık duvarlarda büyük bir mürekkep lekesi. Ha ha ha ha ha!"

Hankinson afallayarak geri çekildi. Kadın delirmişti. Etrafına bakındı. Diğer misafirler de yerden kalkıyor ve tökezleyerek ortalıkta dolaşıyordu. Yüzleri bu gecenin korkunç izlerini sonsuza kadar taşıyacaktı. İçlerinden birini tanıdı.

"Bayan Purbright?" diye haykırdı. "Siz misiniz? Madam!"

Bir zamanların güzel kadını başını yana çevirdi. Kahverengi saçları şimdi bembeyazdı, yüzünde yer yer derisi erimiş ve gözkapakları buharlaşmıştı.

Şok içinde, "Ne oldu?" diye sordu. "O ne dedi?"

Irene başını iki yana salladı ve yanından geçti.

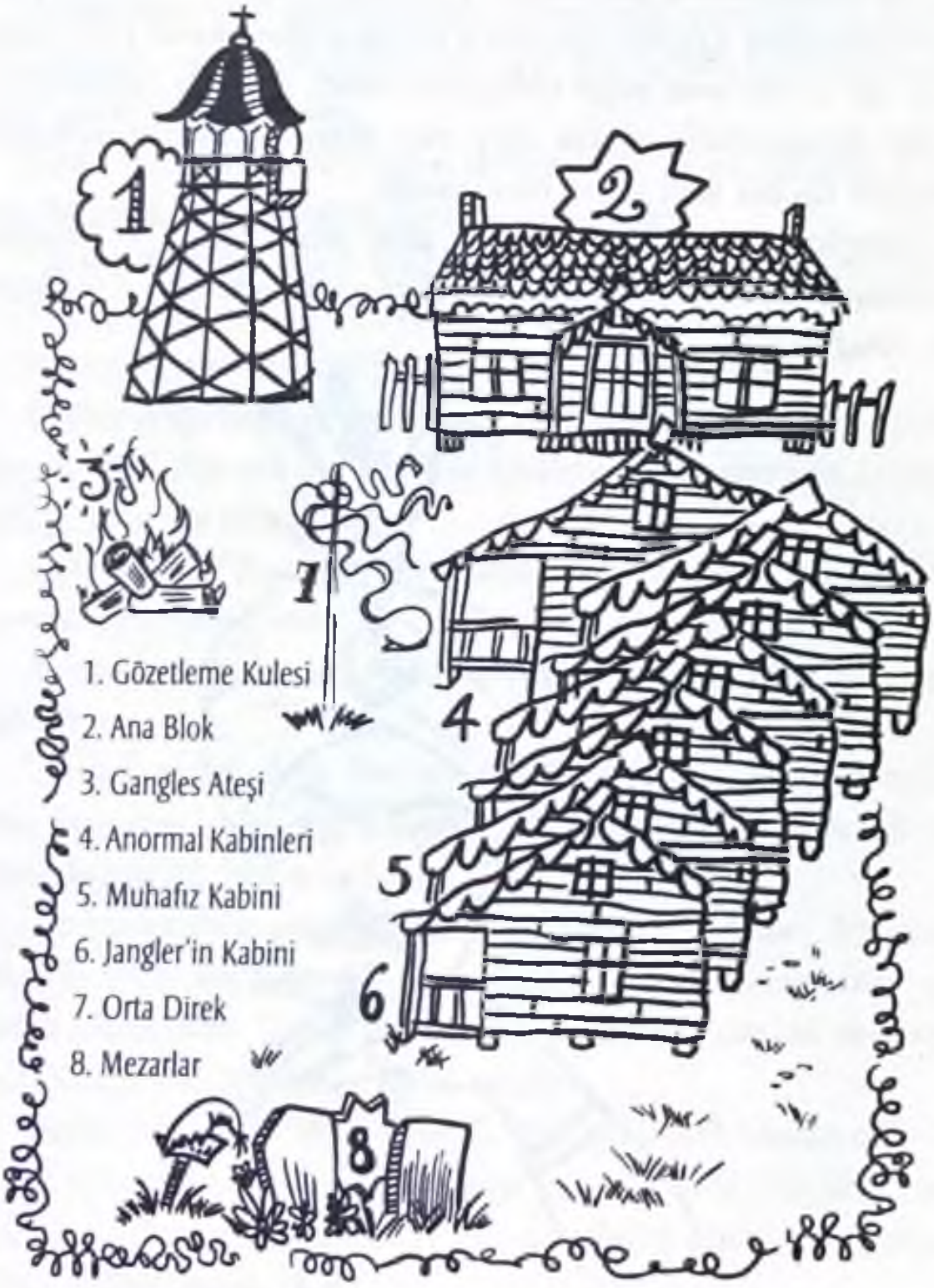
Kanlı dudakları hareket etti. "Dünya henüz olgun değil," dedi. Yolda yürümeye başladı. "Çok erken. Bunun için çok erken."

Bay Hankinson çantasının yanına geri döndü ve yerden aldı. Nefes almakta güçlük çekerken ne yapacağını merak etti. Sonra artık her şeyin ona bağlı olduğunu anladı. Austerly Fellows güçte bir dengesizlik olursa diye ona detaylı talimatlar vermişti. Efendisi hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.

"Jangler görevini yapacak," diye yemin etti. "Ve sonraki Hankinson nesilleri de dünya olgunlaşana kadar görevi sürdürecek. And olsun."

Bayan Augusta, *İyi Geceler Tatlım* şarkısını söylerken Hankinson kararlı adımlarla eve yürüdü. İnananların uzun bekleyişi ertelenmişti ve yapılacak çok iş vardı.

20

Kampta, Jody'nin katlanması gereken bir günü daha vardı. Maggie, Charm, Marcus, Lee ve Spencer kıza su götürdüklerini kimseye söylemediler. Kampta bir muhbir varsa Maggie kesin emirlere itaatsizlik ettiği için çok ağır bir ceza alabilirdi. Lee, yaşlı adamın tarafında olabileceğini düşündüğü için kızdan özür diledi. Sonra tam bir pislik gibi davrandığı için Charm'dan da af diledi. Yanıldığını itiraf etmek alışkın olduğu bir şey değildi. İki kız da özrünü kabul etti ama Charm cevap verene kadar Lee'yi uzun süre terletti.

Maggie'nin casus olduğundan şüphelenen diğer çocuklar hâlâ ona kötü davranmaya devam ediyordu. Nicholas mutfak kapısına kızın zalim bir karikatürünü çizdi, Maggie'yi ekmek somunlarını mideye indiren bir fil olarak resmetti. Ekmeklerin üzerinde de Ay Büyücüsü Kraliyet Evleri'nin iskambil kartı sembolleri vardı. Bu hiç adil değildi ve Marcus çılgına döndü ama Maggie, onun çocuğu yumruklamasına engel oldu. Alasdair bütün nefretini kıza kusuyordu. Lee çocukla konuşmayı denedi ama Alasdair'in kimseyi dinlemeye niyeti yoktu ve zaten ne diyebilirdi? Maggie'nin masum olduğunu ispatlamanın tek yolu ona her şeyi anlatmaktı ve Lee çocuğa güvenebileceğinden emin değildi.

Bu yüzden, Jody serbest bırakılana kadar, kamp ikiye bölündü. Sonrasında Jody, Maggie'yi yürekten savunur ve Alasdair kendi yorumlarını kendine saklamak zorunda kalırdı.

Gün Alasdair ve Christina için tam bir işkenceydi. Onlar sabah sona ererken Jody'nin hâlâ su içmediğini düşünüyordu. Kız ne durumdaydı? Yaşıyor muydu?

Kimse muhafızları sinirlendirecek bir şey söylemeye veya yapmaya cesaret edemiyordu. Punchinello'ların silahlarının olması ve onları kullanamaya çok hevesli olmaları günlük işlerin kusursuz bir itaat içinde yapılmasını sağladı. Gece ışıklar sönene kadar da aynı itaatkâr yaklaşım devam etti. Muhafızlar çocukların bu sessiz köleliğinden çok keyif aldı ve daha fazla dalga geçti. Yikker, Marcus'u diğer herkesten fazla zorladı ve iki kez minçet toplarken ateş edip kafasının üzerinden mermi sıktı. Kampa geri dönüş yolunda Marcus'un bir gözü mordu çünkü Yikker hiçbir sebep yokken çocuğun üzerine yürüyüp suratına vurmuştu.

Sonunda Jody'nin serbest bırakılacağı sabah geldi. Aynı gün Garrugaska'nın kostümü de teslim edildi. Spencer kostümü görünce tiksindi ve diğer çocuklar gözlerine inanamadı. Bu Punchinello gerçekten de Spencer'ın medya oynatıcısındaki kovboy filmlerinden çok etkilenmişti. Çocuğun şapkasını çalıp filmlerdeki tabancanın aynısından kullanmakla kalmamış, şimdi de bir silahşör gibi giyinmişti. Ay Büyücüsü'nün fırfırlı ceketi ve gösterişli kostümü demodeydi. Onun yerine siyah deri ceketin içine siyah bir gömlek giymişti. Ayağındaki yılan derisinden botların mahmuzları her adımında şıngırdıyordu. Başıyla göğsü arasındaki kalın boynuna kırmızı bir bandana bağlamıştı ve lekeli dişlerinin arasında dolgun bir puro vardı. Punchinello'nun yenmiş burnunu şimdi aşırı parlak bir kanca süslüyordu ve gümüşten yapılmıştı. Şimdi *Cat Ballou* filminde Lee Marvin'in oynadığı kiralık katilin bir parodisi gibiydi.

Garrugaska kampta kasıla kasıla dolaşıyordu. "Punch gibi memnun" sözü kimseye bu kadar yakışamazdı. Ne zaman çocuklardan biriyle karşılaşsa elini silahına atıyor ve sonra sebep olduğu korkuyu görünce kahkahayı basıp ucuz purosundan çekiyordu. Sonunda Spencer'la karşılaştı ve yüzüne gerçek duman üfledi.

"Bir yanlış olursa," dedi. Yeniden John Wayne'den alıntı yaptı. "Herhangi bir şey. Senin hatan, benim hatam, herhangi birinin hatası... kafanı patlatırım."

Spencer cevap veremeyecek kadar korkuyordu. Punchinello biraz daha dalga geçti ve uzaklaşırken mahmuzları şıngırdadı. Kovboy şapkasını etrafı kızarmış gözlerine doğru indirdi ve purosundan bir nefes daha çekti. Spencer sırtını duvara verip, "Buna daha ne kadar katlanabilirim?" diye mırıldandı.

Çocuklar şimdi Jangler'ın kabininin önünde toplanmıştı. Yanlarına gelen Yüzbaşı Swazzle'ı selamladılar. Adam makinelisini iki eliyle tutuyordu. Elinde sadece kitabın bir kopyası ve dosyası olan Jangler yanındaydı. Çocuklar adam mavi çimenlerin üzerinde koşturan bir tavşanla ilgili saçma sapan bir hikâyeyi okurken sabırla bekledi. Alasdair buna dayanamıyordu. Jody'yi ne zaman serbest bırakacaklardı? Çocuk bir şey söylemeye hazırlandı ama kindar yaşlı bunak da muhtemelen bunu bekliyor ve bir tepki göstermesini istiyordu. Sonra muhtemelen kızın cezasını birkaç gün daha uzatacaktı. Bu olursa kızın işi biterdi.

Jangler, "Pekâlâ," dedi. Kutsal metnin büyüleyici sözcüklerinden kafasını kaldırdı. "Sizin için çok heyecan verici olabilecek birkaç haberim var. Yarım saat önce Kutsal Büyücü'yle konuştum ve bana Almanya'nın artık *Dans Eden Valeler*'in bir eyaleti olduğunu söyledi. Kutsal metne direniş orada beklenenden çok daha kısa sürdü. Almanlar okumayı seviyor. Ve görünüşe göre sırada Fransa, Hollanda ve İtalya var."

Çocuklar ifadesizce dinledi. Daha büyük olanlar direnişin ne kadar şiddetli olduğunu ve anormallerin nasıl bir bedel ödediğini merak etti. Kitabın uğursuz gücünden kaçmak için kaç kişi ölmüştü? Daha küçükler ise sadece karınlarını doyurmayı düşünüyordu.

Jangler, "Ve bu kadar da değil!" dedi. "Lordumun harika ve iddialı bir planı var!"

Çocukların merak etmesi için duraksadı ama kimse merak etmedi.

"Bütün haber kanallarında," diye devam etti. "Ülkenin bütün kanallarında aynı flaş haber veriliyor! Kutsal Büyücü, Lord Ismus, harikulade planını açıklayarak Beyaz Şato'yu yeniden inşa edeceğini, bu kopyayı kısa sürede gri dünyaya kazandıracağını söyledi. Mahzenlerinden surlarına kadar, bütün detaylar düşünülerek, kusursuz bir kopya yapılacak. Ve Mooncot köyü de inşa edilecek. Olağanüstü bir girişim!"

"Kent'in kırsal kesiminden yüz otuz kilometrekarelik bir alan bu büyük onur için ayrıldı. Yeniden modellenecek. Topografya bile Şafak Prensi'nin Krallığı'na benzemesi için yeniden şekillendirilecek. Tepelerin olduğu yerler düzleştirilerek tarlalara ve ormanlara dönüştürülecek. Şehirlerin ve yolların olduğu yerler on üç tepenin altında kalacak. Bu acınası hiçliğin tarihinde hiç bu ölçekte bir yeniden inşa etme süreci görülmedi. Kulları artık majestelerinin evinden ayrı kalmak zorunda olmayacak, uyurlarken bile. Çok yaşa Ismus!"

Çocuklar son cümleyi isteksizce tekrarladı ve Jangler elini sallayarak dağılmalarını işaret etti. Kim böylesine harika bir haber alır da heyecanlanmazdı? Ama sonra karşısındakilerin iğrenç anormaller olduğunu hatırladı. Bunlardan ne beklenirdi?

Dosyasına baktı ve bir sonraki yapılacak iş dikkatini çekti. Burnunu çekip anahtarlarını çıkardı ve ana bloğa doğru yürüdü. Sinir bozucu isyankâr kızı serbest bırakma vakti gelmişti.

Alasdair, adamın peşinden koştu. Yaşlı adam inanılmaz ağır adımlar atıyordu ve Alasdair bunu kasıtlı yaptığını düşündü. Kapıya ulaşınca adamın gerekli anahtarı bulması her zamankinden uzun sürdü. Kapı açılınca kız dışarı düştü. Kendinde değildi. Yaşayıp yaşamadığı Jangler'ın umurunda değildi. Efendisi bu kızın içinde gizleniyor olsaydı sessizce dışarı çıkar ve kendine yeni bir vücut bulurdu.

Kolu hâlâ askıda olan Alasdair yanına Nicholas ve Drew'ü de alıp Jody'yi yatağa taşıdı. İskoç çocuk bir bardak suyu kızın çatlak dudaklarına götürdü ve kız suyu minnetle içti.

Yarı baygın, "Teşekkürler, Maggie," diye mırıldandı.

"O değil. Benim, Alasdair. Christina da burada!"

Kızın kuru ve çökük gözleri açıldı, gözlerini kısıp parlak kabine baktı.

Çatlak bir sesle, "Maggie nerede?" diye sordu. "O nerede?"

Çocuk kaşlarını çattı. "Mutfakta," dedi. "Muhtemelen aç gözlü yüzünü bir yalağa gömmüştür. Yanına gelmesine izin vermem. Burada neler oldu bilmiyorsun."

"O... geri dönmedi. Neden geri dönmedi? Yalvardım... Vurulmadı, değil mi? Silah sesleri duydum! Silah mıydı? Yoksa sadece... kafamın içindeki sesler miydi?"

Çocuk kızı sakinleştirmeye çalışarak "Tamam, pekâlâ, boş ver," dedi. "Sen şunu iç. Daha sonra çorba da getiririz. Esther seninle ilgileneceğini söyledi."

Jody, Maggie'yi sormaya devam edemeyecek kadar yorgundu ve kendini yatağa bıraktı. Sonra önceki gece duyduğu bir şarkıyı mırıldanmaya başladı.

"Belki de yanılıyorum, seni hayal ediyorum. Yalnız geçen gecelerin hayaliyle..."

Christina, "İyileşecek mi?" diye sordu.

Alasdair kısa sürede iyileşeceğine söz verdi. Bu konuda haklı olmayı ümit etti. Christina, Jody'nin yanına çömeldi ve çalışma grupları çağrılana kadar yanından ayrılmadı.

Jody sudan biraz daha içti ve uykuya daldı. Saatler ilerledikçe zihni berraklaştı ama Maggie'nin onu görmeye neden gelmediğini bilmiyordu. Öğle yemeği vaktinde Esther cıvık bir çorba getirdi. Restoran artıkları azalıyordu ve iki güne kadar yenisi getirilmeyecekti. Jody üç gündür bir şey yemediği için çok açtı ve çorbayı içebildiği kadar içmeyi denedi ama yarısını bile bitiremedi.

"Maggie nerede?" diye sordu.

Esther dişlerini sıktı ve parmaklarını kütürdetti.

Jody, "İyi mi?" diye sordu. "Silah sesleri duydum. Ona mı ateş ediyorlardı?"

Esther yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Ona mı?" diye sordu. "Dostları ona neden ateş etsin ki?"

Jody anlamadı.

Esther, "Sen oraya neden kilitlendiğini sanıyorsun?" diye sordu. "O şişko seni ispiyonladı, bu yüzden!"

"Hayır."

"Bu doğru! Daha fazla yiyecek almak için seni ispiyonladı. Birkaç gün sonra üzerinde çikolata kokusu alırız. Jangler'la işbirliği yapıyor. Vale tayfasına katıldı ve bizden biri gibi davranıyor. Bunu herkes biliyor."

Jody başını iki yana salladı. "Buna inanmıyorum," dedi. "Maggie bunu yapmaz. Bana yardım etti. Beni kurtardı."

Esther, "Seni Alasdair kurtardı," diye düzeltti. "Senin için çok endişelendi. Sen oradan çıkar çıkmaz seni buraya getirdi ve

sana su verdi. O şişko sadece kendini düşünür. Herkes uyuyunca Jangler'ın kabinine giriyor, birlikte pizza ve kızarmış tavuk yiyorlar. Tanrım, kabinimde bir kız gece güldüklerini duyduğuna yemin etti, birbirlerine tavuk kanadı ikram ediyorlarmış."

"Ama... ama süngerler. Onlar gerçekti. Eminim."

Esther, "Süngerler?" diye sordu. "Evet, eminim o kabinde başka yiyecekler de vardır, ekler, çörekler ve browniler. Asla diğerleri gibi kilo vermeyecek. Benim kıyafetlerim şimdiden bollaştı ve artıkları yemeye başlayalı sadece beş gün oldu."

Jody kafasını yastığa geri koydu. Dinlenmesi gerekti. Bu kız yanılıyordu. Söyledikleri deliceydi.

Esther, "Artık kimse onunla konuşmuyor," diye devam etti. "Sadece Marcus, o zenci çocuk ve bir de şu gözlüklü salak. Ah, bir de Charm ve kabininde o ne derse yapan kızlar var."

"Charm?"

"Evet. Ne bekliyordun? O kızın her şeyi sahte. Hep fısıldaşıyorlar. Bence hepsi işin içinde. Bahse girerim bazıları yiyecek de alıyordur. Biftek ve makarna ya da yaşlı adamın kabininde ne varsa."

Jody, "Maggie ve Charm..." diye tekrarladı.

Esther sırıtarak mutfağa döndü. Maggie son sebze kabuklarını ayıklıyor, mümkün olduğunca çok yeri kurtarmaya çalışıyordu. Anchu mermileriyle oynuyor, parlak kurşunları yan yana sıraya diziyor ve minik metal askerlermiş gibi onlarla konuşuyordu. Maggie, Jody'ye çorba götürmeyi istemiş ama muhafız buna izin vermemiş ve Esther'i göndermişti.

Maggie, "Ne durumda?" diye sordu.

Esther omzunu silkti. "Sanki umurundaymış gibi," dedi. "Ben gittikten sonra kapıdaki karikatür fil gibi ekmek somunlarını götürdün, değil mi? Evet, bahse girerim en az on tane yemişsindir."

Maggie, "Ah, büyü artık," dedi. Öfkeli değil şaşkındı. Anchu'ya döndü ve Jody'yi ziyarete gitmek için izin istedi. Muhafız reddetti.

"Çöpleri ayıkla," dedi.

Daha sonra, çorba pişip çalışma gruplarının dönmesini beklemeye başladıklarında, Maggie'ye arkadaşının yanına gitme izni verildi. Yanına bir kâse alan Maggie koşarak kabine gitti.

Jody uzun ve sıcak bir duş alacak kadar gücünü toplamıştı. Maggie kızı yatağında omuzlarında bir havluyla buldu. Kız düşünceliydi.

Yüzü aydınlanan Maggie, "Merhaba!" dedi. "Nasıl hissediyorsun? Bütün hafta boyunca endişelendik. Senin için çok zor olmalı. Sırtın nasıl? Bahse girerim..."

Jody sert bir ses tonuyla, "Doğru mu?" diye sordu.

"Ne?"

"Telefonu senin söylediğin?"

Maggie'nin yüzü düştü ve Esther'in kızı ne kadar zehirlediğini merak etti.

"Sana su verdim," dedi. "Hatırlıyor musun?"

"Sonraki gece geri gelmen için yalvarsam da geri dönmedin."

"Yanına gelerek hayatımı riske attım! Bunu tekrar yapamazdım. Muhafızların artık silahları var."

"Onlar senin dostunsa çok büyük bir risk sayılmaz."

"Ne, o yaratıklar mı? Onlarla birlikte olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Değil misin? Ve aklıma geldi de, o elmalar neydi? Nereden geldiler?"

"Bilmiyorum. Kapıdaydılar."

"Gökyüzünden mi düştüler? Yoksa Büyükanne Smith veya Peri Pippin mi getirdi? Doğruyu söyle. Onlarla anlaşmanın bir

parçası mıydı? Onları yeterince lezzetli olmadıkları için mi bizimle paylaştın?"

Maggie çorbayı yatağın yanındaki konsolun üzerine koydu ve kapıya yürüdü.

"Sen doğru düzgün dinlendikten sonra geri dönerim, senin de düşünmek için vaktin olur. Sen şimdi suçlayacak ve saldıracak birini arıyorsun. Delirmişsin."

"Öyle mi? Sen de bunu en iyi arkadaşın Barbie'ye anlatıp birlikte kahkaha atarsın."

"Çorbanı iç. Onun içinde herkese koyduğumdan daha fazla parça et var. Ve kimseye sana su getirdiğimi söyleme. Yaşlı adam öğrenirse beni kamçılatır."

"Bunu sana o söyledi, değil mi? Siz ikiniz birlikte bisküvi yerken mi? Nasıl olsa çok sıkı fıkısınız."

Maggie dışarı çıkarken, "Bunu herkese söyledi," dedi.

Akşam ışıklar söndükten sonra Alasdair hemen Jody'nin haksız öfkesini körükledi ve eline olanlardan bahsetti. Bunun için de Maggie'yi suçluyordu. Telefonun aslında Maggie'nin telefonu olması bile ondan nefret etmesine engel olmuyordu. Demek ki telefonuyla tuzak kurmuştu.

Christina, "Ne yapacağız?" diye sordu.

Jody kararlılıkla, "Öncelikle," dedi. "Benim iyileşmem gerek. Sonrasında herkes hak ettiğini bulacak. Bir daha asla öyle bir şey yapamayacak. Bu mümkün olmayacak."

"O zaman, Maggie artık düşmanın mı?"

"Beni kandırdığına inanamıyorum. Artık dersimi aldım."

İki gün sonra Jody'nin çalışma gruplarına katılması uygun görüldü. Sonra ilk kez diğerleriyle birlikte çalışmaya gitti. Saatler

sonra geri dönerken berbat bir haldeydi, iki kez kendinden geçti ve yolda bir kez kustu.

Aynı akşam Jangler'ın kapısının altından bir kartpostal daha atıldı.

Sevgili Çilingir,

Hayatı bu pis anormaller için daha çekilmez hale getirmenin vakti geldi. Sabrım tükeniyor. Şato Hayaleti ortaya çıkmalı. Onlara acı çektir, çığlıklar atsınlar, ölmeyi yeğlesinler.

AF

21

Maggie uyumakta güçlük çekiyordu. Kabininin saldırgan ve toksik havası artık katlanılmazdı, gittikçe de daha kötüye gidiyordu. Onu yargılamış ve hükmü vermişlerdi, mantıklı düşünmeyi reddediyorlardı. Sadece Bakalit cihazın sersemletici etkisi sıkıntılı zihnini rahatlatıyordu. Ertesi sabah uyandıklarında halı parçalanmış ve kapının yanındaki duvar çatlamıştı. Gece içeriye büyük ve vahşi bir şey girmişti.

Maggie'nin bunu fark edecek vakti yoktu. Her zamankinden geç uyandı ve mutfağa koştu. Oraya gittiğinde Anchu ona bağırdı. Muhafız sonra bir kahkaha attı ve Esther de muhafıza katıldı.

Maggie mutfağın parlak yüzeylerindeki yansımasını görene kadar ne olduğunu anlamadı. Uyurken birisi siyah keçeli kalemle yüzüne bir şeyler çizmişti. Maggie'nin şimdi dengesiz bir bıyığı, yuvarlak gözlükleri vardı. Yüzünün geri kalanını da siyah benekler süslüyordu.

Kendini aşağılanmış hissetti ve lavaboda yüzünü temizlemeye çalıştı ama şimdi yüzü daha kırmızı ve berbat bir haldeydi. Mürekkep çıkmıyor ve öncekinden daha aptal görünüyordu.

Anchu bunun çok komik olduğunu düşündü ve gözlerinden yaşlar gelene kadar güldü, sadece içi sosis dolu tabağı alıp diğer muhafızların yanına giderken gülmesi kesildi. Esther de sırıtmaya devam ediyordu.

Esther, "Senin için büyük bir gelişme, şişko hain," dedi.

Maggie bir şey söylemedi ama kabin değiştirmeye kararlıydı. Jangler'dan Charm'ın kabinine taşınmak için izin isteyecekti. Bu kadarı fazlaydı. Ona başka ne yapacaklardı? Artık buna katlanamıyordu.

Çorba hazır olup diğerlerinin yemek salonunda toplandığını duyunca derin bir nefes aldı ve kâseleri dağıtmaya başladı.

Şaşkın sessizlik kısa sürdü. Sonra kendi kabininden herkes gülmeye başladı. Alasdair ve Esther masaları dövüp kahkahalar atıyordu.

Charm hemen kızın yanına koştu ama Maggie kimsenin sarılmasını istemiyordu. Sadece işini bitirmek istiyordu. Marcus ve Lee ayağa kalktı, yüzlerindeki vahşi ifade herkesi susturdu.

Marcus, Jody'ye öfkeli bir bakış atıp "Bunu kim yaptı?" diye sordu.

Kız omzunu silkti, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Sence bir kız olman seni dövmeme engel olur mu?" diye sordu. "Bir daha düşün, çünkü olmaz. Yüzünün ortasına yumruğu yapıştırırım."

Alasdair yerinden kalktı. "Sakın ona dokunayım deme!" diye uyardı.

Marcus, "Bu konuda ne yapacaksın, Jock?" diye sordu. "O sakat elinle çok fazla işe yaramazsın. Şimdi otur yerine!"

Alasdair sandalyesini tekmeledi ve masanın diğer tarafına dolaştı. Marcus yumruklarını sıktı ve hazırlandı ama Lee araya girdi.

Alasdair'e, "Dediğini yap ve yerine otur," dedi.

İskoç, "Gerçekten bu geri zekâlının tarafında mısın?" diye sordu.

Lee, "Geri zekâlı olan sensin," dedi. "O kadar önyargılı ve nefret dolusun ki doğru düzgün düşünemiyorsun. Bu konuşan

sen değilsin. Bir hafta önce olsa bunu yapmazdın. Şimdi otur yoksa seni yere yapıştırıp Marcus'u bu zahmetten kurtarırım."

"Durma, dene!"

"Bunu yapmamam için dua etsen iyi olur çünkü ben başlayınca durmam ve burada beni durduracak kadar güçlü kimse yok."

Jody alaycı bir biçimde burnundan nefes vererek "Ah, lütfen!" dedi. "Şu maço erkek numaralarını bırak. Kimseyi etkilemiyorsun. Sert erkek oyununu küçük çocuklar oynar."

Marcus, "Kes sesini!" diye bağırdı. "Sen minnet nedir bilmeyen öfke dolu bir kaltaksın!"

Alasdair, "Onunla böyle konuşamazsın!" diye bağırdı.

"Siz neden birlikte çalışmıyorsunuz? Amuda kalk dese kalkacaksın. Bundan çok keyif alıyor, bir baksana! Sonunda ilgi çekmeyi başardı."

Ortalık karışmak üzereyken cılız bir ses araya girdi.

"Ben yaptım. Ben çizdim."

Herkes başını yana çevirdi. Christina'nın elinde bir keçeli kalem vardı. Gururla çenesini havaya kaldırdı.

Alasdair, "Ya yedi yaşında bir kız?" diye dalga geçti. "Onu döversen gerçek bir erkek olduğunu ispatlarsın, değil mi?"

Maggie, "Kimse kimseyi dövmeyecek," diye haykırdı. Christina'nın yanına gitti ve çömeldi. Nazikçe, "Bunu neden yaptın?" diye sordu. "Ben sana hiçbir şey yapmadım. Kimseye hiçbir şey yapmadım, yemin ediyorum."

Jody, "Kupa Valesi Kızı," diye mırıldandı.

Yaptığından hiç pişman olmayan Christina kıza bakmaya devam etti. "Bunu yaptım çünkü sen kötüsün," dedi. "Jody'nin başını belaya soktun ve Koca Burun'un ona zarar vermesine sebep oldun."

"Hayır, öyle bir şey yapmadım. Yemin ediyorum."

"Herkes öyle diyor."

Charm, "Ben demiyorum," dedi. "Çünkü bunun doğru olmadığını biliyorum. Sizden farklı birini görünce hemen pislik yapıyorsunuz. Siz birer kabadayısınız, bunu biliyor musunuz? Dışarıda bunu yeterince yapmadınız mı?"

Alasdair, "Birisi telefonu ispiyonladı," dedi.

Lee, "Benim dostlarımdan biri değildi," dedi. "Eminim."

"Ya, öyle mi?"

"O zaman daha yakınındakilere bakmalısın. Elini kırarken beynini de sarstılar? Sen kimseyi yargılayamazsın."

Jody kıkırdamaya başladı. "Her şey değişti Sineklerin Tanrısı," dedi. "Ve hayır, Barbie, Orlando Bloom bu işe bulaşmadı."

Marcus masaların önünde gezindi. Herkese, "Buna bir son vereceksiniz," dedi. "Bu çirkinliklere, dedikodulara, fısıldaşmalara, zalim surat boyamalara..."

Jody, "Ah, birden erdemli kahraman rolüne mi büründün?" diye sordu. "İstediğini yapmazsak hepimizi dövecek misin? Sen buranın diktatörü mü olacaksın?"

Lee, kızın yanına gitti. "Geri vitese taksan iyi olur," dedi. "Benimle savaşmak istemezsin çünkü ben savaşlarımı kazanırım."

Kız elini havada sallayarak "Ah, çok korktum," dedi.

"Korksan iyi olur. Maggie sizinle bir sorun daha yaşarsa, herhangi biriniz onunla dalga geçer veya ona lakap takarsa, kim olursa olsun onu sorumlu tutacağım ve peşine düşeceğim. Ve yumruklardan bahsetmiyorum. Boş tehditler sıkmıyorum. İçinde yatarken yatağınızı ateşe veririm veya bıçağımla size öyle bir ağız çizerim ki yüzünüzdeki gülümseme hiç silinmez. Başka seçeneğim yok. Siz pisliksiniz, ya yoluma çıkmazsınız ya da o dolaba tıkılmış olmayı arzularsınız. Beni duydun mu?"

Jody'nin yüzündeki küstah gülümseme silindi. Çocuk ciddiy-

di. Alasdair'e baktı. Alasdair de afallamıştı ve Jody'yi savunacak durumda değildi.

"Sana beni duydun mu dedim?" diye tekrarladı.

Kız yavaşça başıyla onayladı.

Lee, Christina'yı işaret etti. "Şu Jody'nin ufak kopyası da anladı mı?" diye sordu. "Bu nefret bugün sona erecek."

Alasdair bir cevap vermeye hazırlandı ama Lee öfkelendiğinde gerçekten çok korkunçtu. İskoç çocuk yerinde oturdu ve Jody çocuğa tiksinircesine bir bakış attı. Jody artık kimseye güvenemeyeceğini düşündü. Artık tek başınaydı. Bununla başa çıkabilirdi. Uygun zamanı bekleyecekti. En azından, şişko hainin suratı hâlâ çiziliydi. Boyanın çıkması en az bir hafta sürerdi. O zamana kadar, boyalar herkese ondan ne kadar çok nefret ettiklerini hatırlatacaktı. Christina'nın kızın alnına "Hain" yazmamış olması çok kötüydü.

Çorbalar sessizce ve çabucak içildi. İşe gitmeyi herkes dört gözle bekliyordu, böylece gerginlik geride kalacaktı. Yemek salonunun atmosferi korkunçtu. Nefret sanki ellerini uzatsalar tutabilecekleri bir şeydi.

Charm, Maggie'nin çok mutsuz olduğunun farkındaydı ve kızın moralini yerine getirmenin bir yolunu aradı. Normalde makyaj yapmayı teklif ederdi ama kızın yüzünde bu kadar mürekkep varken bu imkânsızdı. Kızın ihtiyacı olan şey bir kız kardeşin desteğiydi, boş sözlerden daha güçlü bir şeydi ve Charm bu konuda iyi olmadığını biliyordu. Dayanışma, adı tam olarak buydu, anlamlı bir dostluk gösterisiydi. Charm birden ne yapması gerektiğini fark etti.

Keçeli kaleme uzandı ve kendi dudaklarına bir bıyık çizdi.

Maggie, "Bunu yapma!" diye itiraz etti. "Çıkmıyor. Bunu yapmak zorunda değilsin!"

Charm gülümsedi. "Evet, yapmam gerek," diye cevap verdi. "Al, bana benekler koyar mısın? Ben kendim beceremem. Biraz da keçi sakalına ne dersin?"

Diğerlerinin şaşkın bakışları arasında Maggie kalemi aldı ve söyleneni yaptı. Charm hiç kıpırdamadı ve benekleri unutmamasını hatırlattı. Esther ve diğerleri sırıtmaya başladı ama sonra kimsenin aynısını kendileri için yapmayacağını fark ettiler. Özellikle de Charm kadar güzel birinin. Rahatsızca kıpırdandılar ve bakışlarını başka tarafa çevirdiler.

Lee şaşkın gözlerle bakıyordu. Bu kız gerçekten de sürprizlerle doluydu. Suratındaki çiziklerle hayatı boyunca gördüğü en güzel kıza dönüşmüştü. Diğer masada, Charm'ın kabinindeki kızlar fısıldaştı ve heyecanla kıkırdadı. Maggie'nin işi bitince bir tanesi kalemi istedi ve hemen birbirlerinin yüzünü boyamaya başladılar.

Jody bu manzarayı tiksinerek seyretti. Bunlar kafasız koyunlardı. Bu kadar aptal olduklarına inanamıyordu. Yüzü boyalı tek kişinin Maggie olmasından duyacağı mutluluğu elinden almışlardı. Kendi kabininden bazı kızlar kıskanarak bakıyordu. Charm durumu tersine çevirmiş ve yüz boyamak birden eğlenceli hale gelmişti. Christina bile kaşlarını çatarak ilgisini gizlemeye çalışıyordu.

Jody, Charm'dan daha da nefret etti.

Gri ve bulutlu bir sabahtı. Hoş bahar havası bozmuştu ve yağmur yağacak gibiydi. Çimenlerin üzerinde çalışmaya gitmek için toplandıklarında Punchinello'lar şüpheli gözlerle çocuklara baktı. Bu kadar çok boyalı yüzün ne anlama geldiğini bilmiyorlardı. Bir tane olsa dalga geçerlerdi ama bu kadar çok olunca ardında bir şey olduğunu düşündüler. Bezuel, Charm'ın yanına gitti, kızın yaptığından hoşnut değildi.

Muhafız, "Sevmedim," dedi.

Kız, "Ah, çok yazık," diye cevap verdi.

Muhafız uzandı ve kızın yüzünü tuttu, nasırlı parmağıyla bıyığı silmeye çalıştı. Charm bir çığlık attı ve Lee öne çıktı. Bezuel dişlerini gösterdi ve silahını doğrulttu.

Charm, Lee'ye, "Sorun değil," dedi. "Ben iyiyim."

Bezuel'in boncuk boncuk gözleri çocuğun üzerindeydi ve silahı bir gangster gibi tutuyordu. "Bam bam bam," dedi. "Gözüm üzerinde."

Lee soğuk bir ses tonuyla, "Benimki de," dedi.

Tütün çiğneyen Garrugaska sıraya dizilmiş çocukların önünde yürümeye başladı. Yüzü boyalı kızların ayakları dibine tükürdü. Sonra Spencer'ın yanına gelince mahmuzlarını şıngırdatarak durdu. Çocuk yanağına uzun bir yara izi çizmişti. Gümüş burunlu muhafız çocuğu süzdü ve tabancasını çıkardı, şişman parmağında çevirdikten sonra silahı çocuğa uzattı.

"Alsana," dedi. "İstediğini biliyorum. Neden almıyorsun?"

Spencer bunu yapmayı çok istedi ama bunu yaparsa vurulacağını biliyordu. Bu çok mu kötü olurdu?

"Sen anlamazsın, ahbap. İyi silah, seni büyük adam yapar."

Garrugaska silahı elinde tekrar çevirdi ve namluyu çocuğun göğsüne dayadı.

"Ben kadınları ve çocukları öldürdüm," diye kükredi. Yine *Affedilmeyen*'den bir replikti. "Yürüyen veya sürünen her şeyi öldürdüm ve şimdi de seni öldürmek için buradayım."

Spencer namlunun göğsüne battığını hissetti. Korkuyla yutkundu, neredeyse muhafızın tetiği çekmesini isteyecekti. Böylece her şey sona ererdi.

Punchinello puroyu ağzından aldı ve çocuğun ayakları dibine kocaman, kahverengi bir balgam attı.

"Bu kamp ikimiz için yeterince büyük değil," dedi. Uzaklaştı. "Bir gün seni öldürmek zorunda kalacağım, nazik ayak."

Spencer ürperdi. Bu kâbus ne zaman sona erecekti?

Jangler kabinden çıktı ve yeni gelen posta kartı cebindeydi. Yüzü boyalı çocukları gördü ve bunun ne anlama geldiğini merak etti. Çocuklar arasında bir gerginlik vardı ve bundan hoşlanıyordu. İki grup birbirinin gırtlağını sıkacak durumdaydı. Böylesine yoğun duygular ve anlaşmazlıklar Bakalit cihazları memnun ederdi. Önceki gece gelen yaratıklar en büyükleriydi. Kamyona bile zor sığmışlardı.

Eliyle cebine vurdu ve bir açıklama yaptı. Bundan sonra banyolarda sıcak su akmayacaktı ve soğuk su da her sabah bir her akşam iki saat verilecekti. Çocuklar hayal kırıklığıyla inledi ve Jangler kendi kendini tebrik etti. Bu sadece başlangıçtı. Hoşlarına gitmeyecek başka değişiklikler de düşünüyordu. Yarın kabinlerinin elektriğini de kesecek ve sonra...

Kapılar açıldı ve çocuklar minçet tarlalarına doğru uzun yürüyüşe adım attı. Yağmur başladı ve tarlalara ulaşamadan şiddetini iyice artırdı. Gün boyu da kesilmedi.

Çocuklar geri dönerken yağmur hâlâ yağıyordu. Şimdi, çamura bulanmış, ıslak ve titreyen birer figürdüler. Maggie her banyoya içi sıcak suyla dolu bir kova koymuştu ve Jody bile bundan memnundu.

Christina'nın başını kurularken, "Burada üşütüp öleceğiz," diye sızlandı.

Gün boyunca kapılardan içeriye bir sürü teslimat girmişti. Yine restoran artıkları getirilmişti. Maggie ve Esther dostça olmayan bir sessizlik içinde yiyecekleri ayıkladı. Jangler, Maggie'nin Charm'ın kabinine taşınmasına izin vermemişti.

Tutsakların huzursuzluğu işine geliyordu. Sonra bir kamyonun getirdiği büyük spot ışığı gözetleme kulesinin tepesine yerleştirildi. Jangler geceleri piknik yapılmasını veya ortalığın karıştırılmasını istemiyordu. Diğer teslimatlar ise Punchinello'lar içindi.

Viski, rom, tekila, brendi, cin ve votka şişeleri getirildi. Kutuların bir kısmı da sigara ve puro doluydu. Anchu bunları hemen muhafızların kabinine taşıdı ve geri döndüğünde cin kokuyordu, ağzında da üç yanan sigara vardı.

O akşam, Punchinello'lar kabinlerinde eğlenip içkilerini içerken ve televizyonlarını seyrederken, Yikker de gözetleme kulesinde votkasını yudumluyordu. Arada bir spot ışığını açıyor ve güçlü ışığı kampın üzerinde gezdiriyor, yağmurla ıslanan yerleri aydınlatıyordu.

Alasdair kabinin kapısında dikilmiş bir korku filmi seyreden muhafızların sarhoş kahkahalarını dinliyordu. Muhafızlar her geçen gün daha da kötü bir insana benziyordu. Elleri ağrıyor ve canı viski istiyordu. Dudakları ve boğazı kurumuştu, yorgun ve huysuzdu. Bir daha asla çalamayacak olsa da gitarının dostluğunu ve onu rahatlatmasını özlemişti. Drew ve Nicholas uzakta duruyordu. Alasdair, Lee'nin sabah söyledikleri üzerinde düşündü. Gerçekten de değişmişti. Sürekli öfke doluydu ve yanlış insanları hedef alıyordu. Böyle bir insan olmak istemiyordu. Gözlerini kapattı ve zihninde tatlı melodiler çaldı.

Lee, Charm'ın kabinindeydi. Bu kabindeki kızlarla gurur duyuyordu, yüzlerin hepsi boyalıydı. Charm yine herkesi ödüllendiriyor ve sırayla kızların tırnaklarına oje sürüyordu. Annesi dışında hiçbir zaman yakın bir kız arkadaşı olmayan Charm şimdi bu kızların büyük kız kardeşi olmaktan keyif alıyor ve bu dayanılmaz yerde onları neşelendirmek için elinden gelen her şeyi

yapıyordu. Hepsinin tadına karar vermiş ve hepsine hoş, sevimli isimler takmıştı. Karahindiba çiçeği, dulavraotu, yabanmersinli kek, çikolatalı marshmallow bunlardan bazılarıydı.

Lee tırnaklarını boyamayı teklif edince bunu reddetti ama kızın yanından olmaktan çok keyif alıyor, *Dans Eden Valeler*'den önceki hayatıyla ilgili rahatlıkla konuşabiliyordu.

Maggie, "Bu yatakhane benim içine sıkışıp kaldığımdan çok farklı," dedi. Parmaklarını oynattı ve parlak pembe ojeyi takdir etti. "Orası morg gibi ve hoş sohbetten bile yoksun. O pisliklerin bakışları altında kendimi kedilerin arasında bir muhabbet kuşu gibi hissediyorum. O Jangler denilen bunak beni onlarla birlikte kalmaya zorluyor."

Lee, "Adam bir sadist," dedi.

Charm, "Sen ekşi suratlı koğuş arkadaşlarını umursama," dedi. "Onlara ihtiyacın yok. Zamanla, ne kadar büyük bir hata yaptıklarını anlayacaklar."

Maggie de aynı fikirdeydi ama Jody'nin dostluğunu kaybettiği için üzgündü ve kızın onun hakkında kötü şeyler düşünmesinden rahatsızdı. Jody'yi aklından çıkartmaya çalıştı. Charm tadının üzerine biraz ahududu reçeli koyulmuş fıstık gibi olduğunu söyledi. Maggie bunu duyunca kahkaha attı.

"Sence Marcus sıcak pembeyi sever mi?" diye sordu.

Lee ve Charm birlikte sırıttı.

Charm, "Of, demek ondan hoşlanıyorsun," dedi.

Maggie sıradan bir şeymiş gibi omzunu silkti. "Eskisi kadar kötü değil. Başlangıçta tam bir baş belasıydı ama sonra ben buranın en harika erkeğiyim havasından sıyrıldı ve beyni pantolonundan çıkıp olması gereken yere geri döndü. Beni savunması çok tatlı bir şey."

Charm, "Git ve onu al, kaplan," dedi.

Spencer yağmura bakıyordu. Marcus alt katta halıyı kaldırırken erketeye yatmıştı.

Kendi kendine, "Çok kolay olur," diye mırıldandı. "Hemen biter."

Marcus, "Ne diyorsun?" diye sordu. Halıyı yerine geri koydu ve üzerine bastı. "Birisi mi geliyor?"

"Ah, eee... özür dilerim, hayır. Sadece kendi kendime konuşuyordum."

"Kendine gel, adamım! Sen kendi kendine konuşursan ben işimi nasıl yapacağım?"

"Sence vurulmak çok can yakar mı?"

"Tabii ki yakar, ahmak."

"Ama doğru düzgün yapılırsa, bir sürü yerinden bir sürü mermi yersen veya kafana sıkarlarsa çok fazla şey hissetmezsin, değil mi? En azından çok uzun sürmez."

Marcus çocuğu saçmaladığı için azarlamaya hazırlanırken çocuğun yüz ifadesini fark etti.

Yanına gidip "Senin neyin var?" diye sordu.

Spencer başını diğer tarafa çevirdi. "Hiçbir şey," dedi.

"Hiçbir şey gibi durmuyor. Senin neyin var? Son birkaç gündür suratın asık."

"Benim suratım hep asık."

"Pekâlâ, son birkaç gündür daha da asık. Çenen ovalamaktan aşınacak, dostum. Senin bir derdin var."

Spencer gözetleme kulesine baktı. "Seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. "O şey bizim için. Hiçbir zaman biri olamayacağız. Bir hayatımız olmayacak, beklediğimiz bir şey olmayacak. Hiçbir işte iyi veya kötü olamayacağız. Sadece burada çürüyüp unutulacağız."

Marcus, "Endişelenme, *Herr Spenzer*," dedi. "Dışarıda nasıl sıradan biri olacaksan burada da aynısı olacaksın."

"Sence bu bir teselli mi?"

"Ah, yapma, bir muhafız şapkanı çaldı. Daha kötüleri de yaşanacak!"

"Sadece o değil ama o da bunun bir parçası. Biz burada insan değiliz. Haklarımız yok, hiçbir şeyiz. Yavaş yavaş öleceğiz ve kimsenin umurunda olmayacak."

"Kendine acımaya devam edersen kıçını tekmelerim. Bu işte hep birlikteyiz. Sızlanmak hiçbir sorunu çözmez."

"Bir mermi çözer."

"Ne?"

Spencer duygusuz bir ses tonuyla, "Daha fazla dayanamıyorum," dedi. "Gerçekten. Benden bu kadar. Işıklar söndükten sonra tek yapmam gereken şu kapıyı açmak ve dışarı çıkmak. Muhafızlar zaten birini vurmak için can atıyor, ben olursam daha iyi olur. *Cheyenne Sonbaharı* filminde, harika bir filmdir, bir sahne vardı. Cheyenne en zor günlerini yaşıyordur, evlerine dönmek için çöllerde ve karlarda bin iki yüz kilometre yürürler. Karınları aç ve soğuktan üşürken bir ordu kalesine sığınmak zorunda kalırlar. Askerler onları kilitler, yiyecek ve su vermez, onlara kışın ortasında geldikleri yere geri gönderileceklerini söylerler. Bu yolculuktan sağ çıkmaları mümkün değildir. Ümitleri tükenir ve kendilerini oracıkta öldürmeye karar verirler. O kısmı hiçbir zaman anlamamıştım ama artık anlıyorum. Nasıl hissettiklerini artık biliyorum. Çabuk olacaksa, vurularak ölmek umurumda bile değil."

Marcus çocuğa bakarken söyleyecek bir şey bulamadı. Sonra çocuğu tuttu ve sarsmaya başladı.

"Sakın aklından bile geçirme!" diye bağırdı. "Sakın, ama sakın! Beni duydun mu?"

"Bu benim hayatım!"

"Senin hayatın olması ondan bu kadar kolay vazgeçebileceğin anlamına gelmez! Jim'i unuttun mu? Mezarının kazılmasına yardım ettiğimiz zavallı çocuğu? Ben unutmadım! Kendine acıyacak vakti bile olmadı. O yaratıklar onu katletti ve şimdi sen bana onların hedef tahtası olmaya niyetli olduğunu mu söylüyorsun? Sakın böyle bir şeyi deneme, evlat!"

"Ne fark eder? Burada kimse beni özlemez."

Marcus, "Ben özlerim, geri zekâlı," diye bağırdı. "Sen benim dostumsun!"

"Dost mu? Bana zor katlanıyorsun. Çoğu zaman beni en çok fark eden kişi Garrugaska oluyor."

Marcus, çocuğu bıraktı ve en yakındaki yatağın üzerine oturdu. "Haklısın, özür dilerim," diye başladı. Bakışlarını yere indirdi. "Gurur duymayacağım bir sürü şey söyledim ve bir sürü şey yaptım. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bazı şeyleri yeni yeni anlıyorum. Öncesinde, kendini seven biri değildim. Öyle olduğunu düşünüyordum ama hepsi kocaman bir şakaymış. *Dans Eden Valeler*'den önceki dostlarım burada Charm'ın Maggie için yaptığını benim için asla yapmazdı ve geçen gece Maggie'nin yaptığı gibi birine su götürmek için asla hayatlarını riske atmazdı. Aslında bunu ben bile yapmazdım. Eski dostlarım dar görüşlü geri zekâlılarmış, yarın her şey normale dönse hiçbiriyle işim olmaz."

Kafasını kaldırdı. "Buradan birlikte canlı çıkacağız," diye söz verdi. Çocuğun gözlerine baktı. "Asla pes etmeyeceğiz. Jim ve hayatlarını kaybeden ama isimlerini bile bilmediğimiz diğer çocuklara bu kadarını borçluyuz. Hiçbir zaman pes edemeyiz. Bir sorunun varsa, herhangi bir şey, gelip benimle konuş, tamam mı?"

Spencer yerinde huzursuzca kıpırdandı. Sonra Maggie tırnaklarını göstermek için ıslanmış bir biçimde içeriye girdi.

"Ne düşünüyorsunuz, çocuklar?" diye sordu. "Sizce bu saçıma veya başka bir şeyime uyuyor mu? Diğer kabine gelirseniz size de yapabiliriz."

Marcus, Spencer'la göz göze geldi. Konuşmaya sonra devam edeceklerdi ve bundan sonra çocuğa daha iyi davranacağına kendi kendine söz verdi.

Yerinden kalktı. "Kız şeylerine ayıracak vaktimiz yok!" dedi. "Biz bu kulübede erkek şeyleri yaparız! Grrrr!"

Maggie, "Siz ne?" diye sordu.

"Buraya gel," dedi. Kızı merdivenlerin altındaki alana çağırdı.

Maggie alarma geçerek Spencer'a, "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Marcus, "Sana sadece benim, Herr Spencer'ın ve Lee'nin bildiği bir şeyi göstereceğim," dedi. Birden ciddileşti. "Sana bu kadar güveniyorum. Sakın kimseye bir şey söyleme."

Maggie, "Sanki söyleyecek insan kaldı da!" dedi. "O günler geride kaldı."

Marcus eğildi ve halıyı kaldırdı, delmeyi başardığı kontrplak parçasını gösterdi. Kestiği kısmı havaya kaldırınca yüzlerine soğuk bir rüzgâr vurdu. Bir fenerle aşağıyı aydınlattı. Kabinin altında kayda değer bir boşluk vardı. Çocuk kendini aşağı indirdi, zemin şimdi göğsüne geliyordu. Sonra yüzünü buruşturdu.

"Ah!" dedi. "Aşağısı ıslakmış!"

Maggie, "Bütün gün yağmur yağdı," dedi. "Ne bekliyordun? Ve musluklardan su akmıyorken o çamuru nasıl temizleyeceksin? Salaksın!"

"Eee... lütfen dikkatini içinde durduğum deliğe odaklayabilir misin?"

"Pekâlâ, bir tünel mi kazıyorsun?"

"Hayır, buraya bir küvet koymayı düşünüyorum! Tabii ki tünel kazıyorum! Birkaç gecedir üzerinde çalışıyorum. Fena iş çıkartmamışım, değil mi? Bu kaslar sadece gösteri için değilmiş."

Spencer'a melodiyi çalmasını söyledi. Sırtını kapıya veren çocuk isteksizce de olsa *Büyük Kaçış* filminin müziğini ıslıkla çalmaya başladı. Bu arada Marcus da yatay olarak gitmeden önce daha ne kadar işi olduğunu ve çıkan toprakla ne yapacağını anlattı.

"Şimdiye kadar sadece kabinin altına gizledim ama böyle devam demem. Bu kadarı çok fazla olur. Bu topraktan kurtulmanın daha iyi bir yolunu bulmam gerek."

Maggie'nin sessizleştiğini fark etti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Bu akşam herkesin suratı asık. Sen de öleceğimi söyleme. Lee bunu söyleyip duruyor!"

Kız başını iki yana salladı. "Hayır, sana bol şans dilerim. Umarım başarırsın."

Marcus, "Birlikte başaracağız!" dedi. "Hiçbir yere sensiz gitmem, geri zekâlı."

Maggie kendine baktı. "Dalga mı geçiyorsun? O tavşan deliğine girmeme imkân yok."

"Birkaç ay sonra ancak hazır olur!" diye devam etti. "Ve şimdiden neye mal olduğuna bir bakar mısın, bence en az beş kilo verdin. Bu tünel bittiğinde bir süper modelin kusmak için gırtlağına soktuğu parmağı kadar zayıf olacaksın."

"Sence o kadar vermiş miyimdir? Gerçekten mi?"

"Daha fazlası da olabilir. Burada hepimiz açız. Senin alışkın olduklarına göre dramatik bir değişim söz konusu."

"Bu kiloda kalmak için o kadar çok yemek zorunda kaldığıma inanamıyorum," dedi. "Çok fazlaydı! Ayrıca, her gün litrelerce kola içerdim, hem de şekerli olanından. Geriye dişlerimin kalması bile mucize. Hepsi üvey annemi sinir etmek içindi; bu şim-

di kulağa çok saçma geliyor. Düşününce bile midem bulanıyor, nasıl bir ucubeymişim."

"Mutsuzken garip şeyler yaparız. Ben de pisliğin tekiydim. Az önce *Herr Spenzer*'a bu korkunç yerin gözlerimi nasıl açtığını anlatıyordum. Bana oradan bir kupa uzat, şuradaki. Fazlalığı çıkartmam gerek yoksa gerçekten burası bir küvete dönüşecek, hem de içinde sıcak su olmayan bir küvete."

Maggie, "Zayıfladıkça derilerim sarkmaya başlayacak," dedi. "Ayrıca ortaya çatlaklar çıkacak, çok çekici."

Marcus, "Boş ver," dedi. "Gençsin. Derin eski haline dönüşecek kadar genç. İstersen bunun için yapabileceğin egzersizleri sana gösterebilirim. Çatlaklara gelince, onlardan bende de var. Ayrıca, artık bu gibi şeylerin bir anlamı yok."

"Evet, haklısın."

"Ciddiyim, yok."

Kız yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Sen kimsin?" diye sordu. "Gerçek Marcus'a ne yaptın?"

Çocuk yüzünü buruşturdu. "Pekâlâ, biliyorum, biliyorum, tam bir baş belasıydım. Ama değişmeye çalışıyorum. Bence sen harikasın. Gördüğüm en cesur insansın. Geçen gece yaptığın şey ve diğer çocukların saçmalıklarına katlanman, Christina'nın yüzüne bir tokat atmaktansa oturup söyleyeceklerini dinlemen, hepsi harikaydı. Bahse girerim fikri Jody vermiştir."

Çamurlu suyun çıkartabildiği kadarını çıkardı ve deliğin kenarına sakladığı malaya uzandı.

"Neden bu kadar nefret dolu ki? Sadece burası yüzünden de olamaz, buraya geldiğinde öyleydi. Yüzü hep sıkılmış bir limon gibiydi."

Maggie, "O kadar kötü değildi," dedi. "Onu severdim. Ama baksana neler yaşadı. Sen kamçılansan, ardından da üç gün aç ve

susuz, bir dolaba kapatılsan ne hissederdin? Kimse bunları yaşadıktan sonra eskisi gibi olamaz."

"Bak, sen benden daha iyi birisin, bu kampın en iyisisin."

Maggie utanarak "Kes şunu," dedi.

"Ciddiyim. Eğer her şey eskisi gibi olursa..."

"Sanki öyle bir şey mümkünmüş gibi!"

"Ama olursa, benimle çıkmanı ve sana Manchester'ı göstermek istiyorum."

"Kaybol."

"Ciddiyim! Gerçi radyoaktif saçlarının üzerine bir şapka takman gerekebilir!"

Maggie gülerek "Yine de çıkarlar," dedi.

Marcus göz kırptı ve malayı ayakları dibindeki yumuşak toprağa sapladı. Yağmur yüzünden garip bir biçimde yumuşak ve süngerimsiydi. Lastik bir botun üzerinde durmak gibiydi. Aldığı toprağı kabinin altına attı. Sonra kazmaya devam etti.

"Hey!" dedi. "O neydi?"

"Ne?"

"Garip. Delik biraz titredi. Bir deprem değil, daha çok sanki toprak hıçkırdı gibi. Sen orada hissetmedin mi?"

"Hayır."

Marcus konuyu kapattı.

Maggie, "İğrenç!" dedi. "Aşağıda ne var?"

"Neden?"

"Şu çamur, rengine baksana!"

Marcus feneri tekrar tuttu. Ayakları altındaki çamurlu toprağın içinde mor sarmallar vardı.

"Sanırım dünyanın ilk Ribena içeceğine ulaştım!" dedi. Bundan ne anlam çıkartacağını bilemedi ve tedirginliğini belli etmemeye çalıştı.

Maggie, "Çık oradan," dedi.

Çocuk eğildi ve feneri biraz daha yakına tuttu. Malayı çamurun içine sapladı ve dışarı yeni morluklar sızdı.

Maggie, "Marcus!" diye bağırdı. "Çık oradan. Hemen!"

Malayı biraz daha derine sapladı. İkinci bir sarsıntı deliği titretti. Bu seferki daha güçlüydü. Gitme zamanı gelmişti. Malayı topraktan çekmek istedi ama gelmedi. Sonra elinden vahşice sökülüp alındı ve fokurdayan toprağın içinde gözden kayboldu.

Bir an için az önce malanın durduğu yere baktı. Sonra dışarı çıkmaya çalıştı ama çok geçti.

Yumuşak toprak patladı. Üç şişman ve kemiksiz uzantı açığa çıktı. Soluk, pembe ve solucana benzeyen kaslı uzantılar çukurun dibinden çıktı. Çok hızlı ve çok ani bir hareketti. Uzantılar şaha kalktı ve kabin zeminine doğru uzanıp Marcus'u yakaladı. Marcus'un parmakları çamurun içinde derin oyuklar açtı, çukurun içine kayarken uzantılar çocuğu sıkı sıkı tutuyordu. Marcus'un bağıracak veya mücadele edecek vakti olmadı. Çocuğu içeriye çektiler ve yerin altına girip gözden kayboldu.

Kısa ve şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra Maggie çığlık attı. Spencer neler olduğunu görmek için koştu. Spencer çukura ulaşamadan kabin sallandı ve yana yattı. Spencer ve Maggie'nin ayakları yerden kesildi, kendilerini yerde buldular. Dolaplar devrildi ve yataklar kaydı. Bütün kabin beton blokların üzerinden kaldırılmış gibi yalpaladı. Asma kattaki yataklar tırabzanları kırıp aşağı düştü. Maggie ve Spencer son anda kenara çekildi. Sonra Lee ve Marcus'un eşyaları aşağıya döküldü.

Kabin sallanmaya ve yana yatmaya devam etti. Bir şey zemini çekiçliyordu. Bir şekilde sürünmeyi başardılar, yer değiştiren yatakların arasından geçip kapıya yöneldiler. Kapıyı tekmeleyerek açtıklarında arkalarından tahtaların çatırtısı geldi. Zemin yum-

ruklanıyordu. Maggie kafasını çevirince halının tavana kalktığını gördü. Yerinden sökülmüştü. Odaya birden kıvranan uzantılardan bir orman doldu, devasa bir denizşakayığı gibiydi.

Maggie bir çığlık daha attı. Spencer kızı kapıdan geçirdi ve yağmura çıkardı.

Korku içinde, "Marcus!" diye bağırdı. "Marcus!"

Titreyen kabinin üzerinde gezinen yeni fener ışığı çocukları afallattı. Geceye sesler doldu. Gürültüyü duyan diğer çocuklar koşarak dışarıya çıkmıştı ve gördüklerine inanamıyordu. Lee ve Charm şoktan titremeye başlayan Maggie'nin yanına koştu. Jody, Christina'nın elini sıktı. Bu nasıl olabilirdi? Bu gerçek miydi? Gözlerindeki yağmur damlalarını silen Alasdair kalabalığın arasına daldı ve korkunç manzarayı görünce dili tutuldu.

Kabin dik bir açıyla yana yatmıştı ve devasa solucanlara benzeyen uzantılar kör kör sağa sola savruluyordu. Duvarları yokluyor ve yumrukluyor, zeminde sürünüyorlardı. Bir tanesi tavan camından dışarı fırladı. Diğerleri yatakların altına girdi, döşekleri kaldırıp yana yatırdı. Bir diğeri ön kapıdan dışarı çıktı.

Çocuklar dikenli tellere doğru koştu. Sonra Punchinello'lar kabinlerinden çıktı ve Jangler da yanlarına geldi.

Yaşlı adam, "Bu nedir?" diye sordu. "Neler oluyor? Yüzbaşı? Bu ne? Bu ne?"

Yüzbaşı cevap veremeyecek kadar meşguldü. Swazzle bağırarak emir verdi, Yikker hemen gözetleme kulesinden aşağıya indi. Yan yana dizildiler ve silahlarını ateşlediler. Mermiler titreyen binayı delik deşik etmeye başladı. Kurşunun tadını alan ön kapıdan dışarı çıkmış uzantı hemen geri çekildi ve bunu yaparken etrafa mor kanı saçıldı. Muhafızlar heyecanlandı ve biraz daha yakına girdi, boncuk boncuk gözlerinde heyecan ve kan dökme arzusu vardı.

Devasa yaratık titriyor ve sallanıyor, her kurşunda acı çekiyordu. Punchinello'lar halinden memnundu, bu yeni ve harika sporu sevmişlerdi. Sonra zemin sarsıldı. Tahtalar çatırdadı ve kabin dört bir yana saçıldı. Çatı havaya uçarak karanlığın içinde gözden kayboldu ve yan duvarlar komşu kabinlere çarptı. Kırılan zeminin içinden daha fazla uzantı çıkmaya başladı.

Garrugaska ve Anchu silahlarını doldururken Yüzbaşı Swazzle'ın makinelisi uzantı ormanının merkezini hedef aldı. Tabanları birer ağaç gövdesi kadar geniş olan uzantılar şimdi herkese tepeden bakıyordu. Sonra en uzun dört tanesi aşağı indi. Punchinello'lar geri çekildi ama Anchu yeterince hızlı değildi. Bir kalın uzantı muhafızı yere serdi ve sonra bacaklarından birini kavradı. Anchu tepetaklak havaya kaldırıldı. Punchinello muhafızı ciyakladı, elindeki silahıyla vahşice ateş etmeye başladı. Uzantı muhafızın vücudunun etrafına dolandı ve sıkmaya, Anchu'yu sarsmaya başladı.

Diğerleri silahlarını bu pembe uzantının tabanına odakladı ama mermiler sadece yaratığı daha da çıldırtmaya yaradı. Anchu kırık duvarlardan birine çarpıldı, sonra ezilmiş ve cansız bir kitle olarak havaya fırlatıldı. Muhafız ağır bir patırtıyla kapının yanına düştü.

Alnındaki yağmur damlalarını mendiliyle silen Jangler telaşlıydı.

"Silahlarınız işe yaramıyor, Yüzbaşı!" diye bağırdı. "Onu durdurmuyorlar!"

Punchinello'lar dinlemiyordu. İleri geri hareket ediyor ve uzantıların altından geçiyor, ateş ediyor ve uzantılardan biri yaklaşırsa geri çekiliyorlardı.

Lee canavarın gecenin karanlığında gökyüzüne yükselen ve kıvranan kaygan uzantılarına baktı. Bir uzantı spot ışığının önün-

den geçince parlak beyaz ışıkla yüzeyi menekşe renkli bir parıltıya büründü. Uzantının içindeki bütün damarlar belirgindi.

Bu yeni kâbusun ne olduğunu tahmin etmekle uğraşacak vakit yoktu ama ne kadarının yerin altında olduğunu merak etti. Ne kadarını görmüyorlardı?

Charm'ı sarsılmış Maggie'nin yanında bırakan Lee hemen Jangler'ın yanına koştu ve yaşlı adamı kendine çevirdi.

"Muhafızların kabini!" diye bağırdı. "Onların mızrakları! Mızraklara ihtiyacımız var!"

Kafası karışmış Jangler bir süre şaşkın gözlerle çocuğa baktı. Sonra kendini Punchinello'ların kabinine çekilirken buldu. Kapı hâlâ açıktı ve Lee içeri girdi. Üç büyük TV'den birinin sesi sonuna kadar açıktı. Bir kadın lastik maskeli bir adamın elindeki elektrikli testereyle doğranırken çığlık atıyordu. Lee ekrana ikinci kez bakmadı, dışarıdakinin yanında televizyondaki ucuz bir komediydi.

Kabin dağınıktı, içerisi sigara, ter, kusmuk ve sidik kokuyordu. İçki şişeleri, sigara izmaritleri ve minçet kabukları yerdeydi. Meyvenin pisliği duvarlara bile bulaşmıştı. MP3 çalarlar ve dergiler kirli yatakların üzerine saçılmıştı. Bir köşede yarısı yenmiş Uzun-Köpek-Bacaklı kemikleri duruyordu. Merdivenin yanında ise mızraklar vardı.

Lee koştu ve mızrakları aldı.

Arkasındaki Jangler, "Evet!" dedi. "Mermilerin işe yaramadığı yerde işe yarayabilirler. Acele et!"

Lee dışarı çıktı ve parçalanmış kabine doğru koştu, silahları yere attı ve bir tanesini kendine aldı. Sonra en yakındaki kas sütununa saldırdı ve mızrağı derine saplayıp çevirdi. Devasa et sütunu irkildi ve geri çekilirken mızrağı da götürdü. Sonra aşağı indi. Lee kenara çekildi ve bir başka mızrağa uzandı. Çocuğun ne

yaptığını gören muhafızlar hemen koşup geriye kalan üç mızrağı paylaştı. Silah sesleri devam etti ve mızraklar yaratığa saplandı.

Alasdair koşup Punchinello kabininden aldığı yarısı dolu şişeleri dışarı çıkardı. Nicholas ve Drew bir dergiden sayfalar kopartıp şişelerin ağzına tıkıyordu. Alasdair, Swazzle'ın yatağının yanından aldığı bir çakmakla kâğıtları yakmaya başladı. Sağlam eliyle bir viski şişesini yıkılmış kabine doğru fırlattı. Şişe kırıldı ve içindekiler etrafa saçıldı ama alev almadı.

Yağmura küfreden Alasdair bir votka şişesinin ağzındaki kâğıdı tutuşturdu ve şişeyi fırlattı. Bu sefer cam kırılmadı. Alasdair yine sessizce küfretti. Antrenmansızdı.

Aklına birkaç ay önceki sirenlerle dolu gece geldi. Ailesiyle birlikte Edinburgh'un Princes ve George sokaklarındaki Waterstones'lara petrol bombaları fırlatmışlardı. Kitabın delirttiği insanlar ilk o zaman ortaya çıkmıştı. Kalabalık Vale severler sokaklarda dolaşıyor, kitaptan bölümler okuyordu. Alasdair, Princes Sokağı'ndan kaçmaya çalışırken Austerly Fellows'un kelimeleri annesiyle babasını ele geçirmişti. Kendi oğullarını kalabalığa vermek istemiş, kitapçıların yakılmasından sorumlu tutmuşlardı. Alasdair o akşam canını zor kurtarmıştı. Ailesini de en son o akşam görmüştü.

Alasdair acı verici anıları zihninden uzaklaştırdı ve elindeki rom şişesine baktı. Alkol petrol kadar iyi yanmıyordu ama bunun içinde yüzde doksan beş alkol vardı. Bu işe yaramazsa hiçbir şey yaramazdı. Kâğıtların tutuşup parlak sarı bir alev çıkardığından emin olduktan sonra şişeyi yataklara doğru fırlattı. Alasdair'i memnun eden bir patlama sesi geldi. Alkol buharı alev aldı ve saçılan rom yanmaya başladı.

Alasdair, "Sonsuza kadar İskoçya!" diye bağırdı. Daha fazla şişe getirdi ve bir tanesinden bir yudum aldı.

Kıvranan ormanın etrafını soluk ve titreyen alevler kuşattı, yerin altında bir şey kıpırdandı. Sarsıntılar kampın her yerinde hissedildi. Punchinello'lar ateş etmeyi bıraktı ve etraflarına bakındı. İlk kez korkmuş gibi duruyorlardı. Alasdair'in yüzündeki zafer gülümsemesi hemen silindi. Lee mızrağını bıraktı ve geri çekildi. Bir şey geliyordu. Yaratığın geri kalanı yüzeye çıkıyordu. Titreyen çimenlerde çatlaklar belirdi ve göçükler oluştu, hepsinin merkezi parçalanmış kabindi. Altlarındaki toprak yer değiştirip şişerken çocuklar çığlık attı ve geri çekildi. Kampın ortasındaki direk devrildi. Kampın dört bir yanında dikenli teller zangırdadı ve direkleri sarsıldı. Gözetleme kulesi çatırdadı ve hafifçe yana yattı, spot ışığı titreyerek yağmur damlalarını aydınlattı.

Jangler yerini terk etmedi. Sonunda ne yapması gerektiğini biliyordu. Yikker'in yanına gitti ve muhafızın otomatik silahını alıp dikkatle nişan aldı.

Tek bir mermi sıktı. Yıkılmış duvarlardan birindeki Bakalit cihazın kırılmış pirinç ızgarasından etrafa kıvılcımlar ve mavi bir elektrik akımı saçıldı. Statik uzantılardan orduya da atladı. Elektrik akımı uzantıların etrafına dolandı. Tiz bir ciyaklama geldi ve kırılmış köprüleme cihazı duvardan düştü.

Çatırdayan ışıklar alevlendi. Silah seslerinden daha yüksek sesli bir patlama duyuldu. Çocuklar kulaklarını kapattı ve gözlerini kırpıştırdı. Yıkılmış kabin boştu. Yaratık artık orada değildi. Bu dünyadan çekilip alınmıştı. Kabinden geriye kalanlar ortaya çıkan deliğin içine kaydı ve kampın dört bir yanında zemin çöktü. Çimenlerde büyük göçükler oluştu. Bitmişti.

Jangler burnunu çekerek "Bu davetsiz misafirlerden çok sıkılmaya başladım," dedi. Silahı Yikker'e geri verdi. "O şey neyin nesiydi? Ay Büyücüsü'nde ona benzer bir şey hatırlamıyorum."

Yikker bir cevap veremeyecek kadar aptaldı ama Yüzbaşı Swazzle hemen yanlarında bitti.

Yan gözle Yikker'e bakan Yüzbaşı, "Bir Bataklıkejderi," dedi.

Jangler bıyıklarını çekiştirdi. "Ah," dedi. "Bazen tepelerin altında gezinen şu tehlikeli yaratıklar. Hiç görmemiştim, demek bu yüzden tanımadım."

Swazzle, "Çok kötüdürler," dedi. "Büyük bela."

"Evet, her neyse, şimdi gitti. Burayı normale döndürelim. Köprüleme cihazını kurban etmemiz çok utanç verici ve ölen dostunuz için üzgünüm. Cesurca öldü. Anormallere bir mezar kazdırırım. Sabaha ortalığı toparlarız. Burası bir fırtınanın ortasında kalmışa benziyor. Hımmm... sanırım o kabindeki çocuklar diğer üç çocukla birlikte kalmak zorunda. Herkesi sayım için sıraya sokun. Herkesin geldiğinden emin olun."

Muhafızlar şaşkın ve sendeleyen çocukları her zamanki gibi sıraya soktu. Yikker hemen eksiği fark etti.

"Piskokulu nerede?" diye sordu. "Nerede?"

Maggie'nin gözleri yaşlıydı.

Üzgün bir ses tonuyla, "Gitti," dedi. "Yaratık onu yerin içine çekti. Marcus gitti, öldü."

22

Anchu'nun mezarını kazmak için Lee ve Spencer seçildi. İtiraz etmenin bir faydası yoktu, bu yüzden hemen işe koyuldular. Jangler işin bitmesi için sekizden sonra çalışmalarına izin verdi. Garrugaska çocukları seyretti, yağmur kovboy şapkasından aşağı akıyor ve ardı ardına puro içen muhafızın gümüş burnunu ıslatıyordu. İş bitince ölü Punchinello çukura atıldı, ne bir şey söylendi ne de bir seremoni yapıldı. Diğer muhafızlar gelmedi. Onlar için üzüntü veya bir kayıp söz konusu değildi, sadece ortadan kaldırılması gereken bir cesetti. Hem böylece sigaralara ve içkilere ortak olanların sayısı azalmıştı.

Lee, Jangler yaratığın gömülmesinde ısrarcı olmasa ne olacağını merak etti. Ne yapacaklardı? Cesedi çürümesi için dışarıda mı bırakacaklardı yoksa ölü Uzun-Köpek-Bacaklılara yaptıkları gibi bunu da mı yiyeceklerdi? Tüyleri diken diken oldu. Spencer'la birlikte mezarı kapattılar ve sonra kürekleri geri verip yeni kabinlerine gittiler.

Lee asma katı Spencer'la ikisine aldı. Ne Drew ne de Nicholas itiraz edebildi. Alasdair bir sandalyenin üzerine çıkmış duvara sabitlenen Bakalit cihazı inceliyordu.

İskoç çocuk, "Doğru mu?" diye sordu. "Marcus gerçekten öldü mü? Yoksa karışıklıktan faydalanıp kaçtı mı?"

Spencer öfkeli bir bakış attı. "Tek başına kaçmazdı!" diye tersledi. "Öyle biri değildi. Marcus... Bizi de..."

Lee, "Ah, gerçekten öldü," diyerek araya girdi. Spencer'ın tünelden bahsetmesini istemiyordu. Kendi küçük grubu dışında kimseye güvenmiyordu. "Maggie o şeyin onu yerin içine çektiğini söyledi. Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuş."

"Evet, sanki güvenilir bir kaynak, değil mi? Ve o..."

Spencer, "Ben de oradaydım!" diye bağırdı. "Marcus bir saniye önce konuşuyordu ama bir saniye sonra... ortadan kayboldu. Sonra o devasa solucanlar her yerdeydi. O benim dostumdu, bu yüzden sakın başka bir şey söyleme!"

Alasdair alt dudağını ısırdı. Spencer'ın patlamasına şaşırmıştı. Çilli çocuk genelde bir hayalet gibiydi. Sessiz ve içine kapanık bir çocuk olduğu için genelde fark edilmezdi. Özellikle de kovboy şapkasını takmadığında.

Alasdair, "Ben çocuğu sevmezdim," dedi. "Ama başına bunun gelmesini de istemezdim."

Lee, "Kendini Maggie'nin yerine koy," dedi. "O çok severdi. Hem de çok."

Nicholas birden, "O şeyler neydi?" diye sordu. "Hiç mantıklı değil. Bu yaratıklar gerçek olamaz. Bu nasıl olabilir? Nasıl birden ortadan kaybolabilir?"

Lee sabırsızca, "Evlat," dedi. "Günlük hayatımızın parçası olmaması gereken her türlü deliliğin var olduğu bir yerde yaşıyorsun. Neden hâlâ aptal aptal sorular soruyorsun? Birisi şunun kafasına vursun."

Alasdair parmaklarıyla Bakalit cihaza vurdu. "Bununla bir ilgisi var," diye mırıldandı. "Mainwaring'in diğerlerine ne dediğini duydunuz mu? Köprüleme cihazı dedi. Eski bir radyo nasıl olur da bir şeyleri köprüler? Burada neler oluyor?"

Lee, "Kendi sorunu kendin cevapladın," dedi. Üst kata çıktı.

Maggie kabininde yatağın kenarına oturmuş boşluğa bakıyordu. Charm ışıklar sönene kadar yanında kalmış, sonra kendi kabinine gitmişti. Yapabileceği veya kızı rahatlatmak için söyleyebileceği bir şey yoktu. Charm kabindeki kızlardan Maggie'ye göz kulak olmalarını istedi ama bir cevap alamadı. Büyük bir kısmı hâlâ şoktaydı. Toprağın içinden bir başka yaratığın daha çıkmasından ve kabinlerini yok edip kendilerini öldürmesinden korkuyorlardı. Jangler bunun bir daha olmayacağını söylemişti ama adama kimse inanmıyordu.

Jody artık hiçbir kabinin güvenli olmadığına dair şüphelerini dile getirdi. Onca sarsıntıdan sonra her an yıkılabilirlerdi. Yapının artık sağlam olmadığı ve tehlikede olduğunu göstermek için duvarlardan birindeki çatlağı gösterdi. Yer değiştirilmesini teklif etti. Yaşlı adam buna sadece gülmekle yetindi. Kim olduğunu sanıyordu? Çatı tepelerine yıkılsa bile fark etmezdi. Önemli değillerdi.

Kızlar yataklarına yattı ama herkesin gözleri açıktı, garip sesler duyuyor ve kabinin titremeye başlamasını bekliyorlardı. Yapılar her an çökebilirdi. Böyle bir durumda nasıl uyuyabilirlerdi?

Bir saat geçti ve Maggie yerinden hâlâ kıpırdamamıştı. Yatakhane karanlıktı ama etrafında olup bitenin farkında değildi. Düşünceleri boştu, sanki beyni uyuşmuştu. Sonunda suratı asıldı ve ağzından hafif bir inilti çıktı.

"Onu yüzünde yaralar olmadan hiç görmedim," dedi. "Gözündeki morluklar olmadan neye benzediğini hiçbir zaman bilemeyeceğim."

Jody bıkkın bir biçimde homurdandı. "Çok fazla şey kaçırmadın," dedi. "Marcus kalın kafalı ahmağın tekiydi."

Maggie döndü ve beynindeki uyuşukluk yavaşça dağılmaya başladı. Duyduğuna inanamayarak "Ne?" diye sordu.

Jody, "Gen havuzu için trajik bir kayıp değil, değil mi?" dedi. "En azından çiftleşmeyecek. Ya da belki de çoktan üremiştir. Buna hiç şaşırmam, hep aklı fikri oradaydı. Belki de Manchester sokaklarında parmaklarını emen yarım düzine çocuğu dolaşıyordur."

Maggie, "Kes sesini," diye uyardı.

Jody, "Bana kabadayılık taslayamazsın," dedi. "Senin koca burunlu dostların bunu yapıyor. Düşündüğümü söylerim çünkü ben iki yüzlü biri değilim ve dürüstüm. Sen bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sana sesini kesmeni söyledim."

Christina yatağında doğruldu ve hafifçe kıkırdadı.

Jody, "Hem bundan sana ne?" diye sordu. "Peşinde olduğu şey o solaryum suratlıydı. Buraya geldiğinden beri onun peşindeydi. Zavallı. Hepimiz ona çok gülmüştük."

Bu kadardı. Kız çok ileri gitmişti. Maggie yatağın yanına dolaştı ve kıza sert bir tokat attı. Jody şaşkınlıkla ciyakladı ve sızlayan yanağını tuttu.

Maggie, "Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı. "Marcus senin hakkında haklıydı. Sen nefret dolu iğrenç..."

Cümlesini tamamlayamadı çünkü başı geriye çekildi. Christina zıplayıp Maggie'yi saçlarından yakalamıştı. Maggie yatağın üzerine düştü. Jody üzerine sıçradı ve kızın karnına oturdu. Üç tokat attı ve ardından kaburgalarına da bir yumruk indirdi.

Jody, "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu. "Geriye seni koruyacak tek maço kaldı ve o da şimdi Barbi'yle ilgileniyor. Zaten şansımız varsa o mezarı kazarken zatürreye yakalanmıştır."

Christina, "Ona tekrar vur!" dedi. Maggie'nin saçlarını çekti. "Vur ona, yüzünü çiz. Ondan nefret ediyoruz, değil mi?"

Maggie'nin sırtı yay çizdi ve kollarını öne atıp Jody'yi üzerinden attı. Sonra uzandı ve Christina'yı iki eliyle itti. Yedi ya-

şındaki kız ciyakladı ve yataktan düştü. Maggie ayağa kalktığında Jody rakibini karşılamaya hazırdı. İki kız yumruk yumruğa dövüşmeye başladı. Birbirlerine yumruklar attılar ama Maggie daha güçlüydü. Jody'nin çenesine bir yumruk atıp rakibini yere serdi.

Christina ciyakladı ve dişlerini göstererek Maggie'nin üzerine yürüdü. Tırnaklarını etine geçirdi ve kolunu kanını akıtana kadar ısırdı. Maggie kızı havaya kaldırdı ve odanın diğer tarafına fırlattı. Christina yataklardan birinin üzerine düştü ve sekip yeniden ayağa kalktı. Diğer kızlar da ayaktaydı, şimdi karanlıkta dövüşen figürleri seyrediyorlardı. Bu sayede gün içinde yaşadıkları korkunç şeyi unutmuşlardı ve tezahürat yapmaya başladılar, Jody'yi cesaretlendirmek için bağırdılar, pis haine gününü göstermesini söylediler. Sonra biri yatağından indi ve dövüşe katıldı. Bir diğeri daha aynısını yaptı. Ardından bir başka kız. Şimdi karanlık kabinde şiddet ve öfke hâkimdi.

Maggie'nin etrafı sarıldı. Hepsiyle birden dövüşemez ve kaçamazdı. Dışarı adım atarsa mermilerin hedefi olurdu. Kapana kısılmıştı. Bütün kızların içinde biriktirdiği korku taşmaya başladı ve Maggie'ye saldırdılar. Maggie kendini bu kadar çok kişiye karşı savunamazdı. Maggie'yi kollarından tutup yere yatırdılar. Ellerinin üzerine bastılar. Bir ayak göğsündeydi ve bacaklarına oturdular. Karanlığın içinde bütün kızlar nefes nefeseydi ve Jody'den emir bekliyorlardı.

Maggie, "Kalkın üzerimden!" dedi. "Beni rahat bırakın!"

Jody tehditkâr bir biçimde Maggie'ye doğru eğildi ve sonra kafasına bir tekme attı. Maggie uludu.

Jody, "Uzun zamandır bunu hak ediyordun," diye hırladı. "Pislik. Sen çift taraflı çalışan bir pisliksin. Şimdi günahlarının bedelini ödeme vakti geldi."

Maggie'nin yüzüne tükürdü ve diğerlerinden de aynısını yapmasını istedi. Kızlar emre itaat ederken Jody de en yakındaki çekmeceyi açtı.

"Onun gibiler neyi sever biliyorum," dedi. Elinde bir şeyle döndü. "Ay Büyücüsü dünyasını bu kadar çok seviyorsa onu yemeli."

Diğerleri kızın elinde neyi tuttuğunu anladı ve huzursuzca söylendi. *Dans Eden Valeler*'in bir kopyasıydı. Jody zayıf ve korkak oldukları için diğerlerine güldü.

"Şimdi bunu bu şişko surata yedireceğim," dedi. Kitabı açtı ve ilk sayfasını yırttı.

Maggie, "Sen delirmişsin!" diye bağırdı. "Bunu yapamazsın!"

Diğer kızlar endişeliydi. Kitaba zarar vermek ciddi bir suçtu. Kimse bu kadar ileri gitmeye cesaret edemezdi. Jody bir sayfa daha koparttı ve ikisini birlikte buruşturdu.

"Balinanın ağzını açın," diye emretti.

Kızlar tereddüt etti ve başlarını iki yana salladı.

Christina, "Korkak tavuklar," diye bağırdı. Maggie'nin burnunu sıktı ve çenesini geriye çekti.

Jody, "İyi kız," diye övdü. "Şimdi bu şişkoyu Austerly Fellows'un şeytani sözcükleriyle besleyelim."

Buruşturduğu sayfaları Maggie'nin ağzına tıktı. Sonra bir sayfa daha koparttı ve ona da aynısını yaptı. Diğer kızlar ürkerek geri çekildi. Ani öfkeleri ve çılgınlıkları sona ermişti. Artan bir korkuyla Jody'ye bakıyorlardı. Maggie öğürdü ve nefes almaya çalıştı, Jody gülmeye başladı. Korkunç ve insani olmayan bir sesti.

Kızlardan biri, "Bu kadar yeter," dedi.

Bir diğeri, "Onu öldüreceksin," diye bağırdı.

Jody yüzünü ekşitti. "Bunu hak ediyor! Hepimiz burada acı çektik. O kötülerin casusu. Ölmeyi hak ediyor!"

Kızlar, "Dur!" diye bağırdı. "Dur!"

"Asla! Ona yalanlarını yedireceğim. Bu kitap her şeyi mahvetti. Ona bunun bedelini ödetmeyecek misiniz? Ben ödeteceğim ve bir bıçağım olsa çirkin midesini..."

Kapı birden açıldı. Spot ışığı gözetleme kulesinden kabine döndü. Kızlar geri çekildi. Beyaz parlaklığın ortasında Yüzbaşı Swazzle'ın grotesk silueti duruyordu. Punchinello içeriye girdi, Christina'yı bir kenara itip Jody'nin gırtlağına sarıldı.

Genizden gelen bir sesle, "Jody Jody Jody," diye tısladı. "Kutsal kitaba zarar verince bizim hissetmeyeceğimizi mi düşündün? Çok aptalsın. Seni büyük bir ceza bekliyor. Ah, evet, ah, evet."

Çığlıklar atan kızı sürükleyerek dışarı çıkardı. Christina yardımına koşmak istedi ama diğer kızlar araya girdi. Yerde, Maggie öğürdü ve sayfaları tükürdü.

Kitaba zarar verildiğini bütün muhafızlar hissetmişti. Şimdi kabin kapılarının önündeydiler ve içerideki çocuklar neler olduğunu anlamak için dışarı bakıyordu.

Jangler sesleri duydu ve dışarı çıktı. Yüzbaşı Swazzle kızı gözetleme kulesinin dibine götürdü ve Jangler da yanına gitti.

Jangler neler olduğunu öğrenince, "Korkunç bir eylem!" dedi. "Bu saygısız, domuz kafalı kız uslu durmayı bilmiyor. Ona ne yapacağız?"

Swazzle'ın yüzü geniş bir sırıtmayla aydınlandı.

Alasdair kabininden çaresizce dışarı bakıyordu. "Şimdi ne yapmış olabilir?" diye sordu. Kapıyı yumruklayıp dışarıdaki muhafıza seslendi. "Onu bırakın, sizi pislikler!"

Yikker sesleri umursamadı. Muhafızın morali Marcus artık kampta olmadığı için çok bozuktu.

Diğer tutsaklar korkuyla olan biteni seyretti. Charm diğer kızlara sarıldı. Maggie'nin iyi olmasını arzuladı. Jangler kıza bu

sefer ne ceza verecekti? Cevabı almak için uzun süre beklemek zorunda kalmadılar.

Jody'nin elleri iplerle bağlandı ve Swazzle kuleye çıktı. Sonra ipleri çekti ve kızı kulenin yarısına kadar kaldırdı. Jody yardım ve merhamet çığlıkları atıyordu. Punchinello kızı en üstteki kalaslara kadar çıkardı ve kurutulacak bir çamaşır gibi asılı bıraktı.

Yüzbaşı Swazzle, "Sen kal," diye seslendi. "Sen orada kal, acı çek. Jody, Jody, Jody."

Swazzle basamakları inince Jangler memnuniyetle başını salladı.

Yaşlı adam, "Bırakalım orada üç gün daha sallansın," dedi. "Bu onu kırar. Diğerleri ne yakınına girsin ne de onunla konuşsun."

Swazzle neşeyle dans ettikten sonra gözlerini kısıp adama baktı. "Konuşmamız lazım," dedi. "Yeni kıyafetler gerek."

"Elbiseleriniz kirliyse anormallerden elbiselerinizi yıkamalarını isteriz."

"Hayır. Biz yeni kıyafetler istiyoruz. Ceketler değil. Biz bu ceketleri artık sevmiyoruz. Değişiklik istiyoruz, Garrugaska gibi."

Jangler afallayarak "Hepiniz mi kovboy kıyafeti istiyorsunuz?" diye sordu. "Bu çok saçma. Burası Alamo veya vahşi batıda başka bir yer değil."

Swazzle, "Kovboy değil," dedi. "Biz farklı istiyoruz. Her birimizinki farklı. Gerekli."

"Pekâlâ, elimden geleni yaparım. Ama bu çok sıradışı."

"Sen yap. Ama biz bunu istemek. Gerekli."

Yeni kıyafetleri tartışmak için Jangler'ın kabinine girdiler, gözetleme kulesinde sallanan Jody'yi kendi haline bıraktılar.

Yerden kalkan Maggie camdan kıza baktı. Diğer kızlara yaptıklarından utanarak geri çekildi. Maggie hâlâ Marcus'u kaybet-

menin acısını içinde hissediyordu ama Jody'ye olan öfkesi tükenmişti. Şimdi kıza sadece acıyordu. Jody'nin çığlıkları gecenin seslerine karıştı ve yağmur yağmaya başladı.

23

Sabah kabindeki yıkımın boyutları daha iyi anlaşıldı. Yağmur durmuştu ama ağaçlar ve dikenli tellerden hâlâ su damlıyordu. Lee ve Spencer herkesten önce dışarı çıkıp parçalanmış kabinin yanına gitti ve eşyalarından hangilerini kurtarabileceklerini merak etti. Yanından geçerken kafalarını kaldırıp Jody'ye baktılar ama başlarını iki yana salladılar. Kız baygındı. Belki de böylesi daha iyiydi.

Enkazı araştırırken Marcus'un eşyalarını da buldular ve Maggie'ye verdiler. Kız üzüntü ve şoktan konuşamıyordu. Esther kahvaltıyı tek başına hazırlamak zorundaydı ve mutlu değildi.

Jangler, Jim Parker'ın ölümünden sonra yaptığı gibi, cömert bir biçimde her bir tutsağa bir sosis verdi. Çocuklar yemeklerini sessizce yedi. Christina yanında olsa Jody'nin sosisin içindeki çirkin malzemelerden bahsedeceğini biliyordu ama sosisini yine de yedi. Spencer tabağını itti ve hiç dokunmadı. Yaşlı adam gerçekten de bir sosisle Marcus'un ölümünü unutacaklarını mı düşünüyordu? Delirmiş miydi? Bu bir hakaretti.

Alasdair, Jody'nin serbest bırakılması için Jangler'la konuşmayı denedi ama son kez sert bir biçimde uyarıldı. Bu tarz istekler gelmeye devam ederse daha uzun süre ceza alacak ve sonrasında leşi kargalara bırakılacaktı. Emirlere sürekli karşı gelmesi cezasız kalamazdı. Ayrıca, Jangler kıkırdayarak kulenin yeni dekorasyo-

nunu beğendiğini söyledi. Jody'nin iskelet bir Noel ağacının canlı süsü gibi durduğunu ekledi.

Midesi bulanan Alasdair arkasına döndü. Kızın bu sefer nasıl hayatta kalacağını bilmiyordu. Keşke fırsatı varken yaşlı adamı devasa kurtçuğa atsaydı.

Ve gün böyle geçti. Maggie hiçbir şey yemedi ve günü mekanik bir uykuda geçirdi. Bir sonraki gün de yemedi ve üçüncü gün Charm'ın zoruyla biraz çorba içti.

Jody'nin cezası kampın üzerinde sallanıyordu. Geçen sefer ana bloğun arkasına kilitlenmişti ama şimdi herkesin görmesi için ortadaydı. Kızlardan bazıları Jody'ye bakamıyor ve Jody sızlanırsa kulaklarını kapatıyordu. Esther ne zaman dışarı çıksa ürperiyor ve gizli gizli kızın ölmesini istiyordu. Böylece acılarına bir son verilirdi. Buradaki hayat Jody'yi görmeden ve sesini duymadan da yeterince kötüydü. Garrugaska ne zaman devriye gezse kıza ateş eder gibi yapıyor ve kulenin tepesinde çıkan Punchinello kimse kıza bakıp tıslıyor, korkunç tehditler savuruyordu. Jody çoğu zaman kendinde olmadığı için minnettardı ve aklı karanlık yerlerdeydi.

İpleri dördüncü gün kesildi. Kimse hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. Yağmur uzun süre yağmış ve başını geriye atarak içebildiği damlalar hayatını kurtarmıştı. Ağırlığını çapraz kalaslara vererek kollarının acısını da zaman zaman dindirmişti. Ama bu sefer çok daha zayıftı ve elleri sürekli bağlı kalmaktan neredeyse simsiyahtı. Nicholas ve Drew kızı kabine taşıdı. Alasdair ve Christina yanına gitti.

Kızın ateşi vardı ve iki gün kendine gelemedi. Sonra yavaşça kendine geldi ama asla eskisi gibi olmadı. Ruhu yenilmişti. O kadar çok şey görmüş ve o kadar çok şey yaşamıştı ki değişmişti. Her gece 1930'lardan melodilerin çaldığını duymuş ve sabahın

ilk ışıklarıyla kabinlerden çıkartılan yaratıkların kamyonlara bindirilerek götürüldüğüne tanıklık etmişti.

Jody içine kapandı. Kimseyle göz göze gelmedi ve bakışlarını ya yere indirdi ya da duvara sabitledi. Konuşmuyordu ve Alasdair, kız için çok endişeleniyordu. Bu korkunç değişime şahit olmak yıkıcı bir şeydi. Alasdair bütün bunlar olmadan önce kızla müzikten veya kitaplardan konuşurdu ama Jody artık ona cevap vermiyordu. Hiçbir şey ilgisini çekmiyordu. Saçlarını taramayı bıraktı ve yıkanmayı da reddetti. Christina'yı bile dışladı. Jody artık ona dokunulmasına dayanamıyor ve yedi yaşındaki kız ne zaman sarılsa irkiliyordu.

Yüzbaşı Swazzle kızdaki bu değişimden çok memnundu ve kızın yanından geçerken ismini sayıklıyor, kızın en yakın köşeye sinmesine sebep oluyordu.

İki hafta geçti. İki mezarın üzerinde çimenler büyüdü. Anchu'nun mezarı üzerinde çiçekler yoktu ama Jim Parker'ınkinin üzerinde papatyalar vardı. Spencer, Maggie'ye Marcus için bir mezar taşının güzel olabileceğini söyledi, her ne kadar orada gömülü olmasa da. Aslında bu iyi olabilirdi, Maggie'nin yanına gidip çocuğu düşünecek bir yeri olurdu. Ve başlarına bir şey gelirse bir gün diğer insanlar burada Marcus diye birinin olduğunu öğrenirdi. Maggie teklifi onayladı. Yıkılan kabinden tahtalar aldılar ve üzerine çocuk hakkında bildiklerini yazıp tahtaları Jim'in mezarının yanına yerleştirdiler, arkadaşlarıyla son bir kez vedalaştılar. Anchu'nun mezarı üzerinde ise sadece bir çubuk vardı ve tepesine kavisli Punchinello şapkası koyulmuştu.

Keçeli kalem çizikleri sonunda silindi ve kızların yüzleri normale döndü. Maggie'nin canlı fuşya rengi saçları soldu ve siyah saç telleri belirginleşti. Kilosu da gözle görülür bir biçimde azaldı.

Artık kimse Maggie'yi gizli gizli bir şeyler yemekle suçlamıyor ama hiçbiri özür dilemiyordu.

Sonunda sabun ve diş macunu bitti. Dişlerini kömürle fırçalamaya başladılar. Kıyafetleri grileşti ve yırtıldı, artık birer korkuluğa benziyorlardı. Yine de eskisi gibi çalışmaları bekleniyordu ve değişmeyen yemek sağlıklarını bozmaya başlamıştı. Deriler kızarmaya başladı, çiziklerin ve kesiklerin iyileşmesi daha uzun sürdü, Esther'in kabinindeki kızlardan biri saçlarının seyrelmesinden şikâyetçiydi.

Lee tellerin öbür tarafına, ormana gizlediği yiyecekleri düşündü. Onlara gerçekten ihtiyaçları vardı ama muhafızlar silahlarının tetiğine basmaya çok hevesliydi. Oraya kadar gidip geri dönemezdi. Tek çarenin Ay Büyücüsü'ne geri dönmek olduğunu fark edince morali bozuldu. Bu fikir içine korku salıyordu ama başka ne yapabilirdi?

"Henüz değil," diye mırıldandı. "Oraya dönmeye henüz hazır değilim."

Bir gün, günün ilk okumasından hemen önce, Jangler genç tutsaklara son haberleri aktarırken herkes neden tek muhafızın Garrugaska olduğunu merak ediyordu. Diğerleri neredeydi?

Jangler, "... ve Amerika Birleşik Devletleri'nin Ortabatı'sı şimdi Austerly Fellows'un sözlerine sadık," dedi. "*Dans Eden Valeler*'i büyük kutlamalarla kucakladılar, artık kiliselerin hepsinde kutsal metin okunuyor. Ismus bile değişimin bu kadar hızlı olmasına şaşırdı. Zavallı ruhlar, kutsanmışların safına geçmeye ne kadar hevesliymiş. Geriye inatçı birkaç eyalet kaldı ama uzun sürmez. Amerika'daki iç savaş yakında sona erecektir. Direniş ezilecek ve yanan şehirler kutsal sayfalarda neşeyi ve barışı bulacaktır. Şafak Prensi'ne selam olsun, Kutsal Büyücü'yü selamlayın."

Çocuklar sessiz kaldı. Artık bu sözde muhteşem haberleri dinlemiyorlardı. Doğru olup olmadıklarını bilmiyorlardı ve uzaktaki ülkeler birçoğu için başka gezegenler gibiydi. Artık bu şeytani yerde tek önemli olan şey hayatta kalmaktı. Sadece Spencer'ın aklı Atlantik'in öbür tarafını ele geçiren çatışmadaydı. Hep ziyaret etmeyi düşündüğü yerlerin kitaptan nasıl etkilendiğini merak ediyor, oradaki anormallerin buradaki gibi bir kampta acı çekmemesini ümit ediyordu.

Sonra Punchinello'ların kabininin kapısı açıldı ve diğer üç muhafız dışarı çıktı. Tutsaklar nefeslerini tuttu. Spencer'ın ağzı açık kaldı. Gördüklerine inanmak istemiyordu.

Yüzbaşı Swazzle'ın yeni bir gardırop isteği sonunda yerine getirilmişti. Yeni kıyafetleri içindeki muhafızlar adeta bir geçit törenine başladı. Çocuklar ağızları açık muhafızlara baktı. Bunlardan birinin kovboy gibi giyinmesi yeterince sinir bozucuydu ama şimdi...

Her muhafız kendine özel sebeplerden dolayı belirgin bir görünüm kazanmak istemişti. Önceki sarı tuniklerin ve fırfırlı yakaların çarpık bir havası vardı, korkunç yüzlerine ve geniş, kambur sırtlarına uygundu. Ama bu yeni kıyafetler mantık dışıydı. İnsana ne kadar az benzedikleri gerçeğiyle birleşince daha da saçma bir görünüm ortaya çıkıyor ama eskisinden daha ürkütücü görünüyorlardı.

Bezuel gangster bir rapçi gibi giyinmişti. Üzerine parlak harflerle BEZ yazılı bol ve spor bir siyah gömleğin üzerine kırmızı bir eşofman giyiyordu. Özel yapım güneş gözlükleri zalim gözlerini gizliyor ve aşırı büyük kasketi kocaman kafasını kaplıyordu. Güçlü parmaklarını kalın altın yüzükler süslüyor, yüzüklerin üzerinde elmas taşlar parıldıyordu. Boynunda kalın altın zincirler ve madalyonlar vardı, bunlar kafanın göğüsle birleştiği yerdeki kalın boyuna asılıydı. Omuzlarına gümüşlü gri ve lüks bir çinçilla atmıştı.

Punchinello çocukların önünden salına salına geçerken poz verdi ve sırıtınca dişlerindeki altın kaplamalar açığa çıktı. Çocukların gözleri ikinci muhafıza döndü.

Yüzbaşı Swazzle şimdi Al Capone'un bir kopyasıydı. Üzerinde koyu mavi ve çizgili bir takım elbise vardı, bunun deforme olmuş figüre özel dikildiği belliydi. Göğüs cebinden beyaz ipek bir mendilin ucu çıkıyor ve yeleğinin cebinde platin bir cep saatinin zinciri görünüyordu. Başına beyaz bir fötr şapka takmıştı ve el yapımı İtalyan botlarını inci-gri tozluklar tamamlıyordu. Elindeki makineli tüfeği bir aksesuar gibi taşıyor ve kocaman ağzındaki puroyu bir taraftan diğerine aktarıyordu.

En çok ilgiyi çeken Yikker'di. Marcus'tan nefret eden ve çocuğun hayatını cehenneme çevirmeye çalışan muhafız bir Katolik rahibinin uzun siyah cübbesi içindeydi. Lekeli kafatasının üzerinde dört köşe bir şapka vardı. Bir elinde İncil gibi *Dans Eden Valeler*'in bir kopyasını tutuyordu ve diğer elinde otomatik silahı vardı. Lee bu kombinasyonun iğrenç olduğunu düşündü ve hissiyatı yüzüne de yansıdı.

Jangler, "Gördüğünüz gibi," dedi. Muhafızlara doğru rahatsızlığını belli eden, neredeyse utanç dolu bir bakış attı. "Punchinello'lar farklı giyinmeye karar verdi. Yeni kıyafetleri kafanızı karıştırmasın. Onlar hâlâ Beyaz Şato'nun Koruyucuları ve önceki gibi onlara saygıyla itaat etmeye devam edeceksiniz. Aksi halde cezalandırılırsınız."

Yüzbaşı Swazzle, "Ceza..." dedi. Jody'ye baktı ve purosunun külünü yere silkti.

Minçet tarlalarına gitmek her zamankinden uzun sürdü. Üç Punchinello kıyafetlerinden o kadar memnundu ki çocukların rahat bir tempoda yürümesine izin verdi. Bezuel ve Yikker

gazeteciler kendilerini çekiyormuş gibi kasıla kasıla yürüyor ve çocukların el koyulan telefonlarıyla birbirlerinin resimlerini çekiyordu. Yüzbaşı Swazzle şimdi sert erkek adımlarıyla yürüyor ve akbaba omuzlarına daha da kambur bir pozisyon veriyor, kaşlarını çatarak kırsal kesimi süzüyordu. Garrugaska sabırsızca homurdanıyordu ve öfkesini Spencer'dan çıkardı.

Çalışma grupları ayrıldı ve farklı hedeflere ulaştı, muhafızlar kaybedilen zamanı telafi etmek için çocukları iki misli çalıştırdı. Yikker kamçısını getirmişti ve kim nefeslenmek için durursa veya olduğu yere çökerse kamçısıyla cezalandırıyordu.

Çocukların çalışmaya gitmesi bölgedeki insanlar için de tanıdık bir manzaraydı. Yeni Orman sakinleri ve turistler yavaşça yanlarından geçiyor, çocuklarla ya dalga geçiyor ya da onlara bir şeyler fırlatıyorlardı. Arada bir araçlardan biri duruyor ve öfkeli bir şoför aşağıya inerek Punchinello'lara sigara veya nakit para teklif ediyor, çocukların yakınına girmek istiyordu. Sonrasında ya çocuklara tükürüyor ya da onları vurarak veya iterek minçet çalılarının içine düşürüyordu. Bütün bunları yaparken de en aşağılık varlıklar olduklarını söyleyip duruyorlardı. Dengesiz ve vahşi bir tepkiydi ama bu konuda çocukların kendilerini savunmak için yapabileceği bir şey yoktu.

Bugün de farklı değildi. Öğleden sonra nane yeşili bir Volkswagen yolun kenarına park etti ve kırklı yaşlarda bir adam aşağıya indi. Anormallere duyduğu nefret kızarmış yüzünden belli oluyordu. Yolu geçerken yumruklarını sıktı ve parmakları beyazlaştı.

Bezuel, Yikker'i dürterek adamın yanına gitmesini ve kendilerine ne verebileceğine bakmasını istedi, belki sonrasında çocukların yakınına girebilirdi. Yikker kıkırdadı ve rahip cübbesi içinde hevesle adamın yanına gitti.

Bezuel sessizce ve fark edilmeden ortadan kaybolurken çinçillası çimenlerin üzerine sessizce sürtündü. Ormanın bu kısmında minçetler sıktı. Ağaçları boğuyorlardı. Muhafızlar bu yüzden etraflarından dolaşmak veya içlerinden geçmenin bir yolunu bulmak zorunda kalıyorlardı. Bezuel eski tutsaklardan bir tanesinin diğerlerinden ayrıldığını ve şimdi ortalıkta olmadığını fark etmişti. Yikker'in dikkati başka yerdeyken bu kaçak çocuğun peşine düşmüştü. Bezuel böyle bir fırsat yakalamayı uzun süredir bekliyordu. Muhafız hevesli bir beklentiyle dudaklarını yaladı.

Yaşı daha küçük olan kızlar dikenli oyukların içine giriyordu. İğnelerin ve dikenlerin arasından karınları üzerinde sürünmek zorunda kalıyorlardı çünkü en büyük meyveler en gölgeli yerde yetişiyordu. Girdikleri yerlerde bir Uzun-Köpek-Bacaklı'yla karşılaşma ihtimali çok fazlaydı ve çocuklar sürünürken hep bundan korkuyordu. Her yerde kurt sinekleri uçuşuyordu. Pis kokulu minçet çiçeklerinin polenleriyle besleniyor ve meyvenin gri etli yerlerinde çiftleşiyorlardı.

Önünde bir alışveriş sepeti tutan Christina dirsekleri üzerinde ilerledi. Dikenler kollarına batıyor ve saçlarını çekiştiriyordu ama sepeti dolmadan buradan çıkamazdı. İki kalın sapın arasına girince boynunu bir dikenin kestiğini hissetti. Sonra ilerideki karanlığın içinde olgun gri meyvelerden bir küme gördü ve acısını unuttu.

Gördüğü en büyük meyvelerdi. Sepetini fazlasıyla doldururdu. Kararlı bir yüzle ilerlemeye devam etti. Sonra alnına bir şey dokundu ve eliyle kenara itti, en olgun meyveye uzandı. Meyve dalından hemen koptu ve dikkatle sepetine yerleştirdi. Sonra bir diğerine uzandı ama parmakları yapış yapış bir tabakaya değdi. Kız bir çığlık atıp elini çekti. Parmaklarında kahverengi ipler vardı. Bu bir Uzun-Köpek-Bacaklı ağıydı. Yaratıkların inine girmişti.

Gözleri fal taşı gibi açılan Christina karanlığın içine göz gezdirdi. İçerisi o kadar karanlıktı ki meyvelerden başka bir şey seçmek mümkün değildi. Korkunç yaratıklar her yerde olabilirdi. Etraflarında bu kadar dal ve yaprak varken eklemli bacaklarını kolaylıkla gizleyebilirlerdi. Yaprakların sık olduğu yerlerden birinde üzerine atlamak üzere olan bir yaratık olabilirdi.

Ses çıkartmaya cesaret edemeyen Christina sepeti kendine çekti ve geri gitmeye başladı. Hafif bir hışırtı geldi ve göz ucuyla bir hareketliliği fark etti. Christina durdu ve başını çevirdi. İşte oradaydı!

Biraz ötede, büklüm büklüm sarmaşıklardan bir hamağın üzerinde, yaprakların ve ölü çimenlerin arasına gizlenen bir Uzun-Köpek-Bacaklı vardı. Siyah ve pörtlek gözlerini kızın üzerine dikti. Çürümüş bir yaprak yere düştü ve ardından ince, kavisli bir pençenin ucu zemine doğru indi.

Christina geri çekilmek istedi ama elbisesinin sırtı büyük bir dikene takılmıştı ve şimdi bir kelebek gibi kapana kısılmıştı. Kıpırdayamıyordu.

Yaprakların içinden ikinci, üçüncü ve dördüncü bacaklar da çıktı. Sonra vahşi ve kıllı bir yüz belirdi, ağız şimdiden açıktı.

Küçük kız elbisesini çekiştirdi ama dikene daha da dolandı ve şimdi yakası da takılmıştı. Tamamen sıkışmıştı. Paniğe kapılarak elini başının arkasına attı ve kumaşı yırtmaya çalıştı ama işe yaramadı.

Uzun-Köpek-Bacaklı vücudunu tamamen açığa çıkardı ve dört arka bacağı da yere bastı.

Christina korkudan kıpırdayamıyor ve onunla ziyafet çekmeye hazırlanan yaratığın ürkütücü gözlerine bakıyordu. Yaratık sessizce ilerledi. Keskin dişler birbirine kenetlendi ve boğazından tıkırtılara benzeyen bir ses çıktı.

Sonra kızın yüzünde bir şeyler değişti. Çenesini öne uzattı ve kendi dişlerini gösterdi.

"Bunu yapmayacaksın," diye kükredi. "Yapmayacaksın!"

Uzun-Köpek-Bacaklı gelmeye devam etti.

"Geri çekil!" diye emretti.

Yaratık şimdi çok yakındı. Pis kokulu nefesini duyabiliyordu. Arka bacakları üzerinde şaha kalkan yaratık öndeki dört bacağıyla havayı dövdü ve aç ağzından tükürükler damladı.

Christina, "Dur!" diye bağırdı.

Sanki bir çekiçle yaratığın kafasına vurmuştu. Uzun-Köpek-Bacaklı'nın vücudunu vahşi bir titreme ele geçirdi ve hayal kırıklığıyla sendeleyerek geri çekildi. Siyah gözleri nefretle yanıyordu, panik ve korku içinde küçük kıza bakıyordu.

Christina, "Git buradan," dedi.

Yaratık yüzünü ön bacaklarıyla gizledi ve geri çekildi.

Kız, "Git!" diye tekrarladı. "Hemen!"

Uzun-Köpek-Bacaklı hızla uzaklaştı. Alçak dalların üzerine çıkıp tırmanabildiği kadar tırmandı. Sekiz bacağının izin verdiği hızla yedi yaşındaki kızdan kaçtı.

Christina gözlerini kapattı. Avcıyı kaçıran varlık yüz hatlarından çekildi ve dikenle boğuşmaya devam etmeden önce yüzünde gizli bir gülümseme belirdi.

Çalıların arasında, öbeğin kıyısında, Charm kendi kendine ıslık çalıyordu. Daldığı için diğerlerinden bu kadar uzaklaştığını fark etmemişti. Kabinindeki kızlarla ne yapacağını düşünüyordu. Zihinlerini boşaltmak için ne yapmalı veya onları nasıl eğlendirmeliydi? Belki de bir yetenek yarışması düzenlerdi. Lee'yle jüri görevini üstelenebilirdi. Belki de diğerleri için birlikte bir gösteri sergilemeyi başarırlardı. Böyle bir şey için prova yapmak hoş bir değişim olurdu. Hatta eğlenceli bile ola-

bilirdi. Kendi kendini tebrik etti ve ıslık çalmaya devam etti.

Parmak uçlarında yükselip dallardan birinden bir meyve aldı ve diğerlerinin yanına, taşıdığı sepetin içine koydu. Bu etli meyveye dokunurken her zaman yaptığı gibi yüzünü buruşturdu ve sonrasında parmaklarını şimdi üzerine bol gelen dar kesim Armani kotuna sildi.

Arkasından gelen boğuk bir ses, "Silmek yok," dedi.

Charm havaya sıçradı ve arkasına döndü. Bezuel karşısındaydı. İnce dudaklarını aralayarak çirkin sırıtışını gösteriyor, sarı dişlerini gizleyen altın kaplamalarını sergiliyordu.

Charm, "Ödümü koparttın!" dedi. Saygıyla selam verdi. "Kilometrelerce uzaklaşmışım."

Punchinello, "Kilometre değil," diye düzeltti. Kızın yanına gitti. "Ama diğerlerinden yeterince uzak."

Kız muhafızın şapkası üzerinden etrafa baktı ve yaratıkla yalnız olduklarını fark etti. Şimdiye kadar böyle bir duruma düşmemeye özen göstermişti. Hemen alarma geçti.

"O zaman hemen geri dönsem iyi olur," dedi. "Kaçtığımı veya kaybolduğumu düşünmelerini istemem."

Geldiği yoldan geri gitmeye hazırlandı ama Punchinello uzanıp kızın elini tuttu.

"Henüz değil," diye kıkırdadı. "Kal."

"Bu minçetleri kamyona koymam gerek," diye açıkladı. Kendini kurtarmaya çalıştı.

Muhafız elini sıkı sıkı tutuyordu.

"Kal," diye tekrarladı. Nefes alıp verişi hızlandı.

Charm hemen uzaklaşmak istiyordu ama ne kadar korktuğunu belli edemezdi. "O zaman bir dakika."

Bezuel eli kaldırdı ve üzerini okşadı. "Silmene gerek yok," dedi.

Charm yüzünde zorlama bir gülümsemeyle, "Evet, var," dedi. "Bu şeyler korkunç kokuyor ve sinekleri çekiyor."

Punchinello tekrar, "Silmene gerek yok," dedi. Sonra, kız onu durduramadan, kızın parmaklarını ağzına soktu ve emmeye başladı.

Charm neredeyse öğürecekti ve geri çekilmek istedi. Punchinello, kızı bırakmadı. Charm yaratığın kalın ve soğuk dilinin parmakları arasında gezindiğini hissetti. Dudakları parmaklarının üzerinde ikiz sümüklüböcekler gibi dolaşıyordu. Güneş gözlüklerinin ardında boncuk boncuk gözleri geriye devrilmişti.

Yaratık sonunda sırıttı ve kızın elini bıraktı. Charm elini geri aldı ve koltukaltına soktu.

Tiksinme ve öfke karışımı bir ses tonuyla, "Ben geri gidiyorum!" dedi.

Muhafız, "Gitmek yok!" diye emretti. Kızın önüne geçti. "Bezuel konuşmak istiyor. Bezuel hoşlanıyor. Sen güzel."

"Teşekkürler ama ben..."

Punchinello güneş gözlüklerini kaldırdı ve gözlerdeki niyet apaçık ortadaydı. Charm geri çekilmeye başladı.

"Bezuel'in yeni oyuncaklarını sevdin mi?" diye sordu. "Güzel, değil mi? Bezuel bunu televizyonda gördü. Bezuel televizyondan bir sürü şey öğrendi. Pahalı mücevherlerin minçetin solucanları üzerine çektiği gibi kızları kendine çektiğini biliyor. Sen parlak sarı altını seviyor, değil mi? Bezuel altına dokunmana izin verir. Sen de Bezuel'in dokunmasına izin ver."

"Sopayla bile dokunmana izin vermem ve altınların sana kalsın! İlgimi çekmiyor."

Yüzüklü parmaklar öne atıldı. Charm bir çığlık attı ve kaçmaya başladı. Muhafız kızı Bvlgari kemerinden yakaladı ve çalıların arasına çekti.

Charm çığlık attı ama Punchinello silahını çekip kızın karnına dayadı.

Bezuel, "Ses çıkartmak yok," dedi. "Çığlık yok. Diğer anormaller yardıma koşarsa onları vururum, sonra da seni vururum. Sen altını ve kurşunu hissetmek istiyor? Bezuel de seni istiyor, Bezuel sen gitmeden seni istiyor."

Charm, "Gitmek?" diye sordu. "Nereye gideceğim?"

Muhafız sırıttı. "Doğum günün yaklaşıyor. Kamp için fazla büyük olacaksın. İyi değil. Gideceksin."

Kelimeler Charm'ın yüzüne atılmış bir tokat gibiydi. "Doğum günüm?" diye mırıldandı. "Temmuz geldi mi? Ah, Tanrım. Beni nereye gönderecekler?"

Bezuel omzunu silkti. "Umurumda değil. Ben gitmeden tadına bakmak istiyor."

Muhafız silahın namlusuyla tişörtünü kaldırırken Charm titredi ve başını diğer tarafa çevirdi. Pembe dil ağızdan dışarı çıktı. Charm gözlerini sıkı sıkı kapattı ve Bezuel alışveriş sepetine uzandı. Toplanan meyvelerden birini alıp Charm'ın tenine sürmeye başladı.

Sonra arkasındaki çalıların arasından karanlık ve bulanık bir form fırladı. Muhafızın elindeki minçetin üzerine çıktı ve dişlerini meyveye geçirdi.

Bezuel dişleri elinde hissedince acıyla çığlık attı. Kolunu salladı ve Uzun-Köpek-Bacaklı'dan kurtulmaya çalıştı. Ama kıllı uzuvları eline dolanmıştı, hevesle çiğniyor ve ısırıyordu.

Bezuel çığlık atıp kurtulmaya çalışırken Charm koşmaya başladı. Arkasına bakmadan ağaçların arasına daldı ve yola, diğerlerinin yanına koştu.

Volkswagen giderken diğerlerine katıldı. Yikker şoförden aldığı bir şişe Merlot'nun tadına bakıyor ve Alasdair de yerden kal-

kıyordu. Sırtında bir ayak izi vardı. Diğer çocuklar başındaydı. Charm'ın kızları çocuğu ayağa kaldırdı ve Alasdair muhafıza ters bir bakış atarken çocuklara teşekkür etti.

Üç silah sesi geldi. Yikker şişeyi indirdi ve sorgularcasına Charm'a baktı.

Charm, "Örümcek şeyler," diye açıkladı. Nasıl bir korkuyla neden kaçtığını belli etmemeye çalıştı.

Yikker'in kancalı burnu havayı kokladı ve Bezuel kanayan bir elle ağaçların arasından çıkınca alaycı bir kahkaha attı.

Bezuel, Merlot'yu muhafızın elinden aldı ve kafaya dikti. Güneş gözlükleri yeniden gözlerini kapatsa da Charm yaratığın çirkin bakışlarının üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Charm günün geri kalanını ona yaklaşmak için fırsat kollayan muhafızdan uzak durarak geçirdi, bir daha asla yalnız kalmamaya kararlıydı. Yaratığın söyledikleri ise aklından çıkmıyordu. Maggie ve Lee yanında olsaydı ne güzel olurdu. Ne yapacaktı? Kamptan ayrılmak istemiyordu. Kızlar bir sorun olduğunu sezdi ama Charm onları hayal kırıklığına uğratmak istemediği için başının ağrıdığını söyledi ama aslında hem yıkılmıştı hem de çok korkuyordu.

Vardiyayı bir şekilde bitirdi ve uzun geri dönüş yolculuğu başladı. Akşam çorbasından sonra sessizce Maggie, Lee ve Spencer'ı dışarı davet etti. Oturup konuşmak için favori mekânları mezarların olduğu yerdi. Ciddi veya özel bir şeyler konuşmak ya da yalnız kalmak için mezarların yanına giden olursa buna diğer çocuklar da saygı gösteriyordu. Charm arkadaşlarını oraya götürdü ve oturdu.

Lee, "Pekâlâ," dedi. "Bu akşam içini neyin kemirdiğini anlatacak mısın?"

Charm, Bezuel'in yapmaya çalıştığı şeyi anlatmamaya karar vermişti. Lee'nin intikam almaya çalışmasından ve kendini öl-

dürtmesinden korkuyordu. Bezuel'le kendisi başa çıkabilirdi. Şimdiye kadar durumu iyi idare etmişti. Bundan sonra çok daha tetikte olmalıydı. En azından, yaratığın iğrenç ilgisine uzun süre maruz kalmayacaktı.

"Yakında doğum günüm var," dedi.

Maggie, "Ah, bebeğim," dedi. "Bir mumum olsaydı çorbana koyardım, tabii eğer çorba da yeterince yoğun olsaydı."

Lee'nin yüzü düştü. "Bu olamaz!" dedi. "Ne zaman?"

Charm gözlerini kırpıştırdı. "On yedisi. Bugünün ne olduğunu bilmiyorum ama Bez yaklaştığını söyledi."

Lee kaşlarını çattı. O da tarihi takip etmiyordu ve saati de günü göstermiyordu. Spencer'a baktı. Çocuk özür dilercesine başını iki yana salladı. Lee döndü ve kampa baktı. Bazı kızlar çimenlerin ortasında oyun oynuyor, bir kısmı ise kovalarda elbiselerini yıkıyordu. Birkaç tanesi ise yalnız oturuyordu. Bilen var mıydı?

Tam bu sırada kabinlerin birinden tiz bir çığlık geldi ve Christina koşarak dışarı çıktı. Alasdair de peşindeydi. İskoç çocuk kızı yakaladı ve sarıldı. Jody hâlâ içeriden bir şeyler söylüyordu. Durumu gün geçtikçe daha da kötüye gidiyordu.

Alasdair kızı rahatlatmak için, "Sakın hayal kırıklığına kapılma," dedi. "Jody iyi değil. Anlıyor musun? Öyle demek istemedi. Sana asla kötü davranmaz."

Christina gözlerini sildi. "Onu özledim," dedi.

"Ben de özledim."

"İyileşecek mi? Eski Jody geri gelecek mi?"

"Bilemiyorum ama parmaklarımızla çarpı işareti yapabiliriz, değil mi?"

"Bunu sadece bir elinle yapabilirsin!"

"Ah, ama ben ayak parmaklarımla da yapabiliyorum! Bunu bilmiyordun, değil mi?"

Kız güldü.

Lee, "Hey, Alasdair!" diye seslendi. Çocuğu yanlarına çağırdı.

İskoç çocuk şaşkın gözlerle baktı. Son zamanlarda onunla çok fazla konuşmuyorlardı. Gerçi onları suçlayamazdı. Büyük aptallıklar yapmıştı ve bazı şeylerin affedilmesi imkânsızdı.

Christina'nın elini tutarak yanlarına gitti.

Tedirgin bir ses tonuyla, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Sen bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun?"

Alasdair'in en son beklediği soruydu. Algılaması birkaç saniye sürdü.

Lee, "Gel otur," diye davet etti.

Alasdair ve Christina oturdu. Christina, Maggie'ye doğru utangaç bir bakış attı. Yırtılan sayfalarla yapılan saldırıdan beri Maggie'nin karşısına çıkmıyordu. Yedi yaşındaki kız yerden bir papatya aldı ve çiçeği parmağına bir yüzük gibi dolamakla uğraştı.

Alasdair bir süre düşündükten sonra, "Temmuz değil mi?" diye sordu.

Diğerleri inledi. Alasdair tekrar düşündü.

"En son restoran artıkları getirildiğinden beri kaç gün geçti?" diye sordu. "Şimdiki değil, bir önceki."

Maggie saydı. Bu teslimatın dördüncü günündeydiler, öncekiyle sonuncusu arasında ise sekiz gün vardı.

Alasdair, "İşte bu kadar," dedi. "O zaman saymayı bıraktım. O gün yaz gündönümüydü, muhafızların içip içip etrafa ateş ettiği gün. Hatırladınız mı, bir ateş yakıp etrafında şarkılar söylemişler ve sonra boş şişelere ateş etmişlerdi. O gün temmuzun üçüydü. Neden bilmek istiyorsun?"

Spencer, "On yedisi Charm'ın doğum günü," dedi.

Alasdair, "Gerçekten üzgünüm," dedi.

Maggie, "Anlayamıyorum," dedi. "Doğum günü olmasının nesi kötü?"

Charm, "On altı olacağım!" dedi.

Maggie bunu duyunca anladı. "Onlar... onlar seni dışarı mı atacak?" diye sordu. "Ah, hayır! Bunu yapamazlar!"

Alasdair işe yaramaz elini havaya kaldırdı. "Ne isterlerse yaparlar," dedi. "Kendini kandırma."

Spencer, "Jangler yetişkinler kampı diye bir yerden bahsetmemiş miydi?" diye sordu. "Oraya gönderileceksin. Belki de burası kadar kötü değildir."

Alasdair, "Ama çok daha kötü bir yer de olabilir. Buradakiler çocukları öldürüp onlara işkence yapabiliyorsa, oradakiler yetişkinlere neler yapabilir bir düşünsene," dedi.

Lee, "Hemen limon sıkman gerekli miydi?" diye sordu.

Charm, "Sadece aklımdan geçenleri söylüyor," dedi. "Önemli değil."

Stresi ve acısı yüzünden belliydi. Başını yana çevirip çitlerin ardındaki ağaçlara baktı. Direklerden birinin tepesinde bir karatavuk şarkı söylüyordu. Ümit, özgürlük ve güneşe övgü dolu saf ve akışkan bir şarkıydı. Charm'ın gözleri sulandı.

"On altı," dedi. "Ben on altı olacağım. Bunun için planlarım çok farklıydı. Bir önceki gün Frank amca beni stüdyoya götürecek ve çok harika resimlerim çekilecekti. Doğum günümde bu resimler gazetelerin arka sayfalarını süsleyecekti. Her şeyin başlangıcı olacaktı. Sonrasında işler büyüyecekti. Charm markası popüler olacaktı. Yirmi yaşıma geldiğimde kendi parfümüm ve... bir sürü başka şeyim olacaktı."

Diğerleri ne diyeceğini bilemedi. Sessizliği bozan ve akıllardan geçeni dile getiren Alasdair oldu.

"Bunlar mı? Üstsüz resimlerden mi bahsediyoruz? Öyleyse

gazetelerin erkeklerin ağzının suyu aksın diye on beş yaşındaki bir kızın resimlerini basması yasal mı? Bu hiç iyi bir şey değil."

"Ama ben on altı olacaktım, değil mi?"

"Resimler çekildiği gün, hayır."

"Ama basıldıklarında on altı olacaktım. Fark ne?"

Lee yumuşak bir ses tonuyla, "Çok fark var," dedi.

Charm sorunun ne olduğunu anlamadı. "Daha önce birçok kez modellik yaptım. Profesyonel işlerdi. Frank amca bana bir sürü iş bulur ve kontratlar yapardı, hep benim resimlerimi ve CV'mi başkalarına gönderirdi."

Maggie, "Ben kameralar için eteğimi kaldırmazdım," dedi. "Zaten geniş açılı bir lens gerekir!"

Charm kızı dürttü. "Artık o kadar büyük değilsin. Ve dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Keşke daha büyük göğüslerim olsaydı. Korktuğumdan veya tedirgin olduğumdan değil, Frank amca beni buna yıllardır hazırlıyordu ve çekimlere alışmıştım ama o gün geldiğinde daha hazır ve rahat olurdum."

"Hazırlıyordu derken?"

"Öyle olması gerekiyordu yoksa işe yaramazdım, değil mi? Tedirgin ve utangaç biri bu meslekte işe yaramaz. Bu oyunu herkesin böyle oynadığını söylemişti."

Lee bakışlarını indirdi ve Maggie kıza sarıldı.

Charm tepkilere bir anlam veremedi. Acıma mıydı, şok muydu, hayal kırıklığı mıydı, yoksa mutsuzluk muydu? Dışarıdan bakanlar için, bu işte olmayanlar için, kulağa garip gelebileceğini biliyordu ama menajerine minnettardı. Frank amca kariyeri için çok şey yapmıştı. Onun yargılarına güveniyordu. Adam annesiyle tanıştıktan ve kızının hırslarını öğrendikten sonra bir şeyler olmaya başlamıştı.

Sebebini bilmiyordu ama aklına öğleden sonra ona bakan Bezuel'in gözlerindeki bakış geldi ve ürperdi. Neden birden Frank

amcayı hatırlatmıştı? Papatyayla oynayan Christina'ya baktı. Zihninde ilk kez şüpheler filizlendi. Charm başını iki yana salladı.

"Her neyse, bütün bu planlar artık suya düştü," dedi. Sessizliği bozdu ve hoş olmayan anıları zihninden uzaklaştırdı. "On altı olunca buradan gideceğim. Sadece size teşekkür etmek istedim, tüm kalbimle, burayı daha yaşanılır bir yer yaptığınız için. Siz olmasaydınız burası milyon kere kötü bir yer olurdu. Daha öncesinde hiç gerçek dostlarım olmamıştı. Sanırım benim en iyi dostlarımsınız ve buradan gidince sizleri çok özleyeceğim. Sadece kızlarıma göz kulak olacağınıza söz verin, tamam mı? Ben gidince yalnız kalmasınlar."

Durup nefeslendi ve gözyaşlarını kontrol etmeye çalıştı.

Maggie, "Ya biz?" diye mırıldandı. "Ben sensiz ne yapacağım? Sen harikaydın. Her zaman benim için oradaydın, bana destek oldun. Bana, hepimize çok iyi arkadaşlık ettin. Bizi asla yüz üstü bırakmadın."

"Kes sesini yoksa ağlamaya başlayacağım!"

Maggie moralleri yüksek tutmaya karar verdi. Pes etmek ve ağlamak çok kolaydı ama bunu Charm'ın kampı terk edeceği gün de yapabilirlerdi.

"Hey," dedi. "Pikniği hatırlıyor musunuz? Hepimize Ay Büyücüsü kıyafetleri giydirdikleri günü?"

Charm bir kahkaha attı. Lee'yle ilk kez o gün konuşmuştu. Lee'yi işaret ederek "O hiçbirini giymemişti," dedi.

Maggie, "Ve ben o gün *Dans Eden Valeler*'in çok da kötü bir şey olmadığından bahsediyordum," dedi. "Ve Lee neredeyse kafamı koparacaktı. Şimdi de aynısını söylemeye meyilliyim ve istiyorsa kafamı koparabilir ama o kitap olmasaydı sizinle asla tanışamazdım ve Marcus'u asla tanımazdım. Düşüncesi bile ürkütücü."

Lee sessizce, "Aynı fikirdeyim," dedi.

Maggie, "Bana gerçek ailemden çok daha yakın oldunuz," diye devam etti. "Sonunda üvey annemden nefret etmeyi bıraktım. Zaten beni bu kadar etkilemesine neden izin vermişim ki?"

Charm, "Çünkü mutsuzdun," dedi.

"Bu saçmalık, demek istediğim, öyle dersek burada mutlu olduğum anlamına gelir. Bu da kulağa garip geliyor."

Charm, "Seni mutlu eden diğer insanlardır," dedi. "Ünlü olmak veya çok paranın olması veya çok parlak mücevherler değil. Bunu söyleyeceğim asla aklıma gelmezdi. Gideceğime çok üzülüyorum."

Maggie, "O yeni yerde sonsuza kadar tek başına olmayacaksın," dedi. "Biz de eninde sonunda on altı olacağız. Senin doğum günün ne zaman, Lee?"

"Kasım."

"Ah, tamam. Göz açıp kapayıncaya kadar kasım olacaktır!"

Çocuk parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Sizce yetişkinler kampı uniseks midir? Çünkü, bilirsiniz, böylesi bir ilk."

Charm, "Umarım bir araç gönderirler," dedi. Üzerinde düşünmek istemiyor ama pratik olmaya çalışıyordu. "Her neresiyse oraya kadar yürümek istemem. Yanımdaki iki koca bavulla oraya hayatta ulaşamam."

Alasdair bu karşılıklı takdir etmeler sırasında kendini huzursuz hissetti. Güzel sözlerin hiçbiri onun için değildi ve birlikte geçirilen özel bir ânı mahvettiğini düşündü. İki aydır buradaydılar ve bu çocukları çok fazla tanımıyordu. Yakınlıklarını kıskandı. Boş vaktinin büyük bir kısmını Jody ve Christina'yla geçiriyordu ama Jody artık içine kapanmıştı. Keşke her şey farklı olsaydı ama Jody daha çok bir "onlar ya da ben" insanıydı. Jody'yle geçirdiği vakit için pişman değildi ama bedeli diğerlerinin arkadaşlığından yoksun kalmak olmuştu.

Lee bakışlarını kaldırdı ve Charm'ın yüzünü inceledi, detayları zihnine kazımaya çalıştı. Sahte bronzluğu uzun zaman önce kaybolmuş ve yerini gerçek güneş yanıkları almıştı. Şimdi gözüne daha güzel görünüyordu, daha doğaldı, fabrikadan çıkmış gibi durmuyordu. Artık çok fazla makyaj yapmıyor, elinde kalanları da kabindeki kızlar gecelerine saklıyordu. Serbest bıraktığı sarı saçları omuzlarına düşüyor ve bal rengindeki yaz ışığı her bir saç telini aydınlatıyordu. Kendi ailesi dışında kimseye bu kadar yakın hissetmemişti. Kızı korumak istiyor ama burada onu bile yapamıyordu. Öfkeli ve işe yaramazdı. Söylemek istediği çok fazla şey vardı ama yeterince vakit yoktu.

Kızı hep böyle, güneşin altında ışıldarken hayal edecekti. Yaşanan acılar sona erdiğinde bu görüntüyü zihnine getirecek ve gülümseyecekti.

Charm, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bana öyle bakmaya devam edersen gözlerin yorulacak."

Lee gözlerini kırpıştırdı ve diğerlerinin sırıttığını fark etti.

"Keşke seninle bir gün çıkabilseydim diye düşünüyordum, hepsi bu," diye mırıldandı. Kendini garip hissetti.

Maggie bakışlarını kaçırdı. Marcus da ona benzer bir şey söylemişti. Üzerinde ismi olan tahtaya baktı ve hafifçe gülümsedi.

Charm, "Çıkmak?" diye kıkırdadı. "Ah, burada çok havalı yerler var. Sence yemek salonu mu yoksa kapının önü mü yoksa gözetleme kulesi mi daha güzel? Ne giyeceğimi bile bilmiyorum. Biraz plastik eritip kendime yeni ayakkabılar yapmalıyım."

Lee'nin gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Aklına fantastik bir fikir geldi. Bunu daha önce düşünemediğine inanamıyordu. Yüzü aydınlandı ve az kalsın her şeyi yumurtlayacaktı. Sonra kendine engel oldu.

"Hey, Alasdair," dedi. "Christina'yı geri götürebilir misin? Saat yakında sekiz olacak."

İskoç cevap vermedi. Bunun ne olduğunu biliyordu. Lee onu istemiyordu. Grubun bir parçası değildi ve her ne söyleyecekse kendisine güvenmiyordu. Bir süre diğerlerine baktı, neler olup bittiğinin farkında olduğunu Lee'nin de anlamasını bekledi. Böyle ucuz bir numarayla gönderilmek acı vericiydi ama bu şüphe duvarını inşa eden bizzat oydu ve kimseden daha fazlasını bekleyemezdi. İstemeyerek de olsa yerinden kalktı ve Christina'ya onunla gelmesini söyledi.

Kız, "Ben gitmek istemiyorum," diye itiraz etti. "Jody beni üzdü."

Alasdair, "Sen de geliyorsun," dedi. "Burası soğumaya başladı."

Küçük kız dudak büktü ve çocuğun peşinden gitti.

Charm, Lee'ye, "Tanrım, çok kabasın," dedi.

Lee, "Bir şey söyleyeceğim," dedi. "Ve onun duymasını istemedim. O da bunu anladı."

Spencer ve Maggie yerlerinde huzursuzca kıpırdandı. Maggie, "Siz ikiniz yakınlaşacaksanız," dedi. "Biz de gidelim."

Lee, "Tanrım, hayır," dedi. "Gitmeyin. Size güvenebileceğimi biliyorum. Benim ailem gibisiniz ve söyleyeceğim şey... önemli. Bu kampın en büyük sırrı diyebilirim."

Sesindeki ciddiyetle sırtlar dikleşti ve herkes öne eğildi.

"Size delilik gibi gelecek biliyorum," diye fısıldadı. Kimsenin kendilerini duymayacağından emin olduktan sonra devam etti. "Ama gerçek olduğu konusunda sizi temin ederim. Bu gibi şeyleri uyduracak biri değilim ve..."

Charm, "Ah, çıkar şu baklayı!" dedi.

"Ben Ay Büyücüsü'ne gittim."

Bir şey söylemelerini bekledi ama sadece baktılar.

"Beni duydunuz mu?" diye sordu.

Maggie, "Ben devamını bekliyorum," dedi.

Lee başını iki yana salladı. Bunun inanılması zor bir şey olduğunu biliyordu ama şansını denemeliydi.

"Pekâlâ," dedi. "En başından anlatayım. Bu şey ilk başladığında, çok uzun zaman önce, isyanlar ve ateşlerden önce, kötü çocuklarla takılıyordum. En önemli şeyin bizim işimiz olduğunu düşünüyordum, benim hayatım buydu. Şimdi düşünüyorum da yaptıklarımla gurur duymuyorum ama benim gibi bir yerde büyüdüysen kendini iyi hissetmek için yapabileceğin çok fazla şey olmuyor. Bizim kendi savaşımız vardı ve bir çocuk kitabıyla ilgili saçmalıklar ilgimizi çekmiyordu. Her neyse, bir akşam bir kavgaya gittik. Bizimle bir başka çete arasında. Ortalık fena karışacaktı. Bıçaklar ve sopalarla gittik, hatta birimizin tabancası bile vardı. Hayır, ben değildim."

Bir süre duraksadı, senenin başında yaşananları hatırlamaya çalıştı. Yer altındaki parka girerken adrenalinin vücuduna pompalandığını hissedebiliyordu ve hareket eden her şeyin canını yakmaya niyetliydi.

"Evet. Oraya gittik, karşılarına çıktık, ama... onlar sadece birer çocuktu. Yanlarında da sadece bir kitap getirmişlerdi. Biz ne olduğunu anlayamadan bize okumaya başladılar. Önce gülmeye başladık. Sonra benim dostlarım gülmeyi kesti. Onaylar gibi başlarını sallıyorlardı. Korktum ve kaçmak istedim ama sonra bir kalp krizine benzer bir sancı hissettim, sanki boğuluyordum. Ardından kendimden geçtim. Uyandığımda Ay Büyücüsü'ndeydim."

Maggie, "Sen Vale hayranlarından biri miydin?" diye sordu. "Seni ele mi geçirdi? Hastalıklılardan biri miydin? Büyüyü nasıl bozdun?"

Lee, "Hayır!" dedi. "Sana orada uyandığımı söyledim ama bir köylü veya bir şövalye veya o lanet olasıca peri masalından biri değildim. Kendim olarak uyandım."

Spencer, "Bu mümkün değil," dedi. "Kimse orada kendi olarak uyanamaz. Bu olayın amacı bu."

"Ben uyandım ve her gittiğimde aynısı oldu."

Charm, "Sen ciddi misin?" diye mırıldandı.

Lee başıyla onayladı. "Uzun bir süre, oradayken görünmezdim. Kimse beni göremiyor ve duyamıyor, ben de bir şeye dokunamıyordum. Bu çok garipti ama alıştım, aslında alışkanlık yaptı. Tanrım, oraya gitmeyi ve yeni şeyler görmeyi dört gözle bekliyordum. Sayfalarda gördüklerimin karşısına çıkacaktım. Kitapta birinin anlatıldığı yere yaklaştıysam ona yakın bir yerde ortaya çıkardım. Gerçi bu hâlâ oluyor, bunun bir freni yok. Sonra bir gün karda ayak izleri bırakmaya başladım. Bir diğer gün bulanık bir gölgeydim, gittikçe daha somut bir şekil alıyor ve her seyahatte daha da güçleniyordum. Bu yüzden, artık oraya gidersem, oradaki zombi halkı da sizin gibi beni görebiliyor."

Diğerleri bunu sindirmeye çalıştı. Lee dışında bir başkası anlatsa bu hikâyeye asla inanmazlardı.

Şaşkın yüzlere bakıp "Şimdi elmaların nereden geldiğini biliyorsunuz," dedi.

Maggie afalladı. "Olamaz!" diye tısladı. "Onlar oradan mıydı? Onlar yüzünden başım belaya girdi. Jody onları bana Jangler'ın verdiğini düşündü."

Spencer, "Bekle," dedi. "Gerçekten oradan bir şeyler getirebiliyor musun? Bu... harika!"

"Orası gerçek bir yer, burası gibi, bazen bana buradan daha gerçek geliyor."

Maggie, "Bir saniye," dedi. "Sen oradan bir şeyler getirebiliyorsan biz burada neden aç kaldık?"

"Çünkü kendini süpermarkette bulmak gibi değil! Orası çılgın bir yer. Gördüğünüz hiçbir yer gibi değil. O kitap orada neler olduğuyla ilgili en ufak bir fikir vermiyor. Ortalıkta bir sürü tehlikeli şey var, hemen hemen her yerde. Son gittiğimde o kadar korktum ki o günden beri oraya dönmeye cesaret edemedim."

Spencer endişeyle, "Jangler ve muhafızlar bunu öğrenirse," dedi. "Seni hemen öldürürler. Bunu yapmak zorundalar. Sen kaçak bir unsursun, onların kutsal dünyasında radikal bir özgürsün. Hepsi için büyük bir tehditsin, değil mi? Senin yapabileceğin şeyler... Bize neden söylediğini anlamıyorum. Kimseye söylememeliydin."

Lee alnını sildi ve iç geçirdi. "Bazı sırlar o kadar büyük ki kendine saklayamıyorsun," dedi. "Artık birine anlatmam gerekiyordu. Burada kaldığımız süre boyunca içimi kemirdi durdu. Ayrıca, yardımınıza ihtiyacım var. Maggie haklı. Bize verdikleri çorbayla uzun süre idare edemeyiz. Oraya tekrar gidip yiyecek getirmem gerek. Ama önce yapmam gereken başka bir şey var..."

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme vardı; Charm'a baktı.

Kız, "Ne?" diye sordu.

"Randevumuz için seni oraya götürebilirim," dedi. "Seni benimle Ay Büyücüsü'ne götürmek istiyorum."

24

İlk şoku üzerlerinden attıklarında oturup konuşacak vakitleri kalmamıştı. Spencer saatine baktı ve neredeyse sekiz olduğunu gördü. Dışarı çıkma yasağından önce ancak kabinlerine gidebilirlerdi.

Direğin üzerindeki karatavuk ötmeye devam etti. Garrugaska devriye atmaya başlayınca silahını çıkarıp kuşu vurdu.

Ayrı kabinlerde, Maggie ve Charm'ın aklında bir sürü şey vardı. Böylesi bir sırrı öğrendikten sonra nasıl uyuyacaklardı? Lee ve Spencer kabinlerinin asma katında saatlerce fısıldaştı ve bir plan yaptı.

Lee ertesi sabah Charm'la yalnız kalma fırsatı bulamadı. Hep yanlarında birisi vardı ve uzaklaşamadılar. Ancak iki çalışma grubu yolda yeniden bir araya geldiğinde karşılaştılar ve Lee kafasındakileri anlattı. Bu akşam deneyeceklerdi.

Akşam yemeğinden sonra Charm kendi kabinine koştu. Zaten bir şey yiyemeyecek kadar tedirgindi. Orada piknikte kendilerine verilen Ay Büyücüsü kıyafetlerinden bir kısmını bohça yaptı ve Lee'nin yanına koştu. Spencer merdivenlerde onu bekliyordu.

Çocuk dürüstçe, "Bol şanslar," dedi.

Charm çocuğa sarıldı ve ardından yukarı çıktı.

Asma kata çıkıp bir kahkaha attığında Alasdair içeri girdi. Spencer'ı bir nöbetçi gibi merdivenlerde dikilirken görene kadar aklına bir şey gelmedi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Spencer, "Birlikte biraz vakit geçirecekler," dedi. "Ben de rahatsız edilmelerine engel olacağım."

İskoç çocuk kaşlarını havaya kaldırdı. "Koruma olarak da seni mi tuttular? Her neyse, kız yakında gidecek. Bence kalan vaktini istediği gibi değerlendirebilir ama ben burada ikisinin seslerini dinleyemem. Ben dışarı çıkıyorum."

Spencer gülümsedi, aynısını içeriye giren Drew ve Nicholas'a da söyledi.

Charm, Lee'nin ne giydiğini görünce kıkırdamaya başladı. Çok komik görünüyordu. Spencer'ın pelerinini ve yeleğini ödünç almış, Alasdair'in piknikte taktığı yeşil başlığı çocuğun yatağının altından aşırmıştı. Altında ise her zamanki pantolonu ve spor ayakkabıları vardı.

Charm, "Komik görünüyorsun," dedi.

Lee yatağın üzerinde oturuyordu. Huysuzca başlığın kenarlarını çekiştirdi.

"Orada çok fazla dikkat çekmemek en iyisi," dedi. "Sen seninkini getirdin mi?"

Charm bohçasını yere koydu ve Lee'ye arkasını dönmesini söyledi.

Lee duvara bakarken, "Utangaç kız," dedi. "Çok uzun sürmesin. Saat zaten altı. Işıklar sönmeden buraya dönmemiz gerek. Unutma, çok fazla vaktimiz yok."

Charm sıradan kıyafetlerini çıkartıp uzun etekliğini ve yanında getirdiği fistanı giyerken Lee planı tekrar gözden geçirdi.

Kız, "Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi. "Bu bir numaraysa senin canına okurum."

"Yanımda kal ve ne dersem onu yap."

"Ah, hükmetmeyi seven bir dilenci!"

"Çünkü tehlikeli, tatlım. Yeterince izah edemedim. Belanın kokusunu alırsam veya bir şeyin görünüşünü beğenmezsem orayı hemen terk edeceğiz. Orada göğsümüze bir ok yersek burada da kanamaya başlarız. Orada ölürsek burada da işimiz biter. Geri dönerken benim elimi bırakacak olursan orada kapana kısılırsın. Bu hoş bir yolculuk değil. Bu ölümcül bir şey. Gerçek. Anlaşıldı mı?"

Kız, "Seni duydum," diye dalga geçti. Belindeki kemeri düzeltti, kemere bir deri kese asılıydı. Sonra keten külahı kafasına geçirdi.

"Bitti," dedi. "Şimdi bakabilirsin."

Lee arkasına döndü ve gülümsemesine engel olamadı. Kız çok hoş görünüyordu, hizmetçi kız rolüne bürünmüş bir prenses gibiydi. Eliyle yatağın üzerine vurdu ve kız beklentiyle, güvenle yanına oturdu.

"Bence en güvenli yer," dedi. Kızın elini tuttu. "Tarlalar olacaktır. Şatodan, ormandan, köyden ve cadının kulesinden uzakta. Yine de, hiçliğin ortasında bir yer bile güvenli olmayabilir. Orada her taşın altında bir sürpriz var. Ve bir de Kötü Çoban'a dikkat etmeliyiz, tam bir psikopat. Bulaşmak isteyeceğin son insan ve en beklenmedik anda ortaya çıkmak gibi bir huyu var. Tamam, hazır mısın?"

Charm, "Hayır," dedi.

"Hayır? Hayır da ne demek?"

"Düşündüm de, bu yaptığın şey çok hoş. Benimle güzel bir randevu ayarladığın için çok tatlısın ama ben kırsal kesim veya ona benzer bir yer görmek istemiyorum. Burada ondan yeterince var."

"O zaman? Büyük eğlenceler veya saray partileri isteme. Orada gece kulübü yok. Ismus bizi görürse kesin öldürüz."

Charm nazikçe başını iki yana salladı. "İstediğim öyle bir şey değil. Görmek istediğim tek bir manzara var. Lütfen izin ver, lütfen beni oraya götür."

"Neden bundan hiç hoşlanmayacağımı düşünüyorum?"

Kız yalvarırcasına bir bakış attı.

"Lütfen," dedi. "Annemi görmek istiyorum. Onu bulmama yardım eder misin? Şatodaki çamaşır evinde çalışıyor."

Lee kızın elini bıraktı.

"Ne?" diye haykırdı. "Adın Jody mi? Çünkü onun gibi saçmalıyorsun."

"Dünyada en çok istediğim şey bu," dedi. "Onu tekrar görmek. Lütfen!"

Çılgın bir fikirdi. O lanetli krallığın kırsal kesimine bile gitmek yeterince tehlikeliydi ama Beyaz Şato'nun içine girmek tam bir intihardı.

Ama kızın sesindeki çaresizliğin farkındaydı. Onu nasıl reddederdi? Yakında gidecekti ve belki de bir daha hiç görüşemeyeceklerdi.

"Hiçbir söz vermiyorum," dedi. "Belki de başaramayız. İstediğim yere çıkmak konusunda iyi değilim. Daha önce söylediklerimi ikiyle çarp. Ben söylediğim anda oradan çıkacağız."

Kız hevesle başını salladı.

Kızın elini tekrar tutan Lee, "Haydi yapalım," dedi. Kızın elleri şimdi heyecanla ısınmış ve pembeleşmişti. "Ama anneni bulsan bile senin kim olduğunu tanımasını bekleme. Orada gerçek olduğuna inandığı bir hayatı yaşıyor. Beni duydun mu? Mutlu bir son bekleme, çünkü onlar başka hikâyeler için, *Dans Eden Valeler* için değil."

Gözleri parıldayan Charm, "Evet, biliyorum," diye fısıldadı.

Çocuk kıza gözlerini kapatmasını söyledi ve kendisi de du-

raksadı. Bakışları kızın güzel yüzünde gezindi. Charm için gerçekten de her şeyi yapardı. Daha önce kimse için böyle şeyler hissetmemişti.

Bir süre sonra, "Hey," diye mırıldandı. "Şimdi gözlerini açabilirsin."

Charm, "Bir terslik mi oldu?" diye sordu. "İşe yaramadı mı? Bir daha dener misin?"

"Gözlerini aç."

Charm tedirgin bir biçimde gözlerini araladı ve parlak güneş ışığına bakarken gözlerini kırpıştırdı. Sonra ağzını iki eliyle kapattı. Parmakları arasından, "Aman Tanrım!" diye ciyakladı. "Buna inanamıyorum! İnanmıyorum! Ben bir şey hissetmedim. Bu harika, sen harikasın!" Minnetle çocuğun boynuna sarıldı ve yanaklarını hevesle öptü.

Ay Büyücüsü'nde sıcak bir yaz günüydü. Etrafı duvarlarla çevrili süslü bir bahçedeydiler. Özenle kesilmiş kare şeklindeki çalılar çiçeklerin sınırını belirliyordu. Bahçede güller, şakayıklar, aynısefa çiçekleri, zambaklar, kovançiçekleri, süsen çiçekleri, menekşeler ve karanfiller vardı. Charm daha önce hiç bu kadar parlak ve güzel renkleri bir arada görmemişti. Çiçeklerin birbirine karışan kokuları havaya tatlı bir güzellik katıyor ve sarhoş olmuş gibi ortalıkta uçuşan arılar bir çiçekten diğerine konuyordu.

Charm neşeyle görüntüyü ve kokuları içine çekti. Ayaklarının altındaki çimenler bile zümrüt yeşiliydi ve benekli papatyalar birer yıldız gibi parıldıyordu. Pembe kelebeklerden bir sürü kanatlandı ve öne adım atan Charm'ın etrafında dolaştı. Kelebekler uçarken bir formasyona sahipti ve birlikte büyük bir kalp çiziyorlardı.

Charm, "*Oz Büyücüsü*'ndeki yere benziyor!" diye haykırdı. Çocuksu bir şaşkınlık içerisindeydi. "Eski çantanın üzerine bun-

galov düşer ve Doroffy kendini rengârenk bir formda bulur, sonra da ürkütücü bızdıklarla karşılaşır."

Lee, "Pekâlâ, ama öyle bir yerde değiliz," diye hatırlattı. "Burası televizyonda veya filmlerde gördüğün bir peri diyarı değil. Burası daha çok Narnia gibi. Bunu unutma. Burada hiçbir şey güvenli değil."

Lee işaret etti ve Charm başını çevirince Beyaz Şato'nun duvarlarıyla surlarının gökyüzünü kapladığını gördü. Birbirini kuşatan üç duvarın içinde, kraliyet bahçelerindeydiler.

Charm aylar boyunca *Dans Eden Valeler*'in büyüsünün üzerinde işe yaraması için uğraşmıştı ama şimdi devasa şatoya bakarken her bir taşından ve bayrağından nefret ediyordu.

Lee, "Düşman topraklarındayız," dedi. "Bu hiç iyi değil. Bizi gören olursa buradan hemen çıkacağız, anlaşıldı mı? Ne olursa olsun, anneni yeni bulmuş olsak bile, anladın mı? Burada yakalanırsak işimiz biter."

Kız başıyla onayladı ve yüzünü başlığıyla gizledi. Lee, "Unutma," diye uyardı. "Dışarıda olmadığım sürece gerçek dünyaya -kendi gerçek dünyamıza- geri dönemem. Sebebini bilmiyorum ama binaların içinde işe yaramıyor. Annene ne söyleyeceksen söyle, sonra gidelim. Şimdi yanımda kal ve şu çamaşırhaneyi bulalım. Düşündüğüm yerdeyse, çok fazla..."

Duraksadı ve Charm'ı üzerinde kusursuz soluk pembe güller olan kafesli bir kemerin arkasına çekti. Çiçek yataklarında bir hareketlilik vardı. Bir şey alçak kare şeklindeki çalılara doğru ilerlerken yapraklar ve çiçekler kenara çekildi.

Lee bir parmağını dudaklarına götürdü. "Sakın ses çıkartma," diye fısıldadı. "Hiçbir şey de olabilir, bir hayvan da olabilir, belki de bir sincaptır ama hiçbirine güven olmaz. Burada hiçbir şey normal değil. Sevimli ve tüylü olması bizi yemeyeceği anlamına gelmez."

Charm kafes yapının boşlukları arasından baktı ve Lee'nin eline uzandı. Sonra çiçek yataklarından çıkan küçük merdiveni gördü. Bunu kim taşıyordu? Henüz göremiyordu. Buradaki sincaplar merdiven kullanıyor olamazdı. Merdiven birden durdu ve sarsıldı. Diğer ucu bir şeye takılmıştı. Beyaz bir kovançiçeği titredi ve cılız bir ses homurdanarak zorlandığını belli etti. Merdiven vahşice çekildi ve kovançiçeği bir ağaç gibi devrildi.

Bir ses, "Ah, biraz daha yana!" diye bağırdı. "İşte bu kadar! Şimdi işin çok zor! Bunu fark edecek, edecek."

Merdiven alçak çalılara yaklaştı. Durdu, öne eğildi ve çalıların tepesine dayandı. Sonra kafasında sazdan bir şapka olan süslü ve küçük bir yaratık açığa çıktı.

Lee, Charm'ın elini telaşla sıktı. Gitmek zorundaydılar, yüz ifadesi böyle diyordu. Ortalıkta dolaşmaları uygun olmazdı. Charm annesini bulmayı başka bir gün de deneyebilirdi.

Kız başıyla onayladı ve arkasına dönmeye hazırlanırken nefesini tutup Lee'nin elini bıraktı. Lee kıza döndü. Charm ne yapıyordu?

Charm çalının üzerine tırmanan figüre bakıyordu. Şimdi merdiveni arkasından çekiyordu.

Küçük bir adamdı, üzerinde yeşil deri bir yelek ve kısa bir pantolon vardı. Kafası vücuduna göre orantısızdı, kollarıyla bacakları kısa ve inceydi. Üzerindeki kayışlara ve kemerlere minik şişelerle kavanozlar asılıydı, hepsinin içinde farklı renklerde sıvılar vardı. Sırtında gümüş bir mala taşıyordu.

Lee, "Gitmemiz gerek!" diye tısladı.

Charm çocuğu kolundan tuttu ve kafes yapının boşluklarını işaret etti. "Bak!" dedi. "Kim olduğunu görmüyor musun?"

Kafası karışan Lee garip küçük adama baktı, şimdi çalının diğer tarafından aşağı iniyordu.

"Olamaz!" diye mırıldandı. "Bu olamaz!"

Sesi arzu ettiğinden daha yüksek çıktı. Küçük adam sesin geldiği tarafa baktı ve merdivenin son basamaklarını da indi, çimenlerin üzerinde yuvarlanınca şapkasını kaybetti. Hemen ayağa kalktı ve alarma geçerek üzerinde güller olan kafes yapıya doğru baktı.

"Kim var orada?" diye sordu. "Bu çiçek bahçesinde kim casusluk yapıyor? Çık dışarı! Yoksa muhafızları çağırırım! Seni oradan zorla çıkartırlar."

Şapkası olmayınca şüphe kalmadı. Lee ve Charm bu yüzü tanıyordu. Kendilerine tanıdık olan birinin çarpık bir karikatürü gibiydi.

Kız, "Marcus!" diye seslendi. Lee engel olamadan açığa çıktı. "Senin öldüğünü sanıyorduk!"

Küçük adam üzerine gelen kızı görünce geri çekildi ve malasını çıkartıp bir kılıç gibi havada salladı.

"Sen kimsin?" diye sordu. "Nazik Bahçe'de ne yapıyorsun? Burası sadece ast Kraliçeler ve Valeler içindir."

Kız, "Benim, Charm!" dedi. Küçük figürün yanına çömeldi.

"Bir tılsım mı istiyorsun?" diye sordu. "O zaman Psişik Bahçe'ye gitmelisin, şu tarafta. Yanlış yere, özel bir kraliyet bahçesine girmişsin. Siz hizmetçiler ortalıkta dolaşıp girmemeniz gereken yerlere adım atmamalısınız. Majestelerinden biri seni burada görürse ne olur? Seni döverler, her yerini morartırlar. Buraya kimin girmesine izin verilmemesi konusunda çok hassastırlar. Özellikle de Kupa Kraliçesi. Buranın kendi özel zevki olduğunu düşünüyor ve öyle davranıyor. Sanki kendine özel bir bahçesi zaten yokmuş gibi."

Endişeli gözlerle etrafına bakındı. "Sen benim şuradaki çiçeği kırdığımı söylemezsen ben de seni ele vermem. Kupa Kraliçesi

kovançiçeklerini çok sever, onları kendi tentürleri ve karışımlarında kullanır."

Charm, "Marcus," dedi. "Beni hatırlamadın mı?"

Minik figür, "Crocus," diye düzeltti. Yeleğinin üzerindeki çiçek şeklindeki altın broşu gösterdi. "Adım Crocus Weedy, bu Nazik Bahçe'nin gobliniyim. Bugün o her şeye burnunu sokan Kraliçe bütün değerli çiçeklerinin güzel koktuğundan emin olmak için beni buraya gönderdi. Ona göre kendi parfümleri yeterince güzel kokmuyormuş. Al, şunu bir kokla."

Malayı bıraktı ve kavanozlardan birinin ipini çözüp ağzındaki mantarı çıkardı. Kavanozu havaya kaldırdı ve Charm zambakların hoş kokusunu aldı.

"Çok güzel, değil mi?" Kavanozun ağzını kapattı. "Benim görevim her bir çiçeğin ağzından bir örnek almak. Yanımda her birinin kokusunu taşırım, her biri genç kızların rüyasıdır."

"Beni hatırlamıyor musun?"

"Benim gibiler senin gibileri tanımaz," dedi. Şapkasını taktı. "Bahçe Goblinleri uzun boylu olanlarla çok fazla konuşmaz; aslında birbirimizle bile çok fazla konuşmayız. Güvercinlikte uyurum, geceyi kuşlarla paylaşırım. Lordlar Bahçesi'yle ilgilenen yaşlı Juniper kırık bir çiçek yatağının altında uyur. Psişik Bahçe'den sorumlu Greengage ise bir odun yığınının deliklerine sıkışır."

Charm, "Ya Maggie?" diye sordu. "Onu hatırlıyor musun? Ve kazdığın tüneli? Ya o korkunç solucan yaratığı?"

"Tünel? Kazmak?" diye bağırdı. "Ben o ağır işleri yapmam! Onlar köstebekler ve köleler içindir. Biz Bahçe Goblinleri sonrasında onların pisliğini temizleriz. Malamla sadece kökleri çıkartır ve toprağı havalandırırım. Benim çimenlerimden uzak durdukları sürece solucanlarla bir derdim yoktur. Bahçe Goblinleri ortalığı güzelleştirmek için vardır: Yaprakları parlatır, örümcek ağlarına

çiy damlatır, eğreltiotlarını rulo yapar, çalıları biçip düzenli tutar, tomurcukları açar ve kelebeklere Majesteleri geldiğinde belirli bir desen çizmeyi öğretiriz. Hepsini birden yapmaya asla zamanımız yetmez."

Kız başını önüne eğdi. İşe yaramayacaktı.

Lee, "Gitmemiz gerek," diye seslendi.

Marcus'un yüzüne sahip goblin kafes yapıya doğru baktı. "Buraya erkekler giremez!" diye bağırdı. Öfkeyle hoplayıp zıplamaya başladı. "Hemen gidin! İkiniz de!"

Charm doğruldu ve uzaklaştı. Crocus kızın çömeldiği yerdeki ezilmiş çimenlere baktı ve şapkasını yere fırlattı.

"Şimdi büyük tarağımı alıp bu çimenleri taramam gerekecek!" diye homurdandı. "Kupa Kraliçesi buranın kusursuz olmasını ister! Sen koca ayaklarınla çimenleri ne hale getirdin, bir bakar mısın? Gidin, gidin! Sanki yeterince işim yokmuş gibi başıma iş açtınız. Gidin ki Nazik Bahçe'de işimi huzurla yapabileyim."

Charm, Lee'nin yanına döndü ve birlikte kemerin altından geçtiler, bahçeyi geride bıraktılar.

Charm, "Oydu," diye ısrar etti. "Marcus'tu."

Lee, "Marcus öldü," diye hatırlattı.

"Anlamıyorum. Böyle mi oluyor? Ölünce burada doğru düzgün bir insana değil de hiç kimseyi hatırlamayan bir ucubeye mi dönüşüyoruz?"

"Ürkütücü olduğunu biliyorum, kötü bir şaka gibi. Sanki eskiden olduğu şeyin parodisi gibi."

Charm, "Bir hayalet miydi yoksa gerçek miydi ya da neydi?" diye sordu. "Ruhu nerede?"

"Bilmiyorum ve buranın gerçekte ne olduğunu bile anlamıyorum. Tek bildiğim şey sağlıksız bir yer olduğu."

"Ben ona söyleyince Maggie ne diyecek?"

"Sence Marcus'un burada olduğunu bilirse kendini daha mı iyi hisseder?"

"Hayır..."

"O zaman gördüğün şeyi unut. Marcus gitti. Bırak öyle kalsın."

Charm ürpererek "Umarım ben de onun gibi buraya gelmem," dedi. "Benden ne olur? Bir ejderha mı yoksa bir heykel mi?"

Lee, "Bunun olmasına izin vermem," diye söz verdi.

Charm, annesini bulmaya çalışmanın iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. Ya onu tanımazsa veya hatırlamazsa, buna katlanabilir miydi? Böyle bir şeye dayanacak kadar güçlü müydü? Devam etmek için bütün cesaretini topladı. Düşüncelerle dolu bir sessizlik içerisinde avlulardan ve üstü kapalı yürüyüş yollarından geçtiler. Gözleri sürekli muhafızlarda ve Punchinello'lardaydı. Kimseyle karşılaşmadılar. Mekân terk edilmiş gibiydi. Bu durum Lee'nin hoşuna gitmedi.

"Bu iyi değil," diye mırıldandı. "Şimdiye kadar birini görmemiz gerekirdi. Herkes nerede?"

Charm dinlemiyordu. Bir sonraki kemerin ardından duvarların arasındaki iplere asılı keten gömlekleri ve yün çorapları gördü. İşte buydu.

Yüreği ağzında öne adım attı ve suları damlayan çamaşırların altından geçti. Sonra, dalgalanan çamaşırların arasından, tıknaz bir figür gördü. Büyük bir sepetten son çamaşırı almak için eğiliyordu.

Kadının üzerinde uzun bir etek ve geniş bir önlük vardı. Kollarını kızarmış dirseklerine kadar çekmişti ve son parçayı da özenle iplere astı.

Lee, Charm'a yetişince, "Bu o mu?" diye sordu.

Kız omzunu silkti. Bilmiyordu. Kadının kafasında çelik bir şövalye miğferi vardı ve vizörü inikti.

Miğferin içinden titrek bir şarkı gelmeye başladı. Kadın sepeti aldı ve en yakındaki binaya doğru yürüdü.

Lee, "Peşinden git," dedi. "Ama ilk tehlikede burayı terk edip kampa geri döneceğiz, tamam mı?"

Charm, "Takılmış plak gibi aynı şeyi tekrar edip duruyorsun," dedi.

Çamaşırların altından geçip kadının içine girdiği çamaşırhaneye doğru yürüdüler.

Miğferini çıkartıp bir kenara koyan kadın, "İşte bu kadar," dedi. "Haxxentrot'un kargaları şimdi gelip burnumu gagalasın, o beni bununla tehdit etmişti ama benim bir miğferim var. Sör Karanlıkgümüş'ün bana eski miğferlerden birini ödünç vermesi çok cömert bir hareketti. Gelecekte onun çamaşırlarına daha fazla özen göstermeliyim, onunkilerde en iyi kolayı kullanacağım."

Ocağın yanındaki sallanan sandalyeye oturdu ve çıkardığı işten memnun bir biçimde çamaşırhaneye baktı. İşleri henüz bitmemişti ama biraz dinlenmeyi hak etmişti. Ateşin üzerindeki bakır kapların dumanı çıkıyor, kaplar bir sonraki kirli çamaşırları bekliyordu ama ahşap takunyalarını çıkardı ve ağrıyan ayaklarını ovaladı. Sonra kızarmış ellerini inceledi ve parmaklarına üflemeye başladı.

Lee içeriye girince Charm'ın kulağına, "Bu o mu?" diye sordu.

Kız başını iki yana salladı. Hayal kırıklığıyla, "Bu o değil," dedi.

"O zaman ona annenin nerede olduğunu sor."

Lee kızı itti ve peşinden gitmeden önce başlığıyla yüzünü iyice gizledi.

Charm, "Özür dilerim," dedi.

Kadın parmaklarındaki çatlakları ve yarıkları incelemeyi bırakıp kafasını kaldırdı ve sandalyeden kalktı.

"Senin için ne yapabilirim, tatlım?" diye sordu. "Dövüşlerden sıkıldın, değil mi? Buna neden gerek görüyorlar bilmiyorum, zaten bütün dövüşleri ve yarışmaları Sinek Valesi'yle onun özel atı kazanıyor. Ben zaten turnuvaları çok fazla sevmem. Sanırım bana çok iş çıkardıkları için. Sonrasında kanlı tunikler ve gömlekler yıkanmak için bana geliyor. Uşaklara onları hemen buraya getirmelerini söylüyorum. Ama aptal çocuklar bunu hiçbir zaman yapmıyor, bu yüzden de çamaşırları bir hafta tuzlu suda bekletilip iyice dövdükten sonra kazanlara atmak zorunda kalıyor. Bütün bu işleri bu zavallı ellerle yapmak zorunda kalıyorum; burada bana yardım edecek bir browni de yok, çok yazık."

Beklentiyle Charm'a baktı, sonra gözlerini kısıp kızın arkasındaki başlıklı figürü inceledi. Yüzünü göremiyordu ve elleri ceplerindeydi.

Kız, "Dul Tallowax'ı arıyorum," dedi.

Kadının şaşkın yüzü aydınlandı. "O zaman daha fazla aramana gerek yok," dedi. "Çünkü o benim, sıradan bir kadınım ama iyi bir karakterim. Eteğin mi kirlendi, yoksa iç çamaşırların mı? Her tür günahı kaynatarak yok edebilirim, benim güzel hizmetçim."

Charm gözlerini kırpıştırdı. "Sen o olamazsın," dedi. "Sen benim annem değilsin, sen Dul Tallowax değilsin."

Kadın, "Annen?" diye tekrarladı. Daha yakından bakmak için çıplak ayakla öne çıktı. "Ben kimsenin annesi değilim. Ama kim olduğumu söylüyorsam oyum, bundan kadife bir başlıktan ziftin asla çıkmayacağını bildiğim gibi eminim."

Charm başını iki yana salladı ve Lee'nin yanına geri döndü. Mutsuz bir ses tonuyla, "Bu o değil," dedi. "O nerede?"

Çocuk ellerini ceplerinden çıkardı ve nazikçe kızın omuzlarına dokundu. Bunu daha önce söylemesi gerekirdi.

"Evet, o," dedi. "O orada bir yerde. Unutma, o lanet olasıca kitapta bir sürü karakter olabilir ama onlardan biri olduğuna inanan milyonlar var. Burada bizim karşımızda duran o karakterin en baskın versiyonu, tıpkı kız ve oğlan valeler gibi. Odaklanmalısın. Daha yakından bak, kimi görmek istediğine odaklan."

Charm anlayamıyordu ama arkasına dönüp kadına tekrar baktı ve düşüncelerini annesinin yüzüne odakladı.

Dul Tallowax tedirgin gözlerle ikiliye baktı. "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Başlıklı adamın siyah ellerine şaşkın ve endişeli bir bakış attı. "Sizinle boş boş konuşacak vaktim yok. Nasıl bir oyun oynuyorsanız ilgilenmiyorum. Söyleyecek bir şeyiniz yoksa yıkayacak çamaşırlarım var, benim gibi dürüst bir kadını işinden gücünden ettiğiniz için utanmalısınız. Gitmezseniz gidip maşalarımı alır ve bacaklarınızın arkasına takarım."

Kadının şekli konuşurken titremeye başladı. Charm gözlerine inanamayarak nefesini tuttu. Kadının görüntüsü bulandı ve değişti, önce daha uzundu sonra daha kısaydı, ardından zayıfladı ve kısaldı. Her saniye karşısında farklı bir kadın duruyordu. Sadece kıyafetler aynıydı; kollar, gövde, yüz... Diğer her şey değişiyordu. Bir kitabın sayfalarına hızlı göz gezdirmek gibiydi. Türlü türlü insanlar uzun eteklerin içinde belirdi: farklı yaşlarda, farklı büyüklüklerde, farklı ırklarda. Charm sonunda ciyakladı ve uzanıp kadının elini tuttu.

Karşısında duran annesi Bayan Benedict'in yüzüydü. Charm dokunduğu anda hızla değişen görüntüler sona erdi.

Dul Tallowax şaşkın bir bakış attı. Karşısında duran ve ağlayan hizmetçi kimdi? Boynuna dolanan çaresiz kollardan kurtuldu ve geri çekildi, afallamıştı ve söyleyecek bir şey bulamadı.

Kız, "Benim," dedi. "Charm, kızın. Charm Benedict. Beni tanıyorsun."

Kadın ellerini ovaladı. Kız aşırı heyecanlıydı ve böylesine bir gösteri rahatsız ediciydi.

Charm, "Lütfen, anne," dedi. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bunu yapma. Beni tanımıyor olamazsın. Bu yüzü iki yaşına bastığından beri boyuyorsun. Benim gibi birini unutamazsın."

Dul, "Buna bir son ver!" diye azarladı. "Gözlerim bu günden önce seni hiç görmedi. Neden bana böyle bir kötülük yapıyorsun? Yoksa sen Maça Kızı Valesi veya Joker misin? Bunlardan birisi benim gönderdiğim çamaşırlardan memnun değilse bile bu çok zalim bir intikam şekli ve bunu hak etmedim."

Charm, "Plan'ı hatırla!" diye devam etti. "Birlikte alışverişe gittiğimiz günleri hatırla. Ya birlikte futbolcuların takıldığı kulübe gidişimiz? Sadece on dört yaşındaydım ama içeriye kolaylıkla girdim ve o herif bana asılınca sen yüzüne bir tokat atmıştın. Ben afallamıştım çünkü çok ünlü biriydi ve eve bir taksiyle dönmüştük. Ya pis kokulu turşular? Bir şey hatırlamalısın!"

Kadın dudaklarını ısırdı ve uzaklaştı. Bunun bir numara olmadığının farkındaydı. Zavallı kızı ay çarpmıştı.

"Daha önceki kaba sözlerim için beni affet," dedi. "Alarma geçtiğim için söyledim. Şimdi beyninin ateşlendiğini ve başlıklı arkadaşının senin doktorun olduğunu anladım. Ona dikkat edin, bayım. Böylesine genç ve güzel bir kızın bu kadar acı çekmesi çok üzücü."

Charm, "Ben deli değilim!" diye bağırdı. "Görmen için ne yapabilirim? Nasıl?.."

Aklına bir şey geldi, üzerindeki korseyi yırttı ve yere attı, sonra yün eteği de çıkartmaya başladı. Dul Tallowax bu skandalı görmemek için gözlerini elleriyle kapattı.

Alt etekliği içindeki Charm belini gevşetip çıplak karnını gösterdi. Pembe taş göbek deliğinde parıldıyordu.

"Bak!" dedi. "Bunu yaptığımda sen de benimleydin. Yüzün yemyeşil oldu ve az daha kusuyordun."

Kadın hâlâ bu şok edici manzarayı görmemek için gözlerini kapatıyordu.

Charm, "Sen benim en iyi dostumdun," diyerek ağladı. "Diğer kızlar ve anneleri gibi değildik. Biz özeldik, biz yakındık, kardeş gibiydik. İçinde bir yerde bunu hissediyor olmalısın. Kalbinde bir yerde biliyorsun, bilmelisin. Orada bir yerde büyük bir boşluk olmalı, biliyorum, çünkü o boşluk benim."

Charm'ın hayal kırıklığı ve öfkesi çok fazlaydı, dayanamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Lee başlığını geriye atıp kıza sarıldı ama Charm geri çekildi, rahatlatılamayacak kadar üzgündü.

Çamaşırcı kadın çocuğun yüzünü görünce, "Aman Tanrım!" dedi. "Sen hangi yabancı diyardan geldin? Orası her neresiyse güneş orada çok daha yakıcı olmalı."

Lee, "Evet, öyle," diye dalga geçti. "Çok uzun yoldan, Peckham çölünden geldim. Yüce Nike'a tapan dini bir topluluğun üyesiyim, Adidas kutsal tapınağına mensubum."

Dul Tallowax hayranlıkla dinledi ama dikkatini Charm'ın üzüntüsü tekrar bozdu. Birini bu halde görmeye dayanamıyor ve bu zavallı çocuk çok üzülüyordu. Kıza acımamak mümkün değildi. Kimseyi bu halde görmeye dayanamayan yufka yürekli bir kadındı.

"Tamam, tatlım," diyerek kızın sırtına hafifçe vurdu. "Üzülme. Senin gibi güzel bir yüzün böyle gözyaşlarıyla yıkanmaması gerek. Senin yüzüne en çok güneşli gülümsemeler yakışır. Gerçek annen her kimse eminim seni böyle görmek istemez."

Lee, "Neden ona sarılmıyorsun?" diye sordu.

Kadın, "Bunu yapamam," diye itiraz etti. "Yabancılara sarılmak huyum değildir. Ben Kupa Kızı Valesi değilim."

Charm gözyaşları içerisinde, "Lütfen," dedi. "Sarıl bana."

Dul Tallowax tereddüt etti ama ne zararı olabilirdi? Kollarını uzattı ve kıza sarıldı. Charm başını kadının omzuna koydu ve gözlerini kapattı. Bir an için, gerçek dünyada olduklarını ve *Dans Eden Valeler*'in hayatlarını mahvetmemiş olmasını arzuladı.

"Seni seviyorum, anne," dedi.

Dul utanarak geri çekildi. Bu temas garip bir biçimde etkileyiciydi. Sanki kızın gözyaşları bulaşıcıydı, yanağından aşağıya akan gözyaşını elinin tersiyle sildi.

"Bir anne arıyorsan," dedi. "Neden Avcının Takibi'ne gidip orada Malinda'nın kulübesini bulmuyorsun? O bütün mutsuz kızların büyükannesidir."

"Ben gerçek annemi istiyorum, sahte bir anne değildi. Hayatımda yeterince sahtelik vardı."

"Ama o aramanda sana yardımcı olabilir. İyi kalpli ve cömert olduğu, güçlü büyüler yaptığı söylenir, her ne kadar artık emekli olduğundan bahsedilse de. Çoğu zaman benim de aklımdan ona gidip bir çamaşır yıkama büyüsü yaptırmak geliyor, böylece çamaşırlar kendi kendini temizleyebilir."

Charm, "Sıkı bir sarılış en iyi büyüdür," dedi. "Ben peri büyükannesinden hiçbir şey istemiyorum."

Dul Tallowax ne diyeceğini bilemedi. Atların ve yaklaşan insanların sesi duyuldu.

"Turnuva bitmiş," dedi. "Şimdi avludan geri dönüyorlar. Çok güzel bir gün geçirmiş olmalılar. Bütün şato oradaydı."

Lee yumuşak bir ses tonuyla, "Gitmemiz gerek," dedi.

Charm başıyla onayladı. Burada yapabileceği başka bir şey yoktu. Elinden geleni yapmış ve en azından annesine son bir kez sarılmıştı. Yeni kampta başına ne gelirse gelsin bu anıyla idare

etmek ve ona tutunmak zorundaydı. Eteğiyle birlikte bir kenara fırlattığı deri çantayı aldı ve kadına uzattı.

"Bu senin için," dedi. Gözyaşlarını sildi. "Kitap işe yararsa gelip seni bulacağıma ve sana para vereceğime söz vermiştim. Pekâlâ, tam olarak arzu ettiğim gibi olmadı ama hiç yoktan iyidir."

"Benim için bir hediye mi?"

"Evet."

Kalabalığın sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Sinek Valesi için tezahüratlar ve muhteşem atı Demirkalp için övgüler dile getiriliyordu. Lee buradan kaçmak için acele ediyordu. Başlığı bir kez daha kafasına geçirdi ve sabırsızca bekledi.

Dul, "Senin cömertliğini hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum," dedi. Çantayı açtı ve içine baktı. "Bunlar da neyin nesi?"

Charm'ın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Rimel ve Max Factor, dudak parlatıcı ve göz farı," dedi. "Olay ve Garnier vücut ve cilt bakım ürünleri. Elimde nemlendirici olarak sadece bunlar kaldı. Burada geçirdiğin süre içerisinde en çok nemlendiricileri özlediğini söylemiştin. Bu kremler aşınmış ellerinde harikalar yaratır."

Çamaşırcı kadın, "Ne güzel hazineler!" diye haykırdı. "Kupa Kraliçesi'nin karışımları bile bunların yanında sönük kalır. Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

"Bir kız annesine hediye veremeyecekse ne işe yarar?"

Lee, "Hemen gitmemiz gerek!" dedi.

Dul Tallowax çantaya sıkı sıkı sarıldı ve giden ikilinin arkasından baktı. Neden bahsettiklerini bilmiyordu ama kızın çok acı çektiği belliydi.

Birden, "Genç kız!" diye seslendi. "Ben senin annen olsaydım seninle gurur duyardım."

Charm son bir kez arkasına baktı. "Bir sonraki uyanışında bunu hatırlarsan," dedi. "Frank amcadan kurtul. O... düşündüğün gibi biri değil."

Bu sözcükler çamaşırcı kadın için hiçbir şey ifade etmiyordu. İki yabancı ortadan kayboldu. Harika hediyelerine daha yakından bakmak için sallanan sandalyesine geri döndüğünde üzerine bir hüzün çöktü. Çanta parmakları arasından kaydı ve göğsünü tuttu. Sanki birisi göğsünden kalbini çekip almıştı. Düşüncelerine mutsuz kızın yüzü doldu ve kapıya koştu.

Avlu boştu, sadece rüzgârda sallanan çamaşırlar vardı.

Dul Tallowax, "Geri dön!" diye haykırdı. Koştu ve iplere dolandı. "Lütfen, geri dön. Benimle biraz daha kal, kızım."

Gözünden yaşlar akıyordu. Sendeleyerek çamaşırhaneye geri döndü, aklında bir sürü şey vardı ve düşünceleri sanki serbest kalmaya çalışıyordu. Bu kızı daha önce, çok uzaklarda bir yerde, farklı bir evrende...

"Tatlı çörek hamuru," diye mırıldandı. "Benim tadım tatlı çörek hamuru gibi."

Bunu söyler söylemez bir mızrağın isabet ettiği atlı bir şövalye gibi yere yığıldı.

Bayan Benedict, "Ah, Tanrım!" diye haykırdı. Vahşice etrafına bakındı. Hatırladı. Kim olduğunu biliyordu. Her şeyi biliyordu.

Paniğe kapılarak "Charm!" diye bağırdı. "Charm! Neredesin? Bebeğim!"

Öne atıldı, kızının ismini haykırırken gözyaşlarını sildi.

"Gelip seni alacağım! Söz veriyorum!"

Sonra korkunç güçlerin etkisine girince ürperdi. Dul Tallowax'ın formu bir kez daha bulandı ve Bayan Benedict'in yüzü Ay Büyücüsü'nden sonsuza kadar soldu. Yerini Dul Tallowax'ın baskın hali aldı, uzun eteği ve önlüğü içerisinde bir

süre kararsızca sallandı. Sonra kendine geldi ve etrafa saçılmış ıslak kıyafetlere baktı.

"Benim yıkanmış çamaşırlarımı etrafa kim saçtı?" diye bağırdı. "O Joker olmalı! Aklı fikri fesatlıktadır."

Charm ve Lee gözlerini açtı. Tekrar yataktaydılar, kabindeydiler. Kızın yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"Teşekkürler," dedi.

Lee kızı öptü ve Spencer yukarı çıkana kadar kıza sarıldı. Spencer utanarak üst kata çıktı ve saatin sekize yaklaştığını söyledi. Charm kalktı ve kendi kabinine gitti.

Lee sırt üstü yatıp bakışlarını tavana dikti. O gün bilmiyordu ama ertesi gün hayatının en karanlık günü olacaktı. *Dans Eden Valeler*'in sebep olabileceği en kötü şeyleri ve acıları deneyimlediğini düşünüyor ama yanılıyordu. En kötüsü gelmemişti ve geldikten sonra ölene dek aklından çıkmayacaktı.

25

Lee ertesi sabah erkenden uyandı. Charm'ın yanında geçirebileceği hiçbir ânı kaçırmak istemiyordu. Giysilerini giyip dışarı koştu. Gökyüzü gri ve kapalıydı ama fark etmedi. Charm'ın kabinine koştu ve kafasını içeri soktu.

Kızlar bitkindi. Kimse Bakalit cihazların sebep olduğu derin uykuya alışamamıştı ve büyük bir kısmı hâlâ yerdeydi. Lee'nin neşeli yüzünü görenler inledi ve biri koşarak dışarı çıktı, kendi kabinlerindeki tuvalet kapalı olduğu için Esther'in kabinine gidiyordu.

Lee başını yana yatırdı.

"Hey, o nerede?" diye sordu.

Herkes kimden bahsettiğini biliyordu ve kendi aralarında kıkırdadılar.

Biri, "Ona sarılmak istiyorsun, onu öpmek istiyorsun..." diye şarkı söyledi.

Bir diğeri, "Tuvalete gitmiş olabilir," dedi.

Lee kıkırdadı ve dışarı çıkıp beklemeye başladı. Kahvaltıyı hazırlamak için ana bloğa koşan Maggie'yi gördü, kısa süre sonra Esther de peşinden gitti. Zaman geçiyordu. Yikker hâlâ gözetleme kulesindeydi. Punchinello, Lee'ye yukarıdan bakıyordu. Lee muhafızı umursamadı. Rahip olarak giyinmiş muhafız, midesini bulandırıyordu.

Kamp yavaş yavaş uyandı. Çocuklar dışarı çıktı, kafalarını kaşıdı ve esnedi. Duşlardan soğuk su geliyordu ve Charm'ın kabinindeki kızlar diğer kabinlerin tuvalet kuyruğuna girdi. Ama Charm neredeydi?

Yirmi dakika sonra, Lee endişelenmeye başladı. Bütün kabinlere sordu ama kızı gören olmamıştı ve tuvaletlerde de değildi. Mutfağa gidip Maggie'ye sordu. Maggie önceki akşam neler olduğunu öğrenmeye can atıyordu ama Garrugaska yanındaydı ve Esther'in yanında konuyu açmak uygun olmazdı.

Muhafızların sosislerini pişirirken, "Bir yerlerde olmalı," dedi.

Esther sırıtarak "Banyolara tekrar bak," dedi. "Orada saatler geçiriyor."

Punchinello, "Konuşmak yok!" diye azarladı. Bir parmağını saldırgan bir biçimde Lee'ye doğru salladı ve dışarı çıkmasını söyledi.

Lee ana bloğu terk etti, Charm'ın konferans salonunda olup olmadığına da baktı. İçinde korkunç bir şüphe vardı ve kızın kabinine koştu. Hayır, iki pembe Louis Vuitton bavul yerindeydi. Bunu görünce biraz sakinleşti ama kız neredeydi?

Jangler sabah okuması için çocukların toplanma vaktinin geldiğini çanı çalarak duyurdu ama Charm hâlâ ortalıkta yoktu. Maggie ve Esther de koşarak yerlerini aldı. Yüzbaşı Swazzle kafaları saydı, Lee etrafına bakındı.

Jangler dosyasına baktı.

"Öncelikle," dedi.

Lee, "Bir saniye," dedi. "Herkes gelmedi."

Jangler, Swazzle'a baktı.

Punchinello, "On ve dokuz," dedi.

Yaşlı adam listesine bir işaret koydu. "Her şey yolunda, herkes burada."

Lee, "Hey!" diye bağırdı. "Neler oluyor? O nerede?"

Diğer çocuklar huzursuzca kıpırdandı. Charm'ın kabinindeki kızlar aşırı mutsuzdu.

Jangler elini havada sallayarak "Charm Benedict'ten bahsediyorsan," dedi. "Gitti. Ve bir daha benimle o küstah ses tonuyla konuşursan seni kamçılatırım."

Lee haykırmamak için kendini zor tuttu. "Ne? Gitti mi? Ona ne yaptınız?"

"Birkaç saat önce buradan götürüldü. Kamp on altı yaşın altındaki anormaller içindir. Burada kalamazdı. İlk geldiğinizde bunu açıkça beyan etmiştim. Neden bu kadar şaşırdığını anlamıyorum."

Maggie, "Ama doğum günü on yedisinde!" dedi.

"Onu erken göndermenin daha uygun olacağını düşündüm. Böylesi bence daha iyi. Ansızın ve sessizce yapılırsa daha az salya sümük ve histeri krizi anlamına gelir, en etkili yöntem budur."

Lee, "Ne?" diye bağırdı. "Sen öldün! Duydun mu? Öldün!"

Çocuk öfkeyle öne atıldı. Yaşlı adamın gırtlağını sıkmak ve onu öldürmek istiyordu.

Bezuel hemen Lee'yi yere serdi ve yüzüne bastı. Lee muhafızın bacağını tuttu ve vahşice büktü. Muhafız ciyakladı ve çinçillasını savurarak yana savruldu. Lee yerinden kalkıp Jangler'ın üzerine atlamaya hazırlanırken Garrugaska silahını çocuğun alnına dayadı.

Lee, "Canın cehenneme," diye bağırdı.

Spencer, Lee'yi, "Sakın kıpırdama!" diyerek uyardı.

Lee kendini yere bıraktı ve hayal kırıklığıyla bir çığlık attı. Punchinello'lar çıkan sesin çok komik olduğunu düşündü ve hemen çocuğu taklit etti. Bezuel yerden kalktı ve kürklü ceketini temizledi. Sonra çocuğun kaburgalarına vahşi bir tekme attı. Diğer çocuklar yüzlerini buruşturdu ve başlarını yana çevirdi.

Maggie titreyen elini havaya kaldırdı. Jangler'a, "Lütfen," dedi. "Yetişkin kampı yakında mı? Ona yazabilir miyiz?"

Jangler, "Kız aptalın tekiydi," diye kendi kendine mırıldandı. "Aptal olma. Gitti ve bu kadar. İki ay boyunca onunla birlikteydin, ne söyleyeceksen söyleseydin. Söylemeyi unuttuysan bu senin hatan. Şimdi, günün ilk bölümünü okumadan önce, size ilgi çekici haberlerim var. Maça Kızı Valesi'nin davası bu sabah görülecek. Kara kalpli kız Felixstowe Felaketi yüzünden suçlu mu bulunacak yoksa aklanacak mı? Avrupa karıştı; insanlar şimdiden mahkeme binasının önünde toplanmaya başladı. Ve size harika bir haberim daha var, Lord Ismus'un Yüce Rahibesi Leydi Labella..."

Adam konuşurken Christina da Jody'nin kolunu çekiştirdi.

"Barbie gitmiş," diye fısıldadı. "Geri dönmeyecek. Artık mutlu olup kendine gelebilirsin."

Jody odaklanmamış bakışlarını kıza çevirdi. "Pazar günü Sally'yi görmen gerekirdi," diye mırıldandı. "Gösterişli kıyafetlerini giymişti. Şapkasını hafifçe yana yatırmıştı ve büyülü... büyülü... büyülü bir görüntüsü..."

Christina, Alasdair'e baktı. Çocuk başını iki yana salladı. Jody'ye ulaşmak mümkün değildi.

Lee perişan bir haldeydi. Charm'ın böyle götürüldüğüne inanamıyordu. Maggie çocuğun nasıl hissettiğini biliyordu.

Maggie daha sonra kahvaltıda, "En azından yaşıyor," dedi.

"O zaman bavulları neden hâlâ kabinde?"

"Ne dediğini duydun. Apar topar gitmiş. Muhtemelen arkasından göndereceklerdir."

Lee, "Elime geçirseydim o bunağı öldürecektim," dedi. "Bunu yapmayı çok istedim."

"Sence benim aklımdan hiç geçmemiş midir?"

Lee sabah minçet tarlasına nasıl gittiğini hatırlamıyordu. Yüzbaşı Swazzle onu azarlayıp kamçıyı sırtında şaklattığında bile bir şey hissetmedi.

Asık suratla iğrenç meyvelerden topladı, ne yaptığının bile farkında değildi. Charm'dan uzak durması gerektiğini kendi kendine söylemişti. Onunla bu kadar yakınlaşmamalıydı. Neredeyse Jody gibi delirmeyi dileyecekti. En azından acı çekmezdi. Charm'ın, her neredeyse, onu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Spencer aynı çalışma grubundaydı ve bir gözü hep Lee'nin üzerindeydi. Öğlen ortasında yanlarında bir araba durdu. Çocuklar da bundan korkuyordu. Şoför bu sefer hangilerini kurban olarak seçecekti?

Arkalarına dönmeye cesaret edemediler. İlgiyi üzerlerine çekmek istemiyorlardı. Kapı çarpıldı ve bir kadın kararlı bir ses tonuyla muhafızlara seslendi.

"Size bir şişe viski ve iki paket filtresiz sigara veririm ama karşılığında şuradaki pisliğin yanına gidip onun hakkında ne düşündüğümü söylemek istiyorum. İğrenç, pis anormaller!"

Yüzbaşı Swazzle teklifi hevesle kabul etti.

Kadının topuklu ayakkabıları orman yolunda tıkırdadı. Spencer nefesini tuttu. Bu öfkeli turistler için tercih edilen bir hedefti. Tedirgin bir biçimde yutkundu, minçetleri sepetine atmaya devam etti ve bakışlarını kaldırmadı. Ayak sesleri yaklaştı. Evet, işte gelmişti...

"Midemi bulandırıyorsun!" diye bağırdı. "Dön ve gözlerime bak, seni iğrenç ucube!"

Spencer şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kadın onunla konuşmuyordu. Başını yavaşça sola çevirdi ve orta yaşlı bir kadının çantasını Lee'nin sırtına geçirdiğini gördü. Spencer yanaklarının

içini ısırdı. Kadın bunu yapmamalıydı. Lee öyle bir ruh halindeydi ki her an patlayabilirdi.

"Yüzleş benimle, pislik! Seni kokuşmuş köpek boku!"

Çantayı kafasına geçirdi. Bu kadar yeterdi. Lee arkasına döndü ve yumruğunu kadının burnuna geçirmeye hazırlandı. Sonra son anda kendine hâkim oldu. Kadın kimseye belli etmeden göz kırptı.

"Bana vurmaya cesaret edemezsin, korkak!" diye dalga geçti. Muhafızlara tehlike olmadığını duyurdu. "Siz anormaller midemi bulandırıyorsunuz!"

Lee gözlerine inanamıyordu. Kadının üzerinde krem rengide bir etek ve ceket vardı. Ama kadını son gördüğünde keten bir başlık takıyor ve çamaşırhanenin kazanlarının yanında dikiliyordu. Gelen Charm'ın annesiydi.

"Ne?.."

Bayan Benedict yan gözle Punchinello'lara baktı. Aracın yanına gitmiş sigaraları paylaşıyor ve viski için tartışıyorlardı.

Kadın hemen, "Çok fazla vaktim yok," dedi. "Buraya gelmek için gece boyunca araba sürdüm. Dün siz gittikten sonra her şeyi hatırladım. Her şeyi hatırladım ve kendimi evimde buldum. O zamandan beri de plan yapıyorum."

Lee şaşkın gözlerle kadına baktı.

Kadın, "Bana bakmaya nasıl cesaret edersin, küstah pislik!" diyerek bir tokat attı.

"Çok üzgünüm," diye tısladı. "Bize bakıyorlar. Bakışlarını yere indir."

Lee, "Ah," diye mırıldandı. "Elin gerçekten ağırmış. Ama bak, senin..."

Kadın acı bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi. "Sizden önce diğer çalışma grubuyla karşılaştım. Oradaki kızlardan biri bebeğimi bu sabah gönderdiklerini söyledi."

Araca doğru ihtiyatlı bir bakış attı. Yüzbaşı Swazzle rütbesini kullanarak şişenin tamamına el koymuştu. Garrugaska iki sigara birden yakmış geri dönüyordu.

Kadın, "Daha fazla içki getirmeliydim," dedi. "Şimdi diğerlerine de biraz vermem gerekecek. Senin kim olduğunu bilmiyorum ama Charm sana güveniyordu ve senden hoşlanıyordu –hem de çok. Bu kadarı benim için yeterli. Sanırım senin inanılmaz bir gücün var, o çirkin dünyaya istediğin zaman girebiliyorsun ve orası seni ele geçirmiyor."

Lee başıyla hafifçe onayladı.

Kadın, "O zaman bu gücünü düzgün bir biçimde kullan!" dedi. "Sen bunu yapabilecek tek kişisin. Sen nadidesin. Bu harika bir yetenek, bir mucize. Bu gücün sana verilmesinin bir sebebi var. Onu kullan! Bebeğimi bulmama yardım edersen seni o kamptan çıkartırım."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Kadın, "Güven bana," dedi. "Yapabilirim."

"Boş konuşuyorsun. O muhafızların silahları var ve kurşun geçirmez yeleğimi evde unutmuşum."

"Silahlar? Hepsi bu mu? Bu ülkenin geri kalanının ne halde olduğuyla ilgili hiçbir fikrin yok. Görsen tanımazsın. Şeyler, yaratıklar -bu çirkin minçetlerden katbekat daha kötüler- her yerde. Nereden geldiklerini Tanrı bilir. Cehennem yeryüzünde. Sence her gün bunları ne için topluyorsunuz? Sence bunları ne yiyor olabilir?"

Garrugaska, "Sen!" diye haykırdı ve kadının konuşmasını yarıda kesti. "Daha fazla viski ver!"

Bayan Benedict huysuz görüntüsünü yeniden kazandı.

"Sadece o şişe vardı," dedi. "Daha fazlası yok."

Muhafız, "Ben Tarantula Suyu istiyorum!" diye devam etti.

Botunu yere vurdu ve mahmuzları şıngırdadı. "Ben Tabut Verniği istiyorum!"

Kadın, "O zaman meslektaşın şişesini paylaşsın," dedi. "Ona el koyması hiç adil değil."

Garrugaska geniş ağzının köşesinden dumandan bir halka üfledi ve kadını şüpheyle inceledi. Kadında yanlış olan bir şey vardı. Gözleri olması gerektiği gibi karanlık ve camsı değildi.

"Sen şimdi git," dedi. "Hemen. Arabana."

Kadın meydan okurcasına, "Henüz işim bitmedi!" dedi.

"Anormalin yanında çok sessizdin. Siz ne konuşuyordunuz? Garrugaska git diyor. Git buradan."

"Ona kutsal metni okuyordum, seni geri zekâlı!" diye azarladı. "Paramın karşılığını istiyorum. Daha henüz kasıklarını bile tekmelemedim! Bunu yapmadan hiçbir yere gitmem, seni şeytani, minnet nedir bilmeyen yaratık!"

Punchinello sırıttı. "Yap. Tekmele. İzleyeceğim."

Bayan Benedict, Lee'ye döndüğünde gözlerinde özür dilercesine bir bakış vardı. Artık vazgeçemezdi. Lee geri çekilmek istedi.

"Bu olamaz!" dedi.

Garrugaska silahını çekti. "Kıpırdarsan ölürsün," diye uyardı.

Charm'ın annesi tekme atmaya hazırlandı. Tam bu sırada Yüzbaşı Swazzle da Garrugaska'ya seslendi. Yaratık arkasına döndü ve Bayan Benedict'in tekmesi boşluğu dövdü. Lee onu koruyan melek hangisiyse ona teşekkür etti ve rol yapmaya başladı. Acıyla inledi ve kasıklarını tutarak yere düştü.

Yüzbaşı Swazzle, Garrugaska'yı arabanın yanına çağırıyordu. Gümüş burunlu muhafız yerde acıyla kıvranan Lee'yi neşeyle izledikten sonra komutanının yanına geri döndü.

Bayan Benedict yaratık uzaklaşınca, "Bu akşam," diye mırıldandı. "Saat on birde, kampınıza gelen yolun ayrıldığı yerde, bir

kamyon bekleyecek. Seni ve yanına almak istediklerini güvenli bir yere götüreceğim."

"Kamptan çıkmam mümkün değil!"

"Çıkmak zorundasın! Dışarıda seni çaresizce bekleyen biri var. Ben her şeyi ayarladım. Ama önce kızımın nereye gönderildiğini öğrenmemiz gerek."

"Yetişkin kampına gönderildi. Google'dan bulamaz mısın?"

Kadın yan gözle muhafızlara baktı. Yüzbaşı Swazzle el koydukları cep telefonlarından birini elinde tutuyor ve şişman parmaklarıyla tuşlara basmaya çalışıyordu. Resimli bir mesaj gelmişti ve açılmıyordu. Garrugaska telefonu işaret etti ve yeniden tartışmaya başladılar.

Kadın, "Yetişkin kampı diye bir yer yok," dedi. "Mayısın sonunda, kitabın etkisine girmeyen son yetişkinler, bir araya toplandı ve kurşuna dizildi. Şimdi anlıyor musun, kızıma ne olduğunu öğrenmem gerek."

Lee doğruldu. "Tabii ki," diye söz verdi. "Ama muhafızları, silahlarını ve dikenli telleri nasıl geçeceğimi bilmiyorum."

Kadın, "Sen çok iyi biri olmalısın," dedi. "Çünkü bebeğimin sana zekân için âşık olduğunu sanmıyorum."

Çantasını açtı ve yere ağır bir şey düşürdü.

"Dikenli teller için," dedi.

Lee yerdekinin bir tel kesici olduğunu gördü ve hemen cebine attı. Bu kadın da kızı gibi şaşırtıcıydı

Birden, "Charm, Brezilya cevizlerini sever miydi?" diye sordu.

"Ne?"

"Boş ver."

"Sadece düşün. Dediğim gibi, sana bu muhteşem yeteneğin verilmesinin bir sebebi var. Boşa harcama. O şeytani yere git ve bize yardım edebilecek, belki de hepimizi kurtarabilecek bir şey getir."

"Bunu çoktan düşündüm ama mızraklarla kalkanlar mermilere karşı işe yaramaz."

"Evlat, senin beynin ucuz pillerle mi çalışıyor? Biraz daha saçmalarsan bu sefer kasıklarını gerçekten tekmeleyeceğim. Ay Büyücüsü'nün en güçlü silahları kılıçlar veya arbaletler değildir."

"Bir saniye... Sen?.."

"Sonunda!"

"Bu delilik. Bunu yapamam. Sadece bir ağaçtan elmalar çaldım. Ciddi olamazsın."

Kadın öfkeyle, "Korkmuş ve tembel kıçını kaldırıp Ay Büyücüsü'ne git!" dedi. "Oraya git, ne gerekiyorsa yap, nasıl yaptığın umurumda bile değil, istersen birilerini öldür ama oradan çok önemli bir şeyi, Malinda'nın asasını getir."

Yüzbaşı Swazzle sonunda eklenen resmi açmayı başardı. Mesajı atan Yikker'di ve diğer çalışma grubunun yanındaydı. Yüzbaşı resme baktı. Bir saat önce kızların yanında fısıldaşan bir kadının resmiydi.

Yüzbaşı Swazzle viskiyi Garrugaska'nın eline tutuşturdu. Bu kadın kimdi? Neyin peşindeydi?

Swazzle, Charm'ın annesine, "Sen!" diye seslendi. "Ne yapıyorsun? Neden bu kadar çok konuşuyorsun?"

Bayan Benedict telaşla, "Gitmem gerek," dedi. Punchinello yanına geliyordu. "Asayı al, bebeğimin nerede olduğunu bul ve on bir de benimle buluş! Daha geç değil. Kamyon çok bekleyemez, ya o saatte ya da hiçbir zaman."

"Bekle, ben..."

Kadın geri çekilirken, "Yapmak zorundasın!" diye araya girdi. Aracının yanına yürüdü. "Tek şansın bu. Belki de dünyanın tek şansı bu! Unutma, tam on birde."

"Hey, birinin benimle buluşmaya can attığını söylememiş miydin?"

Kadın motoru çalıştırdı ve Lee'yi duymadı. Geri vitese taktı ve Yüzbaşı Swazzle kenara çekilmek zorunda kaldı. Sonra ilerlerken penceresini indirdi. Lastikleri ciyaklatarak frene bastı. "Evet! Brezilya cevizini çok severdi!"

Lee başını geriye attı ve gülmeye başladı.

İşine odaklanmış rolü yapan Spencer arkadaşının yanına gitti.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordu. "Kadın kimdi? Tanıdık gibiydi."

Lee, "O kadın," diye kıkırdadı. Hâlâ şaşkındı. "Benim kayınvalidem."

Lee günün geri kalanında kadının çılgın planını düşündü. Üzerinde düşündükçe çok aptalca olduğuna kanaat getiriyordu. Ay Büyücüsü'ne bir peri büyükannesinin asasını çalmak için geri dönmesine imkân yoktu. Muhtemelen yol ayrımında onu bekleyen bir kamyon da olmayacaktı. Charm'ın annesi kamyonu nereden bulacaktı ve kitabın etkisine girmeyen herkes vurulduysa kamyonu kim kullanacaktı? Bütün ana yollarda kontrol noktaları vardı ve limanlar için de aynısı geçerliydi ama bunlar iki ay önceydi. Şimdi muhtemelen her şey daha kötüydü. Her şeyi yarım yamalak yapılmış bir plan için riske atamazdı. Çaresizlikten yapılmış amatörce bir plana benziyordu.

Saat yedide öyle bir şey olacaktı ki fikrini tamamen değiştirecekti.

Maggie ve Esther mutfakta olmadıkları zamanlarda kampı topluyordu. Jangler'ın kabininin basamaklarını sildiler ve adamın kıyafetlerini yıkadılar. Saat beşte, Maggie ıslak bir bezle ulaşabildiği pencereleri sildi. Güneş çıkmıştı ve temiz camları aydınlatıyordu. Camlardan birinde yaklaşan bir minibüsün yansımasını gördü. Gelen en büyük sigara, puro, alkol, DVD ve sosis tesli-

matıydı. Sigaraları, alkolü ve şiddet içeren filmleri çok sevseler de sosislerden aldıkları keyfi başka hiçbir şeyden almıyorlardı.

Jangler her teslimatta malların aşağı indirilmesini seyrediyor ve buzdolabını büyük bir gösterişle açıyordu. Belindeki halkadaki anahtarları şıngırdatmaktan büyük keyif alıyordu.

Maggie'ye, "Maça Kızı Valesi mahkemede aklanmış," dedi. "Ben davayı canlı yayından izliyordum. Mahkeme salonu nasıl da gürültülü bir sirkti. Prensesin üzerinde son moda kıyafetleri vardı ve tüm suçlamalardan suçlu bulundu. Pişmanlığı ve af dilemesi çok etkileyiciydi. Felakette ölenlerin aileleri salondaydı, hâkimden ve jüriden kızın beraat etmesini istediler. Kurdeleler ve konfetiler fırlattılar, sonra da hep birlikte şarkı söylemeye başladılar. Şarkıya Vale ve hâkim bile eşlik etti. Şimdi sokaklarda kutlamalar var. Ne harika bir gün!"

Maggie, "Onun için iyi olmuş," diye mırıldandı.

Jangler ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi.

"Arkadaşının bu sabah yollanmasının sebep olduğu üzüntünün farkındayım," dedi. Empati göstermek hiç adama göre bir şey değildi. "Artık bir gelenek haline geldi, ne zaman sizden biri burayı terk etse, sebebini bilmiyorum ama muhafızların sosisinden yemenize izin veriyorum. Arkadaşınızın ve Maça Kızı Valesi'nin serbest kalmasının hatırına, bugün herkese birer sosis verebilirsiniz."

Maggie inandırıcı olmayan bir ses tonuyla, "Çok cömertsiniz," dedi.

Esther, "Ben hemen pişireyim!" diye gönüllü oldu. Çok açtı ve çorbadan öyle bıkmıştı ki adamın teklifini reddetmeyi hiç düşünmedi.

Yaşlı adam memnun bir gülümsemeyle gerekli on dokuz sosisi saydıktan sonra buzdolabını tekrar kilitledi.

Maggie adam gidince, "Bu yaşlı bunaktan nefret ediyorum," dedi.

Esther sosisleri pişiriyordu. "Ah, neşelen, kızım! Bu lezzetli sosislerden birini mideye indireceksin, kamptaki herkes gibi, bununla mutlu olmaya çalış."

Maggie kızın arkasından, "Senden de nefret ediyorum," dedi.

Çalışma grupları geri döndüğünde su, çorba ve Jangler'ın hediyesi olan sosisler yemek salonunda servis edildi. Yorgun çocuklar masalarda her zamanki yerlerini aldılar. Jody artık masada oturmuyor, bir köşeye sinip kendi yemeğini tek başına yiyordu. Alasdair ne yaparsa yapsın kızı birlikte yemek yemeye ikna edememişti. Kızın durumu gittikçe kötüye gidiyordu.

Punchinello'lar normalde çocuklar yemek yerken kendi kabinlerine gidip karınlarını doyururdu. Ama bu akşam farklıydı. Yüzbaşı Swazzle masaların arasında geziniyor, beyaz fötr şapkasını düzeltiyor, omzunda asılı makineli tüfeği tutarken diğerlerine bakıp sırıtıyordu. Yikker camlardan birinden içeri giren güneş ışığının aydınlattığı yerde dikiliyor, güçlü ellerini dua edermiş gibi birleştiriyordu. Boncuk boncuk gözleri çocukların yüzleri arasında gidip geliyordu. Garrugaska ve Bezuel sigaralarının dumanını havaya üflüyordu. Neyi bekliyorlardı?

Maggie mutfaktan on iki çorba kâsesiyle çıktı ve masaya koydu. Sonra Lee'nin yanında yerini alıp tedirgin gözlerle muhafızlara baktı.

"Bu neyin nesi?" diye mırıldandı. "Hayvanat bahçesinde beslenme saati mi? Bize bayat ekmek mi atacaklar? Çok şanslıyız."

Jangler, "Yine yorucu bir gün geçirdiniz," diyerek masaların arasında dolaşmaya başladı. "İlerlemenizden ve minçet meyve bahçelerinde çıkardığınız işten ne kadar memnun olduğumu söylemek zorundayım."

"Meyve bahçesi?" Alasdair kulaklarına inanamayarak burnundan soludu.

Yaşlı adam, "Bizim için bu gri dünyada güzel bir gündü," diye devam etti. "Maça Kızı Valesi beraat etti ve bizim bu geceyi kutlamamız gerek. Lütfen, yiyeceklerinizi soğutmayın. Afiyet olsun!"

Yüzbaşı Swazzle, "Sooosissssler..." diye kıkırdadı. "Lezzetli sosisssleeeer... Yiyin, yiyin!"

Çocuklar dikkatlerini yemeklerine odakladı. Muhafızlar ve Jangler gitmedi ama iğrenç gülümsemeleri daha da genişledi. Ne yapıyorlardı? Neden yemek yemelerini bu kadar ilgiyle seyrediyorlardı? Doğal olmayan bir durumdu ve çocuklar şüpheye düştü. Tedirginlikle yemeğin tadına baktılar. Jody köşede sosisini mideye indirdi. Vegan günleri sona ermişti. Aç bir yaratık gibi sosisi çiğnedi ve sonrasında parmaklarını yaladı. Ardından çorbasına geçti.

Lee yemeğini öne itti. Koca burunlu yaratıklar iştahını kapatıyordu.

Maggie, "Bence onu yemelisin," dedi. "Vücudunun proteine... Of!"

Küçük bir kemik parçasını ısırdı ve tabağın üzerine tükürdü.

"Ucuz malzeme," diye homurdandı.

Yüzbaşı Swazzle, "Sosssissslerrr..." dedi. Muhafızlar da aynısını tekrarladı. "Yapış yapış, pembe, lezzetli sosisler. Nam nam."

Lee yaşlı adamın yüzündeki heyecanlı beklentiyi okuyabiliyordu. Yaşlı adam bir şey söylemek istiyor ama kendini zor tutuyor gibiydi. Lee bu çılgın yerde neler olabileceğini tahmin etmeyi çoktan bırakmıştı. Bu kamp gerçekten tımarhane gibiydi. Herkes deliydi, Jangler, Punchinello'lar, Jody ve kabin arkadaşları, hatta kendisi bile. En azından Bayan Benedict'in aptalca planına uymayacak kadar akıllıydı. Midesi guruldadı ve pes etti.

Gözüne parlak ve gül renginde bir ışık takıldı. Gözünü alıyordu ve hafifçe kenara çekildi. Işığın nereden geldiğine bakınca Maggie'nin tabağından geldiğini gördü. Tabaktaki kemik güneş ışığını yansıtıyor, değerli bir taş gibi parıldıyor.

Lee yerinden kalktı ve tabaktaki cismi eline aldı. Üzerini temizledi, ardından korku ve şaşkınlıkla elinde tuttuğu şeye baktı. Arkasında, muhafızlar iğrenç kahkahalar atmaya başladı ve Jangler ellerini çırptı.

"İşte bu kadar!" diye dalga geçti.

Punchinello'lar hoplayıp zıplamaya başladı.

Lee ağzındaki sosisi tükürdü ve öğürdü. Titriyor, öğürüyor ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Daha fazla bir şey söyleyemedi ve elinde tuttuğu minik cismi titreyen eliyle havaya kaldırdı.

Kalp şeklinde, pembe bir taştı.

Birkaç saniye sonra yemek salonunda çocukların çığlıkları yankılandı. Masalardan kalktılar, öğürmeye başladılar, bazıları ağzını suyla çalkalayıp tükürüyordu. Bazıları hemen kustu, diğerleri de kusmaya çalışıyordu.

Maggie sandalyesinden sendeleyerek kalktı ve kapıya ulaştı. Kendini dışarı attı ve çimenlerin üzerine bıraktı. Lee dizleri üzerine düştü ve uludu. Tırnaklarını masanın bacaklarına geçiriyordu. Bu gerçek olamazdı. Böyle bir şey olamazdı. Hayat ona bunu yapamazdı.

Punchinello'ların neşesi her şeyi tasdikliyordu.

Jangler, "Ne kadar lezzetli bir yemekti!" diye şarkı söylemeye başladı.

Bir köşede duran Jody kargaşaya bakıyordu ama kafası karışmıştı ve neler olduğundan emin değildi. Sonunda ağzının köşesi hafifçe büküldü ve anladı. Kusan kızların kontrolsüzce gözyaşı döktüğünü ve birbirlerine sarıldığını gördü. Alasdair sandalye-

sinde donup kalmıştı. Spencer yerde iki büklümdü ve bir bebek gibi ağlıyordu. Yakınındaki Christina çığlık atıyordu. Elbisesinin önü Jody'ye ilk karşılaştıkları günü hatırlatıyordu.

Jody o güne dair başka bir şeyi hatırlayınca gülmeye başladı.

"Sonuçta haklıymış!" dedi. "Gerçekten de ağızda hoş bir tat bırakıyor. Ha ha ha!"

Alasdair kızın ne dediğini duydu ve yüzünü elleriyle kapattı.

Lee gözyaşları arasından Jangler'a baktı.

"Seni öldüreceğim!" diye yemin etti. Yaşlı adamın üzerine yürüdü. "Seni aşağılık!"

Yikker vahşi bir savaş narasıyla öne atıldı ve silahının kabzasını çocuğun kafasına geçirdi.

Lee'nin gözleri karardı, baygın yere düştü.

Jangler alkışladı ve Punchinello'lar kol kola girip etrafında dönmeye başladı.

Jangler, "Onlara on beş dakika verin," dedi. Teselli edilemeyecek durumdaki şoka girmiş çocukları işaret etti. "Sonra bu pisliği temizlesinler. Eğlence sona erdi. Salonun haline bakın. Daha sonra hepinize içkilerinizi vereceğim."

Muhafızlar kol değiştirdi ve diğer yönde dönmeye başladı.

Jody bir kedi gibi masalara doğru süründü. Tabaklardaki yenmemiş sosisleri aldı ve vahşi bir hayvan gibi ağzına tıktı. Tek bir parçayı bile geride bırakmadı.

Alasdair yüzünü sağlam eliyle kapatmış ağlıyordu.

26

Lee bir saat boyunca kendine gelemedi. Uyandığında başı çatlayacak gibi ağrıyordu ve kafatasının dibinde patates büyüklüğünde bir şişlik vardı. Hâlâ yemek salonunun zeminindeydi. Paspasların, kovaların ve yıkanan tabakların sesini duydu. Sonra hatırladı.

Fiziksel ve zihinsel acıyla dişlerini sıktı, yerden kalkıp doğruldu. Aklında tek bir düşünce vardı. Jangler'ın ölümünü seyredecekti, adamı elleriyle öldürecekti.

Nazik bir ses, "Hey," dedi. "Hemen kalkma. Çok büyük bir şişliğin var."

Lee yana döndü. Maggie yakındaki sandalyenin tepesindeydi. Alasdair ve Spencer yanındaydı. Hepsi hasta ve solgun duruyordu.

Lee, "O nerede?" diye sordu.

Alasdair, "Jangler dışarıda," dedi. Artık sadist adama Mainwaring demiyordu. Öyle bir adam için fazla masum bir takma isimdi.

Maggie, "Dışarı çıkma," dedi. "Muhafızlar içiyor. Bizden birinin delirip yaşlı adama saldırmasını bekliyorlar, böylece silahlarını kullanabilecekler."

"Ben adamın kafasını kopartıp tel örgünün diğer tarafına tekmeledikten sonra beni öldürebilirler. Sonrası umurumda değil. Ama bunu yapacağım. Sakın beni durdurmayın."

Yerden kalktı ve ağır adımlarla kapıya yürüdü.

Maggie, "Doğru düzgün yürüyemiyorsun bile!" dedi.

"Hallederim."

Spencer peşinden koştu. "Bunun çözümü bu değil!" dedi. "Bunun ne olduğunu sen de biliyorsun. Şimdi dışarı çıkarsan bir hiç uğruna öleceksin!"

Lee, "Hiç mi?" diye haykırdı.

"Evet. Hiç! O burada olsa böyle yapmanı istemezdi. Öfkelisin ve acının sona ermesini istiyorsun. Ben de aynı hissiyat içerisindeydim ama Marcus beni vazgeçirdi. Devam etmek zorundasın. Mücadele etmek zorundasın. Bunu yapamayanlara bu kadarını borçlusun. Ona bunu borçlusun!"

"Çekil önümden, çocuk."

"Önce beni devirmen gerek. Dışarı çıkıp Jangler'a saldırırsan birkaç saniye içinde ölürsün ve karşı saldırıya geçip bir fark yaratma şansımızı tamamen kaybederiz. Sana ne yapman gerektiği söylendi, bunu yap."

"O planın gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyorsan sen de delirmişsin."

"Evet, delirdim. Hepimiz delirdik. Artık akıllı biri kalmadı! Bu yüzden denemek zorundayız. Gerçekten işe yarayabilir. Çok aptalca ama dâhice! Ve alabileceğin en iyi intikam. Dışarıda vurulursan hiçbir şey elde etmezsin! Burada söz konusu olan sadece sen değilsin. Bu kadar bencil olmayı bırak! Bize, dünyanın geri kalanına ne olacak? Onun kabinindeki kızlar, bizden göz kulak olmamızı istediği kızlar, onlara ne olacak? O ne yapmanı isterdi?"

Lee, genç çocuğun gözlerine baktı. Spencer korkuyordu ama lanet olsun ki haklıydı. Lee hayal kırıklığıyla bir çığlık attı ve duvarı tekmeledi. Sonra, iradesini kullanarak içindeki hüzün ateşlerini söndürdü. Buz, buz gibi olmalıydı. İçindeki öfkeyi derinlerde bir yere, soğuk bir yere kilitlemeliydi. Vakti gelene

kadar öfkesi kilitli kalmalıydı. Şimdi, burada, ruhsuz olmalıydı. Düşünmeliydi.

Gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı. Başı zonkluyordu ve zihni karmakarışıktı ama doğru yolu buldu.

Sonunda, "Pekâlâ," diye fısıldadı.

Artık Bayan Benedict'in planı çok da aptalca gelmiyordu. Aslında Spencer bir konuda daha haklıydı: Artık tek mantıklı gelen kadının planıydı.

Elini Spencer'ın omzuna koydu ve teşekkür etti.

Ciddi bir ses tonuyla, "Bunu yapalım," dedi. "O da bunu isterdi."

Diğerlerine döndü.

"Bu akşam," dedi. "Buradan çıkıyoruz."

Maggie ve Alasdair birlikte, "Ne?" diye haykırdı.

Lee, Maggie'nin hâlâ önceki akşam neler olduğunu veya bugün Bayan Benedict'le neler yaşandığını bilmediğini fark etti. Neler olduğunu anlatmak üzereyken Alasdair'e şüpheci bir bakış attı.

İskoç çocuk, "Bana hâlâ güvenmiyorsun," dedi. "Artık bunu aşmadık mı? Bir şeyler planladığınızı zaten biliyorum. Sana şunu söyleyeyim, nasıl istiyorsanız öyle olsun. Ama doğrudan Jangler'ın yanına gidip seni ispiyonlar mıyım yoksa başka bir şey mi yaparım bilemiyorum."

Lee cevap veremeden dışarıdan çan sesi geldi. Spencer dışarı baktı.

"O," dedi. "Elinde kitap var."

Maggie, "Günün son kitap okuması," dedi. "Ciddi olamaz. Yaşadıklarımızdan sonra, yaptıklarından sonra..."

Alasdair, "Adam adi bir suçludan beter," dedi. "Hep böyleydi."

Lee ağzını sildi.

"Haydi," dedi. "O şeytani domuzun gözlerine son bir kez ba-

kacağım. Çünkü geri döndüğümde asla doğmamış olmayı arzulayacak."

Alasdair, "Geri dönmek?" diye sordu. "Nereden geri döneceksin?"

Lee burnundan nefes verdi ve yemek salonunu terk etti.

Spencer, "Seni provoke etmelerine izin verme," dedi.

Lee yüzünde ölümcül bir gülümsemeyle, "Öyle bir şey mümkün değil, evlat," dedi. "Şimdi buz gibiyim, kalbim dondu."

Jangler ve muhafızlar sabırsızca bekliyordu. Çocuklar kabinlerinden ve ana bloktan çıktı. Charm'ın kızları el eleydi. Bavullardan kızın kıyafetlerini çıkartmış, hem onu onurlandırmak hem de meydan okumak için kızın giysilerini giymişlerdi. Charm'ı kalpten sevmişlerdi. Esther ve ekibinin suratı asıktı. Hâlâ karınlarını tutuyorlardı. Esther'in yüzünde şok vardı. Drew ve Nicholas'ın midesi hâlâ bulanıyordu, bakışlarını önlerine indirip kendilerinden geçmemeye çalıştılar. Jody en arkadaydı. Tamamen içine kapanmıştı. Dışarıya sadece çan sesine itaat etme içgüdüsüyle çıkmıştı. Boş gözlerle uzaklara bakıyor, kampın etrafındaki ağaçları bile görmüyordu. Christina gidip Jody'nin yanında dikildi. Yedi yaşındaki kız Charm'ın kızlarından biri tarafından yıkanmış ve giydirilmişti.

Lee, Maggie, Spencer ve Alasdair gruba en son katılanlar oldu.

Yikker, "Acele edin!" diye azarladı. "Sıraya girin, sıraya girin."

Lee muhafızlara baktı. Jangler'a küfürler savurup bağırmadığı için hayal kırıklığına uğramışlardı. Elleri silahlarındaydı. Evet, Spencer haklıydı, bunun daha iyi bir yolu vardı. Tetikleri çekmeyi çok istiyorlardı. Çirkin yüzlerindeki memnuniyetsizliği gördü. Neredeyse acı çekiyorlardı.

Jangler, "Ne kadar hoş bir gece," dedi. Bunları söylerken çok keyif aldı. "Çünkü bu akşam için harika bir bölüm seçtim, Büyük Salon'da verilen kış ortası ziyafeti. Saray'da servis edilen ve

ağızları sulandıran yiyecekleri anlatıyor. Her kelimesine bayılacağınıza eminim."

Okumaya başladı ve her zamanki gibi bunu yaparken ileri geri sallandı. Çocukların midesi tekrar bulandı. Öğürmeden yiyecek düşünemiyorlardı. Ziyafetin tasvirleri Esther'in başını döndürdü ve kız sonunda bayıldı. Ardından bir başka kızla Nicholas kendinden geçti.

Punchinello'lar gakladı ve kıkırdadı. Bu manzara onlar için bir korku filminden daha eğlenceliydi. Şişelerinden birer yudum alıyor ve bir sonraki bayılacak çocuğun kim olacağını tahmin etmeye çalışıyorlardı.

Lee kalbinin kasıldığını hissetti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve damarlarında soğuk bir şeyin aktığını hissetti.

"Hayır," diye inledi. "Şimdi olmaz!"

Boğazı yanmaya başladı ve vahşice etrafına bakındı. Ona neler olduğunu biliyordu. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Burada birisi ilk kez Austerly Fellows'un sözcüklerinin büyüsüne kapılıyordu. Ay Büyücüsü'ne her kim gidiyorsa onu da yanında götürüyordu.

Maggie alarma geçti. Lee'nin titrediğini ve soğuk terler döktüğünü gördü. Elini tuttu. Çocuğun eli buz gibiydi ve tüyleri diken dikendi.

Lee, Maggie'nin farkında değildi. Bakışları Jody'nin üzerindeydi. Kız başını Jangler'ın sözcükleriyle uyumlu bir ritimde sallıyordu. Sonra vahşice titremeye başladı ve kendini öne attı. Yerde kıvrandı. Alasdair bir çığlık attı ve kızın yanına koştu.

"Krize girdi!" diye bağırdı. "Bana yardım edin. Biri kendine zarar vermesine engel olmak için kollarını ve bacaklarını tutsun!"

Muhafızlar Alasdair'e güldü, sağlam eliyle kızla mücadele ediyor. Christina da Jody'nin bacaklarından birini tutuyordu.

Lee'nin midesi bulanıyordu ve kulak zarları patlamak üzereydi. Ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Sonra öne devrildi. Spencer düşerken Lee'nin kolunu yakaladı ve Maggie elini tutmaya devam etti.

Yüzbaşı Swazzle, Alasdair'in çaresiz mücadelesine gülmeyi bıraktı ve kafasını yana çevirince Lee, Spencer ve Maggie'nin yere düştüğünü gördü. Punchinello diğer muhafızları dürtükledi ve birlikte kendinden geçen çocukları işaret etti.

Jangler okumayı bıraktı ve diğer hayatına geri dönerken mutsuzca iç geçirdi. Yere düşen çocuklara baktı ve sakalını sıvazladı. Dokuz kişi kendinden geçmişti. Jody'nin çırpınışları sona ermişti ve vücudu hareketsizdi.

Christina, Alasdair'e, "Ölüyor mu?" diye sordu.

Çocuk bilmiyordu ve Jody'nin vücuduna rahat bir pozisyon vermeye çalıştı.

Jangler kitabın kopyasını kolunun altına soktu. Sonra baygın çocukların arasında yürürken halinden çok memnundu. Lordu çocukların acı çekmesini emretmişti. Şimdi de acı çekiyorlardı. Bu akşam kâbusların ardı arkası kesilmeyecekti.

Lee, Maggie ve Spencer'ın başında dikilirken bu üçlüyü böyle görmenin çok güzel olduğunu düşündü. Kızı ayağıyla dürttü. Taş gibi hareketsizdi ve sanki ölüydü. Diğer ikisi de aynı durumdaydı, kendilerinde değillerdi. Bu aşırı garipti.

Diğer çocuklar inleyerek kendilerine gelmeye başladılar.

Alasdair hayal kırıklığıyla bir çığlık attı ve paniğe kapılarak geri çekildi.

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdı. "Bu ne? Ona dokunma, Christina!"

Jangler ve muhafızlar kızın yanına koştu, kendinden geçmiş kıza baktı. Kızın gözleri titreşerek açıldı ama gözlerinde...

Jangler, "Yüce Tanrım!" dedi. "Daha önce böylesini hiç görmemiştim. Bunun anlamı nedir?"

Punchinello'lar mutsuzca mırıldandı ve daha yakına girmedi.

Alasdair, "Ne anlama geldiğini sen söyle!" diye haykırdı. "Onun neyi var? Ona ne yaptınız?"

Christina, Jody'nin yüzüne baktı. Gözleri artık insan gözleri değildi. Parlak mavi camdan küreler gibiydi.

Jangler, "Çok sıradışı ve beklenmedik," dedi. "Sanırım sonunda Şafak Prensi'nin Krallığı'na geçti. Artık bir anormal değil. Kutsanmış olanlardan biri. Ne kadar harika bir olay! Bunca süredir değersiz bir pislikken. Tamam, tamam."

Alasdair duyduklarına inanamadı. "Öyleyse, artık Valelenenlerden biri mi?" diye sordu. "Ama gözleri neden böyle?"

Yaşlı adam bıyığını düzeltti. Düşünceli bir biçimde, "Bu kız çok acı çekmiş bir yaratık," dedi.

"Buraya geldiğinde öyle değildi!"

"Sanırım yürümekle uyumak arasında bir yerde sıkışmış durumda. Gerçek dünyada kim olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok ama çok sıradışı bir kişilik olmalı."

Alasdair kızın yanına çömeldi ve saçlarını okşadı.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Jody, beni duyabiliyor musun?" diye sordu.

Cevap gelmedi. Mavi gözler, gökyüzüne odaklanmıştı.

Jangler, "İşe yaramaz," dedi. "Cevap veremez. Hâlâ uyanık, kendi evinde. Tanrım, orada uyuyamayınca ve aptal rüyalar göremeyince çok yorgun düşecek."

"Onun için bir şey yapamaz mıyız?"

"Bir ambulans çağıracağım. Zavallı çocuğun bir doktora ihtiyacı var. Ben sadece gardiyanım ve artık benim sorumlu olduğum çocuklardan biri değil. Onu burada tutamam."

Telefon açmak için kabine girdi. Alasdair, Christina'yı kendine çekti.

Küçük kız Jody'nin yanına çömeldi ve küçük eliyle elini tuttu. Alasdair etrafına bakındı. Sonra Lee'yle diğerlerini gördü.

"Ah, hayır!" diye inledi.

Yanlarına koşup çocukları birbirinden ayırdı. Önce öldüklerini düşündü ama sonra nabızlarına baktı. Ardından yüzlerine tokat atıp isimlerini söyledi. Hiçbiri hareket etmedi.

Çaresizlik içinde, "Burada neler oluyor?" diye haykırdı. "Onları içeri götürmeme yardım edin."

Punchinello'lar tepki vermedi ve şişelerine geri döndü. Drew yanına geldi ama Nicholas buna yanaşmadı. Charm'ın kızları öne çıktı.

Lee kafasının arkasına dokundu. Şişlik hâlâ vardı ve acıyordu. Dişlerini sıkarak havayı içine çekti. Dondurucu hava başını daha da ağrıtıyordu. Sonra dizleriyle kollarının da donduğunu fark etti. Gözlerini açtı.

"Ah, ne?" diye haykırdı.

Maggie inleyerek "Otobüsün geldiğini görmedim," dedi. "Tek parça mıyım? Bakmaya korkuyorum. Her yer soğudu. O ses, korkunç bir düşüştü..."

Başka bir ses duyduğuna şaşıran Lee kıza baktı. Sonra yakındaki Spencer'ı görünce şaşkınlığı ikiye katlandı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Titreyen Maggie, "O kadar kötü mü?" diye sordu.

Lee, "Otobüs falan yok," dedi. "Gözlerini aç, tek parçasın. Hey, Şerif Woody, uyan."

Spencer gözlerini kırpıştırdı, sonra Maggie'yle birlikte gözlerini açtı.

Kızın nefesi ağzından buharlaşarak çıkıyor ve eski model trenlerin dumanına benziyordu. Kuşkucu diliyle etrafındaki havayı mavileştiriyordu.

Bir ormanın ortasındaydılar. Ağaçlar çıplaktı ve elmas tozlu dallardan buzlar sarkıyordu. Yer kalın ve bozulmamış bir kar tabakasıyla kaplıydı. Üç çocuk da karların üzerinde yatıyordu.

Lee doğruldu ve dizlerindeki karı silkeledi.

"Jack Frost olmaktan bahsederken böyle bir şey kastetmiyordum," dedi. Çıplak kollarını ovaladı ve Maggie'yi ayağa kaldırdı.

Maggie, "Geldik, değil mi?" diye sordu. Dişleri soğukta ve heyecandan takırdıyordu. "Ay Büyücüsü'ndeyiz!"

Spencer söyleyecek söz bulamadı. Şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Bu yer, New Forest'ta gördüğü gerçek ormanlara hiç benzemiyordu. Çikolata kutularının veya Noel kartlarının üzerini süsleyen ve gümüş parıltıya bürünmüş bir ormandaydı. Baktığı her yer bir ressamın rüyası gibiydi. Gökyüzü soluk bir altın rengiydi; tek eksik olan uzaktaki bir kilise kulesi ve vitray camlarından yansıyan ışıktı. Ama Şafak Prensi'nin Krallığı'nda kilise yoktu.

"Eee... buraya... nasıl geldik?" diye sordu.

Lee, "Siz Jody'yi görmediniz mi?" diye sordu. "Dönüşüyordu. Kitap sonunda onu ele geçirdi. Biri bu şekilde ilk dönüşümünü yaşarsa ben yakınlardaysam beni de yanında götürür. Buna engel olamazdım. Siz de benimle birlikte sürüklendiniz. Üzgünüm."

Maggie sıcak nefesini ellerine üfledi. "Özür dileme," dedi. "Harika bir yer. Ama kıyafetlerimiz uygun değil. Üzerimizde tişörtlerimiz var. Bir dakika sonra morarmaya başlarız."

"Sizi hemen kampa geri götürmem gerek. Orada yerde yatıyoruz ve uyanmıyoruz. Bu çok tehlikeli. O durumdayken bize neler olur bilemiyorum."

Spencer, "Diğer çocukların da kendinden geçtiğini gördüm," dedi. "Aynı gemideyiz."

"Aradaki fark, onlar kendine gelecek. Biz burada olduğumuz sürece gelmeyeceğiz. Geri dönüyoruz."

Spencer, "Bir saniye!" dedi. "Bu harika, anlamıyor musun? Bu akşam buraya zaten gelecektik. Senin ekibin oluruz!"

"Şaka yapıyorsun."

"Üçümüz birlikte Malinda'nın kulübesini daha kolay bulur ve asasını daha kolay çalarız."

Maggie'nin ağzı açıktı. "Ne yapacağız?" diye haykırdı.

Lee, "Mümkün değil!" dedi. "Buranın nasıl bir yer olduğuyla ilgili hiçbir fikriniz yok! Burası peri diyarına benzeyen bir savaş alanı. Ağaçlara bile güvenemezsiniz!"

Maggie, "Ağaçlar konuşuyor mu?" dedi. "Bu harika!" En yakındaki ağaca gidip gövdesini bir kapı gibi çaldı. Kafasına karlar düşünce ciyaklayarak geriye sıçrayıp tişörtündeki karları temizledi.

Lee, "Ben konuştuklarını görmedim," diye itiraf etti. "Ama bunların içinde ve altında türlü garip şeyler yaşar, etrafta böyle aptal aptal dolaşırsanız çok uzun süre hayatta kalmazsınız."

Maggie, "Özür dilerim," dedi. "Buraya gelmek beni çok şaşırttı. Burası gerçek. Gerçek gibi gerçek! Ve harika bir yer!"

Lee kararlı bir ses tonuyla, "Ziyaret saati sona erdi," dedi. "Ellerimi tutun. Saat sekizden sonra doğru düzgün giyinir buraya geri dönerim ve o şeyi bulurum."

Spencer kabul etmedi ve kollarını göğsünde birleştirdi.

Lee, "O Koca Burunlular şimdi seni yakmaya hazırlanıyor olabilirler!" dedi. "Çünkü bundan çok daha kötüsünü yapabilirler. Yoksa bunu sana hatırlatmam mı gerek? Gerçekten mi?"

Spencer, "Alasdair orada," dedi. "Onlara izin vermez. Bize göz kulak olur."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ona güveniyorum ve sen de güvenmelisin. Ne zaman dışlansa yüz ifadesi değişiyordu. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim, *Dans Eden Valeler*'den önce bile. Alasdair ne yaptıysa ve ne söylediyse, hepsi için çok pişman."

"Bu, bir şeyi değiştirmez! Muhafızları durduramaz..."

Birden kendi etrafında döndü. Bir yerden ses, müzik sesi geliyordu. Ve yakınlarda bir yerdeydi.

Lee tıslayarak çömelmelerini işaret etti. Karla kaplı köklerin üzerinden baktılar ve buhar çıkartan nefeslerini ellerine verdiler.

Orman hafif eğimli bir arazideydi. Biraz aşağıda buzlu ağaçların ortasında bir açıklık vardı ve ormanın içinde kıvrılan bir patikaya dönüşüyordu. Patikada figürler yürüyordu ve Maggie şaşkınlıkla haykırmamak için dudaklarını birbirine yapıştırdı.

Bunlar orman halkıydı. Ormanda yaşayan garip hayvanlar ve yaratıklardı. En önden giden badem rengindeki dişi geyik sırtında üç *gnome* madenci taşıyordu. Toprağın altında ay incileri ve dilek taşları arayan kardeşlerdi. İlk kez birbirleriyle tartışmak yerine enstrümanlarını çalıyorlardı. Birinde flüt, birinde davul, diğerinde ise *hurdy-gurdy* vardı. Arkalarından uzun gümüş bir tasmanın ucundaki porsuk geliyor ve tasmayı erik renginde uzun bir kıyafet giyen zayıf bir karakter tutuyordu. Kafasında silindir bir şapka vardı ve şapkanın üzeri kıyafetiyle uyumlu kurdelelerle süslenmişti. Daha geride bir çift gelincik vardı, ardından sincaplar, kakımlar, tilkiler, tavşanlar ve birkaç vahşi kedi geliyordu. Bu hayvanların hepsi arka bacakları üzerinde yürüyor, ön patileriyle yeşil dallar tutuyor ve dalları *gnome*'ların kış ortası şarkısıyla uyumlu bir biçimde havada sallıyorlardı.

İyi efendiler, her neredeyseniz,
Yakarışlarımıza kulak verin.
Nereye gittiğimizi görün,
Uzaktaki geçitlere doğru gidiyoruz.
Güneş çok uzun zamandır uykuda, aşkım
Yılın en karanlık günlerindeyiz.
Yüksek sesle şarkı söyle ve davulu çal, aşkım
Uyan ve neşeli günleri getir.

Maggie büyülendi. Gördüğü en garip ama en etkileyici manzaraydı. Tuhaf yaratıklar bir geçit töreni sergiliyordu. Bazıları garip ve bodurdu, uzun birer gagaya benzeyen burunları vardı, burunların üzerine narbülbülleri konuyor veya burunlardan buzlar sarkıyordu. Diğerleri kocaman şapkalarının altına gizlenmiş veya eşarplara sarınmıştı. Koyu kırmızı renkte böğürtlenlerle süslenmiş bir vahşi domuzun tepesinde küçük, kartaloz ve varile benzeyen bir kadın oturuyordu. Tüm bunların ortasında çok ciddi görünen bir imp yürüyor, kızıl kahverengi bir pelerin takıyor ve elinde bir asa tutuyordu. Asanın tepesinde altın bir güneş sembolü vardı. İmp herkesi sırada tutuyor ve hayvanlara bu özel günde birbirlerini yememeleri gerektiğini hatırlatıyordu.

Grubun en arkasında dört ayak üzerinde devasa bir ayı vardı, kürkü zengin bir tarçın rengindeydi. Sırtına binmeye kimse cesaret edememişti. Burnunu Lee ve diğerlerinin olduğu tarafa doğru çevirdi ve soğuk havayı kokladı. Vahşi, kehribar renkli gözleri parıldadı. Sonra başını önüne eğdi ve yoluna devam etti.

Müzik uzaklaşırken Maggie kaşlarını kaldırabildiği kadar havaya kaldırdı.

Sonunda, "Vay canına!" dedi.

Lee, "Şşş!" diye fısıldadı. "Henüz bitmedi."

Patikanın kenarındaki ağaçların arasından bir hışırtı geldi. Karlar yere düştü ve gövdeleri saran sarmaşıklar yırtıldı. Sarmaşıklar birer yılan gibi yerde sürünmeye başladı ve birbirinin içine geçip birleşerek kaba bir insan formu aldı. Sonra bir kamçının şaklamasına benzer bir ses duyuldu ve çobanpüskülü dallarından yapılmış bir figür yola çıktı. Sarmaşıktan formun karşısında saygıyla eğildi. Sarmaşık Kız aynı şekilde selam verdi ve yapraklı elini kaldırdı. Çobanpüskülü Çocuk eli tuttu ve birlikte ormanda vals yapmaya başladılar.

Spencer şaşkın bir ses tonuyla, "Eee... bunların hiçbiri," dedi. "Kitapta yoktu."

Lee, "Burada yaşanan bir sürü şey kitapta yok," diye uyardı.

Maggie, "Buranın bağımlısı olmana şaşırmamak gerek," dedi. "Şimdi kendi gözlerimle gördüm ve inanamıyorum."

"Hâlâ bir peri büyükannesini soymak istiyor musun?"

Maggie, Spencer'a baktı ve birlikte başlarıyla onayladılar.

Maggie, "Muhafızlar kampta bize bir şey yapsa şimdiye kadar çoktan hissederdik, değil mi?" diye sordu.

Spencer, "Ve bu işin yapılması gerek," dedi.

Lee daha fazla tartışmayacaktı.

"Sizin cenazeniz," dedi.

Kalktılar ve kan dolaşımını hareketlendirmek için yürümeye başladılar.

Maggie, "Nerede olduğumuz hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. Ellerini ovaladı. "Burada mı yaşıyor?"

Lee sabırsızca, "Ben sanki bir ormanı diğerinden ayırt edebiliyorum!" dedi. "Bu çılgın yerde bir sürü orman var. Herhangi birinde olabiliriz."

Spencer, "Ama tek bir tane Tarçın Ayı var," dedi. "Ve o da Avcının Takibi'nde yaşıyor, Malinda gibi. Yapma, o şeyi kaç kez

okudun veya dinledin? Aklında hiçbir şey kalmadı mı?"

Lee, "İşte bu yüzden," dedi. "Dünyayı inekler yönetiyor."

Yapılacak en iyi şeyin sola gitmek olduğunu düşündüler, böylece patikaya paralel ilerleyecek ama üzerinden geçmeyecek, garip yaratıklarla da karşılaşmayacaklardı. Lee yol boyunca kırılmış dallara veya sağlam çubuklara dikkat etmelerini söyledi, beklenmedik bir şey üzerlerine atlarsa kendilerini savunmak için bir silaha ihtiyaçları olabilirdi.

Maggie, "Keşke benim üzerime sıcak su dolu bir şişe veya ekstra büyük bir hırka ve bir Tibet şapkası atlasa," diye mırıldandı. Karlı araziye baktı. "Kulaklarımı hissetmiyorum."

Soğuk dışında, bu yer bütün duyuları için bir ziyafetti. Ormanın kokuları çok hoş ve büyüleyiciydi. Tepenin üzerindeki çamların kokusunu alabiliyor, uzaktaki bir bacadan çıkan tatlı odun dumanı kokusunu bile alıyordu. Yapraklarını hiç dökmeyen ağaçların parlak yaprak kokularını da alıyordu. O kadar muhteşem bir şeydi ki altın gökyüzünde hareket eden bulutların kokusunu bile aldığını hayal etti.

Bir de sesler vardı. Ayakları altında ezilen karın çatırtısı, dallardan düşen karların yumuşak patırtısı, yavaşça akan suyun şapırtısı, yalnız kuşların şarkıları, beyaz karların altına gizlenen görünmeyen vahşi hayvanların ayaklarının tıkırtıları ve kızak çanlarının çıngırtısı.

"Bu ne?" diye mırıldandı.

Lee çoktan durmuş ve bir ağacın arkasına gizlenmişti. Biraz ileride, ikinci ve daha geniş bir patika ilkine katılıyordu. Patikaların birleştiği yerde bir açıklık vardı. Çan sesleri şimdi daha yakından geliyordu. Gençler nefeslerini tuttu ve bekledi. Sonunda, bir kızak açığa çıktı.

Kızağın gövdesi tek parça bir meşeden oyulmuş ve siyaha

boyanmıştı. Kalkık ve sivri uçlu burun kısmı kanatlarını geriye atmış boynuzlu bir şeytana benziyor, koltuğu çevreliyordu. Altı kuzgun siyahı ağızlıklı köpek kızağı çekiyor ve kızakta ağır kürklere sarılı bir figür dikiliyordu. Yüzü başlığının içinde gizliydi ve ellerinde deri eldivenler vardı.

Spencer, "Bunu da kitaptan hatırlamıyorum," diye fısıldadı.

Maggie, "Noel Baba değil," dedi.

Kızaktan inen figüre baktılar. Sağa ve sola döndü, sanki bir şey arıyordu. Köpeklerin yanından geçti ve seslendi.

"Neredesiniz? Dışarı çıkın sizi korkak fareler. Çirkin yüzlerinizi gösterin. Beni bekletmeye nasıl cesaret edersiniz?"

Lee şaşkınlıkla diğerine baktı. Bir kızın sesiydi.

Spencer, "Bizden bahsetmiyor, değil mi?" diye sordu.

Lee öyle olduğunu düşünmüyordu.

"Gizlenmeyi hemen bırakın yoksa köpeklerimi serbest bırakıp sizi avlarım. Onlar hep açtır ve karınları açken daha hızlı koşarlar. Çeneleri çok güçlüdür, zayıf kemiklerini kolaylıkla parçalarlar."

Açıklığın etrafındaki ağaçlardan ve karla kaplı çalıların arasından korkmuş ciyaklamalar ve alarma geçmiş cıvıltılar geldi. Sonra sayısız minik figür gizlendikleri yerden çıkıp tedirgin adımlarla sese doğru yürüdü.

Maça Kızı Valesi yün başlığını geriye attı ve korkmuş yaratıklara göz gezdirirken dudak büktü.

Bunlar Runtlemen'di, Avcının Takibi'ni hamamböcekleri gibi ele geçiren leş yiyici kabileydi. Kirpilerden daha büyük değillerdi ama kirpilerle çiftleştikleri düşünülüyordu çünkü büyük bir kısmının üzeri dikenlerle kaplıydı ve sümüklüböcekleri çok severlerdi. Dağınık tüyleri ve pençeli ayakları olan başka bir tür de ortaya çıktı. Bazılarının yüzleri kemirgenlere

benziyordu. Üstlerinde yırtık pırtık kıyafetler vardı, ya bitli kürkleri vardı ya da çıplak vücutları çamura bulanmıştı. Kimsenin Runtlemen'le işi olmazdı. Yürüyen pislikler içerisinde hiyerarşinin en altında olduklarını defalarca kez kanıtlamışlardı. Sahtekâr ve sinsi, hilekâr ve acımasızdılar ama sadece kurban kendilerinden daha zayıfsa. Çünkü karakterlerinin en belirgin özelliği korkaklıklarıydı. Aksi halde ormanda seyahat edenler için büyük bir sorun olur, sayılarına güvenerek komşu çiftlikleri ve yerleşim yerlerini de işgal ederlerdi. Belki de Mooncot'a bile saldırırlardı.

Ve Maça Kızı Valesi hak ettikleri gibi yaratıklara tiksinerek bakıyordu. Bu yaratıklarla iş yapmaktan hiç hoşlanmıyordu ama başka seçeneği yoktu. Onlarda istediği bir şey vardı.

Yüzünü buruşturdu. Kemirgenler etrafını kuşattı ve bakir karları kirletti.

"Lideriniz kim?" diye sordu.

Perişan topluluğun içinden biri öne çıktı. Budaklı bir asaya tutunuyordu. Adamın kırışık kafasında yüzden çok burun vardı.

"Benim, Majesteleri," dedi. Gözlerini hızla kırpıştırdı. "Mesajınızı aldık."

Maça Kızı Valesi tiksindiğini gizlemedi. "O zaman nerede?" diye sordu. "Sizde olduğunu söylediğiniz şey nerede? Yoksa beni kandırdınız mı?"

Şef burnuna sokundu. Bir parça pislik yere düştü.

Gururla, "Bizde, tabii ki!" dedi. "Ormanın derinliklerinde ücra bir köşede bulduk, etrafındaki karlar kana bulanmıştı, kurtların donmuş leşleriyle ne olduğunu anlayamadığımız başka bir yaratığın parçaları bir arada duruyordu."

Topluluk lezzetli yemeği hatırlayınca dudaklarını yaladı.

"Evet, istediğiniz şey bizde. Bundan şüpheniz olmasın ama siz

sözünüzü tutacak mısınız? Sizin gibiler bizi hep küçük gördü ve bize ihanet etti."

Bunu hakaret olarak algılayan Maça Kızı Valesi, "Benim gibiler mi?" diye sordu. "Bu Krallık'ta benim gibi biri daha yok. Bunu unutmayın."

Şef özür dileyerek bir şeyler mırıldandı.

"Yine de," dedi. "Karşılığında bize ne getirdiniz?"

Maça Kızı Valesi kızağına geri döndü. Arkasına daha küçük bir kızak daha bağlıydı. Bunun içindeki örtülerin altında ağır bir nesne vardı. Kız örtüyü kenara çekince açıklıkta heyecanlı cıvıltılar, havlamalar ve gaklamalar yankılandı.

Kızakta, iplerle bağlanmış ve rahatsızlığı her halinden belli olan büyük gümüş kuğu duruyordu. Beyaz Şato'nun etrafındaki hendeklerde yaşayan Kral Kuğu'ydu. Kapı'nın Muhafızı korkunç Mauger'e meydan okuyabilen tek yaratıktı. Tüm Krallık'ın en korkusuz kalbine sahip olduğu söylenirdi.

Kuşun başı vücuduna yakın duracak şekilde bağlanmıştı. Parlak, alev renkli gözleri şimdi açıktı ve öfkeyle yanıyordu. Kızın üzerinde kullandığı uyku iksirinin etkisi geçiyor, iplerinden kurtulmak için mücadele ediyordu.

Runtlemen hevesle kızağa doğru yürüdü.

Kız, "Bir saniye," dedi. Aralarına girdi. Yüzündeki bakış heyecanlarını donduracak ve geri çekilmelerini sağlayacak kadar sertti. "Bana borçlu olduğunuz şey nerede?"

Şef başını yana yatırdı ve burnundan tiz, gayda sesine benzeyen bir ses çıkardı.

Maça Kızı Valesi oflayıp puflayan yaratıkları duydu, sefil orman bitlerinin elli kadarı ağır adımlarla yaklaşıyordu. Fakat başlarının üzerinde Maça Kızı Valesi'nin çaresizce sahip olmayı istediği şeyi taşıyorlardı. Bununla, sonbahar şenlikleri gecesinde

Haxxentrot'un ona zorla kabul ettirdiği pazarlığa sadık kalabilecekti.

Runtlemen açıklığa bir hayvanın kafatasını getirdi. Hepsinden daha büyük bir şeye aitti ve uzun bir çubuğun ucuna bağlanmıştı. Çubuk onların gözünde daha çok bir ağaç gövdesi gibiydi.

Maça Kızı Valesi kürkünün yakasını kapattı ve başlığına sarındı. Görkemli bir andı çünkü bu sıradan bir kafatası değildi. Göz yuvalarının ortasından spiral bir boynuz çıkıyor ve çenesine hâlâ tüy gibi kıllar tutunuyordu. Bu bir boynuzlu at kafatasıydı.

Şef, "Biz onu iyice temizledik," diye böbürlendi. "Son parçasına kadar mideye indirdik, geride hiçbir şey bırakmadık. Sadece sakalını bıraktık, bizce onunla daha hoş görünüyor ve kurtlardan korunmamıza yardımcı oluyor."

Maça Kızı Valesi, "Harika," dedi. "Onu bana verin, o benim olmalı."

Şef diğerlerine kafatasını yakına getirmelerini işaret etti.

"Benim gibi bir bataklık solucanı, izin verirseniz, bu toteme neden ihtiyacınız olduğunu sorabilir mi?"

Kız kaşlarını havaya kaldırdı. "Siz kuğuyla ne yapacaksınız?"

"Ah, bunun cevabı kolay. Onu canlı canlı yiyeceğiz, Majesteleri. Kalplerimizde hiç cesaret yok, bu yüzden diyarın en vahşi hayvanını yersek ondan biraz cesaret kazanabiliriz. Boynuzlu atın bu konuda bize yardımcı olacağını düşünüyorduk ama onu bulduğumuzda çok geçti. Bir savaşçı onu sonuna kadar savunmuş ama tabii ki o da ölmüştü. Kral Kuğu ise çok farklı bir şey! Ha, onu yiyince kimseden korkmayacağız. Sonra bazılarının bağını ağrıtacak ve bir kısım insanı üzeceğiz!"

Kız eğildi ve çubuğu tuttu, silkeleyerek diğer ucu tutan Runtlemen'i sağa sola savurdu. Tek boynuzlu atın kafatasını havaya kaldırdı ve elini boynuzun üzerinde dolaştırdı.

Şefe, "Bu," dedi. Karanlık sırrını biriyle paylaşmak çok komikti. "Bir anahtar. Onunla, Malinda'nın büyülü çitlerini geçebileceğim. Oraya girince kötülük yapmak gibi bir niyetim yok ama bunun erdemi bana kılavuzluk edecek. Yasak Kule'nin sahibi benden Peri Büyükannesi'nin asasını istedi ve bu akşam istediğini alacak."

Şef burnunu kaşıdı. "Biz Malinda'ya hiç bulaşmayız," dedi. "Kulübesine bile bakmayız. Güçlü büyüleri var."

Kız bir kahkaha attı. "Ben asasını çaldıktan sonra büyüsü kalmayacak," dedi. "Ayrıca, sen ve ucubelerin o zamana kadar binlerce şövalyeyi öldürmüş olursunuz. Gidin, kuğuyla ziyafet çekin, karnınızı doyurun. Ben zaten kuğuyu hiç sevmezdim."

Kız kenara çekildi ve Runtlemen kızağın etrafını kuşattı, iplere tırmanmaya başladı. Kuğu tıslադı ama hareket edemiyordu. Binlerce minik ve kirli el gümüş tüylerini yoldu, ellerin yarısı kadar ağız beslenmeye hazırlandı.

Maça Kızı Valesi küçük kızağın bağını çözdü. Bu yaratıklar mide bulandırıcıydı. Asayı aldıktan sonra geri dönüp köpeklerini gerçekten de serbest bırakacaktı. Bunu düşündükçe elleri kaşınıyordu.

Tam bu sırada, yolların birleştiği yerden, üç ses gelmeye başladı. Maça Kızı Valesi arkasına döndü, açıklığa doğru gelen iri yarı bir kızı ve iki erkeği gördü. Ellerinde sopalar vardı ve kana susamış çığlıklar atıyorlardı. Birinin derisi kızağı kadar siyahtı. Maça Kızı Valesi buna çok şaşırdı ve değerli zamanını çocuğa bakarak harcadı. Sonra kızağına atladı ama kamçısını şaklatıp köpeklere emir veremeden, gizemli çocuk yanına gelip elini uzattı.

"Bu bir kızak soygunudur, prenses!" dedi. Kafatasını aldı.

Maça Kızı Valesi, "Hayır!" dedi. "Bana saldırmaya kim cesaret edebilir? Bunun için derinizi yüzdüreceğim!"

Maggie ve Spencer küçük kızağın yanına gitti, sopalarını kullanarak minik yaratıkları savuşturdu ve zavallı kuğudan uzaklaştırdı. Ciyaklayan yaratıklar ormanın içine geri çekildi, bu eli silahlı görkemli savaşçılarla savaşamazlardı. Son kalanlar ellerinde bir tutam tüyle kuğunun üzerinden aşağı atladı. Ödüllerini alamamış olmanın öfkesiyle yumruklarını havada salladılar ve insanlardan intikam almaya yemin ettiler ama ağaçların arasında gözden kayboldular. Bir gün aslanlar kadar vahşi olacak, saldırıya geçip insanları ve onların değer verdikleri her şeyi yok edeceklerdi. Maggie yaratıkların peşinden koştu ve çığlıklar atarak kaçtılar.

Maça Kızı Valesi öfkeden çılgına döndü. Eldivenlerini çıkardı, kızağından indi ve köpeklerin yanına koştu. Kayışları çözdü ve ağızlıkları çıkardı.

"Saldırın!" diye emretti. İki büyük köpeği öne çıkardı ve üç garip haydudu işaret etti. "Saldırın, öldürün!"

Köpekler öne atıldı. Spencer geri adım atmaya başladı ve Maggie sopasını düşürdü. Aç köpekler rüzgâr gibi hızlıydı ve havlamaları ormanda yankılandı. Karanlık efendilerinin yüzünde zalim bir gülümseme vardı.

Fakat Lee boş durmamıştı. Bayan Benedict'in verdiği tel kesici hâlâ cebindeydi. Aletin yeni bıçaklar çok keskindi. İpleri teker teker kesmiş ve Kral Kuğu'yu serbest bırakmıştı.

Çocuk son ipi keserken, "Umarım kimin tarafında olduğumu biliyorsundur," dedi.

Kuş kızağın arkasında bir kobra yılanı gibi şaha kalktı. Vahşice tısladı ve köpekler duraksadı. Büyük kanatlarını çırptı ve yana açtı, köpekler titremeye başladı. Kuşun alev alev yanan gözleri köpeklerin ödünü kopartttı, arkalarına dönüp koşarak kaçtılar ve kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırdılar.

Kral Kuğu kızaktan indi, karların üzerinde koştu ve kanat-

lanarak yükseldi, ona işkence edip buraya getiren kızın üzerinden uçtu. Diğer dört köpek uludu ve kuğu başlarının üzerinden geçerken vücutlarını yere yapıştırdı. Maça Kızı Valesi korkuyla çığlık attı ve ağaçların arasına kaçtı, intikam peşindeki gümüş kanatlı melek de peşinden gitti.

Lee tek boynuzlu atın kafatasını sıkı sıkı kavradı.

"Burada yeterince vakit kaybettik," dedi. "Şimdi nerede olduğumuzu biliyorum. Şu tarafta bir yol var. Buraya daha önce gelmiştim. Malinda'nın kulübesi çok uzakta değil. Gidip asayı alalım, gerekirse yaşlı kadını da bir sandalyeye bağlayalım. O lanet olasıca asa bu akşam benim olacak."

27

Lee saatine baktı. Sekiz buçuktu ve dışarı çıkma yasağı başlamıştı. Baygın vücutlarının tekmelenmemiş veya daha kötü şeylere maruz kalmamış olmasına şaşırmıştı. Bunun sebebi Alasdair ise çocuğa büyük bir teşekkür borçluydu. Tabii eğer geri dönebilirse.

Maggie, "Tam bu anlaşma yapılacağı zaman bizim buraya gelmemiz sizce de büyük bir rastlantı değil mi?" diye sordu. "Demek istediğim, biz de Maça Kızı Valesi'yle aynı şeyi istiyorduk ve şimdi bize yardım edebilecek tek şey elimizde. Bu biraz... sıradışı değil mi? Endişelenmemiz gerekmez mi?"

Spencer, "Fantezi romanlarda böyle şeyler hep olur," dedi. "Klasik numaralardandır. Kahraman daha sonra işine yarayacak büyülü bir nesne bulur. Vahşi Batı filmleri bu yüzden daha güzel."

Lee somurtarak "Ben bir kahraman değilim," dedi. "Ben sadece birini öldürmek istiyorum ve bu şey işimize yarar."

Bu sefer yolda kaldılar. Geniş bir yay çizen yol ağaçların Avcının Takibi'ndeki herhangi bir yerden daha sık olduğu bir bölgeye doğru uzanıyordu. Kafalarının üzerindeki en yüksek dallar doğal bir tünel oluşturuyordu. Kış olmasaydı ve etraflarını kuşatan karlar bu kadar parlamasaydı ormanın bu kısmının ürkütücü bir karanlığa gömülmesi gerekirdi.

Maggie, "Malinda'nın kitaptaki birkaç iyi karakterden biri olması gerekmiyor mu?" dedi. Tedirgin bir biçimde etrafına bakındı. "Burası fazla karanlık. Kulübeyi satıp başka bir yere taşınmalı."

Spencer, "Kulübesinin etrafında hep şeytani şeyler dolaşıyor," dedi. "Malinda'nın iyiliği onları mıknatıs gibi çekiyor ve cadının casusları sürekli orayı gözlüyor. Malinda'nın onları dışarıda tutmak için büyülü bir çite ihtiyacı olmasının sebebi bu."

Maggie, "Ben de eskiden kek mıknatısıydım," dedi. "O çok daha kolaydı."

Lee ters bir bakış atarak sessiz olmalarını söyledi. Maggie'nin içinden bir espriyle cevap vermek geldi ama bunun ne zamanı ne de yeriydi.

Yol keskin bir dönüş yaptı ve şimdi ardında ne olduğunu açıkça görebiliyorlardı. Çayırın ortasında, biraz ötede, Malinda'nın evi vardı.

Bütün çocukların hayalindeki sıcak kırsal kesim kulübesiydi. Yumuşak taşlardan yapılmış kulübenin bütün pencerelerini kristaller ve ilgi çekici nesneler süslüyordu. Pencerelerin hoş panjurları sinek, kupa, maça ve karo sembolleriyle süslenmişti. Mavi dâhil farklı renklerde çiçekleri olan tek bir gül sarmaşığı kemerli kapının etrafından dolaşıp bakımsız ve yenilenmeye ihtiyaç duyan sazdan çatıya doğru çıkıyordu. Bir başka pencerede altın renkli dantel örtü vardı ve ortası delik bırakılmıştı. Çatının bir köşesindeki sazdan baykuş diğer köşede dans eden iki sazdan kısrağa kınarcasına bakıyor gibiydi. Tıknaz bacanın tepesindeki acayip şekilde boyanmış baca başlığından gökyüzüne pembe dumanlar yükseliyordu.

Bu evin etrafında kıştan eser yoktu. İnanılmaz bir şirinliğe sahip kulübenin etrafını kuşatan kazıklı çitler beyaz renkteydi ve bakımlı bahçede tek bir kar tanesi bile yoktu. Çitlerin ardı hâlâ sonbaharın başlarındaydı, taşların üzerine düşen ve pencereleri

aydınlatan ışık bile yumuşak ve romantik bir parıltıya sahipti. Muhtemelen Ay Büyücüsü'nün hiçbir yerine bu kadar sıcak bir ışık düşmüyordu.

Çitlerin dışında kar tabakası kalındı ve üzerinde şeytanların ayak izleri vardı. Ama birisi, belki de cesur bir çocuk veya Malinda'nın kendisi, kömür gözleri ve dallardan kolları olan neşeli bir kardan adam yapmış, kardan adama misafirlere kollarını açan bir poz vermişti.

Maggie, "Burada yaşayabilirim," dedi.

Lee, "Birisi geliyor," diye fısıldadı. "Şuradan."

Gözleriyle işaret etti ve yolun sağına baktılar. Uzakta, ağaçların arasında, bir şey kıpırdıyordu. Uzun bir figürdü, çocukların üç misli boyu vardı ve tepeden tırnağa gri, akışkan bir cübbeye bürünmüştü. Bunun ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyorlardı. Tek görebildikleri şey cübbenin uzun kollarının içinden çıkan pençeli ve uzun altı parmaktı. Sivri başlığı yüzünü gizliyordu, hareketlerinde garip bir sertlik ve titreklik vardı.

Lee, "Yoluna devam et," diye mırıldandı.

Yaratığa bakmamaya çalışarak kulübeye doğru yürüdüler. Spencer kendine hâkim olamayıp arkasına baktığında gri figürün peşlerinden geldiğini gördü.

Sonra Maggie soldaki ağaçların arasından aynı yaratıktan iki tane daha çıktığını gördü. Uzun adımlarıyla karlı zeminde hızlı ilerliyorlardı. Kollarını kaldırıp pençeleriyle çalıları parçaladıklarında kollarının kararmış birer kemikten ibaret olduğunu gördü.

Çocuklar koşmaya başladı ve devasa hayaletler tiz birer çığlık atıp açıklıkta çocukları kovaladı. Ürkütücü bir hızla ilerliyorlardı ve pençelerini öne uzatmışlardı.

Maggie tişörtünü yakalamak üzere olduklarını hissetti ve hiç koşmadığı kadar hızlı koştu. Spencer'ın sopası hâlâ elindeydi ve

çaresizce sağa sola savuruyordu. İskelet ellerden biri sonunda sopaya çarptı ve sopa çocuğun elinden yere düştü. Lee tek boynuzlu at kafatasını önünde tuttu, bunun saldırganları uzak tutmasını ümit etti ama bir etkisi yoktu.

Kar tabakası kalınlaştı ve koşmak zorlaştı. Maggie ayaklarını karın içinde zor sürüyordu. Sonra bir el sırtına yumruk attı ve düştü. Spencer durdu ve yardım etmek istedi. Bir diğeri Spencer'ı itti ve çocuk da kendini yerde buldu. İki gri figür yanlarındaydı ve tehditkâr bir biçimde çocuklara tepeden bakıyordu. Üçüncü ise Lee'nin peşindeydi.

Lee diğerlerinin çığlıklarını duydu ama durmadı. Devam etmeliydi. Kulübeye ulaşmalıydı. Maggie ve Spencer'ın burada bile olmaması gerekiyordu. Onlara kampa geri dönmelerini söylemişti. Onlardan sorumlu değildi. Kendi başının çaresine bakmalıydı. Herkes riskleri biliyordu.

Bilinci, "Hayır, bilmiyorlardı!" diye haykırdı. Kendisi bile buradaki riskleri bilmiyordu. Ayrıca, Charm olsa durup yardıma giderdi.

Lee hırlayarak arkasına döndü. Üçüncü figür hızla üzerine geldi ve pençesiyle boğazını kavradı. Lee dizleri üzerine düşmek zorunda kaldı ve geriye itildi.

Başlığın içinden uğursuz bir kahkaha geldi ve figür ona tepeden baktı.

Bir ses kınarcasına, "Bu olamaz!" diye bağırdı. "Size lanet olsun! Kendinizden utanın!"

Gri figürler şaha kalktı ve kulübeye doğru baktı. Tıslayarak hoşnutsuzluklarını belli ettiler ve kemikli ellerini yumruk yaptılar. Lee birisinin sinirle el çırptığını duydu.

Birisi küçük çocukları azarlar gibi, "Kışt!" dedi. "Kim olduğunuzu biliyorum. Beni korkutmuyorsunuz. Sizin amacınız ne?

Çok uzun süredir tanıklık ettiğim en beyhude çaba. Şimdi kendi yolunuza gidin!"

Lee başını yana çevirdi ve gördüğü sahne karşısında kalbi tekledi. Pembe ve altın renklerde bir elbise giyen yaşlı bir kadın omzuna bir şal atmış ve bahçe kapısından dışarı çıkmıştı. Karların içinde yürürken destek aldığı gümüş asanın ucunda kehribar renginde bir yıldız vardı.

Dev figürler kararsızlıkla titredi. Lee'nin tepesinde dikilen ihtiyatla geri adım attı ve mutsuz sesler çıkardı.

Lee dişlerini gösterdi ve vahşi bir tekme attı. Ayağı hayaletin bacaklarından birine denk geldi. Kemik kırılınca çok şaşırdı. Figür hayal kırıklığıyla bir çığlık attı ve sendeleyerek uzaklaşırken cübbesi düştü. Ortaya çıkan manzara karşısında Lee'nin ağzı açık kaldı.

Uzun boylu ve uğursuz figür tahtadan yapılmıştı. Bacakları birer çubuktu ve pençeler uzun sopaların ucuna takılıydı. Hepsi iplere bağlıydı ve beyaz kafalı, sarı gözlü, ufak tefek bir yaratık tarafından kontrol ediliyordu.

Öcü Çocuk Jub gerçeğin ortaya çıkmasıyla çok utanmış gibiydi. Kollarını son bir kez zayıfça havada salladı ve tıslayıp ürkütücü bir ses çıkartmaya çalıştı ama nafileydi. Lee'ye bakıp masumca sırıttı ve bebek dişlerini gösterdi. Sonra sahte kolları bıraktı ve geriye kalan sağlam tahta bacak üzerinde hoplayarak uzaklaştı. Karlar burnuna kadar geliyordu ve yaklaşan yaşlı kadından kaçtı, ağaçlara doğru bir tünel kazdı.

Diğer iki figür de oyunun sona erdiğini anladı ve tahta bacaklar üzerinde hızla uzaklaştı. Biri dengesini kaybedip diğerinin üzerine düştü. Etrafa tahta parçaları saçıldı ve gri cübbeler havada dalgalandı.

Birbirlerini azarlayan yaratıklar karların içinde sadece kafalarının tepesi görünürken Jub'ın peşinden gitti.

Lee sessizce küfretti.

Yaşlı kadın, "Ne büyük bir saçmalık," diyerek cık cıkladı. "Ne yaptıklarını sanıyorlar? Ah, şu haline bak, zavallı çocuk. Üzerinde bu kıyafetlerle dışarıda donmuş olmalısın. Köylü çocuklar haziran ayında değirmen havuzunda yüzerken bile senden daha fazla şey giyiyor!"

Lee'ye eldivenli elini uzattı ama Lee yardım almadan ayağa kalktı. Spencer ve Maggie başlarını iki yana sallayıp Öcü Çocuklar'ın geride bıraktığı enkaza bakıyordu.

Kız, "Ne kadar aptalız," dedi. "Amatörce yapılmış kuklalardan korktuk."

Yaşlı kadın, "İçeriye gelip sıcak ocağın başında ısınmalısınız," dedi. "Israr ediyorum."

Maggie ve Spencer ilgiyle kadına baktı ve ayağa kalktı.

Lee, "Bizi içeri mi davet ediyorsun?" diye sordu. Artık işe yaramayacak tek boynuzlu at kafatasına hayal kırıklığıyla bir bakış attı.

Malinda gülümsedi. Yüzü ve tavırları dost kazanacak ve güven verecek türdendi. Gözleri soluk bir maviydi ve kırışıklıklardan hoş bir ağla çevriliydi. Yanakları kasım elmaları gibiydi ve saçları şekerden eğilmiş gibi duruyordu. Lee, Charm'ın bu kadını görse çok seveceğini düşündü.

Malinda, "Ama tabii ki," dedi. "Sizi ısıtacak bir şey istersiniz diye davet ettim. Bugün dışarıda çok acımasız bir soğuk var."

Maggie, "Çorba içmediğimiz sürece olur," dedi.

Malinda gümüş gülümsemesini gösterdi. "Hayır," dedi. "Ama pidelerim var, üzerine tereyağı ve reçel sürebilirsiniz. Vişneli bir bitki çayım var, sizi kendinize getirecektir. Hilekâr Öcü Çocuklar'ın numaralarını çok inandırıcı sergilediğine ve sizi çok korkuttuğuna eminim."

Bakışları kafatasına odaklandı ve ağzının kenarı hafifçe büküldü.

"O pis kokulu eski şeyle ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Onun hakkında söylenilenler doğru değildir. Bu saçma söylentiyi kimin çıkardığını bilmiyorum, muhtemelen Joker'dir. Tam onun tarzında bir düzenbazlık."

Lee nazikçe azarlandıktan sonra kendini Öcü Çocuklar kadar aptal hissetti. Kafatasını anahtar olarak kullanmak şimdi çok saçma bir fikir gibi geliyordu ve farkında olmadan kafatasını yere koydu.

Malinda misafirleri kapıdan geçirdi ve Maggie korsesinin arkasındaki çıkıntıları fark etti. Üzerinde temiz sargı bezleri vardı ama kan lekeleri hâlâ belirgindi. Kanatlar asla tamamen iyileşmeyecekti ve Malinda korkunç saldırının acısından hiçbir zaman kurtulamayacaktı.

Çite yaklaştıklarında emekli peri büyükannesi durdu ve kaşlarını çattı. Neşeli kardan adama baktı ve ayaklarını yere vurdu.

"Sen de gidip diğerleriyle takılabilirsin," dedi. "Artık burada dikilmene gerek yok. Zaten neden bu kadar uzun süre burada kaldığını bilmiyorum."

Maggie kardan adamın canlı olup olmadığını merak etti. Hareket etmeden önce havuçtan burnunu kıpırdatıp dallardan kollarını havada sallayıp bir şarkı mı söyleyecekti? Artık burada her şeyin mümkün olacağına inanıyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Malinda, "Haydi git!" dedi. "Yoksa beni sinirlendirmek mi istiyorsun?"

Asasını kaldırdı ve kehribar renkli yıldız hafifçe parıldadı.

Ve kömürler kardan adamın yüzünden düştü, ardındaki gerçek sarı gözler açığa çıktı. Kirpikler kıpırdadı ve kafanın içinden boğuk bir homurdanma geldi.

Malinda, "Sızlanmana gerek yok," dedi. "Muhtemelen üşütmüşsündür ve eklemlerin uzun süre ağrıyacak. Benim gibi

boynun tutulursa bu saçmalığı yaptığına gerçekten çok pişman olursun."

Kardan adam titredi. Dallardan biri düştü ve kömürden düğmeler etrafa saçıldı. Sonra kafa parçalandı ve dördüncü Öcü Çocuk açığa çıktı.

Rott kaşlarını çatarak öfkeli bakışlar attı. Sonra çocukları kenara iterek kendine yol açtı ve ağaçların arasına girerek Haxxentrot'un diğer hizmetkârlarının peşinden gitti.

Malinda hayal kırıklığıyla, "Daha sonra geri dönecekler," dedi. "Muhtemelen başka bir kılığa girecekler. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Beni kandırmayı hiç başaramadılar ve hiçbir zaman kuledeki mutsuz cadıya söyleyecek önemli bir şey öğrenemiyorlar."

Malinda bahçe kapısını açtı ve çocukları içeri aldı. Sıcaklıktaki artış hemen fark edildi. Gözlük camları buğulanan Spencer bu değişimi ânında algıladı.

Bahçe bekledikleri gibiydi. Çalılar sevimli hayvanların şeklini alacak şekilde budanmış ve taştan yürüme yolunun kenarına bitkiler ekilmişti. Duvarlara acı baklalar ve öküz gözlü papatyalar tutunuyordu. Düğünçiçekleri çimenlerin üzerini sarıya boyuyordu, ortamın havası sıcak ve hoş kokuluydu. Gerçek bir dilek kuyusu bile vardı ve yanından geçerlerken kovanın üzerindeki ilginç bir kurbağa misafirleri inceledi.

Maggie, "Harika bir eviniz var," dedi.

Malinda memnun olarak "Ah, sevdin mi?" diye sordu. "Bazı insanlar, bence kendilerine yapacak daha iyi işler bulması gerekenler, benim tamamen zencefilli kekten yapılmış ve şekerlerle süslenmiş bir yerde yaşadığımı düşünüyor. Bu hiç pratik olmazdı, biliyor musunuz? Buradan Kuzey Bataklıkları'na kadar uzanan bir coğrafyada yaşayan bütün kuşlar, fareler ve sincaplar be-

nim evimi ve ocağımı kemirmeye çalışırdı. Ve sonra ilk yağmur yağdığında ortalık berbat olurdu!"

Ön kapıya ulaştıklarında pirinç kapı tokmağının üzerindeki ilkel dişi kedi oyuncağı gördüler. Boyalı gözleri vardı ve üzerindeki örgü elbiseyle gelenleri karşıladı.

Ağzının dikişleri arasından, "Evinize hoş geldiniz, iyi sahibe," dedi.

Malinda, "Ah, buna gerek yok, Cartimandua," dedi. "Bahçe kapısından dışarı birkaç adım attım. Seni duyan da Gümüş Deniz'den inci toplamak için bir gemiyle yelken açıp yedi sene dönmediğimi zanneder." Misafirlerine döndü. "İçeri gelin, hoş geldiniz."

Kapı kendiliğinden açıldı ve içeri girdiler.

Kulübenin içi de konforlu ve rahattı. Duvarlarda numune kapları ve oymalar, eski müşteriler, saf kızlar ve çırakların iyi dilekleriyle minnettarlıklarını anlatan başarı belgeleri asılıydı. Raflar deri kapaklı kitaplarla doluydu ve duvarlardan birindeki bölmenin içinde parşömenler vardı. Bir dolap kavanozlar, şişeler, çömlekler ve deri kaplarla doldurulmuştu. Renkli camlardan fenerler tavanın meşe kirişlerine asılıydı. Camlardaki kristallerin sebep olduğu gökkuşağı renkleri her yüzeyin üzerindeydi. İki kanatlı arkalıklı sandalye şömineye çevrilmişti. Şöminenin üzerinde gümüş çerçeveler parıldıyordu.

Malinda misafirleri içeri alıp Maggie ve Lee'ye sandalyelere oturmalarını işaret etti. Lee'ye de ortadaki büyük kadife minderi gösterdi. Asasını ve şalını ahşap bir askıya astı. Sonra aklına bir şey geldi.

Telaşla, "Ah!" dedi. "Lütfen Gilly'ye dikkat edin; gizleniyor olabilir. Üzerine oturmanız çok talihsiz olur, kırılabilir. Bu gerçekten felaket olur."

Maggie, "Gilly kim?" diye sordu.

Malinda yüksek sesle, "Çok beceriksiz bir tavşan," dedi. Odanın köşelerine seslendi, Gilly oralarda bir yerde olabilirdi. "Köşelere gizlenip artıkları kemirmekten daha iyi işleri olduğunu bilmesi gerekir. Başına bir talihsizlik gelirse bunun sonuçlarının ne olacağını çok iyi biliyor. Hep bir şeylere tırmanmaya çalışır veya köşeleri çok hızlı döner. Normalde onu içi minderli bir sepette tutuyorum ama şimdi onun egzersiz saati ve misafir beklemiyordum."

Maggie ve diğerleri oturdu ama gözleri tüylü bir tavşanı aradı.

Lee tedirgin ve diken üzerindeydi. Oturup ne yapacaklardı? Asayı alıp kampa geri dönmeleri gerekirdi. Sopanın ucundaki kafatası hâlâ elindeydi ve yaşlı kadını bununla tehdit etmeyi düşünüyordu. Ama kadın çok nazik ve sevecendi. Lee'ye kendi büyükannesinin kitap tarafından dönüştürülmeden önceki halini hatırlatıyordu. Kadını gerekmedikçe tehdit etmeyi düşünmüyordu. Kadın hakkında anlatılan hikâyeler doğruysa, söylendiği gibi sıcak kalpli ve iyilik sever biriyse, belki de asayı bir süre ödünç almalarına izin verirdi. Dişlerini sıktı ve bunun gerçekçi bir olasılık olduğunu düşündüğüne inanamadı.

Yaşlı kadın, "Bir karışım hazırlamıştım," dedi. Saç ayağından bir sürahiyi aldı ve içindekileri toprak kupalara doldurdu. "Bu ruhunuzu canlandırır ve sizi ayak parmaklarınıza kadar ısındırır."

Spencer, "Bitki çayı!" dedi. Kupayı elleri arasında tuttu ve dumanını içine çekti.

Malinda, "Çay?" diye sordu. Bir pideyi şişe taktı ve alevlerin üzerine tuttu.

"Benim evimde içilen bir şeydi. Ama tadı bunun gibi değildi. Bu çok güzelmiş."

Malinda hevesle onayladı. "Ben bunu çikolatalı süte bile değişmem. Kulaklarıma kadar gittiğini hissedebiliyorum! Tadı güneşli bir gün gibi. Evde bunlardan olsaydı her gün içerdim."

Peri Büyükannesi, "Ah," dedi. Bir başka pideyi ısıttı. "Şimdi lafı açılmışken, geldiğiniz yeri dinlemeyi çok isterim çünkü sizin bu Krallık'tan, hatta bu dünyadan olmadığınızı biliyorum."

Lee, "Bu seni şaşırtmıyor mu?" diye sordu.

"Tabii ki hayır, tatlım, hiç şaşırtmıyor. İçinizden birinin Şato Hayaleti olduğunu biliyorum. Henüz hanginiz olduğunu bilmiyorum ama siz karnınızı doyurup ısınana kadar bekleyebilirim. Dikkat edin de ağzınızı yakmayın."

Üçüncü pideyi şişe taktıktan sonra ilk ikisinin üzerine tereyağı sürdü, üçüncüyü ısınması için alevlerin üzerinde bıraktı.

"Böğürtlen reçeli alır mısınız, çocuklar?" diye sordu. "Taze yapılmış zencefilli kekim de var. Çatıya döşemektense tabağa koyup yemeye çok daha uygun. İsterseniz bütün tohumlu kekim, ekmeğim ve balım da var."

Maggie hevesle, "Ben burada sonsuza kadar yaşayabilirim!" dedi.

Kampta yaşanan korkunç olaydan sonra, Lee ve Spencer bir şey yiyecek durumda değildi. En fazla sıcak bir içeceğe tahammül edebilirlerdi. Ama Maggie önüne koyulan yiyeceklerin görüntüsüne ve kokusuna dayanamadı, mide bulandırıcı kâbusun ağzında kalan tadını bir şeylerle yok etmeliydi. Çocuklar kızın pideden aldığı ilk ısırığa baktı ve bileğinden aşağıya akan tereyağını gördü. Sonra onlar da guruldayan midelerinin çağrısına kulak verdi ve Maggie'ye katıldı.

Pideleri kısa sürede mideye indiren çocuklara bakan Peri Büyükannesi'nin yüzü aydınlandı. "İşte böyle," dedi. Çocuklar gerçek yiyeceklerin tadını unutmuştu ve bu yedikleri hatırlayabildikleri her şeyden daha lezzetliydi. Malinda bir parmağıyla köşedeki üç bacaklı tabureyi işaret etti. Tabure hoplayarak yan-

larına geldi. Peri Büyükannesi tabureye oturdu. "Böylesi daha iyi, günlerdir bir şey yememiş gibi duruyorsunuz."

Ellerini kucağına koydu ve yüzlerinde bir şey ararmış gibi sırayla çocukları inceledi.

"Tüm Karanlıklar Gecesi'nden beri çok fazla zaman geçti," dedi. "O akşam..."

Telaşlı bir hareketlilik cümlesini yarıda kesti ve başını yana çevirince halının üzerindeki parlak mavi şekli gördü. "İşte buradasın!" dedi. "Misafirlerimiz varken kabalık yapma. Gelip nasılsınız de. Bugün senin neyin var?"

Bir sehpanın gölgesi içinden küçük bir yüz açığa çıktı.

Maggie şaşkınlıkla nefesini tuttu ve yüz geri çekildi. Malinda biraz daha cesaretlendirdi ve tavşan Gilly yavaş yavaş öne çıktı.

Sıradan bir hayvan değildi. Berrak mavi camdan yapılmıştı. Tüyler ve yüz hatları üzerine kazınmıştı, kusursuz bir biçimde pürüzsüzdü ama gerçek bir hayvan gibi, etten ve kemikten bir tavşan gibi hareket ediyordu. Üç yabancının çıkardığı şaşkın sesleri duyunca kulaklarını havaya dikti ve Malinda onu kucağına alıp dizinin üzerine koyarken bacaklarını hareket ettirdi.

Malinda, "Gilly tanımadığı insanların yanında aşırı utangaçtır," dedi. Hayvanın kafasına yapışmış kulaklarını okşadı ve tavşanın minik sevimli burnu keyifle kırıştı. "Şu haline bakınca bazı günler türlü şeylerden bahsedip hiç susmadığına kimse inanmaz. Çenesi o kadar düşük ki bazen insanı yorabiliyor. Ama onu yargılamak istemem, aşırı yorgun. Zavallı hayvan, hiç uyuyamıyor. Sanırım büyünün yan etkisi."

Maggie, "Büyü?" diye sordu.

"Bu tavşan bir zamanlar bir kızdı, senin gibi, ama büyük bir talihsizlik eseri bir sabah çayırlardan birinde Haxxentrot'la karşı-

laştı ve yasak bir tatlıdan yedi. Cadı onu bu forma çevirdi ve daha fazlasını da yaptı..."

"Daha fazlası?"

"Ne yazık ki, evet. Camın içi oyuk, dışarıdan bakınca boş gibi görünse de değil. İçinde bir kötülük var. Haxxentrot içine kendi pişirdiği salgın bir hastalığı koymuş ve Gilly'yi pervasız bir cesaretle lanetlemiş. Bu yüzden hiçbir zaman kırılmaması gerekiyor. Bu olursa, hastalık serbest kalır ve Ay Büyücüsü halkı yok olur. Minderli bir sepet onu rahatlatmak için yapabileceğim en iyi şey."

Hayvanı okşamaya devam etti ve daha önce söylediklerine geri döndü.

"Evet o akşam, sana yardım etmeye çalıştığımı söylemeliyim. Ama sen karanlığın içinde gözden kayboldun. O günden beri de geri dönmeni bekliyor ve ümit ediyorum."

Lee, "Neden yardım edesin?" diye sordu.

Kadın gülümseyerek "Ben Malinda'yım," dedi. "Herkes benim ihtiyacı olanlara yardım ettiğimi bilir. Ve bir başka sebebi daha var... çok uzun süredir bu topraklarda durdurulamayan bir kötülük var. Kimsenin karşı koyamayacağı bir yara. Hayatlarımızı berbat eden bir hastalık."

Maggie, "Cadı mı?" diye sordu.

Peri büyükannesi, "O değil!" dedi. "Haxxentrot'un kendi planları vardır, tehlikenin farkında olmayan Gilly gibi zavallı kızları kandırır ama doğrudan Ismus'un karşısına çıkmaya cesaret edemez. Tüm Karanlıklar Gecesi'nde gökyüzünde onunla savaşırken postunu zor kurtardı. Hayır, bu diyarı rahatsız eden gerçek bir kötülük var ve herkes ondan korkar, ben bile. Muhtemelen ben ondan herkesten çok korkuyorum çünkü onun zalim ellerinden çok acı çektim."

Lee, "Kötü Çoban," diye mırıldandı.

Malinda ürperdi ve kanatlarından arda kalan çıkıntılar titreşti. "İsminin dile getirilmesi bile içimi ürpertiyor. Nefretin insan halidir, sadece öldürme ve yok etme içgüdüsüne sahiptir."

Maggie, "Onun üzerine bir büyü yapamaz mısın?" dedi. "Ya da Ismus neden şövalyelerini de alıp onun peşine düşmüyor?"

Malinda'nın yüzünde üzgün bir gülümseme vardı. "Bunları yapabilseydik yapardık," dedi. "Ama Kötü Çoban bu krallıktan değil. O da farklı bir dünyadan geliyor ve aramızda dolaşıyor, istenmeyen ve davetsiz bir misafir. Büyülerimiz onu etkilemiyor ve onu yok edemiyoruz. Sınıra kadar onu kovalayabiliriz ama onun uğursuz varlığından tamamen kurtulamayız. Her daim yeni ve taze acılara sebep olmak için geri döner."

Ocağa bakarken soluk mavi gözlerinde yaşlar birikti. "Yakında en büyük kötülüğünü yapmasından şüpheleniyorum ama buna engel olacak gücüm yok. Bunu sadece tek bir kişi başarabilir."

Spencer, "Şato Hayaleti mi?" diye sordu.

Malinda başıyla onayladı. "Yazılanlara göre, *isimsiz şekil, şatonun ve gecenin içinde sessizce dolaşan şey*, Kötü Çoban'ın yıkıcı dansına bir son verebilir. Siz üçünüzden biri bu iğrenç hastalığı yok edebilirsiniz. Şato Hayaleti hanginizse ona bize yardım etmesi ve bizi kurtarması için yalvarıyorum. Lütfen, biliyorum, en karanlık saat yaklaşıyor."

Lee endişeli gözlerle diğerlerine baktı. "Bizden birinin ona ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Yaşlı kadın cevap vermeden önce duraksadı ve yüzüne en güzel, en tatlı gülümsemesini takındı. Kulübenin içindeki sessizlik uzadı, şimdi sadece ocaktaki gümüş alevlerin çatırtısı duyuluyordu. Pencerelerden içeri yansıyan gökkuşaklarından biri kadının yüzüne düştü. Parlak renklerle parıldayan yüzü geriye kalanının karanlık, neredeyse kirli görünmesine sebep oldu.

Tatlı bir ses tonuyla, "Onu öldürmenizi istiyorum," dedi.

Maggie ve Spencer nefeslerini tutup Lee'ye baktı. Malinda çocukları inceledi. Yüzünde zafer kazanmış bir gülümseme belirdi.

"Nihayet," dedi. "Sensin. Bilmeliydim."

Lee inkâr etmedi.

"Sizin için kimseyi öldürmem, hanımefendi. Benim gözüm başka bir yerde. Sadece onun için yaşıyorum. Son bir savaşım kaldı ve enerjimi boşa harcayamam."

Malinda, Gilly'yi yere bıraktı ve camdan tavşan masanın altına girdi.

"Keşke bir kez daha düşünsen. Belki de bir pazarlık yaparız. Benden ne istiyorsunuz?"

Lee'nin gözleri asanın üzerinde gezindi. Malinda kıkırdadı ama bu ses çok da dostça değildi.

"O sizin dünyanızda hiçbir işe yaramaz," dedi. "Sıradan bir sopaya dönüşür."

"Belki de bunu kendim öğrenmeliyim."

"Vaktini boşa harcarsın. Ayrıca Malinda'nın iyi niyeti kolay kolay kenara atılacak bir şey değildir. Hayatı senin için çok daha kolay hale getirebilirim."

"Hayatım zaten tuvalete atılıp üzerine sifon çekildi, oradan çıkış yok ve olsa bile çıkmak istediğimi sanmıyorum. Çünkü çok acı çekiyorum ve artık dayanamıyorum. Ama son kez sifonu çekmeden önce yanımda götürmek istediğim insanlar var."

"Umut her zaman en beklenmedik anda ortaya çıkar."

"Umudum varsa da yok edildi ve bunun sorumlusu olan kişi bedelini ödeyecek. Tek ilgimi çeken şey bu."

"Ama ya dostların? Onları hiç düşünmüyor musun? Onlara da yardım edebilirim. Ben kalplerin arzularını gerçekleştiririm."

Spencer, "Hayır teşekkürler," dedi. Kulübenin atmosferi birden değişti. Daha önce rahat ve konforlu görünen kulübenin şimdi boğucu ve uğursuz bir havası vardı. Maggie de Spencer'la aynı fikirdeydi. Gölgeler yoğunlaştı. Şömine hâlâ yanmasına rağmen içerideki hava soğudu. Malinda'nın yüzündeki kırışıklıklar sert çizgilere dönüştü. Lee elindeki sopayı sıkı sıkı kavradı.

Spencer'a, "Yüzündeki iğrenç sivilcelerden ve lekelerden kurtulmanı sağlayacak bir kremim var," dedi. "Ve iksirlerimden birinden bir yudum içerse şişman kız vücudundaki bütün yağlardan kurtulur. Kendinizi kandırmayın. Bu kasvetli halinizden kurtulmayı kaç kez hayal ettiniz?"

Spencer ve Maggie kadına baktı. Sevecen büyükanne rolünü bırakmıştı. Karşılarında duran farklı bir kişiydi. Odaya rutubet kokusu doldu.

Lee yerinden kalkarken, "Biz gidiyoruz," dedi. Tek boynuzlu at kafatasını kadına doğru uzattı. "Birinin ölmesini istiyorsan kendi ellerini kana bulamalısın. Benimkiler on dakika sonra zaten kana bulanacak."

Malinda, "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" diye sordu. "Bunca zaman sonra hâlâ hiçbir şeyi anlamıyorsun. Çünkü sadece bir çocuksun. Sizden ne istediğimi bile algılayamıyorsun. Kötü Çoban'ın kim olduğunu bile bilmiyorsun."

"Bu lanet olasıca yerde o kadar çok psikopat var ki, umurumda bile değil."

Lee başıyla onayladı ve diğerleri de yanına geldi.

Malinda, "Ah, ama umurunda!" dedi. "Ve onu tanıyorsun. Hayatın boyunca onun sözlerini dinledin, hepiniz dinlediniz. Özellikle de senin büyükannen."

Lee, "Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırdı. "Spencer, asayı al, Tinkerbell'le çay ve kek keyfi sona erdi."

Malinda, "Sizin hakkınızda her şeyi biliyorum," dedi. "Benim işim bu. Lee Jules Sherlon Charles, büyükannenin odasına Kötü Çoban'ın resmini astığını ve ona çok değer verdiğini biliyorum. Kutsanmış olanlardan birine dönüştüğü anda gizlediği bir resim."

Lee kafatasını indirdi.

"Bekle," diye mırıldandı. "Sen tam olarak ne diyorsun?"

Maggie, "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Lee bildiğini düşünüyor ama sormaya cesaret edemiyordu.

İhtiyatla, "Büyükannemin duvarındaki resim İsa'nındı," dedi. "Onu sizin çirkin Beyaz Şato'nuzun resmiyle değiştirdi. Sen saçmalıyorsun."

Malinda, "Kötü Çoban'ın sizin geldiğiniz yerde bir sürü ismi vardır," dedi. "Orada sandaletli peygamberlerin sayısı çoktur. Orada bir virüs gibi yayılırlar. Bu Diyar bile onlara bağışıklık kazanamadı: Onun bir sureti buraya sızdı. Ama neyse ki buradaki varlığı tedavi edilebilir bir hastalık. Bundan eminim, her ihtimali hesapladım."

Lee, "Lanet olsun, sen hepsinden daha delisin!" diye haykırdı. "O akşam dehşet saçan ve elindeki baltayla beni parçalamaya çalışanın İsa olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Ah, bu kadar yeter."

Malinda başını yana yatırdı. "Ama tabii ki, yoksa Şafak Prensi'nin Diyarı'na nasıl adım atardı? Burası Şeytan'ın oyun bahçesinin çarpık bir prizması."

Maggie, "Ah, bu kadın delirmiş," dedi.

Malinda, "İşin güzel yanı," dedi. "Bu Diyar'a geçip Kötü Çoban rolüne bürünerek... nasıl diyelim? Benim şartlarımı ve koşullarımı kabul etti. Bu yüzden, burada ölürse, sizin dünyanızda da ölecek. Oradaki gücü ve etkisi tamamen yok olacak. Bunu sadece Hayalet yapabilir. Bu yüzden senden bunu yapmanı istiyorum. Sen bunu yapmalısın."

Lee ne diyeceğini bilemedi. "Benden İsa'yı öldürmemi mi istiyorsun? Ciddi misin? Benden bunu mu istiyorsun? Sence böyle bir şeyi kabul eder miyim?"

"Bu yüzden bu kadar uzun süredir seni bekliyorum. Çünkü sen önemlisin. Bu görkemli zaferi sadece senin yeteneğin kazanabilir. Daha erken açığa çıksaydın bu kadar acı çekmek zorunda kalmazdınız ve o korkunç şeyleri yaşamazdınız."

Maggie daha fazla dayanamadı. Tiksinerek "Buradan gidiyoruz," dedi.

Kız kapıya uzandı ama Malinda işaret parmağını çevirerek kapıyı kilitledi.

"Gidemezsiniz," dedi. "İşim bitmedi. Daha anlaşma yapmadık."

Maggie, "Canın cehenneme!" dedi. "Kapına ihtiyacımız yok. Lee istediği zaman bizi geri götürebilir."

"Hayır şekerim, bunu ancak dışarıdaysa yapabilir. Kapalı mekânlarda çalışmıyor, değil mi?"

Lee cevap vermedi. Yeterince şey duymuş ve duydukları midesini bulandırmıştı. Malinda kendilerini burada tutamazdı. En yakındaki pencerenin yanına gidip camı kafatasıyla kırdı. Malinda parmaklarını şıklattı ve panjurlar birden kapandı. Lee panjurları dövdü ama hepsi demir gibi sağlamdı.

Malinda, "Benim iznim olmadan asla çıkamazsınız," dedi. Şimdi sesi farklıydı. Daha zalim, neredeyse erkeksiydi. Yanağında siyah bir küf belirdi.

"Ve kampa geri dönüp sevgili Çilingir'imi öldürmenize izin veremem. Ailesi üç nesildir sadık bir biçimde bana hizmet etti ve sizi orada huzursuz etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Aslında, beklediğimden de komikti. Küçük tartışmalarınızı dinlemek, birbirinize düştüğünüzü görmek, birbirinden hoşlananları seyretmek, kafamı dağıttı. Ama nihayet buradayız."

Çocuklar kadına döndü.

Maggie, "Sen kampı nereden biliyorsun?" diye sordu. "Ve bizim hakkımızda bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin? Sen gerçekte kimsin?"

Peri Büyükannesi gözlerini devirdi. "Hâlâ kim olduğumu anlayamadın mı, seni yağ deposu?"

Tafta eteğini hışırdatarak tabureye oturdu ve dönerek bir daire çizdi. Daire tamamlandığında yüzü değişti ve elbisesi artık üzerine oturmuyordu. Yaşlı sırtı dikti ve omuzları daha geniş, belirgindi. Elbisenin kollarından kaslı kollar çıkıyordu ve bacakları uzadı. Gözleri artık mavi değildi, dipsiz bir kuyu gibi karanlıktı. Yüzü zayıftı, şekerden eğilmiş gibi duran saçları şimdi simsiyahtı. Boşta kalan sargılar yere düştü.

Yaşlı kadın gitmişti. Şimdi onun yerinde ama onun kıyafetleri içerisinde Ismus oturuyordu.

"Böylesi çok daha iyi," dedi. Kollarını sıyırdı. "Uzaktan başka birinin ağzından konuşmak zevk aldığım şeylerden biri değildir. Böylesi çok daha rahat... kıyafeti saymazsak. Rengi hiç bana göre değil. Pekâlâ, bu çok güzel değil mi? Sizi çok iyi tanıdığımı düşünüyorum, sen hariç Spencer. Sen kendi içine kapanan ve kimseyle çok fazla iletişim kurmayan bir çocuksun. Çok sağlıklı bir şey değil. Ama Garrugaska seni gerçekten sinir etti, bence bu çok güzeldi. Bir Punchinello seni öldürmek istiyorsa aslında bu bir sevgi gösterisidir. Bu yüzden, hepiniz, öyle veya böyle kampta romantik anlar yaşadınız. Harika, değil mi?"

Çocuklar cevap veremeyecek kadar afallamıştı.

"Artık anormallerden birinin kafasının içine sıkışıp kalmama gerek yok. Ben içinden çıkınca korkarım bir mezar daha kazmak zorunda kalacaklar. Kendini göstermen gerçekten de çok uzun sürdü, Hayalet. Bu diyara son adım attığından beri aylar geçti.

Seni durduran neydi? Arkadaşların aç kalmasın diye sürekli yiyecek çalmaya gelirsin diye düşünüyordum. Ne kadar zayıflamalarını istiyordun? Benim içine gizlendiğim vücut bile açtı ve iki aydır ölüydü!"

Lee şoku atlattı ve öfkeyle öne çıktı. "Bu Noel ve doğum gününün birlikte kutlanması gibi oldu," dedi. Yüzünde tehlikeli bir gülümseme vardı. "Sen, ben, burada, biz bize... Arkanı kollayacak kimse de yok. Daha tatlı olamazdı. Önce, gerçekten acı çektiğinden emin olacağım, sonra kafanı kesip yakacağım. Bakalım o zaman oyun bahçenden keyif alacak mısın? Senin için değişik bir deneyim olacak."

Ismus sakin bir ses tonuyla, "Ama henüz teklifimi duymadın," dedi. "Benim için ne yapabileceğini söyledim; şimdi senin için ne yapabileceğini söyleyeyim."

"Senden istediğim hiçbir şey yok, sen ölüsün."

Ismus parmaklarını birbirine kenetledi ve arkasına yaslandı.

Takdir edercesine, "Charm çok güzel bir kızdı, değil mi?" diye sordu.

Lee, "Onun ismini ağzına alma!" diye bağırdı.

"Ah, onu tekrar görmek istemez misin?"

"Ne?"

"Bu, sevgili Hayalet, benim pazarlığım. Çok basit. Benim için Kötü Çoban'ı öldür ve orada, güzel Bayan Benedict'i de yanına alıp sonsuza kadar mutlu yaşa. Kızın bütün tuhaflıklarıyla birlikte."

"O öldü, seni pislik!"

Ismus bir kaşını havaya kaldırdı. "Yapma," dedi. "Bunun burada bir anlamı olmadığını en iyi sen bilirsin. Söylesene, buraya yaptığın önceki keşif gezilerinde en güneydeki tepenin üzerindeki Savaş Ormanı'na girdin mi?"

Lee'nin öfkesine şüphe ve kararsızlık karıştı.

Adam, "Muhtemelen hayır," diye devam etti. "Oraya artık kimse gitmez ve görülecek çok fazla şey yoktur. Oraya geçmek neredeyse imkânsızdır. Her yerde dikenler, çalılar ve sarmaşıklar vardır ama bir zamanlar o tepenin üzerinde kadim bir kale vardı. Şimdi geriye yıkıntıları kalmış olmalı ama kulelerden birinin tepesinde büyülü bir uykuya dalmış güzel bir kızın olduğu söylenir. Sadece gerçek aşk bu büyüyü bozabilir, bir öpücük ile."

Lee nefes almakta zorlanıyordu ve geri çekildi.

"Kes sesini," dedi.

"O kızın Charm olması çok zor değil," dedi. "Bunu yapabilirim. Bu dünyayı ben yarattım. Sen onu kurtaran cesur prens olabilirsin. Bir düşün, çok istediğin birlikte geçirilecek bir ömür. Hatta daha iyisi. Sana bir prenslik veriyorum. Kız ve oğlan valelerin dengi olacaksın."

Lee'nin omuzları çöktü. Tek boynuzlu atın kafatasını tutan sopa elinden kaydı. Kalbi acırken ve başı dönerken kapıya doğru geriledi.

Maggie, "Onu dinleme," dedi. "Gerçek olmayacak. Onun öldüğünü biliyorsun. Jangler'ın ona ne yaptığını biliyorsun! O, Charm olamaz! Bir yalan olacak, buradaki her şey gibi!"

Ismus, "Bu yalan değil, hatta çok daha iyisi. Sadece farklı bir gerçeklik," dedi. "Bir düşün, onunla bir ömür mutlu yaşarsın. Hatta istiyorsanız çocuk bile yapabilirsiniz. Bu şansı geri tepebilir misin? Senin için bu kadar mı değersiz?"

Spencer, "Kes şunu!" diye bağırdı. "Kapıyı aç ve dışarı çıkmamıza izin ver!"

Ismus, "Lafımı kesme, çocuk," diye kükredi. "Bu Hayalet'le benim aramda."

Spencer, "Ah, gerçekten mi?" diye sordu. Eğilip yerden bir şeyi aldı. "Bundan emin misin? Çünkü şimdi dediğimi yapmak zorundasın yoksa..."

Elinde yanına gelen camdan tavşan vardı. Bacakları havayı dövüyor ve kulakları titriyordu.

Ismus, "Onu bırak," dedi. "Sana onu bırak dedim!"

"Mümkün değil! Üçe kadar sayacağım ve kapı açılmazsa bu şey yere düşüp parçalanacak ve hastalık serbest kalacak."

Ismus, "Bunu asla yapmazsın," diye dalga geçti. "Buradaki herkesi korkunç bir ölüme mahkûm etmezsin. Sen kitlesel katliam yapacak biri değilsin. Tanıdığın herkesi öldürmüş olacaksın, şimdi *Dans Eden Valeler*'in etkisinde olan bütün insanları. Burada ölürlerse senin dünyanda da ölürler ve tabii ki buna sen ve Lee ve Maggie de dâhil. Bunun için kendinden vazgeçmiş ve kararlı bir kişilik lazım, ve o sen değilsin."

Spencer'ın ağzı kurudu. Ürkekçe, "Belki değilim," dedi. Sonra küstahça göz kırptı. "Ama *Herr Spenzer* öyle biri."

Ismus şaşkındı, etkilenmiş gibiydi.

Tavşana, "Ya sen, Gilly?" diye sordu. "Senin söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Camdan hayvan, çocuğun ellerinde kıvrandı ve sonra küçük ağzı açıldı.

"Lütfen beni kırma!" dedi. "Pervasız ve beceriksiz olabilirim ama bu benim hatam değil. Ölmek istemiyorum. İçimdeki bu kötülüğü ben istemedim. Elimde değildi. Yasak meyveyi yemek beni bu hale getirdi. Lütfen yapma!"

Maggie, "Ah, Tanrım!" dedi. Tavşanın sesini tanıdı ve korku dolu gözlerle hayvana baktı. "Bu Jody!"

Spencer az kalsın tavşanı elinden düşürüyordu ve Lee gözlerini kaldırıp içindeki kaynayan çelişkiden kurtuldu.

Ismus sırıttı. "Evet, zavallı deli Jody. Ay Büyücüsü'nde buna dönüştü. Onun sohbetleri benim için büyük bir sürprizdi. Ne kadar kötü zamanlar geçirdi. Jangler kampta onun direncini kırdı. Şimdi aynısını sen mi yapacaksın?"

Spencer tavşanı fırlatmaya hazırlanır gibi havaya kaldırdı. Hayvanın yakarışları çok acıklıydı. Çocuk tereddüt etti. Sonra titremeye başladı. Bunu yapamayacağını biliyordu.

Kutsal Büyücü rahatladı. Çocuk zayıftı.

Lee, "Gördün mü?" diye sordu. Uzanıp cam hayvanı Spencer'dan aldı. "Ben kızı hiç sevmiyordum. İlk günden beri tam bir baş belasıydı. Bu yüzden mavi boynunu ayaklarım altına alıp kırsam da hiç üzülmem. Salgın hastalık da umurumda değil çünkü Jangler'ı öldüreceğime ve muhafızlardan götürebildiğim kadarını da ölüme götüreceğime yemin ettim, bu uğurda ölsem bile. Böylesi arzu ettiğim gibi olmayacak ama işe yarar. Öyle veya böyle kazanmış olurum, ya sen?"

Kıvranan tavşanı önünde tuttu ve Kutsal Büyücü'nün tehditkâr bakışlar atan gözlerine odaklandı. Blöf yapmadığını herkes biliyordu. Ismus'un yüzündeki gülümsemenin silindiğini görünce çok memnun oldu.

"Biiir..." diye saymaya başladı.

"İkiii..."

"Üüü..."

Ismus, "Tamam!" diye bağırdı. Soluk, terli teninden küfler açığa çıktı. "Ama sen kampta uyandıktan birkaç dakika sonra öleceksin. Bundan emin olacağım."

Lee bir kahkaha attı. "Ama o birkaç dakika çok eğlenceli olacak," dedi. "Kendine yeni bir Çilingir bulman gerekecek çünkü öncekinin son kullanma tarihi sona erdi. Şimdi şu lanet olasıca kapıyı aç."

Ismus bir parmağını kaldırdı ve kilit açıldı. Maggie kolu çevirdi ve Spencer'la dışarıya çıktı.

Sopasını alıp dışarı çıkan çocuğa seslenen Ismus, "Charm'la bir hayat," dedi. "Reddettiğin şey bu."

"Senin de dediğin gibi, birkaç dakika daha yaşayacağım ve çok meşgul olacağım. Sonrasında boş vaktim kalırsa pişmanlık duyarım. Şimdi git üzerine erkeksi bir şeyler giy, geri zekâlı!"

Ve camdan tavşanı kulübeye fırlatıp kapıyı arkasından çarptı.

Kapı tokmağının üzerindeki oyuncak kedi vahşice sarsıldı. "Yine bekleriz!" diye haykırdı.

Lee diğerlerine, "Ellerinizi verin," dedi. "O asayı sıkı tut, Spencer."

"Ama orada işe yaramayacağını söyledi!"

"Belki ama muhafızlar ve Jangler bunu biliyor mu?"

Kulübenin kapısı parçalanarak açıldı ve Ismus son anda havada yakaladığı tavşanla dışarı çıktı.

Çocuklar çoktan gitmişti ve kovanın tepesindeki kurbağa şaşkın gözlerle Ismus'a bakarken dilek kuyusunun içine düştü.

Kampta, cehennem başlamak üzereydi.

28

Saat neredeyse ondu ve temmuz güneşinin ışıkları yok olmak üzereydi. Jody'yi götüren ambulans gideli neredeyse bir saat olmuştu. Kızın mavi, camdan gözleri ambulansın tavanına bakıyordu. Ne yapacağını bilemeyen Alasdair diğer çocukların da yardımıyla üç baygın genci kendi kabinine, düştükleri yere en yakın olana taşıdı. Jangler ışıklar söndükten sonra dışarıda kalan bir kızla uğraşıyordu ve muhafızlar da Maça Kızı Valesi'nin serbest kalmasını kutlamakla meşguldü.

İskoç, *yine sarhoş olacaklar,* diye düşündü. *En ufak bir bahanede şiddete başvuracaklar. Bunlar benden de kötü.*

Christina kabinde kalmak için yalvarmış ama Alasdair, kızın başını belaya sokmak istememişti. Emirlerine itaat edilmediğini öğrenen Jangler'ın neler yapabileceği önceden öngörülemiyordu. Alasdair, kızı kabinindeki diğer kızlara emanet etti ve yedi yaşındaki Christina ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

Yan kulübedeki muhafızların gürültüsü her zamankinden kötüydü. İki TV açıktı, birinde vahşi bir kovboy filmi oynuyor, diğerinde hip hop şarkılar çalıyordu. Yikker gözetleme kulesinde kırmızı şarabını yudumluyordu, yukarı çıkardığı televizyon açık olsa ışığı yüzüne vururdu.

Nicholas ve Drew asma katta uyumak zorunda kaldı çünkü alt kattaki yatakları doluydu. Alasdair yalnızdı. Maggie, Lee ve

Spencer'ın böyle kendinden geçmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Çok garipti ve bu işte bir terslik vardı. Göz kapaklarının altına bakıp hâlâ insan olup olmadıklarını kontrol etmiş ve gözbebeklerinin doğal olmayan bir biçimde büyüdüğünü görmüştü. Bu şey kitap tarafından ele geçirilenlere oluyordu. Şimdi onlar da mı Valelenmişti? Geri dönmezlerse ne olacaktı? Sonsuza kadar yataklarda yatamazlardı.

Sorular ve stres başını ağrıtıyordu. Başını, elleri arasına aldı. Bu yer herkesi teker teker öldürüyordu. Bir sonraki kim olacaktı? Önce en genç olanları düşündü. Jim Parker öldürüleli iki ay olmuştu. Alasdair ona yardım edemediği için kendini suçluyordu. O hafta sonu biraz boş vakti olsaydı oturup çocukla konuşabilirdi. Belki de ölümüne engel olabilirdi. Alasdair kendini suçluyordu çünkü çocuk için bir şeyler yapabileceğinden emindi.

Yataklardaki üç figür birden koşuyormuş gibi bacaklarını hareket ettirmeye ve çığlık atmaya başladı. İskoç çocuk şaşkınlıkla kafasını kaldırdı, nefes nefese kalan üçlünün yataklarında doğrulduklarını gördü. Spencer birinin düşmesine engel olmak istercesine kollarını öne uzattı ve Alasdair çocuğun elindekini görünce iyice afalladı. Büyülü bir asa gibi duruyordu ve birkaç saniye öncesine kadar elinde değildi. Sonra Lee'nin elindekini gördü ve ucundaki dikkatini çekti.

"Ne?" diye haykırdı. Havaya sıçradı ve üçlüye baktı. Kafasında yüzlerce soru vardı ve hangisini soracağını bilemiyordu. "Siz... nasıl... ne? Ne?"

Diğerleri yataklarda kendine gelmeye çalıştı. Lee gözlerini kırpıştırıp etrafına bakındı ve sonunda kabinin tanıdık şeklini gördü. Hemen yerinden kalktı ve kapıya koştu.

Alasdair, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Bakışlarını yatakta ka-

lan tek boynuzlu at kafatasından kaldırdı. "Saat on. Dışarı çıkamazsın! Saatlerdir ölü gibi yatıyordunuz."

Lee, "Dışarı çıkmıyorum," dedi. "Dışarı çıkan oldu mu? Kimseyi gördün mü? Diğer çocuklardan birini?"

"Hayır, görmedim, bakmıyordum. Neden bahsediyorsun? Sen kendinde bile değildin, ne yapacağımı bilemedim! Siz?.."

Lee çocuğu tıslayarak susturdu. Diğer kabinlerden birinin kapısı açıldı, bunun olacağını biliyordu. Bir parmağını dudaklarına götürdü ve kapıya yakın kalarak gölgelerin içine iyice sindi. Sessiz ayak sesleri yaklaşıyordu. Birisi bu tarafa, diğer uçtaki Jangler'ı uyarmak için onun kabinine doğru yürüyordu.

Lee, figür önünden geçerken nefesini tuttu ve kuleye doğru bir bakış attı. Yikker yere oturmuştu ve görünürde yoktu, vahşi şarkılar söylüyordu. Kusursuzdu. Lee kendisinden beklenmeyecek bir hız ve çeviklikle harekete geçti. Kapıyı açıp dışarı atıldı. Bir saniye sonra geri döndüğünde yanında ağzını elleriyle kapattığı biri daha vardı.

Maggie ve Spencer kendine yeni geliyor ama neler olduğunu biliyordu. Alasdair bilmiyordu.

Öfkeyle, "Hey!" dedi. "Sen ne yapıyorsun? Onu bırak!"

Lee cevap vermedi. Bir patates çuvalı gibi yakaladığı figürü kendine çevirdi ve sırtını vahşice duvara çarptı. Diğer eliyle kızı gırtlağından kavradı ve ayaklarını yerden kesti.

Alasdair, "Christina!" diye bağırdı. Öne atılıp kızı, delirmiş Lee'den kurtarmaya çalıştı. "Sen ne yapıyorsun? Bırak onu! Bırak, manyak!"

Lee başını vahşice salladı ve küçük kız kollarında nefessiz kaldı. Kız yalvarırcasına Alasdair'e bakıyordu; bir elini çocuğa doğru uzattı. İskoç hücuma geçti ve bütün ağırlığını Lee'ye verdi. Birlikte halının üzerine düştüler ve Christina serbest kalıp öksürmeye başladı.

İskoç, "Sen delirmişsin!" diye bağırdı. Tek eliyle dövüşmeye çalıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun? O sadece yedi yaşında! Sen aklını mı kaçırdın?"

Lee, Alasdair'i üzerinden itmek istedi ama çocuğun öfkesi gücünü körüklüyordu ve yüzüne bir yumruk yedi. İkisi birbiriyle mücadele ederken Christina yerden kalktı. Arkasına bakmadan kapıya koştu.

Lee, "Onu durdurun!" diye bağırdı.

Christina kapıyı açtı ama yanına koşan Maggie tarafından içeri çekildi. Kız vahşi bir hayvan gibi tırnaklarını ve dişlerini kullandı. Drew ve Nicholas sesleri duyup asma kattan aşağıya indi. Spencer elinde asa ve kafataslı sopayla yanlarına koştu.

"Orada kalın!" diye uyardı.

Nicholas, "Neler oluyor?" dedi. "Christina'ya ne yapıyor?"

Maggie, kızı yatağa yatırdı ve sabitledi. Christina başını geriye attı ve var gücüyle bağırdı.

"Jangler! Jangler! Bana yardım et!"

Punchinello'ların televizyonlarının gürültüsü kızın sesini bastırdı. Dışarıdan kimse kızı duymadı.

Lee sonunda Alasdair'e galip gelip Maggie'nin yanına koştu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi.

Çocuk öfkeli bir bakış attı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Nicholas ve Drew'den yardım istedi.

"Korkuyorum. Canımı acıtıyorlar, bana yardım edin! Anlamıyorum! Yanlış bir şey mi yaptım?"

Merdivendeki çocuklar Spencer'ın yanından geçmek istedi ama Spencer birinin kafasına sopayla vurdu ve diğerini karnından tekmeledi. İkisi de dizleri üzerine düştü. Spencer derin bir nefes aldı. Böyle bir şeyi yapabileceğini sanmazdı. Aslında keyif bile almıştı. Ama çocukların kötü yaralanmamasını ümit etti.

Alasdair ayağa kalkıp koşmaya başladı. Spencer tek boynuzlu at kafatasını taşıyan sopayı gösterince Alasdair hemen durdu.

"Hepiniz delirmişsiniz!" diye bağırdı. "Çılgın gibi uyandınız. Tanrı aşkına, kızı bırakın! O sadece bir çocuk!"

Christina, "Alasdair!" diye ağladı. "Onları durdur."

Alasdair, "Tanrı aşkına!" diye yalvardı.

Lee tiksinerek kıza baktı.

"Bu, Christina değil," dedi. "O küçük kız uzun süredir bizimle değil. Buradaki bir casus kamera."

"Ne?"

"Sen hep aramızda bir casus olduğuna inanıyordun. Haklıydın ama yanlış yerlere bakıyordun."

"Saçmalama, ahbap. Hiç mantıklı şeyler söylemiyorsun! Sen ağzından çıkanları duyuyor musun? Karşındaki Christina. Görmüyor musun?"

Maggie başını iki yana salladı. "Christina öldü," dedi.

"Siz aklınızı kaçırmışsınız! O burada!"

Lee, "Bu sadece vücudu," diye ısrar etti. "O en başından beri içindeymiş!"

"Ne? Kim?"

"Ismus! Bizi izliyor ve bize gülüyormuş. Bizi birbirimize düşürüp Jangler'a hikâyeler anlatıyormuş. Jody'ye baskı yapıp ona bir şeyler yaptırıyormuş, kızın aklını kaçırmasına sebep olmuş."

"Christina öyle bir şey yapmaz!"

"Ah, aç gözlerini! Ona bir bak!"

Alasdair, kıza baktı. Yedi yaşındaki kız mücadele etmeyi bırakmıştı; enerjisi kalmamıştı. Kızı bu delilerin elinden kurtarmak istiyordu ama tek elle bunu yapması imkânsızdı. Ne büyük bir hayal kırıklığıydı. Herkesi yüzüstü bırakmıştı. Jim, sonra Jody,

şimdi Christina. Edinburgh'daki ailesi için de aynısı geçerliydi, onları da kurtaramamıştı.

Alasdair nefesini tuttu.

Christina'nın yüzü değişmeye başladı. Gözleri karardı ve titreyen çenesi sertleşti. Ağzı şimdi zalim ve vahşi bir görünüme sahipti. Başını yana çevirdi ve parlak, siyah gözleriyle Alasdair'e baktı.

İskoç küfretti ve korkuyla geri çekildi.

"Ah, hayır..." dedi.

Christina dudaklarını büktü ve konuşmak için ağzını açtı. Ama ağzından çıkan ses kendi sesi değil Ismus'unkiydi. Christina'nın sesi sonsuza kadar duyulmayacaktı.

Adam, "Seni ve Jody'yi kandırmak çok kolaydı," dedi. "Gerçekten çok kolaydı, beni hiç eğlendirmedi. Hemen canınız sıkıldı. Ne kadar sıkıcı bir çifttiniz. Hayatınızı biraz renklendirmeme şaşırdınız mı? Şişko kızın ve kaslı çocuğun en azından komedi değeri vardı. Lord'umun evcil hayvanlarından birine yem olması çok kötü oldu. Beni taşıması için kendimden geçiyormuş gibi yapmayı çok seviyordum. Bu ölü bacakları yürütmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?"

Alasdair sendeleyerek geri çekildi. "Şunu durdurun!" dedi. "Ağzını ben kapatmadan kapatın."

Ismus alnında siyah lekeler belirip küfler vücuduna yayılırken, "Bu vücut amacını yerine getirdi," diye devam etti. "Ben bu vücuttan çıktıktan sonra beni durduramazsınız. Belki de sizden birinin içine girer ve sonsuza kadar orada yaşarım."

Acımasız bakışlarını Maggie'ye çevirdi. "Aslında, elbise giymiş bir deniz ayısı olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir," dedi. "Senin içine girebilirim. Hımmm... hoş ve ferah. Birlikte parti veririz."

Ardından Spencer'a döndü. "Ya sen, İnek Boku? Seni dışarıda koştururum ve Garrugaska seni bir haydut gibi avlayarak öldürür, belki de seni asar. İlk defa bir işi doğru düzgün yapmış olursun. Ah, o kadar tedirgin olma. Bunu uzun süredir istiyorsun."

Ismus dikkatini Lee'ye odakladı. "Ya sen, Hayalet? Senin kafanın içine girip çarklarının nasıl döndüğüne bakayım mı? Gururlu annenin düşündüğü çocuk değilsin, değil mi? Gördün mü, ben araştırmamı etraflıca yaptım. Bir çete üyesi... Cık cık cık. Ve o gece, diğer kayıp çocuklara haddini bildireceğiniz akşam... kimin silahı vardı? Senindi, değil mi? Ay Büyücüsü'ne çekilmeden önce çocuklara ateş edip etmediğini merak ediyorum. İnatçı kafanın içinde biraz dolaşırsam o yer altı parkında neler olduğunu öğrenir miyim? Onlar sana ve arkadaşlarına kutsal metni okurken onlardan kaç tanesini vurdun?"

Lee soğuk bir ses tonuyla, "Benim kafamın içine girmezsin," dedi. "Bana canlı ihtiyacın var. Kötü Çoban'ı öldürebilecek tek kişi benim ve bu, senin bile kopartmayacağın kadar değerli bir çiçek. Benden kurtulmaya cesaret edemezsin. Ya fikrimi değiştirirsem?"

Maggie, "Lee!" diye haykırdı.

Ismus bir kahkaha attı. Adam kıkırdayarak "Teklifimin bir kulağından girip öbüründen çıkmadığını biliyordum," dedi. "Ya hâlâ senin olabilirse?.. Sen ve nefis Charm, birlikte..."

Lee, kızı yataktan kaldırdı.

"Evet, ama sana dediğim gibi, hayatımın son birkaç dakikasında çok meşgul olacağım."

Ismus, "Jangler'ı öldürmene izin vermem!" diye uyardı.

Lee, Christina'yı banyoya götürüp içeri tıktı, ardından kapıyı üzerine kapattı.

"Yeni bir gardiyan için ilan verme zamanı," diye mırıldandı.

Ismus, "Beni burada tutamazsın!" diye haykırdı. Kolu denedi. Christina'nın gözlerinden ve kulaklarından siyah küfler fışkırdı.

Lee diğer tarafta çocuklardan yorganları alıp kapının altına sıkıştırmalarını istedi. Hiç boşluk kalmamalıydı.

Spencer, "Oradan çıkamaz, değil mi?" diye sordu.

Lee, "Umarım anahtar deliği yoktur," dedi. "Şimdi gidip bu kapıyı kapalı tutacak bir şeyler bulun! Ve dışarı çıkan bir şey görürseniz hemen uzaklaşın. Sakın ona dokunmayın."

Fazla vakit yoktu. Drew'e kapı kolunu tutmasını söyledi, sonra Spencer'dan tek boynuzlu at sopasıyla asayı aldı.

Spencer, "Yaşlı adamı öldüremezsin," dedi.

"Gel ve izle."

"Ama saat onu geçti. On birde yol ayrımında bizi bekleyen bir araç olacak. Dışarı çıkabiliriz. Her şey burada bitmek zorunda değil!"

"Benim için Charm öldüğünde bitti. Artık geri dönüş yok. Bedelini ödemeli."

"Kendine acımayı bırak! Senin kimsede olmayan harika bir yeteneğin var ve o şeytanın karşısında durabilecek tek kişisin! Bütün bunları bir kenara atamazsın!"

Maggie, Drew'le kapının altına bir yorgan sıkıştırdı ve kapının önüne yastıklar yığdı.

"Spencer haklı," dedi. "Buradan kaçmak için bir şansımız var. Tek şansımız bu olabilir. Sence sonrasında bize ne olacak? Senin işin bittikten sonra beni ve Spencer'ı öldürürler. Ya Charm'ın kızları? Onları bize emanet etti. Onlara her şeyini verdi."

Lee diğer insanların haklı çıkmasından nefret ediyordu. Yine de bunu başarmanın bir yolu olabilirdi... Dışarı baktı. Yikker hâlâ kulede oturuyordu. Ama Yüzbaşı Swazzle ayakta sallanarak devriye geziyordu ve makineli tüfeği yanındaydı.

"Onun yanından nasıl geçeceğiz?" diye sordu.

Spencer, "Marcus bunu çözmüştü," dedi. "Bir çitten diğerine ulaşmasının ne kadar vakit aldığını biliyordu. Swazzle'ın ağır ağır yürümesine bakacak olursak bence bu akşam çok daha uzun sürecek. Ona görünmeden dışarı çıkabiliriz."

Lee, "On sekiz çocuğu buradan çıkartacak vaktimiz yok," dedi. "Başaramayız."

Alasdair kendine geldi. "O telleri kesmek için bir şeyimiz olsaydı," dedi. Sesinde hüzün vardı. "Bir fikrim var."

Lee elini cebine soktu ve tel kesiciyi çıkardı.

İki dakika sonra, bir çarşafın bir ucu banyo kapısına diğer ucu ise tırabzanlara bağlıydı. Kapı yakın zamanda açılmayacaktı.

İçeride, Austerly Fellows'un parçası Christina'nın bedenini terk etmişti. Christina şimdi yerde yatıyordu, sonunda huzur bulmuştu. Fokurdayan küf kitlesi ise tepesindeydi. Kapının altına sıkıştırılan yorganları görünce köpükler saçarak kıkırdadı. Buradan çıkması bile gerekmiyordu. Jangler'ı uyarmanın çok daha basit ve hızlı bir yolu vardı.

New York'taki çatı katı dairesinde uyanan Ismus gözlerini açtı ve bir telefon istedi. Soytarı Rahiplerden biri hemen telefon getirmeye gitti.

Kampta, Alasdair ve Maggie, Yüzbaşı Swazzle'ın ana bloğun arkasında gözden kaybolmasını bekledi. Sonra sessizce dışarı çıktılar. Gölgelere sinerek diğer kabinlere koştular ve herkesi uyandırdılar, sonra telaşla neler olacağını anlattılar.

Kızlar korkuyordu ama heyecanlıydılar. Bazıları isteksizdi ve böyle korkunç bir riske girmek istemiyorlardı. Bunlar Esther'in kabinindeki kızlardı. Esther parmaklarını kütürdetti, on üç yaşındaki kız kampı terk etmeyi reddetti ve bunu deneyenin aklından şüphe edeceğini söyledi. Hepsi vurulacaktı. Maggie ve

diğerleri tek şansın bu olduğunu anlatmaya çalıştı ama Esther kararlıydı. Kalıyordu.

Charm'ın kabinindeki kızlar bu korkunç yerden kaçmaya çok hevesliydiler ve ne yapmaları gerektiğini dikkatle dinlediler.

Maggie kendi kabininde, "Koyu renkli kıyafetleriniz varsa onları giyin," dedi. "Ama yanınıza bir şey almayın. Çantalarınızı ve diğer eşyalarınızı geride bırakın. Ormanda koşmak zorunda kalacağız ve bizi yavaşlatacak hiçbir şeyi yanımıza alamayız."

Bir kız, "Araç bizi nereye götürecek?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Ama buradan daha iyi bir yer olacağı kesin."

Alasdair, "Hey," dedi. "Marcus'un eşyalarına ne olacak? Hâlâ kabin enkazının içinde mi?"

"Hayır, Lee ve Spencer benim için büyük bir kısmını topladı. Şuradaki çantadalar. Neden?"

"Ah, uzun kollu koyu mavi bir gömleği vardı. Ödünç alsam olur mu? Benim kıyafetlerim ormanda giyilecek kadar koyu renkli değil."

"Tabii ki."

Alasdair çantayı açtı. Aradığını buldu ve gözlerini bir anlığına kapattı. En sevdiği şarkılardan birinin dizeleri farkında olmadan dudaklarından döküldü.

"Karanlık çöktüyse ve acı her yerdeyse, çalkantılı suyun üzerine inen bir köprü gibi yere yatacağım."

Yapmak üzere olduğu şeyin önemi çok büyüktü. Ama tek yolu buydu. Yoksa diğerlerinin yeterince vakti olmayacaktı. Son bir ümitsiz kovalamacayla kendini feda edecek, yapamadıkları için kendini böyle affettirecekti.

Maggie'ye, "Harika," dedi. Hiçbir şeyden şüphelenmesini istemedi. "Hazırız."

29

Sondaki kabinde, Jangler koltuğunda uykuya dalmıştı. Günün detaylı raporu hâlâ kucağındaydı ama bitmemişti. Masasında cep telefonu çalıyordu ama Jangler, Ismus'un acil çağrısını duymuyordu. Yan kabindeki Punchinello'lar o kadar çok ses çıkartıyordu ki kulak tıkaçlarını takmıştı. Yüksek sesle horluyor ve bilinçaltı karanlık rüyalara dalıyordu.

Altmış sene bir kabuk gibi soyuldu ve şimdi altında bir şort vardı, uzun ve kötü kokulu bir koridorda yürüyordu. Tepesinden kısık, ciddi sesler geliyordu. Büyük ama havasız bir yatak odasına sokuldu. Perdeler çekiliydi ve ölüm yatağının her iki yanında siyah mumlar yanıyordu. Büyükbabası yatağın üzerindeydi, Lord'unun hizmetinden emekli olmuştu, son yolculuğunu bekleyen içi boş bir kabuktan ibaretti.

Çocuğun ailesinden balgamlı ve boğuk bir ses, "Onu inanca üye yapın," diye fısıldadı. "Her daim bir Jangler olmalı. Bay Fellows geri dönecek. Dünya olgunlaşacak. Nöbet bozulmadan tutulmalı. Jangler orada olmalı, ona bel bağlanmalı."

Genç adam, "Huzur içinde uyu, Baba," dedi. "Küçük Maynard çoktan bizden biri oldu. Ona Yüce Dük'ün bir resmini gösterdim ve ona taptı. Mirasına sahip çıkacağız."

Yaşlı Bay Hankinson titreyen elini çocuğa uzattı. Çocuk uza-

nıp eli tuttu. Büyükbabası son nefesini verdi ve mumların alevi söndü. Çocuk yas tutan ailesinin yanına geri döndü. Odadaki diğer on kişi gibi siyah cübbeler giymişlerdi.

Çocuk, "Büyükbabam çok şanslı," dedi. "Şimdi Şafak Prensi'nin yanında."

Ailenin yeni lideri, "Gerekli ayin yapılana kadar değil," dedi.

Çocuk büyümüş de küçülmüş bir havayla, "Bir gün Jangler ben olacağım," dedi. "Acele et ve öl, Baba."

Kabinde cep telefonunun araması kesildi. Bir mesaj geldi. Jangler uyumaya devam etti.

Alasdair'in kabininde Esther dışında herkes bulunuyordu. Esther kararlıydı; kendi kulübesinde kalmıştı. Kimse kızı ikna edemiyordu.

Kızlar çok korkuyorlardı. Maggie onlara her şeyin yolunda gideceğini söylese de kendisi de planın işe yarayacağından yüzde yüz emin değildi. İşe yaraması için dua etti.

Alasdair'in planı tellerde iki delik açmaktı. Biri mezarların arkasında olacaktı. Diğeri ise kampın karşı tarafına açılacaktı. Yüzbaşı Swazzle'ın diğer taraftakini bulup bir çocuğun kaçtığını düşünmesini istiyorlardı. Böylece herkes ilk delikten dışarı çıkacak zamanı kazanacaktı. Vakitleri azdı, on bire sadece yirmi beş dakika kalmıştı. Ağaçların arasında koşmaları ve yola çıkmaları, oradaysa araçla buluşmaları gerekti.

Kapının önünden geçen Yüzbaşı Swazzle'ı yürekleri ağızlarında seyrettiler.

Alasdair sessizce, "Kıpırdayın," dedi.

Swazzle yürümeye devam etti ve beyaz fötr şapkası karanlıkta hâlâ görünüyordu. Önce sağa sola sallandı, sonra yön değiştirdi.

Sabırsızlanan Alasdair kapıyı açıp Yüzbaşı ana bloğun arkasında gözden kaybolmadan dışarı çıktı, yaratıkların keskin duyularının içkiyle körelmiş olmasına bel bağladı.

Maggie arkasından, "Bol şanslar," dedi.

Çocuk, "Evet," dedi. Gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Üzerinde siyah bir kot ve Marcus'un koyu mavi gömleği vardı. Sarı saçlarını gizlemek için kafasına koyu renkli bir bez sarmıştı. İskoç çocuk bir gölge gibi en sondaki iki kabinin arasından geçti. Garrugaska ve Bezuel hâlâ içkilerini içiyor ve televizyonlarını seyrediyordu. Jangler'ın kabininden hiç ses gelmiyordu. Alasdair çimenlerin üzerinden mezarlara doğru koştu ve hemen işe koyuldu, tel örgüyü kesmeye başladı. Düşündüğünden daha zordu.

Maggie çocuğa katıldı ve en küçük kızlardan biri elinde Malinda'nın asasıyla yanlarına geldi. Muhafızlardan biriyle veya Jangler'la karşılaşırlarsa diye asayı yanlarına almışlardı.

Maggie, "Çok uzun sürüyor," diye tısladı. Çelikle mücadele eden Alasdair'e baktı. "Tek elinle yapamazsın."

"Evet, yapabilirim! İşte, oldu. Çocukları buradan çıkar. Ben gidip diğerini halledeceğim."

Maggie, "Çabuk ol!" dedi. "Bunun kadar büyük olmasına gerek yok. Sadece bir çocuğun geçebileceği kadar olması yeterli. Acele et!"

Alasdair yüzünde gizemli ve dalgın bir ifadeyle, "Sen beni merak etme," dedi. "Siz dikkatli olun. Özür dilerim hepinizden, özellikle de senden. Yanıldım, hem de çok yanıldım, zaten zor olan hayatlarınızı daha da zorlaştırdım."

Maggie alarma geçerek çocuğa baktı. "Neler oluyor? Alasdair?"

Çocuk sırttı. "Dostun Marcus, çok da aptal değildi," dedi. Çantadan koyu mavi gömlekle birlikte çıkardığı deodorantı gös-

terdi. "Size kaçmanız için gerekli vakti kazandıracak. Gördün mü, onun hakkında da yanılmışım. Yanılmaktan yoruldum. Şimdi doğru olanı yapma zamanı. Tüm hatalarım için kendimi affettireceğim."

Maggie, "Hayır!" diye tısladı.

Alasdair, "Bunu yapacağım," dedi. "Lee'ye söyle, ben güvenebileceği biriyim."

"Muhafızlar seni öldürür! Bu çok saçma! Seni yakalarlarsa bir saniye bile sürmez. Bunu yapma!"

İskoç çocuk Jim Parker'ın mezarı üzerindeki tahtaya baktı. Gülümserken gözlerini kırpıştırdı.

"Bir kahraman asla kendi savaşlarını seçemez," dedi. Ölü çocuğun uzun zaman önce ettiği sözü hatırladı. "Savaşlar onu seçer."

Çite doğru koştu ve endişeli Maggie'yi yalnız bıraktı. Maggie arkasından seslenemezdi ve yanına koşarak iki kız daha geldi, yanlarında Drew ve Nicholas da vardı. Teli açıp dışarı çıktılar.

Alasdair tel örgünün köşesini döndü ve cesaret ettiği kadar uzağa koştu. Swazzle ana bloğun arkasından hâlâ çıkmamıştı.

Çocuk kendi kendine, "Belki de dengesini kaybedip düşmüştür," diye mırıldandı. "Umarım o koca burnunu kırmıştır."

Tam bunu söylerken beyaz fötr şapka açığa çıktı. Alasdair telleri telaşla kesti. Artık çok fazla vakit kalmamıştı. Tel örgüyü açtı, kendine sürünerek çıkabileceği bir boşluk yarattı. Sonra dönüp üzerine deodorantı sıktı.

Yüzbaşı Swazzle uzaktan, "Dur!" diye bağırdı. "Ayağa kalk ve ellerini havaya kaldır!"

Alasdair çoktan karnı üzerinde sürünerek dışarı çıkıyordu. Çelik tellerden birinin ucunu tam bükememişti ve gömleğinden

içeri girip sırtından çıktı. Çığlık atmamak için kendini zor tuttu ve gömleğini kurtardı.

Yüzbaşı koşarak tellerin yanına geldi. Alasdair ayağa kalkmış ve ağaçlara ulaşmıştı. Koşarken deodorantı sıkmaya devam etti, diğerlerinin gideceği yönün tam ters istikametine koşuyordu.

Swazzle parçalanmış tel örgünün önünde durdu. Korkunç derecede geniş ağzından öfkeyle anlaşılmayan birkaç sözcük çıktı. Punchinello ağaçlara doğru baktı ve makineli tüfeğini ateşledi.

Gözetleme kulesindeki Yikker silahın sesini duydu ve hemen ayağa kalktı. Büyük ve hassas burnu titredi, tanıdık ve iğrenç kokuyu aldı. Bu kokuyu bir daha asla alamayacağını düşünüyordu.

"Piskokulu!" diye kükredi.

Yikker, Marcus'u öldüren şey olmadığına çok üzülmüştü. Cesedin bulunamamış olmasından hep rahatsızdı ve gizli gizli de olsa o yağmurlu gecede korkunç yaratıktan kaçmayı bir şekilde başardığına inanıyordu.

Şimdi havada şüphelerini doğrulayan bir şey vardı. Marcus geri dönmüştü!

Yikker spot ışığını hemen silah seslerinin geldiği tarafa çevirdi. Sonra merdivenleri koşarak indi ve silahını eline aldı.

Silah sesleri duyulduğunda Lee ve Spencer son üç kızla birlikte hâlâ kabindeydi.

Lee, "Yok yere ateş ediyor olabilirler," dedi. Korkmuş kızları sakinleştirmeye çalıştı. "Bu koca burunlu kabadayıların nasıl olduğunu bilirsiniz."

Televizyonlar birden kapatıldı ve ani sessizlikte silah sesleri yankılandı. Garrugaska ve Bezuel koşarak dışarı çıktı, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Kabinlerin arasından geçip arka taraftaki çitlere doğru koştular.

Lee, "Şimdi!" dedi. Kapıyı açtı ve etrafına bakındı. Spot ışığın kampın arkasına çevrildiğini gördü ve rahatlayarak iç geçirdi. Alasdair'in küçük hilesinin kana susamış yaratıkları bir süre meşgul etmesini ümit etti.

Arkalarında, banyo kapısının altına sıkıştırılmış yorganlar kararmaya ve küflenmeye başladı. Austerly Fellows'un kamptaki parçası dışarı çıkıyordu.

Lee ve yanındakiler sondaki kabinin yanından geçti. Silah sesleri yine geldi ve muhafızlar yüksek sesle bağırdı, kovalamacanın tadını çıkartıyorlardı. İskoç çocuk iyi iş çıkartmıştı ve bu Punchinello'lar düşündüğünden de aptaldı. Çitin ardına geçip ormanda gölgeleri kovalıyorlardı.

Spencer ve kızlar Maggie'nin beklediği yere koştu. Lee peşlerinden gitmeye hazırlanırken basamaklarda hareket edemeyecek kadar korkmuş ve ağlayan Esther'i gördü. Kız fikrini değiştirmişti. Kampta tek başına kalmak istemiyordu. Ama silah seslerini duyunca olduğu yerde donup kalmıştı.

Lee, "Lanet olsun," diye mırıldandı. Geri dönüp aptal kızın yanına gitti.

Kız, Lee yanına gelince, "Kıpırdayamıyorum, kıpırdayamıyorum!" diye isyan etti.

Lee kararlılıkla, "Şimdi kıpırdayabilirsin," dedi. Esther'i kolundan tuttu ve mezarlara doğru çekiştirdi.

Kız, "Hepimiz öleceğiz!" diye ağladı.

Lee, "Beni buna zorlama," diye cevap verdi. Elindeki ucunda kafatası olan sopayı gösterdi.

Çite doğru koştular. Maggie ve diğerleri tel örgünün ardında endişeyle bekliyordu.

On bire on vardı.

Lee, Esther'i dışarı çıkardı ve geri çekilip diğerlerine el salladı.

Maggie, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. "Bunun için vakit yok. Yapma!"

Lee, "Ben gelmiyorum," diye cevap verdi. "Ya da en azından, önce yapmam gereken bir şey var. Sen gidip şu aracı bul ve diğerlerini kurtar. Benim kızımın kızlarına göz kulak ol."

Spencer, "Lee!" dedi. "Bunu yapma!"

Nefesini boşa harcıyordu. Lee çoktan çimenlerin üzerinden sondaki kabine doğru koşmaya başlamıştı. Elindeki sopayı tehditkâr bir biçimde havada tutuyordu.

Spencer, Maggie'ye döndü. "Onu duydun," dedi. "Kıpırda."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben burada onun geri dönmesini bekleyeceğim. O dönene kadar buradayım. Bilmiyorum. Git şimdi, hemen!"

Maggie çocuğa çabucak sarıldı ve diğerleriyle birlikte ağaçların arasından ana yola doğru koştu. Asa koşarken hâlâ elindeydi.

Lee'nin kaşları gözlerini gölgeledi. Zihni berraktı. Yapacağı şeyi soğukkanlılıkla yapacaktı. Böylesi daha güzel olacaktı.

Tanıdık ve kendini beğenmiş bir ses, "Bu anarşi de neyin nesi?" diye sordu. Jangler şimdi kabininin önünde dikiliyor, uykulu gözlerle etrafına bakıyor ve uzaktan gelen silah seslerini dinliyordu. Elinde cep telefonu vardı ve gözlüklerini düzeltip gelen son mesajı okudu.

Lee, "Yaşlı adam!" dedi. "Seninle bitmemiş bir işimiz var."

Jangler, çocuğa döndü ve telefonu cebine koydu.

"Öyleyse," dedi. "Sensin. Ben o kovboy hayranı kızdan veya Esther'den şüpheleniyordum, ikisi de çok sessiz ve içine kapanıktı. Elindeki nedir? Bit pazarından mı aldın?"

Lee, "Bu, senin beynini patlatmak için kullanacağım şey," dedi.

Jangler, "Hiç sanmıyorum," dedi. Muhafızlara seslendi.

Lee öne bir adım daha attı. "Ah, onlar ormanda gölgeleri kovalamakla meşgul," dedi. "Sadece sen ve ben varız."

Lee'nin kabininden Austerly Fellows'un parçası fokurdayarak ve baloncuklar saçarak çıktı. Kapının eşiğinde nabız gibi attı, Şato Hayaleti'yle gardiyan arasındaki mücadeleye baktı. Gerildi, araya girmeye ve Çilingir'in hayatını korumaya hazırlandı.

Yaşlı adam elini cebinden çıkardı. Cep telefonunun yerine elinde küçük bir tabanca vardı. Silahların hepsini muhafızlara dağıtıp kendini savunmasız bırakacak kadar aptal değildi.

"Sen, ben ve silahım," diye düzeltti. "Şimdi beyaz fili yere bırak."

Lee, adamın silahlı olmasını beklemiyordu. Şaşkınlığı yüzüne yansıdı ve sopayı elinden bıraktı.

Basamaklardaki küf kitlesi bunu komik bularak titreşti. Jangler'ın hayatı tehlikede değildi. Yaşlı adam kendi başının çaresine bakabilirdi. Ama muhafızların geri dönüp kaçak anormallerin peşine düşmesi gerekti. Bu kamp artık değersizdi. Diğer ülkelerde yeni ve daha büyük kamplar açılmak üzereydi. Yere akıp çimenlerin üzerinde süründü ve arka taraftaki çitlerden Punchinello'lara doğru gitti. Orman bu akşam ateş edebilecekleri hedeflerle doluydu.

Lee, "O şeyle bana ateş etmezsin," dedi. Silaha baktı. "Ismus beni canlı istiyor."

Jangler gülümseyince bıyıkları titreşti.

"Ben senin gibi düşünmüyorum," dedi. "Hayalet sağ kalmasına izin verilemeyecek kadar tehlikeli. Başıboş bırakılırsa Ay Büyücüsü'nü yakıp yıkabilir. Bana kalsa sizi en başından öldürürdüm ama Bay Fellows benimle aynı fikirde değildi. Hiçbir zaman Yüce Dük'e karşı gelmem ama galiba benim fikrim doğru

olanmış. Sizi ilk gün katletmem gerekirdi. Şimdi bu yanlışı düzeltip hesabı kapatacağım."

Silahı öne uzatıp ateş etmeye hazırlandı.

Lee birden, "Gümüş Deniz'in ötesinde..." diye başladı. "Dört bir yanı kuşatan on üç yeşil tepenin içerisinde..."

Yaşlı adam şaşkın gözlerle çocuğa baktı. Ne yapıyordu?

"... Şafak Prensi'nin harikulade krallığı..."

Jangler başıyla onaylamaya ve ileri geri sallanmaya, diğer varlığına kaymaya başladı. Ensesinde soğuk bir nefes hissetti ve iradesi çekilip alındı. Silah parmaklarından kayıp düştü.

Lee başını öne eğip saldırıya geçti. Vahşi bir savaş narası atıp adamın üzerine atladı ve gardiyanın gırtlağına sarıldı. Birlikte yere düştüler ama Lee zemine çarptığında Jangler ortalıkta yoktu ve Lee baygındı.

Jangler kafasını kaldırdı. Hâlâ geceydi ama soğuktu. Yıldızların gökyüzünde parladığını gördü, nasıl da yanıp sönüyorlardı.

"Ayağa kalk, pislik. Seni yeniden yere sereceğim."

Lee tepesinde dikiliyordu. Jangler doğruldu ve silahını aradı. Çimenlerin üzerinde değildi, zemin ıslak ve çamurluydu. Korkuyla etrafına bakındı.

Sünger gibi bir toprağın üzerindeydiler. Etraflarını pis kokulu bataklık kuşatıyordu.

"Biz?.." diye sordu.

Lee, "Burayı tanımadın mı?" diye dalga geçti. "Sanırım siz şato severler dışarı çok fazla çıkmıyorsunuz."

"Ben... Ay Büyücüsü'nde miyim?"

Lee, Çilingir'i kostümünün yakasından tutup ayağa kaldırdı.

Yüzüne, "Evet!" diye kükredi. "Seni evine getirdim!"

Jangler gözlerini kırpıştırdı ve ürperdi. "Bu... olamaz," diye

kekeledi. "Nasıl olur da burada olur ve senin kim olduğunu bilebilirim? Hayal dünyasındaki kampı hatırlamamam gerekir. Bu... mümkün değil. Ben hâlâ uyuyorum. Bu, hiç ama hiç mantıklı değil."

"Ah, dosyanı yanında getirmeliydin. Şimdi notlar alırdın."

"Ben... anlayamıyorum."

Lee, "Merak etme, çok uzun sürmeyecek," dedi. Telefonu yaşlı adamın cebinden aldı.

Jangler, "O cihaz!" diye haykırdı. "Burada olmamalı! Buraya ait değil!"

Lee, "Zaten çekmiyor," dedi. "Ama sorun değil. Zaten kimseyi aramayacağım. Hımmm... Güzel bir telefonmuş, bana su geçirmez gibi geldi. Öğrenelim mi? Titremesi için alarmı kurayım mı?"

Yaşlı adamı tiksinerek itti ve dengesini bozup geriye düşürdü. Jangler'ın elleri pis kokulu suyun içine girdi, kafa üstü bataklığın içine düşmekten son anda kurtuldu.

Lee, "Gördün mü?" diye sordu. Çömelip adamın yüzüne baktı. "Kafanı sopayla patlatmak yeterli olmazdı. Ona yaptığın şey için çok daha özel bir cezayı hak ediyorsun. Biraz daha sıradışı bir şeyi."

Telefonu havaya attı ve zıplayıp havada yakaladı. Kolunu geriye attı ve telefonu karanlık suların ortasına doğru fırlattı. Cep telefonu yoğun çamur tabakasının üzerinde bir süre kaldıktan sonra yavaşça soğuk karanlığa gömülmeye başladı.

"Şimdi gidip onu getir."

"Ne?"

"Sana KALK dedim!"

Lee adamı ayağa kaldırdı ve suya itti. Yaşlı adam Ay Büyücüsü'ne gelmenin şokunu atlatmıştı ve itilip kakılmayı ka-

bul edemezdi. Austerly Fellows'un en değerli hizmetkârıydı ve onun yokluğunda senelerce Esas Çember'e liderlik etmişti.

Suyun kıyısında yumruklarını havaya kaldırdı.

Lee sırıtarak "Ah, bunu benim için çok daha eğlenceli hale getirdin," dedi.

Jangler üzerine koşunca Lee adamın görüntüsünün yanıltıcı olduğunu anladı. Yaşlı adam güçlü ve sağlamdı. Çocuğun ellerinin birer saman gibi kenara savurdu ve çenesine sert bir yumruk indirdi, ardından bir aparkat çıkardı.

Lee yana sendeledi ve bataklık suyuna bastı. Jangler vahşi bir çığlık attı ve bir tekme attı. Lee kendini suyun içinde buldu ama uzanıp adamı da kendine çekti. Emici çamurun içine batmaya başladılar.

Derinlerde, cep telefonu titreşmeye ve parlamaya başladı.

Pisliklere bulanarak dövüştüler. İki taraf da ardı ardına darbeler indirdi ve çamur kanlandı. Jangler, Lee'nin gözlerine doğru uzandı ve parmaklarını gözlerine batırmaya çalıştı. Çocuk feryat etti ve kaydı, kayınca adamın elinden kurtuldu. Bataklık ikiliyi biraz daha içine çekti. Burada boğulacaklardı.

Lee kararlı bir ses tonuyla, "Pekâlâ," dedi. "O da benimle geldiği sürece sorun yok."

Yaşlı adamın üzerine atladı ve adamı çamurun içine çekmeye çalıştı.

Geniş bataklığın ortasında çamurdan kabarcıklar çıkmaya başladı.

Pis çamurun içinden büyük bir şey yukarı çıkıyordu. Lee ve Jangler yükseldiklerini hissetti. Çocuk bunu avantaj olarak kullanarak kolları ve bacaklarıyla çamurun kıyısındaki yeşilliklere tutunmaya çalıştı. Toprağı pençeledi, tüm gücünü kullanarak kendini dışarı çekti. Yorgun düşmüştü ve kıpırdayamıyordu.

Lee'nin bacaklarından birine tutunan Jangler kendini dışarı çekti ve doğruldu.

Yaşlı adamın yüzü çamura ve pisliğe bulanmıştı. Ağzına dolan kiri tükürdü ve son bir kez çocuğa hitap etti.

"Nasıl öldüğünü bilmek ister misin?" diye dalga geçti. "Çığlıklar atarak ve yavaşça, çığlıklar atarak ve yavaşça." Başını geriye atıp iğrenç bir kahkaha attı.

Lee yüzünü ıslak zemine yapıştırdı ve parmaklarını yumuşak kile geçirdi. Devam edemezdi. Böyle yaşayamazdı. Gözlerinden yaşlar akıyordu ama son bir kez şansını denemesi gerektiğini biliyordu. Dirsekleri üzerinde doğruldu ve sürünerek uzaklaşmaya başladı.

Jangler'ın çirkin kahkahası bataklıkta yankılandı. Sonra sesi değişti ve tiz bir çığlık attı. Lee arkasına bakmadan sürünmeye devam etti.

Jangler uludu. Adamın kolu kalınlığındaki soluk ve benekli bir dil beline dolanmıştı. Yaşlı adamın karnını iyice sıktıktan sonra adamı kendine çekmeye başladı. Jangler gözlüklerini suyun içine düşürdü ama Bataklık Kralı'nın korkunç görüntüsünü gayet net görebiliyordu. Sarımsı kahverengi gözler pörtledi ve dil adamı çamura çekmeye devam etti.

Jangler'ların üçüncü nesil üyesi korkuyla çığlık attı.

Lee tökezleyerek ayağa kalktı ve Charm'ı onurlandırmak için neler olduğuna baktı.

Devasa ağız açıldı ve Jangler bataklıktan yan yana sıralanmış iğnelere benzeyen dişlere doğru çekildi.

Lee acı acı, "Çığlıklar atarak ve yavaşça," dedi.

Çocuk devasa kurbağanın benekli gözlerine baktı.

"Bunu iyice çiğnediğinden emin ol," dedi. "Bütün olarak yutmak yok. Uzun sürsün."

Jangler'ın çığlıkları şiddetini artırdı. Lee emin olmak için birkaç saniye daha bekledi.

Ardından, "*Bon appetit,*" dedi.

Spencer, Lee'nin baygın vücudu yanına çömeldi ve şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Jangler nereye gitmişti? Lee adamın üzerine atlamış ve birlikte yere düşmüşlerdi. Fakat yaşlı adam şimdi hiçbir yerde yoktu.

Spencer, arkadaşını şiddetle sarstı. Burada kalamazlardı. Saat on birdi. Araç birazdan hareket edecekti.

İşe yaramadı. Lee sanki ölüydü. Spencer ne yapacağını bilemedi. Arkadaşını bırakıp aracı yakalama ümidiyle yola mı koşmalıydı? Bunu yapamazdı. Ucunda tek boynuzlu at kafatası olan sopayı gördü ve ona uzandı. Ardından Jangler'ın silahını gördü.

Dünyanın dört bir yanında kayda değer bir değişim gerçekleşiyordu. *Dans Eden Valeler*'in yüz milyonlarca kopyası için için yanmaya başladı. İnsanların evlerinde, çantalarında, ellerinde, dağıtılmayı bekleyen sandıkların içerisinde, Beyaz Şato'daki Jangler'ı anlatan sayfalar yanmaya başladı. Ay Büyücüsü'nün gardiyanıyla ilgili bütün metinler kızıl bir alevle kuşatıldı. Sayfaların üzerindeki briyantinlenmiş bıyıkları ve sivri bir sakalı olan heybetli adamın çizimleri cızırdayarak sayfalardan silindi.

New York'ta, Ismus yaşlı adamın ölümünü hissetti, sanki kalbine bir bıçak saplanmıştı. Acıyla çığlık attı ve kendini Kara Suratlı Damlar'dan birinin kollarına attı.

"Jangler!" diye haykırdı.

Şato Hayaleti'nin gücü buydu. Artık kitapta Jangler diye bir karakter yoktu ve adamı kimse hatırlamayacaktı.

Ormanın içinde muhafızların peşinden koşan Austerly Fellows parçası da yaşlı adamın ölümünü hissetti. Fokurdayan küf tabakası çatladı ve titredi. Şaha kalkıp silindi ve New York'taki Ismus gibi ağladı. Sonra, Ismus kendinden geçerken, küf yığını da patladı.

Spencer, Lee'ye, "Lütfen uyan!" dedi. "Lütfen geri dön!"

Endişesi her geçen saniye artan Spencer arkadaşını yerde sürüklemeye ve delikten dışarı çıkartmaya karar verdi. Ağaçların arasından yola kadar götürebileceğini sanmıyordu ama elinden geleni yapmak zorundaydı.

Sonra kanını donduran bir ses duydu.

Kabinlerin arasından mahmuzların şıngırtısı geldi ve Garrugaska neşeli yüzünü Spencer'a çevirdi.

Kanun Kaçağı Josey Wales filminden alıntı yaparak "Hazır ol, küçük hanım," dedi. "Cehennem kahvaltıya geliyor."

Kovboy şapkasını yana yatırdı ve dudaklarını yaladı. Sonra elini yanındaki silah kılıfına attı.

"Bir sürü ölüm hazırla," diyerek sırıttı.

Spencer nefes alamıyordu. Kampta bir silah sesi duyuldu ve Spencer geriye savruldu.

Garrugaska'nın yüzünde vahşi bir gülümseme vardı. Sonra gümüş burnundan aşağıya koyu renkli kanı akmaya başladı ve boncuk gözleriyle sağa sola baktı.

Kendini çimenlerin üzerine bırakırken, "Ah... Lanet olsun..." diye inledi.

Spencer, "Of! Of! Of!" diye sızlandı. Jangler'ın silahının bu kadar geri tepeceğini sanmıyordu. Önce elini sonra kolunu salladı. Ardından yanına gidip bir ayağıyla Garrugaska'yı dürttü. Kesinlikle ölmüştü.

Spencer yüzünü buruşturdu ve kovboy şapkasını geri aldı.

Şapkayı pantolonuna silerken, "Benim," dedi.

Tam bu sırada, Lee havayı tekmelemeye başladı. Acıyla çığlık attı ve sırtı birden yay çizdi. Üstü aniden çamura bulandı, kaşı kanıyordu ve duygu yoğunluğundan konuşacak durumda değildi.

Spencer yanına koştu.

"Gitmemiz gerek!" dedi. "Çok geç olmadan!"

Lee başını iki yana salladı. İstediği şeyi yapmıştı. Artık geriye bir şey kalmamıştı. Onun için bu kadardı.

Boş bir ses tonuyla, "Sen git," dedi. "Beni burada bırak."

Spencer elini Lee'nin kaygan kolunun altına soktu ve çekti. "Biraz kıpırda!" diye emretti.

Lee, "Yapamam," dedi. "Kafamdan atamadığım şeyler var. Kafamda onlarla yaşamak istemiyorum."

Spencer, Lee'yi ayağa kaldırdı. "Az önce ilk kez bir silahşör olarak ateş ettim!" dedi. "Bu yüzden bana karşı gelme!" Arkadaşını çitlere doğru çekti.

Alasdair'in koşacak hali kalmamıştı. Kampta yedikleri vücuduna çok fazla enerji vermiyordu. Nefesi kesildi ve başı dönmeye başladı ama peşinden gelen Punchinello'ları duyabiliyordu. Gittikçe yaklaşıyorlardı.

Yüzbaşı Swazzle hızlı hareket ediyordu. Bezuel ağır çinçillasını bir kenara fırlatmıştı ama Yikker en öndeydi. Marcus'un yakında olduğunu düşünüyordu. Muhafızın burnu havada onun parfümünün ve korkusunun kokusunu alabiliyordu.

Alasdair neredeyse tükenmişti. Diğerlerinin kurtulmuş olmasını ümit etti. Ama Spencer'ın Garrugaska'nın beynine sıktığı kurşunun sesini duyunca bundan emin olamadı ve neler olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Ve Yikker arkasından bir yerden sesini yükseltti, papaz cübbesi bodur bacaklarının etrafında dalgalanıyordu.

"Piskokulu!"

Gök gürültüsüne benzeyen bir çatırtı duyuldu ve Alasdair'in sağ bacağı yerden kesildi. Sonra yerde yuvarlanmaya başladı. Bacağı sıcaktı. Elini attı. Kot pantolonunda kan vardı. Av sona ermişti.

Yerde yatarken Yikker'in yanına geldiğini gördü. Havayı kokluyor ve yerdeki figüre şüpheyle bakıyordu. Siyah kumaşı çocuğun başından çekip aldı ve Alasdair'in sarı saçları açığa çıktı. Yikker bir çığlık attı ve ayağını öfkeyle yere vurdu.

"Sen o değilsin!"

Yüzbaşı Swazzle ve Bezuel de yanına geldi. Vahşi gözleri parıldıyordu ve silahları ellerindeydi.

Alasdair meydan okurcasına muhafızlara baktı. Ardından yüksek ve berrak bir sesle şarkı söylemeye başladı.

Ah, İskoçya çiçeği
Seni tekrar ne zaman göreceğim
Savaştım ve...

Punchinello'lar silahlarını ateşleyince ormanda silah sesleri yankılandı.

Kampın diğer tarafında, orman yolunda, kamyon şoförü silah seslerini duydu ve ellerini havaya kaldırdı.

"Bu kadar!" diye kükredi. "Daha fazla kalamam! Birazdan burada olurlar ve en yakındaki köy de buraya gelecek. On biri yirmi geçiyor. Zaten çok fazla bekledik. Gitmemiz gerek! Diğerleriyle arkaya bin."

Maggie, adamın kolunu tuttu. "Lütfen!" dedi. "Sadece birkaç dakika daha. Gelecekler, biliyorum!"

Şoför, "Sana en başından inanmamam gerekirdi," diyerek kendini suçladı. Geri çekildi ve aracın arkasına dolaştı. "Zaten çok büyük bir riskti. Bu planı bu kadar kısa sürede yapıp buraya gelmek ne kadar zor oldu biliyor musun? Ne kadar yol geldiğimizi biliyor musun? Ve ne için?"

Kamyonun arkasından kaçak çocukların birbirlerine sarıldıkları karanlığa baktı. Yüzü yumuşadı.

Nazik bir ses tonuyla, "En azından sizleri kurtardık," dedi. "Bu da bir şeydir."

Maggie'ye binmesini işaret etti.

Kız tereddüt etti. Aracı zaten olması gerekenden fazla beklettiği için Spencer ve Lee başaramamıştı.

Maggie yavaşça başıyla onayladı ve araca binmek üzereyken ağaçların arasından gelen ayak seslerini duydu.

Tedirgin bir biçimde arkasına döndü. Muhafızlar olabilirdi. Hayır, onlardı!

"Lee! Spencer!" diye haykırdı. Koşup çocukları karşıladı. "Ah, sen çok pissin!"

Şoför yeni gelenlere merakla baktı. Birinin elindeki sopanın ucunda garip bir kafatası vardı. Maggie'nin asası da bir toplama kampından getirilmesini beklediği bir şey değildi ama bu çok daha garipti.

"Hanginiz Şato Hayaleti?" diye sordu.

Lee kaşlarını çattı.

Şoför, "Sen önde yanıma otur," dedi. "Siz ikiniz, arkaya."

Maggie ve Spencer arkaya bindi, kapak kapatıldı ve kilitlendi.

Lee adamın yanına bindi ve motor çalıştı. Kamyon yola çıktı.

Şoför, "Çok uzağa gidemeyiz," dedi. Gözlerini karanlık yoldan ayırmadı.

Lee, "Nereye gittiğimiz umurumda bile değil," diye mırıldan-

dı. Spencer'ın onu neden buraya sürüklediğini bilmiyordu. İçi ölmüştü.

"Bir kilometre ötede bizi bekleyen bir ordu helikopteri var."

Lee cevap vermedi.

Adam sessizliği bozarak "Bizim ordumuz değil," dedi. "Bu ülke bitti. Avrupa'nın büyük bir kısmı da. Amerika da her an düşebilir."

"Biliyorum."

Adam bakışlarını bir anlığına yoldan kaçırıp çocuğa baktı. "Bunun benim için ne kadar heyecan verici olduğunu bilemezsin," dedi.

"Ne?"

"Seninle, Şato Hayaleti'yle tanışmak. Senin o kampta olduğunu söylediklerinde buna inanamadım. Bunu aklımdan bir türlü çıkartamadım. Benim için büyük bir onur ve ayrıcalık!"

"İmzalı resmimi daha sonra veririm, tamam mı?"

"Özür dilerim, sadece... Senin var olduğunu bile düşünmüyordum. Bir başka sahte ümittir diyordum. Ama sen gerçeksin, şimdiye kadarki en elle tutulur ümidimizsin."

Lee cebinden bir şey çıkardı ve üzerindeki çamuru temizledi. Bu pembe taşın sahibi ümidiydi. Zihninde acılı anıların kapıları açılmaya başladı. Buna dayanamıyordu.

Şoför, "Çok yorgun gibisin," dedi. "Uçuşta uyuyabilirsin. Zamanımız bol. Uzun bir yolumuz var. Kitaptan ve o Ismus denilen manyaktan henüz etkilenmemiş son birkaç yerden birine gideceğiz. Bizi vurmayacaklarına yemin ediyorum. O elindeki nedir?"

Lee kalp şeklindeki taşı elinde çevirmeye başladı. "Bir arkadaşıma aitti," dedi.

"Üzgünüm. Başaramadı mı?"

Çocuk taşı cebine koydu. Kararını vermişti.

"Durumu iyi," dedi. Bakışlarını geceye çevirdi. "Bunu yakında ona geri vereceğim."

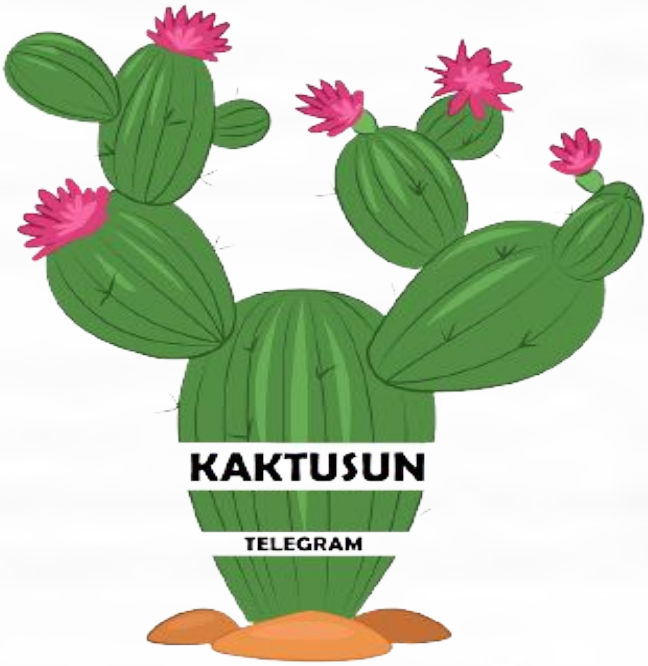
Kamyon orman yolunda hızla ilerledi.

Lee direksiyonun başındaki kaba sakallı adama daha dikkatli baktı. Panellerin zayıf ışığı altında adamın çok heyecanlı olduğunu görebiliyordu.

"Senin adın nedir?" diye sordu.

Şoför elini uzattı ve Lee'nin elini sıktı.

"Adım Martin Baxter," dedi.

3:00. New York'un 200 metre üzerinde

Four Seasons Oteli'nin Ty Warner çatı katı süitinin balkonunda Ismus omuzlarına kaşmir bir battaniye atmış ve tırabzanlara dayanmış, kesik kesik nefes alıp veriyordu. Buradaki hava, insanı kendine getiriyordu. Acısı azalmıştı ama öfkesi için aynı şey geçerli değildi. Yanan ateşlere baktı.

Görkemli ve ihtiraslı bir manzaraydı. Her blokta bir tane vardı ve Central Park'takilerin sayısı fazlaydı. Gece gökyüzü alevlerle aydınlanıyor ve Manhattan gökdelenlerinden öfkeli ışıklar yükseliyordu. Doğu Nehri'nde bir metro treni Williamsburg Köprüsü'nde yanıyordu. Neyse ki Özgürlük Heykeli karanlıktı.

Amerika'da *Dans Eden Valeler*'in son ele geçirdiği şehirlerden biri burasıydı. Hatırı sayılır bir kuvvetle direnmeye devam eden şehirler Boston, San Francisco ve Las Vegas'tı ama hiçbirinde buradaki gibi vahşi çatışmalar yaşanmamıştı. Ulusal Muhafızlar çağrılmıştı ama şimdi bile kendi aralarında savaşıyorlardı. Ismus silah seslerini ve patlamaları dinledi, siren seslerine lastiklerin ciyaklamaları ekleniyordu, bütün bu sesleri bir süre daha büyük bir keyifle dinledikten sonra yüzünde memnun bir ifadeyle arkasına döndü. Fransız kapıları açtı ve içeriye girip arkasından kapattı.

New York isyanının sesleri hemen kesildi ve yerini klimalı süitin huzuru aldı. Bakışlarını Saray üyeleri arasında gezdirdi. Otel yakalarında birer iskambil kartı olan özel bir polis kordonuyla

kuşatılmış olmasına rağmen Üç Kara Suratlı Dam özel asansörün dışında bekliyordu. Soytarı Rahipler mermer şöminenin iki tarafındaydı ve Joker telefonda konuşuyordu.

Joker ahizeye, "Ha ha ha," diye güldü. "Kim olduğunuz umurumda bile değil, Bay Başkan. Kutsal Büyücü çok meşgul bir adam ve artık rahatsız edilmek istemiyor. Onu sürekli aramaktan vazgeçin yoksa gelip size türlü numaralar yaparım ve çirkinleşirim. Bundan hiç hoşlanmazsınız!"

Telefonu kapatan Joker pencerelerden birinin yanına gitti ve telefonu balkona fırlattı.

"Ne kadar inatçı bir adam!" diye haykırdı. "Kupa Evi'nin bir şövalyesi olduğunu keşfetmiş olması seni saat başı arayabileceği anlamına gelmiyor. Gece yarısından beri dördüncü araması. İngiltere'de şato replikasının tamamlanmasına çok sevindim. En azından bu entrikalar diyarından kurtulacağız. Ne kadar sinir bozucular."

Şöminenin üzerindeki plazma ekrana baktı. Haber bültenlerinde yeni dönüştürülenlerin sokaklarda yürüdüğü ve kutsal metne karşı gelen akılsızlarla çatıştığı söyleniyordu. Kate Kryzewski oradaydı, kameraya konuşurken arkasında kaos ve savaş devam ediyordu. Tepeden tırnağa Columbine kılığındaydı. Yırtık pırtık giysiler içerisindeydi ve beline bir tef asılıydı. Joker, kadını takdir ederek dudaklarını yaladı.

Ismus birden, "Leydi Labella nerede?" diye sordu.

Joker önce afalladı sonra sırıttı. Yatak odasına doğru parmak uçlarında yürüdü ve işaret etti.

Yüce Rahibe yatağında yatıyordu. Uyuyordu. Yanında Kupa Kraliçesi ve Maça Kraliçesi oturuyordu. Ismus içeriye girince ayağa kalkıp selam verdiler.

Kutsal Büyücü, eşine baktı; çok huzurlu uyuyordu. Omzun-

dan aldığı örtüyü kadının üzerine örttü. Sonra dikkatini yakındaki beşikte yatan bebeğe odakladı.

Kupa Kraliçesi, "Genç prensimiz Karo Valesi'nin büyülü terlikleri kadar sessiz," dedi. Yüzü aydınlandı. "Ona bakmayı bu yüzden çok seviyoruz."

Ismus kadını umursamadı ve beşiğe baktı. Bebek uyanıktı. Masum ve dolgun yüzünde minçet meyvesinin lekeleri göze çarpıyordu. Vahşi mavi gözleriyle ona tepeden bakan uzun boylu ve zayıf figürü inceliyordu.

Ismus'un yüzünde zalim bir gülümseme belirdi. Çocuğun ondan olmadığını biliyordu. Labella'nın eski sevgilisindendi. *Dans Eden Valeler* ortaya çıkmadan önce Labella'nın ismi Carol'dı ve Ay Büyücüsü'nün Yüce Rahibesi olmak için terk ettiği adamın adı Martin Baxter'dı. Beşikte yatan, küstah matematik öğretmeninin oğluydu.

Ismus hafifçe kıkırdadı. Düşmanın çocuğunun elinde olmasını komik buluyordu. Aklına yeni bir fikir geldi ve kararlılıkla pencereden dışarı baktı. Çatı katı elli ikinci kattaydı. Gerçekten baş döndüren bir manzarası vardı. Beşiğe uzandı ve bebeğin parmağını tutmasına izin verdi. Ardından kaba bir kahkaha attı.

Joker ve Ast Kraliçeler bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu anlamadı.

Ismus kendi kendine, "Hayır," dedi. Yeniden ciddileşti. "Kaynakları boşa harcamak olur. Sen işimize çok yarayacaksın, değil mi, prensçik? Hem de çok."

Yatak odasından çıktı ve Joker de peşinden gitti.

Ismus, "Bana bir telefon getir," dedi. "Yayıncımla konuşmam gerek."

Joker, "Yine yabancı dilde baskılar mı?" diye sordu.

"Hayır, onlarla yeni bir şey konuşmak istiyorum."

"Yeni mi, Lordum? Anlamıyorum."

Ismus karanlık ve parıldayan gözlerini adama çevirdi. "*Dans Eden Valeler* iki kitaplık bir serinin birinci kitabı olacaktı," dedi. "Çok satan kitapların devamı mutlaka gelir. İnsanlar daha fazlasını okumak istiyor ve onları tatmin etmeliyiz. Okuyucularıma istediklerini vereceğim."

Joker'in gözleri neredeyse yere düşecekti. "Bir devam romanı mı?" diye sordu. "Bu nasıl olur? Kitapta zaten bizim günlük yaşantımız anlatılıyor. Kitap bizim orayla olan bağımız."

"O zaman Ay Büyücüsü'ne biraz daha adım atacağız diyelim. İlkini yazmam dokuz senemi aldı. Devamını ise sekiz senedir planlıyorum."

"Buna çok şaşırdım."

Ismus, "Ah, daha da şaşıracaksın," diye söz verdi. "Hem de çok. *Dans Eden Valeler* sadece bir tuzaktı; ikinci kitapta dişlerimizi bu çirkin dünyaya geçirip çiğneyeceğiz."

"Lordum?"

"Endişelenme, bana telefonu getir."

Joker tedirgin adımlarla uzaklaşırken karamel renkli kostümü her adımında gıcırdadı. Durdu ve arkasına döndü. Endişeyle, "İzin verirseniz," dedi. "Devam kitabının adını öğrenebilir miyim?"

Ismus kargaşanın hâkim olduğu geceye baktı. Büyük bir pişmanlıkla, "İsmi önce Jangler'a söyleyecektim," dedi.

"Kim, Lordum?"

Ismus adamı yanından kovmaya hazırlanırken iç geçirdi. Dönüştürülenlerden kimse Çilingir'i hatırlamıyordu. Adam hafızalardan tamamen silinmişti.

"Sonraki kitabın adı," dedi. "*Dövüşen Barış Askerleri.*"

ROBIN JARVIS

1963'te Liverpool'da doğdu. Çocukluğundan beri korku hikâyelerine düşkündü ve karakterlerden biri ölmediğinde hayal kırıklığına uğrardı. Büyüyünce kendi hikâyelerini yazmaya başladı. İlk kitabı *The Dark Portal* 1989'da basıldı. Smarties Ödülü'ne aday gösterildi. Robin o günden beri genç yetişkinler için pek çok fantastik roman yazdı. Londra, Greenwich'te yaşıyor.

telegram: @kaktusunx